

Premiul Hugo '81, o minunată reinterpretație a basmului lui Hans Christian Andersen. *Crăiasa Zăpezii*.

JOAN D. VINGE

■ REGINA ZĂPEZILOR

NAUTILUS

science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

JOAN D. VINGE s-a născut pe 2 aprilie 1948 în Baltimore, Maryland, a crescut în San Diego, studiind antropologia la San Diego University, după care a petrecut câțiva ani în California. A publicat prima povestire, *The Soldier*, în 1974, în numărul 14 al revistei *Orbit*. Considerată acum una dintre „reginele” SF-ului, Joan D. Vinge a câștigat două premii Hugo pentru romanul scurt *Eyes of Amber* (1977) și pentru romanul *The Snow Queen* (1980). Printre celelalte romane pe care le-a semnat se numără *Catspaw*, *The Summer Queen*, *Tangled Up in Blue* sau *The Heaven Chronicles*. A scris, de asemenea, numeroase adaptări literare după scenarii de film.

JOAN D. VINGE

■ REGINA ZĂPEZILOR

Traducere din limba engleză

DIANA PĂDURARIU

N E M I R A

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VINGE, JOAN D

Regina zăpezilor / Joan D. Vinge; trad.: Diana Pădurariu. - București: Nemira Publishing House, 2015

ISBN print: 978-606-758-165-2

ISBN epub: 978-606-758-511-7

ISBN mobi: 978-606-758-512-4

I. Pădurariu, Diana (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Joan D. Vinge

THE SNOW QUEEN

Copyright © 1980 by Joan D. Vinge

© Nemira, 2015

Redactor: Anca COMAN

Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Lector: Cristina NAN

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- [Despre autor](#)
- [Prolog](#)
- [1](#)
- [2](#)
- [3](#)
- [4](#)
- [5](#)
- [6](#)
- [7](#)
- [8](#)
- [9](#)
- [10](#)
- [11](#)
- [12](#)
- [13](#)
- [14](#)
- [15](#)
- [16](#)
- [17](#)
- [18](#)
- [19](#)
- [20](#)
- [21](#)
- [22](#)
- [23](#)
- [24](#)
- [25](#)
- [26](#)
- [27](#)
- [28](#)
- [29](#)
- [30](#)
- [31](#)

- [32](#)
- [33](#)
- [34](#)
- [35](#)
- [36](#)
- [37](#)
- [38](#)
- [39](#)
- [40](#)
- [41](#)
- [42](#)
- [43](#)
- [44](#)
- [45](#)
- [46](#)
- [47](#)
- [48](#)
- [49](#)
- [50](#)
- [51](#)
- [52](#)
- [53](#)
- [54](#)
- [55](#)
- [56](#)
- [Note](#)

Doamnei care dă și ia înapoi

PROLOG

Ușa se închise fără zgomot în spatele lor, izolându-i brusc de lumina, muzica și petrecerea îndrăcită din sala de bal. Pierzându-și dintr-odată vederea și auzul, se simți cuprins de claustrofobie. Își strânse mâinile peste trusa medicală pe care o ducea acoperită sub mantie.

Alături de el, în întuneric, auzi râsetul ei amuzat, iar lumina izbucni din nou în jur, făcând vizibilă odăița în care se aflau acum. Nu erau singuri. Încordarea îl făcu să tresară, chiar dacă se aștepta la așa ceva și chiar dacă i se mai întâmplase deja de cinci ori în această noapte fără sfârșit și avea să i se mai întâmple de alte câteva ori. Scena se petrecea acum într-o cameră de zi, pe canapeaua simplă care ieșea în evidență într-o pădure de picioare de mobilă întunecate, poleite cu aur. Îi trecu prin minte gândul lipsit de importanță că numai în noaptea aceea văzuse mai multe stiluri și preferințe decât în cei patruzeci de ani petrecuți pe Kharemough.

Dar nu se afla pe Kharemough, ci în Carbuncle, iar această noapte de Festival era cea mai ciudată din câte petrecuse vreodată și avea să mai petreacă, dacă ar fi fost să trăiască o sută de ani. Întinși pe divan se aflau un bărbat și o femeie, amândoi cufundați într-un somn adânc, din cauza vinului drogat din sticla pe jumătate goală, răsturnată pe covor. Privi fix la pata purpurie care se întindea pe carpeta plușată, încercând să nu încalce intimitatea cuplului mai mult decât trebuia.

– Sunteți sigură că această pereche a avut și relații... intime?

– Firește. Este absolut sigur.

Însoțitoarea sa își ridică de pe umeri masca ei cu pene albe, dezvăluindu-și părul, aproape la fel de alb, încolăcit ca un cuib de șerpi deasupra feței entuziaste de tânără. Masca reprezenta un contrast grotesc față de dulceața aceluși chip: ciocul foarte ascuțit și zimțat al unei păsări de pradă, ochii enormi cu pupilele negre ai unui vânător nocturn care îl țintuiau, cu făgăduința vieții și a morții atârând în balanță... Nu. Când se uita în ochii ei, nu zărea niciun contrast. Nicio diferență.

– Voi, kharemoughii, sunteți așa de siguri că aveți dreptate. Femeia își aruncă pelerina cu pene albe. Și așa de ipocriți!

Râse din nou; râsul ei era în același timp strălucitor și întunecat.

Fără tragere de inimă, bărbatul își scoase și el masca mai puțin ingenioasă: o creatură fantastică absurdă, pe jumătate pește, pe jumătate pură imaginație. Nu-i plăcea că era nevoit să-și arate fața.

Ea îl privi iscoditor în lumina necruțătoare a lămpii, cu prefăcută nevinovăție.

– Să nu-mi spui, doctore, că nu-ți place să tragi cu ochiul.

– Maiestate, își înăbuși el cu greu indignarea. Eu sunt biochimist, nu *voyeur*. ¹

– Prostii. Pe buzele ei apăru un zâmbet mult prea bătrân în comparație cu fața. Toți medicii sunt voyeuri. Pentru ce altceva s-ar face ei doctori? Exceptându-i pe sadici, bineînțeles, căroră sângele și durerea le fac pur și simplu plăcere.

Temându-se să răspundă, bărbatul trecu pe lângă ea, se apropie de canapea și-și puse trusa medicală pe podea. Dincolo de pereții încăperii, orașul Carbuncle ajunsese în punctul culminant al sărbătoririi vizitei ciclice a Prim-ministrului pe planetă printr-o noapte de veselie și uitare de sine. N-ar fi crezut vreodată că el și-o va petrece cu regina acestei lumi și în niciun caz făcând ceea ce se pregătea să facă.

Femeia adormită stătea cu fața către el. Era tânără, de talie mijlocie, puternică și sănătoasă. Fața ei blândă și zâmbitoare se distingea, bronzată de soare și de vânt, dedesubtul părului încâlcit, de culoarea nisipului. În rest, pielea era deschisă la culoare; probabil că și-o proteja foarte bine împotriva frigului aspru de dincolo de zidurile orașului. Bărbatul de alături era un tânăr de vreo treizeci de ani, cu părul întunecat și pielea albicioasă; putea fi la fel de bine localnic sau extraplanetar, dar acum el nu prezenta niciun interes. Măștile lor de Festival priveau cu dezaprobare prin ochii lor afundați în orbite, ca niște zei paznici neputincioși ce se odihneau pe spătarul canapelei. Doctorul tamponă cu antiseptic umărul femeii, pregătindu-se să-i injecteze trasorul subcutanat și îndeplinind mai întâi procedura simplă de autoliniștire. Regina stătea în picioare și-l privea cu atenție, tăcută acum, când el trebuia să se concentreze.

Dincolo de ușa încuiată zgomotele se întetiră; voci neclare, protestând

zgomotos. Bărbatul se chirci ca un animal în capcană, așteptând să fie descoperit.

– Nu-ți fie teamă, doctore, îl liniști regina, atingându-i ușor brațul cu mâna. Oamenii mei vor avea grijă să nu fim deranjați.

– De ce naiba m-oi fi lăsat eu convins să fac treaba asta? bombăni el mai mult pentru sine.

Își relua activitatea, dar mâinile îi erau nesigure.

– Douăzeci și doi de ani suplimentari de tinerețe pot fi extrem de convingători.

– Mult o să-mi fie de folos dacă-i voi petrece în cine știe ce penitenciar!

– Calmează-te, doctore. Dacă n-o să termini ce-ai început în noaptea asta, oricum n-o să câștigi cei douăzeci și doi de ani. Înțelegerea rămâne valabilă numai dacă voi avea măcar un copil-clonă perfect normal, undeva, printre Văraticii de pe această planetă.

– Cunoscondițiile. Termină de implantat trasorul și adăugă: Sper totuși să înțelegi că în aceste condiții un implant de clonă nu numai că este ilegal, însă comportă și un grad foarte înalt de neprevăzut. Este o procedură extrem de dificilă. Șansele de a produce o clonă care să fie măcar o copie rezonabilă a persoanei originale nu sunt deosebit de bune nici chiar în cele mai controlate condiții, ca să nu mai vorbim de...

– Deci, cu cât faci mai multe implanturi în noaptea asta, cu atât va fi mai bine pentru amândoi, nu-i așa?

– Da, Maiestate, spuse el, simțindu-se dezgustat de sine însuși. Cred că așa este.

Cu grijă, o întoarse pe spate pe femeia adormită și scotoci iar prin trusă.

Aici, pe Tiamat, unde există mai multă apă decât pământ, linia ce separă oceanul de cer este neclară, cele două elemente contopindu-se într-unul singur. Apa se înalță de pe întinderea strălucitoare a oceanului, unde revine apoi sub formă de averse năbădăioase. Norii trec, precum emoțiile, peste fețele aprige ale Gemenilor și se scutură, spărgându-se în curcubeie: zilnic, zeci de curcubeie de care oamenii ajung să nu mai fie impresionați, văzându-le de atâtea ori. Nimeni nu se mai minunează, nu se mai uită în sus...

– E o rușine, spuse deodată Moon, trăgând cu putere cârma.

– Ce anume?

Vărul ei, Sparks, se feri aplecându-se, în timp ce vela fâlfâind se umflă de vânt și ghiul vâjâi pe deasupra capului lui. Canoea cu balansier țâșni ca un pește zburător.

– Rușine e că nu ești atentă! Ce vrei să faci, să ne îneci?

Moon se încruntă, smulsă brusc din reveria momentului.

– N-ai decât să te îneci singur.

– Păi, sunt deja pe jumătate înecat; ăsta-i necazul.

Se strâmbă la apa ce clipoceă peste carâmbii cizmelor lor de protecție din piele impermeabilă de *klee* și apucă din nou ispolul. Ultima rafală înecase totuși firea lui blândă, gândi fata, împreună cu acele coșuri de provizii ce musteau de apă. Sau poate era doar obosit. Se aflau de aproape o lună în această călătorie, strecurându-se de pe o insulă pe alta, de-a lungul lanțului Windwards. Cu o zi în urmă, depășiseră acest lanț și se găseau acum dincolo de locurile marcate pe hărțile cunoscute, avântându-se pe întinderea oceanului, către trei insule pe care le țineau pentru ei înșiși: un sanctuar al Mării Mamă. Ambarcațiunea lor era mică pentru a se deplasa pe asemenea distanțe și pentru orientare nu dispuneau decât de stele și de o hartă rudimentară având curenții marcați prin niște bețe încrucișate. Dar ei erau copii ai Mării, tot așa cum erau și copiii mamelor care-i

născuseră. Și Moon știa că, întrucât îndeplineau o căutare sfântă, Ea le va fi binevoitoare.

Moon privi capul vărului ei legănându-se, în timp ce sfârleaza sorilor dubli ai Tiamatului se ivi printre nori. Strălucirea bruscă aprinse flăcări în roșul părului și bărbii lui rare, abia mijite, și proiectă pe fundul bărcii umbra ușor alungită a corpului său zvelt și musculos. Fata oftă, neputându-și înfrânge enervarea pe care o simțea privindu-l, și se întinse cu duioșie ca să-i atingă o șuviță de păr roșcovan.

– Curcubeie... Despre curcubeie vorbeam. Nimeni nu le mai prețuiește. Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubeie?

Își dădu pe spate gluga impermeabilului pestriț și dezlegă șnurul de la gât. Cosițele albe ca smântâna i se revărsară pe spinare. Ochii îi erau de culoarea agatului încețoșat de mușchi. Se uită în sus prin vela ca un clește de crab, mijind ochii ca să izoleze norii răsturnați de pe cer, căutând arcuri de lumină frântă, ce se reduceau până la dispariție ori străluceau mai încolo, dublându-se și redublându-se.

Sparks mai goli un ispol peste bord, după care înălță capul ca să vadă încotro se uita Moon. Chiar dacă n-ar fi fost bronzat, pielea lui tot ar fi fost închisă la culoare pentru un insular. Însă genele și sprâncenele erau aproape la fel de decolorate ca și ale fetei, deasupra ochilor ce-și schimbau culoarea aidoma mării.

– Fii serioasă, verișoară. Vom avea întotdeauna curcubeie, atât timp cât vor exista Gemenii și ploaia. Un caz simplu de difracție, ți-am arătat...

Nu-i plăcea să-l audă vorbind în termeni tehnici, cu aroganța aceea necontrolată care i se simțea în voce.

– Știu asta, că doar nu-s proastă, zise ea, smucind brusc șuvița arămie.

– Au!

– Dar mai degrabă aș asculta-o pe bunica spunându-ne că asta este promisiunea de bogăție pe care ne-o face Doamna decât să-l aud pe negustorul acela transformând totul în ceva fără nicio noimă. Și tu ai prefera la fel, nu-i așa, copil stelar? Recunoaște!

– Nu, zise el împingându-i mâna. Și nu glumi cu asta, ce naiba!

Îi întoarse spatele, improșcând-o cu apă. Ea își imagină încheieturile degetelor lui albindu-se peste crucile corodate aflate într-un cerc:

simbolul pe care tatăl său extraplanetar i-l dăduse mamei lui la ultimul Festival.

– Mama Noastră a Tuturor!

Era singurul lucru ce pătrundea între ei ca un tăiș: conștiința comună a unei moșteniri pe care el n-o împărțea cu ea sau cu oricare altă persoană cunoscută lor. Ei erau Văratici și rareori avuseseră legături cu Iernaticii interesați de tehnologie – ce se asociau cu extraplanetarii –, doar cu excepția perioadei Festivalurilor, când aventurierii și petrecăreții de pe întreaga planetă se adunau în Carbuncle; când își puneau măști și lăsau la o parte diferențele pentru a sărbători vizita periodică a Prim-ministrului și o tradiție cu mult mai veche.

Mamele lor, care erau surori, fuseseră în Carbuncle în timpul ultimului Festival și reveniseră în Neith ducând cu ele, așa cum îi spusese mama ei, „amintirea vie a unei nopți vrăjite“. Ea și Sparks se născuseră în aceeași zi, dar mama lui murise la naștere. Bunica lor îi crescuse pe amândoi, în timp ce mama fetei se găsea pe mare cu flota de pescuit. Crescuseră împreună, de parcă ar fi fost gemeni, cum credea Moon adesea: gemeni ciudați, crescând sub privirile ușor stânjenite ale unor insulari provinciali indiferenți. Dintotdeauna însă existase în Sparks o latură la care ea nu avusese acces, pe care n-o putuse împărți cu el: acea latură a băiatului care auzea șoapta stelelor. El făcea troc, pe furiș, cu negustorii aflați în trecere, luând de la ei nimicuri tehnice de pe alte planete, cu care apoi pierdea zile întregi desfăcându-le și montându-le la loc, pentru ca, în cele din urmă, să le arunce în mare într-un acces de dezgust față de sine, împreună cu ofrande alcătuite din frunze.

Moon nu-i spunea bunicii secretele cunoștințelor tehnice ale lui Sparks, recunoscătoare că el i le împărțea măcar ei, însă nutriend o indignare ascunsă. Din câte știa, tatăl ei ar fi putut să fie un Iernatic sau chiar un extraplanetar, însă era mulțumită să-și construiască un viitor potrivit sub propriul cer. Din cauza asta îi venea greu să fie răbdătoare cu Sparks, prins între moștenirea pe care o trăia și aceea pe care o vedea în lumina stelelor.

– Of, Sparks! Se aplecă, își sprijini o mână rece pe umărul lui și-i masă mușchii noduroși prin grosimea stofei și cea a hainei de ploaie: N-am vrut. Îmi pare rău, murmură ea, în timp ce în gând își zicea: „Mai bine n-aș avea tată deloc decât să trăiesc cu o umbră toată viața.“ Nu fi trist. Uită-te acolo!

Pe ocean dansau scânteii albastre, dincolo de cele roșii care licăreau în

părul băiatului. Pești zburători treceau ca fulgerul și se avântau pe deasupra valurilor de hulă ale Mării Mamă, iar insula se distingea acum clar, sub vânt: cea mai înaltă dintre cele trei. Un cordon sinuos de spumă marca îndepărtata întâlnire dintre mare și țărșm.

– Locul alegerii! Și uite, mersii! Făcu o bezea cu o reverență plină de uimire și de teamă.

Gături lungi, șerpuite, cu dungi colorate, străpungeau suprafața apei în jurul lor; ochi de abanos îi studiau cu un aer cunoscător de nepătruns. Mersii erau copiii Mării și norocul marinarului. Prezența lor nu putea să însemne decât că Doamna zâmbea.

Sparks întoarse privirea către ea, surâzând brusc și prinzându-i mâna.

– Ne conduc. Ea știe de ce-am venit. Am venit cu adevărat și vom fi în sfârșit aleși.

Scoase fluierul de scoică din traista de la șold și slobozi o gamă voioasă de note muzicale. Capetele mersiilor începură să se legene în ritmul melodiei, ținând isonul cu fluierăturile și țipetele lor stranii. Legende le spuneau că în felul acela ei jelesc o pierdere îngrozitoare și o greșeală teribilă; dar nu există două povești care să spună același lucru despre natura pierderii sau a greșelii.

Moon le asculta cântecul pe care nu-l găsea deloc trist. Deodată, gâtulejul i se păru prea strâmt ca să mai fredoneze, iar cu ochii minții văzu un alt țărșm, din vremea când avea jumătate din anii de acum; acolo, doi copii culeseseră un vis ce zăcea încolăcit, ca o scoică rară, în nisipul de la picioarele unui străin. Ea urmări muzica și mintea îi zbură înapoi în timp...

Moon și Sparks alergau desculți de-a lungul digurilor rudimentare dintre bazinele cu apă mică; o plasă se legăna ca un hamac, întinsă între umerii lor zvulți. Picioarele iulți, cu tălpi bătătorite, tropăiau și lipăiau pe aleile pietruite, fără să le pese de julturi și de apa rece ca gheața care-i împroșca. Klee din bazine, care de obicei stăteau nemișcate, ca și stâncile acoperite cu alge de pe fundul apei, ieșiseră la suprafață cu o grabă nestăpânită ca să-i vadă pe copii. Se agitau împroșcând stropi și mârâiau de foame, dar plasa era goală, căci povara ei de păr de mare uscat fusese deja aruncată pentru masa de prânz a bazinelor cu familii.

– Grăbește-te, Sparkie!

Aflată ca de obicei în frunte, Moon trăgea de plasă, remorcându-și vărul mai scund, de parcă ar fi fost un pește năbădăios. Își dădu la o parte șuvițele de păr alb ce-i cădeau pe față, ațintind ochii asupra canalului navigabil care pătrundea în mal dincolo de pescării. Vârfurile înalte ale velelor încrucișate – tot ce putea distinge din flota de pescuit de la acea distanță – se mișcau deja în fața ei.

– Nu mai ajungem noi primii la debarcader! Se opinti mai tare, cu năduf.

– Mă grăbesc, Moon. Este aproape ca și cum ar veni mama mea acasă!

Sparks reuși să alerge mai repede; ea îl simți ajungând-o din urmă și-l auzi gâfâind.

– Crezi că Buni o să facă prăjitura cu miere?

Înaintând în salturi, ea aproape se poticni.

– Am văzut-o scoțând cratița.

Continuă să fugă, dansând peste pietre, către plaja care strălucea în lumina amiezii și către satul aflat dincolo de aceasta. Moon își imagină fața bronzată și zâmbitoare a mamei, așa cum o văzuseră ultima oară, acum trei luni, cozile groase de păr nisipiu care îi împodobeau capul, ascunse sub o beretă tricotată de culoare închisă; îi vedea puloverul gros cu guler înalt, impermeabilul și cizmele grele care o făceau să nu se deosebească de membrii echipajului, în timp ce le trimitea un ultim sărut, iar catamaranul se înclina în briza de la răsăritul soarelui.

Azi însă se întorcea acasă. Se vor duce cu toții în sala cea mare a satului pentru a sărbători și a dansa împreună cu celelalte familii de pescari. Apoi, noaptea târziu, Moon se va cuibări în poala mamei (deși se făcuse cam prea mare ca să mai încapă acolo), care o va ține strâns în brațele ei puternice, în timp ce ochii fetei se vor uita pe sub pleoapele grele ca să vadă dacă Sparks a adormit primul în brațele bunicii. Flăcările vor trosni în vatră răspândind căldură, din părul mamei se va simți mirosul mării și al navelor, auzindu-se totodată zumzetul adormitor de voci, pe când Buni își va cere înapoi fiica de la Marea care reprezenta Mama lor, a tuturor.

Moon sări în nisipul moale, galben-marونیu, de pe plajă. Sparks bufni zgomotos înapoia ei, umbrele lor amestecându-se în lumina orbitoare a amiezii. Cu ochii la casele de piatră îngrămădite în sat și la bărcile care își coborau velele în golfuleț, fata aproape țâșni pe lângă o

străină care-i aştepta în picioare, privindu-i cum se apropiiau. Aproape...

Sparks se ciocni de verişoara sa, care alunecase şi se opri.

– Fii atentă, creier de peşte!

Un nor de nisip se iscă în jurul gleznelor lor.

Moon îl cuprinse cu braţele ca să se țină pe picioare, aproape sufocându-l, când uimirea o făcu să-l strângă cu toată puterea. Sparks se eliberă cu o smucitură. Plasa căzu, uitată; la fel şi satul, golful, întâlnirea lor. Fata apucă poalele puloverului ei vechi, împletindu-şi degetele prin firele grele de urzeală roşu-ruginiu.

Străina le zâmbi, cu ovalul radios al feţei arse de vânt deasupra canadienei vechi şi cenuşii. Purta pantaloni groşi şi cizme grosolane, precum orice insular. Nu era însă din Neith şi nici din altă insulă...

– Ai... ai ieşit din Mare? găfâi Moon.

Sparks se zgâia de lângă ea.

Femeia râse; râsetul ei destrămă vraja venirii de pe altă lume ca pe o ţesătură putredă.

– Nu... am traversat-o într-o navă.

– De ce? Cine eşti? întrebare amândoi deodată.

Răspunzându-le în acelaşi timp, necunoscuta le arătă medalionul pe care îl purta pe un lanţ; un trifoi ţepos ca un buchet de cârlige de pescuit, scânteind cu frumuseţea întunecată şi sinistră a unui ochi de reptilă.

– Ştiţi ce-i ăsta?

Se lăsă într-un genunchi pe nisip şi cosiţele-i negre îi căzură în faţă. Se apropiară fără chef, clipind din ochi.

– Sibilă...? şopti Moon în timp ce, cu coada ochiului, îl văzu pe Sparks apucându-şi strâns propriul medalion.

Apoi privirea ei se aţinti asupra femeii şi înţelese de ce ochii aceia negri şi ademenitori păreau să se deschidă către infinit. O sibilă era canalul pământesc spre înţelepciunea supranaturală, aleasă prin Judecata Doamnei, care prin temperament şi instruire avea puterea să

reziste unei încercări sfinte.

Femeia încuviință din cap.

– Sunt Clavally Bluestone Văratice. Își puse mâinile pe frunte. Întrebați-mă și vă voi răspunde.

Ei nu întrebă nimic, uimiți să știe că ea vrea – și poate – să răspundă la orice le-ar fi trecut prin minte; sau că însăși Doamna le-ar răspunde prin intermediul lui Clavally, în timp ce sibila ar fi fost pierdută în transă.

– Nicio întrebare? Atmosfera încordată se risipi din nou, alungată de buna ei dispoziție. Păi, atunci, spuneți-mi voi cine sunteți, voi care deja știți tot ce aveți nevoie să știți.

– Eu sunt Moon, răspunse fata îndepărtându-și părul de pe frunte. Moon Dawntreader Văratice. El e vărul meu, Sparks Dawntreader Văratice... dar nu știu destule ca să pot întreba ceva! mărturisii ea încurcată.

– Ba eu știu, spuse Sparks pășind în față și întinzându-i medalia lui. Ce-a fost asta?

– Introducere de date...

Clavally luă obiectul între degete, se încruntă ușor și murmură ceva. Ochii ei se făcură ca niște cuarțuri fumurii și începură să se miște neregulat, precum cei ai unui vizionar, în timp ce mâna i se încleștă pe disc.

– Este simbolul Hegemoniei: două cruci legate într-un cerc semnifică unitatea dintre Kharemough și cele șapte lumi subordonate... Medalia a fost acordată pentru fapte vitejești în timpul răcoalei Kispah: „El a găsit ceea ce-și doresc toți. Iubitului nostru fiu, Temmon Ashwini Sirus, astăzi 9:113:07“. Este scrisă în sandhi, limba oficială a Kharemoughului și a Hegemoniei... Încetarea analizei. Capul i se înclină în față, eliberat de o forță nevăzută. Legănându-se ușor pe genunchi, oftă și se așeză la loc: Asta-i tot, încheie ea.

– Dar ce înseamnă asta? Sparks privi discul care continua să i se lege pe pieptul canadienei, iar gura i se strânse într-o linie nesigură.

Clavally scutură din cap.

– Nu știu. Doamna vorbește prin mine, nu cu mine. Acesta este

Transferul și... așa se manifestă.

Buzele băiatului tremurără.

– Bine, Clavally, spuse Moon repede, dar Hegemonia? Ce e Hegemonia?

– Extraplanetarii! Ochii lui Clavally se dilatară puțin. Hegemonia este termenul prin care se definesc ei înșiși. Deci, este ceva extraplanetar, însă... eu n-am fost niciodată în Carbuncle. Privirea i se îndreptă din nou către medalie. Cum a ajuns asta aici, așa departe de portul stelar și de Iernatici? Se uită spre ei: Sunteți copii-din-flori, nu-i așa? Mamele voastre au mers împreună la ultimul Festival și-au avut norocul să revină acasă cu voi... și cu acest suvenir?

Băiatul încuviință din cap, venerând logica adultă, ca și transa Doamnei.

– Atunci... tatăl meu nu e Văratîc și nici măcar de pe Tiamat?

– Asta nu-ți pot spune. Clavally se ridică în picioare. Moon văzuse o stranie îngrijorare trecându-i peste chip atunci când se uitase la Sparks. Știu însă că cei zămislîți în timpul Festivalului se bucură de un har deosebit. Știți de ce mă aflu eu aici?

Ei scuturără simultan din cap.

– Știți ce vreți să fiți când veți crește mari?

– Vrem să fim împreună, răspunse Moon fără să se gândească.

Din nou răsul acela zglobiu.

– Bravo! Fac această călătorie prin Windwards pentru a-i îndemna pe toți tinerii Văratîci să-și aducă aminte că se pot dedica Mării într-un alt mod decât ca pescari sau fermieri. Ei o pot sluji pe Doamnă, servindu-i pe semenii lor, ființe umane, în calitate de sibili, așa cum fac eu. Unii dintre noi ne-am născut cu o sămânță specială în noi, care nu așteaptă decât atingerea Doamnei pentru a încolți. Când veți fi destul de mari, poate voi doi veți auzi chemarea Ei și veți merge într-un loc-al-alegerii.

– Oh! se înfioră Moon. Cred că o aud acum!

Își apăsă palmele reci pe inima care bătea să-i spargă pieptul, acolo unde încolțea o sămânță de vis.

– Și eu, și eu! strigă Sparks cu înflăcărare. Putem merge acum, putem să mergem cu tine, Clavally?

Sibila își ridică gluga, ferindu-se de întetirea bruscă a vântului.

– Nu, nu încă. Mai așteptați puțin, până când veți fi siguri de ceea ce auziți.

– Cât de mult?

– O lună?

Își rezemă mâinile pe umerii micuți.

– Cred că mai degrabă ani.

– Ani?! protestă Moon.

– Atunci veți fi siguri că ceea ce auziți nu e doar țipătul unor păsări marine. Să nu uitați însă niciodată că, în cele din urmă, nu voi O veți alege pe Doamnă, ci Ea vă va alege pe voi. Se uită din nou la Sparks, aproape ținându-l cu privirea.

– E-n regulă. Mirată de căutătura sibilei, Moon își îndreaptă cu hotărâre umărul pe care femeia își pusese mâna. Vom aștepta și nu vom uita.

– Și-acum, Clavally își coborî brațele, cred că vă așteaptă cineva.

Timpul începu să se miște din nou înainte, iar ei o luară la fugă spre sat, uitându-se des în urmă.

– Moon, îți aduci aminte ultimul lucru pe care ni l-a spus?

Sunetul argintiu al notelor se stinse când Sparks lăasă fluierul jos și se uită înapoi, întrerupând șirul amintirilor pe care și le depăna fata. Mersii își opriră și ei cântecul, privind către barcă.

– Cine, Clavally?

Moon cârmii canoea pe după limba de pământ ce pătrundea către intrarea în golfuleț. Linia țărmului Insulei Alegerii era la fel de sinuoasă ca și trifoiul pe care-l purtau sibili.

– Te referi la faptul că ne aștepta mama? zise Moon.

– Nu. La acela că Doamna ne alege pe noi, și nu invers. Aruncându-și

o clipă privirea către linia țărmului, Sparks își mută din nou ochii către fată. Vreau să spun... Adică ce se va întâmpla dacă Ea va alege doar pe unul din noi? Ce vom face?

– Ne va alege pe-amândoi! se strâmbă Moon. Cum ar putea Ea să facă altfel? Fiind procreați la Festival, suntem norocoși.

– Dar dacă Ea nu ne alege? Pipăi cu buricele degetelor umplutura de mușchi introdusă între cele două jumătăți din lemn ale bărcii înainte de a fi montate laolaltă. „Inseparabili...“, se încruntă el ușor. Nu te obligă nimeni să ajungi sibil doar pentru că ai trecut testul, nu-i așa? Putem să facem jurământ că, dacă doar unul din noi va fi ales, acela va refuza alegerea. De dragul celuilalt...

– Pentru binele amândurora, aprobă Moon dând din cap.

„Dar Ea ne va alege pe amândoi.“ Nu se îndoise niciodată, din acel moment de-acum câțiva ani, că o să vină aici și c-o va auzi pe Doamnă chemând-o. Fusesse dorința inimii ei de-o jumătate de viață și fusesse întotdeauna sigură că și Sparks dorea același lucru, nelăsând zadarnicele sale vise stelare să-l abată de la țelul lor comun.

Întinse brațul și Sparks i-l apucă, serios. Își prinseseră mâinile, fiecare cu palma peste încheietura celuilalt. Strângerea de mână deveni îmbrățișare înainte ca fata să-și dea seama, iar îndoielile din inima ei se risipiră precum ceața dimineții.

– Sparkie, te iubesc... mai mult decât orice sub cer. Îl sărută, simțindu-i sarea de pe buze. Marea care ne e Mamă să fie martoră că inima mea care te dorește îți aparține ție și numai ție, acum și pentru totdeauna.

El repetă cuvintele, răspicat și cu mândrie, sorbind amândoi apa mării din căușul palmelor pentru a-și pecetlui legământul.

– Nimeni nu poate să spună că suntem încă prea tineri ca să ne însoțim după această călătorie!

Își juraseră dragoste unul altuia pentru prima dată atunci când de-abia erau în stare să pronunțe cuvintele, stârnind râsul celor din jur. Dar își fuseseră credincioși și de-a lungul anilor împărțiseră totul, inclusiv dorința șovăitoare și inevitabilă de a-și atinge buzele, mâinile și carnea...

Moon își aminti de o grotă pitită printre stâncile unui golfuleț ferit de vânt; piatra caldă ca niște palme bătătorite le adăpostise trupurile tremurătoare, iubindu-se sub strălucirea amiezii, în timp ce marea

șoptea departe, jos pe plajă. Acum, ca și atunci, fata putea să simtă forța nevoii care-i ținea legați: căldura pe care o creau între ei pentru a alunga singurătatea rece a vieții. Contopirea sufletească ce-i copleșea în momentul final, acea profunzime și plenitudine pe care nimic altceva din lumea lor nu i le-ar fi putut da vreodată. Aveau să pășească împreună în această nouă viață și, în sfârșit, urmau să aparțină lumii lor, la fel de plenar cum își aparțineau unul altuia... Buzele lui Sparks îi atinseră ușor urechea; ea se aplecă și-l cuprinse din nou cu brațele. Lăsată în voia sorții, barca se întoarse cu prova către țărm.

– Vezi ceva? strigă Sparks.

Verifică pentru ultima oară barca, fixată pe mal, peste scoici și ierburi de mare aruncate de valuri pe plajă, dincolo de linia fluxului. Totemul familiei, gravat în provă, îl privea fix cu trei ochi pictați. Refluxul depusese deja destul nisip umed, neted ca oglinda, astfel că tragerea canoei pe țărm le scosese sufletul. Unul dintre mersi, care îi însoțise pe plajă, îi lăsase să-i atingă blana udă, lucioasă și vărgată cu mâinile lor timide. Până atunci, Sparks nu fusese niciodată destul de aproape pentru a atinge vreuna dintre aceste creaturi; erau la fel de mari ca și el și de două ori mai grele.

– Nu încă... aici! se auzi până la el vocea lui Moon, care îi făcea semne disperate cu mâna. Fata urmărise înaintarea greoaie a mersului care ieșise pe mal. Vezi că lângă râu este o potecă. Trebuie să fie cea despre care mi-a zis bunica.

Strivind sub picioare scoicile golate de carne, tânărul porni de-a curmezișul plajei murdare ce urca spre izvorul cu apă proaspătă. Râul depusese o fâșie lată de nămol roșu în ocrul cursului apei, străbătând stacojiul cu canale verzi din mușchi. Acolo unde albia lui părăsea țărmul, Moon aștepta, gata să urce în dealuri.

– Mergem în sus pe cursul râului?

Ea încuviință din cap, privind povârnișurile repezi albastre-verzui, ale înălțimilor țărmului ascuns. Piscuri golașe de piatră de un roșu crud se înălțau încă și mai sus. Pe scara nemăsurată a timpului Mării, aceste insule erau noi; crestele lor încă zgâriau cerul, netocite de ani.

– Se pare că urcăm.

Își îndesă mâinile în buzunare, nesigur pe sine.

– Mda. Moon se uită la mersul ce cobora înapoi pe plajă. Mâna i se înfiorase simțind blana lui groasă: Azi vom dansa având costumația pe noi. Își întoarse ochii către Sparks, devenind brusc foarte conștientă de ceea ce însemna prezența lor acolo. Haide odată, spuse aproape cu nerăbdare. Primul pas este cel mai greu.

Îl făcură împreună.

Dar era un pas care mai fusese făcut înainte, gândi fata în timp ce urca... „De câte ori?” Găsi răspunsul săpat în panta dealului, unde trecerea picioarelor rosese într-atât piatra ponce de origine vulcanică, încât pe alocuri se formase un jgheab îngust și adânc în care intrau până la genunchi. „Și câți or fi urcat-o doar pentru a fi refuzați?” Moon spuse în gând o scurtă rugăciune, uitându-se în jos, pe măsură ce poteca devenea o fâșie îngustă, adâncă până la glezne, ce trecea deasupra unui canion cu ferigi și tufișuri de nepătruns, veșnic verzi. Când vântul încetă să mai bată, ziua deveni complet tăcută; nu văzuse nici urmă de vietate mai mare decât un gândac pocnitor. O dată se auzise, parcă, țipătul îndepărtat al unei păsări... Râul sclikea din când în când la zeci de metri dedesubt, în timp ce zidul înverzit din stânga se ridica spre cer ca o boltă înaltă de alte zeci de metri. Ca atare, o apuca amețeala, deși era obișnuită cu echilibristica marinarilor și cu mersul pe digurile înguste dintre bazinele de pește.

Sparks se încurcă într-un tufiș ieșit în cale, zgâriindu-se pe față.

– Asta nu-i pentru cei slabi de inimă, remarcă el, deși n-ar fi vrut s-o spună cu glas tare.

– Probabil că ăsta e și scopul, mormăi Moon și-și șterse fața cu mâneca.

– Vrei să spui că poate asta-i proba?

Pășiră cu prudență, depășind o porțiune cu sfărâmături din peretele ros.

– O, Doamnă! se auzi ceva ce suna pe jumătate a blestem și pe jumătate a rugăciune. Mi-ajunge!

– Cât om mai avea de mers? Și dacă se-ntuneacă?

– Nu știu... Valea se închide, acolo sus.

– Parcă mi-ai spus că și bunicul a făcut asta, în tinerețe. Credeam că știi.

Moon înghiți în sec.

– Bunica mi-a spus că el a renunțat și s-a întors. Nici măcar n-a găsit peștera.

– Și-acuma-mi spui! Băiatul începu însă să râdă. Într-un fel, nu-i deloc ce mi-am închipuit c-o să fie.

Sub ei, râul făcea o meandă, iar dincolo de următoarea cotitură a zidului, poteca se lărgea. Aici, în această vale interioară, izolată de brizele mării, arșița soarelui se reflecta de nenumărate ori din stâncile înfierbântate. În timp ce mergea, Moon își scoase canadiana groasă; Sparks deja o purta pe-a lui legată în jurul umerilor. Cămașa din olandă, umezită, i se lipea fetei de piele la fiecare rafală de vânt. Desfăcu șiretul cămășii până la brâu, se scărpină și oftă:

– M-am încins, știi asta? M-am înfierbântat rău! Ce fac oamenii când le este foarte cald? Întotdeauna te poți îmbrăca în mai multe haine, dar poți să-ți scoți doar tot atâtea câte ți-ai pus.

Își desfăcu burduful cu apă de la brâu și bău. Undeva în față auzi un sunet care-i aminti de sfârșitul grăsimii într-o tigaie încinsă.

– Probabil că nu trebuie să ne facem griji în legătură cu asta. Sparks ridică din umeri acceptând lucrurile ca pe ceva firesc. Mai e destul până la mijlocul verii. Vom fi probabil morți înainte de a se încălzi în halul ăsta. Picioarul îi alunecă și căzu gemând într-un genunchi: poate chiar și mai curând.

– Amuzant! Fata îl ajută să se ridice, simțindu-și propriile picioare grele, ca de piatră. Se poate vedea deja Steaua Verii. Am zărit-o printre degete acum câteva zile... Oh, șopti ea. Cu dosul mâinii își frecă fața care-o ustura.

Sparks se rezemă de peretele care se bomba înspre exterior. Dincolo de ultimul cot al cărării, zgomotul pe care-l auziseră deveni vâjâitul apei ce se prăbușea din înălțimi, zdrobindu-se de stânci, ca o ființă argintie sacrificată, căzând etern spre propria moarte. Acolo, la cascadă, poteca se termina.

Se opriă cu răsuflarea tăiată, zăpăciți de vacarmul și de mulțimea de stropi din jur.

– Nu se poate termina aici! Sparks lovi în perdeaua de apă. Știm că asta-i calea cea bună. Dar unde-i?

– Aici! Moon se ghemui, privind atent peste marginea stâncii de lângă cascadă în timp ce câteva șuvițe desprinse din păr îi atârnav pe lângă obraji, precum degetele de pe care picura apa. În piatră există scobituri pentru mâini. Se ridică din nou în picioare, dându-și părul pe spate. Asta nu e...

Scutură din cap, amuțind când, uitându-se îndărăt, văzu mânia de pe fața băiatului.

– Ce-i asta, totuși? strigă Sparks jos în vale, către mare. Ce dovezi în plus mai vrei Tu? Ar trebui să ne sinucidem?

– Nu! Moon îl trase de mână, accesul lui de furie scrâșnind ca nisipul peste oboseala ei. Dorește ca noi să fim siguri. Și suntem.

Ghemuindu-se din nou, își scoase cizmele și puse un picior dincolo de margine.

Începu apoi să coboare, lăsând vuietul și stropii să-i acapareze simțurile, învingându-și frica. Îl zări pe Sparks deasupra ei, urmând-o. Își spuse că nenumărați oameni coborâseră înaintea ei, de-a lungul multor ani... (căută cu picioarele pe piatra udă)... o va face și ea... (alt pas! degetele apucară strâns o muchie de piatră)... la urma urmelor, această coborâre pe stânca udă nu însemna mai mult decât coborâtul și urcatul în arborada unei nave, lucru pe care îl făcuse de nenumărate ori fără să stea pe gânduri... (și încă o dată)... având mereu încredere că Marea, care-i era Mamă, îi va călăuzi mâinile și picioarele în siguranță... (simți durere în degete și-și mușcă buza)... Își întări credința în Doamnă, în ea însăși; căci dacă s-ar îndoi de oricare din ele ar... (piciorul se zbatu pe stânca udă și lunecoasă fără să găsească nicio crăpătură, nicio treaptă, nicio...).

– Sparks! Vocea i se înălță îngrozită. S-a terminat!

– ...margine!...

Auzi cuvântul deformat de vacarmul din jur și de propria frică; se agăță cu disperare, îmbrățișând peretele prăpastiei.

– La dreapta!

Se opinti spre dreapta și deschise ochii când piciorul dădu peste marginea stâncii. Clipind cu putere, o văzu dispărând înapoia apei care cădea. Se întinse și, cu o răsucire rapidă a corpului, se smulse din loc și ajunse în fisură. Sparks veni după ea; îi întinse mâna și-l ajută să traverseze.

– Mulțumesc! Se scutură și-și flexă degetele înțepenite.

– Eu îți mulțumesc.

Moon răsuflă adânc. Înaintară împreună mai departe în adâncul fisurii din stâncă, dându-și seama, pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu lumina împestrițată cu verde, că grota se adâncea într-o latură a văii.

– Asta e... Asta trebuie să fie! Suntem aici, la locul alegerii...

Se opriră din nou, mâinile lor căutându-se instinctiv. Stăteau și așteptau, cu răsuflarea tăiată. Nu-i chema nimeni, în afară de vocea cascadei. Nu-i atingea nimic altceva decât stropii de apă.

– Vino, o trase Sparks, să intrăm mai mult.

Tavanul peșterii era străpuns de umbre sus, deasupra capului, făcând-o pe Moon să-și închipuie niște mâini împreunate pentru rugăciune, în timp ce ei urmau galeria sinuoasă. Sparks se izbi de peretele opus atunci când tunelul coti brusc.

– Știam eu că ar fi trebuit să aduc o lumânare.

– Nu-i întuneric, îl privi surprinsă fata. E ciudat cum lumina continuă să se înverzească...

– Ce tot vorbești? Parcă am fi îngropați de vii... Nici măcar nu te pot vedea!

– Haide! Neliniștea începu să-i dea ghes. Nu-i chiar așa de întuneric... Deschide bine ochii. Hai, Sparkie! Îl trase de braț. N-o poți simți? E ca muzica...

– Nu. Locul ăsta îmi face pielea ca de găină.

– Haide! Îl trase mai tare, încordându-se acum.

– Nu... Așteaptă... El făcu câțiva pași, apoi alți câțiva.

Muzica o umplea acum, concentrându-i-se în cap și răspândindu-i-se prin corp odată cu pulsațiile sângelui ei. O atingeă ca o mătase, cu gust de ambrozie și cu lumina verde a mării.

– Nu o simți?

– Moon... Sparks gemu când se împiedică de un alt zid în întuneric. Moon, oprește-te! N-are rost. Nu văd nimic, n-aud nimic... Mă...

prăbușesc, Moon. Vocea îi tremura.

– Ba nu! Nu te poți prăbuși. Se întoarse, căutând adevărul din ochii lui pierduți în gol, tulburarea citindu-i-se pe față. Oh, nu se poate...

– Nu mai pot respira, parcă-i smoală. Trebuie să ne întoarcem până nu-i prea târziu.

Își încleștă mâna pe încheietura ei trăgând-o înapoi, departe de muzică și de lumină.

– Nu. Moon încercă să se smulgă din încleștare. Întoarce-te fără mine.

– Moon, ai promis! Ne-am promis... trebuie să vii.

– Nu vin! Se smulse din strânsoarea lui și-l văzu poticnindu-se înapoi, surprins și rănit. Sparks, îmi pare rău...

– Moon...

– Îmi pare rău... Se trase îndărăt, în brațele muzicii. Trebuie! Nu mă pot opri acum, nu mă simt în stare... E prea frumos. Vino cu mine! Hai, încearcă, te rog, încearcă! îl imploră ea, îndepărtându-se tot mai mult.

– Ai promis. Întoarce-te, Moon!

Fata se răsuci și fugi; vocea lui fu acoperită de cântecul dorinței sfâșietoare din inima ei.

Alergă până când tunelul se lărgi din nou, aruncând-o într-un spațiu ireal, luminat de flacăra perfect obișnuită a unui opaiț. Își frecă ochii în brusca lumină aurie, de parcă ar fi ieșit din întuneric. Când putu să vadă din nou, când strălucitorul cântec se domoli și o eliberă, nu fu deloc surprinsă s-o găsească pe Clavally așteptând-o, alături de un străin... Clavally, al cărei zâmbet nu l-ar fi putut uita niciodată peste ani sau chiar într-o viață de om.

– Tu ești... Moon! Ai venit, deci!

– Mi-am adus aminte, dădu ea din cap, radiind de bucuria alegerii și ștergându-și lacrimile.

Orașul Carbuncle stă așezat ca o scoică mare, spiralată, azvârlită la marginea mării, în latitudinile nordice ale coastei celei mai mari insule de pe Tiamat. Respiră neobosit cu ritmurile profunde ale mării, iar forma sa străveche pare să aparțină țărmului oceanului, de parcă s-ar fi născut cu adevărat din pântecul Mării Mamă. I se spune „Orașul pe picioroange“, deoarece se înalță pe piloni; partea de jos a pântecului său cavernos oferă un port sigur pentru nave, adăpostindu-le împotriva instabilității mării și a vremii. Mai este numit și „Portul stelar“ datorită funcției sale de centru al comerțului extraplanetar, deși adevăratul astroport se găsește în interiorul uscatului și constituie o zonă interzisă pentru poporul de pe Tiamat. Însă numele de Carbuncle 2 și-l datorează faptului că este în aceeași măsură un giuvaer sau o rană cu puroi, în funcție de punctul de vedere al fiecăruia.

Asemănarea lui cu cochilia netrebuincioasă a unei creaturi marine este înșelătoare. În toate, sau cel puțin în multe dintre variatele sale forme, umane și neumane, Carbuncle clocotește de viață. Nivelele sale inferioare, care se deschid către mare și reprezintă căminele muncitorilor, marinarilor și imigranților din insule, se ridică și se întrepătrund în Labirint, unde interfața dintre tehnic și netehnic, local și extraplanetar, uman și străin, catalizează un mediu de creativitate vibrantă și de viciu creator. Nobilimea Iernatică râde, se ceartă și-și aruncă banii în stânga și-n dreapta, experimentând forme exotice de stimulare, cot la cot cu negustorii extraplanetari care le-au adus. După aceea, nobilii se întorc la propriile nivele, cele superioare, și aduc omagii Reginei Zăpezii, care vede totul și știe totul, care controlează curenții de influență și putere ce se mișcă precum apa prin convoluțiile orașului. Și le vine greu să-și închipuie că un model care durează de aproape o sută cincizeci de ani, dirijat numai de mâna ei, nu va funcționa la nesfârșit.

– ...Nimic nu durează veșnic!

Arianrhod stătea tăcută și complet singură, trăgând cu urechea la vocile ce se revărsau din difuzorul montat în baza sculptată a oglinzii.

Oglinda era totodată și monitor TV, însă acum nu era pus în funcțiune, motiv pentru care nu-i arăta decât propriul chip. Nobilii nevăzuți discutau despre un selyx cu strunele rupte, nu despre viitor. Ar fi putut însă foarte bine să discute și acest lucru, fiindcă stricarea instrumentului și sfârșitul viitorului se legau până la urmă între ele, iar mintea femeii era absorbită de viitor – sau de lipsa acestuia.

Stătea lângă peretele care forma o fereastră ridicându-se către vârful ascuțit, ținând spre stele, al acoperișului. Se găsea în vârful lumii, pentru că ea era Regina Zăpezii, și se afla în sanctuarul din cel mai înalt punct al orașului. Putea privi în jos la pantele lui înfășurate, unduiri ale versantului unui munte desprins din masivitatea continentului, sau își putea arunca ochii departe, pe întinderea cenușie ca fierul a mării presărate cu creste albe. Ori, așa cum făcea acum, se putea uita în sus, către cer, unde noaptea apărea ca o forjă împurpurată, aprinsă de incandescența a cincizeci de mii de sori: roiul stelar în care acest sistem neîncătușat pătrunsese în timpuri imemorabile. Stelele, precum o ninsoare de flăcări, nu o emoționau – nici nu mai ținea minte de când n-o mai făcuseră. Dar o stea neînsemnată, cu nimic ieșită din comun, îi producea totuși o emoție mai profundă decât uimirea. Era Steaua Verii, a cărei strălucire marca apropierea lor de Poarta Neagră, cea care îi capturase pe hoinarii Gemeni și-i făcuse prizonierii ei veșnici.

Poarta Neagră constituia un fenomen pe care extraplanetarii îl numeau o gaură neagră rotitoare, iar printre lucrurile pe care aceștia nu le destăinuiau poporului reginei se afla și secretul utilizării unor astfel de deschideri către altă realitate, prin călătoria cu viteze superluminice. Arianrhod știa doar că Poarta reprezenta accesul către alte șapte planete locuite, unele atât de îndepărtate încât nici măcar nu putea înțelege distanțele amintite. Acestea erau legate atât între ele cât și de nenumărate lumi nepopulate, deoarece Poarta Neagră lăsa navele stelare să intre într-o regiune unde spațiul era răsucit ca un șnur prevăzut cu noduri, astfel încât „departele” devenea „aproape”, iar timpul alcătuia o buclă.

De asemenea, toate erau lumi tributare Hegemoniei Kharemough. Lumi autonome – schiță un zâmbet femeia – datorită întârzierilor timpului relativist pe care navele le căpătau în tranzitul spre și dinspre Porți. Ea însă era o susținătoare loială a Hegemoniei, pentru că fără aceasta clanurile Iernatice nu ar fi avut acces la tehnologia extraplanetară care le oferea demnitate, scop și plăcere... și care îi ridica deasupra nivelului Vărativilor, crescători de pește superstițioși, puțind a iarbă de mare și a tradiție.

În schimb, Tiamat oferea călătorilor extraplanetari un loc de popas și de adăpost, un colț de odihnă sau de întâlnire, care să le îndulcească lungile călătorii între alte lumi ale Hegemoniei. Reprezenta un fel de răscruce de drumuri, unică în felul ei, deoarece era singura planetă aflată pe orbita unei Porți; chiar dacă orbita era lungă, Tiamat rămânea mai apropiată și mai accesibilă decât oricare altă lume.

Arianrhod întoarse spatele stelelor și se îndreptă tăcută spre oglindă, trecând peste covorul pastelat, acoperit cu un pluș sintetic plăcut la atingere. Își confruntă propria reflecție cu aceeași încremenită lipsă de expresie pe care-o utiliza în fața reprezentanților comerțului extraplanetar sau a delegațiilor nobilimii, apreciindu-și rafinată coafura de păr alb ca laptele dinapoia diademei presărate cu stele de zăpadă și diafanul fără de cusur al pielii. Își trecu o mână peste obraz, în jos către gâtul înconjurat de giuvaere și peste mătasea scânteietoare a bluzei, într-un gest care constituia aproape o dezmiardare, își simțea tinerețea robustă a corpului ei, tot atât de perfectă pe cât fusese cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, în ziua încoronării. Dar oare așa era...? Se încruntă ușor, aplecându-se mai aproape de propria față. Da... Și mulțumirea i se citea în ochii de culoarea agatului încețosat și verde ca mușchiul de copac.

Exista încă un motiv pentru care extraplanetarii veneau pe Tiamat purtând cu ei daruri: regina deținea cheia trecerii prin timp fără a îmbătrâni. Mărite planetei constituiau o fântână de tinerețe, din care cei mai bogați și mai puternici plăteau ca să bea, ea însăși controlând izvorul acestei băuturi: sacrificarea mersilor. Ei îi aparțineau judecățile calculate ce hotărau care neguțător sau funcționar extraplanetar ar servi cel mai bine interesele Iernatice, în schimbul acestui lucru folositor, fără de pereche... ale ei erau toanele, nu tocmai întâmplătoare, care ofereau nobililor favoriți drepturi de exploatare a parcelelor maritime sau o prețioasă sticlură cu fluid argintiu. Se spunea că gradul de apropiere a unui nobil oarecare de favorurile Reginei putea fi apreciat după aspectul evident tinerețesc al acestuia.

„Nimic însă nu durează veșnic. Nici măcar tinerețea eternă.“ Arianrhod se încruntă iarăși; atomizorul aurit se contractă când îl strânse în mână. Îl ridică, deschise gura și inhală vâscosul lichid argintiu pulverizat. Fundul gâtului îi îngheță și o podidiră lacrimile. Oftă cu ușurare, scăpată de grija viitorului. Starea ideală se menținea cu o doză zilnică din „apa vieții“, așa cum o numeau extraplanetarii în mod eufemistic. Ea găsea termenul amuzant, măcar pentru ipocrizia lui: nu era apă, ci un extract din sângele unor creaturi marine indigene, mersii; și avea la fel de multă legătură cu moartea – moartea mersilor – câtă avea cu viața lungă a unei ființe umane. La un nivel

sau altul, toți consumatorii erau conștienți de acest fapt. Dar ce conta viața unui animal pe lângă șansa tinereții eterne?

Deocamdată, tehnologia eșuase în reproducerea extractului, un virus benign ce mărea capacitatea corpului de a se reînnoi fără eroare genetică. Scos din corpul gazdei inițiale, virusul murea după un timp scurt, indiferent cu câtă grijă ar fi fost păstrat. Timpul său de înjumătățire era la fel de limitat în corpul oricărui alt mamifer, astfel că necesita o aprovizionare constantă, pentru o cerere constantă. Și asta însemna prosperitate atât timp cât domneau Iernaticii.

Dar Steaua Verii era deja vizibilă pe cerul zilei; primăvara se instalase oficial, Schimbarea era pe drum, lucru de care până și Văraticii trebuie să-și fi dat seama până acum. Planeta intra în sfârșit în miezul verii, vremea când tensiunile nefirești provocate de apropierea lor de gaura neagră determinau o intensificare a energiei Gemenilor, iar Tiamatul devenea insuportabil de fierbinte. Văraticii aveau să fie siliți să avanseze spre nord, părăsind arealele lor din insulele ecuatoriale și afluxul lor va distruge statu-quo-ul Iernaticilor pe măsură ce aveau să umple interstițiile din teritoriul acestora.

Aceasta nu constituia însă decât o parte a mării schimbări ce urma să pună stăpânire pe poporul reginei. Apropierea Gemenilor de gaura neagră făcea ca și Tiamat să devină o lume pierdută pentru Hegemonie... Femeia privi iarăși pe fereastră, la stele. Pe măsură ce Gemenii se apropiiau de Poarta Neagră, aidoma celeilalte prizoniere puse la cazne, Steaua Verii, ce strălucea tot mai tare pe cerul Tiamatului, stabilitatea Porții înseși se deteriora. Trecerea din Tiamat către restul Hegemoniei și înapoi nu mai era nici simplă, nici sigură. Planeta înceta să mai fie un loc de întâlnire și un popas pentru călătorii Hegemoniei, prin aceasta oprindu-se concomitent atât scurgerea în afară a apei vieții, cât și influxul de tehnologie. Tiamat devenea astfel o lume supusă embargoului; Hegemonia nu permitea dezvoltarea unei baze tehnologice indigene, iar fără cunoașterea de importanță crucială a modului în care fuseseră realizate bunurile importate, mașinăria societății Iernatice urma să decadă repede și irevocabil. Chiar și fără deplasarea Vărativilor spre nord pe timpul Schimbării, pentru a grăbi lucrurile, lumea pe care o cunoștea regina avea să-și înceteze existența. Detesta până și gândul vieții într-o astfel de lume. Atunci însă lucrul acesta o va interesa prea puțin. „Se spune că moartea este ultima experiență senzorială.“

Râsul ei răsună în camera tăcută. Da, acum putea râde de moarte, chiar dacă amânase socotelile timp de o sută cincizeci de ani. În curând, moartea o să-i ceară datoria; iar Văraticii își vor căpăta plata

la următorul, la ultimul Festival, pentru că acesta era mersul lucrurilor. Însă în privința Vărativilor, tot ea, regina, va râde la urmă. Cu aproape o generație mai înainte, la ultimul Festival, semănase printre Văraticii care nu bănuiau nimic cele nouă semințe ale propriei învieri: nouă clone care să fie crescute printre ei și acceptate ca fiind de-ale lor; ele urmau să afle totul despre Văratici și, fiind copiii minții ei, aveau să știe cum să-i manipuleze la timpul potrivit.

Îi urmărise pe copii pe măsură ce creșteau, crezând mereu că printre ei va exista cel puțin unul care să fie ceea ce fusese ea însăși... Într-adevăr, exista. Numai unul. Pesimismul medicului extraplanetar de acum aproape douăzeci de ani nu fusese o simplă răutate; trei clone se pierduseră în avorturi spontane, altele se născuseră cu malformații fizice sau se dezvoltaseră retardate și cu tulburări emoționale. Fusese înștiințată că doar un copil era perfect din toate punctele de vedere... iar pe acela avea să-l facă Regina Verii.

Se aplecă și culese micul cub ornat cu imagini de pe tăblia mesei. Chipul din interior i-ar fi putut reprezenta o imagine a ei înseși de când era fată. Roti cubul, privind cum fața răsătoare își schimba expresiile în trei dimensiuni pe măsură ce-l mișca. Comerciantul insular care urmărise progresul copilului făcuse holograma pentru regină și se descoperea mișcată de emoții stranie și neașteptate când o cerceta. Câteodată se surprindea tânjind să vadă mai mult decât această imagine... s-o atingă pe copilă sau s-o țină în brațe, să se uite la ea când se joacă, s-o vadă crescând și transformându-se, s-o vadă cum învață; să se zărească pe ea însăși așa cum trebuie să fi fost cu atât timp în urmă, încât nu-și mai amintea deloc.

Totuși, nu! Uită-te la copilă, îmbrăcată în pânză grosolană aspră și piei unsuroase de pește, mâncând probabil direct cu mâinile din oală, în vreun bordei de piatră expus vântului. Cum ar putea suporta ea să se vadă astfel pe sine, să vadă microcosmosul la care va fi redusă această lume în următorii câțiva ani, când extraplanetarii o vor abandona din nou? Deși era posibil să nu fie nevoie să se întâmple iarăși, sau nu chiar în totalitate, dacă planul ei urma să fie sprijinit. Privi mai de aproape fața din imagine, atât de asemănătoare cu a ei. Dar când o examină mai bine, văzu că nu era chiar la fel, lipsea ceva.

Experiența, asta-i lipsea. Rafinamentul. În curând va găsi o cale să aducă fata aici, să-i explice lucrurile, să-i arate la ce trebuie să se aștepte. Și pentru că, de fapt, își va explica sieși toate acestea, fata o să înțeleagă. Nu trebuia îngăduit ca puțină tehnologie lăsată de extraplanetari să moară din nou. De data aceasta, poporul de pe Tiamat trebuia s-o păstreze și s-o îngrijească; sau cel puțin să încerce

să-i întâmpine pe extraplanetari, atunci când aceștia aveau să revină în calitate de ceva – mai – mult – decât – niște – barbari.

Traversă brusc odaia, alungând în uitare lungul șir de banalități de la curte prin atingerea unei perle de la baza oglinzii. Prin comenzi verbale, schimbă regimul audio și porni sistemul video pentru a culege imagini de la un alt obiectiv ascuns. Incoruptibilitatea spionilor mecanici greu de observat și plăcerea absolută de a-i manipula o făcuseră să aibă o rețea de mii de transmițătoare instalate în toate nivelele orașului. Cunoașterea atotcuprinzătoare și libertatea de acțiune erau ca floarea și spinul de pe același lujer, amândouă satisfăcându-și nevoile separate, în timp ce se hrăneau de la aceeași sursă.

Se uită la Starbuck; îl privi umblând nerăbdător, cu pași mari. Sub pielea lui smeadă de extraplanetar, mușchii i se înnodau și i se umflau în timp ce se mișca. Era un bărbat puternic și părea masiv pentru spațiul restrâns al camerei sale. Era aproape gol; o așteptase să vină la el. Îl privi cu o admirație sinceră, cu mintea precum un caleidoscop de imagini ale pasiunii, uitând pentru moment că ajunsese s-o plictisească la fel ca toți ceilalți, îl auzi mormăind o înjurătură și decise că-l lăsase destul s-o aștepte.

Starbuck avea toate calitățile, mai puțin pe cea a răbdării. Cunoscând faptul că Arianrhod știa asta și o folosea împotriva lui, nu făcea nimic ca să-și amelioreze dispoziția. Ar fi putut să-și petreacă timpul cât ea îl ținuse în așteptare contemplând hotarul fragil dintre dragoste și ură, dar nu era un tip prea introspectiv, înjură din nou, mai tare, știind că probabil era supravegheat și că asta ar amuza-o. Funcția sa principală, ca și cea a predecesorilor lui, se limita la menținerea reginei mereu satisfăcută, în toate privințele. Avea aptitudinile mintale ale unui intelectual, însă acestea erau mâinate de pornirile unui negustor de sclavi lipsit de moralitate: calități care, alături de forța lui fizică, îl scăpaseră pe tânărul cunoscut sub numele de Herne de o viață lipsită de perspective pe planeta lui natală, Kharemough, pentru a-l îndrepta către o carieră strălucită în comerțul cu vieți umane și alte bunuri de larg consum aducătoare de profit. Calități care se potriveau de minune cu actuala lui viață de Starbuck. 3

– Cine e Starbuck? întrebă el retoric spre carafa încrustată cu oglinzi de pe micul bufet de lângă pat, apoi, izbucnind în râs, își turnă un pahar de vin indigen. (O, zei! Cu ce lucruri îți găsești euforia pe împuțitele astea de planete înapoiate! Aproape că scuipă. Și cu ce lucruri se obișnuiește un bărbat...)

Chiar și acum își petrecea o parte din timp în pielea vechii sale personalități, Herne, drogându-se, jucând jocuri de noroc cu niște cunoștințe întâmplătoare extraplanetare și gustând din distracțiile Labirintului. Iar deseori aceste cunoștințe se întorceau, i se uitau drept în față cu ochi cețoși și-i puneau aceeași întrebare: Cine e Starbuck?

Le-ar fi putut spune că Starbuck era un trădător, sfetnicul extraplanetar al Reginei acestei planete, care lucrează pentru a apăra interesele ei împotriva celor ale Hegemoniei. Le-ar fi putut spune că Starbuck era Vânătorul, care și-a chemat Copoiu străini, iar la ordinul Reginei, și-a dus haita să strângă fără milă recolta de mersi. Le-ar fi putut spune că Starbuck era amantul Reginei și că va fi până când un concurent mai rapid și mai viclean îl va doborî, devenind el noul Starbuck – pentru că Regina era după tradiție incarnarea Mării Mamă; ea avea mulți iubiți, așa cum marea avea multe insule. Toate aceste lucruri vor fi fost adevărate și încă alte câteva.

Le-ar fi putut chiar spune că Starbuck aduna secretele de care avea nevoie pentru ca poziția Reginei în cadrul negocierilor să rămână fermă, dar oricum ei ar fi răs.

Starbuck ar fi putut să fie oricare dintre ei și tot așa de bine niciunul. Trebuia doar să fie extraplanetar și mai trebuia să fie cel mai bun. Anonimatul lui Starbuck era asigurat de ritual și de lege; el exista deasupra și dincolo de toate autoritățile și măsurile ce s-ar fi luat în legătură cu el, cu excepția celor ale Reginei.

Bărbatul se întoarse, privind pe deasupra buzei paharului la îmbrăcămintea neobișnuită aflată pe un raft situat de-a lungul peretelui cu oglindă, de lângă ușa cu oglindă: culoarea de un negru aparte a mătăsii și a pielii veșmântului său oficial de curte, tradiționala cască cu vizor ce-i ascundea adevărata identitate și care îl făceau pe Herne să fie identic ca aspect cu o duzină de alți indivizi nemiloși și avizi de putere care îl precedaseră. Casca avea o creastă cu o serie de ghimpi oțeliți, curbați precum coarnele unui cerb – simbolul arhaic al întregii puteri arogante pe care orice bărbat ar fi putut dori vreodată să o exercite sau, cel puțin, așa gândise el când și-o așezase prima dată pe cap. Abia mai târziu a ajuns să-și dea seama că această cască aparținea unei femei, care dispunea de adevărata putere, așa cum dispunea și de el.

Se așează pe cuverturile strânse de pe patul lung; își privi reflecțiile fără de sfârșit din pereți imitându-l la infinit. „Își vedea restul vieții?” Se încruntă într-un gest de alungare a imaginii, trecându-și o mână prin cârlionții groși, negri, ai părului. Era pe post de Starbuck de mai

bine de zece ani și hotărâse să rămână așa... până la Schimbare. Își exercita puterea și-i plăcea s-o facă, fără să fi contat vreodată în ce scop sau unde se afla adevărata ei sursă.

„Nu a contat?“ Își cercetă forța brută a brațelor, trupul încă solid și tânăr, grație privilegiilor. Și măcelăririi mersilor... Nu, masacrul nu conta deloc, scopul său fiind doar un mijloc pentru un țel mai mare. Dar sursa, da, asta conta. Ea conta – Arianrhod. Toate cele ce puteau să-l miște îi aparțineau ei: frumusețe, bogăție, control absolut... tinerețe veșnică. Din primul moment când o văzuse la o audiență la palat, alături de fostul Starbuck, știuse că ar fi fost în stare să ucidă ca s-o posede și să fie posedat de ea. Își imaginase trupul ei lipindu-se de al lui, vălul ca de mireasă al părului femeii, giuvaierul roșu al gurii ei amare... gustând puterea și privilegiul și pasiunea întruchipată.

De aceea nu i se păru nepotrivit că, fără să gândească, se lăsă în genunchi atunci când ușa se deschise și transformă viziunea în realitate.

– ...Vremea Schimbării a venit! Steaua Verii ne luminează calea salvării...

În lumina difuză a zorilor, Moon stătea în picioare pe debarcader, cu palmele vârâte la subsuori, tremurând din cauza unui fior de gheață provocat de ceața rece și de necaz. Răsuflarea pe care și-o ținuse dureros de mult răbufni într-o expirație albă ce se împrășteie în aburii mării ca un spirit, ca un suflet ce scapă din strânsoare. „N-am să plâng.“ Se șterse pe obraz.

– ...Trebuie să ne pregătim pentru Sfârșit și pentru noul început!

Se întoarse, uitându-se înapoi, dincolo de bunică, în lungul tunelului învăluit în ceață al digului, în timp ce urletul bătrânului nebun se sparse ca un val peste castelul de nisip al autocontrolului ei.

– Of, taci, bătrân nebun... murmură ea ruga, cu vocea tremurându-i de frustrarea neajutorată care o făcea să vrea să strige.

Bunica îi aruncă o privire fugară, cu o bruscă simpatie întipărită pe fața-i tăbăcită de timp. Moon se uită într-o parte, rușinată din cauza ranchiunii, ranchiunoasă pentru că trebuia să se simtă rușinată. O sibilă nu spunea astfel de lucruri; o sibilă era înțeleaptă și puternică și plină de compasiune. Își încruntă sprâncenele. „Încă nu sunt sibilă.“

– Trebuie să-i alungăm dintre noi pe Cei Răi... trebuie să le aruncăm idoli în Mare.

Daft Naimy își azvârli brațele în sus, scuturând pumnii către cerul înăbușitor; fata văzu mânecile zdrențuite ale robei lui pătate căzând în jos. În jurul său hămaiau niște câini, ținându-se precauți la distanță. Își spunea Profetul Verii și cutreiera marea, din insulă în insulă, predicând cuvântul Doamnei așa cum îl auzise, deformat de răsunetul divinei nebunii. Când Moon fusese copil, se temuse de el, până când mama îi spusese că n-are de ce să-i fie frică; răsese de el, până când bunica îi zisese să nu mai râdă; și se simțise stânjenită de el, până când propria înțelegere ce se dezvolta o învățase să-l suporte. Doar azi

răbdarea ei fusese deja încercată dincolo de orice rațiune... „și încă nu sunt Sibilă!“

Auzise că Daft Naimy se născuse Iernatic. Auzise că el fusese cândva un credincios iubitor de tehnologie... și că disprețuisese legea naturii vărsând sângele unei sibile. Doamna îl adusese la nebunie în semn de pedeapsă, iar acela reprezenta modul în care își ispășea el pedeapsa.

Simbolul trifoiiului pe care îl purtau sibili constituia un avertisment împotriva pângăririi și împotriva încălcării datinilor pe pământul sfânt. Se spunea că a ucide o sibilă înseamnă moarte și tot moarte înseamnă să iubești o sibilă, moarte să fii sibilă... prin aceasta înțelegând o moarte vie. „Moarte dacă ucizi o sibilă...“

– Acolo este Păcătosul care se închină la zei falși! Uitați-vă la el! Mâna noduroasă a lui Daft Naimy flutură ca o săgeată acuzatoare.

Fața lui Sparks apărură de după capătul digului, din direcția indicată de mână, pe măsură ce el urca treptele schelei. Figura i se înăspri de o hotărâre plină de ură, în timp ce ochii îl fixară pe bătrânul îndepărtat, concentrându-se apoi asupra chipului fetei. „Moarte dacă iubești o sibilă...“

Moon clătină din cap, răspunzând negativ unei alte acuzații nerostite. Ochii tânărului o părăsiseră însă iarăși, privind în schimb la bunică și arătându-i astfel tot ceea ce ea iubitise și pe care acum le pierdea. În cele din urmă, Moon înțelese ce însemna „moarte să fii sibilă“.

– Dar eu încă nu sunt sibilă, șopti ea printre dinți.

Cineva de jos îl chemă pe Sparks; răspunse peste umăr înainte de a se îndrepta spre femei, înalt și palid și hotărât. Era vremea refluxului; apa golfului coborâse mult sub dig. Din nava comerciantului Iernatic, cu care urma să plece Sparks, se distingea doar vârful catargului, mișcându-se ca un deget arătător.

– Păi, mi se pare, cam asta e. Toate lucrurile mele sunt la bord, iar ei sunt gata să ridice velele. Oprindu-se în fața lor, își privi picioarele, simțindu-se brusc stânjenit. Vorbi doar către bunică. Adică... Adică îmi iau rămas-bun.

– Pregățiți-vă pentru Sfârșit!

– Sparks... Bunica ridică o mână și-i mângâie obrazul. Chiar trebuie să pleci acum? Așteaptă măcar până când mătușa Lelark se întoarce de pe mare.

– Nu pot. Își scutură capul sub atingerea mâinii ei. Nu pot! Trebuie să plec acum. Vreau să spun că nu pentru totdeauna... preciză el ca și cum i-ar fi fost teamă că, dacă mai aștepta, ziua de mâine ar fi putut să devină prea ușor o veșnicie.

– Of, dragul meu... scumpul meu copil. Întinse încet și cealaltă mână și-l strânse în brațe așa cum o făcea de nu mai știa când. Ce-o să mă fac eu fără voi? Ați fost toată mângâierea mea de când a murit bunicul vostru... Acuma trebuie să vă pierd, și încă pe amândoi odată?! Știu, Moon trebuie să plece, dar...

– Căiește-te, păcătosule!

Moon mai mult simți decât văzu cum buzele lui Sparks se subțiară când înălță capul și-l privi feroce pe Daft Naimy.

– Destinul ei a chemat-o de la naștere... și la fel mă cheamă și al meu, bunico. N-am știut însă că destinele noastre ne vor conduce pe drumuri diferite.

Apăsă cu mâna pe medalia extraplanetară, de parcă ar fi făcut un legământ, după care se retrase de lângă ele.

– Dar în Carbuncle! rosti bunica și cuvintele ei erau mai degrabă un jurământ decât un protest. Clătină din cap.

– Este un loc la fel ca oricare altul, zâmbi el încercând s-o liniștească și-i strânse umărul înfășurat cu un șal. Mama a fost acolo și s-a întors cu mine. Cine știe cu ce-o să mă întorc eu. Sau cu cine.

Moon se răsuci într-o parte, prinzându-și mânecile canadienei, de parcă ar fi sugrumat ceva. „Nu poți să-mi faci una ca asta!“ Se apropie de marginea digului, privind pe deasupra balustradei și în jos, de-a lungul peretelui masiv de piatră, al molului acoperit cu alge, până la nava negustorului pe care o vedea legănându-se ușor, acolo jos, departe. Trase îndelung în piept aerul umed, apoi încă o dată, simțind mirosul de alge, de pește și de lemn îmbibat cu apă sărată ce dăinuia în port... ascultând murmurul vocilor de dedesubt precum și scârțâitul, plesnirile și fâsâitul pe care le făceau legăturile navei mișcate de apa nestatornică a refluxului. Așa ca să nu audă...

– Lumea voastră se sfârșește!

– La revedere, bunico, se auzi vocea lui înăbușită de o îmbrățișare.

Deodată, peste tot ceea ce auzea fata și care îi era atât de cunoscut se

așternu un vâl ce le făcu să-i pară străine, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima oară... știind că nu aceasta era realitatea, ci doar percepția ei, care se schimbase. Două lacrimi sărate i se prelinseră pe lângă nas și căzură în apa golfului. Îl auzi pe tânăr trecând prin spatele ei către pasarelă, fără să încetinească.

– Sparks! Se întoarse, tăindu-i calea. Fără niciun cuvânt...?

Sparks se retrase puțin, parcă temându-se s-o atingă.

– E-n ordine. Moon își controlează expresia feței și reuși să spună asta cu oarecare mândrie, de parcă lucrurile ar fi fost într-adevăr în ordine: Încă nu sunt sibilă.

– Nu. Știu. Nu de asta... Se întrerupse, dându-și pe ceafă șapca tricotată.

– Dar tu de asta pleci. Nici ea nu putea spune dacă fusese o constatare sau o acuzație.

– Mda. Băiatul privi brusc în jos. Cred că asta-i.

– Sparks...

– Dar numai în parte! Înălță capul. Știi că-i adevărat, că întotdeauna am simțit că asta mă atrage, Moon. Se întoarse cu fața spre nord, către Carbuncle. Trebuie să aflu ce-mi lipsește.

– Sau cine? Fata își mușcă limba.

– Poate, ridică el din umeri.

Clătină disperată din cap.

– După ce mă voi întoarce de la inițiere... nu va fi diferit, încă vom putea fi împreună! „Le pot avea pe amândouă, pot...” Ar putea fi din nou așa cum a fost întotdeauna. Așa cum noi am vrut mereu să fie...

Dar nici ea nu credea ceea ce el îi spunea.

– Hei, băiete! se auzi de jos o voce spărgându-se în ecouri de peretele digului. Vii odată? Refluxul nu ne-așteaptă toată ziua.

– Într-un minut! Sparks se încruntă. Nu, n-o să fie așa, Moon. Știi doar: „Moarte dacă iubești o sibilă...” Vocea i se pierdu.

– Asta-i o superstiție!

Ochii li se întâlniră. Și în acea clipă, Moon știu că el înțelegea adevărul; așa cum știuse mereu și împărțise totul cu ea: Nimic n-avea să mai fie niciodată la fel.

– Vei fi schimbată într-un fel în care eu nu mă pot schimba niciodată acum. Degetele lui se albiră pe balustradă. Nu pot sta aici, să mă opresc din drumul pe care am pornit. Trebuie să mă schimb și eu. Trebuie să cresc și să învăț... Trebuie să aflu cine sunt în realitate. În tot acest timp, am crezut că știu. M-am gândit că... devenind sibil, voi avea răspuns la toate întrebările.

Ochii i se întunecară de noua emoție pe care fata o văzuse pentru prima oară când se întorsese la el în peștera ascunsă din Insula Alegerii. Lucrul acela care o invidia, o acuza și o excludea.

– Atunci, du-te, dacă ăsta e adevăratul motiv pentru care pleci, înfruntă ea întunericul, fiindu-i teamă să se retragă. Dar n-o face din cauza amărăciunii, pentru că ești rănit sau pentru că încerci să mă rănești. Fiindcă atunci nu te vei mai întoarce niciodată. Curajul îi pieri și adăugă: Și nu cred că voi rezista la asta, Sparkie...

Mâinile lui se ridicară, dar îi căzură din nou când Moon se întinse spre el. Se întoarce clătinând din cap, fără să ierte, fără să înțeleagă ori măcar să-i pară rău. Începu să coboare treptele pasareleii.

Moon o simți pe bunică alăturându-i-se și se uitară amândouă la Sparks, care ajunsese pe puntea transversală a navei. Tânărul dispăru în cabina de pe platforma largă ce unea cele două corpuri și nu mai apăru pe punte. Mateloții desfăcură parâmele de amarare, iar velele în formă de clește de crab se întinseră cu zgomot pe catarge, umflându-se în bătaia vântului umed.

Ceața se ridică pe măsură ce lumea se umplea de lumină. Moon putea să vadă până în depărtare, la canalul ce făcea legătura cu marea, și privi cum catamaranul negustorului se micșora pe măsură ce străbătea golfuluțul și se apropia de intrarea pe canal. Auzi pornindu-i motoarele îndată ce se îndepărtă destul de docurile Văratice, în cele din urmă ajunse la canal și se contopi cu zidul de ceață, dispărând instantaneu, precum o corabie-fantomă. Fata își frecă ochii și fața, umezindu-și degetele cu ceață și lacrimi. Se întoarce ca o somnambulă spre bunică-sa, care stătea lângă ea, mică și gârbovită de tristețe. Privi dincolo de bătrână, către plasele și macaralele întinse de-a lungul digului, către vechea dană roasă de vreme, aflată la piciorul uliței abrupte. Undeva, mai departe, se afla căsuța lor... și canoa ei cu balansier așteptând pe plajă ca s-o ducă departe de tot ceea ce lăsase

pe lume.

– Buni?

Bunica o bătu ușor pe mână în semn de încurajare; fata văzu în ochii ei cenușii adânci hotărârea nestrămutată de a-și păstra speranța și credința.

– Da, fetițo, s-a dus. Nu putem decât să ne rugăm să-și regăsească drumul spre casă, la noi. Acum și pe tine te așteaptă Doamna. Cu cât pleci mai curând, cu atât o să te-ntorci mai repede la mine!

Luă brațul lui Moon și porniră de-a lungul digului.

– Bine măcar că smintitul acela bătrân nu va fi pe-aici să te vadă plecând.

Moon își ridică ochii, dându-și seama cu oarecare ușurare că Daft Naimy plecase. Buni își aduse aminte să facă semnul triadei: „săracul de el“.

Gura lui Moon se strânse scurt, iar trăsăturile i se înăspriră pe măsură ce simțea revenindu-i puterile. Sparks plecase la Carbuncle ca să-i facă ei în ciudă... blestemată să fie dacă se va lăsa în voia valurilor. Avea propriul destin care se afla dincolo de apă și pe care-l așteptase jumătate din viață; chemarea frumuseții acestuia îi umplea din nou inima. Începu să meargă mai repede, grăbind-o pe bunică.

Sparks stătea în picioare pe punte, apăsător de catarg de către forța vântului glacial dindărăt, ascultând cum se opinteau motoarele navei împotriva mării agitate. Privind drept înainte, vedea Carbuncle întinzându-se pe țărmul mării ca un incredibil fragment de vis. Se apropiau de oraș parcă de-o veșnicie, după ce navigaseră la nesfârșit spre nord, urmând malurile acestei insule ce părea că nu se mai sfârșește. Văzuse orașul crescând de la mărimea unui vârf de deget până când îi depășise puterea de înțelegere. Acum se împrăștiase ca o pată de-a lungul și de-a latul cerului, umplându-i conștiința până ce lumea nu mai conținu nimic altceva.

– Hei, tu de colo, Văraticule! Vocea negustorului îl smulse brusc din reverie; o palmă înmănușată îi lovi ușor umărul. Să fiu al naibii dacă am nevoie de încă un catarg. Dacă n-ai ce face pe punte, treci înăuntru înainte să-ngeți de tot.

Sparks auzi râsul unui marinar de pe punte; întorcându-se, văzu zâmbetul de pe fața aspră a negustorului încântat de cele spuse.

Se retrase de lângă catarg, auzind trosnetul mânușilor care se desprindeau de pe pojghița de gheață.

– Mă iertați.

Răsuflarea i se înălță ca un nor, pe jumătate orbindu-l. Era așa de înfoclit în haine groase că abia mai putea să-și îndoaie brațele, dar, cu toate astea, vântul nordic îi pătrundea până la oase. Carbuncle nu era complet prins în ghețuri doar grație unui curent marin cald, care se deplasa de-a lungul coastei apusene. Pe fața tânărului nu se mai citea niciun simțământ; n-ar fi putut spune dacă era sau nu în stare să zâmbească.

– Dar, pe numele Doamnei! Aici totu-i dintr-o bucată! Cum ar putea cineva măcar să-și imagineze așa ceva!

– Doamna ta n-a avut nimic de-a face cu asta, băiete. Și n-are nimic de-a face cu oamenii care trăiesc în oraș dintotdeauna. Ține minte

mereu asta cât timp o să te afli acolo. Negustorul clătină din cap uitându-se la oraș și-și strânse buzele crăpate de vânt. Nu... nimeni nu știe cu adevărat cum a ajuns să existe Carbuncle. Sau de ce... Nici măcar extraplanetarii, cred... deși nu ne-ar fi spus, chiar dacă ar fi știut.

– De ce nu? aruncă Sparks o privire în jur.

Negustorul ridică din umeri.

– De ce ne-ar spune secretele lor? Ei vin aici ca să-și vândă mașinile pentru ceea ce avem noi. N-am fi avut nevoie de ele dacă am fi știut să le facem singuri.

– Cred că nu.

Sparks ridică din umeri și-și flexă degetele în mânușile cu un deget. Negustorul Iernatic și echipajul său mâncau, vorbeau și nu se prea omorau cu comerțul în drumurile lor din insulă în insulă, motiv pentru care volumul acestuia scăzuse foarte repede. Singurul lucru care îl impresionase pe tânăr pe durata interminabilei călătorii fusese faptul că ei făceau afaceri cu Văraticii și cu Iernaticii, ca și cum diferențele dintre cele două popoare ar fi fost lipsite de importanță.

– Unde sunt navele stelare?

– Ce anume? Negustorul se scutură de răs. Nu... să nu-mi spui că te așteptai să vezi cerul plin de ele! Pe toți zeii! Credeai că există câte una pentru fiecare stea? Și asta după toate poveștile tehnice pe care m-ai făcut să ți le spun în decursul anilor. Voi, Văraticii, chiar că trebuie să fiți grei de cap, așa cum spune toată lumea.

– Nu! se încruntă Sparks, cu umilirea furnicându-i fața amorțită. Doar... voiam doar să știu unde-i portul stelar, atâta tot.

– Bineînțeles că voiai, șuieră negustorul. Este în interior și e un teritoriu interzis nouă. Brusc, deveni serios: Sparks, ești sigur că știi ce faci mergând în Carbuncle? Ești convins că-ți dai seama în ce te bagi?

Sparks făcu fețe-fețe, privind departe peste ape. Chipul lui Moon îi apără înaintea ochilor așa cum era atunci, la despărțire, și-i auzi vocea răsunând în aer odată cu țipetele păsărilor de mare: „Moarte dacă iubești o sibilă“. O frică rece i se împlântă dintr-odată în piept, ca un pumnal de gheață. Închise ochii tremurând; vocea și vedenia dispărură.

– Știi ce fac.

Negustorul ridică din umeri și se răsuci pe călcâie.

Nava lovi ușor digul plutitor pe care stătea Sparks, aidoma unui patinator pe apa calmă și întunecată. Se simțea ca un pitic, înconjurat din toate părțile de bastimente mai mari, mai înalte și mai lungi, dar care la rândul lor nu erau decât un smoc de alge pe lângă întinderea danelor. Dar toate acestea nu însemnau nimic în comparație cu orașul propriu-zis, pe care îl vedea deasupra capului, ghemuit ca un animal gigantic. Piloni groși cât să cuprindă o casă se ridicau din mare precum o pădure ciudată de cochilii peste care se întindea partea de jos a orașului, înțesată cu ghirlande de lanțuri și de scripeți, ca și alte instalații de neînțeles. Izul mării se combina cu altele, mai neobișnuite și mai puțin îmbietoare; din subsolul orașului picura și se prelingea o scursoare de nedescris. O cale largă de acces, înțesată cu alte forme stranii, se înălța din docurile plutitoare ale portului artificial și ajungea până în pantecele urbei... Lui Sparks îi sugera ideea foamei nestăvilite a unui animal uriaș.

– Să rămâi în nivelele inferioare, băiete! Negustorul trebuia să strige ca să se facă auzit peste sutele de țipete, peste zăngănitul, geamătul și foșnetul ce reverberau în această stranie lume de dedesubt, prinsă între uscat și mare. Caut-o pe Gadderfy din fundătura Scoicii, ea o să-ți închirieze o cameră!

Sparks încuviință cu gândul aiurea și ridică mâna.

– Mulțam.

Își aruncă pe umăr sacul cu lucrurile personale și se cutremură, învăluit de vântul rece venit de pe apă.

– Vom fi aici patru zile, dacă te răzgândești!

Tânărul clătină din cap. Întorcându-se, începu să meargă drept și apoi să urce. Negustorul îl urmări cu privirea până când îl înghiți orașul.

– Hei, tu, dă-te la o parte din drum! Ce, ești orb?

Sparks se aruncă într-o parte peste o grămadă de cutii, pe când casa pe șenile se contură deasupra lui în vârful rampei și apoi porni încet la vale pe drumul pe care venise el. Sus de tot, într-o cameră cu ferestre înguste, văzuse un chip prea mic ca să aparțină vocii care-l avertizase,

cu ochi care nici măcar nu priviseră îndărăt să vadă dacă nu-l călcase. Se ridică anevoie, spunându-și în gând: „Este adevărat... totul e adevărat!“ Și deodată se simți bucuros doar pe jumătate.

Temându-se să se lase cuprins de gânduri, începu să meargă pe strada principală chiar din locul de unde aceasta își începea lungă ei spirală în pantă lină; acum însă umbla cu grijă pe marginea drumului. Strada înainta la nesfârșit, urcând domol, cotind domol, trecând ca un tunel printre zidurile de canion ale depozitelor și magazinelor ale căror ferestre păreau niște ochi larg deschiși, printre adevărați stupi de apartamente suspendate cu zăbrele. Nu se vedea cerul, ci numai partea de dedesubt a următoarei spirale, licărind, fără strălucire, cu un fel de fosforescență striată. Ramificațiile fundăturilor, precum picioarele unui centiped, se înghesuiau spre lumina zilei, spre adevăratul cer al lumii pe care Sparks îl cunoscuse dintotdeauna, palid și inaccesibil la capetele aleilor, aflate la adăpostul pereților de furtună.

Își alegea drumul pe lângă stive de mărfuri și mormane de nimicuri, pe lângă magazii goale și chipuri inexpressive din gloată, încercând să-și păstreze indiferența. În mulțime se aflau și pescari în haine destul de asemănătoare cu ale sale, dar și comercianți, muncitori și alții a căror îmbrăcăminte se potrivea cu ocupațiile lor, pe care tânărul nici măcar nu și le putea imagina. Iar peste tot se aflau un fel de făpturi semiumane, asexuate, executând cu precizie mecanică munci pe care nu le-ar fi putut face nici măcar doi oameni laolaltă. Se apropiase timid de una dintre ele, întrebând prostește: „Cum faci asta?“, dar ea își văzuse de încărcatul lăzilor fără a-l onora cu vreun răspuns.

Începu să se simtă de parcă umblase o veșnicie de-a lungul Străzii Principale, deplasându-se numai în cercuri. Fiecare fundătură semăna cu celelalte, iar zgomotele, agitația mulțimii și duhoarea gazelor îi îmbâcseau complet simțurile. Clădiri improvizate ticseau crăpăturile orașului în formă de stup, cu plasticul și tencuiala deformându-se și cojindu-se, îmbătrânind grotesc și dizgrațios peste construcții mult mai vechi, la fel de veșnice ca marea însăși. Aici, nimic nu avea caracter de unicat, ci se repeta în două, în trei sau într-o duzină de exemplare până când orice impresie devenea un ropot. Greutatea zdrobitoare a orașului se sprijinea pe plafonul șubred de deasupra capului băiatului, pe propriii săi umeri. Catacombele îl încolțiră, se înghesuiau în jurul lui, până când... „Ajutor!“. Se împletici și căzu peste căldura nefirească a laturii unei clădiri. Se lăsă în jos, ghemuindu-se, într-un morman de ambalaje uzate și-și acoperi ochii.

– Hei, amice, ai pățit ceva? O mână îl înghionti ușor în coaste.

Tânărul înălță capul, deschise ochii și clipi de câteva ori. O femeie robustă, în salopetă de muncitor, stătea în picioare lângă el, clătînând din cap.

– După cum văd eu, n-arăți prea bine. De fapt, te-ai cam înverzit. Ai rău de uscat, marinarule?

Sparks rânji abia perceptibil, simțind cum verdele se transformă în roșu pe fața lui.

– Cred că da, mormăi el, bucuros că vocea nu-i tremură. Cred că asta a fost.

Femeia înclină capul, încruntându-se ușor.

– Ești Văratice?

– De unde știi? se trase înapoi Sparks.

Lucrătoarea se mulțumi să ridice din umeri.

– După accent. Și nimeni altul decât un Văratice nu s-ar îmbrăca în piei pătate de grăsimi. De-abia ai venit de la fermele de pește, nu?

El își privi mantaua impermeabilă, brusc stânjenit din cauza ei.

– Mda...

– Bine, atunci e-n ordine. Nu lăsa însă orașul ăsta mare să te înfrângă, copile. Ai să înveți tu. Nu-i așa, Polly?

– Cum spui tu, Tor.

Sparks se aplecă, uitându-se cu atenție pe lângă femeie, și-și dădu seama că nu erau singuri. În spatele ei stătea unul dintre acei semioameni metalici, al cărui înveliș mat reflecta slab lumina. Habar n-avea dacă ființa era mascul sau femelă. Observă că-și coborâse un al treilea picior, aproape ca o coadă, pe care se rezema acum, în repaus. Acolo unde ar fi trebuit să-i fie fața, un vizor transparent lăsa să se vadă panoul cu senzori din țeastă.

Tor scoase dintr-un buzunar al salopetei o sticlută plată și-i desfăcu dopul.

– Ține. Asta o să-ți întărească șira spinării.

El luă sticla și trase o dușcă zdravănă... Simți cum i se taie respirația și

cum lichidul de o dulceață deosebită îl făcea să-i ia gura foc. Înghiți cu noduri și-i dădură lacrimile.

Tor râse.

– Ești un tip încrezător!

În mod deliberat, Sparks luă încă o gură plină și o înghiți fără să se sufoce, după care spuse că „nu e rea“ și îi dădu sticla înapoi. Femeia râse din nou.

– Este... hm... este...

Sparks se îndepărtă de zid în timp ce se uita la ființa metalică și încerca să găsească o cale ca să întrebe fără să supere:

– Dacă-i un om îmbrăcat în costum de tablă?

Tor surâse, dându-și cu degetul după ureche o şuviță de păr maronie. Tânărul presupuse că ea putea să aibă o dată și jumătate anii lui.

– Nu, dar el așa crede. Nu-i așa, Pollux?

– Cum spui tu, Tor.

– Este... ăă...

– Viu? Nu în felul în care înțelegem noi asta. Este un servomecanism, un automat, un robot sau cum vrei să-i spui. Un dispozitiv servomecanic. Nu acționează, doar reacționează.

Sparks își dădu seama că se holba și-și mută privirea de colo-colo, nesigur.

– Nu-l...?

– Dacă-l deranjează că vorbim despre el? Nu, nu-l deranjează nimic, el e deasupra tuturor acestor lucruri. Un sfânt în toată regula. Așa ești, Polly?

– Cum spui tu, Tor.

Femeia își trecu brațul pe după umărul robotului, lovindu-l familiar cu șoldul.

– Îi fac singură întreținerea și pot garanta că nu are părți lipsă. Totuși, există pe undeva un scurtcircuit... tinde să-i limiteze vocabularul.

Poate c-ai observat.

– Păi, mda... într-un fel. Sparks se mută de pe-un picior pe celălalt, întrebându-se dacă nu era molipsitor.

Tor râse.

– Măcar nu rămâne fixat pe „futu-i“. Dar ia spune, de unde ai luat asta? Întinse brusc mâna către medalia extraplanetară de pe pieptul tânărului.

– Era a... Sparks se trase înapoi pentru ca medalia să nu poată fi atinsă. Eu... îi... o am de la un negustor.

Tor îl privi și Sparks avu dintr-odată sentimentul că are craniul alcătuit din sticlă. Însă ea nu insistă și lăasă brațul în jos.

– Păi, auzi, Văromaticule... de ce nu rămâi cu mine și cu Polly, până când te obișnuiești cu felul în care se petrec lucrurile în Carbuncle? De altfel, tocmai am ieșit din schimb și coboram să-ncercăm o acțiune prin subteran. Să ne distrăm, cu un pic de emoții, poate să și agățăm vreo persoană, două, mai interesante... Ai ceva bani la tine?

Sparks dădu aprobator din cap.

– Bine, asta ar putea fi șansa ta să-i dublezi! Hai cu noi... Am impresia că va însemna o adevărată învățătură pentru el, ce zici, Pollux?

– Cum spui tu, Tor.

Sparks îi urmă în jos pe alee, către amurgul pălind dincolo de zidurile de furtună. La un moment dat, Tor se opri înaintea unei uși banale situate pe fațada vopsită grosolan a unui depozit de mărfuri și bătu cu pumnul de două, apoi de trei ori. Ușa glisă în lateral cât să apară o crăpătură, care apoi se lărgi, lăsându-i să intre într-o beznă de peșteră. Sparks rămase în urmă, dar la semnele nerăbdătoare ale femeii înaintă și, auzind zgomote nedeslușite care creșteau în intensitate, își dădu seama că nu erau singuri.

– Cât pariezi? îi strigă Tor peste umăr, în mijlocul vacarmului.

Ea îi întindea deja un pumn de monede unui tip zbârcit, învăluit într-o mantie. Se aflau la marginea unei mulțimi de privitori, așezați în genunchi, pe vine sau pe jos, care se uitau cu atenție la mica arenă închisă din mijlocul lor. Sparks se alătură femeii și încercă să distingă ceva prin vâlul de fum ce plutea în aerul înăbușitor și i se lipea de

gâtlej.

– Pe ce să pariez?

– Pe gălma de sânge, bineînțeles! Numai un prost ar paria pe un starl contra unei gălme de sânge. Hai, cât vrei să pariezi?

În ochii ei strălucea energia înflăcărată pe care tânărul o simțea crescând peste tot în jur, precum marea.

– Dacă-i așa, înseamnă că o mulțime de oameni sunt proști. Omul cu mantie rânji și-și zornăi jetoanele în pumn.

Tor scoase un sunet obscen. În spatele ei, murmurul mulțimii se întetea și se spărgea, iar ecourile zburau departe, prin crăpături și umbre; sala era în așteptare. Două ființe – una umană, cealaltă nu – pășiră în spațiul gol, purtând cutii dreptunghiulare. Pielea străinului avea o strălucire uleioasă, iar brațele nu se terminau prin degete, ci prin niște tentacule lungi.

– Țștia or să...? Sparks se întrerupse, rămas fără grai.

– Ei?! O, zeilor, nu! Ei sunt doar dresorii. Hai, hai, pariază! Îl trase de mână Tor.

Scotocind prin sacul cu obiecte personale, el scoase două monede.

– Poftim, am aicea... ăăă, douăzeci.

– Douăzeci! Asta-i tot ce ai? privi descurajată femeia.

– Atâta pariez.

Omul zbârcit îi luă monedele fără o vorbă și se pierdu în mulțime.

– Auzi, asta nu-i cumva ilegal sau ceva de genul ăsta? șovăi Sparks.

– Bineînțeles că e... Fă-ne drum printre persoanele astea simandicoase, Pollux. Vrem un loc în rândul din față pentru ultimul dintre marii cheltuitori de aici.

– Cum spui tu, Tor.

Pollux avansă decis. Sparks auzi înjurături și țipete de durere marcând înaintarea lui prin mulțime.

– Nu-ți face griji, Văraticule, nu sportul morții e cel ilegal. Tras de Tor,

Sparks ajunsese deja pe la jumătatea drumului către ring. Ilegal este doar importul de animale supuse restricțiilor.

– Oh. Îmi pare rău... murmură el, călcând pe o mână împodobită cu pietre prețioase.

Cam jumătate dintre cei adunați acolo păreau să fie muncitori sau marinari, dar cealaltă jumătate scânteiau de giuvaere în lumina palidă, iar unii dintre ei aveau pielea pământie sau părul ca norii. Se întrebă dacă nu cumva se vopsiseră dinadins. La marginea ringului, Tor îl smuci în jos; își încrucișă sub el picioarele lungi. Alături, Pollux se înclină pe spate pe piciorul lui de sprijin, ignorându-i pe cei care strigau „stați jos în față“. Tor își scoase sticla și bău, după care i-o trecu lui Sparks.

– Termin-o tu.

Aroma schimbătoare a fumului îi țesea deja în jurul capului o sferă fină ce-l despărțea de el însuși și de toți ceilalți. Duse sticla la gură și bău în neștire; mai era destul până s-o termine. Îl duru gâtul, făcându-l să tușească.

Femeia îl bătu cu palma pe genunchi.

– Asta îți redă dispoziția, nu-i așa?

El rânji.

– Pentru orice, spuse cu glas răgușit.

– Mai târziu, mai târziu, își retrase ea mâna.

Înghițind lacom, Sparks îi întoarse spatele pentru a privi în despărțitura de jos; mișcarea îl făcu să amețească, de parcă ar fi căzut brusc între două valuri de hulă. Energia potențială a locului răsună acum în el, iar oftatul lung al mulțimii, când trase aer în piept, fu și al lui în momentul în care dresorii deschiseră cutiile și săriră în lături.

Dacă străinul cu degetele ca niște biciuri îi impresionase ochii (deși dintr-odată nimic nu-l mai surprindea), acela nu constituise decât un preambul. Acum, peste buza containerului din fața sa se revărsă o masă de tentacule cărnoase, biciuitoare; băjbâind și alunecând, ele trăgeau în urma lor punga buhăită a corpului pestriț ca o vânătaie.

– Gâlma de sânge, șopti Tor.

Nu avea un cap distinct, în afară de cazul în care capul și corpul nu erau totuna, dar niște clești zimțuiți clănțăneau printre tentacule. Le auzea țacănitul în liniștea așteptării. O mișcare bruscă la celălalt capăt al careului îi abătu privirea...

– Starlul, murmură Tor către o umbră lichidă de negru pe negru: pielea cu picățele a unei creaturi sinuoase de lungimea antebrațului său.

Sparks observă sulița de lumină reflectată de un colț rânjit, atunci când starlul scheună din adâncul gâtlejului. Lumina și toți ochii se îndreptau acum spre careu. Starlul încercui gâlma de sânge, ignorând mulțimea și scheunând în continuare. Tentaculele gâlmei biciuiră aerul fără a scoate vreun sunet, nici chiar atunci când starlul izbi, rupând o fâșie de piele din corpul greoi. Tentaculele plesniră frenetic, apoi prinseră și înfășurară capul îngust al starlului.

– Otrava, sâsâi bucuroasă Tor.

Starlul începu să zbiere și țipătul i se pierdu în murmurul flămând al mulțimii.

Sparks se aplecă, tras ca de-o ață, încercând o ușoară surprindere când strigătul de protest pe care-l așteptase țâșni din gâtlejul lui precum un îndemn de vânătoare. Starlul se eliberă, mușcând pe neașteptate și sfâșiind, turbat de durere, din tentacule și din corpul moale, lipsit de fermitate. Gâlma de sânge se zbatu, tentaculele ei supurânde biciuiră din nou... și, exultând în propria inocență pierdută, tânărul își deschise simțurile încordate pentru a percepe pe deplin baletul morții.

După un timp care păru o veșnicie, și totuși prea curând, starlul rămase gâfâind, pe când gâlma îl înfășură în șuvițe de tentacule rupte și se apropie pentru a-i da lovitura de grație. Sparks văzu albeața ochiului sălbatic al starlului, gura încordată, cu stropi alb-roșii; îi auzi geamătul gătuit în tăcerea subită, în timp ce cleștii îi găsiră gâtlejul. Sângele țâșni; picături îi improșcară mantaua impermeabilă și fața transpirată.

Tresări violent, ștergându-și fața, se holbă la mâinile proaspăt însângerate și nu mai simți nevoia să se uite încă o dată acolo, să privească bășica plată cum se umple de roșu sau purpuriul scurgându-se prin flancurile sfâșiate, pe măsură ce gâlma își golea victima... Brusc, nu mai avu nici voce, ca să se alăture vacarmului de blesteme și urale. Își întoarse fața într-o parte, dar nu găsi nicio ieșire din strălucitoarea nebunie a mulțimii.

– Tor, eu...

Întorcându-se, descoperi că femeia plecase, Pollux plecase... iar sacul cu lucrurile personale dispăruse odată cu ei.

– Băiete, îți spun că nu avem nicio slujbă disponibilă pentru un Văratice... nu poți mânui mașinării, nu cunoști codurile sociale... nu ai experiență.

Funcționarul de la biroul de plasare se uită la Sparks peste pervazul ferestrei înguste a ghișeului, ca și cum ar fi privit un copil înapoiat mintal.

– Păi, cum pot să capăt experiență dacă nimeni nu mă angajează? ridică Sparks vocea și se încruntă simțind durerea de cap.

– Bună întrebare. Funcționarul își roase o unghie de la deget.

– Asta nu-i drept.

– Viața nu-i dreaptă, băiete. Dacă vrei să lucrezi aici, va trebui să-ți schimbi afilierea la clan.

– Pe dracu'!

– Atunci, întoarce-te acolo unde ți-e locul, cu hainele tale puțind a pește, și nu-i mai face pe oamenii adevărați să-și piardă timpul.

Bărbatul aflat înapoia sa la rând îl împinse deoparte; mâna înmănușată era ținută cu metal.

Sparks se întoarce și văzu mănua strângându-se într-un pumn de două ori mai mare decât al său. Se răsuci din nou, în mijlocul râsetelor, și ieși din oficiul de plasare. O nouă zi strălucea la capătul aleii, dincolo de zidurile de obturare, după o noapte în care nori de furtună înnegriseră stelele, dar întunericul nu căzuse niciodată pe străzile orașului. N-avea cum să-și ascundă furia, umilința sau neplăcerea pentru faptul că vomitase băutura pe care o turnase în el, precum și pentru ceea ce văzuse și făcuse. Dormise după aceea un somn de moarte pe un maldăr de cutii și visase că Moon stătea în picioare privindu-l, știind totul, cu milă în ochii de culoarea agatului... milă! Sparks își apăsă o mână pe ochii care-l dureau, ca să alunge fața ei.

La capătul pantei lungi a străzii se afla portul de sub oraș, cu mica navă a negustorului așteptându-l să-l ducă acasă. Stomacul îi zvâcni

de furie și de foame. În mai puțin de o zi azvârlise totul deoparte: averea, idealurile, respectul de sine. Acum se putea furișa acasă către insule, cu visurile pierdute, ca să trăiască simțind mila lui Moon pentru tot restul vieții. Gura i se strâmbă. Sau putea recunoaște că învățase adevărata lecție: Carbuncle îi spulberase iluziile, îl învățase că nu avea nimic, că era un nimic... și că era singurul căruia îi păsa din acest oraș părăsit de mamă. Dacă asta avea să se schimbe vreodată sau nu depindea doar de el.

Rămăsese cu mâinile goale.... Și le mișcă fără rost, atingând ușor punga ce-i atârna la cingătoare, cu singurul lucru pe care i-l lăsaseră Tor și Carbuncle: fluierul. Îl scoase la lumină cu blândețe și dragoste, îl duse la buze și începu să meargă; lăsând cântecele din vremea ce apusese pentru el să-i aline pierderea tuturor celorlalte lucruri.

Umblă fără țință în susul străzii, nebăgând în seamă tumultul fără odihnă care nu înceta niciodată, nici măcar în timpul nopții. Străinii îl priveau, acum când el nu-i mai zărea. Merse în neștire până când, în cele din urmă, ceva răsună pe trotuar în fața lui. Se opri, uitându-se în jos. La picioarele lui se afla o monedă. Se aplecă ușor, o luă și o strânse mirat între degete.

– Ai câștiga mai mult dacă ai lucra în Labirint, să știi. Ascultătorii de acolo au mai mult de aruncat... și mai multă apreciere pentru un artist.

Surprins, Sparks ridică ochii; văzu o femeie cu păr întunecat, împletit, și cu o bandă de-a curmezișul frunții. Mulțimea îi ocolea și se scurgea în jurul lor; avu sentimentul că stăteau împreună pe o insulă. Femeia era de vârsta mătușii sale Lelark sau mai bătrână cu câțiva ani, purtând o rochie lungă, din catifea uzată și benzi din pene drept colier. Ținea un baston cu un vârf incandescent ca de tăciune aprins. Vârful acestuia se ridică de-a lungul trupului băiatului către fața lui; ea surâse. Nu-l privea. În jurul ochilor ei ceva lipsea, de parcă fusese stinsă o lumină.

– Cine ești? întrebă femeia.

„Oarbă.“

– Sparks... Dawntreader, îi răspunse, nefiind sigur unde să se uite. Privi spre bastonul ei.

Ea părea că așteaptă.

– Vărată, adăugă tânărul aproape sfidător.

– Aha. Îmi închipuiam eu. Dădu din cap aprobator. Nimic din ceea ce-am auzit vreodată în Carbuncle n-a fost atât de sălbatic sau de nostalgic. Ascultă-mi sfatul, Sparks Dawntreader Văratice. Du-te în orașul de sus. Căută în punga bătută cu mărgelile ce-i atârna pe umăr și scoase o mână de monede inelare. Îți doresc succes în oraș.

– Mulțumesc.

Întinse mâna și luă monedele cu sfială.

Ea încuviință din cap, coborându-și bastonul când porni pe lângă băiat.

– Treci odată pe la magazinul meu din Aleea Lămâiului. Întreabă de fabricanta de măști... oricine îți poate spune unde este.

Sparks dădu și el din cap aprobator, repetă adresa și spuse repede:

– Aă... sigur. Poate am să vin. Se uită după ea cum se îndepărta.

Porni apoi către orașul de sus. În Labirint, unde fațadele clădirilor erau zugrăvite cu lumini, în șiruri, spirale și moriști de curcubeie; unde culorile, umbrele și costumele care se șteau la ferestre sau se mișcau pe trupurile de pe stradă nu se repetau niciodată; unde scânteierea firmelor și strigătele negustorilor ambulanți promiteau cerul, iadul și orice grad al degradării dintre ele. Găsind un colț de stradă pe jumătate liniștit sub stindardele înflorate care fluturau, se opri și cântă ore întregi unei armonii zornăitoare furnizate de monedele trecătorilor – nu atât de multe cât sperase, dar mai multe decât nimicul cu care începuse.

În cele din urmă, mireasma a o sută de mirodenii și ierburi diferite îl ademini ca să cheltuiască câteva monede pentru a-și umple stomacul cu o masă copioasă, alcătuită din delicatose ciudate. Își lepădă apoi mantaua impermeabilă, în schimbul unei cămăși din mătase roșie și a unor șiruri de mărgelile din sticlă și cupru; vânzătorul de la magazin îi luă restul banilor. Dar în timp ce porni îndărăt pe aleile pe care se lăsa seara, ca să ajungă în colțul său și să încerce să-și câștige șederea pe timpul nopții, Sparks cântă o rugă tăcută de mulțumire către Doamnă, pentru harul muzicii pe care Ea i-l trimisese. Cu muzica putea să supraviețuiască, în timp ce avea să învețe regulile noii sale vieți...

Patru extraplanetari în salopete cosmice fără însemne, care îl urmăriseră pe alee, îl înconjurară brusc. Înainte ca tânărul să poată schița măcar un gest, îi prinseră brațele și-i astupară gura, trăgându-l cu forța în crăpătura întunecată dintre două clădiri.

– Ce vrei?...?

Își răsuci capul și-și eliberă gura de palma cu iz de lubrifiant de mașină. Clipind frenetic în lumina slabă, îi zări pe ceilalți trei, nu prea sigur că vedea colții rânjiți ca în fața vânatului prins, dar convins de scânteierea metalică a armei ucigătoare a unuia dintre ei, precum și de faptul că brațele îi erau imobilizate, în timp ce alte mâini se întindeau să-l apuce, iar gâtul îi fusese prins într-o strânsoare zdrobitoare.

Își repezi capul înapoi și-l simți lovind fața omului din spatele său, care gemu de durere, după care își puse în funcție cotul și cizmele grele. Individul se retrase, bolborosind o înjurătură; Sparks se eliberă din strânsoare și deschise gura ca să strige după ajutor.

Însă umbra ce ținea obiectul cu scânteieri metalice apucă să-și folosească arma. Fulgerul negru îl lovi pe Sparks, care icni de durere. Căzu înainte, cu fața la pământ, ca o marionetă cu sforile tăiate, fără să-și poată feri capul de trotuar. Totuși, nu simți durere, ci doar o zdruncinătură zdravănă, însoțită de zăngănitul sec al miilor de sinapse rețezate într-un corp incapabil să mai reacționeze. O legătură de oțel i se strânse în jurul gâtului și auzi zgomotul hidos al propriei strangulări.

Cineva îl rostogoli cu piciorul. Umbrele se aplecară peste el, privindu-l de sus; de data aceasta le văzu clar zâmbetele în timp ce-i citeau groaza întipărită pe față.

– Cât de tare l-ai lovit, degete-unsuroase? Parcă s-ar sufoca.

– Lasă-l să se sufoc, ticălosul viermănos! Leziunile de pe creier n-o să-i afecteze prețul pe piața extraplanetară. Omul pe care îl lovisе peste față își șterse sângele de pe buza spartă. Mda, e bine tipul, nu-i așa? Țsta nu-i un simplu salahor de mină, domnul meu! O să primim gras pe el, acolo, pe Tsieh-pun.

Se porniră pe răs; un bocanc i se așeză pe stomac și începu să-l apese.

– Răsuflă, frumosule. Așa să faci.

Unul dintre ei se lăsă în genunchi și-i prinse în cătușe mâinile nefolositoare. Cel cu fața însângărată se aplecă peste el, scoase ceva dintr-un buzunar și atinse un întrerupător. O fâșie îngustă de lumină țâșni, lungă cât mâna bărbatului; degetele de la cealaltă mână căutară prin gura lui Sparks și-i găsiră limba.

– Care-ți sunt ultimele cuvinte, dragălașule?

„Ajutor!“ Dar strigătul lui era mut.

– Zeilor, cât urăsc serviciul ăsta!

Inspectoarea de poliție Geia Jerusha PalaThion își trase pulpana pelerinei purpurii din ușa vehiculului de patrulare. Mașina vibră ușor, săltând pe perna de aer, în curtea palatului din capătul de sus al Străzii Principale din Carbuncle.

Sergentul din subordine o privi cu un surâs ironic ce-i mișca pistriui palizi de pe fața smeadă, cu oase delicate.

– Vreți să spuneți că nu vă plac vizitele la familia regală? Întrebă el cu nevinovăție.

– Știi tu ce vreau să spun, Gundhalinu.

Își aruncă pelerina pe spate, cu despicătura pe un umăr, astfel încât să-i ascundă obișnuitul albastru prăfuit al uniformei de serviciu pe care-o purta pe dedesubt. Faldurile pelerinei erau prinse cu o agrafă având însemnul Hegemoniei.

– Vreau să spun, stimate BZ, gesticulă ea, că nu-mi place să fiu nevoită să mă îmbrac cu ceva ca ieșit dintr-un stroboscop de costume pentru a face pe omul spațial cu Regina Zăpezii.

Gundhalinu își ciocăni vizorul protector al căștii sale răsfrânte. Casca inspectoarei fusese suflată cu aur; a lui era încă albă și nu purta nici pelerină.

– Ar trebui să fiți bucuroasă că nu v-a pus comandantul un ghiveci acolo, pentru a vă face și mai impresionantă... Trebuie să fii costumat conform rolului atunci când mergi să enunți dreptul universal în fața Iubitorilor Mamei, nu-i așa?

– Aiurea.

Porniră la pas către ușile masive ale intrării de gală, de-a curmezișul modelelor spiralate complicate, din pietre palide incrustate. La marginea îndepărtată a curții, doi servitori Iernatici frecau dalele cu

perii cu cozi lungi. Se aflau întotdeauna acolo, frecând, păstrând totul fără cusur. „Albastru?“ se întrebă Jerusha, privind atentă pietrele și gândindu-se la nisip, arșiță și cer. Nimic din toate acestea nu se găsea aici și, de fapt, niciunde în acest oraș rece, clădit din piatră țesută. Curtea marca începutul Străzii Principale, începutul orașului și a tot ce exista în Carbuncle. „Sau sfârșitul.“ Văzu cerul friguros al latitudinilor superioare fulgerându-i amenințător dinapoia zidurilor de furtună.

– Arianrhod nu este implicată cu nimic mai mult decât noi, vorbi Jerusha. Singurul lucru bun care ar putea ieși din Șarada aceasta ar fi să ne creadă atât de proști pe cât părem.

– Da, dar cum rămâne atunci cu toate ritualurile și superstițiile lor primitive? Vreau să zic, aceștia sunt oameni care continuă să creadă în sacrificiile umane. Ei se împodobesc cu măști și fac orgii pe stradă ori de câte ori Adunarea vine să viziteze...

– Dar voi nu sărbătoriți atunci când Prim-ministrul trece prin Kharemough, la fiecare câteva decenii, pentru a vă permite să-i sărutați picioarele?

– Nu-i tocmai același lucru. El este un Kharemoughi, se apără Gundhalinu, parcă ferindu-se de contaminare. Și-apoi serbările noastre sunt pline de demnitate.

– Totul e o chestiune de măsură, zâmbi Jerusha. Oricum, sergent, înainte de a te apuca să emiți judecăți de ordin cultural, pune mâna și studiază etnografiile până vei ajunge să înțelegi cu adevărat tradițiile acestei lumi.

Își încremeni apoi fața într-o mască oficială, lăsându-l să i-o vadă în timp ce-o prezenta gărzilor Reginei. Străjerii stăteau rigizi în poziție de drepti, încercând să imite poliția extraplanetară. Imensele uși roase de vremuri se deschiseră fără ezitare.

– Da, doamnă, spuse Gundhalinu când cizmele lor lustruite răsunară pe coridorul ce ducea către Sala Vânturilor.

Părea totuși ofensat. Se afla pe Tiamat de mai puțin de un an standard și aproape în tot acest timp fusese asistentul ei. Femeia îl plăcea și-și închipuia că sentimentul era reciproc, simțind, de asemenea, că putea deveni un ofițer de carieră competent. Însă planeta lui natală era Kharemough, lumea care domina Hegemonia, fiind dominată la rândul ei de tehnocrația ce producea cel mai sofisticat hardware al Hegemoniei. Ea presupunea că Gundhalinu era mezinul unei familii de un oarecare rang, nevoit să îmbrățișeze această carieră din cauza

rigidelor legi de moștenire locale, fiind în realitate Tehnician până în vârful unghiilor. Probabil că nici o sută de vizionări ale casetelor cu regulile de comportare nu aveau să-l învețe toleranța.

– Bine, glăsui ea mai amabilă, îți voi numi un mascat care probabil corespunde tuturor prejudecăților tale, ca și alor mele... și ăsta-i Starbuck. Și el e un extraplanetar, indiferent cine sau ce altceva mai este.

Privi frescele cu scene de Iarnă rece înșiruite pe coridor și încercă să se întrebe de câte ori fuseseră ele pictate și repictate. Dar cu ochii minții îl vedea deja pe Starbuck stând la dreapta Reginei, purtând un surâs batjocoritor sub blestemata glugă de călău, în timp ce-i studia cu superioritate pe reprezentanții paralizați ai legii.

– El poartă mască din aceleași motive ca oricare alt hoț sau ucigaș, comentă acru Gundhalinu.

– Asta cam așa-i. Dovada vie e că nicio lume nu deține monopolul comportării regresive și că gunoiul tinde să iasă la suprafață.

Jerusha încetini, auzind oftatul unui uriaș dormind în străfundul măruntaielor planetei. Respiră și ea adânc, contracarând Încercarea Prin Aer, care constituia o parte a ritualului fiecărei vizite la palat, și se înfioră nu numai din cauza frigului ce sporea în aer. Nu-și înfrângea niciodată teama, tot așa cum nu se putea smulge din uimirea față de ceea ce-i provoca aceste sentimente: locul pe care ei îl numeau Sala Vânturilor.

Văzu un nobil așteptându-i la marginea abisului și se bucură că, măcar o dată, Regina nu găsise nimerit să-i facă să aștepte. Cu cât se gândea mai puțin la asta, cu atât avea mai puține necazuri în depășirea situației. Probabil că Arianrhod se găsea într-o dispoziție bună... sau poate că doar era prea ocupată cu alte probleme pentru a se mai deda astăzi la hărțuieli meschine. Jerusha era perfect informată asupra sistemului de spionare pe care Regina îl instalase în tot orașul și mai ales aici, în palat. Reginei îi făcea plăcere să însceneze mici ispite pentru a-și demoraliza opoziția... și Jerushei îi era clar că-i făcea plăcere să vadă cum transpiră victimele.

Nobilul care-i aștepta era Kirard Set, un Senior din familia Wayaways, unul dintre favoriții reginei. Se zvonea despre el că ar fi asistat la patru vizite ale Adunării; totuși, sub răsucirea la modă a turbanului, fața lui se zărea cu puțin mai matură decât a unui băiat.

– Seniore, îl salută scurt Jerusha, dureros de conștientă de ridurile de

la colțurile ochilor ei și mult mai conștientă de chemarea murmurândă a abisului ce suna precum râsul nesățios al unui condamnat care nu regretă nimic.

„Cine ar fi putut construi așa ceva?“ își pusese aceeași întrebare de fiecare dată când venise aici. Se întrebese dacă strigătul vântului nu era cu adevărat vocea creatorilor lui, strămoșii dispăruți care visaseră și construiseră acest oraș bântuit din nord. Nimeni dintre cei pe care-i cunoștea ea nu știa ce fuseseră aceștia sau ce făcuseră aici înainte de prăbușirea imperiului interstelar, pe lângă care prezenta Hegemonie părea nesemnificativă.

Dacă s-ar fi aflat oriunde în altă parte, ar fi putut căuta un sibil, pentru a încerca să obțină un răspuns, chiar dacă obscur și neinteligibil. Până și aici, pe Tiamat, în insulele îndepărtate, sibilii hoinăreau ca niște oculțiști ambulanți, gândind că ei vorbeau cu vocea Mării Mamă. Dar înțelepciunea era reală și încă intactă chiar și aici, deși tiamatanii pierduseră adevărul de dincolo de ea, așa cum pierduseră și motivul pentru existența lui Carbuncle. În oraș nu existau sibili prin legea hegemonică, sprijinită de dezgustul Iernaticilor pentru orice era, chiar și pe departe, „primitiv“. Propaganda hegemonică, bine calculată și încununată de succes, le menținea credința că nu era decât o combinație de înșelătorie superstițioasă și nebunie înăscută. Nici chiar Hegemonia n-ar fi îndrăznit să elimine sibilii dintr-o lume nelocuită... dar îi putea ascunde. Sibilii erau purtătorii înțelepciunii pierdute a Vechiului Imperiu, meniți să dea noilor civilizații care se ridicau pe ruine o cheie de deschidere a secretelor adânc îngropate. Iar dacă exista ceva nedorit de bogăția și puterea Hegemoniei, aceea era imaginea Tiamatului stând pe propriile picioare și devenind destul de puternic pentru a le refuza apa vieții.

Brusc, Jerusha își aduse aminte, cu toate detaliile, de singurul sibil pe care-l văzuse vreodată în Carbuncle cu zece ani în urmă, la scurt timp după sosirea ei aici, la prima slujbă. Îl văzuse deoarece fusese trimisă să-i supravegheze exilarea din oraș; plecase împreună cu mulțimea batjocoritoare, care îl ducea pe omul speriat, ce protesta, până la docuri ca să-l lase în derivă într-o barcă. În jurul gâtului purta un prințător de vrăjitoare, făcut din fier; îl împingeau de la distanță, cu o prăjină, temându-se pe bună dreptate să nu se molipsească.

Apoi, coborând pe drumul abrupt către port, îl împinseseră prea brutal și el căzuse. Cuiele Colanului îi intraseră în gât și în obraji, transformându-i într-o rană deschisă. Sângele sibilului, pe care mulțimea se temuse să-l verse, țâșnise și i se prelingea pe bărbie

precum un colier de giuvaere, căzându-i apoi pe cămașă, ca într-un soi de zugrăveală (Jerusha fusese frapată de frumusețea contrastului pe care sângele îl făcea pe cămașa de un albastru intens). Copleșită de teamă ca și ceilalți, femeia îl privise cum gemea, apăsându-și mâinile pe gât, și nu-l ajutase cu nimic...

Gundhalinu îi atinse cotul, șovăitor. Ea privi în sus, stânjenită, spre chipul ușor disprețuitor al Seniorului de Wayaways.

– Când ești gata, putem începe, Inspectore.

Jerusha încuviință din cap.

Seniorul ridică un fluierașul, atârnat pe un lăntișor în jurul gâtului și păși pe pod. Jerusha îl urmă, cu ochii ațintiți înainte; știa ce-ar fi văzut dacă s-ar fi uitat în jos, așa că nu mai trebuia să privească: înspăimântătorul puț ce permitea accesul pentru întreținerea uzinei autonome de funcționare a orașului, întreținere de care – din câte știa ea – nu fusese niciodată nevoie în mileniul de când Hegemonia avea cunoștință de el. Existau cabine de ascensor, care le permiteau mecanicilor un transport sigur spre nenumăratele sale niveluri: apoi o coloană de aer înălțându-se prin puț din miezul cav al spiralei lui Carbuncle, la fel cu tirajul ce se formează într-un horn deschis. Aceasta era singura parte din oraș incomplet etanșată prin zidurile de furtună. Vânturile mușcătoare de sub cerul deschis suflau cu putere pe aici, absorbind răsuflarea cavernelor subterane. Aici, sus, se simțea întotdeauna izul puternic al mării și se auzea șuieratul vântului care explora cotloanele și proeminențele puțului de dedesubt.

De asemenea, se aflau acolo, suspendate în văzduh, niște panouri uriașe transparente, făcute din material elastic, un fel de decoruri mobile multiforme ce pluteau și se ridicau precum norii, creând curenți înșelători și contrari în vântul care sufla neîncetat. Iar calea către nivelele de sus ale palatului era unică: în fața Jerushei, coridorul devenise o punte, traversând hăul ca o bandă de lumină. Era destul de lată ca să se poată merge ușor pe ea când aerul era liniștit, dar devenea ucigașă în bătaia flămândă a vânturilor.

Seniorul de Wayaways slobozi o notă din fluierul său și păși cu încredere înainte, pe măsură ce spațiul din jurul lui se calmă. Jerusha îl urmă, aproape călcându-l, din nevoia de a se menține pe sine și pe Gundhalinu în sfera de repaus. Kirard Set continuă să meargă, cu pași rari și măsuțați, emițând încă o notă, apoi încă una, a treia. Globul de aer liniștit continua să-i protejeze; Jerusha îl auzi însă pe Gundhalinu luând în deșert numele unor zei, când rămase puțin în urmă și vântul

îi atinse spinarea.

Asta-i o nebunie! Repetă în gând litania fricii și a resentimentului, așa cum făcea ori de câte ori traversa puntea. „Ce fel de maniac putuse construi cercul ăsta pentru sadici?“, știind că tehnologia ce o proiectase ar fi putut cu ușurință s-o deoaze dacă ar fi fost menită doar ca o măsură de securitate. La nivelul tehnic permis acum lernaticilor pe Tiamat, era îndeajuns de eficace. Indiferent ce nebun bicisnic o instalase aici, ea bănuia că se potrivea perfect scopurilor actualei Regine.

Se aflau deja la jumătatea traversării. Își ținea ochii ațintiți pe spinarea Seniorului, auzind notele atonale ale îmblânzitorului de vânt, care opreau țipetele de moarte deasupra hăului mugind. Nu era țesătura unui descântec magic, ci activarea comenzilor automate ce deviau perdelele de vânt, astfel încât cei de pe punte să fie protejați. Faptul că știa asta nu reprezenta cine știe ce alinare pentru femeie, când se gândea la posibilitatea unei erori umane sau a unei avarii neașteptate în sistemul străvechi. Cândva existaseră cutii de comandă care acționau similar cântărețului din fluier; însă după câte cunoștea, singura asemenea cutie aflată încă în funcțiune atârna la cingătoarea lui Starbuck.

„În siguranță.“ Tălpile Jerushei simțiră siguranța malului opus. Își înfrână dorința copleșitoare de a-și lăsa picioarele să se topească sub ea și să se așeze pe jos. Fața asudată a lui Gundhalinu îi rânji vitejește. Se întrebă dacă și el încerca să nu se gândească la călătoria de întoarcere. Privind din nou înainte, citi triumful în mersul Seniorului de Wayaways, în timp ce îl urmau în sala de audiențe.

Chiar și aici, în apropierea vârfului lui Carbuncle, sala era copleșitoare prin măreția ei; inspectoarea bănuia că putea adăposti cu ușurință o vilă de pe Newhaven, planeta ei natală. Draperii din țesături în culori pastelate, reci, fluturau din boltele plafonului susținut de stâlpi, pâlpâind și răsunând cu melodia exotică a mii de clopoței din argint, lucrați manual.

Dincolo de întinderea covorului alb, importat de pe altă lume, pe tronul ei ședea Regina Zăpezii, o zeiță întruchipată, un șoim de zăpadă pintenat într-un cuib încastrat în gheață. Fără să-și dea seama, Jerusha se înfășură mai strâns în mantie.

– Mai rece decât Karoo, murmură Gundhalinu frecându-și brațele.

Seniorul de Wayaways le făcu semn să rămână locului și se duse să le

anunțe prezența. Jerusha era convinsă că ochii întunecați, distanți, de sub coroana de păr alburiu, erau deja mai mult decât conștienți de prezența lor, deși Arianrhod nu le răspunsese la salut, dar îi cercetase îndelung. De obicei, ea era cea care îi atrăgea privirile Jerushei; dar acum, urmărind ochii Reginei, atenția îi fu atrasă de o linie de lumină strălucitoare, urmată de trosnetul unui fascicul de energie nimerind în plin.

– *Schact!* șuieră Gundhalinu când se auziră țipete și văzură cum grupul de nobili se împrăștie, în momentul în care fulgerul îl lovi pe unul, trântindu-l pe covor. Duel...?

Vocea lui era neîncrezătoare. Mâna Jerushei se strânse pe crucea imperială de pe paftaua centurii, abia stăpânindu-și neașteptata jignire suferită. Oare Regina își bătea joc de autoritatea poliției până într-atât încât să pună la cale o crimă în prezența ei? Deschise gura ca să protesteze, ca să ceară... dar înainte de a-și putea găsi cuvintele, victima se rostogoli și se ridică, fără să fie bășicată sau pârlită, fără sânge care să păteze puritatea câmpului de nea al covorului. O femeie, observă Jerusha; uneori identificarea era greu de făcut din cauza modelor vestimentare des schimbate de nobilime. Mișcându-se, femeia producea o ușoară distorsiune a aerului: purtase un ecran protector. Se sculă, grațioasă, făcu o reverență studiată către Regină, iar asistența își exprimă amuzamentul prin aplauze și râsete. Gundhalinu înjură din nou, mai încet, cu dezgust. Când nobilii își schimbă pozițiile, Jerusha întrevăzu silueta neagră și lucirea rece a metalului și pricepu că în rolul criminalului jucase Starbuck.

O, zei! Ce fel de cretini glumeți ar încerca să-i mistuie prin foc pe ceilalți doar ca să se amuze? O armă ce putea mutila și ucide... ei o tratau ca pe o jucărie, nu înțelegeau adevărata funcție sau semnificație a tehnologiei mai bine decât un animal de casă răsfățat ar fi înțeles o zgardă cu pietre prețioase. „Da... dar a cui este vina, dacă nu a noastră?” Privirea insistentă a lui Arianrhod o surprinse în mijlocul gândurilor. Ochii ciudat colorați stăruiră asupra ei; Regina zâmbi. Nu era o expresie plăcută, „Cine spune că animalul de casă nu-și înțelege zgarda?” Jerusha susținu cu încăpățănare privirea insistentă. „Sau că sălbaticul nu vede dincolo de minciuna ce-l face să fie mai puțin decât uman?”

Seniorul de Wayaways îi anunțase și se retrăgea de lângă Regină, când Starbuck veni lângă tronul acesteia. Fața lui mascată se întoarse în direcția nou-veniților, părând curios de efectul produs de rolul pe care-l jucase. „În adâncul sufletului, suntem cu toții sălbatici.”

– Te poți apropia, Inspectore PalaThion. Regina ridică mâna cu indiferență.

Jerusha își scoase casca și înaintă, cu Gundhalinu urmând-o îndeaproape. Era sigură că pe chipurile lor nu se putea distinge decât minimul respect cuvenit. Nobilii se retraseră într-o parte a sălii, adoptând atitudini precum ale unor manechine hologramice comerciale, privind realmente cu dezinteres salutul femeii. Ea se întrebă în treacăt de ce îi amuza într-atât să se joace de-a și cu moartea. Erau cu toții favoriți, cu fețe tinere – doar zeii știau cât de bătrâni erau în realitate. Auzise mereu că cei ce foloseau apa vieții deveneau obsedați de protejarea tinereții lor prelungite. Să fi fost oare faptul că la un moment dat vine o vreme când ai experimentat tot ceea ce ți-ai fi putut dori? Nu, așa ceva nu se putea întâmpla nici măcar într-un secol și jumătate. Sau că ei pur și simplu nu știau, că Starbuck nu-i avertizase asupra pericolului?

– Maiestate...

Ridică privirea, pe jumătate la Starbuck, apoi iarăși la Arianrhod, așezată în tronul de pe podium. Fața dulce, de fetișcană, a Reginei era doar o mască precum a lui Starbuck, trădată numai de atotștiutoarea înțelepciune a ochilor.

Arianrhod ridică un deget, retezându-i vorba.

– Am hotărât ca de-acum înainte să îngenunchezi atunci când te prezinți în fața mea, Inspectore.

Gura Jerushei se închise brusc. Tăcu un moment, inspirând adânc.

– Maiestate, sunt ofițer al Poliției Hegemonice. Am depus un jurământ de credință față de Hegemonie.

În mod deliberat privi lung către spătarul tronului Reginei, prin ea și în jurul ei. Suprafețele de sticlă suflate și sudate, spiralele strălucitoare și interstițiile umbrite o amețeau cu vraja hipnotică a Labirintului; arta bizară ce se cataliza din amestecul volatil de culturi al lui Carbuncle.

– Dar Hegemonia v-a stabilit aici ca să mă sluiți pe mine. Vocea lui Arianrhod o făcu să tresară. Cer numai respectul datorat oricărui cârmuitor independent, continuă Regina accentuând ușor cuvântul independent, din partea reprezentanților altuia.

Du-te naibii cu cererea ta!

Jerusha abia îl auzi pe Gundhalinu șoptind cuvintele înapoia ei și văzu ochii Reginei fulgerându-l și întipăririndu-și în memorie chipul lui. Starbuck coborî alene o treaptă, cu pistolul balansându-se în mână înmănușată în negru. Arianrhod ridică însă iarăși brațul și el se opri, așteptând fără să scoată un cuvânt.

Jerusha ezită și ea, simțind tranchilizatorul atârându-i greu la șold și clocotul de indignare al lui Gundhalinu în spatele ei. „Datoria mea este să mențin pacea.“ Se întoarse ușor, ca să-i vadă atât pe Starbuck, cât și pe Gundhalinu.

– Stai cuminte, BZ, vorbi ea aproape la fel de încet cum o făcuse bărbatul, dar nu de-ajuns de încet. Vom îngenunchia. Nu-i o cerere chiar atât de nerezonabilă.

Gundhalinu zise ceva într-o limbă pe care ea n-o știa și privirea i se întunecă. Pe podium, pumnul lui Starbuck se strânse pe armă.

Jerusha reveni către Regină, simțind cum privirile asistenței, care acum nu mai era indiferentă, îi apăsau puternic umerii, în timp ce se lăsa într-un genunchi și-și înclină capul. După o secundă, urmară un foșnet și un scârțâit de piele, când Gundhalinu o imită, greoi.

– Maiestate...

– Te poți ridica, Inspectore.

Jerusha se sculă în picioare.

– Nu și tu! răsună vocea Reginei când Gundhalinu dădu să se ridice. Vei rămâne în genunchi până când îți voi da eu voie să te scoli, extraplanetarele.

În timp ce ea vorbea, Starbuck se deplasă ca o prelungire a voinței ei și, ajungând lângă sergent, își lăsa brațul greu, înveșmântat în negru fluid, peste umărul lui, forțându-l să îngenuncheze din nou. Starbuck mormăi ceva în limba necunoscută. Măinile Jerushei se strânseseră în pumni pe sub mantie, apoi se deschiseră din nou încet. Vorbi, apăsând pe fiecare cuvânt:

– Ia-ți mâinile de pe el, Starbuck, până nu te arestez pentru molestarea unui polițist.

Starbuck zâmbi. Femeia văzu cum ochii i se încruntă obraznic și cum se schimbă la față pe sub masca netedă. Totuși, nu se clinti până nu-i făcu Regina semn.

– Ridică-te, BZ, spuse blând Jerusha, de-abia reușind să-și păstreze calmul.

Îi întinse mâna ca să-l ajute să se scoale și-l simți cum tremură de furie. El n-o privi, căci pe pielea de culoare închisă pistruii îi ieșiră în evidență, împurpurându-se de umilință.

– Să fi fost omul meu, l-aș fi pedepsit pentru o asemenea aroganță.

Acum Arianrhod îi privea inexpresivă.

„Gata cu pedeapsa.“ Jerusha își luă ochii de la sergent și înălță capul.

– Este un cetățean de pe Kharemough, Maiestate. Nu este omul nimănui, își aparține lui însuși. Se uită cu subînțelea la Starbuck, care rămăsese lângă ea.

Regina zâmbi, de data aceasta cu o urmă de apreciere.

– Poate că, în definitiv, Comandantul LiouxSked mi te-a trimis ca pe ceva mai mult decât o mostră de femelă.

„Asta dovedește că nu ești atotștiutoare.“ Gura Jerushei schiță un zâmbet reținut.

– Dacă îmi îngăduiți, atunci aș dori să subliniez că... (se mișcă fulgerător și, cu o pișcătură ascunsă ce bloca nervii, smulse arma lui Starbuck)... aceste arme nu sunt jucării.

Cu mâna încheștată pe patul metalic teșit, îndreptă țeava ca un deget amenințător spre Starbuck în momentul când acesta porni spre ea; auzi freamătul excitat iscat în rândurile privitorilor.

– O armă energetică nu trebuie niciodată ațintită spre ceva decât dacă vrei să faci fărâme țința, adăugă ea.

Starbuck încremeni la jumătatea mișcării și ea văzu cum mușchii lui se încordează și se contractă. Coborî pistolul și adăugă:

– În unul din cinci cazuri, ecranul protector cedează la o lovitură directă. Nobilii voștri ar trebui să țină minte asta.

Regina chicoti amuzată, iar capul lui Starbuck se răsuci către tron, lumina dansând prin ghimpii căștii sale.

– Mulțumesc, Inspectore, încuviință din cap Arianrhod, făcând în același timp o mișcare curioasă din degete. Suntem perfect conștienți

de limitele și de obligațiile legate de echipamentul vostru extraplanetar.

Jerusha clipi neîncrezătoare și, fără să scoată o vorbă, îi întinse lui Starbuck pistolul, cu mânerul înainte.

– O să regreti asta, cățea, murmură el doar pentru urechile ei.

Îi smulse arma din mână, răsucind-o și rănindu-i palma, după care reveni pe podium. Ea se strâmbă fără voce.

– Atunci... cu permisiunea Maiestății Voastre, voi prezenta raportul lunar al Comandantului referitor la starea criminalității din oraș.

Arianrhod îi făcu semn cu capul să înceapă și lăsă posesiv o mână pe brațul lui Starbuck, așa cum se mângâie un câine furios. Nobilii începură să se îndepărteze, retrăgându-se din preajma Reginei. Jerusha își înăbuși un zâmbet de empatie îndurerată. Raportul ei nu era mai însemnat decât o sută altele care îl precedaseră sau decât oricare dintre cele ce vor urma; ea însăși va fi în curând altundeva. Pornind casetofonul de la centură, auzi vocea ofițerului ei comandant, care prezenta statistica molestărilor și jafurilor, arestărilor și condamnărilor, crimelor și victimelor extraplanetare sau locale. Cuvintele i se învălmășiră în minte într-o sporovăială monotona, fără sens, răscolindu-i toate neîmplinirile și părerile de rău ce-i erau atât de cunoscute. Fără sens... totul era fără sens.

Poliția Hegemonică reprezenta o forță paramilitară staționată pe toate planetele Hegemoniei, pentru a-i apăra interesele și pe cetățenii ei... ceea ce de obicei însemna protejarea structurilor puterii locale. Pe Tiamat, cu tehnologia sa redusă și populația risipită (din care jumătate abia dacă era luată în considerație de Hegemonie), efectivul poliției se ridica la un singur regiment, atenția sa îndreptându-se în principal către astroport și Carbuncle.

Activitățile poliției erau îngrădite, stânjenite, restrânse, limitându-se la potolirea bătăilor dintre bețivi, arestarea hoților mărunți; un șir nesfârșit de găinării și urmăriri deșarte, în timp ce chiar sub nasul oamenilor legii se manifesta nestingherit unul dintre viciile cele mai strigătoare la cer din galaxia civilizată, iar perversii desfrânați ai umanității din întreaga Hegemonie se întâlneau fățiș în tripourile plăcerii, unde se simțeau ca la ei acasă.

Prim-ministrul simboliza Hegemonia, dar el n-o mai ținea sub control, asta în cazul în care o ținuse vreodată. Aceasta era dirijată de către elementul economic; adevăratele ei rădăcini fuseseră dintotdeauna

negustorii și agenții de schimb, al căror singur și adevărat suveran era Profitul. Existau însă multe feluri de comerț și multe feluri de negustori... Jerusha privi spre Starbuck, care stătea arogant în dreapta Reginei: simbolul viu al înțelegerii lui Arianrhod cu puterile întunericului și lumii și al manipulării acestor puteri de către Regină. El simboliza tot ce era putred, venal și corupt în întreaga umanitate și în Carbuncle.

Pe Tiamat – în speță, în Carbuncle –, ca și pe alte lumi hegemonice, crima și pedeapsa fuseseră separate între jurisdicțiile a două curți: una prezidată de către o oficialitate locală aleasă de Iernatici și acționând pe baza legilor locale, și cealaltă condusă de un Șef al Justiției extraplanetar, care pronunța verdictele asupra extraplanetarilor în virtutea legilor Hegemoniei. Poliția furniza grăunțele pentru ambele mori și, după știința Jerushei, secerișul ar fi trebuit să fie îmbelșugat. Dar Arianrhod tolera, ba chiar încuraja prezența lumii interlope din Hegemonie, creând un fel de zonă a nimănui, un teren neutru confortabil în drumul către Porți. Și LiouxSked, imitația aceea pompoasă și servilă de bărbat și de comandant, nu avea îndrăzneala să se ridice împotriva stării de lucruri existente. Să fi avut ea gradul și măcar un pic de șansă...

– Ai ceva de spus pe marginea raportului, inspectore?

Jerusha tresări prosteste, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. Închise casetofonul, găsind o scuză pentru a-și ține privirea în jos.

– Nu, Maiestate. „Nimic din ceea ce ai vrea să auzi. Nimic din ceea ce ar conta câtuși de puțin.“

– Neoficial, Geia Jerusha? Vocea reginei se schimbăse.

Polițista ridică ochii spre fața lui Arianrhod, deschisă și irezistibilă, chipul unei femei adevărate, și nu masca unei regine.

Aproape că s-ar fi putut încrede în ea... aproape că ar fi putut jura că în spatele ritualului și înșelăciunii se afla o ființă umană ce putea fi sensibilizată... aproape. Se uită din nou către Starbuck, aflat în picioare lângă regină, omul de încredere și amantul acesteia.

– Nu am nicio opinie neoficială, Maiestate, oftă Jerusha. Eu reprezint Hegemonia.

Starbuck spuse ceva în limba necunoscută; din tonul lui, ea traduse cruzimea insultei.

Regina răs – un răs subțire, de o nevinovăție grotescă – și făcu un gest.

– Bine, atunci ești liberă. Dacă vreau să ascult o declarație de credință repetată papagalicește, o să-mi aduc un coppok din import. El are măcar un penaj ce reflectă mai multă imaginație.

Seniorul Wayaways apăru înclinându-se, pentru a-i conduce afară din încăpere.

Jerusha se afla în sfârșit în curtea palatului, fixând cu privirea nava de patrulare. Pe parbriz, în jurul punctului de impact, crăpăturile se întindeau ca niște raze produse de o explozie stelară. „S-a ajuns deci până aici?”

– Sunt sigură că există o mulțime de vorbe grele pe care le-aș putea spune despre asta. Mâna i se întinse către scena de vandalism, dar până la urmă coborî pe încuietoarea portierei: Dar să fiu a naibii dacă am de gând să mă dau în spectacol aici! Se strecură pe scaunul glisant în timp ce Gundhalinu se așeză pe locul șoferului. Și-apoi... continua ea culisând portiera, tot ceea ce pot spune este că am obosit și mă simt de parcă m-ar fi scuipat cineva. Uneori mă-ntreb dacă putem controla realmente ceva pe planeta asta.

Scotoci în buzunar după pachetul de iestas și răsturnă două în palmă. Le puse în gură și mușcă din pielea tare a păstăilor, simțind cum gustul acrișor începe să-i liniștească nervii.

– În sfârșit... încheie ea. Vrei și tu?

Gundhalinu ședea țeapăn înaintea comenzilor, privind fix afară, printre tentaculele sălbătice ale distrugerii. Tăcuse pe drumul de întoarcere și trecuse prin Sala Vânturilor de parcă ar fi traversat o stradă pustie. Începu să tasteze codul de pornire, fără să răspundă la întrebare.

Femeia puse pachetul deoparte.

– Sergent, ești în stare să conduci sau trebuie să preiau comenzile? Timbrul vocii ei devenit brusc oficial îl făcu să tresară.

– Da, Inspectore! Sunt în stare.

Dădu din cap, continuând să privească înainte. Jerusha văzu că îi stăteau mai multe vorbe pe limbă; înghiți un nod, precum un copil

supărat. Vehiculul începu să se rotească ușor înapoi și, după un ocol, se îndreptă spre oraș.

– Ce-a spus Starbuck înainte ca Regina să ne dea afară? întrebă Jerusha pe un ton impersonal.

Putea recunoaște câte ceva din scrierea ideografică a Kharemoughilor – instrucțiunile de funcționare de pe echipamentele exportate de ei –, dar nu se obosise niciodată să învețe să vorbească sandhi. Poliția folosea limba din zona de staționare drept un teren lingvistic comun.

Gundhalinu își dresе glasul și înghiți din nou.

– Cu scuzele de rigoare, doamnă, ticălosul a zis că... „Dacă pe voi v-a trimis Hegemonia s-o reprezentați, înseamnă că-i cam lipsită de coaie zilele astea.“

– Asta-i tot? făcu Jerusha aproape râzând. Drace, dar ăsta-i un compliment... Mă surprinde că Regina l-a găsit amuzant. Mă-ntreb dac-o fi înțeles bine. Sau poate a crezut că-i vorba doar de noi.

– De altfel, mormăi răutăcios Gundhalinu, Regina le are pe-ale lui.

De data asta, Jerusha râse de-a binelea.

– Daaa. Și le primește cu plăcere. Deci, Starbuck este din Kharemough.

Alt semn aprobator.

– Ce ți-a zis ție?

Sergentul clătină din cap.

– Orice ai spune, BZ, nu poate fi ceva de care eu să nu fi auzit deja.

– Știu, Inspectore. În cele din urmă, o privi și pistrii lui palizi se înroșiră din nou. Problema e că nu pot să vă spun. N-ar avea niciun înțeles decât dacă ați fi fost crescută pe Kharemough. Este o chestiune de Onoare.

– Înțeleg.

Îl mai auzise vorbind de Onoare, cu O mare, ca o subliniere aparte.

– Eu... Vă mulțumesc că mi-ați luat apărarea împotriva lui Starbuck. N-aș fi putut răspunde în felul meu la insultele lui fără o nouă pierdere de prestigiu.

Solemnitatea cuvintelor și brusca recunoștință din vocea lui o luară prin surprindere.

Când trecură peste vilele din orașul de sus, Jerusha se uită afară prin parbrizul spart la nobilimea și servitorii care-i priveau cu uimire.

– Nu-ți poți pierde onoarea dacă te insultă un om care n-a știut niciodată adevăratul înțeles al acestui cuvânt.

– Mulțumesc. Făcu o mișcare laterală ascendentă pentru a evita un copil ce descria cercuri aurii în calea lor. Dar am luat-o asupra mea, știu asta... Și v-am făcut necazuri dumneavoastră, creând complicații și pentru forțele polițienești. Dacă veți dori să mă demiteți din postul de asistent, vă voi înțelege decizia.

Ea se lăsă pe spate în locașul capitonat al scaunului, flexând mâna pe care Starbuck i-o învinețise.

– Poate n-ar fi rău ca pe viitor să nu mă mai însoțești la Regină. Nu neapărat pentru că aș dezaproba ceea ce ai făcut. Starbuck însă are o armă pe care o poate utiliza acum împotriva ta, îngreunând misiunea ta și, implicit, pe a mea. În felul acesta, ne va fi deci mai greu să-i împiedicăm să terfelească bunul renume al Hegemoniei. Și încă ceva... Îți spun sincer, BZ, că îmi place de tine și aș fi dezamăgită să știu că de-abia aștepti să scapi de mine. „Deși probabil că n-ai fi tu primul.“

Pe fața lui se așternu un zâmbet de ușurare.

– Nu, doamnă. Sunt mulțumit... mai mult decât mulțumit. Cât despre statul înapoia dumneavoastră atunci când o vizitați pe Regină... e-o adevărată încântare.

Zâmbetul i se lărgi, molipsitor. Ea aprobă din cap.

– Dacă m-aș putea eschiva, trimițându-te pe tine în locul meu, să nu-ți închipui că n-aș face-o.

Schiță un zâmbet, dar se posomorî din nou. Își descheie mantia grea și și-o dădu jos de pe umeri. Își scoase apoi casca, uitându-se la concavitatea pictată în auriu.

– S-ar cuveni s-o spânzure cineva într-un copac. Zeilor, m-am săturat de treaba asta! Aș da orice să fac ceva cinstit, undeva unde-i nevoie de o forță de poliție adevărată, nu de un obiect de batjocură.

Gundhalinu îi aruncă o privire, dar de data aceasta nu mai zâmbea.

– De ce nu vă transferați în altă parte?

– Ai idee cât durează să-ți iei transferul? Clătină din cap și-și puse casca pe genunchi în timp ce-și desfăcea gulerul înalt al tunicii. Și, de altfel, am încercat. Fără succes... Mi-au spus că „e nevoie de mine aici“.

Amărăciunea din vocea ei ardea ca un acid.

– De ce nu demisionați?

– De ce nu taci?

Gundhalinu reveni conștient cu privirea asupra comenzilor. Se aflau acum în Labirint, înaintând mult mai încet pe strada aglomerată. Înserarea păta deja cerul dinapoia zidurilor de furtună. Jerusha vedea gangurile cu cerșetori și speluncile deocheate înșiruite de-a lungul străzii; toate îi treceau prin față în goana mașinii, ca o parodie a propriilor visuri și ambiții... Oare ar fi fost în stare să dea chiar orice pentru a face o muncă mai bună? Ar fi riscat să-și piardă gradul pe care știa că LiouxSked i-l conferise doar ca să facă impresie pe lângă Regină? Își trecu o buclă de păr castaniu pe după urechea stângă. În definitiv, peste alți cinci ani oricum se va schimba totul. Hegemonia va părăsi Tiamatul și o va trimite undeva la mai bine... oriunde era mai bine. Singurul lucru de care avea nevoie era răbdare și iar răbdare. Zeii știau că era destul de greu pentru o femeie să se mențină chiar și pe treptele inferioare ale unei cariere de Albastru, darămite să avanseze într-o funcție de oarecare răspundere.

Privi în lungul unei alte alei atunci când trecură prin dreptul intrării acesteia. Avea zidurile, luminile, steagurile albastru-violete: Aleea Indigo... Era aproape sigură că fusese trimisă pe Tiamat, în primul rând, pentru că era femeie; la început, ideea îi plăcuse. Dar i se acrise destul de repede. Era o Albastră pentru că îi plăcea funcția, iar funcția nu se făcea...

O mișcare abia întrezărită îi declanșă o alarmă în subconștient.

– BZ, înapoi! Pornește girofarul! Am văzut ceva pe jos pe aleea aia! Își îndesă casca pe cap și-și prinse curelușa sub bărbie, în timp ce acționa mecanismul de decuplare al portierei. Vino după mine!

Sări afară și începu să alerge, în vreme ce nava de patrulare se opri cu o smucitură la intrarea slab luminată a aleii. Mirosuri de mâncare gătită pluteau grele în aer; fundătura îngustă era compusă din birturi, nișe și localuri pentru cină pustii. Câțiva indivizi aflați prin preajmă

parură că se tolesc pur și simplu în pereți la vederea luminii roșii și a uniformei de un albastru prăfuit. Jumătatea drumului, fusese pe la jumătatea drumului... Jerusha încetini, căutând butonul proiecteurului de pe casă și înaintând către crăpăturile negre ce brăzdau fațada clădirii cu trei etaje din stânga ei. Aprinse proiectorul, dar lumina nu-i dezvăluia în prima spărtură decât niște bidoane metalice stivuite, iar în următoarea, nimic. Auzea pașii lui Gundhalinu, care o urma pe trotuar... „Voci!“

Proiectorul inundă cu lumină următoarea deschidere din zid, mai adâncă decât celelalte. Fixă trei figuri... ba nu, patru... cinci... una ghemuită deasupra unei victime culcate la pământ, ceva viu cu propria-i lumină în mână.

– Nu mișcați! strigă ea cu tranchilizatorul îndreptat spre ei.

– Albaștrii!

Într-o învălmășeală ca de insecte orbite de lumină, o anume mișcare o făcu să observe ceva rău.

Trase și văzu arma zburând din mâna bărbatului care căzu.

– Am spus să nu mișcați! Hei, tu, ăla cu cuțitul, ridică-te, închide-l și aruncă-l înapoi. Fuga!

Îl simți pe Gundhalinu oprindu-se lângă ea cu arma în mână, așa că își concentră întreaga atenție asupra celui de-al patrulea individ, care îi executa ordinul. Raza de lumină alunecă pe pavaj, atingând și cizma ei.

– Așa, acum întindeți-vă pe burtă. BZ, scoate-le colții. Te acopăr eu.

Gundhalinu înaintă rapid, îngenunche pe rând lângă ei și-i căută de arme. Așteptând, privirea Jerushei lunecă spre victima care zăcea întinsă pe-o parte; se încruntă și se apropie ca să-i vadă fața.

– Ooo, făcu ea, zărind imaginea estompată a unui tânăr cu păr roșu.

Îi văzu groaza albindu-i ochii și-i auzi horcăitul respirației întretăiate. Se lăsă pe genunchi lângă el. Gundhalinu îl scotocea pe ultimul dintre negustorii de sclavi.

– BZ, caută cheia de la cătușele pe care i le-au pus băiatului. A încasat-o rău de tot și cred că are nevoie de ceva antiparalizant. Deschise trusa de prim ajutor de la centură și scoase o seringă gata umplută cu

un întăritor. Nu știu dacă-mi poți vedea fața, băiete, continuă ea, dar imaginează-ți un zâmbet de toată frumusețea. O să fie totul bine.

Zâmbind, îi desfăcu băiatului cămașa și-l injectă direct în mușchii pieptului. El mormăi ușor, de durere sau în semn de protest. Ridicându-i capul, femeia i-l culcă pe genunchii ei, în timp ce Gundhalinu se apropia cu cheia pentru a-i scoate cătușele. Măinile băiatului căzură fără vlagă pe lângă corp.

– Știu unde să le pun ca să stea bine, rânji sergentul arătând cătușele.

– Bine. Așa să faci, zise ea încuviințând din cap. Își desprinse și cătușele pe care le păstra la brâu și i le dădu. Apucă-te de treabă. Îi tratăm la fel, conform legii.

Gundhalinu se ridică din nou. Se uită la el cum le pune cătușe celor trei negustori de sclavi. Un tremur trecu prin corpul băiatului; privindu-l, Jerusha văzu că începuse să tragă aer în piept cu o ușurare disperată. Pleoapele căzură iar peste ochii lui sălbatici de culoarea mării. Ea îi îndepărtă de pe față șuvițele umede de păr roșu.

– Mai bine ia legătura prin radio, BZ, n-o să-i putem înghesui pe toți pe bancheta din spate. Cred că tânărul nostru prieten își revine foarte bine.

– Chiar așa, Inspectore, aprobă sergentul.

Negustorul de sclavi pe care îl ținut la pământ își ridică fața și apoi scuipă.

– O femeie! O blestemată de muiere Albastră! Cum vă place! O femeie ne-a făcut praf!

Gundhalinu îl înghionti brutal cu cizma și el protestă.

Jerusha se rezemă cu spatele de perete, punându-și tranchilizatorul pe genunchi.

– Și să nu uiți asta niciodată, fiu de cățea ce ești! Poate n-o să reușim s-ajungem până-n inima putreziciunii din orașul ăsta, dar câteva degete tot putem să-i retezăm.

Gundhalinu ieși în alee, întorcându-se la nava de patrulare. Niciunul dintre trecători nu se opri să întrebe ce se întâmplase. În mod sigur, cine avea într-adevăr interes știa deja. Băiatul încercă să scoată un sunet care era pe jumătate geamăt și mâinile i se ridicară pe piept.

Deschise ochii, dar apoi îi miji, uitându-se printre gene, din cauza luminii proiecteurului.

– Crezi că te poți ridica?

El dădu afirmativ din cap și se împinse cu mâinile, în timp ce Jerusha îl rezemă cu spatele de perete. Sângele i se prelingea din nas și dintr-o zgârietură de pe bărbie; fața și cămașa erau acoperite de pete unsuroase. Bâjbâi printre șiragurile de mărgеле sparte, de proastă calitate, ce-i atârnav în jurul gâtului.

– La naiba! Of, la naiba... De-abia le cumpărasem!

Ochii îi erau sticloși.

– Nu contează ambalajul dacă marfa e intact... Se întrerupse când văzu medalia de onoare, lipsită de strălucire, legănându-se printre mărgеле. De unde-o ai?

Pumnul băiatului se închise protector peste medalie.

– Este a mea!

– Nimeni nu spune că nu... Stai!

Prinsese mișcarea cu coada ochiului; înălță pistolul. Negustorul cel mai apropiat de intrarea în alee șovăi, pe jumătate ridicat în picioare, cu mâinile legate la spate.

– La pământ, vierme, dacă nu vrei să simți pe pielea ta ce a pățit băiatul. Negustorul se trânti cu zgomot pe burtă în timp ce o privea cu nerușinare.

– El... începu băiatul și-și apăsă o mână pe gură. Era... să mă taie. Voiau să mă vândă! Spuneau că... așa...

Îl cuprinse un tremur. Jerusha îl privea cum se luptă să și-l înfrângă.

– Muții nu spun povești... deși cei de-acolo de unde te-ai fi dus oricum n-ar fi înțeles nicio vorbă din spusele tale. Și desigur că nu le-ar fi păsat... Nu, nu-i un gând frumos, nu-i așa? Îi strânse cu blândețe brațul subțire. Dar asta se întâmplă mereu. Numai că mărinimoșii ăștia n-au s-o mai repete niciodată. Ia spune, ești extraplanetar?

Mâna lui se strânse din nou peste medalie și miji ochii cu înverșunare.

– Mda... adică, nu. Mama nu era, doar tata.

Politiștii reuși să nu-și trădeze surprinderea.

– Medalia i-a aparținut lui.

Luă de bună declarația băiatului, fără să-i pese de unde avea medalia, pentru că acum o interesa posibilitatea unor delikte mai importante.

– Dar tu ai fost crescut aici, nu? Și te consideri cetățean al Tiamatului...

El se frecă la gură, clipind.

– Cred că da, răspunse cu o urmă de șovăială sau de bănuială.

Gundhalinu reapăru de pe alee; raza proiecteurului său se suprapuse peste cea a Jerushei, alungând umbrele.

– Vor veni să-i ridice dintr-o clipă în alta.

Femeia încuviință din cap. Sergentul se opri lângă băiat.

– Cum te simți?

Băiatul se uită la fața smeadă și pistruiată a lui Gundhalinu, aproape holbându-se, înainte să dea semne că-și amintește de buna-cuviință.

– Bine, cred. Mulțumesc... mulțumesc... Se întoarse către Jerusha, îi întâlni ochii, privi în jos, într-o parte, apoi în spate: Nu știu cum... eu doar... mulțumesc.

– Vrei să ne răsplătești? zâmbi ea și el aprobă din cap. Fii mai atent pe unde mergi. Și să fii dispus să juri în mod oficial că ești cetățean al Tiamatului. Făcu o grimasă către Gundhalinu: Nu numai răpire și molestare, ci și încercarea de a lua în afara lumii un cetățean de pe o planetă proscrisă. Mă simt tot mai bine.

Sergentul râse.

– Iar altcineva se simte tot mai rău, arată el cu capul către prizonieri.

– Ce înseamnă asta? Băiatul se ridică în picioare, sprijinindu-se greoi de zid. Vreți să spuneți că nu voi putea merge niciodată pe altă lume, chiar dacă îmi doresc asta?

Gundhalinu întinse o mână, sprijinindu-l. Jerusha se uită în treacăt la ceas.

– În cazul tău, probabil că se poate. Dacă tatăl tău era extraplanetar, asta-i altceva... dacă o poți dovedi. Bineînțeles, odată ce pleci de-aici, nu te mai poți întoarce niciodată... Ar trebui să te consulți cu un avocat.

– De ce? Întrebă Gundhalinu. Aveai de gând să pleci?

Băiatul începu să-i privească ostil.

– Poate o să doresc s-o fac vreodată. Dacă voi veniți aici, de ce nu ne lăsați și pe noi să plecăm?

– Deoarece culturile voastre nu au atins un grad adecvat de maturitate, recită sergentul.

Băiatul se uită sugestiv spre negustorii de sclavi extraplanetari, apoi întoarce ochii la Gundhalinu. Acesta se încruntă.

Jerusha își porni casetofonul.

– Dacă n-ai nimic împotriva, voi înregistra câteva date pentru evidență. Apoi te vom duce jos, la centrul medical, pentru...

– Nu-i nevoie. Mă simt bine. Băiatul se îndreaptă, aranjându-și hainele.

– Probabil că nu ești cel mai în măsură să judeci asta, îl privi pătrunzător Jerusha, întâlnind niște ochi ce străluceau ca niște tăciuni aprinși. Însă asta depinde de tine. Mai bine du-te acasă și trage un pui de somn. În orice caz, trebuie să știm de unde să te luăm, în caz că vom avea nevoie de tine. Spune-ți, te rog, numele.

– Sparks Dawntreader Văratîc.

– Văratîc? Surprinsă, abia acum îi auzi graseierea. De când ești în oraș, Sparks?

– Nu de prea mult timp, ridică el din umeri.

– Hmm... „Asta explică multe.“ De ce-ai venit în Carbuncle?

– Și asta e interzis de legile voastre? Întrebă sarcastic.

– Nu, din câte știu eu, răspunse Jerusha și-l auzi pe Gundhalinu pufnind dezaprobator. Lucrezi undeva... cu ce te ocupi?

– Sunt cântăreț ambulant. Măinile lui începură deodată să caute, scotocind prin cămașă, în centură, bâjbâind prin aer. Fluierul meu...

Jerusha luminează colțurile întunecate, rotindu-și casca.

– Asta e?

Băiatul se lasă în patru labe lângă unul dintre negustorii de sclavi și culese bucățile.

– Nu... nu!

Fața și mâinile i se încordară de durere. Negustorul de sclavi râse și pumnul băiatului îl lovi peste gură.

Jerusha înaintă și-l trase pe Sparks în sus.

– Ajunge, Văraticele... Ai trecut prin clipe grele aici, pentru că nimeni nu ți-a spus care sunt regulile. Și nimeni nu poate, asta-i problema. Du-te înapoi în insulele tale liniștite, unde vremea stă pe loc, cât mai ești încă în stare s-o faci. Du-te acasă... și mai așteaptă încă cinci ani. Vei aparține acestui loc după Schimbare.

– Știu ce fac.

„Știi pe dracu“, gândi ea, cercetându-i fața învinețită și fluierul rupt, pe care continua să-l țină strâns în mâini.

– În acest caz, dat fiind că îți lipsesc mijloacele de a-ți câștiga existența, am să te acuz de vagabondaj. Bineînțeles, doar dacă nu părăsești orașul până în cursul zilei următoare.

„Orice ca să te trimit înapoi pe o navă departe de aici, înainte ca orașul să ruineze o altă viață.“

Băiatul părea neîncrezător. Apoi îi reveni mânia și Jerusha își dădu seama că ea pierduse.

– Nu sunt vagabond! Stau... stau în casa fabricantei de măști, din Aleea Lămâiului. Acolo stau.

Jerusha auzi zgomotul unei alte nave de patrulare care sosea și bocănitul cizmelor în gang.

– E-n ordine, Sparks. Dacă ai un loc unde să stai, ești liber să te duci acasă. „Numai că n-o să te duci acasă, prostule.“ Dar tot am nevoie să înregistrez depoziția ta de victimă, pentru a-i izgoni o dată pentru totdeauna pe paraziții ăștia. Treci mâine pe la sediul central al poliției... îmi datorezi măcar atâta lucru.

Băiatul aprobă ursuz, dând din cap și ieși în alee. Poliția nu se aștepta să-l mai vadă vreodată.

– Ce vrei să spui, că nu știi ce i s-a întâmplat băiatului?

Arianrhod se aplecă, privind aspru craniul pleșuv al negustorului. Degetele ei pătrunseră adânc, ca niște gheare, în brațele moi ale fotoliului.

– Iertați-mă, Maiestate! Negustorul îi aruncă o privire fugară, cu ochii unui rozător înspăimântat. N-am crezut că vă interesează și băiatul, ci numai fata. I-am spus să meargă la localul lui Gadderfy din fundătura Scoicii, dar el nu s-a dus acolo. Dacă vreți să caut în oraș... Vocea îi tremura.

– Nu, nu va fi nevoie. Reuși să imprime vocii un ton împăciuitoare, nedorind ca bătrânul să cadă mort de frică. Metodele mele sunt mult mai eficiente decât ale tale. Îl voi găsi singură, dacă voi hotărî că am nevoie de el. „Și poate că am fost destinată să-l găsesc.“ Spuneai că s-a hotărât să vină aici pentru că... Moon... a devenit sibilă, în timp ce el a fost respins? „Ce greu este să te chemi pe tine însăși cu un alt nume.“ Ce se așteaptă să găsească în Carbuncle?

– Nu știu, Maiestate. Negustorul răsuci în mâini capătul centurii sale ornamentate. Așa cum v-am spus, ei erau făgăduiți unul altuia... erau mereu împreună. Cred că asta i-a rănit lui mândria, că n-a putut să i se alăture în scamatoriile acelea. Taică-său e extraplanetar... băiatul poartă mereu medalia aia... Cred că e curios.

Regina aprobă din cap, fără să-l privească. De-a lungul anilor, negustorul îi adusese vești despre cei doi copii care creșteau împreună și se iubeau din copilărie, uniți fiind printr-o legătură invizibilă de fidelitate... care eventual putea fi folosită ca s-o atragă pe fată aici, în Carbuncle, și s-o smulgă din obsesia superstițioasă de sibilă. Nu o putea învinui că aspira la cea mai înaltă onoare din lumea ei limitată; aceasta nu dovedea decât că ele erau în mod sigur aceeași femeie. Totuși, obsesia lui Moon o făcuse să ignore încercările negustorului de a-i trezi interesul pentru tehnologia Iernaticilor, deși băiatul se arătase interesat, poate datorită tatălui său extraplanetar. Cel puțin Moon nu-și respinsese niciodată vărul, fiindcă îi plăcea tehnica, așa cum ar fi

făcut orice Văratice veritabil. Asta o determinase pe Arianrhod să tolereze relația dintre ei, în speranța că, fie și indirect, contactul cu tehnologia o va pregăti pe fată pentru destinul ei. Măcar nu rămăsese însărcinată... până și Văraticii știau cum să folosească ierburile anticoncepționale. Dacă băiatul ar fi fost aici, în palat, așteptând-o...

– Ești sigur că Moon „studiază” acum cu sibilii pe insula lor? Va fi în siguranță acolo?

– La fel de în siguranță ca oriunde în Vară, Maiestate. Poate mai în siguranță. Se poate chiar să se întoarcă în Neith până când eu voi ajunge din nou acolo.

– Și spui că sibilii pe care i-ai văzut nu sunt, de fapt, nebuni...?

Vocea i se ascuți. Sperase s-o aducă pe fată aici înainte de a risca să contracteze maladia sibilului; dar acum era prea târziu.

– Nu, Maiestate, clătină el din cap. Sibilii își controlează perfect crizele. N-am văzut niciodată pe vreunul să n-o facă.

Siguranța bătrânului o liniște și pe ea.

Studie fresca de pe zidul din spatele lui. Atât timp cât fata era sănătoasă la minte, altceva nu conta; maladia putea fi chiar un lucru bun, o protecție, dacă îi făcea pe Văraticii să aibă încredere în ea. Reveni cu privirea spre negustor.

– Atunci, îi vei duce un mesaj de la vărul ei, mesaj pe care ți-l voi da eu. Vreau ca ea să vină în Carbuncle.

Moon trebuia să vină prin propria voință, Văraticii n-ar fi permis niciodată răpirea unei sibile.

Negustorul rămase cu capul plecat, astfel încât expresia chipului nu-i era vizibilă, deși se încordase puțin.

– Dar, Maiestate... dacă ea devine sibilă, poate o să-i fie teamă să vină în oraș.

– Va veni, zâmbi Arianrhod. O cunosc eu: va veni. „Dacă ea crede că iubitul îi este în pericol, va veni.” M-ai slujit bine... negustorule, continuă fără a-i pomeni numele pe care își dădu seama că-l uitase. Meriți o recompensă bună.

„O, zei, am început să îmbătrânesc!” Surâsul i se șterse un pic. Apăsă

o serie de taste luminoase de pe brațul fotoliului.

– Cred că vei descoperi că toate datoriile pentru ultimul tău transport de marfă au fost anulate.

– Vă mulțumesc, Maiestate!

Pielele fleșcăite de pe chipul bătrânului se bălăngănesc când el face o plecăciune, iar Regina blestemă urâtenia pe care o pricinuia vârsta, chiar dacă-i făcea plăcere să-și cunoască propria invulnerabilitate.

Îi dădu permisiunea să plece, fără măcar să-i atragă atenția să păstreze numai pentru el secretul acestei întâlniri. Era o rudă îndepărtată, dar loială; nu conta că ar fi putut să se mire de ciudata sa calitate de paznic sau de și mai ciudatul obiectiv al supravegherii, căci n-ar fi pus niciodată întrebări și nici n-ar fi trădat. Mai ales că era plătit așa de bine. După plecarea lui, se ridică și merse la ușa de intrare, glisând tăbliile albe incrustate. În mod surprinzător, Starbuck o aștepta în sala mai largă din spatele ușii. Cu el se aflau Dulăii – copoi amfibii de pe Tsieh-pun, perfect înzestrați pentru a dibui șiretlicurile mersilor. Dulăii stăteau grupați în cealaltă parte a sălii, unduind din brațele tentaculare, în timp ce mârâiau între ei, purtând astfel o conversație sporadică.

Starbuck însă, cu obișnuita lui insolență publică, se sprijinea de o masă samathană, aflată foarte aproape, în stânga Reginei... și foarte aproape de ușă. Se întrebă dacă nu cumva el ascultase convorbirea, admitând că probabil o făcuse, dar pesemne că n-avea importanță.

Bărbatul avea gluga pe cap, fiind înveșmântat tot în negru, dar în locul costumului de curte purta o salopetă termică, prevăzută cu echipament de vânătoare. Când se îndreptă, o rază de lumină se reflectă din cuțitul ucigaș aflat în teacă. Făcu o reverență, cu o decență rigidă, dar nu înainte ca ea să-i vadă privirea cercetătoare și întrebările din ochii întunecați.

– Pleci deja? Întrebă Arianrhod pe un ton nepăsător.

– Da, Maiestate. Dacă asta vă e dorința.

Ea sesiză ușoara aroganță a unui ritual repetat între egali.

– Exact, este dorința mea cea mare. „Da, tresari, vânătorul meu mult prea încrezător! Nu ești primul dintre mulți alții și ai putea să nu fii nici ultimul.“ Cu cât te duci mai curând, cu atât mai bine. Vânezi în rezervația familiei Wayaways?

– Da, Maiestate. Vremea e senină acolo și ar trebui să dureze. După o șovăială, se apropie de ea: Ai să-mi urezi noroc la vânătoare...? Mâna lui îi dezmierdă brațul prin pâza subțire.

Își ridică masca și femeia îi trase fața către a ei, dându-i un sărut ce promitea recompense mult mai însemnate.

– Vânătoare bună!

Starbuck încuviință din cap și-i întoarse spatele. Ea îl privi adunându-și Dulăii și plecând să caute viața și moartea.

– „Introducere de date...”

Un ocean de aer... un ocean de piatră. Zbura. Moon se holbă prin ochi străini la pereții bolțiți ai stâncii striate care o scosese afară, în țara canioanelor, o întindere nemăsurată de piatră tocită, arătând ca o dantelă colorată în violet, verde, purpuriu și gri. Era prinsă în gușa unei păsări transparente, o aeronavă în zbor; monitoare grafice și alfanumerice afișau simboluri ciudate, în timp ce clipeau și țâcăneau pe bordul din fața ei. Transa o ținea însă în stază și nu le putea atinge, iar creasta stâncii purpurii se ridica precum un zid în calea zborului ei năvalnic.

Nava se înclină brusc de la sine, evitând culmea și plonjând într-o prăpastie adâncă, ameteind-o pe fată. Pe bord, un becuț clipi roșu, piuind un avertisment înainte ca altitudinea navei să se stabilizeze. De unde venea? Încotro se ducea? Unde se afla această mare pietrificată? Erau taine la care n-avea să poată răspunde niciodată, alături de „cine“, „cum“ și „de ce“... Deasupra, cerul era un indigo fără nori, înnegriindu-se către zenit, luminat doar de un singur soare mititel, argintiu. Nicăieri nu putea zări apă...

– „Introducere de date...”

Un ocean de nisip. O plajă nesfârșită, o mare de dune fără țărmuri, cu fluxuri și refluxuri ce curgeau neîncetat sub vântul veșnic... Nava ei se deplasa pe deasupra nisipului, într-o legănare neregulată, și fata nu era sigură, din poziția în care se afla – purtând cască pe cap împotriva cuptorului de lumină, sus pe fuselajul blindat –, dacă totul era aievea sau nu...

– „Introducere de date...”

Un ocean de omenire. Mulțimea se îmbulzea în jurul ei la întretăierea a două străzi, împingând-o și târând-o precum un curent marin înșelător. Mașini treceau pe lângă ea vâjâind și huruind, aglomerând partea carosabilă, umplându-i nărilor cu fum amar și asurzind-o... Un străin cu fața oacheșă, îmbrăcat complet în maro, cu pălărie ascuțită și

cizme strălucitoare, o prinse de braț; își înălță vocea într-o limbă necunoscută, punând întrebări. Moon îi văzu fața schimbându-i-se deodată, și el o lăsă să plece...

– „Introducere de date...”

Un ocean de noapte. O absență completă a luminii și a vieții... un sentiment de vârstă macrocosmică... o conștiință de activitate microcosmică... înțelegerea faptului că ea nu va pătrunde niciodată în inima secretă a acestei realități, indiferent cât de des revenea, mereu în acest miez de noapte complet lipsit de orice, în care nu exista absolut nimic...

– Încetarea analizei!

Auzi cuvintele răsunând, își simți capul căzându-i moale în față și-și trase suflarea când sfârșitul unei alte transe o îmbrânci înapoi în propria lume. Stătea cu șezutul pe călcâi, relaxându-și în mod conștient mușchii trupului, într-un val crescător... răsuflând adânc și fiind conștientă de orice răspuns furnicator al corpului.

Deschise în sfârșit ochii către prezența liniștitoare a lui Danaquil Lu, care-i zâmbea din scaunul lui grosolan de lemn, așezat în colțul opus al încăperii. Acum își putea controla trupul în timpul Transferului; nu mai trebuia să fie ținută și readusă cu forța în lumea reală. Îi surâse și ea cu o mândrie obosită, apoi se așeză turcește pe covorașul țesut.

Clavally apărui brusc în ușă, acoperind pe moment dreptunghiul de lumină solară care încălzea spinarea fetei. Aceasta se răsuci ca s-o vadă cum traversează cel de-al doilea dreptunghi luminos de sub rama spartă a ferestrei. Clavally își lăsă mâna să netezească absentă părul moale, castaniu, mereu zbârlit al lui Danaquil Lu. Bărbatul era un individ tăcut, aproape timid, dar toanele permanente ale lui Clavally îl făceau să râdă cu ușurință.

Îi lăsa lui Moon impresia că se simțea cumva stingherit sau nelalocul lui pe această insulă, în camerele cioplite în roca poroasă. Nu putea ghici de unde provenea; dar vedea uneori în ochii lui dorul după locurile natale. Câteodată îl surprindea privind-o cu o expresie pe care nu o putea preciza, de parcă ar mai fi văzut-o undeva înainte. Pe gât și pe jumătate de față avea niște cicatrici urâte, ca și cum l-ar fi zgâriat un animal.

– Ce-ai văzut?

Întrebarea lui Clavally era ea însăși aproape un ritual. Pentru a o ajuta

să învețe să controleze Transferul, să stăpânească ritualurile trupului și ale minții care conduceau o sibilă, fetei i se puneau întrebări cu răspunsuri previzibile, întrebări ce fuseseră puse tuturor în cadrul educației. Moon constatare că niciodată nu știa ce-i va răspunde unui căutător. În schimb, era purtată într-o viziune: într-un hău întunecat, la fel de imens ca și moartea... într-o vibrantă lume de vis, undeva în mijlocul unei alte realități. Un fir mistic lega fiecare întrebare de vis separat și astfel Clavally ori Danaquil Lu îi puteau ghida experiența Transferului, reducând teribila înstrăinare cu preziceri ale lucrurilor pe care ea urma să le vadă.

– Am fost iarăși în Niciunde.

Moon își scutură capul, alungând ecourile înnebunitoare ale visului, umbrele care continuau să-i răsune în memorie. Primele lucruri învățate după inițiere fuseseră barierele mintale și concentrarea disciplinată, care aveau să-i păstreze mintea sănătoasă, împiedicând-o să audă fără să vrea miile de gânduri ascunse ale minții atotvăzătoare a Doamnei, sau să fie afundată în extazul Doamnei ori de câte ori cineva din jurul ei punea o întrebare.

– De ce mergem acolo mai des decât în orice alt loc? Parcă m-aș îneca.

– Nu știu, zise Clavally. Poate că ne înecăm... se spune că cei care se înecă au și ei viziuni.

Moon se foi stânjenită.

– Sper că nu.

Râsetele lor răsunară în încăperea micuță. Clavally se așează lângă Danaquil Lu, frecându-l pe umeri cu o tandrețe absentă; colierul său din cochilii de scoici zornăia muzical. Noaptea friguroase și umede din camerele de piatră îl anchilozau, totuși nu se plângea niciodată. „Poate că asta-i motivul pentru care...” Palmele fetei îi strânseseră genunchii, când îi privi pe cei doi laolaltă.

– Controlul tău este bun, Moon, surâse Danaquil Lu jumătate înspre ea, jumătate înspre mâinile lui Clavally. Cu fiecare Transfer devii tot mai bună... ai o voință foarte puternică.

Moon se ridică brusc în picioare.

– Cred că am nevoie de puțin aer.

Vocea îi sună, chiar și ei, stinsă și subțire. Merse repede spre ușă,

știind că, de fapt, nu aerul îi lipsea.

O luă la fugă pe cărarea care ducea către golfulețul unde se aflau bărcile lor; urmă poteca ce suia promontoriul verde-albăstrui, bătut de vânturi, ce se întindea deasupra mării verzi-albastre. Răsufând cu greutate, se lăsă să cadă în iarba înaltă, încălцитă de sare, și-și aruncă ochii înapoi către faleza îndreptată spre sud, unde în lunile trecute trăise ca o pasăre în cuib. Privea înspre mare, zăbind în depărtarea albastră, pătată de nori, creasta zimțuită a Insulei Alegerii, sora mai mare a insulei unde se afla acum... amintindu-și cu toată însuflețirea unui vis de Transfer momentul deciziei Doamnei, care despărțise viața ei de a lui Sparks. „Nu-mi pare rău!“ Pumnul ei lovi cu putere iarba jilavă; se deschise apoi, fără vlagă.

Își înălță brațul ca să se uite la linia subțire, albă, de pe încheietura mâinii, pe care i-o creștase Clavally când și-o creștase și pe-a ei, cu o seceră, cu multe luni în urmă, Danaquil Lu le apăsase încheieturile una peste alta, iar sângele lor se amestecase și picurase pe jos, în timp ce bărbatul cântase un imn pentru Marea Mamă, exact în acest loc. Aici, privind Marea de sus, Moon fusese sfințită și îi atârneră de gât trifoiul țepos; întâmpinând-o cu bucurie în noua viață, sorbiseră cu toții pe rând dintr-o cupă cu apă de mare; prin legătura de sânge fusese inițiată în această breaslă sfântă. Tremurând de teamă, se simțise simultan fierbinte, înghețată și amețită, percepând prezența Doamnei coborând asupra ei... Se prăbușise leșinată în mijlocul lor, trezindu-se a doua zi, încă slăbită și cu febră, dar plină de venerație. Devenise unul dintre puținii aleși; după cicatricile de pe încheieturile lor, era clar că Clavally și Danaquil Lu inițiaseră doar alți șase sibili înaintea ei. Amintindu-și-l pe Sparks cum ținea în mână propriu simbol al depărtării dintre ei, fata își strânse trifoiul în palmă cu prudență, din cauza vârfurilor ascuțite. „Moarte dacă iubești o sibilă... dacă ești o sibilă...”

Dar nu să iubești și să fii o sibilă; se uită cu gelozie la faleză, imaginându-și-i pe Clavally și Danaquil Lu făcând dragoste în absența ei. Cuvintele amare rostite de Sparks la despărțire rămăseseră doar o urmă subțire și albă pe suprafața minții, aidoma liniei albe din jurul încheieturii mâinii ei. Timpul și amintirile de-o viață întregă îndepărtaseră durerea fetei, tot așa cum un val șterge urmele de pași de pe nisip, lăsând o suprafață netedă și strălucitoare, o reflecție de dragoste și necesitate. Îl iubise mereu și mereu o să aibă nevoie de el. Nu-l putea părăsi niciodată.

Clavally și Danaquil Lu erau făgăduiți unul altuia și cunoașterea acestui lucru constituia un mic demon întemnițat în pieptul lui Moon.

Pentru insulari, actul sexual reprezenta ceva la fel de natural ca și trecerea de la copilărie la adolescență, totuși erau reținuți în legătură cu viețile lor particulare; așa că fata petrecuse multe ore în meditații conștiințioase, solitare, care se transformau prea ușor în vise de invidie și de dor trăite la lumina zilei. Unul dintre lucrurile pe care le aflate despre sibili era că aceștia nu erau mai presus de oamenii simpli: supărarea, mânia și toate frustrările mărunte ale vieții continuau să crească din semințele studiului, iar bunele intenții se încheiau deseori prin greșeli.

Încă râdea, plângea și suferea gândindu-se la atingerea băiatului...

– Moon?

Se întoarse cu vinovăție înspre vocea lui Clavally, care răsună înapoia ei.

– Te simți bine?

Clavally se așeză lângă ea, punându-i o mână pe braț.

Dincolo de valul de energie pe care orice întrebare îl elibera acum în mintea ei, Moon simți cum o cuprinde emoția, jalea de a nu fi singură. Abia reuși să se stăpânească.

– Da, murmură ea, înghițind un nod, dar uneori... mi-e dor de Sparks.

– Sparks? Vărul tău, încuviință Clavally. Acum îmi amintesc. V-am văzut împreună. Ziceai că vreți să fiți laolaltă pentru totdeauna. N-a venit cu tine?

– Ba da! Dar Doamna... l-a trimis înapoi. Toată viața am plănuit s-o facem împreună... și pe urmă Ea l-a alungat.

– Totuși, tu ai venit aici.

– Trebuia. Am așteptat jumătate din viață ca să fiu sibilă. Să fiu și eu ceva pe lumea asta.

Moon se foi, strângându-și genunchii la piept, când un nor întunecă deodată soarele. Dedesubtul lor, marea căpătă un plumburiu sumbru.

– El însă n-a putut înțelege, continuă fata. A spus lucruri prostești, odioase. A... a plecat în Carbuncle! A plecat mânios. Nu știu dacă se va mai întoarce vreodată.

Se uită în sus, întâlnind ochii lui Clavally, văzând simpatia din ei,

înțelegând că se ascunsese prea mult timp și dându-și seama că greșise ascunzându-se... pentru a duce singură povara.

– De ce nu ne-a ales Doamna pe amândoi? Noi am fost mereu împreună! Ea nu știe că noi suntem la fel?

Clavally clătină din cap.

– Știe că nu sunteți, Moon. De asta te-a ales numai pe tine. În Sparks exista ceva ce tu nu dețineai – sau invers – așa că, atunci când Ea v-a atins inimile, acolo, în peșteră, dintr-a lui a auzit o notă falsă.

– Nu!

Moon privi peste întinderea apei către Insula Alegerii. Cerul se acoperea de nori, pregătind o altă aversă de ploaie.

– Vreau să spun... nu e nimic în neregulă cu Sparks. S-a întâmplat așa pentru că tatăl lui nu era Văratric? Pentru că-i place tehnologia? Poate că Doamna și-a închipuit că el nu e cu adevărat credincios. Ea nu-i ia pe Iernatici ca să-i facă sibili.

Fata își trecu degetele prin iarba rară, căutând o explicație în firele încâlcite.

– Ba da, îi ia.

– Adevărat?

– Danaquil Lu este Iernatic.

– Zău? ridică fruntea Moon. Dar... cum? De ce? Mereu am auzit... toți spun că ei nu sunt credincioși. Și că nu sunt... ca noi.

– Doamna lucrează pe căi ciudate, spuse Clavally. Când Dana era tânăr, familia lui deținea terenuri la marginea Verii. Odată, într-un act de bravură, a vizitat un loc de alegere a sibililor și Doamna l-a chemat. A devenit sibil... n-o putea refuza, așa cum nici tu n-ai putut.

Moon se uită peste mare și înapoi la Clavally, neștiind ce să spună.

Femeia surâse cu tristețe.

– Oamenii sunt amestecați, fructe dulci și acre deopotrivă, oriunde i-ai găsi. Doamna-i alege pe cei care corespund cel mai bine gusturilor ei și nu pare să țină seama dacă i se închină Ei sau altcuiva. Ochii îi devin deodată reci; aruncă o privire în sus, la faleză. Dar sunt

puțini Iernatici care încearcă să devină sibili, deoarece li se spune că este o nebunie sau o escrocherie superstițioasă. Ei ajung rareori să-i vadă pe sibili, căci acestora nu li se permite accesul în Carbuncle. Extraplanetarii îi urăsc din motive necunoscute și Iernaticii îi imită în toate pe extraplanetari. Totuși, ei cred în puterea judecății Doamnei. (Cutele de pe față i se adânciră). Au o prăjină terminată printr-un colan cu țepi, astfel încât nimeni să nu fie „molipsit“ de sângele unui sibil...

Moon se gândi la Daft Naimy... și la Danaquil Lu. Atinse cu mâna trifoiul tatuat la ceafă, sub lâna ivorie a puloverului.

– Danaquil Lu...

– ...a fost pedepsit, alungat din Carbuncle. Nu se mai poate întoarce niciodată, cel puțin atât timp cât domnește Regina Zăpezii. L-am întâlnit pe când întreprindeam o călătorie prin insule. Cred că de când suntem împreună este fericit... sau măcar mulțumit. Și m-a învățat multe lucruri. Plecă ochii... aducând pe neașteptate cu o fetișcană. Știu că probabil nu-i corect din partea mea, dar mă bucur că l-au exilat.

– În cazul ăsta, știi ce simt eu.

Clavally încuviință, zâmbind. Își ridică mâneca de la canadiană și-i arată cicatricele de mult vindecate din jurul încheieturii.

– Nu am habar de ce am fost alese... dar în niciun caz pentru că am fi perfecte.

– Știu. Gura lui Moon zvâcni ușor. Totuși, dacă interesul lui în tehnologie nu constituie motivul, cum poate fi Sparks mai puțin perfect decât mine...

– ...când îți închipui că nu poate exista nimic mai bun decât iubitul pe care ți-l amintești?

Fata încuviință sfios din cap.

– Când v-am văzut prima dată împreună, am simțit – după o vreme ajungi să percepi unele lucruri – că, dacă vii aici, vei fi aleasă. Mi-ai părut potrivită. Sparks însă... avea în el ceva nehotărât.

– Nu-nțeleg.

– Ai spus că a plecat furios. Tu crezi că s-a pripit, dar că a avut și motive întemeiate... că a făcut-o ca să te rănească? Că te-a acuzat

pentru succesul tău și eșecul lui.

– Dar și eu aș fi simțit la fel, dacă ar fi fost ales în locul...

– Chiar așa? o privi Clavally. Poate că oricare dintre noi ar fi simțit... dar toată bunăvoința din lume nu ne poate opri să înghițim cârligul cu momeala invidiei. Însă Sparks te-a învinuit pe tine pentru tot ce s-a întâmplat. Tu te-ai fi acuzat doar pe tine însăși.

Moon clipi și se încruntă; rememora copilăria lor și-și aminti cât de rar încercase băiatul s-o contrazică. Atunci când se certau, el fugea departe și-o lăsa singură. Stătea supărat ore întregi, chiar zile. Iar în spațiul pustiu pe care îl lăsa în urmă, fata își revărsa mânia către ea însăși. De fiecare dată se ducea după el și-și cerea scuze, chiar și atunci când știa că el greșise.

– Cred că așa aș fi făcut, chiar dacă nu era vina nimănui. Deși nu-i bine.

– Da... cu excepția faptului că nu rănește pe nimeni, decât pe tine. Eu consider că asta-i diferența.

Doi stropi de ploaie picurară pe neașteptate pe capul descoperit al lui Moon; privi în sus, dezorientată și surprinsă. Își trase gluga, în timp ce Clavally se ridică în picioare și-i arătă un loc ferit.

Se adăpostiră sub un pâlț de ferigi tinere. Câteva minute ploaia înăbuși toate celelalte sunete. Rămaseră tăcute, orbite de perdeaua sură și lichidă, până când aversa de ploaie se deplasă peste mare, purtată de vânt. Moon se depărtă de trunchiul întunecat, viguros al ferigii; examinează micile picături împletite ca niște perle în dantelăria delicată a coroanei și le privi cum cad. Întinse o mână.

– S-a oprit deja...

Supărarea față de Sparks îi trecuse la fel de repede ca și ploaia, având un efect la fel de neînsemnat asupra întregii sale vieți. Totuși, când aveau să se întâlnească din nou, atât de multe aveau să fie diferite în relația dintre ei...

– Știu că oamenii trebuie să se schimbe, glăsui ea. Dar mă întreb dacă toți știu când trebuie să se oprească.

Clavally clătină din cap; porniră înapoi, pe lângă cărarea care se transformase într-un torent.

– Nici măcar Doamna nu poate răspunde la așa ceva. Când îl vei revedea pe Sparks, sper că vei descoperi că și-a dat singur un răspuns la această întrebare.

Moon se întoarse, mergând câțiva pași de-a-ndăratelea, în timp ce se uita înspre marea fără odihnă.

– ...Atunci, o parte din beneficiile ultimului Festival au fost depuse într-un nou fond pentru mine, așa încât am putut să încep să lucrez la măștile pentru acest Festival... cu aproape optsprezece ani în urmă. Cum trece timpul, mascat în ritmul zilelor! Acesta-i ritmul creației pentru tine... creația individuală, creația universală. Pene roșu-oranj, te rog.

Fabricanta de măști întinse mâna.

Sparks se aplecă pe verandă, căută într-una dintre tăvile împrăștiate în fața ușii și-i dădu un pământ. Malkin, motanul sur cu labe lungi, își vârî pe furiș o labă printre penele aflate în suport. Sparks îl dădu deoparte și reveni la separarea mărgelilor, lăsându-le să cadă în recipientele cuvenite. Se tot uită în sus și în jos până când îl apucă amețea, încercând să urmărească atât munca bătrânei, cât și propriul lucru.

– Nu știi cum reușești... Cum poți crea atâtea măști complet diferite între ele, când de-abia poți... Se opri, încă nesigur pe vorbele sale.

– ...deosebi o pană roșie de una verde? Ea zâmbi, înălțându-și capul ca să-l fixeze cu ferestrele întunecate ale ochilor și cu senzorul optic de pe banda care-i încercuia fruntea. Păi, știi, la început n-a fost ușor. Dar am vrut să învăț... Am simțit nevoia să creez eu însămi ceva frumos. Nu puteam să pictez sau să desenez, însă conceperea măștilor se aseamănă mai degrabă cu sculptura, fiindcă obții ceva care se poate pipăi. Iar îndeletnicirea este ereditară în familia Ravenglass, să știi, ca și orbirea. Fiind născută oarbă, apoi redându-mi-se vederea pe jumătate... uneori mă gândesc că această combinație a dus la sporirea imaginației. Toate formele sunt vagi și minunate... vezi în ele ceea ce vrei tu să vezi. Am două surori care și ele sunt oarbe și care își au propriile magazine aici, în oraș. Multe alte asemenea rude procedează la fel, deși nu sunt toate oarbe. E nevoie de multă energie creatoare ca să te asiguri că va exista o mască pentru fiecare chefliu ce va dansa pe străzi în timpul următorului Festival. Și știi ceva? surâse ea, cu mândria strălucindu-i pe buze. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate. Eu, Fate 4 Ravenglass Iernatica, voi realiza masca Reginei

Verii... O bucată de catifea roșie, te rog!

Sparks i-o întinse, lăsând-o să i se strecoare, senzuală, printre degete.

– Dar toată munca asta, o muncă de o jumătate de viață, este doar pentru o singură noapte. Și apoi e pierdută! Cum poți suporta așa ceva?

– Pentru că este foarte importantă pentru identitatea Tiamatului ca planetă autonomă – moștenirea noastră. Ritualurile Schimbării constituie o tradiție ce se întinde în trecut până în vremurile întunecate de dinainte ca Hegemonia și conducătorii ei să fi pus vreodată piciorul pe lumea noastră... Unele dintre ele provin din timpurile când noi înșine eram extraplanetari aici...

– Cum de știi asta? o întrerupse el. Cum de știi ce a făcut cineva înainte ca primele nave să fi coborât din Marea Furtună?

Fără să-și dea seama, alunecase în limbajul mitului.

– Tot ce știu este ceea ce aud la tri-dim, zâmbi ea. Extraplanetarii au arheologi care studiază mărturiile și ruinele Vechiului Imperiu. Ei susțin că noi am ajuns aici ca refugiați de pe o planetă numită Trista, după un război interstelar, petrecut spre sfârșitul Vechiului Imperiu. Chipurile acestea fantastice pe care le fac eu erau la început ființe reale. Ele au existat cândva în familiile de pe primele nave, care sunt strămoșii Văratricilor și Iernaticilor. Probabil că pe unele dintre ele le recunoști... în Vară continuă să-și păstreze semnificația. Numele navei tale, Dawntreader, este unul din duzina inițială de denumiri... știi asta? (Sparks clătină din cap.) Hegemonia însă ne-a făcut să ne rușinăm de tradițiile noastre „primitive“, așa încât acum le scoatem la lumină doar la Festival. De fapt, nu sărbătorim vizita Prim-ministrului, ci propria noastră moștenire.

– Aha.

Băiatul se simțea încă derutat și tulburat de viziunea istorică a Iernaticilor, în care Doamna nu figura, deși n-ar fi recunoscut asta nici măcar față de el însuși.

– Oricum, unele lucruri sunt mai frumoase, pentru că pur și simplu sunt efemere. Gândește-te la o floare care se deschide sau la cântecul pe care-l fredonezi, sau la un curcubeu... gândește-te la momentul când faci dragoste.

– Ce-ar fi dacă n-ar mai exista niciodată curcubeie...

Sparks se gândi la toate acele lucruri și-și mușcă buza. „În cazul ăsta, cred că-i o prostie să privești înapoi și să-ți pară rău pentru ce-a trecut.“

– Este omeneste. Bătrâna înclină întrebător capul, de parcă i-ar fi ascultat gândurile. Dar pentru un artist, adevărata bucurie se află în crearea obiectului. Când îl simți crescând sub mâinile tale, crești și tu odată cu el. Ești viu. Energia curge. Când lucrul e terminat, încetezi să mai crești. Încetezi să mai trăiești. Nu trăiești decât pentru următorul act de creație. Nu simți asta când îți cânti muzica?

– Ba da.

Își ridică fluierul, mișcându-și rapid degetele peste lipiturile fine ca firul de păr rămase ca niște cicatrici pe scoica răscuită. Fabricanta de măști îi reparase într-atât de bine instrumentul, încât sunetul însuși de-abia dacă fusese puțin alterat.

– Cred că da. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar cred că simt.

– Aripa de gândac albastru-violet, te rog... Mulțumesc. Nu știu cum o scoteam la capăt înainte să fi venit tu.

Malkin păși sfios pe lângă șoldul lui Fate și i se cățăără în poală, frământând apoi cu ghearele stofa fustei largi.

Sparks râse; un sunet reținut, de autodezaprobare, ce-i spunea bătrânei că adevărul curgea împotriva curentului. În ciuda prezicerii pe care i-o făcuse Fate la prima lor întâlnire, concurența nenumăratelor plăceri ale Labirintului fusese prea mare pentru delicata lui muzică insulară; cu cântecele de la colțul străzii abia dacă reușea să câștige atât cât să se poată hrăni. Inspiră adânc combinația de arome exotice care veneau de la botaneria cu plante specifice de pe planeta Portul Nou, aflată alături, și de la restaurantul samathan de peste drum. Dacă Fate nu i-ar fi oferit adăpost în camera din spate, atunci el, în loc să doarmă sub supravegherea atentă a spiritelor celor o mie de măști, s-ar fi odihnit în vreo rigolă... sau mai rău.

O privi iarăși, recunoscător în cele din urmă pentru că-l silise să meargă la poliția extraplanetară ca să depună acuzație împotriva negustorilor de sclavi. Își aminti surprinderea de pe chipul Albastrei care-i salvase viața când îl revăzuse și de vinovăția care se citise pe propria lui față. Oftă.

– Oare într-adevăr toți extraplanetarii își vor face bagajele și vor părăsi Tiamatul după următorul Festival? Vor abandona tot ceea ce au

aici? E greu de crezut...

– Da, aproape toți vor pleca. Fate răsuți un ciucure din șnur auriu. Pregătirile lor au început deja, la fel ca ale noastre. Ai fi putut simți schimbările dacă ai fi crescut aici. Te întristează lucrul ăsta?

El ridică privirea, întrucât nu fusese întrebarea pe care o aștepta.

– Eu... nu știu, toata lumea din Vară spunea întruna că e ziua pe care o așteaptă cu nerăbdare: Schimbarea, că atunci vom dobândi ceea ce ne aparține. Și eu urăsc felul în care extraplanetarii i-au orbit pe Iernatici cu o atmosferă de mare glorie, în timp ce-au luat tot ce-au poftit, iar acum cred că ne pot abandona pur și simplu. Mâna i se strânse peste medalia de la gât; își răsuți degetele printre găuri. Dar...

– Dar ai fost orbit de glorie, ca noi toți, Iernaticii. Întrerupând legarea nodurilor, Fate mângâie spina argintie a motanului adormit.

– Eu...

Bătrâna zâmbi, cercetându-l cu al treilea ochi.

– Și ce-i rău în asta? Nimic! M-ai întrebat odată dacă nu regret că n-am fost în stare să părăsesc lumea noastră, ca să-mi vindec orbirea în altă parte. Te gândeai că ar trebui să detest faptul că mi s-au dat acești senzori, în loc... trebuind să mă împac cu doar jumătate de vedere. Dacă priveam lucrurile cu ochi perfecți, tot asta aș fi văzut. Eu însă le-am privit cu ochi orbi... și mi se par minunate.

– Grozav... Sparks se sprijini cu spatele de peretele prăvăliei, privind pe alee. Dar după Festival totul se sfârșește.

– Da. E ultimul Festival. După aceea, extraplanetarii ne vor părăsi, Văraticii se vor muta din nou în nord, iar viața așa cum am trăit-o dintotdeauna va înceta. De data asta, alegerea Reginei pentru o Zi se va face cum trebuie... masca Reginei Verii va fi ultima și cea mai bună creație a mea.

– Ce vei face după terminarea Festivalului? Întrebă Sparks, simțind brusc tonul mai mult decât retoric.

– Voi începe o viață nouă. Strânse un ultim nod. La fel ca toți ceilalți din Carbuncle. Știi, de-asta e numită Schimbarea.

Ridică masca terminată ca pe o ofrandă pentru oamenii care treceau pe alee. Sparks îi văzu pe câțiva dintre aceștia făcând ochii mari și

zâmbind.

– De ce te cheamă Fate? Vreau să spun, de ce te-au botezat așa părinții tăi?

– Mama a făcut-o. N-ai ghicit? Pentru același motiv pentru care ție ți-au spus Sparks 5. Cei procreați la Festival au nume speciale.

– Vrei să zici că acum două Festivaluri...?

Ea aprobă din cap.

– Nu-i ușor să porți cu tine un asemenea nume toată viața. Fii bucuros că n-ai o așa povară.

Băiatul râse.

– Îmi ajunge că trebuie să-l car pe „Văratîc” prin Carbuncle. E ca o ancoră, mă ține priponit în loc. Luă din nou fluierul și-l duse la buze; îl lăsa în jos, uitându-se către intrarea în alee, când un murmur de surprindere trecu din om în om, ajungând până la ei.

– Ce este? Fate puse masca deoparte, iar fruntea i se încreți într-un efort inconștient de a-și concentra privirea.

– Vine cineva. Cineva bogat.

Văzu finețea straielor înainte de a putea distinge fețele, pe măsură ce străinii urcau pe aleea îngustă. Erau vreo șase femei și bărbați, dar privirea sa insistentă se opri la cea aflată în fruntea lor. Bogăția îmbrăcăminții ei exotice nu însemnă deodată nimic, când îi zări cu claritate figura...

– Sparks? Mâna lui Fate îi găsi brațul și se strânse în jurul lui.

El nu răspunse. Se ridică încet în picioare, simțind cum lumea se retrage până când rămase singur într-un spațiu intim doar cu...

– Moon!

Fata se opri, zâmbindu-i în semn de recunoștință și așteptă să vină la ea.

– Moon, ce-i cu tine...? Însoțitorii ei se strânsesă în jurul lui, prinzându-i brațele și oprindu-l.

– Ce se întâmplă cu tine, băiete? Îndrăznești să te apropii de Regină?

Ea însă ridică mâna, făcându-le semn să-i dea drumul.

– E în ordine. Îi aduc aminte de altcineva, asta-i tot... Nu-i așa, Sparks Dawntreader Văratîc?

Se holbară cu toții la ea, dar niciunul mai uluit decât Sparks. Ea era Moon... adică era și totuși nu era, clătină el din cap. „Nu Moon. Regina...” Deci aceasta era Regina Zăpezii, Regina Iernii, care stătea acum în picioare în fața lui. Încurcat, pe jumătate speriat, se lăsă să cadă în genunchi.

Arianrhod se aplecă, îi luă mâna și-l trase în picioare.

– Nu-i nevoie!

Băiatul înălță capul și o văzu privindu-l cu o insistență care-l făcu să roșească și să se uite în altă parte.

– Rar întâlnești un Văratîc care să dea dovadă de respect, continuă Regina. Cine este cea de care îți amintesc atât de bine?

Chiar și vocea îi era la fel. Și totuși, ceva din ființa ei îl sfida.

– Veri... Verișoara mea, Maiestate. Verișoara mea, Moon, înghiți el un nod. De... de unde știți cine sunt?

Ea râse.

– Dacă erai Iernatic, n-ai fi întrebat asta. Nimic din acest oraș nu scapă atenției mele. Am auzit, de pildă, despre un muzician neobișnuit de talentat. De fapt, am venit azi aici doar ca să te cunosc. Să-ți cer să vii la palat și să cânti pentru mine.

– Eu? Sparks se frecă la ochi, îndoindu-se dintr-odată că era treaz. Dar mie nu-mi ascultă nimeni muzica... Simți cum cele câteva monede câștigate în ziua aceea zornăiau în buzunarul aproape gol.

– Cine trebuie te-ascultă!

– Nu ți-am spus eu? auzi din spate vocea lui Fate.

Regina urmări privirea pe care el o aruncă peste umăr.

– Aha, fabricanta de măști, spuse ea. Cum merge treaba? Ai început deja masca Reginei Verii?

– Maiestate, înclină solemn capul Fate. Munca mea merge mai bine

decât de obicei, mulțumită lui Sparks. Dar încă nu e vremea pentru Regina Verii. Iarna continuă să domnească. Aveți grijă de muzicianul meu. O să-i duc lipsa.

– Cea mai bună grijă imaginabilă, zise cu blândețe Regina.

Sparks se duse pe verandă, își luă fluierul și-l lăsă să alunece în punga de la cingătoare. Apoi, pe negândite, apucă mâinile lui Fate, se aplecă peste tăvi și o sărută pe obraz.

– Voi veni să te văd.

– Știu, încuviință bătrâna, dar acum nu-ți lăsa viitorul să aștepte.

El se sculă în picioare și se întoarse spre Regină, clipind, în timp ce prin fața ochilor i se perindau imagini în care realitatea se împletea cu închipuirea. Însoțitorii lui Arianrhod se strânseseră în jurul lui precum petalele unei flori de pe alte țărâmură și ea îl luă cu sine.

– Am să-l rog să mă ia cu el. Nu mai pot aştepta aici. A trecut deja prea mult timp.

Moon stătea în picioare la fereastra căsuţei bunicii, uitându-se către oraş prin sticla vălurită. Mama ei era aşezată la masa grea de lemn unde bunica începuse să cureţe peşte; fata rămăsese cu spatele la ele, ruşinată că avea nevoie de un asemenea argument pentru a-şi susţine hotărârea.

– Negustorul acela nu se va mai întoarce decât peste câteva luni. Mă gândesc cât a trecut de când Sparks a trimis după mine.

Ea se întorsese acasă cu întârziere de o lună. Negustorul care îi adusese mesajul plecase deja pe drumul lui. Măinile i se albiră pe pervazul din lemn, printre scoicile pe care ea şi Sparks le strânseseră de pe plajă în copilărie. Avea să dureze prea mult până când o altă navă din Carbuncle avea să vină în acele insule izolate; cel mai apropiat loc unde putea nădăjdui să găsească una era Golful Îndepărtat, la marginea teritoriului Iernatic, dar aceasta presupunea o călătorie pe mare mult prea lungă ca s-o facă de una singură.

Însă pe câmpul de la marginea satului, un străin se străduia să repare o navă zburătoare, o aeronavă la fel cu cea văzută de Moon într-una dintre transele sale. Străinul nu era Iernatic, ci un extraplanetar adevărat, primul pe care-l zărise vreodată punând piciorul în Neith; un bărbat cu pielea de culoarea bronzului şi cu ochi ciudaţi, afundaţi în orbite. Nava lui asolizase forţat; Moon o zărise apărând din cer, în timp ce se afla într-un grup de săteni ce-i puneau tot felul de întrebări. Se simţise uşurată şi chiar un pic mândră să le spună din propria experienţă ce reprezenta obiectul acela şi că nu aveau de ce să se teamă.

La rândul său, extraplanetarul păru uşurat să constate că sătenii ştiu destule despre tehnologie pentru a nu intra în panică. Ascultându-l, Moon îşi dăduse seama că era la fel de stingherit ca şi sătenii de prezenţa lui acolo. La îndemnul lui, plecaseră cu toţii, lăsându-l să lucreze în linişte, sperând că, dacă ei nu-i dau atenţie, va dispărea din

nou.

Acum ea trebuia să acționeze înainte ca extraplanetarul să dispară. Probabil că se afla în drum spre Carbuncle; toți extraplanetarii erau de acolo. Dacă ar fi luat-o și pe ea...

– Dar tu ești o sibilă, spuse mama ei.

Furioasă pe sentimentul ei de vinovăție, fata se întoarse de la fereastră.

– N-am să renunț la obligațiile mele! Sibilia sunt necesari peste tot.

– Dar nu în Carbuncle, se înăspri vocea mamei. Eu nu mă îndoiesc de credința ta, Moon, ci de siguranța ta. Acum ești fiica Mării. Știu că nu-ți pot interzice să-ți urmezi propria viață. Dar ei nu vor sibili în Carbuncle. Dacă ar afla ce ești...

– Știu. Își mușcă buza, amintindu-și de Danaquil Lu. Știu asta. Îmi voi ține trifoiul ascuns cât timp voi fi acolo. Îl ridică pe lanț, ținându-l în palmele făcute căuș. Doar până-l găsesc pe Sparks.

– E rău din partea lui că ți-a cerut să te duci acolo. Mama se ridică în picioare, umblând agitată în jurul mesei. Trebuia să știe că te pune în pericol. Nu trebuia să-ți ceară asta dacă se gândea la tine. Așteaptă-l să vină, să mai crească și să înceteze să se gândească doar la el.

Moon clătină din cap.

– Mamă, noi despre Sparks vorbim acum! N-ar fi spus că nu poate veni acasă dacă n-ar fi avut probleme. Nu mi-ar fi cerut să merg acolo dacă n-ar fi avut nevoie de mine. „Și deja l-am trădat o dată.“ Se uită din nou pe geam. Îl cunosc eu. Culese o scoică. „Îl iubesc.“

Maică-sa veni lângă ea; îi simți ezitarea, care o îndepărta acum de propria fiică.

– Da, îl cunoști, rosti mama uitându-se peste umăr către Buni, care ședea la masă, preocupată de curățatul solzilor. Îl cunoști mai bine decât mine. Îl cunoști chiar mai bine decât te cunosc eu pe tine. Îi atinse umărul și o întoarse, privind-o în ochi; fata zări acolo o străfulgerare de uimire și de regret. Fiica mea este sibilă. Deși ești copilul inimii și trupului meu, uneori simt că, de fapt, nu te cunosc deloc.

– Mamă... Moon își înclină capul și-și apăsă obrazul pe mâna

bătătorită a mamei. Nu spune asta.

Femeia zâmbi, de parcă i s-ar fi răspuns la o întrebare nerostită.

Moon îi prinse mâna între palmele ei.

– Știi că de-abia m-am întors acasă. Și voiam atât de mult să-mi petrec acest timp cu tine... Degetele i se încleștară și plecă privirea. Trebuie măcar să vorbesc cu extraplanetarul.

– Știi, aprobă din cap Mama zâmbind. Luă mantaua impermeabilă, așezată la piciorul patului lui Moon și i-o întinse. Acum știi cel puțin că Doamna merge cu tine, chiar dacă eu nu pot.

Fata își trase mantaua peste cap și ieși din casă. Urmă poteca pietruită care ducea către câmpurile terasate ale satului, pe jumătate alergând, de teamă că ar putea să vadă nava extraplanetarului ridicându-se pe cerul cenușiu din care cădeau picături fine, înainte ca ea să ajungă acolo. Pe când escalada parapetul terasei unde era așezată nava, un geamăt strident umplu văzduhul umed; sunetul nepământeian al unei instalații de forță care era ambalată.

– Așteaptă!

Începu să fugă, văzând grupul de copii curioși care se zgâiau la marginea câmpului arătând spre ea și făcându-i cu mâna, crezând că semnele ei le fuseseră adresate lor. Pilotul scoase și el capul prin deschizătura ușii ca să o vadă și vuietul amuți.

Bărbatul coborî din navă și se îndreptă de spate. Era îmbrăcat ca un insular, însă avea hainele făcute dintr-un material cum ea nu mai văzuse niciodată. Moon își încetini mersul când își dădu seama că n-avea de gând să plece deocamdată. Extraplanetarul își puse mâinile în șolduri, privind-o cu asprime, și ea văzu că era atât de înalt, încât de-abia i-ar fi ajuns până la umeri.

– Ei bine, care-i baiul, duduia?

Moon se opri; tonul vocii lui îi redusese problema la supărarea unui copil de pe un maidan murdar, dintr-o insulă stâncoasă uitată de zei.

– Cr... Credeam că vă luați zborul...

– Chiar așa, imediat ce-mi adun sculele. Dar de ce-ntrebi?

– Așa curând... Moon își privi mantaua, în timp ce-și aduna gândurile

ca să ia o hotărâre. Dacă a fost să fie acum înseamnă că așa trebuia. Aș vrea să vă rog ceva înainte să plecați.

Fără s-o bage în seamă, bărbatul închise compartimentul de sub curbura geamului din față al aeronavei și-l ciocăni cu încheieturile degetelor.

– Dacă vrei să-ți explic cum zboară nava fermecată, mă tem că n-am timp deloc. Am întârziat deja la o întâlnire.

– Știu cum zboară. Mi-a spus vărul meu, replică ea iritată. Vreau doar să mă luați până în Carbuncle.

De data aceasta, pilotul ridică ochii, ușor surprins. Ea se strădui să afișeze surâsul acela care spunea că are toate drepturile să ceară asta. Înghițindu-și primele răspunsuri ce-i veniră pe buze, extraplanetarul se aplecă să ia trusa cu scule.

– Îmi pare rău, dar nu merg în Carbuncle.

– Dar... Ea făcu un pas, interpunându-se între el și ușă. Unde mergeți?

– Merg la Golful Îndepărtat, dacă te interesează cumva. Și acum te rog să...

– Asta-i foarte bine. De fapt, îmi convine. Vreți să mă duceți acolo, în loc de Carbuncle?

Cu mâna murdară, bărbatul își dădu pe spate părul negru, drept ca trestia, lăsând prin el o dâră de noroi; nu purta barbă, dar o mustață neagră îi împodobeă gura arcuită în jos.

– Dar de ce, în numele a mii de zei, aș face-o?

– Păi... Moon aproape că se încruntă în fața lipsei lui de generozitate. Aș fi bucuroasă să fac orice-mi cereți pentru a vă răsplăti. Am... impresia c-am făcut o greșală, nu-i așa? adăugă repede când căutătura lui se înăspri.

El izbucni în râs.

– E-n ordine, duduică. Azvârli trusa cu scule pe lângă ea, în spațiul dinapoia scaunelor. Totuși, n-ar trebui să fii gata să fugi cu primul străin pe care-l vezi. Te-ai putea pomeni într-o situație mai rea decât cea în care crezi că te afli acum.

– Oh... Moon își simți obraji arzându-i în aerul rece. Își ridică o mână,

acoperindu-și fața. Oh, nu, nu asta am vrut să spun! Aici, în insule, când cineva dorește să meargă acolo unde mergi și tu, pur și simplu... îl iei cu tine... Vocea ei se stinse. Îmi pare rău.

Plecă de lângă el, se împiedică într-o adâncitură a terenului, simțindu-se dintr-odată precum copila prostituată pe care o văzuse în ochii lui.

– Hei, stai puțin! Supărarea i se mai simțea încă în voce, dar nu la fel de intensă. De ce vrei să mergi acolo?

Ea se întoarse iarăși, încercând să-și amintească de trifoii ascuns sub manta și de faptul că avea dreptul la demnitatea unei sibile.

– Vreau să găsesc o navă care să mă ducă în Carbuncle. Este foarte important pentru mine.

– Trebuie să fie, din moment ce-l face pe un Văratice să dorească să intre într-o navă zburătoare împreună cu un extraplanetar.

Moon își strânse buzele.

– Simplul fapt că nu utilizăm tehnologia extraplanetară nu înseamnă că rămânem cu gura căscată în fața ei.

Pilotul râse din nou, apreciativ, de parcă i-ar fi plăcut să fie plătit cu aceeași monedă.

– E-n ordine, atunci. Dacă tot ce vrei mata, duduică, este o călătorie, o vei avea.

– Moon mă cheamă. Îi întinse mâna. Moon Dawntreader Văratice.

– Ngenet ran Ahase Miroe. Îi luă mâna și i-o scutură, fără însă a-i prinde încheietura, așa cum era ea obișnuită. Apoi, după o clipă de gândire, adăugă: Primul este numele. Urcă la bord și prinde-ți centura de siguranță.

Moon urcă hotărâtă, fără să se gândească dincolo de clipa actuală, și se chinui să-și prindă centura. Interiorul aeronavei diferea de cel pe care-l văzuse în transă; părea mai simplu. Se agăță de curele și de falsa lor familiaritate. Ngenet ran Ahase Miroe se instalează în fața comenzilor și închise ușile; geamățul motorului începu să crească în jurul lor, dar în interior se auzea în surdina, nu mai tare decât zvâcnirea sângelui din urechile fetei.

Nici nu simți când se ridicară de la sol, dar văzând cum Neithul și

satul ei se prăbușesc în jos, pe fată o apucă o durere nedefinită, de parcă ceva s-ar fi rupt din ea. Își apăsă mâinile pe piept, pipăind trifoiul de sub haine, și îngână o rugăciune.

Aeroglisorul se înclină pe o parte și se îndreptă spre largul mării.

Jerusha PalaThion privea fix afară, la albastrul ce se oglindea la infinit, presărat cu insule ca niște căpițe verzi. Și-l închipui curgând pe sub nava de patrulare precum apele subterane și se văzu pe ea însăși prinsă într-o buclă temporală, departe de deșertăciunea înăbușitoare a rutinelor muncii... Clipind, reveni la realitate și-i aruncă o privire lui Gundhalinu, care citea înapoia comenzilor racordate la pilotul automat.

– Cât mai avem până ajungem la Golful Îndepărtat?

Sergentul ridică ochii, apoi îi coborî către cronometrul de pe bord.

– Câteva ore, Inspectore.

Ea oftă și schimbă poziția picioarelor.

– Sunteți sigură că nu vreți să citiți una dintre cărțile mele, Inspectore?

Îi arătă una dintre terfelitele povești fantastice ale Imperiului Vechi, în care se afunda jumătate din timpul său liber. Era în limba tiamatană; femeia citi titlul: *Povești despre viitorul trecut*.

– Nu, mulțumesc. E mult mai interesant să mă plictisesc. Azvârli discret o păstaie de iesta în containerul de gunoi. Cum de poate un tehnocrat cinstit ca tine, BZ, să stea și să citească porcăria aia? Mă surprinde că nu te face s-o iei razna.

Bărbatul păru indignat.

– Se bazează pe date arheologice ferme și pe analize ale Transferurilor sibililor; Ele reprezintă... surâse și expresia de beatitudine îi reveni pe chip... singurul înlocuitor pentru ceea ce a fost.

– Singurul înlocuitor este Carbuncle. Și dacă așa era și originalul, atunci bine c-am scăpat de frumoasele zile de-altădată.

El mârâi a dezgust.

– Tocmai de-asta-ncerc eu să scap când citesc. Adevăratul Carbuncle era...

– Probabil la fel de rău. În plus, nimeni nu dădea atunci doi bani pe schimbarea lucrurilor, așa cum nu dă nici acum. Se lăsă pe spate în scaun, încruntându-se spre apa albastră de afară. Uneori mă simt ca o sticlă azvârlită-n mare, purtată la nesfârșit de valuri, fără a ajunge vreodată la țărm. Mesajul pe care-l port, înțelesul pe care încerc să-l dau vieții mele nu sunt descifrate nicicând... fiindcă nimeni nu e niciodată interesat.

Gundhalinu puse cartea jos și vorbi cu blândețe:

– Comandantul știe cu adevărat cum să vă pună la încercare strămoșii sanctificați, nu-i așa?

Jerusha îl privi tăcută.

– Am auzit fiecare cuvântul pe care l-ați spus ieri în camera de gardă, rânji sergentul. Aveți mai mult tupeu decât mine.

– Poate doar un fitil mai scurt, după atâția ani. Trase cu un aer distrat de închizătoarea hainei ei grele. Dar asta n-are nicio importanță.

Se aflau pe drumul către Golful Îndepărtat de la marginea Văratului, atât de aproape de antipozii universului lui LiouxSked pe cât putuse el aranja la iuțea.

– Un sfert de planetă înconjurat într-o navă de patrulare, după un raport despre un „posibil“ contrabandist!

– „În timp ce adevărații criminali acționează deschis în Carbuncle și ne râd în față.“ Gundhalinu cită sfârșitul frazei de ieri cu un zâmbet plin de amărăciune. Da, doamnă, nu miroase a bine. Mâinile i se încheștară pe volan. Doar dacă am putea prinde cu adevărat pe cineva care aduce localnicilor mărfuri supuse embargoului... în ultimul timp am avut multă bătaie de cap pe tema asta.

– Din partea Reginei. Gura Jerushei se strânse când își aminti de demonstrația regală de ipocrizie pe care o suportase la ultima audiență oficială.

– Nu pot înțelege asta, Inspectore, scutură bărbatul din cap. Credeam că ea dorește pentru Tiamat toată tehnologia de vârf pe care poate să pună mâna. Face mereu caz de independența tehnologică. Nu-i pasă dacă este sau nu ilegal. La naiba, din câte văd, ea preferă calea ilegală.

– Ei nu-i pasă de Tiamat, tehnologie sau de orice altceva decât în măsura în care îi afectează propriile interese. Iar în ultima vreme, unele dintre mărfurile de contrabandă îi cam încurcă socotelile.

– Greu de imaginat cum anume.

– Nu toți clienții comercianților sunt niște excentrici inofensivi.

Jerusha studiase cu interes și cu mai mult decât o ușoară simpatie rapoartele despre contrabanda din regiunile periferice; cele câteva nave ale contrabandiștilor independenți, care izbuteau să străpungă rețeaua supravegherii planetare a Hegemoniei, puteau face o mică avere cu o încărcătură de benzi cu informații și manuale tehnice, acumulatori energetici și componente greu de obținut. Existau întotdeauna nobili Iernatici bogați, obsedați de sclipirea lucrurilor, și laboratoare ascunse pe proprietățile lor de pe insule; nebuni care se considerau oameni de știință și încercau să pătrundă secretele atomului și ale universului. Existau și alții care depozitau tehnologie în secret, în vederea apropiatei plecări a extraplanetarilor; plănuiind să-și înființeze propriile mici domenii feudale, ei nu-și dădeau seama că Hegemonia deținea o metodă de a-i împiedica s-o facă. Mai erau chiar și câțiva extraplanetari care adoptaseră modul de viață băștinaș din această sălbăticie de apă, și nu tuturor le plăceau restricțiile pe care Hegemonia le impunea căminului lor adoptiv.

– Cineva îi hărțuiește pe Starbuck și pe Dulăi atunci când merg la vânatoare de mersi și bănuiesc că au avut prea mult succes de ceva vreme. Efectivele de mersi trebuie să fie deja foarte scăzute și asta se pare că are drept rezultat reducerea profiturilor Reginei... și a mijloacelor ei de a ne ține sub control. Amestecul în treburile altora implică o aparatură de bruiaj și transmisiuni foarte complexă, care însă nu poate proveni decât dintr-un singur loc.

– Hm... Deci, dacă arestăm câțiva contrabandiști, am putea prinde un fir care să ne ducă la cei care realizează hărțuirea? Sergentul se foi, cuprins de neliniște.

– Poate. Nu garantez nimic. Din câte-mi dau eu seama, toată această călătorie e o pierdere de energie. „Exact ceea ce și-a propus LiouxSked să fie.“ Sper sincer să nu găsim nimic. Te șochează asta, BZ? Îi zâmbi scurt. Știi, nu-mi place s-o recunosc, dar uneori am probleme în a mă convinge pe mine însămi că acești contrabandiști fac ceva rău. Sau că cineva care se opune scurtării vieții unei specii doar pentru ca o altă specie să și-o poată prelungi pe-a sa peste limitele normale ar face un lucru rău. Uneori mă gândesc că tot ceea ce mă dezgustă în legătură

cu Carbuncle este legat de apa vieții. Orașul atrage putreziciunea și corupția pentru că supraviețuirea lui depinde de un act de corupție.

– Tot așa ați simți și dacă v-ați putea permite nemurirea, Inspectore?

Ea înalță privirea și ezită.

– Mi-ar plăcea să cred că n-aș simți altfel. Dar nu știu... Efectiv nu știu.

Gundhalinu încuviință din cap și ridică din umeri.

– Nu cred că vreunul din noi va ajunge vreodată să afle.

Modificându-și din nou poziția, aruncă în treacăt o privire către cronometru.

– E vreo problemă?

– Nimic, doamnă. Se uită peste întinderea mării cu o stoică decență Kharemoughi. Trebuia să fi făcut ceva înainte de a părăsi orașul.

Oftă și luă iar cartea.

– Călătorești cu foarte puține bagaje. Ești sigură că poți face tot drumul de aici până în Carbuncle fără alte haine decât cele de pe tine?

Ngenet apăsă închizătoarea ușii aeroglisorului în timp ce Moon privea portul. Parcurseseră distanța de la Neith până aici în câteva ore în loc de câteva zile. Genunchii fetei se înmuiaseră în fața incredibilei sale prezențe aici, în acest loc îndepărtat.

– Ce?... Oh, mă descurc eu. O să intru în echipajul vreunui negustor de-aici... trebuie să fie o sută de nave în golful ăsta!

Golful Îndepărtat ar fi înghițit fără nicio problemă portul din Neith, satul și jumătate din insulă. La asfințit, Sorii ieșeau printre nori, împrăștiind flăcări peste suprafața mării; nave de toate mărimile se legănau la cota înaltă a fluxului. Unele aveau forme stranii, cărora nu putea să le dea vreun nume. Altele erau fără catarge; ea se întrebă dacă fuseseră cumva prinse de o furtună.

– Știi, o mulțime de nave iernatice folosesc motoare. Multe dintre ele nu utilizează deloc velele. Oare te vor lua la bord?

Faptul că Ngenet începuse să-i pună întrebări o atenționă din nou, în timp ce pricepu brusc de ce nu existau catarge. Cât timp zburaseră ca săgeata peste mare, nu aflase prea multe despre bărbat, decât că nu-i plăcea să vorbească despre sine însuși. Totuși, întrebările sale concise cu privire la informații despre călătoria ei îi dezvăluiseră mai multe decât își dăduse el seama.

– Nu mi-e teamă de motoare. Și munca va fi aceeași, îndatoririle de pe orice navă sunt cam aceleași.

Zâmbi, sperând că avea dreptate. Își plimbă mâna peste învelișul metalic rece al aeroglisorului, luptându-se cu convingerea că ar fi putut s-o ducă la Sparks în mai puțin de o zi... Surâsul se șterse.

– Da, numai că trebuie să-ți găsești o navă condusă de femei. Unii dintre bărbații iernatici au căpătat obiceiuri proaste de la lepădăturile din portul stelar.

– Eu nu... Oh, Moon încuviință din cap, amintindu-și că bunica îi spusese să se ferească de navele negustorilor. Așa voi face.

Chiar dacă era sigură că Ngenet era extraplanetar, el vorbea ca și cum poporul lui nu însemna mai mult decât Văraticii sau Iernaticii. Ea nu-l întrebase despre motiv; nu se mai temea de proasta lui dispoziție, dar încă nu era pregătită să i se strecoare în suflet.

– Și aș vrea să-ți mulțu...

Pilotul privi încruntat peste portul scăldat în lumina asfințitului.

– Nu-i timp pentru așa ceva. Am întârziat deja o jumătate de zi la întâlnirea aia. Așa că tu ai...

– Hei, dulceață, dă-l încolo pe moșu' ăla și hai cu noi să-ți arătăm o distracție pe cinste!

Unul din cei doi Iernatici care le făcuseră semne din mână trecând pe cheu se apropie de ei rânjind a satisfacție și cu brațele întinse. Dar tocmai când se pregătea să le dea o replică usturătoare, Moon îl văzu pe individ schimbându-se la față. Își smuci tovarășul după el într-o retragere dezordonată, șoptindu-i ceva la ureche, apoi o luară la fugă, privind peste umăr.

– Cu... Cum de-au știut? Mâinile lui Moon apăsară pieptul mantalei.

– Ce să știe? Încruntarea se menținu și spori pe fața lui Ngenet în timp ce se uita după huligani.

– Că sunt sibilă. Își băgă mâna sub haină și scoase trifoiul aflat pe lăntșor.

– Ce ești? El se întoarse către fată, îi luă trifoiul în mâini și-l studie, de parcă ar fi trebuit să-i dovedească autenticitatea. I-l înapoie repede. De ce nu mi-ai spus și mie?

– E clar.

N-o mai asculta acum.

– N-o să rămâi singură aici peste noapte. Poți să vii cu mine, Elsie va-nțelege.

O luă de braț și-o trase după el pe faleză, spre oraș.

– Unde mergem? Stai puțin!

Moon se împletici cu o furie neputincioasă, în timp ce bărbatul mergea cu pași mari către intrarea celei mai apropiate străzi. Văzu o lumină înflorind în vârful unui stâlp subțire, apoi alta și încă una în fața lor, imense lumânări fără flacără.

– Nu-nțeleg! Coborî vocea: Dumneata crezi în Doamnă?

– Nu, dar cred în tine. O concluse pe trotuar.

– Ești extraplanetar!

– Da. Așa este.

– Dar credeam...

– Nu pune întrebări și vezi-ți de drum. Nu este nimic ciudat în asta. O eliberă din strânsoarea brațului și ea se ținu după el.

– Înseamnă că nu ți-e frică de mine?

Ngenet clătină din cap.

– Mai bine vezi să nu cazi și să-ți julești genunchiul, căci atunci m-aș putea îngrijora.

Ea îl privi inexpressiv.

Înapoia lor, un alt aeroglisor, purtând însemnele Poliției Hegemonice, lunecă lin către platforma de asolizare de pe cheu. Ngenet însă nu se uită înapoi, așa că nu văzu cum vehiculul se așază lângă al lui.

– Unde mergem? Moon se strecură pe lângă un grup de marinari care râdeau.

– Să ne întâlnim cu o prietenă.

– O prietenă? Și n-o să aibă nimic împotriva...

– Este vorba de afaceri, nu de distracții. Când o s-ajungem acolo, ai grijă să-ți vezi de treburile tale.

Fata ridică din umeri și-și înfundă mâinile amorțite de frig în buzunarele pantalonilor. Putea vedea acum aburii răsuflării lor pe măsură ce temperatura scădea odată cu apusul sorilor. Cercetă curioasă varietatea fațadelor clădirilor cu unul sau două etaje, mai multe case decât văzuse ea vreodată la un loc, deși ca formă nu reprezentau ceva deosebit. Pereții de piatră și scânduri îmbinate cu

mortar păreau că se sprijină unii de alții, iar printre ei mai distingeau și ziduri făcute dintr-un soi de chirpici. La urechi îi ajungeau tot felul de zgomote exotice, pe măsură ce treceau pe lângă o mulțime de taverne.

– Cum se face, Ngenet, că și-au dat seama ce sunt eu, în timp ce tu habar n-aveai?

– Spune-mi Miroe. Nu cred că ei știu cine ești. Probabil au observat pur și simplu că eram mult mai mare și încă mult mai treaz decât cei doi.

Moon se liniști și se destinse puțin când își dădu seama că ochii trecătorilor nu stăruiau prea des sau prea mult asupra ei.

Ngenet coti pe o stradă laterală îngustă; în cele din urmă, se opriră înaintea unei taverni mici și izolate. Prin sticla colorată, lumina se reflecta precum un curcubeu pe pietrele pavajului; pe firma cu vopseaua cojită se putea citi: Hanul Faptelor Negre.

– Elsie a avut întotdeauna un simț al umorului puțin cam trăznit, mormăi bărbatul.

Moon observă o a doua inscripție care anunța că localul este închis, dar Ngenet apăsă pe clanță; ușa se deschise și ei pătrunseră înăuntru.

– Hei, e-nchis! se răsti la ei dinapoia barului o grăsană care aducea cu un balon uriaș ce-i turna bere într-o halbă unui client invizibil.

– O caut pe Elsevier, păși în lumină Ngenet.

– Chiar așa? Femeia puse jos halba și-i privi chiorâș. Cred că era și timpul. De ce-a durat așa de mult?

– Pană de motor. Nu m-a așteptat?

– E încă în oraș, dacă la asta te referi. Dar a ieșit să caute... alte aranjamente, pentru cazul în care te-ai fi hotărât să nu te-arăți. Ochii adânciți în orbite ai femeii o descoperiră pe Moon; se încruntă.

Ngenet scăpă o înjurătură.

– Ce naiba, doar știe că sunt legat de ea!

– Nu știu dacă n-ai fost cumva reținut permanent, cred că-nțelegi ce vreau să spun. Asta cine-i?

– O autostopistă. Simțind din nou mâna lui Ngenet pe brațul ei și

înțelegând îndemnul, fata păși în față, deși fără tragere de inimă. N-o să ne facă necazuri, continuă el potolind indignarea femeii. Nu-i așa, Moon?

– Eu? se miră Moon. Clătină din cap și întrevăzu o umbră de zâmbet pe față.

– Eu ies s-o caut pe prietena mea. Poți aștepta aici până mă-ntorc. Arată cu bărbia către camera plină cu mese. Pe urmă, poate vom vorbi despre Carbuncle.

– Bine.

Alese o masă lângă șemineu, se apropie de ea și luă loc. Ngenet porni către ușă.

– Știi pe unde să cauți? îi strigă femeia cea grasă. Întreabă pe lângă Club.

– Așa am să fac, încuviință el și ieși.

Moon rămase într-o tăcere stânjenitoare sub privirea aspră, insistentă a hangiței, plimbându-și degetele pe scrijeliturile din tăblia de lemn a mesei. În cele din urmă, grășana ridică din umeri și-și șterse mâinile pe șorț. Luă halba și o aduse pe masă. Sibila se crispă puțin când i-o puse în față, cu spuma împrăștiindu-se peste lemnul marcat cu inele. Femeia se îndepărtă iarăși, legănându-se fără să scoată o vorbă, făcându-și apoi de lucru în spatele barului cu o cutie neagră, simplă. Deodată, cineva începu să cânte, luând melodia de la mijloc și de la jumătatea unui cuvânt, cu același zgomot ritmic, strident, pe care Moon îl auzise pe străzi ca acompaniament.

Fata tresări și, aruncându-și o privire peste umăr, găsi camera la fel de pustie ca mai înainte. Mai pustie... se uită la hangiță, care dispărea în sus pe scări, ducând cu ea altă halbă plină. Ochii lui Moon reveniră la cutia neagră. Brusc, zâmbi imaginându-și-o umplută până la refuz cu sunete, precum un butoiăș sau un sac cu făină. Sorbi o înghițitură de bere, strâmbându-se; era făcută din alge, acră și prost fermentată. Puse halba jos, apoi își scoase mantaua. În cămin, o bucată stingheră de metal strălucea înroșită, fierbinte precum un drug de fier în cuptorul unui potcovar. Se răsuci pe scaun, pipăind cu degetele figurile de animale incrustate pe spătar pe măsură ce se încălzea în sunetul muzicii. Începu să bată tactul cu piciorul, în timp ce un fel de constrângere plăcută îi mișcă trupul. Armoniile erau complicate, sunetul tare și vibrant, iar vocea emitea triluri lipsite de sens. Efectul nu era cu nimic asemănător muzicii pe care o scotea Sparks din

fluierul lui... totuși, avea în el ceva irezistibil, aducând pe departe cu cântecul secret al locului alegerii.

Moon închise ochii, sorbind puțin câte puțin din bere; își lăsă mintea să despartă amintirea a tot ceea ce mersese prost de tot ce fusese bun între ea și Sparks, în vreme ce asculta muzica pe care el o auzise întotdeauna cu altă ureche. „Vor vorbi despre Carbuncle“, spusese Ngenet. Are oare de gând s-o ducă acolo? Sau va încerca doar să-i schimbe intenția? Nimeni nu-i va schimba intenția... dar se gândi că ar fi putut să o schimbe ea pe a pilotului. Putea folosi grija lui față de ea ca să-l facă s-o ducă acolo, era sigură de asta. Ar putea fi acolo mâine... începu să zâmbească.

Dar oare era corect? O parte a minții ei se agită neliniștită. „În ce fel era greșit?“ Ngenet voia s-o ajute; o știa cu precizie.

Nu știa însă nici măcar de ce avea Sparks nevoie de ea: și-l imagină bolnav sau flămând, fără bani și fără prieteni, poate chiar muritor de foame. O zi, o oră, puteau să conteze... Fiecare minut de tristețe sau durere de care ea ar fi putut să-l scutească era important, mai important decât orice altceva.

Un zgomet în fundul încăperii o făcu să deschidă ochii. Se uită către intrarea din spatele camerei și își simți ochii lărgindu-se întruna, în timp ce mintea refuza să accepte ceea ce vedea: era o creatură vie, care se mișca. Stătea pe două picioare ca oamenii, dar labele picioarelor erau late și membranate, iar mișcările aduceau cu cele ale smocurilor de iarbă de mare într-o hulă submarină. Corpul verde-cenușiu, lipsit de sex, cu o peliculă uleioasă sclipind pe el, era gol, cu excepția unei curele țesute de care atârnau forme de neidentificat; brațele ființei se ramificau în vreo șase lujeri, asemenea unor bice. Ochi sidefii, fără pupile, se fixară asupra ei precum ochii unui spirit al mării.

Moon se ridică în picioare, cu gura prea uscată pentru sunetele pe care încerca să le scoată; puse scaunul între ea și făptura de coșmar, în timp ce-și căută cuțitul. Dar, la mișcarea ei, creatura scoase o tuse guturală și țâșni în spate prin ușă, dispărând din vedere înainte de a putea să creadă cu adevărat că fusese acolo.

În locul ei stătea acum un bărbat pe care fata nu-l mai văzuse niciodată; probabil că avea vreo zece ani mai mult decât ea, iar o creastă de păr blond, țepăn îi cădea peste un ochi. Purta o canadiană de pescar, dar pantalonii îi erau de un verde întunecat în strălucirea fără flacăra a camerei.

– Să nu faci asta, domniță, că te-am marcat. Întinse brațul și ea văzu că are în mână ceva de nerecunoscut. Aruncă-l jos pe podea, hai, ușurel.

Moon trase complet cuțitul, fără să știe cu siguranță ce pericol o paște. La gestul nerăbdător al necunoscutului, aruncă pe podea cuțitul cu lama curbată. El înaintă atât cât să-l poată lua de pe jos.

– Ce vrei? întrebă fata strident, dându-și seama din propria voce cât de teamă îi era într-adevăr.

– Vino-ncoace, Silky 6!

În loc să-i răspundă, bărbatul aruncă o privire spre intrare. Nu primi drept răspuns decât niște sunete șuierate neinteligibile. Zâmbi fără chef.

– Da, zise el, la fel de încântată să te întâlnească pe cât ai fost și tu s-o găsești aici. Hai, vino și uită-te mai bine la ea.

Creatura trecu pragul precaută, revenind în cameră; mâinile lui Moon se strânsă peste capetele de animale de pe spătarul scaunului. Ființa o făcea să se gândească la un blazon de familie care căpătase viață.

– N-am... n-am niciun ban.

Necunoscutul o privi impasibil și râse.

– Oh, înțeleg! Deci în clipa de față suntem cu toții la fel. Dar nu din același motiv. Așa că stai liniștită și nu vei păți nimic.

– Cress! Ce naiba se petrece aici?

Un al treilea străin intră în încăpere în spatele lui, tot o ființă umană, dar la fel de surprinzătoare. Moon văzu o femeie mică și bondoacă, având pielea neagră-albăstruie și părul argintiu, care se opri, cu mâinile strânse a surpriză.

– Dragul meu, n-o să obții niciodată o întâlnire cu o fată dacă o ameninți cu pistolul, zise ea cu blândețe, deși fără să zâmbească, în timp ce-o studia pe Moon.

De data asta blondul nu mai râse.

– Habar n-am ce știe ea, dar n-ar trebui să se afle aici, Elsie.

– Evident. Cine ești, fetiço? Ce cauți aici?

Cuvintele îi cereau să răspundă în semn de politețe, dar vocea îi era ca de oțel.

– O prietenă... Sunt o prietenă a lui Ngenet Miroe. Dumneata ești Elsevier, pe dumneata a venit să te vadă? Văzând că se pregătește un răspuns, Moon luă inițiativa: A plecat să te caute. Pot să mă duc după el... Aruncă o privire către ușă.

– Nu-i nevoie.

Femeia făcu un semn cu mâna; bărbatul strecură arma în buzunarul în care dispăruse și cuțitul lui Moon. Fețele amândurora se liniștiră puțin.

– Vom aștepta împreună cu tine. Ființa-spirit șuieră o întrebare ce suna aproape omenește: Silky ar vrea să știe ce l-a reținut.

– O pană de motor, repetă mecanic fata. Își mută greutatea pe celălalt picior, ținând încă scaunul între ei.

– Aha. Asta explică întârzierea. Totuși, vocea bătrânei o făcu pe Moon să înțeleagă că nu era pe deplin mulțumită. Păi, nu e nevoie să stăm în picioare cât timp așteptăm, nu-i așa? Oasele mele scârțâie numai când mă gândesc la asta. Așază-te, drăguță, să stăm cu toții lângă foc și să ne cunoaștem mai bine până se întoarce el. Cress, vrei să ne aduci niște bere?

Moon privi cu groază cum femeia și ființa de coșmar vin spre masă. Însă creatura se ghemui pe vatră, cât putu mai aproape fără să se frigă, uitându-se în jos în timp ce corpul îi scliffea sub căldura radiatorului. Tentaculele ei plate urmăreau cu mișcări ritmice, hipnotice, forma pietrelor din cămin; unele dintre tentacule erau mutilate, deformat de vechi cicatrici. Femeia își trase un scaun și se așeză alături de Moon cu un zâmbet ce părea a fi de încurajare. Își descheie mantaua, mai largă cu câteva mărimi, lăsând să se vadă o salopetă simplă, de o culoare portocalie la fel de intensă ca verdele pantalonilor bărbatului.

– Iartă-l pe Silky că nu stă cu noi la masă, mă tem că nu-i prea îndrăgește pe străini.

Fata ocoli precaută propriul scaun și luă loc. Bărbatul reveni cu trei halbe și puse una pe vatră. Moon îl privi pe demonul mării cum dezmiardă recipientul cu tentaculele, cum îl ridică și bea. Sorbi și ea câteva înghițituri lungi. Bărbatul se așeză de cealaltă parte a ei surâzând.

– Văd că bei bere, domniță.

Bătrâna cloncâni dezaprobator și trase o dușcă.

– Nu face nimic. Povestește-ne despre tine, dragă. Nu cred că ne-ai spus cum te cheamă. Eu sunt Elsevier, bineînțeles, iar ăsta e Cress. Și acela e Silky, partenerul de... afaceri al răposatului meu soț. Evident, Silky nu-i numele lui adevărat. Pe acela noi nu-l putem pronunța. Silky este un dillyp din Tsieh-pun, adică de pe altă planetă, așa cum suntem și noi, adăugă ea liniștitor. Tu faci parte dintre... colegii lui Miroe?

– Pe mine mă cheamă Moon. Eu... Șovăi, conștientă de ezitățile lor; încă nu era sigură de ei, nu știa precis dacă o minciună sau adevărul ar fi reprezentat o alternativă mai rea. Abia l-am cunoscut. M-a adus cu nava lui.

– Și pe urmă ai venit cu el aici? Cress se aplecă, încruntându-se. Vasăzică, așa. Și ce ți-a zis?

– Nimic. Moon se îndepărtă de el, apropiindu-se de bătrână. De fapt, nici nu-mi pasă. Eu nu vreau decât să ajung la Carbuncle. El a spus c-o să-nțelegeți.

Se întoarse către Elsevier și întâlni privirea severă a ochilor ei albaștri-violeți, prinși într-o țesătură de riduri.

– Ce anume să înțelegem?

Fata inspiră adânc și scoase de sub pulover semnul de sibilă.

– Asta, răspunse ea.

Elsevier tresări vizibil; Cress se retrase în scaunul său. Ființa din vatră şuieră o întrebare și Cress răspunse:

– E sibilă!

– Ei, poftim...! murmură Elsevier. Cuvintele fură mai mult un oftat. Suntem onorați. Aruncă o privire spre ceilalți și Cress încuviință din cap. Înțeleg că această jumătate din Tiamat nu este cel mai bun loc pentru o sibilă. Asta ar fi ca și cum Miroe s-ar lăsa implicat. Surâse pe neașteptate, din toată inima, dar dând semne de mare oboseală. Nu, nu-i nimic... numai că, văzându-te pe tine, care ești așa de tânără și de înțeleaptă, m-am simțit deodată bătrână și ridicolă.

Moon își privi degetele răsucindu-se pe masă.

– Eu nu sunt decât purtătoarea înțelepciunii Doamnei.

Conștientă de sine, repetă cuvintele tradiționale. Aceștia erau extraplanetari, și totuși reacția lor, ca și a lui Miroe, era cea de respect asemănător cu venerația pe care ar fi avut-o un Văratric.

– Eu... eram de părere că niciun extraplanetar nu crede în puterea Doamnei. Toți spun că voi i-ați făcut pe Iernatici să-i urască pe sibili. Voi de ce nu mă urâți?

– Nu știi? spuse Cress neîncrezător. Privi către Elsevier, apoi spre făptura de pe vatră. Ea nu știe ce este!

– Bineînțeles că nu știe, Cress. Hegemonia vrea ca această planetă să fie ținută în beznă din punct de vedere tehnologic, iar sibili sunt niște balize luminoase ale cunoașterii. Dar numai dacă știe cineva cum să le folosească lumina. Elsevier sorbi gânditoare din bere. Noi am putea aduce acestei lumi un mic mileniu al nostru, propria epocă de aur. Știi, Cress, noi am putea chiar să fim cei mai periculoși oameni care au vizitat vreodată Tiamatul...

Moon se încruntă ușor.

– Ce vrei să spui, că nu știu ce sunt? Sunt o sibilă. Răspund la întrebări.

Bătrâna aprobă din cap.

– Dar nu la cele care trebuie. De ce te duci în Carbuncle, dacă te aștepți ca acolo să fii întâmpinată cu ură?

– Eu... trebuie să-l găsesc pe vărul meu.

– Asta-i singurul motiv?

– Este singurul lucru care contează. Coborî privirea spre trifoi.

– Deci, nu e doar o rudă pe care-o cauți, nu-i așa?

– Nu.

– Un iubit? Întrebă cu blândețe Elsevier.

Fata încuviință din cap și înghiți pentru a scăpa de nodul ce i se pusese brusc în gât.

– Singurul pe care-l voi iubi vreodată. Chiar dacă nu-l voi găsi niciodată...

Elsevier întinse o mână înăspriță de ani și bătu ușor palma fetei.

– Da, draga mea, știu. Uneori găsești pe cineva pentru care ai merge în picioarele goale prin focurile iadului. Mă întreb însă ce-l face pe acesta atât de diferit față de ceilalți...? Cress se holba la ea; privi în altă parte.

Moon scutură din cap. „Și ce l-a făcut diferit de mine?”

– Ești din Carbuncle? întrebă ea. Poate l-ai văzut acolo. Are părul roșu...

– Vai, nu, răspunse Elsevier. Noi nu suntem din oraș. Suntem doar... în vizită, temporar. Aruncă o privire către ușă, ca și cum și-ar fi amintit deodată de ce așteptau acolo.

– Ah... Ce-ai vrut să spui despre faptul că nu-mi sunt puse întrebările care ar tre...

Ușa hanului se deschise brusc cu destulă putere ca să fie trântită de perete. Moon se uită într-acolo împreună cu ceilalți, întrebarea rămânând suspendată în văzduh.

Din întunericul de-afară pășiră înăuntru două persoane; un bărbat zvelt, de statură mijlocie și o femeie robustă, înaltă, ambii extraplanetari. Erau îmbrăcați gros, în haine asortate și purtau căști. Aveau arme.

– Albaștri! murmură Cress, abia mișcând gura.

Mâna lui Elsevier se ridică spre gât, trăgându-și mantaua peste haina portocalie de dedesubt. Privi culoarea închisă a pielii sale și lăsă mâna să cadă.

– Ce-i asta? Moon își înfrână dorința să sară cât colo când Silky se refugie lângă ea. Cine sunt ei?

– În niciun caz niște persoane pe care ar trebui să le cunoști mai bine, spuse calmă Elsevier. Ridică halba, apoi îi examinează iarăși pe oaspeții nepoțiți. Eh, Inspectore! E o vizită neașteptată. Sunteți tare departe de casă în seara asta.

– Îmi închipui că nu-i nici pe jumătate din distanța la care vă aflați voi

față de casă. Femeia avansă și-i cercetă din ochi, continuând să țină arma la vedere, în mână.

– Mă tem că nu știi ce vreți să spuneți. Privirea insistentă a lui Elsevier sclipi de o indignare reținută. Asta e întrunirea particulară a unor cetățeni ai Hegemoniei răspunzători de faptele lor și consider năvălirea voastră aici cât se poate de...

– Scutește-mă, contrabandisto! Polițista gesticulă cu pistolul, strângând din dinți. Nava v-a fost observată venind aici, iar voi vă aflați ilegal pe această planetă. În plus, sunteți acuzați de a fi introdus articole de contrabandă. Ridicați-vă în picioare și puneți mâinile pe creștetul capului.

Moon înghețase, uitându-se de la Elsevier la Cress și invers; dar ei nu aveau ochi decât pentru străini. Trifoiul îi intra în carne în palma strânsă. Înțelegând doar atât cât să-i fie frică, și-l îndesă sub pulover.

Polițista îi zări mișcarea și înaintă; pe măsură ce se apropia, Moon văzu încruntarea de pe fața ei transformându-se în aceeași neîncredere care apărură și pe chipurile celor doi Iernatici de pe cheu. Bărbatul care o seconda începu să se miște cu atenție într-o parte, când Elsevier și Cress se sculară în picioare. Moon o simți pe bătrână atingându-i cotul și se ridică stângaci, hârșâind scaunul pe podea.

– Acum, Silky! murmură Elsevier smucind-o pe Moon îndărăt, în timp ce creatura țâșni ca o săgeată de lângă masă, îndreptându-se către intrare.

Fata se pomeni lângă peretele șemineului, pe când polițiștii nu știau încotro s-o apuce. Cress înhăță o halbă de pe masă și o azvârli în dispozitivul de iluminare atârnat de grinzi, care se sparse. O aversă de scânteii electrice și spumă căzu în întunericul ce se lăsase brusc.

– Fugi după el!

– BZ, înhață-!l!

– Moon, nu te băga!

Sibila o simți pe Elsevier îmbrâncind-o într-o parte, se împiedică orbește de propriul scaun și căzu peste masă. În spatele ei se auziră un zgomot și un țipăt; o văzu nedeslușit pe polițistă cum sare s-o prindă pe bătrână de manta. Mâna lui Moon apucă o altă halbă de pe masă. Se răsuci și izbi cu toată puterea în brațul polițistei, auzind un icnet de durere. Elsevier se eliberă și o împinse pe Moon înainte pe drumul

spre ieșire.

– Niciodată, niciodată să nu lovești un Albastru, draga mea... spuse Elsevier gâfâindu-i la ureche. Dar îți mulțumesc. Acum fugi!

Moon țâșni prin ușă, cu mintea invadată de albeața oarecum nedefinită a camerei puternic iluminate, lăsate în urmă, apoi printr-o altă ușă ajunsese într-o alee întunecoasă.

– Pe aici! Cress apăru brusc lângă ea, arătând spre stânga. Acolo-i o fundătură. Elsie?

– Aici. Ușa se trânti în spatele lor. Nu vorbi despre asta, ia-o către LB!

Porniră în fugă; Moon prinse mâna bătrânei, împrumutându-i putere și viteză. În fața lor îl văzu pe Silky într-o aură de lumină stelară aurieroșiatică, dispărând într-o spărtură de beznă; înapoia ei auzi ușa deschizându-se și pe cineva strigând că i-a văzut. Mâna liberă îi înțepeni dintr-odată până la încheietură; panica îi dădu aripi.

Cress se opri în locul unde ea îl văzuse dispărând pe Silky. Acolo se găsea un gard de lemn decorat pentru noapte; bărbatul se strecură printr-o spărtură dintre două scânduri putrede. Îl urmă, trăgând-o și pe Elsevier după ea, și aproape căzu pe un maldăr de lemne îngrămădite de cealaltă parte.

– Du-te la LB! Cress gesticula frenetic, făcându-le semn să se îndepărteze. Astup eu gaura.

– Pe-aici.

Elsevier o trase de braț și se îndepărtă printre stivele și mormanele de obiecte recuperate sau aduse de apă. Moon merse cu ea, uitându-se înapoi cum Cress blocă spărtura cu trunchiul țepos al unui arbore. Când dădu să plece, canadiana i se agăță într-o creangă și îl văzu luptându-se să se elibereze, până ce vederea îi fu acoperită de o grămadă de vele mucegăite. Elsevier se împiedică de un obstacol aflat în umbră și fata o ajută să-și recapete echilibrul.

Printre umbre și lumina aurie a stelelor, ea văzu acum în fața lor un elicopsoid de metal uzat. O trapă stătea deschisă pe o latură și o rampă se întindea până la sol.

– Ce-i asta?

– Sanctuarul, gâfâi Elsevier.

Ajunseră la rampă și o urcară împreună, găsindu-l sus pe Silky, care-i aștepta.

– Ai cuplat?

Făptura mormăi afirmativ, gesticulând cu un tentacul.

– Atunci, pune-ți centura, că plecăm de-aici.

Elsevier se sprijini de un batardou, cu o mână apăsată pe inimă.

– Cress? strigă ea și privi spre trapă, prin care nu se vedeau însă decât vechituri și un petic de cer mohorât.

Moon se întoarce și se aplecă în afară pentru a se uita în josul rampei. Cress venea alergând, dar la un moment dat îl văzu împiedicându-se și căzând, rămânând nemișcat la pământ preț de câteva clipe. Când se ridică în sfârșit și-și continuă deplasarea, îi aminti de un om care aleargă pe sub apă și întâmpină rezistență la fiecare mișcare.

– Vine!

Bărbatul atinse piciorul rampei, se opri și, înainte să urce, privi în sus, cu brațele apăsate peste abdomen. În spatele lui, fata îl văzu pe unul din urmăritori ocolind grămada de vele.

– Cress, grăbește-te!

El însă încetini la jumătatea rampei, cu ochii sticlindu-i de disperare.

– Hai, vino!

El scutură din cap, clătinându-se în loc.

De partea cealaltă a terenului, îi văzu acum pe ambii polițiști, unul din ei ochindu-l cu arma pe Cress, în timp ce se auzi o voce care strigă:

– Stai!

Moon coborî pe rampă, înșfăcă mâneca fluturândă a canadienei lui Cress și-l trase după ea prin deschizătură. Rampa telescopă înapoia lor, iar ușa se închise șuierând; modificarea presiunii provocă dureri în urechile fetei. Cress se prinse cu mâna de rama ușii interioare, iar Moon îi dădu drumul, regăsindu-și propriul echilibru. Mâna continua să-i fie paralizată de o amorțeală stranie; se uită la ea și țipă surprinsă când o văzu plină de sânge.

– Cress, treci în față și...

Elsevier se opri când bărbatul se lăsă în genunchi și se prăbuși lângă ea. Moon observă pata de culoare intensă de pe haina lui și știu că sângele de pe mână nu era al ei.

– Oh, zei, Cress!

– Ce s-a-ntâmpat? Se lăsă în genunchi, ținându-i mâna.

El îi îndepărtă mâna înroșită de sânge.

– Nu! Fata văzu mânerul propriului cuțit de curățat pește ieșind din buzunarul aflat în mijlocul petei ce se întindea pe haină. Nu-l atinge... O să mi se reverse... Moon se trase înapoi și-și încrucișă mâinile.

– Elsevier? strigă Cress, privind pe lângă ea.

– Cress, cum s-a întâmplat asta?

Bătrâna îngenunche și ea cu greutate de cealaltă parte a lui și îi puse o mână pe obraz. În pragul ușii din spatele ei apărură Silky.

Cress râse printre buzele palide.

– Trebuia s-o las pe domniță să-și păstreze pumnul... alergând, am căzut în blestemăția asta. Pune-mă la congelator, Elsie, mă doare... doare...

Se strădui să se ridice singur și gemu printre dinții încleștați când femeile îl traseră în picioare.

– Silky, treci la comenzi!

Silky o luă înainte, iar ele îl introduseră pe Cress în compartimentul alăturat și-l așezară pe canapeaua aflată în spațiul îngust.

– Să-ți pui cuțitul ei în buzunar?! Băiete dragă, ai făcut o prostie mai mare decât tine, să știi. Elsevier își sărută degetele și i le puse ușor peste ochi.

– Eu sunt arstrogator, nu... nu ucigaș plătit. Ce să... știi eu despre asta? Bărbatul tuși și o dără de sânge îi apărură în colțul gurii, de unde îi alunecă în jos pe obraz către ureche.

Elsevier se retrase și un con translucid, fumuriu, coborî peste canapea, ascunzându-l pe Cress privirii lor.

– Somn ușor. Urarea sună ca o binecuvântare, dar ea clătină din cap când văzu întrebarea nerostită de pe fața lui Moon. Nu... Asta îl va ține în viață până când vom putea ajunge într-un loc unde să primească ajutor. Dacă vom putea măcar ieși din atmosferă înainte ca Albaștrii să cheme asupra noastră furia cerului, adăugă ea, schimbându-se la față. Prinde-ți centura, draga mea; fiind la primul zbor, accelerația s-ar putea să-ți creeze probleme.

Trecu pe lângă ea și se așază pe un scaun capitonat, situat în fața unui tablou de comenzi. Silky ședea în scaunul alăturat, cu tentaculele suspendate deasupra unui panou de lumini. În fața lor, un hublou larg, cu sticlă groasă înfățișa altă vedere a maidanului. Moon ocupă cel de-al treilea scaun și-și strânse nesigură centurile de siguranță. Silky întrebă ceva pe un ton gutural:

– Păi, ce altceva o să fac? replică Elsevier. N-o putem lăsa aici pe mâna poliției, nu-i putem face așa ceva unei sibile. După ce ea s-a luptat să mă salveze... știi ce i-ar face... Decolează!

Fata, care se aplecase în față să asculte, fu împinsă înapoi în scaun de creasta unui val nevăzut. Icnî, luată prin surprindere, apoi gemu din nou când presiunea creșcu tot mai mult, scoțându-i aerul din plămâni. Căută să se împotrivească, aidoma cuiva care se îneacă, dar în zadar; se prăbuși pe perne, scoțând un scâncet de neîncredere. Printre scaunele din față nu mai vedea nici maidanul și nici măcar solul, ci numai stelele. În timp ce privea, luna căzu ca o piatră prin dreptul hubloului și dispăru. Închise ochii și se simți absorbită într-un vârtej de coșmar, într-o prăpastie neagră, fără fund.

Totuși, printre apele revărsate ale panicii regăsi amintirea unei alte întunecări, mai groaznice, mai absolute decât cunoscuse vreodată: inima neagră a Transferului... senzația asta era asemănătoare Transferului. Se agăță de acea ancoră și simți greutatea solidă a familiarității încetinindu-i spirala fricii. Își concentră atenția asupra ritmurilor disciplinate ale minții și trupului care mențineau firul subțire al conștiinței legat de realitate și, încet-încet, se potoli, răbdătoare. Redeschise ochii și văzu că stelele continuau să sclipască; își roti capul și privi monitoarele strălucitoare de lângă scaunul ei. Nu încearcă să le atingă. Distinse vocea lui Elsevier, încordată, abia auzindu-se, precum și răspunsurile lui Silky; dialogul lor era absolut neinteligibil.

– ...Verificăm. Încă nu s-a declanșat vreo alarmă de urmărire. Sper să nu aibă stații de retransmisie... până să intre ei în legătură, noi putem scăpa... Au fost activate scuturile?

Silky răspunse în graiul lui neînțeles.

– Și eu sper asta... dar fii gata să faci schimbul de putere.

(Răspuns.)

– Confirm, suntem în afara zonei lor de căutare. Oricum, ei caută contrabandiști care încearcă să pătrundă... nu se uită îndeajuns în spatele lor... Mă rog cerului să n-o facă.

(Răspuns.)

Un chicot înfundat.

– Bineînțeles... Timpul scurs?

Moon închise din nou ochii, liniștită, lăsând cuvintele să treacă pe lângă ea. Zburau cumva în această cabină din metal; dar nu aducea deloc cu zborul alături de Ngenet. Se întrebă de ce și gândindu-se într-o doară dacă semăna cu zborul într-o navă stelară extraplanetară... ochii ei se deschiseră brusc.

– Elsevier!

– Da... Te simți bine, Moon?

– Ce facem?... Unde mergem?

Respiră cu greu; parcă n-avea aer.

– Plecăm... Timpul scurs?

(Răspuns.)

– Am ieșit din puț! Un râs de triumf. Reducem energia... e mai bine să păstrăm ce ne-a mai rămas pentru joncțiune.

Strânsoarea de menghină se risipi în jurul lui Moon la fel de brusc precum venise. Fata întinse brațele. Acum, când trupul nu-i mai era apăsător de greutate, i se părea că nu avea deloc substanță, ridicându-se precum o bulă de aer prin apele mărilor... înălțându-se din scaunul capitonat și întâmpinând rezistența centurilor de siguranță. Se privi disperată, prinzându-se cu mâinile de curele.

– Of, Silky! Sunt prea bătrână pentru așa ceva. Asta nu-i viață pentru o persoană civilizată.

(Răspuns.)

– Sigur că-i o problemă de principiu. Doar nu-ți închipui că aş fi continuat munca lui TJ doar pentru bani? Şi cu siguranţă nu pentru senzaţiile tari pe care le presupune, murmură Elsevier. Oricum, nu vor mai fi alte călătorii. N-o să facem o tragedie din asta de-acum, încă avem toate mărfurile la bord... Săracul Miroe! Zeii ştiu ce-o să se întâmple cu el.

Se auzi zgomotul unei cataramă care se desface şi Moon văzu capul argintiu al bătrânei ridicându-se deasupra spătarului scaunului.

– De-acuma însă noi n-o să ştim niciodată. Elsevier se întoarce şi se uită către ea: Moon, eşti...

– Nu-ţi fie teamă! Fata înălţă ochii extaziaţi. Este prezenţa Doamnei. Camera plină de Mare, de-aceea plutim... E o minune!

Elsevier îi zâmbi, puţin tristă.

– Nu, draga mea... nu este nicio Doamnă. Suntem deasupra atingerii zeiţei tale, dincolo de atracţia planetei de care aparţii. La depărtarea asta, pur şi simplu nu se mai simte gravitaţia care să te ţină jos. Vino aici ca să vezi ce vreau să-ţi spun.

Moon îşi desfăcu nesigură centura şi se împinse în sus. Elsevier sări şi-o prinse de picior ca să nu se lovească de conul suspendat, aidoma celui ce-l proteja pe Cress, deasupra scaunului lui rabatabil.

– Uşurel!

O trase către hublou şi arătă în jos. Sub ei se întindea curba sferei Tiamatului, un val înspumat de un albastru translucid spărgându-se de zidul stelelor.

În inima ei, fata ştia ce-avea să găsească acolo; dar pe măsură ce plutea spre hublou, panorama depăşea tot ceea ce-şi închipuise, abia putând să mai îngaime:

– Minunat... minunat... Îşi apăsă mâinile pe suprafaţa rece, transparentă.

– Aşteaptă până vei trece prin Poarta Neagră şi vei vedea ce se întinde de partea cealaltă.

– Oh, da... O sămânţă întunecată de îndoială îi încolţi în minte.

Întoarce capul: Poarta Neagră? Dar așa călătoresc extraplanetarii către alte lumi...

Se uită îndărăt, afară, la planeta ei, care păruse atât de imensă și de variată, întinsă dedesubt ca o plută de pescuit din sticlă albastră.

– Nu... nu, nu pot trece cu voi prin poartă. Trebuie să merg la Carbuncle. Trebuie să-l găsesc pe Sparks. Se desprinsese cu hotărâre de la fereastră și se prinse de spătarul scaunului lui Silky. Vreți să mă duceți jos acum? Puteți, vreți să mă... debarcați în portul stelar?

– Să te ducem jos, înapoi? Între ochii albaștri-violeți ai lui Elsevier apăru o cută de încruntare; își apăsă mâinile pe buze. Oh, Moon, draga mea... Mi-e teamă că n-ai înțeles. Vezi, nu te putem duce înapoi. Ne vor urmări, și apoi combustibilul este pe sfârșite... în niciun caz nu ne putem întoarce acum. Mă tem că atunci când ți-am vorbit despre Poartă, nu ți-am oferit o alternativă.

– Dumneata ești proprietarul acestui vehicul?

Jerusha stătea lângă aeroglisorul de pe cheu, cu răsuflarea aburind în aerul extrem de rece al nopții. Se încruntă fără chef de glumă către bărbatul rezemat de vehicul, care arbora același aer fals de individ stăpân pe situație ca și contrabandiștii de tehnologie din bar. Gundhalinu se afla alături, legănându-se pe călcâie cu o ciudă abia stăpânită.

– Sunt, de vreme ce am tot dreptul să fiu.

Vocea lui scrâșnea precum pietrișul călcat în picioare. Făcu un gest brusc spre propria față; în ciuda luminii slabe, se vedea clar că era extraplanetar – de pe Tsieh-pun, presupuse polițista, sau poate de pe Numărul Patru.

– Ați bătut atâta drum din Carbuncle până aici, Inspectore, doar ca să mă amendați pentru parcare nereglementară?

Jerusha se strâmbă, profitând de enervare ca să-și ascundă încurcătura. Ținea brațele strâns încrucișate pe haina groasă, protejându-l pe cel care fusese lovit cu halba. Antebrațul ei drept părea o stea alb de fierbinte, arzându-i cu furie în centrul universului tremurând al trupului; durerea îi producea greață și doar intensitatea furiei îi mai ținea mintea clară. O bătrână și o mână de neisprăviți își bătuseră joc de ea și o rodea bănuiala că asta se întâmplase din cauză că ea însăși o dorise. La naiba, rolul ei era să aplice legea, nu s-o răstălmăcească după cum îi convenea. Cel puțin, bărbatul ăsta n-o ștersese.

– Nu, cetățene Ngenet, am venit să te acuzăm de tentativă de cumpărare a unor mărfuri aflate sub embargo.

Fața lui exprima surprindere și indignare. „O, zei, ce n-aș da ca măcar o dată să văd pe unul din ei ridicându-și mâinile și zicând: «Recunosc!»“

– Aș vrea să știu pe ce bază faceți această acuzație. N-o să găsiți...

– Știi că nu. N-ai avut timp să închei afacerea. Dar ai fost văzut în prezența unuia dintre extraplanetarii care ne-au scăpat.

– Despre ce vorbiți?

Jerusha l-ar fi putut crede că nu știa despre ce era vorba.

– O persoană de sex feminin, de aproximativ șaptesprezece ani standard, cu părul și pielea albicioase.

– Ea nu-i contrabandistă! Ngenet se smulse de lângă aeroglisorul lui, fulgerând-o cu privirea.

– Îi însoțea când am intrat să facem arestările, interveni Gundhalinu. A lovit-o pe Inspectoare și a fugit cu ceilalți.

– Este o Văratăică din zona Windwards, se numește Moon Dawntreader. Am dus-o cu aeroglisorul și am lăsat-o la han pentru că... Se întrerupse, iar Jerusha se întrebă care putea fi lucrul pe care se temuse să-l spună: Ea nu știa nimic despre contrabandă.

– Atunci, de ce i-a ajutat să fugă?

– Dar dumneata ce dracu' ai fi făcut dacă ai fi fost proaspăt venită din Vară și doi extraplanetari s-ar fi năpustit cu pistoalele asupra dumitale? Făcu agitat doi pași între polițiști. În numele a o mie de zei, ce-ai fi crezut dacă ai fi fost în locul ei? Voi n-ați rănit-o...?

Jerusha făcu din nou o grimasă, pe care însă o transformă în zâmbet.

– Mai bine-ai pune întrebarea invers.

În sinea ei era și mai curioasă în privința celui care încerca s-o protejeze pe fată. „I-o fi amantă?”

– Ziceți că au scăpat cu toții?

Gundhalinu râse acru.

– Pentru cineva care nu știe nimic, ești al naibii de preocupat de cele întâmplate în seara asta.

Ngenet nu-l luă în seamă, așteptând.

– Da. Nava lor a ieșit din spațiul Tiamatului fără stricăciuni.

Expresia de pe fața bărbatului se transformă în ceva care nu era

ușurare.

– Toți? Adică și ea s-a dus cu ei? Pronunță cuvintele de parcă fiecare dintre ele i-ar fi fost străin pe limbă.

– Chiar așa, aprobă femeia, strângându-și mâna teafără peste celălalt cot și apăsând traseele nervilor. Au luat-o și pe ea. Vrei să-mi spui că în realitate era o spectatoare nevinovată, o localnică?

Ngenet se întoarce și lovi cu pumnul înmănușat parbrizul acoperit cu brumă al aeroglisorului.

– Greșeala mea...

„Și-a mea. Dacă ne-am fi ținut de ei, ea ar fi fost bine acum. Așa se întâmplă când încerci să schimbi regulile.“ Jerusha blestemă printre dinți.

– Ce reprezenta pentru tine, cetățene Ngenet? Întrebă Gundhalinu, după care adăugă o remarcă fără ton interogativ: Mai mult decât o străină în trecere.

– Ea e sibilă, răspunse el privindu-i. Acum nu mai contează dacă o știți.

Jerusha ridică din sprâncene.

– Sibilă? Vântul care sufla peste golf o prinse în gheare de gheață. Și... ce-are asta a face cu noi?

– Să fim serioși, Inspectore. Vocea lui se înăspri, precum vântul.

– Suntem oameni ai legii. Noi aplicăm legea – „mincinoaso“ –, iar legea îi apără pe sibili, chiar și pe Tiamat.

– Tot așa cum îi apără și pe mersi? La fel cum protejează planeta împotriva progresului?

Îl văzu pe Gundhalinu încordându-se ca un vânător ce-și adulmecă prada.

– De când trăiești în regiunile periferice, cetățene Ngenet?

– De când mă știu, răspunse el cu un soi de mândrie. La fel ca tatăl meu și ca tatăl lui... Asta-i lumea mea natală.

– Și nu-ți place cum o conducem? Îl provocă Gundhalinu.

– Să fiu al naibii dacă-mi place! Încercați să-năbușiți viitorul planetei, lăsați un vierme ca Starbuck să-și șteargă cizmele de voi, în timp ce măcelărește ființe nevinovate pentru mulțumirea câtorva ticăloși putred de bogați care vor să trăiască o veșnicie. Voi batjocoriți și „legea“, și „dreptatea“...

– La fel și tu, cetățene. Gundhalinu păși în față și Jerusha putu citi în el ca într-o carte deschisă. Inspectore, după toate probabilitățile, se pare că acest individ este implicat în delikte mai grave decât simpla contrabandă. Consider că ar fi cazul să-l luăm cu noi înapoi în oraș...

– Și ce acuzație să-i aducem? Că s-a purtat ca un prost arogant? Clătină din cap. Nu avem nicio dovadă care ar justifica asta.

– Dar el... gesticulă Gundhalinu, lovind-o fără să vrea peste mână.

– La naiba, sergent, am spus că-l lăsăm în pace! Explozia stelară de durere izbucnită înaintea ochilor săi acoperi chipul polițistului. Clipind, femeia căută să se concentreze asupra pilotului. Dar asta nu înseamnă, Ngenet, că ai scăpat de tot. Prezența ta aici și atitudinea adoptată ridică destule semne de întrebare care să-mi justifice ridicarea permisului de conducere. Îți sechestrez glisorul și-l ducem înapoi în oraș.

O dără de transpirație i se prelinse rece pe obraz.

– Nu puteți face asta! Ngenet se îndreptă de spate lângă ușa vehiculului, acoperind-o. Sunt cetățean al Hegemoniei...

– Și ești obligat să-mi dai ascultare. Înălță capul, fixându-l amenințător. Ești cetățean al Tiamatului prin propria alegere. Dacă asta dorești, atunci poți trăi ca unul de-aici.

– Și cum credeți că-mi voi conduce plantația?

– Precum oricare alt Iernatic. Folosește-ți navele, fă afaceri cu negustorii. O s-o duci bine, dacă într-adevăr doar de asta îți trebuie... Sau preferi să mergi cu noi la Carbuncle și să-ți scotocim electronic plantația, căutând bunurile de contrabandă?

Îl văzu cum se luptă să-și țină gura și fu mulțumită.

– E-n ordine. Luați vehiculul. Lăsați-mă doar să-mi strâng lucrurile.

– Nu-i nevoie. Te voi lăsa pe plantație înainte să duc glisorul la Carbuncle... BZ, tu vei pilota nava de patrulare.

Gundhalinu aprobă din cap; în gestul lui, Jerusha îi simți dezamăgirea.

– Vreți să vin în urma dumneavoastră, Inspectore?

– Nu. Nu cred că cetățeanul Ngenet are de gând să facă vreo prostie. Nu-mi pare prost.

Ngenet scoase un sunet care nu era tocmai un râs.

– Putem să-i dăm drumul.

Își îndreptă capul cu o căutătură severă spre nava de patrulare. „Va fi o călătorie lungă.“

– Da, doamnă. Ne vedem în Carbuncle. Gundhalinu salută și se îndepărtă.

Ea îl urmări intrând în nava de patrulare și-o privi cum se înalță de pe terasa de piatră a cheiului. Cerul se înnoia din nou; femeia tremura tot mai tare. „Măcar Carbuncle are încălzire centrală...” I se făcu deodată dor de adierea caldă a vântului încărcat cu miresme de sillipha, de nesfârșitele după-amiezi de vară ale copilăriei ei petrecute pe planeta Portul Nou.

– Și-acum între noi doi, cetățene Ngenet...

Ngenet întinse mâna către Jerusha și o apucă ușor, dar hotărât, de brațul care o durea. Ea icni, înțepenită de uimire și cuprinsă dintr-odată de teamă.

– Au!

Bărbatul ridică cealaltă mână într-un gest de înțelegere. Îi dădu drumul și spuse:

– Voiam doar să fiu sigur. Văratăca v-a rănit, Inspectore. Poate c-ar fi mai bine să mă lăsați să văd cât de rău.

– Nu-i nimic. Urcă înăuntru.

Își mută privirea în altă parte, cu fălcile încleștate. El ridică din umeri.

– Dacă vreți să fiți o martiră, n-aveți decât. Dar pe mine asta nu mă impresionează. Așa cum spuneți, nu sunt prost.

– Prefer s-aștept până când voi putea fi văzută de un medic în

astroport.

– Sunt medic autorizat.

Întorcându-se, apăsă cu mâna o încuietorie aflată în partea laterală a aeroglisorului. Se deschise un compartiment interior, dar lumina era prea slabă să se distingă ce se afla înăuntru. Ngenet scoase o geantă de culoare închisă, o puse jos și o deschise.

– Bineînțeles, surâse el sardonice, probabil considerați că sunt veterinar. Dar instrumentele de diagnosticare sunt aceleași.

Fără să înțeleagă, Jerusha se încruntă puțin, totuși îl lăsă să-i ia mâna și să plimbe scannerul de-a lungul brațului.

– Hmmm... Fractura radiusului. O să-i pun o atelă temporară și o să vă dau ceva împotriva durerii.

Femeia rămase tăcută, în timp ce el strânse și fixă tubul rigid al atelei în jurul brațului. Apoi îi apăsă în palma lipsită de mânășă un mic tampon spongios; ea simți o alinare binecuvântată, ce începu să-i stingă durerea din braț, și oftă ușor... Mulțumindu-i, îl privi punând geanta la loc și se întrebă deodată dacă nu cumva o considera o femeie pe care o poți prosti cu ușurință.

– Să știi că asta nu mă va face să-mi schimb hotărârile anterioare.

El închise compartimentul de bagaje și replică prompt:

– Nici nu m-am gândit la așa ceva. Atât doar că mă simt indirect răspunzător de rănirea dumneavoastră, lucru care nu mi-a plăcut. De altfel, cred că vă sunt dator cu ceva.

– Ce vrei să spui?

– Vă sunt dator pentru faptul că m-ați lăsat ca din două rele să-l aleg pe cel mai mic. Dacă era după sergentul dumneavoastră cuprins de exces de zel, puteam să fiu deportat.

Jerusha schiță un zâmbet.

– Dacă n-ai nimic de-ascuns, n-ai de ce să te temi.

– Cine oare dintre noi nu are cu adevărat nimic de ascuns, Inspectore PalaThion? Deschizând portiera aeroglisorului, surâse și o privi. Dumneavoastră n-aveți?

Ea dădu ocol navei, așteptă să-i deschidă portiera din partea opusă și se instalează cu grijă în scaun.

– Oricum, tu ai fi ultimul care să afle acest lucru. Își prinse centura, folosindu-se de o singură mână.

Ngenet nu spuse nimic, dar continuă să zâmbescă în timp ce porni motorul. Și, dintr-odată, femeia nu mai fu atât de sigură că el avea să fie chiar ultimul.

– ...Așa că prezența lui acolo ne dă motive să credem că ar putea fi implicat în intervențiile din vânătorile de mersi. Totuși, eu personal i-am confiscat aeroglisorul și fără el nu cred că le va mai da bătăi de cap vânătorilor dumneavoastră.

Arianrhod își rezemă capul pe perna cu aromă de floare, care o proteja de spătarul rece al tronului; o asculta, cu mai mult interes decât își permitea să arate, pe inspectoarea care raporta încruntată. Citi privirea pe care femeia i-o aruncă lui Starbuck când termină și mai mult simți decât văzu reacția lui. Cu câțva timp în urmă, îl repezise pe țărănoiul obraznic care o seconda pe PalaThion și o făcuse mai mult pentru propriul lui amuzament; Reginei îi plăcuseră aluziile străvezii cu privire la ceea ce i-ar face el femeii dacă ar avea ocazia. Trecutul lui Starbuck n-o interesa în mod deosebit, dar revenea în prezent într-un mod care uneori o surprindea... deși el rareori o mai surprindea în vreun fel.

– Cine este individul, Inspectore? De ce nu l-ai arestat dacă știi că-i vinovat? Vocea ei trăda nevoia de a descoperi taina ce înconjură Golful Îndepărtat.

– Nu aveam destule dovezi, spuse PalaThion ca într-un ritual pe care îl repetase de nenumărate ori. De vreme ce este extraplanetar, el se află oricum sub jurisdicția Hegemoniei și deci identitatea lui nu v-ar fi de niciun folos, Maiestate.

– Bineînțeles, Inspectore. „Și pot s-o descopăr destul de ușor, extraplanetaro!”

Aruncă o privire spre baza podiumului, la capul luminos, strălucitor al lui Sparks Dawntreader, care stătea stânjenit pe trepte. La sosirea inspectoarei, Regina evacuase mulțimea de nobili palavragii, dar din aceleași motive îi ordonase băiatului să rămână. PalaThion se uitase lung la el, fără să-și ascundă uimirea. Arianrhod văzuse cum ținuta lui Sparks devine mai țănoșă de mândrie, când polițista își înclinase capul într-un gest scurt de recunoaștere a noului său rang.

– Ai văzut-o și pe Văratica adusă de acest extraplanetar?

PalaThion tresări vizibil; ea nu o menționase pe fată.

– Da, am văzut-o... Maiestate. Mâna stângă i se apăsă ușor, inconștient, pe stratul subțire de ghips de pe brațul drept. Dar n-a stat să fie interogată. A fugit cu contrabandiștii. Ei... ne-au scăpat, după cum știți... (își coborî privirea)... și-au luat-o cu ei când au fugit de pe planetă.

– Nu!

Arianrhod se aplecă și cuvântul îi scăpă fără să se poată stăpâni, „S-a dus, s-a dus...” Descleștă pumnii și se lăsă din nou pe spate într-un gest elegant, simțind cum trei perechi de ochi se fixează asupra ei. Ochii căprui și adânci ai inspectoarei se mijiră, gânditori. Arianrhod își dădu seama că ea trebuie să fi observat remarcabila asemănare. Dar PalaThion se mulțumi să-și plece iar fruntea, de parcă n-ar fi putut să tragă o concluzie logică din bănuieli.

– Știi numele fetei? Am motiv să cred că ar putea fi o... rudă.

Polițista n-avea decât să-și bată capul.

– Se numește Moon Dawntreader, Maiestate.

De data aceasta, așteptându-se la răspuns, Regina reuși să se controleze, simțind însă cum un val de emoție îi cuprinde trupul. Însă băiatul de la picioarele ei, auzind numele și înțelegând în sfârșit despre ce era vorba, scăpă fluierul, care alunecă fără zgomot de pe treaptă pe covor până la picioarele lui PalaThion, fără să tulbure liniștea încăperii. Inspectoarea se uită lung la băiat înainte de a-și ridica privirea.

– Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, Maiestate. Îi aruncă din nou băiatului o căutătură, de parcă își dăduse seama că exista o anume legătură între ei și continuă: Eu... nu cred că a dorit cineva să se întâmple astfel.

„Nici pe jumătate cât de rău îmi pare mie.” Arianrhod își răsuci un inel cu degetul mare. „Și nici pe jumătate pe cât îți va părea rău ție, extraplanetaro!”

– Ești liberă, Inspectore.

PalaThion salută și porni grăbită către Sala Vânturilor, cu pelerina

roșie pâlپând ca o flacără înapoia ei. Măinile lui Arianrhod se încleștară din nou, tremurând. Sparks se sculă în picioare și-și ridică fluierul, luptându-se cu supărarea și consternarea.

– Maiestate, eu... pot să plec...? Ținu plecați ochii verzi ca frunza; vocea lui era abia o șoaptă.

– Da, du-te. O să te chem eu când voi avea nevoie de tine.

Regina ridică o mână. Băiatul părăsi podiumul fără să facă plecăciunea cuvenită. Ea îl privi; părul precum sângele proaspăt pe albul de zăpadă al covorului; un trup rănit care dorea un ungher în care să se ascundă, lovit, părăsit, vulnerabil... frumos.

Încă de la sosirea lui aici, Arianrhod simțise cum se trezește în ea ceva ce fusese adormit. O împrăștiare, o renaștere, o dorință... Nu însă aceeași dorință pe care o simțea pentru Starbuck ori pentru oricare dintre cei o sută de foști sau actuali amanți... pentru acea carne fără suflet, însetată să răspundă nevoilor nesătule ale puterii. Când îl privea pe Sparks Dawntreader, ei bine, tânjea să-i aibă trupul zvelt și suplu în pat lângă ea, tânjea să-l atingă și să-l simtă atingându-o. Când se uita la el, îi vedea și fața, prospețimea mirării sale, inocența recunoștinței... acele lucruri pe care ea învățase să le disprețuiască la alții și să le înfrâneze în sine în decursul lungii ei domnii în Iernatic. Tânărul era iubitul lui Moon – cealaltă întrupare a ei, fiica minții ei – și jumătate-bărbat, jumătate-băiat, prezența lui sufla în tăciunii mocniți ai copilăriei ei de mult uitată, încălzindu-i cotloanele reci ale sufletului.

Totuși, Sparks nu răspunsese atunci când ea îi dăduse de înțeles în mod subtil, apoi mai puțin subtil, că îl dorește. Se retrăsese murmurând, părând pe jumătate speriat, îndărătul pavezei legăturii sale cu celălalt eu al Reginei și rămăsese acolo, neînduplecat ca o stâncă în fața tuturor ispitelor, în timp ce neîmplinirea la care Arianrhod nu se aștepta îi întetea focul ce-o mistuia pe dinăuntru.

Însă acum, când amândoi își pierduseră viitorul... își dorea din tot sufletul ca tânărul să se întoarcă, să o privească măcar o dată.

El se opri, o figură solitară pe un câmp de zăpadă, și se uită înapoi. Iar când căutătura ei îl țintui în loc, pe fața lui se așternu, ca un fel de obsesie, înțelegerea unui fapt: „Amândoi am pierdut-o...”

În cele din urmă, se întoarse din nou și merse mai departe către scara în spirală ce ducea înspre nivelele superioare.

– Acum c-ai pierdut peștele, poate-o s-azvârli momeala înapoi.

Femeia se răsuci către Starbuck, simțind tăișul de brici al invidiei ce se răzbătea permanent din vocea lui când vorbea despre băiat.

– Descotorosește-te de Văratiful ăsta slăbănog și de fluierul lui blestemat, Arianrhod. Când îl văd și-l aud îmi vine să vomit. Aruncă-l înapoi în stradă, unde l-ai găsit, până n-apuc eu să-l...

– Până n-apuci să ce, Starbuck? Mă comanzi tu pe mine acum? Se aplecă înspre el, ridicându-și sceptorul.

El se trase puțin înapoi, plecându-și ochii.

– Nu. Doar te rugam, Arianrhod. Doar te rugam... să scapi de el. Nu-ți mai trebuie, acum că fata a...

Regina coborî violent sceptorul peste mâna ce se sprijinea pe brațul tronului; luat prin surprindere, Starbuck țipă de durere.

– Ți-am spus să nu vorbești niciodată de asta.

Își duse mâna la ochi, ca să nu-l mai vadă. Pierduse jocul! Planul ei, viitorul ei, totul era pierdut acum, la această ultimă aruncare a zarurilor sorții. Din cele nouă semințe pe care reușise să le planteze, o singură floare crescuse fără cusur... și-acum tocmai aceea se pierduse din cauza intervenției incompetente a acelorași extraplanetari al căror ciclu de tiranie sperase să-l sfarme. Nici chiar dacă ar fi știut ce-avea de gând, ei nu i-ar fi putut zădărnici mai bine planurile. Iar acum... ce putea să mai facă acum? Să înceapă din nou, cu alt plan, unul mai puțin subtil, mai puțin fragil... și deci mai periculos probabil pentru propria ei poziție. Însă cercetarea posibilităților avea să dureze...

Între timp, se putea răzbuna pe cei răspunzători. Da, putea!

– Vreau ca LiouxSked să plătească pentru asta, iar Albaștrii să sufere. Vreau să se ocupe cineva de el... să dispară.

– Pentru chestia asta vrei să fie omorât Comandantul Poliției? Vocea lui Starbuck trăda o ușoară surprindere.

– Nu. Clătină ea din cap, mutându-și inelele de pe un deget pe altul. Asta ar fi prea simplu. Îl vreau ruinat, umilit, vreau să piardă tot ce are: poziția, respectul prietenilor, respectul pentru el însuși. Vreau ca poliția să fie disprețuită. Cunoști genul de oameni care pot face să i se întâmple așa ceva... du-te în Labirint și aranjează treaba.

Ochii întunecați ai lui Starbuck umplură fantele măștii sale negre cu o curiozitate încă și mai sumbră.

– De ce, Arianrhod? De ce toate astea pentru o puștoaică Văratică pe care nici măcar n-ai văzut-o vreodată? Întâi băiatul, ca s-o aduci pe ea aici, acum asta pentru că ea s-a dus... Pe toate cele șapte învelișuri ale iadului, ce-nseamnă ea pentru tine?

– Pentru mine... trase aer în piept și-l reținu, a însemnat ceva, ceva ce n-aș putea începe să-ți explic, chiar dacă aș vrea.

Îi dăduse lui Starbuck doar liniile generale ale problemei, văzând că gelozia lui pe prezența băiatului începuse să-l facă necontrolabil. Atât timp cât avea siguranța că alți iubiți n-o interesau decât în mod superficial, el era mulțumit; totuși, Sparks însemna ceva mai mult și Arianrhod nu era singura care își dăduse seama de asta. Îi displăcea atitudinea posesivă a lui Starbuck față de ea, dar, ca și alte slăbiciuni ale bărbatului, avea rostul său. Îi spusese de existența fetei, dar nu suflase o vorbă despre motivele dinapoia acestei existențe...

– De vreme ce ea a plecat acum, continuă Arianrhod, nu mai există niciun motiv pentru care să fie nevoie să știi ce a fost. Uit-o! „Cum trebuie și eu...”

– Și băiatul? Întrebă el cu ranchiună.

– Uită-l și pe el, dacă asta te face să te simți mai bine. Îl văzu cum se încrunță. „Cu cât cineva se retrage mai mult, cu atât e urmărit mai cu înverșunare“, se gândi ea la Sparks și rosti cu glas tare: Concentrează-te asupra lui LiouxSked și-ai să mă faci să mă simt mult, mult mai bine.

Întinse mâna și-i atinse ușor brațul. El aprobă din cap, calmându-se sub mâna ei.

– Cu PalaThion cum rămâne? La urma urmei, din vina ei au reușit să fugă contrabandiștii. Vrei să aranjez ceva și pentru ea?

– Nu. Regina își aruncă privirea către Sala Vânturilor. Cu ea am alte planuri. Își va plăti datoria... crede-mă, n-o să-mi scape. Acum însă du-te. Vreau ca asta să se întâmple cât de curând.

Bărbatul făcu o plecăciune și părăsi sala. Arianrhod rămase singură în vasta tăcere albă.

În apartamentul său personal, Sparks stătea întins pe pat, rășchirat, urmărind cu degetele cârceii unei vițe necunoscute de pe tăblia cu cioplituri măiestrite de la capul patului. „S-a dus. E dusă...” își repeta el ori de câte ori mângâia modelul. Nu avea însă putere să creadă, să reacționeze, să se miște, să simtă. Nu avea nici lacrimi. Cum a putut ea să plece... să părăsească planeta într-un mod atât de definitiv, încât parcă murise? Aceea nu fusese Moon, care reprezentase o parte din viața lui din ziua în care se născuse. Nu fusese Moon, cea care jurase să fie veșnic o parte din el...

Moon, care își încălcase legământul și devenise sibilă. De ce? De ce-i făcuse lui asta? De ce-i făcuse lui asta acum? Crezuse că Sparks n-o să se mai întoarcă niciodată? Atunci de ce nu revenise el în Neith cu mult timp înainte? Dacă ar fi fost acolo când ea revenise acasă, atunci nu s-ar mai fi întâmplat așa.

Dar el nu se întorsese. La început, din cauza tuturor lucrurilor care merseseră prost, apoi, după ce-l descoperise Regina, din pricina tuturor lucrurilor ce merseseră bine. Și mereu din cauza lui Carbuncle. Acum, Neith și întreaga lume a Verii păreau la fel de îndepărtate și de cenușii ca un vâl de ceață; singura realitate o constituia caleidoscopul de imagini ale orașului ce îi extinseseră simțurile și conștiința în asemenea măsură încât el nu mai putea fi fericit în lumea limitată a insulelor și a mării. Marea... Pentru locuitorii orașului, marea nu era decât o peliculă de apă întinsă pe un glob de piatră. Ei blestemau folosind numele a mii de zei și rar le adresau rugi, iar răspunsurile pe care le voiau într-adevăr le primeau de la mașinile lor.

Pe o masă din camera alăturată, Sparks avea un terminal legat la una dintre acele mașini. Băiatul umpluse volumul absurd de spațiu pe care i-l repartizase Regina cu instrumente care vorbeau, cântau, ba chiar ascultau, care înregistrau și reproduceau imagini, care îl anunțau timpul sau distanța până la cele mai apropiate stele. Uneori încercase să le demonteze, doar ca să descopere că mecanismele se transformau în pulbere sub mâna lui sau că erau goale (cu excepția fulgilor de metal pictați cu traiecte insectiforme și acoperiți cu filamente). Însă Regina îl încurajase, îl lăsase să cerceteze dispozitivele tehnice ale

palatului; îl trimisese chiar și în Labirint, ca să-și aleagă altele de prin magazinele dispuse într-o rețea complicată.

Sparks se întreba încă de ce-l alesese tocmai pe el și de ce-l răsplătise într-un mod atât de generos pentru puținul pe care-l avea de oferit. Deși nu se mai minuna la fel de mult cum o făcuse la început... Chiar de-atunci devenise conștient de felul cum îl privea Regina în momentele când cânta pentru ea – ardoarea din ochii ei care nu avea nimic de-a face cu muzica, făcându-i degetele să se poticnească și făcându-l să se simtă de parcă ar fi fost în pielea goală. Urmaseră o atingere, un cuvânt șoptit, un sărut, o întâlnire întâmplătoare într-un loc tainic... Arianrhod semăna atât de mult cu Moon, încât îi venea tot mai greu să-și desprindă ochii de la ea, să nu-i întâlnească privirea insistentă, să nu încerce aceleași sentimente și să nu răspundă cererii de pe chipul femeii.

Însă ea nu era Moon, ci Regina fără de vârstă a Iernaticului; iar când privea negocierile ei cu extraplanetarii și cu nobilii ce i se înfățișau la curte, acest adevăr îi devenea tot mai limpede. Arianrhod deținea însușiri pe care Moon nu le putea poseda, pentru că era prea tânără: înțelepciunea, judecata calculată, profunzimea experienței dinapoia zâmbetului ei cunoscător. Apoi însușiri pe care Moon nu le va avea niciodată, însușiri pe care îi venea greu să le numească... existau pe de altă parte însușirile fără nume ale lui Moon, pe care nu le văzuse niciodată la Regină. Ea n-ar fi putut niciodată să devină amintire, să fie cea cu care Sparks împărțise totul.

Cu toate astea, ele semănau atât de mult și trecuse atâta vreme... încât uneori, precum orașul din jur, Arianrhod devenea realitatea, iar Moon doar o imagine din amintire. Iar asta îl făcea să se teamă; spaima că-și va pierde propria realitate îl împiedicase atunci când ar fi dorit să accepte invitația Reginei.

Dar acum așa care-l ținea legat de jumătatea din Vară a vieții sale fusese tăiată. Moon plecase. Plecase! Pentru tânăr nu mai exista niciun motiv ca să se întoarcă acasă... ei nu mai puteau descurca vreodată harababura pe care o făcuseră în viitorul lor. N-avea s-o mai revadă; n-avea să mai stea niciodată întins lângă ea, așa cum stătuse prima dată, pe covorul din fața căminului, în timp ce vântul răbufnea și se tânguia prin bezna miezului de noapte, dincolo de ziduri, iar bunica dormea liniștită în camera alăturată... Într-un final îi dădură lacrimile, se rostogoli pe-o parte și le-ascunse în întunecimea moale a pernei.

Mai mult simți decât auzi pe cineva intrând în odaie, îl atinse curentul rece pătruns prin ușa care se deschise, apoi se închise silențioasă. Se

ridică în capul oaselor, ștergându-și fața, iar când o recunosc pe Regină, dădu să se scoale în picioare.

Arianrhod însă îi puse o mână pe umăr și-l sili, cu blândețe, să se întindă iarăși pe pat.

– Nu. În seara asta nu suntem supus și regină, ci doar doi oameni care au pierdut pe cineva drag.

Când se așează lângă el, veșmântul din material moale, plisat, alunecă de pe-un umăr, dezvelindu-l.

Era îmbrăcată simplu, fără bijuterii, în afara unui colier făcut din frunze metalice, bătute, înșirate pe un șnur de mătase.

Sparks își șterse din nou fața, îndreptând oarecum stânjeneala, dar nu și confuzia ce-l cuprinsese.

– Eu... nu-nțeleg... Maiestate. Văzând-o aici, lângă el, îi trecu în sfârșit prin minte s-o-ntrebe: Cum de-ați știut despre Moon? Despre Moon și mine?

– Încă mă întrebi cum de le știu eu pe toate, după atâta vreme de când te afli aici? surâse ea.

Tânărul își plecă privirea la mâinile pe care și le apăsa pe genunchi.

– Dar... de ce noi? Dintre toți de pe lumea asta... suntem doar niște Văratici...

– Sparks, chiar n-ai ghicit, nici măcar un pic? Uită-te la mine. El își ridică ochii. Îți amintesc de cineva... îți amintesc de Moon, nu-i așa? Sparks încuviință. Tu credeai că n-am înțeles. Îi atinse brațul și continuă: Ba da, am înțeles. Știu că asta... te neliniștește. Ea este neamul meu, din aceeași carne și același sânge cu mine. Îmi este mai apropiată mie decât ție.

– Sunteți...? El încercă să-și imagineze ce relație de rudenie putea fi între ele, de semănau atât de mult la fiecare trăsătură. Mătușa lui Moon? Sora tatălui...

Arianrhod clătină din cap; o șuviță de păr de culoarea laptelui i se desprinsese din coafură, descolăcindu-se în lungul gâtului.

– Moon nu are tată... nu mai are. Nici noi, tu și cu mine, n-o mai avem pe Moon. N-am avut nici măcar șansa s-o-ntâlnesc vreodată, dar ea era

la fel de importantă, la fel de scumpă pentru mine cât a fost și pentru tine. Poate chiar mai mult decât atât. O vreme am sperat că o vom avea alături de noi aici, în oraș.

Își mută ochii de la el, plimbându-i agitați pe deasupra mesei ornamentate și ticsite de fleacuri de lângă perete.

– Ea n-ar fi venit, șopti tânărul. Mai ales după ce a devenit sibilă.

– Crezi că nu? Nici măcar pentru tine?

Mâna Reginei continua să se sprijine, plină de înțelegere, pe brațul lui.

– N-am fost niciodată atât de important pentru ea pe cât era dorința de-a deveni sibilă, oftă Sparks. Dar de ce nu mi-ați spus despre... ea și dumneavoastră și... și noi?

Cumva, nu-i mai vorbea Reginei, ci singurei persoane care înțelegea ce pierduse.

– Ți-aș fi spus. Îți spun acum. Voiam să știu ce fel de iubit ar alege... neamul meu dintre toți ceilalți. Voiam să te cunosc eu mai întâi. Și i-am aprobat alegerea, foarte mult.

Înainte de a-i părăsi brațul, mâna femeii i-l strânse ușor nervoasă, își înlătură șuvița rebelă, eliberând-o însă și mai mult. Băiatul n-o mai văzuse niciodată epuizată, neatentă și dezamăgită. Atât de umană, atât de asemănătoare lui... și lui Moon.

– Eu n-am s-o mai cunosc niciodată pe Moon. Te am doar pe tine ca să-mi povestești despre ea, să-mi amintești de ea. Spune-mi ce-ți aduci aminte cel mai bine și ce simți cel mai puternic. Ce lucruri iubea... ce însușiri ale ei îți plăceau mai mult decât toate celelalte? Spune-mi cât de mult o iubeai...

Îi reveni în minte noaptea cu vântul puternic, cu lumina focului, laolaltă de alte mii de imagini ale lui Moon; copila rotindu-se pe o plajă strălucitoare, cu brațele întinse în lături ca pentru zbor; fata înfoclită, târând o plasă plină cu pești arămii, alături de el pe o punte înghețată; și din nou iubita, șoptind cuvinte dulci, fierbinți, aproape de inima lui.

– Nu pot. Nu pot să vă povestesc despre ea... Vocea i se stinse. Nu dacă ea a plecat.

– A plecat, Sparks. Arianrhod își trase diadema din păr și-și scutură

pletele eliberate ca o revărsare de cascadă peste umeri și spate, peste pastelurile ca de nori ale veșmântului simplu. Dar n-ai pierdut-o. Numai dacă nu vrei s-o pierzi. Ea se aplecă. Suntem foarte asemănătoare, nu-i așa... noi două?

Tânărul se uită la cascada părului auriu, la trupul zvelt de fetișcană și la materialul moale al rochiei, bine întins de sânii mici și aroganți... la buzele ei, la ochii de culoarea agatului, verzi ca mușchiul de copac, care puneau întrebarea, la fața ei pe care se citea răspunsul:

– Da.

– Atunci lasă-mă să fiu Moon pentru tine.

Ridică cu vârfurile degetelor o şuviță din părul lui, cu un gest ce i se păru obsedant de familiar și Sparks simți cum pulsul începe să-i zvâcnească puternic în tâmples. În cap auzi vocea Mării; dar nu știa, sau nu-i mai păsa, dacă îl binecuvânta sau îl blestema. Era înfierbântat și nici măcar Marea nu-i mai putea stinge flacăra nevoii; întinse mâna, atingând-o pentru prima dată; și-o lăsă să alunece în jos de-a lungul umărului ei dezgolit, pe suprafețele reci, curbate, ale brațului.

Ea se lăsă dornică în voia dezmiardării lui și-l trase în jos pe pat, conducându-i palmele.

– Arată-mi cât de mult o iubeai...

Sparks ședea întins cu ochii închiși, absorbind mesajele care ajungeau la el prin celelalte simțuri, amplificate de greutatea recunoscătoare a trupului său epuizat. Inhală parfumul cald, de mosc, al lui Arianrhod, simțind ușoara apăsare a corpului lipit de al lui. Femeia nu avea aromele mării, ci emana o mireasmă de parfumuri exotice. Cu toate acestea, intuia în ea prezența Mării: ea era incarnarea Doamnei, înveșmântate în spumă, cu păsări de mare zburându-i din păr, cu buze precum răsăritul soarelui, precum sângele... ea îl așteptase acolo de secole. Ascultă ritmul răsuflării liniștite a femeii și deschise ochii ca să-i examineze fața; cum stătea întinsă lângă el, zâmbind pe jumătate adormită, putea să fie chiar cea pe care o strigase în momentul când își pierduse controlul...

Uimirea îl atinse cu o mână neliniștită când își dădu iarăși seama că stătea întins lângă Regina Iernii. Îl copleși însă o tandrețe profundă; vru să-i dea ei dragostea, loialitatea, viața, pe care le făgăduise celeilalte întrupări a femeii.

– Arianrhod... șopti el numele neobișnuit, Arianrhod... Vreau să fiu singurul tău iubit.

Ea deschise atunci ochii și-l privi dojenitor.

– Nu. Nu, dragostea mea.

– De ce nu? O strânse protector în brațe. Pentru Moon, eu am fost singurul. Lasă-mă să fiu singurul și pentru tine. Nu sunt doar un alt pește în plasă, nu vreau să te-mpart cu alți o sută.

– Dar trebuie să mă-mparti, Sparks. Eu sunt Regina, puterea. Mie nu-mi pune nimeni limite, pe mine nu mă comandă nimeni... N-aș permite așa ceva, pentru că mi-ar știrbi controlul. Nu va exista niciodată o persoană unică, bărbat sau femeie. Pentru că eu sunt Unica. Nimeni însă nu va mai fi ca tine... îl sărută ușor pe frunte, strângând în palmă medalia extraplanetară de la pieptul lui: Copilul meu stelar.

El se cutremură.

– S-a-ntâmpat ceva?

– Ea obișnuia să-mi spună așa... Sparks se ridică într-un cot, privind-o pe femeia care stătea pe spate, zâmbind, cu gândul dus în afara timpului. Dacă nu pot să fiu singurul, atunci vreau să fiu unicul care contează, adăugă, văzând în minte silueta bațjocoritoare, îmbrăcată în negru, aflată întotdeauna la dreapta Reginei, care nu scăpa niciun prilej ca să-l sâcâie și să-l umilească cu o bucurie drăcească, izvorâtă dintr-o gelozie cruntă. Vreau să-l înfrunt pe Starbuck!

– Pe Starbuck? Arianrhod făcu ochii mari și se uită la el sincer surprinsă, înainte de a izbucni în râs. Scumpul meu, ești prea nou aici ca să-ți dai seama ce spui... și ești mult prea tânăr și plin de viață ca să pierzi totul. Pentru că asta se va întâmpla dacă-l provoci pe Starbuck. Sunt măgulită de gestul tău, dar îl interzic. Crede-mă când îți spun că el n-are nicio importanță în inima mea încă din noaptea primului Festival, de când mi-am pus masca de Regină a Iernii... cu atât de mult timp în urmă... (ochii ei se schimbă și nu mai vedeau), în patul meu sau în viața mea, n-a mai existat nimeni care să mă facă să doresc din tot sufletul vremea când eram doar Arianrhod și trăiam într-o lume ignorantă, dar liberă. Când dorințele și visele însemnau ceva, pentru că ele nu se realizau niciodată. Mă faci să visez la inocența pierdută... mă faci să visez. Zâmbi din nou, de parcă nu-i venea să creadă. Nu-i nevoie să faci sau să fii mai mult decât ești ca să te iubesc... și să doresc să te țin la adăpost de primejdii. Starbuck te poate uide într-

un duel, indiferent ce armă ai alege, fie chiar și numai cu mâinile goale. Și-apoi, un Starbuck trebuie să fie extraplanetar, să posede anumite cunoștințe și să aibă printre ai lui relațiile care să m-ajute să-i țin în șah.

– Sunt destul de extraplanetar. Întinse medalia și-o lăsă să se răsucească pe lănișor în aer, deasupra ei. Și-apartin destul acestei lumi, încât să-i urască pe extraplanetari așa cum îi urăști și tu. Am ascultat și-am privit, am aflat multe despre curte și despre oraș, despre felul cum îl folosesc extraplanetarii. Iar ceea ce nu știu, ai putea să mă-nveți tu... Surâse într-un fel pe care Moon nu l-ar fi înțeles. În plus, cunosc singurul lucru cu adevărat important, chiar dacă nu crezi... știu cum îl pot provoca pe Starbuck și să câștig.

Încetă să mai zâmbească.

Arianrhod îl studie în tăcere; tânărul simțea cum îl cântărește și-l măsoară din ochi. I se păru că o umbră trece peste fața ei înainte să aprobe din cap.

– Provoacă-l, atunci! Dar dacă o faci și dai greș, voi spune că ești un mic fanfaron încrezut și voi face dragoste cu el pe mormântul tău.

Apucă pandantivul sclipitor și-l trase pe Sparks peste ea.

– Nu voi da greș, se repezi el din nou flămând la buzele femeii. Și dacă nu pot să fiu singurul tău iubit, atunci voi fi cel mai bun.

Era chiar dimineța zilei cu pricina. Starbuck se pregătea încet, tacticos, în camera cea mai tainică a apartamentului său particular; cu fiecare mișcare precisă și fiece hotărâre, cât de mică, se autoliniștea, repetându-și că este absolut stăpân pe situație. Ca să se simtă comod și să se poată mișca mai ușor, purta salopeta utilitară a costumului de vânătoare în locul scliviselii funebre a straielor de la curtea regală. Își trase mânușile negre de piele și-și așeză pe cap casca. Îl străfulgeră gândul că aceea putea fi ultima oară când purta masca sau îndeplinea ritualul și mușchii i se încordară. Alungă gândul cu dispreț, ca și cum l-ar fi măturat din cale pe Sparks Dawntreader.

Vasăzică răsfățatul Mamei, cel cu caș la gură, își închipuie că ar putea să fie Starbuck, ba mai avusese și neobrazarea să lanseze o provocare... pe care Arianrhod o acceptase. L-ar fi durut să știe că Regina îi putuse face una ca asta, numai că înfruntarea era atât de dezechilibrată încât nu putea crede că ea o luase în serios. N-ar fi lăsat un jegos neștiutor de provincial, cu o medalie luată de la amanet, să pretindă că e extraplanetar, dacă n-ar fi fost sigură că puștiul nu avea nicio șansă să câștige întrecerea.

Nu, dorise doar să se distreze; era în firea ei s-o facă. De la primirea vestii despre verișoara lui Dawntreader, parcă-și ieșise din fire; mofturoasă și arțăgoasă, era chiar mai greu de trăit cu ea decât de obicei. N-ar fi crezut că pe această planetă exista ceva care putea să-i străpungă armura supremului egocentrism sau să-i clatine aroganța de nezdruncinat. Oare ce reprezenta fata pentru ea ca să o supravegheze în toți acești ani? Ar fi dorit mult să știe care erau punctele vulnerabile ale lui Arianrhod...

Știa deja ce însemna băiatul pentru ea: satisfacția faptului că, după cea mai lungă urmărire de care avusese ea vreodată nevoie, reușise să aducă în pat un vânat ce nu se lăsa prins. Fie că puștiul era fraier, fie c-o făcea dinadins pe inocentul și se lăsa rugat, fie că era și una, și alta, treaba mersese foarte bine. Privirea galeșă cu care îl fixa Arianrhod pe Sparks îl scoase din minți pe Starbuck, trezindu-i o gelozie pe care n-o simțise niciodată față de foștii ei amanți.

Acum însă nimic din toate astea nu mai conta. Pur și simplu, pierduse timpul făcându-și atâtea griji, deja regina se plictisise de Sparks. Odată ce emoția vânătorii pierise, iar obiectul râvnit nu mai constituia decât o simplă piesă din colecție, era de presupus că Arianrhod avea să decidă să scape de el, așa cum o făcuse cu toți ceilalți. Lucrurile deveneau astfel de înțeles și se potriveau cu firea ei, pe care o știuse dintotdeauna. Regina urma să fie din nou a lui, revenind la el ca întotdeauna; fiindcă Starbuck știa ce voia ea, în toate privințele, și-i putea satisface poftele.

În plus, avea să fie de-a dreptul o plăcere să se ocupe de această trebușoară de rutină, ucigându-l pe netrebnicul acela incomod. Arianrhod îi acordase băiatului șansa alegerii armelor, ceea ce pe Starbuck nu-l deranjase deloc, căci el mânua perfect orice armă, iar puștiul nu era decât un umil cântăreț din fluier. Ba chiar aproape sub demnitatea lui... dar își pusese în gând să se bucure totuși de situație.

Starbuck se studie în oglinda înaltă și fu mulțumit de efect. Își puse centura cu arme și se îndreptă către Sala Vânturilor, acolo unde le ordonase Arianrhod să se întâlnească. Deși hotărârea îl cam surprinsese, nu o pusese sub semnul întrebării. Nobilii și servitorii pe lângă care trecea pe coridoare se țineau la distanță, aruncându-i în fugă priviri nervoase. Chiar și nobilii îl tratau întotdeauna cu respect, căci nu erau decât niște aristocrați plăpânzi și răsfățați. Toți știau că se lansase o provocare și că aceasta era ziua înfruntării, dar nimeni nu va afla niciodată cine aruncase mănua sau care va fi deznodământul, deși oricine putea ghici.

„Ce armă va încerca puștiul?“ se întrebă Starbuck. Un fior electric îi străbătu degetele și făcu vreo câteva mișcări de dezmoțire. Provocările reprezentau ceva ce nici unui Iernatic respectabil nu-i plăcea să admită că existau încă, undeva în jumătatea lor de planetă: ceva rămas din negura vremurilor întunecate de dinainte ca Hegemonia să fi readus lumina pe această lume pierdută; dintr-o vreme în care Regina era adevărata Mare Mamă în ochii supușilor și bărbații luptau pentru favorurile ei divine... așa cum făceau acum cei doi. Nu-l deranja faptul că era un atavism provenit dintr-o eră necivilizată, îi făcea plăcere să-și măsoare forțele cu alți bărbați, dovedind lumii – lui Arianrhod, sie însuși – de fiecare dată când câștiga, că e un bărbat mai bun decât cei care încercaseră să-l doboare. Nu numai cel mai puternic, dar și cel mai isteț. De aceea câștigase întotdeauna și avea să câștige mereu. Chiar dacă se născuse Neclasificat pe Kharemough, cu întreaga lume în spatele lui făcându-l să mănânce rahat, își croise o ieșire din cloaca aceea, ajungând prin propria strădanie într-o poziție influentă pentru care nici cel mai școlit

tehnocrat de pe Kharemough n-ar fi fost mai potrivit. El avea tot ce dețineau ei și încă ceva pe deasupra: apa vieții. Câți dintre ei își cheltuiau averile strânse într-o viață pentru a șterge o zi din fiecare săptămână sau lună cu care îmbătrâneau? El bea zilnic din fântâna vieții, și asta datorită funcției. Atât timp cât îi dădea lui Arianrhod ce voia ea, el urma să aibă tot ce-i poftea inima și nu trebuia să îmbătrânească niciodată. Atât timp cât urma să rămână în floarea vârstei, niciun provocator nu-i putea lua toate astea.

Ajunse în sala de audiențe. Era pustie acum, vastă și liniștită, de parcă își ținea răsuflarea. O traversă și trecerea lui nu-i deranjă cu nimic tăcerea. Se întrebă cum ar fi fost să dețină puterea timp de o sută cincizeci de ani, așa cum făcea Arianrhod? Cum ar fi fost să rămână în viață atât de mult; să vadă întoarcerea extraplanetarilor și renașterea Iernii... să vadă civilizația reînviind și să-și aleagă în voie distracțiile ei? I-ar fi plăcut să știe cum s-ar fi simțit un bărbat sau o femeie după toate astea; și se întrebă dacă, după ce-ar fi trăit atât de mult, n-ar fi putut înțelege toate convoluțiile minții lui Arianrhod.

Pierduse de multă vreme șirul femeilor pe care le cunoscuse, de la tehniene aristocrate până la slave; le urâse pe unele și se folosise de cele mai multe, respectând una sau două, dar fără să fi iubit măcar vreodată pe vreuna dintre ele. Nimic nu-i dovedise niciodată că iubirea ar fi reprezentat ceva mai mult decât un cuvânt referitor la actul sexual. Doar ființele plâpânde și învinșii mai credeau în iubire și în zei...

Totuși, nu avusese niciodată o experiență asemănătoare celei trăite cu Arianrhod. Ea nu era atât o femeie, cât o forță a naturii; magnetismul ei fusese alcătuit din toate lucrurile pe care Starbuck le găsea demne de dorit. Fără voia lui, îl făcuse să creadă în propria vulnerabilitate; și din cauza asta nu era decât pe jumătate dispus să mai creadă în puterea unor zei... sau a unor zeițe stranii. Iar el nu urma să aibă la dispoziție o sută cincizeci de ani de tinerețe și plăceri, o sută cincizeci de ani ca să lucreze la descâlcirea misterelor ei, chiar dacă ar fi vrut s-o facă. Peste doar cinci ani trebuia să părăsească această lume pentru totdeauna... sau să moară. Peste cinci ani, la Schimbare, totul lua sfârșit: Arianrhod avea să moară... și el împreună cu ea, doar dacă nu va fi alungat între timp. Acum o iubea, deși niciodată în viață nu mai iubise pe altcineva. În afară de sine însuși. Totuși, nu credea că o iubește mai mult decât iubea viața.

Când intră în Sala Vânturilor, o găsi pe Regină așteptându-l pe platformă; în spatele ei, groapa gemu și oftă un înflăcărat salut de bun venit, Turbioane de vânt rătăcite îi ridicau părul alb ca laptele,

fluturându-l apoi peste albeața cuprinzătoare a mantiei de ceremonie. Făcută din penajul și pielea de pe burta unor păsări arctice, mantia era împodobită cu argint și avea moliciunea norilor... bărbatul își aminti de senzația pe care i-o provocase atingându-i pielea. Arianrhod o purtase de șase ori, la fiecare dintre precedentele lui dueluri; o purtase și prima dată când el fusese cel care azvârlise mănuașă.

Dulăii stăteau în stânga, cu pieile strălucind, cu pleoapele interioare întinse peste ochii sidefii, lipsiți de expresie. Fuseseră aduși aici pentru a-l sluji pe învingător... și a se debarasa în liniște de cadavrul învinsului, în zece ani. Starbuck nu înțelesese niciodată nesfârșitele lor dialoguri zumzăite, dar nici nu-i păsase de ele. Nu știa dacă aveau viață sexuală și nici măcar dacă erau sexuați. Se presupunea că inteligența lor era subumană, dar cum naiba puteai judeca mintea unei ființe de pe alte tărâmurii? Pe unele planete, erau folosiți ca sclavi, dar aceeași soartă o împărtășeau și ființele umane. Se întrebă în treacăt la ce s-or fi gândit Dulăii când se întoarseră să-l privească și dacă ei se gândeau vreodată la orice ar putea avea vreo legătură cu omul. În afară de subiectul uciderii.

Starbuck se înclină protocolar în fața lui Arianrhod și a băiatului.

– Am venit. Spune ce armă ai ales.

Era pentru prima dată când alegerea nu-i aparținea lui. Ochii Reginei îl fixară când rosti cuvintele pe care le prevedea ritualul; dar în căutătura lor nu se vedea nimic liniștitor, ci doar o reafirmare a răcelii ce sporise în ea după sosirea băiatului. Însemna oare că ea continua să fie impresionată de ticălosul de Văratîc? Credea oare cu adevărat că el avea o șansă?

Prins pe picior greșit, Starbuck își strânse pumnii unul în celălalt. S-o ia dracu', doar n-o avea de gând s-o țină tot așa! Era hotărât să-l ucidă pe băiat, și-atunci urma să intre din nou în patul ei, indiferent dacă femeia îl dorea sau nu. Se strădui să-și îndrepte mânia ucigașă, ce-i creștea mereu, pe făgașul concentrării atenției.

– Ei, ce-ai ales?

– Vântul. Sparks Dawntreader schiță un zâmbet și roti brațul, indicând: Vom sta pe pod și acela care va stăpâni mai bine vânturile va rămâne acolo când totul se va sfârși.

Scoase încet fluierul din punga de la cingătoare și-l ridică.

Starbuck chicoti scurt a surprindere. Deci, puștiul mai avea și

imaginație pe măsura tupeului... și prostiei lui. Nobilii cu fluierul lor puteau să-și asigure împrejur un spațiu liniștit pe timpul traversării abisului, însă n-aveau cum să manevreze două spații simultan. Cu ajutorul cutiei de control, Starbuck putea produce notele și acordurile care să-i asigure protecția și totodată capacitatea de a ataca. Dacă puștiul, cu fluierul ăla din scoică, își închipuia că era mai bine echipat decât un nobil, atunci va avea cea mai mare surpriză a vieții sale... și ultima.

Arianrhod se retrase, cu mantia unduindu-se ca un vâl de ceață, precum panourile de vânt translucide de deasupra punții. Îi lăsă singuri pe cei doi, față în față.

– Cel mai bun să învingă.

Vocea ei nu avea nicio intonație.

Fără să aștepte ca Sparks să facă prima mișcare, Starbuck trecu pe lângă el și pași pe punte. O traversă aproape fără grijă, cu degetele apăsând secvența muzicală a butoanelor de la centură. O dată îl lovi vântul și i se tăie răsuflarea, dar fu sigur că nu observase nimeni. Se opri în sfârșit dincolo de jumătatea lungimii podului și se întoarse; rămase în picioare, așteptând cu o mână în șold și cu cealaltă la cingătoare. Până acum nu stătuse niciodată nemișcat deasupra abisului; măruntaiele gemânde ale mașinăriei orașului coborau parcă la infinit dedesubtul lui, iar puntea pe care stătea i se părea mult prea fragilă. Apăsă automat butoanele de tonuri ascuțite, simțind fluctuațiile celulei de presiune din jurul său, foarte conștient că nu trebuia să se uite în jos.

Sparks ridică fluierul la buze și pași pe podeț; puritatea fluidă a notelor ajunse cu claritate la Starbuck. Cu oarecare surprindere văzu că, în ciuda așteptărilor, șmecheria funcționa – muzica îl învăluia pe puști ca o vrajă, iar el se mișca în văzduhul liniștit, cu văpaia părului și mătasea verde a cămășii netulburate de vânt. Pesemne petrecuse o mulțime de timp analizând acest loc. Numai că asta n-avea să-l ajute cu nimic.

În clipa în care băiatul abia trecuse puțin de margine, Starbuck apăsă un al doilea buton. Panourile translucide și bombate se deplasară brusc; vântul se năpusti în sus dintr-o direcție neașteptată și lovi ca un șarpe în spatele băiatului. Acesta se clătină și căzu într-un genunchi la marginea fără balustradă a potecii de peste hău; dar degetele lui nu dădură drumul fluierului și contracara cu abilitate curentul transversal, sculându-se în picioare pe mijlocul punții. Înaintă iarăși,

cu o furie nemiloasă întipărită pe chip; un iureș de note stridente dansă în fața lui, păzindu-i mersul, estompând sunetele fentei și atacului celuiilalt.

Starbuck se poticni, abia reușind să se țină pe picioare, când vântul îl lovi puternic în față. Ochii îi lăcrimară; clipi frenetic încercând să vadă, când, de fapt, ar fi trebuit să asculte. Vântul îl prinse din spate și-l doborî. Rămas în patru labe, își regăsi însă stăpânirea de sine, stabilizându-și spațiul de aer liniștit cu o îndemânare disperată. Panourile de vânt trosniră și zornăiră când Sparks atacă din nou, rânjind acum cu o concentrare care nu avea nimic vesel în ea. Starbuck se clătină, dar reuși să pareze lovitura, notele răsunând în văzduh; își dădu seama în sfârșit că duelul nu avea să fie dezechilibrat... cel puțin nu în felul în care își imaginase el. Nu dăduse niciodată destulă atenție muzicii băiatului ca să sesizeze virtuozitatea cu care folosea bucata aia blestemată de scoică. Putea scoate din ea acorduri foarte înalte și-și mișca degetele atât de repede, încât notele realizau o armonie aproape perfectă... aproape. Iar Sparks o făcea de parcă s-ar fi pregătit pentru înfruntare cu toată iscusința urechii lui muzicale și a minții sale de viitor tehnician.

Era totuși un joc al morții și, dintre toate deprinderile pe care el, Starbuck, le avea și pe care băiatul ar fi putut să le aleagă, manipularea vânturilor era cea mai puțin exersată. Începu să transpire; pentru prima dată dintr-o lungă perioadă de timp pe care și-o putea aminti, simți cum încet-încet îl cuprinde teama pentru propria viață. Vântul îl trânti din nou, tocmai când credea că se află în siguranță. Plin de ciudă, întoarse lovitura și, trimițând vântul din trei direcții diferite, auzi strigătul de surprindere al băiatului care, pocnit pe neașteptate de o rafală, se rostogoli de-a berbeleacul în față. Rămase însă pe punte și-și recăpătă echilibrul înainte ca altă pală să-l poată mătura de tot.

Starbuck înjură, abia trăgându-și răsuflarea. Existau prea multe opțiuni și nu era nicio cale de a prezice ce efect va avea suprapunerea comenzilor lor separate, chiar dacă și-ar fi putut ghici corect intențiile. Se ghemui, apoi se repezi către Sparks, preocupat mai mult de propria siguranță decât de atac. Cu cât se aflau mai aproape unul de celălalt, cu atât mai puțin își putea permite puștiul să-și periclitizeze stabilitatea prin schimbarea vânturilor din jur. Dacă ar fi putut pune mâna pe fluierul ăla și să-l spargă, atunci ar fi fost în măsură să termine această...

O puternică rafală rece îl trânti pe jos cât era de lung; se rășchiră de-a curmezișul punții, zbatându-se deznădăjduit cu picioarele într-o parte,

iar capul și umerii atârând peste cealaltă margine. Timp de o clipă, care i se păru o veșnicie, privi în jos, în abisul cu pereți negri, unde rotocoalele încetoșate ale luminilor mașinii scliceau precum focul pierdut și fără de sfârșit al inimii Porții Negre; iar mirosul mării îi pătrundea adânc în nări, în timp ce bocetul ei înăbușit îi răsună puternic în tâmpile. Zăcu nemișcat, așteptând, cu mâinile agățate de marginea îngustă a punții arcuite, hipnotizat de iminența morții.

Totuși, necunoscuta lovitură finală nu se abătu spre a-l rostogoli peste marginea punții; paralizia îi trecu și, când înălță capul, îl văzu pe Sparks, înlemnit ca și el, incapabil să-l ucidă.

Se ridică iar pe puntea lată de numai un metru, reacționând acum în mod instinctiv; înălțându-se în picioare, se adăposti într-o bulă de aer calm. Se repezi în față și aproape îl ajunsese pe băiat, când acesta reacționează în cele din urmă, biciuindu-l cu o rafală dublă. O respinse însă cu ușurință și, în același timp, îl lovi cu toate puterile pe băiat în burtă.

Sparks se prăbuși cu un țipăt de animal în agonie. Fluierul îi rămase în pumn, dar inutil acum, fără să mai constituie un pericol pentru rivalul lui... Starbuck se retrase încet, savurându-și triumful, părându-i rău doar că puștiul era prea rănit ca să-i mai pese de ce urma să i se întâmple în continuare. Înălță capul ca s-o privească pe Arianrhod, care se uita la ei de pe margine, departe, ca un vis de neatins. În următorul moment, drumul către ea va fi din nou liber. Mâna i se deplasă înspre comenzile de la cingătoare; Arianrhod se mișcă ușor.

Două note discordante se ciocniră în aer. Uluit, Starbuck își simți picioarele fugindu-i de sub el în clipa în care îl doborî vântul. Nu, nu-l doboră pe băiat... ci pe el însuși! Iar acum cădea...

– Arianrhod! îi strigă el numele ca pe-un blestem, ca pe-o rugăciune, ca pe-o acuzație, în timp ce cădea; și strigătul îl urmă în jos, în întuneric.

Poarta Neagră umplea ecranul protejat ce acoperea centrul peretelui, precum o spirală înflăcărată pe întunericul de chihlimbar al îndepărtatului fond stelar. În inima acestui roi stelar existase odată o abundență de epave cosmice plutitoare, care hrăneau foamea unei găuri negre; de-a lungul eonilor, cele mai multe dintre ele fuseseră consumate, iar excrementul ucigaș al radiației gravitaționale a găurii se redusese. Gaura captase însă și steaua pe care tiamatanii o numeau Steaua Verii; o ținea prizonieră printr-un cordon îngust, absorbindu-i cromosfera. Praful și moleculele izbucneau în vâlvătaii, degajând energia potențială atunci când erau absorbite către distrugere, la fel cum nava lor era acum atrasă în jos...

Elsevier simți cum o mistuia foamea Porții Negre, încercă prima furnicătură a senzației fizice, mișcarea lentă, coercitivă, a trupului ei lipsit de greutate către imaginea de pe zid... o simți și în adâncurile minții, unde îi testă groaza tainică de dezmembrare. Perna flexibilă, dar fermă, a coconului transparent care o învăluia o ținu cu o liniștire blândă.

În treacăt se uită în jos, pe lângă picioarele ei, către centrul de greutate al navei, acolo unde Moon atârna într-o altă crisalidă captatoare de lumină. Fata se foia neliniștită, precum o pasăre în laț; combinezonul ei roz-închis prindea reflecțiile din consola suspendată în jurul ei. O coroană de plasă argintie atârna inutilă deasupra părului ei poleit de argint: coroana pe care Cress ar fi trebuit s-o poarte, casca simbiotică a unui astrogator. Moon privi în sus și o descoperi pe Elsevier, iar aceasta îi citi emoțiile de pe față.

– Moon, ești gata?

– Nu...

Elsevier încremeni gândindu-se cu teamă la ce le putea face o izbucnire de rebeliune din partea fetei. Credea că o convinsese că această călătorie nu reprezenta decât un simplu ocol în drumul spre găsirea vărului ei. Dar dacă acum refuza să înceapă un Transfer...

– Nu știu ce să fac. Nu-nțeleg nimic, nu-nțeleg cum...

Bătrâna simți cum îi înflorește un zâmbet când își dădu seama că pe fața lui Moon exista doar îndoială, nu refuz. Își citise acolo propria conștiință vinovată.

– Nici nu trebuie să înțelegi. Lasă asta în seama mea. Ai încredere, încă nu sunt pregătită să-l întâlnesc pe Plătitor. Tu doar să introduci toate datele, așa cum ți-am arătat.

Fără să spună nimic, fata se uită iarăși la ecran cu uimirea temperată de înțelegerea parțială a puterii teribile a Porții. Se aflau deasupra polului ei de rotație, prinși deja în vârtejul miezului său gravitațional: acea forță atât de inexorabilă, încât nici chiar lumina nu putea evada dinăuntru. Gaura, având douăzeci de mii de mase solare, era destul de întinsă ca o navă special proiectată să cadă prin orizontul evenimential, înainte să poată fi ruptă în bucăți de forțele de maree ce acționau asupra ei. Totuși, numai un astrogator pregătit în fizica singularităților și aflat în conexiune simbiotică cu calculatoarele navei putea menține echilibrul critic al stabilizatoarelor. Doar el le putea asigura intrarea în Poartă, exact prin punctul care să le permită înscrierea pe canalul către destinația aleasă. Doar un astrogator... sau o fată neștiutoare de pe o planetă înapoiată a cărei minte se găsea deja în simbioză cu cea mai mare bancă de date din spațiul și timpul cunoscute.

– Vrei să încep Transferul? Moon o privi din nou, palidă la față.

Elsevier respiră adânc, amânând momentul inevitabil. Acesta trecuse deja și acum trebuia s-o spună.

– Da, Moon. Țineți ochii pe ecran și începe Transferul. Și zeii să mă ierte, iar pe tine să te ocrotească, copila mea. Pentru că nu-ți vei mai vedea casa niciodată.

Ochii lui Moon se închiseră pentru câteva clipe, ca într-o rugă către propria zeiță și apoi se concentrară pe vârtejul strălucitor aflat în fața lor.

– Introducere de date.

Elsevier apăsă un buton de pe telecomanda de la centură, în timp ce trupul zvelt al fetei fremătă în transă; datele privind intrarea lor se luminau brusc pe imaginea de pe ecran și dispărură din nou. Dacă ea avea dreptate și nu-și putea permite să greșească, ar fi trebuit să fie îndeajuns pentru a porni conexiunea inversă cu informația necesară în

sistemul de conducere al navei. Fără implanturile unui astrogator, nicio ființă umană nu putea realiza o utilizare completă a circuitelor simbiotice ale calculatorului navei, dar Transferul sibil putea furniza informația pe care n-o puteau da calculatoarele.

– Gata, anunță Silky vorbind într-o sandhi stâlcită și vocea lui ajunse la Elsevier ca un şuier în tăcerea cabinei de comandă. Doare la fată?

– De unde vrei să știi? răspunse bătrâna, cu vocea ascuțită de fiorul propriei îndoieli.

Se încruntă către el. Corpul său amfibiu, mătăsos sub acțiunea uleiurilor care nu-l lăsau să se deshidrateze, strălucea prin propriul cocon. Vocea îi suna ciudat de neliniștit; femeii îi trecu prin minte că se transpusesse în situația lui Moon, nevinovată și neajutorată, ruptă de lumea pe care o știa și lăsată la cheremul unor străini trădători.

– Poate ea muri?

– Termină naibii, Silky! Elsevier își mușcă buza și privi iarăși imaginea tot mai sumbră a Porții. Știi doar că nu-ți pot răspunde... și mai știi că n-aș fi făcut treaba asta dacă aș fi crezut că ar putea să moară. Tu știi asta, Silky... Ce altceva îi mai rămâne de făcut oricăruia dintre noi decât să-ncerce? I-am spus fetei că o să fie o transă lungă și ea a acceptat.

– Ea prea tânăr. Ea știe nu. Tu mințit la ea, zise Silky cu o nuanță de reproș pe care n-o mai manifestase niciodată.

Elsevier închise ochii.

– Am s-o las să facă ce vrea ea. Voi veghea să aibă tot ce-i trebuie pentru a fi fericită pe Kharemough.

Deschise din nou ochii, privind-o pe Moon. Îmbrăcat în costumul roz, corpul fetei era acum fără vlagă, apăsător ușor de pereții coconului. Trecuseră oare numai patru zile de când făcuseră acea asolizare nenorocită pe Tiamat și fugiseră înapoi pe navă fără alt rezultat decât starea gravă a lui Cress, înlocuit acum de o străină derutată?

În plus, timpul nu curgea în favoarea lor: poliția îi căuta deja în spațiul Tiamatului și nu-și puteau permite să fie prinși având la bord o cetățeană răpită de pe planetă. Fata dorise să meargă acasă... dar n-aveau cum s-o trimită înapoi. Cress trebuia spitalizat... și singurii care-l puteau salva se aflau pe Kharemough, dincolo de Poartă.

Dar numai Cress îi putea conduce prin ea. Apoi bătrâna își amintise că Moon e sibilă și că TJ îi spusese odată că văzuse un sibil intrând în transă și acționând un polarizator de câmp pentru a salva cinci oameni în timpul unui accident industrial. Sibilul respectiv nu fusese instruit pe sofisticata mașinărie; nu conta că sibila de aici abia dacă știa despre ce fel de aparatură este vorba. Fata constituia numai un receptacul, așa cum spusese chiar ea, era datoria ei să-i servească (pe toți cei care aveau nevoie de ea), căci îi putea trece în siguranță prin Poartă.

Totuși, când încercase să-i explice asta lui Moon, se lovise de un obstacol la fel de netrecut ca Poarta însăși. Moon ședea nemișcată, strânsă cu centura de siguranță în scaunul din LB, și nu voia cu niciun chip să pună piciorul în interiorul navei mai mari: „Du-mă înapoi! Trebuie să ajung la Carbuncle!“ Fața îi era încordată ca un pumn strâns și la orice argument răspundea cu aceleași două propoziții, neschimbate și de neschimbat.

– Dar, Moon, extraplanetarii nu te vor lăsa niciodată să te întorci dacă te găsesc cu noi. Planeta ta este proscrisă. Ne vor condamna pe toți la oca de cenușă de pe Marele Albastru și crede-mă, draga mea, că-i mai bine moartă decât s-ajungi acolo.

– Nu contează, dacă nu mă pot întoarce. Nimic nu are importanță fără el.

„Of, copilă, ce norocoasă ești să crezi că totul e atât de simplu... și ce naivă!“ Cu toate acestea, o părticică din inima ei îi spunea că era adevărat, că de la moartea lui TJ își trăise viața doar pe jumătate...

– Știu foarte bine. Știu că așa ți se pare acum. Dar dacă nu te gândești la tine, atunci gândește-te la Cress. Mâna i se mișcase de-a lungul cochiliei reci, translucide, în care abia mai pâlpâia un licăr de viață. Va muri, Moon. Dacă nu ajungem pe Kharemouth, se va sfârși. Ești sibilă, este de datoria ta.

– Nu pot să fac ce-mi ceri! scuturase Moon din cap, fluturându-și coșitele. Nu pot, nu știu cum să fac asta. Nu pot pilota o navă stelară... ridică ea vocea. Și nu-l pot părăsi pe Sparks!

– Doar pentru câteva săptămâni!

Cuvintele țâșniseră din Elsevier într-o izbucnire de exasperare, dar înainte de a putea să și le retragă, văzu cum fata își înalță capul, fixând-o.

– C... Cât?!

– Cam o lună, dus.

„Măsurată după ceasul de la bordul navei.“ Dar între timp, pe Tiamat vor fi trecut mai mult de doi ani. Însă Elsevier nu rostise aceste vorbe cu glas tare; nevoia îi stimula imaginația.

– Doar o lună în fiecare direcție, zise ea. Dacă ai fi luat o navă de comerț, din Golful Îndepărtat până la Carbuncle ai fi făcut cam tot atât. Ajută-ne să trecem prin Poartă, ajută-l pe Cress... și, dacă după ce vom ajunge pe Kharemough vei mai dori să te întorci, te voi duce eu înapoi. Îți promit!

– Dar cum să vă ajut? Nu știu să pilotez o astronavă.

– Poți să faci orice, poți să fii orice, poți să răspunzi la orice întrebare, mai puțin la una. Ești sibilă și a sosit timpul să afli ce înseamnă asta, draga mea. Ai încredere în mine.

Vorbele o sufocaseră când se întinsese să desfacă centura fetei.

Un trosnet puternic răsună prin navă, readucând-o pe Elsevier în prezent.

– Silky! Ce-a fost asta? S-a desfăcut ceva...

Contragreutățile protectoare ale coconului o imobilizaseră. Nu-și putea elibera nici măcar un deget sau să-și miște capul cu un milimetru; nu era nimic de făcut decât să stea și să privească drept în față, către urgia strălucitoare care se împrăștia peste ecranul dinaintea lor.

– Ceasul...

Scoase un mic oftat de iritare și ușurare, văzându-l prins ca o stea dublă în jumătatea de jos a ecranului.

– Abia-l cumpărasem!

Imaginile stelelor se scurgeau spre interior, către centrul ecranului; gaura neagră purta o coroană înstelată, simbolul puterii sale asupra luminii înseși... Fusesse neatentă! Un obiect mai mare decât ceasul ei de mână, lăsat neasigurat, ar fi putut produce o gaură în corpul navei pe traiectoria lui spre sinucidere.

– Am suportat de prea multe ori această călătorie. Singură, nu-mi mai

pot duce anii cu ușurință. TJ era forța mea, Silky... și el s-a dus.

Simțurile ei percepură un tremur vag printre fibrele navei; ridicând din nou privirea, nu mai văzu acum un câmp stelar în față, ci doar pelicula strălucirii de iad din ce în ce mai roșie, luminându-le calea destinului.

– Silky, ea stăpânește stabilizatoarele de câmp; altfel ne-am fi rostogolit până acum. Știam eu că ne poate conduce!

„Dar dacă asta îi va distruge fetei mintea?“ Dacă Moon ar fi pățit ceva din cauza asta, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Niciodată! În cele numai câteva zile pe care fata le petrecuse în navă, reafirmase doar prin simpla ei prezență lucrurile în care TJ crezuse întotdeauna. Maleabilă și independentă, ea începuse să-și revină după șocul transplantului brusc, începuse să întindă mâna posibilităților pe care i le ofereau ei pentru împăcare. Îmbrăcată într-o salopetă simplă, plăcută la vedere, în locul straielor maron-gălbui croite de mână, nu exista nicio șansă ca vreun străin s-o ia drept un cetățean de categoria a doua al Hegemoniei, unul care să fie considerat că nu merită să aibă acces deplin la cunoștințele Hegemoniei. Iar mașinăria-sibilă a unei civilizații mult mai cunoscătoare decât a lor o analizase și o găsisese corespunzătoare.

Visul lui TJ fusese acela ca toate ființele inteligente să aibă într-o bună zi șanse egale de a-și realiza potențialul. De aceea începuse el să efectueze transporturi de contrabandă în Tiamat, în ciuda protestelor zadarnice ale lui Elsevier, care încerca să-l convingă că devenise un contrabandist ordinar. „Sunt contrabandiști și contrabandiști, inimioara mea“, spusese el râzând; și de atunci ea a știut că niciun protest omenesc nu putea amuți vocea interioară care-l conducea pe el... nici măcar al ei.

Hegemonia ținea Tiamatul departe de dezvoltarea unei baze tehnologice proprii, prin restricții și embargouri (bătrâna își mai amintea și acum cum sunau prelegerile lui TJ prin apartamentul lor strâmt); locuitorii Tiamatului erau menținuți la un nivel unde nu erau decât niște copii dădăciți, cărora li se dau anumite jucării pe care părinții-stăpâni le pot face apoi inofensive. Și toate acestea de dragul acelei prețioase obscenități, apa vieții, care îi ademenea pe privilegiații și potențații Hegemoniei cu speranța tinereții veșnice.

Dacă Tiamatul și-ar fi format o societate planetară proprie, bazată pe tehnologie, dacă ar fi fost lăsat să se maturizeze nesupravegheat în veacul în care urma să fie desprins de Hegemonie, cine știe ce aveau

să găsească potențaii când se vor întoarce? O lume capabilă să stea dreaptă în fața lor, care să nu mai râvnească la jucăriile lor tehnice, pentru că și le putea face pe-ale ei... o lume care hotărâse că preferă să-și țină nemurirea pentru ea însăși și că se săturase de exploatare? Sau o planetă care decisesse că exploatarea mersilor de către ea însăși este, și mai rău, una care se transformase singură într-un morman de zgură radioactivă, așa cum o făcuse Caedw? Tiamatul avea ceva ce nicio altă lume nu putea oferi, iar acel ceva era mai mult un blestem decât o binecuvântare. TJ găsisese intolerabilă situația respectivă. Știind că nu-l putea opri, Elsevier plecase din nou cu el, așa cum o făcea mereu, nefiind niciodată în stare să-i refuze vreo dorință. Și ea întotdeauna, în cele din urmă, fusese prinsă de pasiunea lui... așa că după decesul soțului, ea și Silky îi continuaseră cruciada, singurul lucru din viața ei, după dispariția omului drag, care părea să mai aibă sens.

Acum norocul i-o scosese în cale pe Moon, parcă pentru a dovedi că totul meritase osteneala... imaginea copilului pe care ea și TJ nu-l avuseseră niciodată. „El ar fi fost mândru.“ Pentru ea n-ar fi însemnat o povară să-i poarte de grijă lui Moon în noua sa viață, ci dimpotrivă, un privilegiu...

Pe Elsevier o cuprinseseră greața și amețeala când forța irezistibilă a efectului de maree îi trase de trupul imobil.

Nici chiar cu toate câmpurile de protecție puse în funcțiune, nava nu-i putea proteja în întregime. Mai privi o dată inima incandescentă a întunericului. „O, cerule, nu sunt gata; se întâmplă prea repede și durează prea mult.“ Cel puțin, Moon scăpase de arșiță și durere, mintea ei fiind ținută pe undeva la jumătatea drumului peste galaxie... „N-aș fi făptuit asta dacă nu era vorba de Cress... Nu s-ar fi întâmplat așa dacă nu era Cress la mijloc... Oh, zei, faceți-l bine!“ Cress zăcea încă în prisma de Urgență; nu îndrăzniseră să-l mute într-un loc mai sigur. Dar nava întreagă și tot echipamentul aferent fuseseră proiectate să reziste la această trecere; cu siguranță, deci, că va rezista și el... în cazul în care va rezista cineva...

Bătrâna simți din nou cum i se înmoaie și se mișcă încheieturile oaselor, senzația de neplăcere fiind mai puțin intensă acum, dar în creștere pe măsură ce temperatura din interiorul navei se ridica. Își imagină suprafața exterioară a fuselajului ajunsă la incandescență din cauza tensiunilor la care era supusă în timp ce gonia spre orizontul găurii negre și parcă auzea semnalul de alarmă de incendiu transmis la nesfârșit, pe când condamnații erau strânși pentru ultima lor confruntare. Nava fusese construită din cele mai rezistente și cele mai

elastice materiale cunoscute de umanitate, fiind echipată cu contracâmpuri de protecție și stabilizare a coborârii în marele vârtej. Avea forma unei monede cu dimensiunile cele mai mici ce se puteau realiza; în timpul prăbușirii, stabilizatoarele își mențineau suprafețele circulare permanent aliniate cu gradientii gravitaționali. Deoarece în spațiu pereții puțului gravitațional al găurii negre erau atât de abrupti, dacă nava și-ar fi pierdut cumva stabilitatea și ar fi început să se rostogolească, forțele de maree ar fi rupt-o în bucăți în câteva secunde. Moartea ar fi venit peste ei toți într-o agonie ca o vâlvătaie de-o clipă și țipătul lor de moarte ar fi răsunat veșnic în interiorul puțului. Trecerea prin Poarta Neagră punea la încercare rezistența umană și mecanică, dar și limitele tehnicii de pe Kharemough. Doar simbioza dintre calculator și creierul uman al unui astrogator îi putea ține împreună, conducându-i în jos, către punctul precis al intrării în orizont.

Și dacă Moon îi ținea pe toți la un loc, dar ratau deschiderea îngustă către canalul hiperspațiului care avea să-i scuie la doi ani lumină de Kharemough? Kharemough reinventase principiul călătoriei prin Poarta Neagră cu aproape un mileniu în urmă, lucrând după informațiile despre Vechiul Imperiu furnizate de sibili. Vechiul Imperiu deținuse propulsia stelară superluminică, ce-i permisesese să-și extindă controlul la distanțe încă imposibile pentru Hegemonie; dar până și el folosisse Porțile Negre. Scurtăturile cosmice oferiseră Hegemoniei posibilitatea de a restabili această mică parte a rețelei de planete a Imperiului și ei utilizaseră înțelepciunea lor fosilă pentru a le traversa în siguranță. Totuși, încă nu înțelegeau cu adevărat forțele pe care le manipulau... Dacă această navă nu trecea prin orizont la coordonatele potrivite, putea ieși la suprafață într-un sector de spațiu complet neexplorat, fără niciun sistem în apropiere și fără niciun fel de coordonate pentru întoarcere... sau chiar puteau să nu mai apară niciodată în universul cunoscut. Nave se pierduseră și înainte și pierdute rămăseseră pentru totdeauna.

Elsevier își simți ochii umflându-i-se sub pleoapele închise, deja incapabilă să privească focul strălucitor al suprafeței găurii negre ce-i înghițea universul. Auzi cum geme nava și-și auzi propriul geamăt, atunci când simți că ea însăși se rupe în bucăți din toate încheieturile, întunericul îi pătrundea în trup în valuri poleite cu lumină și puneă stăpânire pe ea, în timp ce starea de veghe o părăsea puțin câte puțin; își lăsă toate îndoielile și toate spaimile să zboare în sus ca o ploaie de scânteii și se abandonează, în sfârșit, cu bucurie, pradă anulării.

Poarta Neagră se deschise.

„Nu se întâmplă chiar așa.“ Jerusha stătea în picioare, cu mâinile la spate, în eleganta ei locuință aflată în orașul de sus, privind fix afară prin fereastra împodobită cu modele romboidale. Niște copii dansau printre cercurile mângălite pe pavajul ros de vreme, prinși într-un fel de fantezie copilărească de nepătruns – copii ai Iernaticilor bogați și ai extraplanetarilor bogați, cu toții laolaltă, uitând de distanțele spațio-temporale și de vederile diferite care-i separau pe părinții lor. Femeia încearcă să nu se gândească la distanțe, la deosebiri, la teribilul... „Nu se întâmplă chiar așa!“

Cu toată strădania, nu-și putea scoate din minte, nu putea să nu retrăiască inexplicabilele chemări care o făcuseră să plece din biroul serviciului de noapte din sediul poliției și să urce pe coridoarele întunecate ale nivelului al doilea. Nu se putea abține să nu-și amintească sunetele care o atrăseseră – nu sunete umane, ci scoase de o creatură torturată – să deschidă ușa din capăt și să aprindă lumina.

În ultima jumătate a vieții ei nu mai țipase, dar în noaptea aceea o făcuse. Un țipăt primitiv, de respingere; nu-și putea crede ochilor văzând animalul care urla, plin de sânge, întins pe dușumea, rupându-și carnea de pe el în camera împuțită... epava murdară în delir a ceea ce odată fusese o ființă umană. Nu doar o ființă omenească oarecare, ci Comandantul Poliției de pe întregul Tiamat, care-și arsesese creierul cu o supradoză de k'spag. O, zei, nici chiar dacă ar trăi să vadă Noul Mileniu și tot n-ar putea uita vreodată priveliștea aceea! Clipi cu putere când imaginile de pe stradă părrură că se înceteșează. Oricât încerca să și-o alunge din minte, scena respectivă se ținea de ea ca duhoarea morții, răvășindu-i toate emoțiile, toate gândurile. În meseria ei, văzuse destulă hidoșenie ca s-o călească chiar și pe cea mai slabă dintre femei; dar când i se întâmplă așa ceva unuia dintre ai tăi... Nu-i plăcuse prea mult de LiouxSked, dar niciun om nu merita să sufere o asemenea degradare în fața ochilor unei planete întregi. Deși probabil că nimănui nu avea să-i pese vreodată de el.

Rămânea însă familia lui. Prin dispoziția lui Mantagnes, comandantul provizoriu, Jerusha trebuise s-o ajute pe soția lui LiouxSked la pregătirile pentru plecarea familiei de pe Tiamat. „Într-un moment ca

ăsta, Marika are nevoie de prezența altei femei“, spusese Mantagnes cu toată sinceritatea. Ea își mușcase limba. „Bine, la naiba, poate că are!“

Jerusha se întrebase cum se va putea uita în ochii doamnei Lesu Marika LiouxSked și ai celor două fete, când cele văzute în noaptea aceea îi erau încă proaspete în minte. Dar își stăpânise emoțiile cu o artă născută dintr-o practică îndelungată și asta păruse să aibă un efect favorabil asupra femeii dezorientate și îndurerate.

Lesu Marika fusese distantă și nemulțumită în decursul întâlnirilor lor precedente, atunci când LiouxSked o făcuse să joace rolul bonei perfecte în deplasările efectuate cu familia în Labirint. Precum majoritatea polițiștilor staționați aici, LiouxSked și familia lui veniseră de pe planeta Portul Nou, și acum Jerusha și Marika vorbeau între ele pe limba lor natală, așa cum fac concetățenii când se întâlnesc pe un teritoriu străin. Marika și copiii urmau să se întoarcă acasă la familie și la prieteni. (Comandantul avea să plece și el pentru a-și petrece restul vieții într-un sanatoriu, dar nu discutară despre asta.) Jerusha încuraja aducerile-aminte sigure, de ordin general, despre planeta pe care tânjeau s-o revadă; zilele călduroase și însorite; oamenii plini de viață, iuți ca argintul viu; metropola astroport și centrul comercial Miertoles lo Faux, unde văzuse ea pentru prima oară măreția vizitei Prim-ministrului și fusese copleșită de splendoarea acesteia, unde-și țesuse propriile visuri despre alte lumi...

Simțind pe cineva venind să i se alăture, aruncă o privire în jur, apoi în jos, și o zări pe Lesu Andradi, cea mai mică din cele două fiice ale lui LiouxSked. Avea zece ani și era o fetiță isteată, energică, foarte diferită de sora ei mai mare, afectată, iar Jerusha ajunsese s-o îndrăgească. Treptata înțelegere a faptului că acest copil agățat de mâna ei îi privea uniforma cu aproape aceeași venerație pe care ea o simțise întotdeauna pentru tatăl și fratele ei, care ambii erau polițiști, făcuse suportabilă umilința datoriei de dădacă.

Acum Andradi îi imita inconștient modul în care stătea la fereastră – o siluetă mărunță, oropsită, într-o rochie sură fără formă, cu fruntea mănjită de cenușă. Familia ei se îmbrăca de doliu, de parcă LiouxSked ar fi murit cu adevărat. Dar zeii nu erau atât de îngăduitori... „Zeii, la naiba!“ Jerusha își strânse buzele. Zeii n-aveau nimic de-a face cu asta; episodul duhnea în mod clar a trădare omenească.

Andradi își șterse ochii pe furiș, văzând copiii care se jucau – o parte a lumii de care ea fusese brusc despărțită.

– Aș fi vrut să le spun la revedere lui Scelly și Minook. Dar Mama nu ne-a lăsat, din cauza... din cauza lui Papa.

Jerusha se întrebă dacă maică-sa considera jocul nepotrivit cu doliul sau dacă îi era teamă de ceea ce ar fi putut spune ceilalți copii.

– Vor înțelege ele, rosti ea împăciuitoare.

– Dar nu vreau să plec și să nu le mai văd niciodată! Urăsc Portul Nou!

Andradi se născuse pe Tiamat și părinții ei, preocupați de imaginea familiei, ținuseră la un pretențios stil de viață Kharemoughi; planeta natală a părinților nu reprezenta pentru ea decât un simplu nume, un simbol a tot ceea ce, deodată, îi înrăutățise viața.

Jerusha întinse un braț, încercui umerii înguști ai fetei și aruncă o privire spre rafinamentul searbăd al camerei din spatele lor. Auzi sunete înăbușite de la etajele de sus, unde Marika și servitorii strângeau ultimele bunuri ale familiei. Lăsau pe loc majoritatea mobilierului, nu atât din cauza cheltuielilor de transport, bănuia ea, cât din pricina amintirilor dureroase pe care le stârnea.

– Știu, Andradi. Acum urăști Portul Nou. Dar când vei fi acolo, îți vei găsi noi prieteni și ei te vor învăța cum să te urci în pomii țepoși și cum să faci pălării din scoarță de copac. Vei merge cu o lanternă, căutând florile ce înfloresc doar noaptea, iar în anotimpul ploios apa curge din cer ca un duș cald, acoperind vițele din curte cu bobite dulci. O să poți prinde wogi strălucitori din bălți...

Deși se îndoia că Marika avea să-și lase fetele să prindă wogi.

– Ce... ce sunt ăia? fornăi Andradi.

– Un fel de peștișori care trăiesc în bălțile de ploaie ce se formează iarna. Vara, ei se îngroapă în noroi și dorm acolo până reîncep ploile.

– Dorm o sută de ani? căscă Andradi ochii. Asta-i mult!

Jerusha râse când înțelese la ce se referea fetița.

– Nu, nu o sută... doar câțiva. Acolo iarna și vara nu durează așa mult ca aici.

– Ah, ce noroc! aplaudă fetița. Asta va fi ca și cum ai trăi veșnic. La fel ca Regina Zăpezii!

Femeia se crispă, își alungă gândul și făcu un semn de încurajare.

– Chiar așa. O să-ți placă să crești mare pe Portul Nou. Știi, pentru că și mie mi-a plăcut. (Era conștientă că pe atunci nu cunoștea lucrurile pe care avea să le urască odată ajunsă la majorat.) Și eu aș vrea să mă întorc acolo, scăpă ea fără să vrea.

Pe neașteptate, Andradi se agăță de ea ca un scai, îngropându-și fața micuță în tunica Jerushei.

– O, da... Sigur că da, Jerusha... te rog, vino! Poți să-mi arăți orice, tu le știi pe toate, vreau să vii cu mine. Tu ești o Albastră bună...

Jerusha dezmierdă căpșorul brunet, cu părul creț, înțelegând brusc ce însemna ea pentru acest copil, al cărui simbol îndreptățit de stabilitate fermă și încredere se autodistrusese. Își îngădui, în sfârșit, să-și dea seama ce adânc îi pătrunseseră în suflet durerea și consternarea lui Andradi și cum își întâreau strânsoarea în jurul propriei inimi.

Desprinse brațele fetei când ele o îmbrățișară deasupra centurii și-i cuprinse mâinile mici și calde între palmele ei.

– Mulțumesc, Andradi. Îți mulțumesc că m-ai invitat. Aș vrea să pot merge cu tine, dar încă nu mi-am terminat treaba aici. Tatăl tău... tatăl tău nu și-a făcut-o singur, Andradi. Indiferent ce ai auzi, să nu crezi niciodată! Altcineva i-a făcut-o. Nu știu cine a fost, dar o să aflui. Voi face totul ca vinovatul să plătească. Și când voi reuși, vei primi un mesaj de la mine, astfel încât să știi că el sau ea a fost pedepsit. Poate după aceea voi fi gata să merg și eu acasă.

– Bine... Capul creț se lipi din nou de ea, apoi ochii oblici și gravi o priviră drept în față: Când am să fiu mare, am să mă fac și eu Albastră.

Jerusha surâse, fără ironie sau superioritate.

– Da, cred că s-ar putea să te faci.

Amândouă înălțară capetele când Marika intră în cameră, înveșmântată în cenușiu; îi făcu un semn fiicei să i se alăture și Andradi se îndepărtă fără tragere de inimă.

– Totul este gata, Jerusha. Vocea îi era la fel de mohorâtă ca și straiiele. Ne poți conduce la astroport.

– Da, doamnă LiouxSked.

Încuviințând din cap, Jerusha fu fericită să părăsească odaia.

Polițista lăsa aeroglisorul în seama unui slujitor a cărui prezență abia o înregistrase și se îndreptă spre ușile masive, cu ferestre care separau garajul de sediul central al poliției. Întreaga alee era ocupată de birouri și celule de detenție, precum și de clădiri destinate curții, o pată sobră de corectitudine morală pe nebunescul mozaic multicolor al Labirintului. Oficial, se numea Aleea Olivină; dar toți, inclusiv locuitorii ei, o știau de Aleea Albastră.

În ultimul moment, Jerusha își aduse aminte să respecte pauza de o secundă necesară ușilor leneșe să se deschidă și s-o lase să treacă în coridorul anonim dinapoia lor. Minteaa îi stăruia încă la călătoria pe care abia o făcuse, la motivul acesteia, cu totul incredibil, la oribilul lanț de evenimente care îl zdruncinase pe fiecare...

– Scuzați-mă, doamnă polițist! Scuzați-mă, doamnă polițist! Scuzați-mă, doamnă polițist!

Ceva i se agățase de mâneca uniformei în timp ce-și croia drum în aglomerația camerei de gardă. Privi distrată la plasticul inexpressiv ce proteja creierul mecanic – un polrob, care îi bloca drumul cu o insistență ce nu ținea seama de nimic.

– Sunt inspector, vorbi ea imitând monotonia robotului.

Cineva o înghionti din spate.

– Scuzați-mă, Inspectore. Trebuie să-mi fac raportul și să mă întorc la muncă. Vă rog să-mi acordați permisiunea. Inflexiunile metalice ale vocii robotului păreau disperate. Un bărbat de pe Numărul Patru a făcut aprecieri subversive în legătură cu Hegemonia în Barul Docului Stelar. Le-a spus localnicilor că sibiliu au acces la cunoștințe interzise. Părea să fie sub influența drogurilor.

– Mda, bine, autorizația 77A. Emite un ordin și-l vom ridica pe individ.

„Droguri... Nu te gândești la droguri.“ Trecu mai departe, încercând să nu privească spre locul unde, până acum o lună, fusese biroul lui LiouxSked.

– Scuzați-mă, Inspectore!

De data aceasta scuzele veneau de la un polițist cu brațul plin de fișiere holografice, care se lovise cu spatele de ea.

– Greșeala mea: nu mă uitam.

Avalanșa de date care marca sfârșitul șederii lor pe Tiamat începuse să crească. Negustorii și rezidenții străini de pe alte planete se îngrijorau deja pentru viitorul lor sau pentru lipsa acestuia; sâcâiau organele administrative cu întrebări despre sutele de tipuri de autorizații, formulare și reglementări necesare înaintea plecării definitive. Și dacă ea își închipuia că acum sunt ocupați, n-avea decât s-aștepte încă patru ani... „Da, ocupată, ocupată, trebuie să fiu mereu ocupată; prea ocupată ca să mă mai gândesc la asta...”

Totuși, nimic nu-i bloca mintea cu interferențe destul de tari încât să-i acopere prea mult timp imaginile de oroare și durere. Nu mințise când îi spusese fetei că tatăl ei nu se transformase singur într-o legumă imbecilă. Nu avea sens... îl cunoștea și orice ar fi fost sau făcut, nu era un individ care să se joace cu drogurile. La naiba, nu s-ar fi atins nici măcar de un pachet de iestas! Însă în Carbuncle existau vreo cincizeci de distribuitori care îi puteau strecura o supradoză de drog într-o cană de ceai sau într-un castron cu supă.

Iar una dintre persoanele care ar fi dorit acest lucru era... Arianrhod. Jerusha îi remarcase expresia la auzirea veștii despre răpirea lui Moon – plină de furie și disperare. Atunci pricepuse brusc de ce avusese impresia că Moon Dawntreader se uitase la ea dinapoia chipului unei femei, al Reginei Iernii. Exista o singură modalitate ca o persoană perfect străină să poată fi dublura Reginei: respectiva era clona Reginei. Arianrhod avusese anumite planuri cu fata aceea, planuri legate probabil de Schimbarea ce se apropia, de momentul în care extraplanetarii aveau să plece, predând iarăși planeta Vărativilor. Evidențele lor arătau că toate fostele Regine ale Zăpezii încercaseră să facă ceva pentru a-și menține intacte puterea și domnia asupra Iernii atunci când venea Schimbarea. Cumva, fata aceea se potrivitise în planul actualei regine; era sigură de asta. Ea însă distrusese acel plan în mod necugetat, iar Arianrhod nu era femeia care să lase un afront nepedepsit. Se răzbunase pe poliție, pe LiouxSked; Jerusha era absolut convinsă și în această privință, așa cum știa că nu va fi niciodată în stare s-o dovedească. Dar putea fi capabilă să descopere cine făcuse actuala ispravă...

Dacă până atunci Regina nu se va răzbuna pe ea... Jerusha înghiți obișnuitul nod ce i se pusese în gât din cauza încordării. De fapt, ea era singura vinovată; dacă Arianrhod voia să pedepsească pe cineva, acela se cuvenea să fie chiar polițista. Timp de o săptămână, abia dacă fusese în stare să mănânce și să bea, speriată că ceea ce i se întâmplase lui LiouxSked urma să i se întâmple și ei. Și poate că asta făcea parte din pedeapsă: așteptarea. O, zei, nu putea ține piept unei asemenea încordări, nu putea să sfârșească în halul ăsta...

– Inspectore!

Șocul revenirii în lumea reală o făcu să tresară; scrutând coridorul ce ducea la biroul ei, zări fața alarmată a lui Gundhalinu.

– Ah... BZ, ce faci aici?

– Vă așteptam. Aruncă o privire peste umăr în direcția biroului ei, apoi către Jerusha, și îngrijorarea i se citi pe față. Inspectore, Comandantul stă pe scaun în biroul dumneavoastră... și, de asemenea, Șeful Justiției. Nu știu ce dracu' vor, dar mi-am zis că e cazul să fiți oarecum prevenită.

– Șeful Justiției? întrebă ea neîncrezătoare. Rahat! Închise ochii. Se pare că așteptarea s-a terminat.

Gundhalinu ridică din sprâncene.

– Știți despre ce-i vorba?

– Nu chiar.

Clătină din cap, simțind cum disperarea rece i se instalează în golul stomacului. Șeful Justiției se afla în vârful sistemului judiciar extraplanetar de pe Tiamat, fiind singurul om care îi putea da ordine Comandantului Poliției. Nu exista niciun motiv imaginabil pentru prezența sa în biroul ei... niciun motiv valabil. Asta era răzbunarea lui Arianrhod. Era dată afară, arestată, deportată; acuzată de corupție, abuz de putere, perversiune sexuală? O mie de coșmaruri ale unei persecuții nedrepte umpleau coridorul tăcut ca niște furci caudine, așteptând-o să treacă. „Poate că, la urma urmei, trebuia să fi rămas pe nava aceea azi-dimineață.“

– Mulțumesc că m-ai prevenit, BZ. Vocea ei se auzi slab, ca de departe.

– Inspectore... Gundhalinu ezită, dar în ochi i se citea întrebarea pe care n-avea curajul s-o pună cu glas tare...

– Mai târziu. Femeia inspiră adânc și adăugă: Să mă-ntrebi mai încolo, când voi ști ce să-ți răspund.

Își continuă drumul pe coridor știind, cu fiecare pas, că acesta era cel mai curajos lucru pe care-l făcuse vreodată.

Îi văzu prin panoul transparent al ușii, înainte ca ei s-o observe. Mantagnes, fost Inspector-Șef, iar acum Comandant Provizoriu, ședea

ciocănind ușor în terminalul ei, cu o stinghereală prost disimulată; mai vârstnicul Șef al Justiției stătea pe scaun, sfrijit, dar demn, în roba sa oficială strânsă la gât. Jerusha simți cum îi alunecă mâna când răsuci mânerul sferic de alamă, lipsit de lăci, al uși.

La intrarea ei, amândoi se ridicară brusc în picioare. Gestul neașteptat o făcu să se holbeze la ei; își reveni însă la timp pentru a-i saluta (cu o fracțiune de secundă înainte de Mantagnes), adresându-i-se fiecăruia cu denumirea funcției pe care o avea.

– Domnule Comandant... Domnule Judecător.

Șeful Justiției răspunse la salut, ambii bărbați rămânând în picioare. Ea se întrebă dacă nu cumva cei doi o așteaptă să se așeze, dintr-un fel de cavalermism judecătoresc lipsit de sens. Aruncă o privire către spațiul gol din spatele ei; probabil că se așteptau să se așeze pe dușumea.

– Vă rog... nu stați în picioare din cauza mea.

Tonul ei curtenitor sună teribil de fals în spațiul strâmt. Nici măcar nu încercase să adauge vreun zâmbet.

Mantagnes ieși dinapoia biroului și, fără să scoată o vorbă, îi arătă propriul ei scaun pe care să stea. Mânia pe care i-o citea în ochi îi înfioră pielea. El era Kharemoughi, ca și Șeful Justiției... Kharemoughii aveau grijă să ajungă în vârful ierarhiei diplomaților; nu era de mirare, din moment ce planeta lor natală domina. Polițista știa că pe Kharemough femeile se bucurau de o relativă egalitate socială, societatea lor prețuind îndemânarea și statutul de clasă mai mult decât forța fizică brută. Serviciul diplomatic, care cuprindea o largă diversitate de recruți de pe planete mai puțin sofisticate, părea să-i atragă însă până și pe Kharemoughii cei mai regresivi și autocrați, inclusiv pe Mantagnes. Nu știa nimic despre Hovanesse, Șeful Justiției, dar nu putea descifra nimic încurajator în expresia de pe fața lui. Se așeză, senzația teritoriului familiar diminuându-i puțin teama. Aruncă o privire de la un perete la altul, dorindu-și mai mult decât de obicei ca odaia să fie avut o fereastră.

Ei continuau să stea în picioare.

– Vă întrebați probabil de ce suntem aici, Inspectore PalaThion, începu Hovanesse cu o necruțătoare banalitate.

Femeia își înăbuși un brusc și monstruos impuls de a izbucni în râs. „Asta-i cea mai tare afirmație a mileniului!”

– Da, bineînțeles că mă întreb, domnule Judecător.

Își încrucișă mâinile pe tastatura cu clape gri a terminalului și-și privi articulațiile albindu-i-se, pe măsură ce degetele i se strângeau într-un gest deznădăjduit de rugăciune. Observă pe colțul biroului un colet deteriorat pe care-și citi numele; constată absentă că nu recunoștea scrisul de mână. Numele îi era greșit ortografiat. „Sper că-i o bombă.“

– Înțeleg că... fostul Comandant LiouxSked și familia sa au părăsit azi Tiamatul. I-ați condus la plecare?

– Da, domnule Judecător. Au plecat conform programului.

– Zeii să-i aibă în pază! Se încruntă spre plăcile de gresie pătate ale podelei. Cum a putut face așa ceva familiei și bunului lui renume!

– Domnule Judecător, nu pot să cred...

Ea simți cum o sfredelește căutătura apăsată și dușmănoasă a lui Mantagnes și șovăi. „Așa vor ei să creadă: el nu fusese Kharemoughi.“

Șeful Justiției își trase cu putere de piepții tunicii. Pe furiș, Jerusha slăbi gulerul propriei haine. Fără să știe de ce, era surprinsă să-l vadă atât de stingherit. Kharemoughii erau făcuți să poarte uniformă; cei din Portul Nou se simțeau mai degrabă încorsetați de rigorile vestimentare.

– După cum știți, Inspectore, îî... plecarea Comandantului LiouxSked mă lasă fără un conducător oficial al forței de poliție de pe Tiamat. Firește, din motive legate de moralul colectivului, trebuie să numim cât mai curând posibil pe cineva în acest post. Răspunderea numirii îmi revine mie. Dar, bineînțeles, politica Hegemoniei a fost întotdeauna aceea de a permite conducătorilor locali să-și spună cuvântul în legătură cu alegerea persoanelor oficiale care vor lucra mai îndeaproape cu ei.

Jerusha se lăsă pe spate în scaun, în timp ce expresia feței lui Mantagnes se întunecă și mai tare.

– Regina Zăpezii a solicitat... a cerut... să vă numesc pe dumneavoastră drept noul Comandant.

– Pe mine? Se prinse de marginea biroului. Asta e... asta-i o glumă?

– O glumă nemaipomenită, comentă cu acreală Mantagnes. Iar noi suntem ținta ei.

– Vreți să spuneți că sunteți de acord cu propunerea? Doriți ca eu să accept această funcție?

Nici nu-i venea să creadă în vorbele pe care le rostea.

– Bineînțeles că veți accepta funcția, spuse Hovanesse inexpressiv. Dacă asta dorește ea de la cei care îi protejează poporul, atunci asta va primi, încheie el lăsând să se înțeleagă că, după părerea lui, Arianrhod își alesese singură propria pedeapsă.

Jerusha se ridică încet din scaun, aplecându-se peste birou.

– Atunci, îmi ordonați să devin Comandant. Nu am de ales.

Mantagnes își duse mâinile la spate.

– Pentru a o mulțumi pe Regină, nu ați avut nicio obiecție să fiți numită inspector înaintea bărbaților care meritau asta, rosti el, recunoscând deschis pentru prima dată acest lucru. M-am gândit că o să vă rezeziți să acceptați postul de Comandant al Poliției, pentru simplul motiv că sunteți femeie.

– Este mai bine așa decât să nu fiu promovată deloc pentru că sunt femeie. Simțea o greutate atât de mare în piept, încât crezu că i se va opri inima. Însă eu nu vreau așa ceva! La naiba, nu-mi place Regina cu nimic mai mult decât vă place dumneavoastră, iar dacă asta nu înseamnă altceva decât să fiu o marionetă... atunci nu vreau să fiu Comandant! „O capcană, asta-i o capcană...”

– Nu aveți alternativă, Comandante PalaThion... doar dacă, bineînțeles, nu demisionați, preciză Hovanesse. Voi avea totuși grijă ca îndoielile dumneavoastră referitoare la capacitatea de a îndeplini funcția în mod satisfăcător să fie înregistrate cum se cuvine.

Jerusha tăcu, incapabilă să se gândească la măcar un singur răspuns potrivit.

Mantagnes își duse mâinile la guler și-și desfăcu însemnele pe care sperase să le poarte pentru totdeauna. Le azvârli pe biroul ei; femeia întinse la timp mâna ca să oprească una din ele să alunece peste margine.

– Felicitări, îngăimă el și salută cu o precizie desăvârșită.

– Ești liber... Inspectore Mantagnes, răspunse ea înclinându-și capul cu o mișcare mecanică.

Cei doi bărbați părăsiră încaperea fără un cuvânt.

Jerusha se așează din nou pe scaun. Luă în mâini emblemele în formă de aripi care desemnau Comandantul și simți cum îi pătrund în palme. Asta era lucrătura lui Arianrhod, răzbunarea ei... „Comandanta PalaThion...” Regina o lăsase în bătaia vânturilor, azvârlind-o într-o postură care spera să-i distrugă cariera.

Dar, pe Ticălosul de Luntraș!, ea nu ajunsese Albastră fiind slabă de înger sau defetistă. Acum era Comandanta PalaThion... și-n cazul ăsta, ce naiba, o să profite din plin! Tacticos, își prinse însemnele pe guler.

– Dacă-ți închipui c-o să mă distrugi, dacă-ți trece cumva prin minte c-o să mă poticnesc, află atunci că asta-i cea de-a doua greșeală a ta, spuse ea cu glas tare către Regina Văzduhului.

Cu toate acestea, mâinile îi tremurau. „Voi reuși! Sunt la fel de bună ca orice bărbat!” își zise, simțind durerea vechilor răni adânci, care-i slăbea încrederea în ea însăși.

Deschise un sertar și căută pachetul de iestas. Imaginea agoniei lui LiouxSked îi apărură însă înaintea ochilor și palma i se închise fără să apuce pachetul. Împinse la loc sertarul. Nu se mai atinsese de iestas în întreaga perioadă scursă de la accidentul fostului Comandant.

Dădu din nou cu ochii de coletul misterios și-l trase spre ea, ca să dea de lucru mâinilor și minții. Deznodă sfoara și desfășură pânza cafenie și aspră, care acoperea o cutie grosolană. Părea adus din regiunile periferice pe nava unui negustor; iar acolo nu exista nimeni pe care să și-l poată imagina trimițând un pachet unui inspector de poliție.

Deschise cutia și scoase cu grijă conținutul: o scoică mare cât palmele ei deschise, având unul dintre degetele țepoase rupt de pe creasta fragilă. Scoica avea culoarea răsăritului de soare, iar suprafața îi fusese șlefuită cu răbdare până căpătase strălucirea cerului în zori. Ultima oară o văzuse și o admirase pe tăblia șemineului din casa de pe plantația lui Ngenet ran Ahase Miroe... când stătuse în picioare, ascultând trosnetul flăcărilor în tăcerea tihnită, sorbind ceaiul negru, tare, pe care Ngenet o îndemnase să-l bea înainte să-și continue drumul către Carbuncle. Momentul acela, surprinzător de pașnic, îi reveni acum în minte cu claritate, liniștind-o. Ce ironie: singura vizită mondenă plăcută pe care și-o putea aminti de când venise pe această planetă, cu zece ani în urmă, consta în cele cincisprezece minute petrecute în compania unui bărbat care probabil încălcase legea...

Scotoci în interiorul scoicii și desfăcu tot ambalajul de pe cutie, dar nu

găsi niciun mesaj. Oftă... nu prea sigură la ce se așteptase, doar dezamăgită că nu exista.

– Felicitări pentru promovare, Geia Jerusha, spuse ea plictisită.

Luă din nou scoica și închise ochii; o ținu la ureche așa cum îi arătase Ngenet, ascultând glasul Mării.

– Hei, Sparks, nu pleca acum, când câștigi! Dă-ne și nouă șansa să egalăm.

Bustul holografic de deasupra orașului distrus de pe masa de joc protestă în momentul în care își scoase câștile miniaturale. Fără să-l bage în seamă, le agăță de terminal, retrăgându-se în mod oficial.

– Îmi pare rău.

Rânji cu îngâmfare nonșalantă, răspunzând mai mult privirilor fixe, ostile ale celorlalți judecători decât calculatorului care-l comanda pe cupierul-fantomă. Deveni plictisitor.

Introduse cartea de credit în fantă și o văzu sărind afară cu noua sumă înscrisă pe ea – mai mulți bani decât își imaginase cu câteva luni în urmă că existau pe lume. Acum, ideea că toți îi aparțineau aproape încetase să-l mai impresioneze; în momentul de față, știa ce multă bogăție circulă de-a lungul Străzii spiralate din Carbuncle. Începea chiar să simtă câți bani trebuie să se scurgă prin Porțile Negre către celelalte planete ale Hegemoniei... învăța repede. Dar nu destul de repede.

O șterse de la masă, amețit de vinul samathan, totuși nu așa de beat încât să nu poată pleca atunci când câștiga. Se gândi că ăsta era unul dintre lucrurile la care se pricepea, cunoscându-și șansele de izbândă și propriile limite – de aceea câștiga tot mai des la joc. Arianrhod îi furniza întruna bani și el își petrecea timpul (când nu juca rolul oficial al lui Starbuck) cheltuindu-i prin cârciumi și jucând în tripourile Străzii; înhăitându-se cu atâția tovarăși de petrecere cât putea cuprinde; ascultând, întrebând, urmărind mișcările subterane, încercând să afle de unde vin și încotro se scurg informațiile.

Se căznea să iasă dintr-o groapă de ignoranță abisală, iar când vinul și parfumul drogat al prea multor încăperi ca aceasta începeau să-i îmbâcsească simțurile, frustrarea creștea în el până când îi producea durere, în oraș nu mai exista nimic care să-i poată face vreo plăcere; poate că lucrurile care-l încântau pe flăcăul din Vară continuau să se

găsească aici, în măruntaiele vibrante ale Labirintului, dar el nu le mai vedea. Cu cât trăia mai mult în Carbuncle, cu atât îi disprețuia mai mult pe oamenii care făceau parte din viața lui.

Fără să știe de ce, începuse să deteste vederea a toate și a tuturor; întunericul îi păta trecutul și viitorul, ba chiar și imaginea propriei fețe. Totul, cu excepția lui Arianrhod. Ea înțelegea bezna care se întindea aidoma unor bălți otrăvite în cele mai tainice colțuri ale minții lui; știa cum să-i înfrângă ostilitatea; îl asigura că fiecare suflet este negru la inimă. Arianrhod îl alina, Arianrhod îi aducea liniștea, Arianrhod îi îndeplinea orice dorință... Arianrhod îl iubea. Iar teama că putea pierde dragostea ei, că putea s-o facă să regrete că-l lăsase să devină Starbuck – s-o vadă aruncându-l, așa cum procedase cu rivalul lui – constituia un nor ce se întindea permanent la orizontul acelei mări liniștite.

Regina folosea propriul sistem vast de spioni electronici și de nobili de încredere pentru verificarea și completarea informațiilor fragmentate și disperate pe care i le aducea Sparks. Cu toate acestea, extraplanetarii care aveau într-adevăr ceva de ascuns își luaseră contramăsuri eficace și tânărul știa că ea duce lipsă de informații de primă mână, culese direct de la sursă de către un Starbuck autentic, adică de un bărbat care și-ar fi petrecut viața printre ei. Avea să vină și ziua când Reginei va începe să-i displacă ignoranța lui de Văratice. Poate că, amestec de situație, el își pierduse din vedere propriile limite, doar o dată...

Sparks îndesă cartea de credit în căptușeala centurii și plecă de la masă, simțind cum îi dispare entuziasmul. Pentru o clipă, se întrebă nemulțumit dacă era cu adevărat cât de cât priceput la jocurile acelea; sau dacă Arianrhod îl supraveghea în secret chiar și aici, aranjând lucrurile în așa fel încât să fie lăsat să câștige.

Își alungă din minte acest gând și-și vârî mâinile în curea; aruncă o privire peste marea de capete descoperite sau cu turbane, bonete, căști, coafuri împodobite cu pietre prețioase, aplecate într-o prosternare deloc sacră în jurul meselor cu lumini pâlpâinde, unde se desfășurau jocurile de noroc pe care și le aleseseră. Acesta era unul dintre tripourile de înaltă clasă; mai rafinat, mai puțin sumbru decât speluncile din Labirintul de jos, care asigurau distracțiile unei mulțimi formate în mare măsură din muncitori Iernatici. Totuși, nici chiar aici bucuria nu era cinstită. Jucătorii râdeau și înjurau cu aceeași sete de răzbunare, neluând în seamă muzica stridentă care estompa conversația și acoperea zgomotele din camera alăturată. Acolo se aflau mașinile de vise, unde te puteai pierde în aventuri teribile în alte lumi,

unde puteai comite orice crimă și puteai trăi orice experiență, până și momentul propriei morți, dacă aveai curajul să-l înduri. Sparks le folosea tot mai des, dar ele îi dăruiau din ce în ce mai puțin.

Porni să se strecoare printre mese către intrare, mișcându-se cu alura și siguranța de sine ce aparțineau altui bărbat; unuia care purta mască și avea pe piept o medalie extraplanetară. Sparks Dawntreader purta o tunică de import cu benzi lucitoare și era încălțat cu cizme înalte; părul îi era tuns scurt ca al unui Iernatic, însă ceea ce-i făcea pe ceilalți clienți să se ferească din calea lui era aroganța nesimțitoare a lui Starbuck.

– Arăți ca un bărbat care știe ce vrea!

Singura ce nu se dăduse la o parte i se propti în cale, cu îndrăzneală, etalându-și despicătura argintie a rochiei lungi de seară, care nu tănuia nimic.

El o privi, dar apoi întoarse capul, continuând să nu fie prea încântat de caracterul public al avansurilor sexuale care se obișnuiau în oraș.

– Nu, mulțumesc. Vreau doar să ies de-aici.

Argintiul rochiei ei îl făcu să se gândească pentru o clipă la părul alb ca argintul... Trecu hotărât pe lângă femeie, încercând să n-o atingă. În afară de Arianrhod, nu mai dorea acum cu adevărat pe nimeni alta; Arianrhod era cea care îl învăța să dorească lucruri la care el nici măcar nu visase vreodată. Iar ideea unui act sexual făcut pentru bani i se părea grotescă și perversă, chiar dacă știa că jumătate dintre femeile și bărbații care-și ofereau trupurile în aceste locuri erau Iernatici. Din plictiseală ori avizi de bani, ei își adaptaseră dispoziția firească pentru raporturi sexuale la poftele mercenarilor extraplanetari.

Se aflau aici și prostituate extraplanetare, dirijate de alți extraplanetari, situați în păturile înalte ale păienjenişului puterii ascunse care cuprindea Labirintul. În Hegemonie existau lumi unde sclavia constituia un fapt acceptat fățiș sau tacit, iar Arianrhod nu se amesteca în obiceiurile clienților ei. Unii nu difereau cu nimic de vânzătorii de trupuri Ideali (păreau doar mai exotici); dar existau și zombii, victime în carne-și-oase care satisfăceau genul de clienți nemulțumiți de mașinile de vise. Aceștia se mișcau aproape dezbrăcați prin mulțime, etalându-și cicatricile – nu, nu e bine spus „etalând“. Ei erau niște morți vii ce se mișcau, privind cu ochi lipsiți de expresie, ca somnambulii; al lor era și visul, și coșmarul. Erau drogați, i se spusese

tânărului, sau drogurile le distruseseră deja creierele. Arianrhod îi explicase că nu mai simțeau nimic. Odată, când propria stare sufletească devenise teribil de deprimantă, el însuși fusese gata să...

Totuși, amintirea momentului în care zăcuse neajutorat într-o alee, în timp ce patru negustori de sclavi îl numeau „drăguț” risipise deprimarea, având același efect cu felul în care fluierul său de scoică se spărsese în acea noapte; se întrebasese dacă îi disprețuia cu adevărat pe toți extraplanetarii sau doar pe extraplanetarul din el.

Arianrhod îi alinase însă din nou conștiința, ștersese cu buretele întrebările, răsese cu blândețe și-i spusese că mereu va exista răul, pe orice lume, în orice ființă, fiindcă fără el nu ar mai fi existat măsură pentru bine...

Sparks inspiră adânc, în timp ce ușile cazinoului se închiseră în spatele lui; rămase locului pe lespedea din minereu metalic rar, ce servea drept prag, și-și lăsă plămânii să se curețe. O pisică brun-roșcată alunecă pe lângă picioarele sale și dispăru într-o spărtură ascunsă în zid, mergând la vânătoare.

– ...Hai, s’eing, dă-mi un răgaz. Vocea familiară, totuși ciudată, îl făcu să se-ntoarcă și să se uite în lungul fațadei clădirii. Voi face totul, pentru numele zeilor, orice ca să ies din gaura asta de iad și să măntorc în vreun loc unde ei mă pot ajuta! Angajează-mă...

Vorbitorul era extraplanetar, cu păr întunecat la culoare și năclăit, cu piele maronie și o barbă rară. Stătea așezat pe o cutie, sprijinit de perete, și purta o salopetă de marinar pătată, lipsită de însemne. Era străin; arăta a fi un bărbat puternic, într-o stare de inaniție care-l ducea încet la moarte, și Sparks dădu să se îndepărteze ca să nu-l mai vadă. Dar vocea...

– Mi-o datorezi, lua-te-ar naiba, S’eing!

Sparks îl privi pe străin cum se smulge de lângă perete cu o răsucire stângace a torsului și cum îl apucă pe interlocutorul său de cracul costumului de zbor.

Al doilea bărbat părea să fie căpitan de cargobot sau să aibă alt rang mai puțin oficial; era o matahală de om cu fața brăzdată de cicatrici. Se retrase brusc, dezechilibrându-l pe cel așezat. Acesta se rășchiră neajutorat pe stradă și Sparks înțelese șocat că picioarele îi erau paralizate. Ofițerul cu cicatrici hohoti cu genul de râs pe care n-ar fi dorit să-l mai audă vreodată.

– Nu-ți datorez niciun sfânt, Herne, dacă nu ești în stare să iei paralele.

Blestemele ologului îl urmăriră pe alee.

Herne își aranjă cu efort picioarele-i inutile, ignorând privirile mai mult sau mai puțin delicate ale trecătorilor. Sparks rămase în picioare, holbându-se ca și ceilalți, prins în capcana unui voyeurism al milei. În cele din urmă, mai înaintă puțin, șovăitor, când îl văzu pe schilod încercând să se târască înapoi la locul său. Bărbatul îi aruncă o căutătură și alunecă iarăși pe pavaj.

– Tu! Dușmănia urmă recunoașterii, precum noaptea zilei. Ea te-a trimis aici? Ea ți-a zis unde să mă găsești?... Mda, uită-te bine, băiete! Umple-ți ochii, umple-ți creierul și-apoi să nu uiți niciodată că într-o zi îți va face și ție același lucru.

Palma lui se strânse într-un pumn de praf, pe care îl aruncă apoi departe.

– Starbuck! Sparks nu-și dădea seama dacă vorbise sau nu cu glas tare, dar știa că acesta era adevărul. Ea... ea a spus c-ai murit.

Crezuse că Regina voise să spună că Starbuck ar fi căzut în mare de la o înălțime de câteva mii de metri. Dar din pereții puțului ieșeau în afară tot felul de platforme și instalații. Una dintre ele îi întrerupsese probabil căderea... și-i rupsese spinarea. Acum putea la fel de bine să fie mort... dar trăia. Sparks simți deodată cum scăpă de apăsarea nedefinită pe care o simțea undeva în piept, lucru de care deveni conștient doar în lipsa lui.

– Mă bucur...

Herne se răsuci cu o furie zadarnică; brațul i se repezi către piciorul lui Sparks.

– Pui de lele din Vară! Dacă aș putea pune mâna pe tine, aș termina ce-am început! Se prăbuși din nou pe spate, lăsându-și mâna să-i cadă. Dă-i bătaie, bucură-te de asta, puștiule! Chiar și așa, tot sunt de două ori mai bărbat decât tine, iar asta o știe și Arianrhod.

Sparks rămase în afara razei de acțiune a schilodului; fața îi ardea. Amintirea a ceea ce-i făcuse Herne și a ceea ce nu reușise să-i facă, acolo în Sala Vânturilor, îi înecă mila, precum o picătură de miere într-un cazan cu fiere.

– Nu mai ești deloc bărbat, Herne, și Arianrhod este numai a mea.

Se răsuca pe călcâie și porni pe alee.

– Prostule! Râsetul furios al lui Herne îl izbi în spate. Arianrhod nu este a niciunui bărbat! Tu-i aparții și te va folosi până când te va termina...

Sparks continuă drumul fără să privească înapoi, până ce ajunse la colțul Străzii. Acolo însă nu porni în sus pe pantă, către palat; stătu locului până când furia i se scurse încetul cu încetul din inimă și nu mai avu niciun sens, după care se hotărî s-o ia în direcția opusă. Merse mult timp la întâmplare, pătrunzând în inima Labirintului. Trecu de barurile și cazinourile care îi deveniseră o a doua casă; aruncă priviri neinteresate către vitrinele magazinelor, pline de mirodenii și plante medicinale de import, bijuterii, picturi, caftane, terminale... și sute de jucării tehnice diferite: fleacuri scumpe, sofisticate, puse în circulație pentru comerțul înfloritor din portul liber, precum și pentru ochii uimiți ai băștinașilor. Cândva, se oprea la fiecare vitrină pe care o întâlnea în drum și o plimbare prin Labirint părea o plimbare prin rai. Acum abia de-i mai rețineau privirea. Oricum, fără ca el să fie conștient de asta, timpul îi acoperise conștiința cu o coajă de dezamăgire și vinul încântării se transformase în oțet.

Chiar și aleile multicolore, terenul întâlnirii rodnice unde artizanii acestei planete și ai altor șapte își lăsau creativitatea să înflorească, deveniseră rupte de realitatea sa. Nu-l mai atrăgeau prezentarea, parfumurile sau muzica, atunci când trecea pe lângă ei; iar acum vânătaia profundă lăsată pe conștiința lui de imaginea lui Herne îl apăsa dureros, cu acuitate, prin zidurile de sticlă care-l închideau între ele. Încercuit de inima pulsândă a orașului pe care venise să-l descopere, el constata că, într-un fel sau altul, lucrul după care se întinsese îi lunecase din nou printre degete. La fel ca tot ceea ce iubise vreodată sau pe care contase...

Mâna i se încheală violent peste suportul unei sculpturi cinetice din standul de prezentare pe lângă care trecea; note stridente răsunară dintre țepii ei, sărind precum niște pisici. Cu toate acestea, muzica disonantă, izotonică, se oprise la nivelul pielii sale, iar suportul de metal rece se legăna într-o altă dimensiune. Sau poate doar își imagina nefirescul lor, deși tot nu trecea... „De ce? Ce nu-i în ordine cu mine? Ce-i greșit?”

Îi dădu drumul cu dezgust, când sculptorul ieși indignat în ușa magazinului. Plecă mai departe, dându-și seama abia acum unde se

afla: era în Aleea Lămâiului, iar în fața lui putea deja s-o vadă pe Fate Ravenglass, așezată ca de obicei cu tăvile și ornamentele în pragul ușii. Locul unde venise odată, demult, pentru adăpost și unde fusese acceptat fără să i se pună întrebări sau condiții. Locul în care putea reveni oricând; un liman de liniște și creație într-un univers al indiferenței și al dezbinării.

Observă că Fate nu e singură și-l văzu pe vizitator ridicându-se de pe treaptă într-un nor de văluri albastre ca noaptea, brodate cu diverse curcubeie. O recunosc pe prietena ei, Tiewe – după văluri, căci niciodată nu-i zărise altceva decât mâinile de abanos. Auzi cântecul dulce al colierului ei de clopoței, ascuns sub veșmânt. O întrebase pe Fate de ce Tiewe nu-și arată niciodată fața, gândindu-se că poate era desfigurată; dar bătrâna îi răspunsese că așa se obișnuia pe planeta ei natală. De atunci el mai văzuse doar una sau două femei asemănătoare, păzite cu grijă de către însoțitoare. Tiewe se simțea stânjenită în prezența bărbaților și Sparks încercă o mulțumire amestecată cu gelozie când își dădu seama că acum pleca fiindcă îl văzuse pe el. Fata avea mulți prieteni, dar niciunul nu părea să-i fie mai mult decât atât. Tânărul chiar se întrebase uneori despre motivele celibatului ei.

Pe când Tiewe se îndrepta ducând cu ea clinchetul clopoțelilor, Sparks se apropie de Fate, care întoarse chipul spre el pe jumătate zâmbitor și pe jumătate încruntat de încordare.

– Sparks... tu ești acolo?

Malkin mieună afirmativ din locul unde stătea ghemuit în prag.

– Eu sunt. Bună, Fate.

Sparks se opri în fața ei, simțindu-se dintr-odată cuprins de nesiguranță.

– Ia te uită, ce surpriză plăcută! Ia loc, doar nu ești un străin. Deși cam așa te-ai comportat în ultimele luni.

Pe fața lui apăru o expresie de vinovăție când se așeză grijuliu printre tăvile de pe verandă.

– Știu. Îmi pare rău, eu...

– Nu, nu, nu te scuza, își agită ea brațele, iertându-l cu mărinimie. În definitiv, cât de des am venit eu la palat să te vizitez?

– Niciodată, răsă el.

– Atunci, eu ar trebui să-ți fiu recunoscătoare că ai venit. Pipăi după masca pe care o lăsase pe jos. Povestește-mi bârfele de la curte: ce se mai poartă pe-acolo, cum se mai distrează, ce năzdrăvăanii miraculoase mai pun la cale. Am nevoie să mă-nveselesc puțin. Tiewe este inspirată când ține în mână un ac și-un fir de mătase, dar e o persoană atât de tristă. Privi într-o parte, încruntându-se la ceva nevăzut și, întinzând brusc mâna după o tavă cu mărgеле, o răsturnă. La naiba!

Malkin sări din ușă și dispăru în magazin.

– Ascultă, lasă-mă pe mine...

Sparks se aplecă, abia reușind să prindă o cascadă de verde lucitor care se revărsa peste marginea treptei. Îndreptă tava și o umplu la loc cu răbdare, operațiunea meticuloasă având asupra lui un efect liniștitor.

– Uite-aici! îi înmână alte trei mărgеле, revenind recunoscător la obiceiurile sale și la relaxarea pe care o avusese cât stătuse aici.

– Vezi cât de mult ți-am simțit lipsa, zâmbi Fate, primind mărgелеle în palmă. Dar nu doar pentru mâinile tale neobosite... ci și pentru cântecele tale legănate de Văratice, precum și pentru prospețimea uimirii tale.

Sparks își înfipse degetele în genunchi, fără să spună nimic.

– Mai rămâi un pic să-mi cânti și mie ceva? A trecut destulă vreme de când nu s-au mai auzit cântece pe aleea asta.

– Eu... își înghiți nodul din gât. Nu mi-am adus fluierul cu mine.

– Nu? rosti ea, cu un ton mai neîncrezător decât dacă i-ar fi spus că este gol-puşcă. De ce?

– Eu... de-o vreme nu prea am chef de cântat.

Oarba şedea aplecată deasupra formei de mască, aşteptându-l să continue.

– Sunt prea ocupat, se apără Sparks.

– Credeam că asta faci tu pentru Regină... îți cânti muzica.

– Nu mai cânt. Acum... ăă... fac altele. Se foi pe suprafața dură a

treptei. Alte... lucruri.

Fate aprobă din cap; tânărul uitase cât de tulburătoare putea fi privirea celui de-al treilea ochi al ei.

– Cum ar fi jocurile de noroc și băutul în „Vederea Paralakă“.

Remarca ei suna ca o simplă constatare.

– Cum de știi... pe unde umblu? se miră Sparks, nu prea încântat să recunoască și restul afirmației.

– Te cunosc după miros. Tămâia folosită la ei este importată din Tsieh-pun. Fiecare loc are propria identitate și la fel se întâmplă și cu drogurile. Iar vorba îți e puțin împleticită.

– Spune-mi dac-am pierdut sau am câștigat.

– Ai câștigat. Dac-ai fi pierdut, n-ai mai fi vorbit așa de îngâmfat despre asta.

El râse cam mânzește.

– Ai fi fost bună de Albastră.

– Nu, clătină ea din cap, în timp ce căuta cu acul găurica unei mărgeli. Ca să fii Albastru trebuie să ai un anumit simț al superiorității morale, iar eu nu-i pot judeca pe semenii mei care sunt la fel de păcătoși ca și mine. Așa... făcu încântată când mărgelaua lunecă la locul ei. Niște pene verzi, te rog.

– Știai, zise tânărul dându-i penele.

– De asta ai venit azi aici? Își înmuie degetele în clei și unse codițele penelor. Atât timp cât îți închei jocul când ești în câștig, Regina n-are de ce să se opună felului în care-ți petreci timpul liber sau îți cheltui banii, nu-i așa?

– Ea vrea să joc. Îmi dă și bani.

Vorbele îi scăpară fără să vrea; simțise că secretul atât de bine ascuns îi vine pe limbă și știuse că era numai o chestiune de timp.

– Chiar așa? Ești atât de bun? Întrebă Fate de parcă s-ar fi îndoit.

– Nu. Mă folosesc de joc ca să aflu câte ceva despre modul cum gândesc extraplanetarii, ce planuri au, și pe urmă să-i spun Reginei...

– Credeam că pentru asta îl are pe Starbuck.

– Așa e. Zidul invizibil al anomiei sale păru să-l închidă într-un spațiu al tăcerii absolute, iar vocea care trebuia să fi fost mândră, abia trecu dincolo de acest zid: Eu sunt Starbuck.

Femeia oftă ușor când trase aerul în piept și acesta fu primul ei răspuns.

– Auzisem eu că există un nou Starbuck. E adevărat, Sparks? Tu, un Vărat, un... „Un băiat“, voise să spună, dar se abținu.

– Pe jumătate Vărat, preciză el dând din cap. Da. E adevărat.

– Cum? De ce? Măinile ei rămaseră nemișcate peste gura căscată a măștii.

– Pentru că ea se aseamănă atât de mult cu Moon... Și Moon a plecat (Arianrhod era singura ființă care nu se schimbase, singura întreagă și reală, mai adevărată pentru el decât propria carne). Ea știa totul despre Moon, despre ce înseamnă pentru mine. Era singura care putea înțelege... Cuvintele ieșeau cu greu, spunându-i lui Fate ce se petrecuse (dar nu chiar tot) între Arianrhod și el după aflarea veștii despre răpirea lui Moon... Așa încât a trebuit să-l provoc la luptă pe Starbuck... pentru că o iubesc. Ea m-a lăsat să-l provoc, pentru că mă iubește. Și am învins.

– Cum ai izbutit să ucizi un bărbat ca acela?

– L-am omorât cu fluierul meu... în Sala Vânturilor. „Numai că n-a murit.“

– Și de-atunci n-ai mai cântat. Fate clătină din cap și coada ei groasă, împletită i se rostogoli pe umăr. Dar spune-mi... a meritat oare să faci asta?

– Da! Tresări surprins de propria voce.

– Oare de ce mi se pare că am auzit „nu“?

Degetele lui se strânseseră peste o tavă cu mărgele, mușchii i se contractară; bătrâna nu văzu acest lucru.

– Trebuia să fiu Starbuck. Trebuia să fiu cel mai bun, altfel n-aș fi fost... vrednic de ea. Trebuia să fiu singurul care să conteze. Dar am crezut că, odată ce am câștigat întrecerea, restul o să fie ușor – și nu e.

Am crezut că asta va fi tot ce mi-am dorit vreodată.

– Și nu e.

El clătină din cap.

– Nu știi ce naiba o fi cu mine! Prea îmi ies toate mereu pe dos... tot ce fac.

– Atunci, poate că tu n-ai fost destinat să faci asta. Încă te mai poți întoarce în Vară... nu te oprește nimic.

– Înapoi la ce? izbucni Sparks. Nu! Nu mă pot duce înapoi. Își pusese deja această întrebare și-și dăduse răspunsul. Nimeni nu se-ntoarce, știu asta acum. Noi mergem mereu tot înainte, asta-i, și nu există absolut niciun motiv... N-o voi părăsi pe Arianrhod, nu pot. Dar dacă nu pot să ajung ceea ce vrea ea să fiu, oricum o voi pierde. „Herne știa; Herne știe totul...”

– Vei găsi tu o cale să iei pulsul extraplanetarilor. Dacă ai fost îndeajuns de isteț ca să-l păcălești pe Starbuck, vei fi destul de deștept să-i iei și locul. O să te-nveți să fii ca el: ai început deja s-o faci.

Ceva îl surprinse în cuvintele oarbei, un fel de mâhnire. Încleștă un pumn și-l cuprinse în palma cealaltă.

– Trebuie s-o fac. Trebuie să cred în asta... înainte să vină iar Vânătoarea.

– Vânătoarea care aduce apa vieții? Vânătoarea de mersi?

– Da.

Privi în jos, prin pavaj, prin inima orașului și a planetei, către întinderile maritime stăpânite de nobilii Iernatici. În mintea lui putea să vadă din nou Vânătoarea, șiragul de stânci golașe risipite în largul mării; putea să simtă ritmul valurilor oceanului, cântând prin coastele navei, cântecul lumii pe care o lăsase în urmă. Își aminti cum cercetase zărilor, prins deodată de dor... Dar dacă Doamna îl chema acasă, el nu îi mai putea auzi glasul. Poate pentru că el venise ca să vâneze mersi; sau poate fiindcă Marea era doar mare, un volum de apă, o soluție chimică.

Privise țărmul celei mai apropiate insule, unde colonia tot mai redusă a mersilor se întinsese de-a lungul plajei cu prundiș negru... până când Dulăii îi împinseseră înapoi în mare, în plasele ce așteptau să-i tragă

în adânc și să-i înece. Ei mureau dacă nu puteau ieși la suprafață de două ori pe oră, ca să respire.

Niciun Văratîc n-ar fi omorât un mers; aceștia erau copiii Doamnei, născuți de Ea după ce stelele căzuseră în mare și deveniseră insule, consortii ei, Uscatul. Se spunea că marinarul care ucide întâmplător un mers nu mai are noroc din ziua aceea... iar cel care ucide unul în mod intenționat este înecat de către restul echipajului. Auzise sute de povești despre mersi care salvează mateloți căzuți peste bord, ba chiar echipaje întregi ale navelor eșuate; îl văzuse pe mersul care trăia în portul Insulei Porții și care brăzda drumul pe suprafața unduitoare a mării, călăuzind navele în siguranță printre stâncile periculoase ale Recifului Porții. Își aminti de mersii care le ieșiseră în întâmpinare când ajunseseră pe insula sibililor. N-auzise niciodată de vreun mers care să facă rău sau să rănească pe cineva.

Însă pentru binele ce-l puteau face ființelor umane – binele fundamental al tinereții veșnice – ei trebuiau să moară. Sparks crezuse întotdeauna că mitul mersilor nemuritori care dăruiau imortalitatea oamenilor nu era decât o poveste din bătrâni... însă asta nu durase decât până când venise în Carbuncle. Apoi o întâlnise pe Regină; care domnea de o sută cincizeci de ani... și Arianrhod îi pusese în mâini sticluța cu lichid argintiu, vâscos, iar el lăsase stropii să-i picure în gât și înțelese că și el putea fi veșnic tânăr.

De aceea rămăsese pe loc, plătind pentru nemurire cu prezența sa, trădând toate lucrurile în care crezuse vreodată sau în care mai credea, în timp ce Dulăii prindeau în plasă și înecau undeva, dedesubtul apei, victimele neajutorate.

După aceea, trăsese cadavrele la bordul navei și, împingându-l pe el la o parte ca pe o ființă nefolositoare ce era, se aplecaseră deasupra lor ținând în mâini cuțitele, pentru a le despica beregatele peștițe. Scurseseră apoi prețiosul sânge de mers, în timp ce tentaculele li se înroșeau, iar puntea devenea alunecoasă sub picioarele lui Sparks.

Roșul se scurgea înapoi în mare, urmat de cadavrele mutilate, cu ochii întunecați încă, uimiți de sosirea morții. „Pierduți... pierduți cu toții!“ Își întorsese capul, cu inima grea, cu mult înainte de încheierea masacrului, încercând să se piardă în zarea nesfârșită a oceanului și a cerului. Dar nu putuse scăpa de pleoscăitul leșurilor aruncate în mare „prea târziu, prea târziu“ sau de biciuirea sălbatică a apei de către vietățile ce se hrăneau cu stârvuri și care pângăreau puritatea verde-albastră, înfulecând hămesite. Marea Mamă, în înțelepciunea ei nemiloasă, nu irosea nimic și blestema destrăbălarea celor care făceau

acest lucru...

– Sparks!

Vocea lui Fate îl rechemă la realitate; orașul se închise în jurul lui, adăpostindu-l de blestemele Doamnei, negând până și simpla lor existență.

– A fost atât de groaznic... și s-a distrus totul! N-am putut... Scutură din cap. Dar de data asta, am s-o fac așa cum trebuie. Pot scoate măruntaiele unui mers mort, nu mai sunt un superstițios iubitor al Mamei.

Își aminti de disprețul Dulăilor care fusese extrem de evident chiar și fără cuvinte; își aminti de bunăvoința mângâietoare a lui Arianrhod când îi alungase demonii îndoiei și dezgustului de sine pe care-i adusese cu el în Carbuncle. Tot atunci ea îi dăduse, fără comentarii, sticluța poleită care conținea apa vieții.

– Nu, presupun că nu ești, nu-i așa? Vorbise iar cu regret. Moartea nu e niciodată un lucru pe care să-l înfrunți cu ușurință. De-asta jinduim cu toții să gustăm apa vieții. Și o luăm pentru noi înșine, fiindcă propria noastră moarte este cel mai dur lucru dintre toate... Facem ceea ce credem că trebuie să facem.

Întinse mâna, băjbâind după brațul lui.

– Nu vreau să vă întrerup... se auzi o voce străină dinapoia tânărului. Avem o livrare aici.

Sparks se întoarse, privind odată cu Fate spre cele două siluete de pe alee: o femeie șleampătă și o făptură neumană...

– Tu!

Chipul fără de față al lui Pollux îl privea cu o platitudine neschimbată, dar ochii cenușii ai lui Tor înregistrară toată gama de sentimente, de la stupefacție la o întristare profundă.

– Dawntreader? se foi ea de pe un picior pe celălalt. Hei, ăă... Cum ai dus-o, puștiule? Se pare că te-ai descurcat. Cu greu te-am recunoscut.

– Nu mulțumită ție am reușit să fac ceva.

– Mda, păi... Își feri stingherită căutătura. Bună, Fate. Ți-am adus, în sfârșit, toate furniturile. Vrei să ți le stivuiască Pollux?

Fate începu să împingă tăvile, deschizând o cărare către ușă.

– Îi arăt eu unde să le pună. Nu știam că ești prietenă cu Sparks.

– Nici nu este.

Sparks se ridică în picioare și se feri, când Pollux trecu indiferent, manevrând platforma plutitoare pe care se aflau containerele. Privi după Fate cum dispare înăuntru, strecurându-se cu ușurință printre lucrurile cunoscute, și după Pollux, care o urma. O opri însă pe Tor, blocând cu mâna deschizătura ușii.

– Nu, nu. O lipi cu spatele de peretele clădirii. Ia să discutăm noi puțin. Despre ceea ce mi-ai făcut la spectacolul cu omorârea starlului. Despre ceea ce ai făcut cu toate bunurile mele, după ce m-ai curățat de ele.

Tor se apăsă cu spatele de vopseaua cojită, ferindu-și în continuare privirea.

– Uite ce-i, Sparks, să știi că-mi pare cu adevărat rău de cele întâmplate. Zău că nu mi-a plăcut să-ți fac așa ceva, dar erai așa de încrezător... și atât de prost... Iar eu eram datoră vândută lui Hardknot, aia de la „Marea și Stelele“. Pierdusem o parte din încasările zilnice ale cazinoului. Dacă nu-i duceam banii înapoi, mi-ar fi luat și pielea de pe mine, știi tu ce-nseamnă asta? Sinceră să fiu, a fost care pe care, ori tu ori eu. Și-n plus, mi-am închipuit că o să te-nvăț ceva minte, oricum aveai nevoie...

Ridică din umeri, începând să-și recapete stăpânirea de sine.

– Ce-ai făcut cu lucrurile mele?

– Le-am amanetat, doar ce credeai?

– Cât ai căpătat pe ele? Întrebă tânărul aproape într-o doară.

– Praful de pe tobă, ce-ți închi... Vocea ei amuți când brațul lui o apucă strâns de gât și-o izbi din nou de perete. O, zeilor! Se zbatu, încercând să nu mai vadă ceea ce zărea în ochii lui Sparks. Ce te-a apucat, puștiule?

– Am învățat de la tine. O strânse și mai tare, bucurându-se de expresia întipărită pe fața ei. Acum, Tor, îmi ești datoră mie și-aș putea să-ți iau imediat pielea de pe tine.

– Tu... doar n-o să faci așa ceva? O simți cum înghite în sec, brusc înfricoșată, mâinile ei se ridicară, strângându-se peste brațul lui. Ce faci...

– Sparks, ce faci acolo! se auzi vocea surprinsă a lui Fate.

El clipi și ceața mândriei sale rănite se risipi treptat, dându-i drumul lui Tor.

– Nu meriți atâta osteneală.

Femeia suspină zgomotos, pipăindu-și gâtul cu mâinile.

– Doar... doar o simplă neînțelegere, Fate. Am să-ți dau banii, puștiule. Vreau să spun, vine ziua de plată și...

– Las-o baltă.

Se întoarse pe călcăie, cu fața arzându-i de mânie și stânjeneală, întrebându-se cât de mult din scena anterioară putuse Fate să priceapă. Totuși, ceva care îi scăpase lui Tor în șuvoiul acela de scuze îi răsări iar în minte, undeva la rădăcina proastei dispoziții care-l cuprinsese; se răsuci din nou către ea, cu răzbunarea calculată întipărită pe chip.

– Pe de altă parte, nu... să n-o lăsăm chiar baltă, îmi ești datoare și-am să-ți spun cum poți să-mi înapoezi datoria. Dacă o să joci corect, s-ar putea să-ți iasă și ție ceva. Își scoase cartea de credit și i-o puse înaintea ochilor.

Tor o privi nedumerită.

– Ce spui? Șovăind, întinse mâna s-o apuce; el o feri.

– Spuneai adineaori că ești curier la „Marea și Stelele“. Probabil că știi multe despre cine și ce controlează aici, în Labirint, și-auzi o mulțime de bârfe interesante prin zonă...

– O, nu... eu nu știu nimic, puștiule, îmi țin urechile astupate. Scutură din cap, închizând ochii împotriva tentației. Eu doar stau pe margine și adun comisioane de la mese pentru câțiva bănuți în plus, asta-i tot.

– Nu mai spune! se încruntă Sparks. Dar poate că-ntr-adevăr nu știi destule ca să afli lucrurile care mă interesează pe mine. Îi veni deodată o idee care-l încântă. Cunosc pe cineva care știe ce vreau eu, așa că nu contează! Tu poți obține informații de la el, dar eu nu pot.

Așa că o să te ocupi tu de treaba asta pentru mine, o să ai tu grijă de el, înțelege?

– Nu, clătină ea din cap. Dar în ce naiba ai intrat, ia spune? În ce vrei să mă bagi și pe mine?

– Lucrez și eu pentru cineva, o persoană... sus-pusă. Cineva care vrea să știe ce face opoziția. Există un tip, unul zis Herne, care le știe pe toate, numai că-i cu norocul la pământ. Tu ai să-l agăți și ai să-l ajuți să iasă din necaz, iar el o să-ți fie atât de recunoscător, încât îți va spune tot ce vrei să știi.

– Ha! Cunosc eu un Herne, un mare cheltuitor, și dacă acum e la ananghie poate să și putrezească. El și unii dintre amicii lui făceau urât când se drogau și o dată a încercat să... Nu pronunță cuvântul, dar mâinile i se strânseseră peste închizătoarea salopetei. Mi-a făcut vânătăi în locuri pe care nu le-aș arăta nici propriei mame și noroc cu Pollux, care l-a smuls de pe mine și l-a făcut să se răzgândească. Aruncă o privire, pe lângă prezența de martor tăcut a lui Fate, către ființa metalică, indiferentă, din ușă. Poate că e o mașină mută, dar e o prezență mult mai a dracului de bărbătească decât cei care-l programează.

Sparks rânji, imaginându-și descumpănirea lui Herne.

– Probabil că era criță de drogat, dacă-și pierduse mințile ca să se ia de o...

Tor se înroși la față și ridică pumnii.

– Ascultă, Văraticule, să nu glumești despre un lucru ca ăsta c-o lernatică!

Rânjetul lui se șterse brusc.

– Pe Do... pe toți zeli, nu asta am vrut să spun! Dacă-i același Herne, nu mai ai de ce să te îngrijorezi. Nu te va mai supăra cu nimic de data asta. O să-l găsești lângă „Vederea Paralakă“. Îți voi plăti cheltuielile și am s-o fac astfel încât să-ți merite osteneala. Ai însă grijă să fii sigură că el n-o să știe niciodată de ce faci asta. Să nu pomenesti deloc de mine. Coborî glasul, întorcându-se cu spatele la Fate: Dacă n-o să obțin ce vreau, o să te căiești, și nici chiar Pollux n-o să fie de-ajuns ca să te țină în siguranță.

Fața palidă a lui Tor se făcu și mai albă, iar Sparks se simți puțin surprins când își dădu seama că îl credea.

– Ne întâlnim tot aici, la aceeași oră, peste... o săptămână.

– Bine, încuviință ea fără vlagă și se strecură pe lângă trupul lui. Hai, Pollux, să plecăm.

– Cum spui tu, Tor.

Robotul coborî de pe verandă și porni după ea.

Tor îl lovi cu ciudă în piept și-și continuă drumul pe alee, frecându-și încheieturile degetelor.

– Ține-ți gura, grămadă blestemată de fiare vechi ce ești! O să te schimb pe-un câine.

Fate se așezase la loc și continua să împodobească forma de mască, de parcă aceasta constituia singura realitate din univers. Nu-i spuse nimic lui Sparks și nici măcar nu se uită la el cu vreunul dintre ochii săi.

Tânărul simți cum i destramă buna dispoziție, văzând-o cum se retrage din fața lui... ca și cum era pe punctul de a se despărți de el sau de parcă făcuse asta pentru ea.

– Spuneai că voi găsi o cale să rezolv problema. Am găsit-o.

– Da, presupun c-ai găsit-o, încuviință ea și luă o bucată de satin.

– Credeam că tu nu faci judecăți morale.

– Încerc să nu fac. Toți ne alegem propriile drumuri către iad. Dar unele alegeri sunt mai ușor de privit decât altele... Nu-mi place să văd cum prietenii mei sunt răniți.

– Ți-am spus: Nu i-aș fi făcut niciun rău.

Știa însă că, pentru o clipă, fusese cât pe ce s-o facă. Acea fusese clipa când venise Fate.

– „Cuvântul de azi e fapta de mâine“, cită ea calmă. Și pe tine te consider tot prietenul meu.

– Încă?

– Da, încă. Îl privi fără să zâmbască: Fii atent, Sparks. Să știi că viața nu-i ținută dintr-un singur fir.

– Bine, ridică el din umeri, neînțelegând prea bine. Ne mai vedem,

Fate.

Femeia zâmbi în sfârșit, dar nu era zâmbetul pe care îl așteptase de la ea.

„Peste o săptămână, la aceeași oră.“

– S... scuză-mă, amice, l-ai văzut cumva pe unu' H... Herne?

Tor se întrerupse când fața epavei umane se întoarse către ea, aprinsă de ura fără rost a unui animal înlănțuit, și își dădu seama că o mai văzuse cândva. Scofâlcit și acoperit de barbă, rămânea același chip: un chip smead de extraplanetar, cu ochi fermecători, împodobiți cu gene lungi, dar la fel de reci ca moartea. Rămase o clipă privindu-l, ținută între prezent și trecut, ca în strânsoarea unei menghine. Acesta era Herne, același Herne ai cărui ochi o cercetaseră odată, văzând nu o ființă umană, ci un obiect.

El însă nu dădu niciun semn că ar fi recunoscut-o, nu confirmă prin nimic ironia cu care îi trata soarta, făcându-i să se reîntâlnească. Tor se retrase puțin simțind duhoarea răspândită de Herne și de salopeta lui murdară, și-și aminti de îmbrăcămintea bogată purtată de bărbat la anterioara lor întâlnire. Probabil că drogurile fuseseră cele care râseseră la urmă... Tor surâse ușor. Pe ladă, lângă Herne, zăceau o sticlă golită pe jumătate și o cutie de conserve în care se zăreau câteva monede. Mergând pe alee, femeia văzuse un locotenent Albastru cu pielea oacheșă, cu pistrii absurd de roz, amendându-l pentru cerșetorie. Totuși, așteptarea sfidătoare îi păli de pe față când pricepu, în sfârșit, întrebarea lui Tor; îi cercetă, pe ea și pe Pollux, cu o privire fugară lipsită de expresie.

– Poate cunosc vreun Herne. Nu prea-mi amintesc. Mâna i se închise semnificativ în jurul conservei. De ce?

Ea scotoci într-un buzunar și-i azvârli niște mărunțiș.

– Am auzit că l-a părăsit norocul. Poate că vreau să i-l schimb.

– Tu? Trase o dușcă din sticlă și se șterse cu mâna la gură. Te mai întreb o dată, de ce?

– Asta ne privește pe noi doi, replică Tor și-și încrucișă brațele; jocul aproape începea să-i placă. Deci, unde e?

– Eu sunt Herne, zise el în silă.

– Tu? se prefăcu ea neîncrezătoare și hohoti cu dispreț. Dovedește-o!

– Cățea ce ești!

Tor sări înapoi, amintindu-și de puterea lui brutală; însă bărbatul doar se clătină pe ladă și ar fi căzut, dacă Pollux n-ar fi întins o mână rigidă pentru a-l împinge la loc. Tor rămase locului și-l privi atentă, în afara razei lui de acțiune, încercând să evalueze cele văzute.

– Deci, asta a vrut să spună. Ești olog!

Gura lui se strâmbă.

– Cine? Cine te-a trimis aici?

– Nimeni important. Ridică din umeri, încurcată. Eu doresc să te văd, Herne. Eu sunt cea de care ai face bine să fii îngrijorat. Se sprijini de Pollux și, zâmbind, își plimbă o mână peste metalul rece al umărului acestuia. Ce-ți imaginezi că mi-ai face, dacă pozițiile noastre ar fi inversate...?

O îndoială surprinsă îi contractă mușchii obrazului. O studiu din nou, apoi îl examinează pe Pollux. Pentru moment, Tor crezu că vede recunoașterea în ochii lui; sau poate că vinovată era doar teama de a fi fost recunoscută. Cât de mulți dușmani avea un asemenea om într-un asemenea loc... câți prieteni adevărați avea el în întregul univers? Herne se rezemă de perete, resemnat.

– Fă ce vrei, pe mine mă doare-n cot. Mai trase o dușcă din sticlă.

– Nu, clătină ea din cap, amintindu-și de Dawntreader și de necazurile ei, cu un sentiment ce se apropia de empatie. Doar te-am întrebat. Cum îți merge?

Se uită cu atenție în cutia de conserve.

– Cam greu.

Îl simți că nu voia s-o întrebe despre afacerile ei, o încordare subtilă străbătu acea jumătate a corpului său, care încă mai reacționa. Clienți de la „Vederea Paralakă“ treceau pe lângă ei ferindu-și privirile.

– Ai coborât mult de ultima dată când ne-am întâlnit.

El nu-și amintea, Tor era sigură acum, totuși nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău.

– Am mai cerșit și înainte, n-am murit din asta.

Ea se rezemă de Pollux, cercetându-l fără grabă pe schilod.

– Cred că s-ar putea, acum.

Herne o privi, apoi coborî ochii fără să-i răspundă.

– Am auzit că știai bine treburile prin Labirint înainte să fi avut... ăă, accidentul. Se întrebă ce sau cine îl ologise. Am auzit că știi cu adevărat pe ce cale se scurge puterea în afara planetei și mai departe. Ei bine, asta valorează ceva pentru mine.

– De ce? spuse el tăios.

– Ce te interesează? contracăra ea, nefiind sigură ce motiv putea să invoce. Pui cam multe întrebări pentru un cerșetor.

– Vreau să știu de ce o poate interesa asta pe o Iernatică. Există o singură Iernatică... Se încruntă.

– Există mii de-ai noștri la fel de interesați ca și voi s-o facem mare, străine. Deschise un buzunar și-și scoase cartea de credit, ridicând-o așa cum îi făcuse Sparks ei: Poate că nu vreau să fiu veșnic hamal: Poate că vreau să-mi iau porția înainte ca voi toți să plecați de pe planetă și să luați tortul cu voi.

Cu o ușoară surprindere, simți că aceste cuvinte aveau un sens pentru ea.

Bărbatul dădu aprobator din cap, de parcă vorbele acelea ar fi însemnat într-adevăr ceva și pentru dânsul.

– Spuneai că asta valorează ceva. Cât? Miji ochii spre cartea de credit.

– N-am mult... oricum mai mult decât tine. Măcar ai un loc unde să stai?

El se mulțumi să clatine din capul slinos și ciufulit.

– Exact cum mi-am închipuit, murmură Tor adăugând o înjurătură. Poți să stai la mine deocamdată. Ai oricum nevoie de cineva prin preajmă ca să te hrănească și să te spele.

– Am nevoie de bani, nu de cineva care să-mi șteargă nasul blestemat! Nu-mi irosi timpul.

Se întinse peste umăr și se scărpină, strâmbându-se.

– E o minune că se mai apropie cineva într-atât cât să-ți arunce ceva, arată femeia spre cutie. Ce-o să te faci când o să se rupă hainele de pe tine?

– N-ai vrea să mi le scoți tu diseară, iubito? replică el, privind-o pofticios.

Tor strânse buzele, dar se strădui să zâmbască.

– Nu ești genul meu, schilodule. Pollux, aici de față, face toate muncile murdare pentru mine. E obișnuit să care greutăți inerte.

– Cum spui tu, Tor, rosti Pollux monoton, cu blândețe.

În vocea lui inexpressivă exista o sugestie aprobatoare, imposibil de definit. Tor se îndepărtase din nou, puțin stânjenită. Uneori îi venea greu să-și aducă aminte faptul că Polly nu era nimic altceva decât un dispozitiv programat de încărcare cu acțiuni perfect previzibile.

– Atât timp cât îmi ești de folos, poți avea masă și casă, Herne. Dacă vrei, bine, dacă nu, iar bine. „Zi da sau nu, ticălosule. Eu sunt oricum la mijloc și-ntr-un caz, și-n altul.“

– Nu pot fi la curent cu ceea ce se-ntâmplă decât dacă circul. Și pentru asta îmi trebuie bani, am nevoie de ceva care să...

– O să ai tot ce-ți trebuie... atât timp cât am și eu. „Cât timp Dawntreader își menține târgul cu noi.“

El se lăsă pe spate, cu un zâmbet care îi urâțea chipul.

– Te-ai făcut, deci, cu un consilier, scumpo.

Își întinse mâinile, cu atenție.

– M-am ales c-o bătaie de cap. Luă cutia știrbă și-și răsturnă monedele în palmă. Așa, Polly, acum cară-l acasă.

Absența desăvârșită a luminii și a vieții înfășură simțurile lui Moon într-un giulgiu înăbușitor, lipsind-o de orice senzație. Căzând într-un puț fără fund, se recunosc pe sine, cu cea din urmă scânteie slabă de viață, într-un univers unde Moartea domnea necontestată... consoarta Morții, a cărei îmbrățișare de neatins o slăbea de putere și de sănătatea minții. Ea venise în acest loc situat în afara vieții ca să-și caute dragostea pierdută și intrase pe o poartă prin care trecuse de mai multe ori; dar de data asta își pierduse drumul și nu era nimeni care să răspundă la strigătele ei, nicio ureche să le-audă, nicio voce să le transmită mai departe... „Lasă-mă să mă duc acasă...”

– Lasă-mă să mă duc acasă! se ridică Moon în capul oaselor în pat; vocea îi ricoșă și se întoarse la ea din pereții cămăruței.

– Moon, Moon... e doar un coșmar. Ești în siguranță acum cu noi. În siguranță... Brațele lui Elsevier erau în jurul ei, dezmierdând-o așa cum, cu mult timp în urmă, Buni o alina noaptea.

Lumina de zi artificială îi izbi ochii, făcând-o să lăcrimeze, imaginea tridimensională fixată în perete emana zgomot și mișcare, întocmai cum se întâmplase înainte ca ea să alunece în somnul nesigur. De la greaua încercare a Porții Negre nu mai putea sta într-o cameră întunecată. Înghiți un nod de mâhnire dureroasă, rezemându-și capul pe umărul lui Elsevier și simți suflarea ca de gheață a aerului pe spinarea propriei cămăși de noapte, reci și umede. Lumea se închegă încet în jurul ei, confirmându-i locul în care se afla; inima i se opri încercând să-i iasă afară din piept. Se pomeni ascultând zgomotul mării.

– E în regulă. Mă simt mai bine acum.

Vocea continuă să-i sune subțire și neconvingătoare... Devenise un lucru obișnuit ca, la trezirea dintr-un coșmar, să se simtă lipsită de putere și control. Se ridică din nou în capul oaselor, departe de prezența liniștitoare a bătrânei, dându-și după urechi șuvițe de păr jilave.

– Îmi pare rău că iar te-am trezit, Elsie. Pur și simplu nu pot...

Se întrerupse, rușinată de neputința ei și își frecă ochii. O ardeau de parcă se umpluseră cu nisip suflat de vânt. Era a treia noapte consecutivă când visele ei obsedante străbăteau pereții subțiri ai apartamentului. Pe măsură ce treceau zilele, vedea oboseala și grija instalate tot mai adânc în cutele de pe fața lui Elsevier.

– E o prostie, zise ea frângându-și mâinile. Îmi pare rău că te țin trează toată noaptea cu nenorocitele astea de...

– Nu, draga mea. (Moon rămase mută de surprindere, când văzu tandrețea din ochii de culoare indigo ai bătrânei.) Nu te scuza față de mine. Nimic din ce-ai putea face nu m-ar deranja. Dimpotrivă, eu sunt cea care trebuie să-ți ceară iertare, este vina mea că ai visele astea, că nu-ți poți purta trifoilul... Privi în cealaltă parte a camerei, la semnul de sibilă aflat pe scriin. Dacă aş putea lua asupra-mi frica ta, aş face-o bucurioasă: ar fi o pedeapsă mică pentru răul pe care ți l-am făcut.

Fata își feri privirea, masându-și brațele cu degetele.

– N-a fost vina ta, ci a mea: nu eram destul de tare ca să fiu sibilă.

Moon își strânse fălcile cu atâta putere, încât simți că o dor dinții. Ea trecuse prin Poarta Neagră și ieșise din Transfer ca o străină, bătuită de o realitate divizată; în momentul ajungerii lor pe Kharemough, își revenise, era din nou o ființă aproape umană; și totuși, când închidea ochii și-și lăsa mintea slobodă...

Purtase nestingherită trifoilul aici, în astroportul orbital, mulțumită când persoane complet străine de pe planete de care nu auzise niciodată o recunoscuseră cu zâmbete și plecăciuni. Apoi însă, un bărbat îi ceruse să răspundă la o întrebare. Îi întorsese spatele, cuprinsă de o spaimă bolnăvicioasă, și-l refuzase... îl refuzase. Elsevier îl alungase, dar Moon își dăduse seama că nu va fi niciodată în stare să răspundă la o altă întrebare...

– O să... o să mă simt bine când o să ajung acasă, pe Tiamat.

Acolo unde cerul nopții sclipea cu o puzderie de nori, nu ca în această pustietate neagră și amară ce secătuia până și puterea de viață a unei stele, unde stelele înseși erau pipernicite, înghețate și deznădăjduit de singure. Acolo unde singurul lucru care conta pentru ea la fel de mult precum cel pe care-l distrusese venind aici aștepta încă să fie făcut. Acolo unde se găsea om care putea înțelege ce înseamnă pentru ea să-și piardă dorința de o viață. Sparks... trebuia să-l găsească!

– Dar cât va mai dura...?

Ea încercase să nu pună întrebarea până acum, fiindu-i teamă de răspuns, deși ar fi vrut să-ntrebe zilnic, ceas de ceas.

– Deci, într-adevăr nu vrei să mai stai? Nici chiar după tot ce-ai văzut?

Speranța dezamăgită pe care Moon o simți în vocea lui Elsevier îi înțepă inima. Văzuse cât de mult se străduia femeia să-i umple timpul și mintea cu minunile de necrezut ale acestui oraș, ale acestui aeroport care naviga prin cosmos pe o funie invizibilă ținută de planeta de dedesubt. Crezuse că Elsevier proceda așa doar ca să-i alunge spaimile, dar acum înțelegea că există un alt motiv.

– Tu... chiar vrei să rămân pentru totdeauna cu tine?

– Da. Foarte mult, draga mea. Elsevier zâmbi, șovăind. Noi n-am avut niciodată copii, vreau să spun eu și TJ...

Moon coborî privirea, străduindu-se să nu dezamăgească din nou.

– Știu. Dacă ar fi vorba numai de mine, dacă eu aș fi alta, aș rămâne cu tine, Elsie.

Își dădu seama că era adevărat, chiar dacă se simțea aidoma unui copil pierdut la Festival, aici, în această insulă de neînțeles, imaculată, ce se rotea pe cer. Elsevier încercase s-o facă părtașă la tot ce vedea, până când Moon începuse să simtă mândria nepăsătoare a extraplanetarilor, care considerau că o navă stelară e ceva la fel de banal ca o corabie, care tratau lucrurile sublime și miraculoase de parcă reprezentau dreptul lor legitim. Cu fiecare mică minune tehnologică pe care răbdarea lui Elsevier o învăța s-o utilizeze, venerația ei față de altele mai mari pălea, până ce ajunsese să stea pe balconul apartamentului lor și să se uite la Piața Hoților ca orice extraplanetară get-beget; o cetățeană a Hegemoniei, simțindu-se complet ca la ea acasă în această comunitate interstelară.

Îi trecu apoi prin minte că înțelesese în sfârșit ceea ce Sparks încercase întotdeauna s-o facă să simtă; și-și închipui ce mult ar fi însemnat pentru el să fie aici și își aminti că-l părăsise tocmai atunci când avusese nevoie de ea.

– Sparks este în Carbuncle, trebuie să mă întorc. Nu pot rămâne aici fără el. „Exilată pe o insulă înconjurată de un pustiu fără viață.“ Nu pot fi sibilă aici. Își apăsă palma pe trifoiul de la gât. Mi-am părăsit propria lume când trebuia să rămân. Nu mi-am făcut datoria, n-am

ajuns la Sparks, am dat greș... Doamna nu mai aude rugile mele. Sunt pierdută și de aceea nu mai aud vocea Ei. Își trecu picioarele desculțe peste marginea patului, punându-le pe podeaua rece. E o greșală: eu nu aparțin acestui loc. Eu aparțin Tiamatului... zise fata și, în timp ce vorbea, simți dintr-odată că trăiește sentimentul respectiv cu o intensitate specială. Susținu privirea lungă a lui Elsevier, dorindu-și ca bătrâna să-i înțeleagă nevoia, dorul... și amărăciunea.

– Moon. Elsevier își lipi palmele laolaltă, așa cum făcea când încerca să ia o hotărâre. Cum să-ți spun oare, căci oricum așa face-o, tot rău e?... Tu nu te poți duce acasă.

– Ce? Coșmarul estompă imaginea camerei și a feței neliniștite a bătrânei. Ba pot! Azvârli lumina încrederii ei împotriva umbrei. Trebuie să pot!

Elsevier ridică brațele, pe jumătate cedând, pe jumătate apărându-se.

– Nu... nu. Voiam doar să spun... voiam să spun că nu te poți duce acasă până când Cress nu se va face destul de bine ca să-și reia funcția de astrogator.

Cuvintele se stinseră ca o șansă pierdută.

Moon se încruntă, nesigură; un vâl de îndoieli continua să adumbrească chipul lui Elsevier. Își frecă ochii, fața; corpul îi era gârbovit de oboseală și dezamăgire.

– Știu. Îmi pare rău. Degetele ei băjbăiră după sticla de tranchilizant, pe jumătate goală, de pe etajera de lângă pat.

– Nu. Mâna tuciurie a lui Elsevier o apucă strâns de încheietură și-i trase brațul înapoi. Nu asta e răspunsul. Și nu vei găsi răspunsul la spaimele tale întorcându-te pe Tiamat; ele te vor urmări pretutindeni, totdeauna, dacă nu vei afla ce face cu adevărat un sibil. Eu nu sunt destul de înțeleaptă ca să-ți explic asta, dar există cineva care poate. La prima fereastră favorabilă de acces vom coborî pe sol și-l vom vedea pe cumnatul meu. Întinse mâna și luă sticla cu pilule. Asta trebuia s-o fi făcut eu de mult... clar, de, nu-s decât o femeie bătrână și proastă. Se ridică în picioare, zâmbind către lipsa de înțelegere a sibilei. Oricum, cred că ne va face tuturor un mare bine chiar și numai faptul că vom pune din nou piciorul pe o planetă adevărată. Și poate Cress va fi în măsură să vină cu noi. Odihnește-te acum, draga mea... și vise plăcute. Atinse ușor obrazul lui Moon și ieși din cameră.

Fata își trase iar picioarele în pat se acoperi cu pătura subțire, care era

tot ce-i trebuia în momentul ăsta. Dar niciun vis plăcut n-o aștepta în noaptea fără viață care înconjură orașul-insulă sau planeta lui. Se întinse privind fix activitatea semiinteligibilă ce pâlpâia straniu prin ecranul mural, cu mintea și trupul provocându-i dureri din nevoi diferite. În acest loc straniu nu exista nimeni care să-i poată lumina vreunul dintre visele ei întunecate decât dacă ar fi lăsat-o să plece acasă... acasă... Lacrimi i se prelinseră pe obraji, pe când pleoapele se închiseseră încetișor.

Călătorea prin Piața Hoților sub lumina zilei artificiale, înghesuită în tramvaiul aglomerat al astroportului alături de Elsevier, Silky, un Cress cu picioare din cauciuc și destui navetiști posomorâți ca să populeze o insulă. La fiecare câteva ore, orbita stației spațiale trecea peste o „fereastră” – un coridor de transport și navigație ce cobora către suprafața lui Kharemough; pe planetă însă, ferestrele erau localizate la sute sau mii de kilometri distanță una de alta. Dacă pierdeai o oprire, trebuia să aștepți o zi întreagă redeschiderea acesteia.

Când urcase ea în tramvai, nu mai era niciun scaun liber, dar un bărbat se ridicase și-i oferise locul lui în mod neașteptat. Moon zâmbise și-i cedase locul lui Cress, dar atunci un alt bărbat îi oferise locul. Stânjenită, fata o împinsese pe Elsevier pe scaun și-i șoptise:

– Și-or fi închipuind că sunt atât de palidă din cauză că sunt bolnavă?

– Nu, dragă. Elsevier se încruntase, cu o dezaprobare prefăcută, și-i trăsese zdravăn de tivul tunicii galbene, fără mâneci, lungă până la coapse. Dimpotrivă. Ar trebui să-ți pui haina.

Atinsese haina de culoarea vinului, purtată de fată pe braț.

– E prea cald.

Moon își pipăise cosițele prinse cu ace în vârful capului ca să n-o jeneze și-și amintise de robele voluminoase precum și de salopetele strânse pe corp pe care le încercase și le aruncase cât colo în magazinele din Bazarul Orașului Central. Acum că părăsise nava, încercase să-și poarte propriile haine, dar erau prea groase. Aerul stației părea la fel de cald ca și sângele, așa că se îmbrăca pe cât de sumar îi permitea Elsevier.

– Când eram fată, umblam acoperită cu vâluri din creștet până-n tălpi, asta făcea parte din misterul femeii. Elsevier își aranjase faldurile caftanului larg, imprimat cu multe culori; colierul ei din clopoței avea un clinchet plăcut. Și ce n-aș fi dat să le arunc pe toate și să alerg

dezbrăcată pe stradă, în arșița aburindă a verii! Dar n-am îndrăznit niciodată...

Moon se ținu de spătarul scaunului, la un pas în spatele lui Silky, care tăcea nefericit și pe care-l simțea stingher în mijlocul atâtor străini. Ea privi afară – vehiculul nu avea pereți laterali – spre bulevardele comunității interstelare a portului, unde Elsevier împărțea un apartament cu Silky și Cress – acum și cu Moon – în eleganta claustrofobie a ghetoului extraplanetar al Kharemoughului. Moon se simțea deja pierdută; nu putea să priceapă sistematizarea acestui oraș, așa cum nu înțelegea obiceiurile oamenilor care-l conduceau. Tot ce știa era că întreaga construcție se integra într-o formă de inel, având astroportul plasat în mijloc. Băștinașii de pe Kharemough numeau comunitatea extraplanetară „Piața Hoților“, iar străinii care locuiau acolo acceptau denumirea cu o perversitate amuzată. Kharemough domina Hegemonia, deoarece producea cele mai sofisticate articole tehnologice, iar Elsevier îi spusese într-o zi, nu fără oarecare mândrie, că „Piața Hoților“ era mai mult un adevăr decât o defăimare.

– Cum ai devenit o... Cum de-ai venit atunci pe Kharemough? Întrebă Moon, când bătrâna nu-și mai continuă amintirile.

I se părea din ce în ce mai neverosimil faptul că această femeie amabilă și modestă putuse alege o carieră ce îi sfida pe toți, și în primul rând legea interstelară.

– O, draga mea, felul cum mi-am pierdut eu vălurile și respectabilitatea este o poveste lungă, tristă și încâlcită...

– Falsă modestie!

Cress se foi în scaunul din fața lor, cu ochii închiși și mâinile apăsate pe piept. Ieșise din spitalul portului de numai două zile.

– Te simți bine? Îi atinse umărul Elsevier.

– Grozav, doamnă, rânji el. Sunt numai urechi.

Elsevier îl înghionti și se rezemă de spătar, ridicând resemnată din umeri.

– Așaaa... Eu sunt de pe Ondinee, o planetă despre care sunt sigură că ți s-ar părea mai de neînțeles decât Kharemough, deși nivelul lor tehnologic nu-i nici pe departe atât de ridicat. În țara mea femeile nu erau încurajate...

– Nu li se permitea, interveni Cress.

– ...să-și trăiască pe deplin viața, în felul pe care l-ai cunoscut tu întotdeauna.

Vocea ei plutea peste murmurul conversațiilor din jur precum fumul care se înalță în ceața orașului unei alte lumi, într-o țară dominată de temple-criptă piramidale ale unei teocrații străvechi. O țară unde femeile erau cumpărate și vândute precum mărfurile, locuiau în odăi separate din complexele familiale și fără să se amestece cu bărbații, care nu le erau parteneri, ci niște stăpâni geloși. Viețile lor urmau căi înguste, adânc întipărite de-a lungul generațiilor; vieți incomplete, dar liniștite și previzibile.

O fată timidă pe nume Elsevier – Supunere – urmasă vechile poteci bătătorite ale tradiției, se înfășurase în văluri care-i ascundeau umanitatea, poticnindu-se adesea în făgașurile ritualului, totuși fără să-și vadă vreodată propria viață de la distanță, pentru a se întreba de ce se întâmpla așa. Până când, într-o zi, curiozitatea o îndepărtase de vizitele regulate la altarele spiritelor protectoare, ducând-o în mulțimea adunată să asculte un extraplanetar țicnit clamând despre libertate și egalitate. Acesta urcase sfidător treptele Marelui Templu al lui Ne'ehman, în timp ce un grup de tineri radicali localnici vârau foi volante în mâinile și hainele spectatorilor. Totuși, gloata devenise furioasă și amenințătoare; nemiloasa Securitate a Bisericii intervenise ca s-o împrăstie și, în panica ce urmasă, zvârliseră tot ce prindeau în dubele negre.

Elsevier se ghemuise într-un colț al vehiculului care hurducăi, presată de mulțimea de oameni înghesuți claie peste grămadă. Îmbrâncită și călcată în picioare, cu vălurile sfâșiate, se chircise, plângând cu sughițuri și cuprinsă de isterie, la gândul că putea fi pângărită sau ucisă. Niște mâini puternice o prinseseră însă brusc, ridicând-o în picioare și sprijinind-o cu spatele de perete. Înnebunită de spaimă, simțise că lumea se învâрте în jurul ei și că o duce ca un vârtej...

– Pentru numele zeilor, nu leșina acum! Nu te pot sprijini la nesfârșit! îi răsună o voce în urechi, urmată de o palmă.

Durerea îi perforă zidul de nebulă. Deschise ochii, smiorcându-se, și văzu înaintea ei fața scofâlcită, însângărată a extraplanetarului țicnit, bărbatul care declanșase totul, singurul bărbat pe care avea să-l iubească toată viața. Dar în acel moment, nimic nu era mai îndepărtat de mintea ei decât dragostea.

– Te simți bine? Întrebă el și gemu când cineva îl lovi peste rinichi. Își proptise brațele în pereți, apărând-o cu trupul său. Elsie clătină din cap. Te-am rănit? N-am făcut-o dinadins.

Întinse o mână și-i mângâie ușor obrazul descoperit. Ea se feri trăgându-și peste cap pânza sfâșiată a vălului.

– Iartă-mă, adăugă bărbatul, plecând ochii și proptindu-se iar în brațe, când duba se legănă la o cotitură. Tu nici măcar nu te aflai acolo ca să-mi ascuți discursul, nu-i așa?

Se strâmbă cu tristețe; dintr-odată, păru să fie doar cu puțin mai în vârstă decât ea. Elsie scutură din nou din cap și se șterse la ochi. El bombăni cu amărăciune ceva pe limba lui.

– KR are dreptate: fac mai mult rău decât bine!... Nu tremura, n-o să-ți facă nimeni niciun rău. Odată ce ajungem la anchetatori, vor separa neghina și te vor lăsa să pleci.

O altă scuturătură. Fata știa prea bine ce reputație avea poliția Bisericii. Își simți din nou ochii înlăcrimați.

– Nu plânge. Te rog. El încercă un zâmbet, dar nu reuși să-l mențină. N-am să-i las să-ți facă vreun rău. (Era o absurditate, totuși Elsie se agăță de ea ca de un pai, ca să nu se înece.) Știi ce, caută bărbatul să schimbe vorba, ăă... dacă tot ești aici... n-ai vrea să-mi ascuți discursul? Asta ar putea fi ultima mea șansă.

Stropi de sudoare sclipiră în părul lui aspru, castaniu.

Fata nu răspunse și, luându-i tăcerea drept acceptare, el umplu restul călătoriei lor sufocante către judecată cu aerul proaspăt și dulce al idealismului său lipsit de speranță... în care toți oamenii trăiau laolaltă ca frații, femeile se bucurau de aceleași libertăți ca bărbații și-și asumau aceleași răspundere pentru propriile fapte... Până când duba se opri, hurducându-se și readucându-i la realitatea cruntă, Elsie se convinsese că bărbatul era teribil de aiurit... și teribil de frumos.

Dar apoi ușile se deschiseră zgomotos, lăsând să pătrundă lumina nemiloasă a zilei și comenzile aspre ale paznicilor, care-i mână pe nefericiții captivi în curtea interioară a centrului de detenție. Ei doi coborâră ultimii și bărbatul o strânse scurt de mână – „Fii curajoasă, surioară” – întrebând-o cum o cheamă.

Ea îi vorbi în sfârșit, doar atât cât să-și spună numele, înainte ca paznicii să ajungă la el. Îl auzise protestând împotriva reținerii ei fără

vină, în timp ce temnicerii îl târau afară, iar vorbele lui se transformară într-un icnet. Mâini grele o înșfăcă ră și o duseră de-acolo, astfel încât nu mai putu să vadă ce se întâmpla cu bărbatul. Fusesse împinsă împreună cu ceilalți în clădirea postului de poliție și nu-l mai revăzuse.

Înăuntru o aștepta tatăl ei, venit la apelul disperat al însoțitoarei, după ce fata fusese luată cu duba. Elsie se repezi smiorcăind la taică-su care, după amenințări și o sumă importantă de bani depusă în fondul pentru misionari al Bisericii, o scosese din acel loc îngrozitor, înainte ca anchetatorii să poată știrbi pentru totdeauna reputația fetei.

Ea rămase acasă aproape două săptămâni, abia îndrăznind să iasă pe stradă, în vreme ce teama i se potoli treptat și își putu permite să se gândească din nou la extraplanetarul nebun... să se mire de cuvintele lui și de bunătatea pe care i-o arătase în toiul haosului... să se întrebe, cu încă și mai multă greutate, dacă el mai trăia. Deși știa că nu va afla asta niciodată și că nu-l va revedea nicicând, încă nu-și putea alunga din minte fantoma lui cu ochi strălucitori.

Cu toate astea, nu-l recunoscuse pe străinul sigur pe sine, așezat pe banca de lângă zidul acoperit cu viță, atunci când mama ei a condus-o în fața unui „pețitor“, lăsând-o, stingherită și nesigură, să fie cercetată de privirea înfocată a bărbatului. Acesta purta un costum tradițional de om de afaceri și o mantie; o pălărie cu boruri largi îi întuneca jumătate din față. Prin vălul ei, Elsie nu putu distinge decât ceva purpuriu și verde.

Neliniștită, își aruncă pe spate vălul albastru întunecat, pentru a-i permite necunoscutului să-i vadă chipul, totuși ferindu-și ochii. Făcu o reverență și colierul ei cu clopoței din argint scoase un clinchet melodios în aerul liniștit.

– Elsevier! Nu mă recunoști, așa-i?

Cuvintele erau bolborosite, dar dezamăgirea străinului răsună cu claritate. El își scoase pălăria.

Fata îi recunoscuse însă vocea, chiar așa distorsionată cum era, și se așeză pe bancă, scoțând un mic țipăt de uimire.

– Tu! Oh... Sfinte Calavre! bâigui ea abia dându-și seama că scăpase o înjurătură.

Ridică mâna spre fața lui, dar n-o atinse; arămiul cald al pielii părea o tapiserie din tăieturi și arsuri pe jumătate vindecate, iar linia ascuțită

a maxilarului său era încă întunecată și umflată.

– I-am spus ta'ălui tău c-am avut un accident. Zâmbi din ochi și arătă cu mâna: falca-i prinsă-n sârmă.

Chipul lui Elsie se crispă de emoție și-și frânse mâinile în poală.

– E-n reg'lă. Acu' nu mai doare.

Anchetatorii nu-l dăduseră pe mâna Albaștrilor, ci îl bătuseră cu rândul până la sânge o zi și-o noapte, după care îl azvârliseră în stradă, de unde se târâse cât putuse de repede.

– Niși nu mai vreau să-mi amintesc...

Izbucni în râs; dar aveau să treacă mulți ani până să-i spună măcar o fărmă de adevăr. Amuți, uitându-se la ea de parcă aștepta ceva.

– Și falca ta-i p'inșă cu sârmă, surioară?

– Nu! Își scutură ea capul în clinchet de clopoței. Eu... eu m-am gândit la tine. De nenumărate ori. Am crezut că n-o să te mai văd niciodată... mi-a fost teamă pentru tine. Simți brusc dorința de a-i strânge la piept fața lovită. De ce-ai venit aici?

Strânse între degete pânda vălului. „Nu ca pețitor.“ Dar nu-și reacoperi chipul și nici nu simți nevoia s-o facă de față cu el.

– Trebuia să fiu sigur că ești bine. Ai pățit ceva?

– Nu. A venit tatăl meu. Ai fost tare bun cu mine. Tata o să...

– Nu. Te rog, nu-i spune de mine. Șpune-mi doar c-ai fost atentă la ideile mele. Șpune-mi c-am blantat o sămânță în mintea ta... Șpune-mi că vrei să știi mai multe.

– De ce?

Din toate întrebările și răspunsurile care-i treceau prin minte, singura care-i ieși din gură fu exact aceea care lui nu-i spunea nimic.

– „De ce?“

Ea văzu însă în ochii lui că înțelese.

– La dracu'... pentru că vreau să te mai văd.

– Oh! Mă simt în al nouălea cer!

Chicoti prosteste, apoi își duse mâinile la gură, zărindu-i expresia de pe față. Femeia care avea să câștige dragostea acestui bărbat trebuia să-i câștige mai întâi respectul.

– Da! Îl privi cu îndrăzneală, fără să stea pe gânduri, dar cu o tresărire în obraz. Da! Vreau să știu mai multe. Te rog să mai vii.

– Când? surâse el.

– Tatăl meu...

– Când?

– Măine, îi răspunse ferindu-și ochii.

– Voi veni, încuviință din cap bărbatul.

– C... Câte neveste ai? Se căi imediat că pusese o asemenea întrebare.

– Câte? Păru indignat. Niciuna! Pe Kharemough, noi credem că la un moment dat nu poate exista decât una singură. Una e de-ajuns pentru o viață de om... dacă-i femeia pot'ivită. Căută prin jachetă și scoase un teanc de manifeste: Ți-am adus astea, fiindcă eu vorbesc mai greu deocamdată. Asta însă... și asta sunt scrise de mine. Vrei să le citești?

Ea aprobă din cap și simți parcă un șoc traversându-i brațul când atinse hârtiile.

– Ai o grădină frumoasă aici. O anume nostalgie se strecurase în vocea lui. Tu îngrijești florile?

– O, nu. Elsie clătină din cap, un pic tristă. Mi se permite să vin aici doar la ocazii speciale. Și nu mi se dă voie niciodată să fac ceva care m-ar putea murdări. Dar iubesc florile. Mi-aș petrece tot timpul aici dacă-aș putea.

O hotărâre stranie apăru pe chipul stâlcit al bărbatului. Se întinse tacticos și apucă o floare de culoarea levănțicii, cu multe petale, din vița de deasupra lor. O puse în mâinile fetei.

– Toți murim într-o bună zi. Mai bine să trăim o viață liberă decât să murim pe o viță.

Ea închise floarea în mâinile făcute căuș, inspirându-i aroma. Îi zâmbi fără să-i asculte cuvintele, iar el îi întoarse zâmbetul.

– Atunci, pe mâine. Se ridică țeapăn.

– Te duci...

– Diseară am o întrunire la Universitatea din Merdy. Zâmbi radios văzând-o dezamăgită și se aplecă puțin, cu un aer conspirativ. Sunt un agitator estern, să știi.

– Dar n-o să...? Elsie îndrăzni să-l atingă ușor.

– Oho! El își trase pălăria pe ochi. Făr' de spiciuiri, măcar pâ-n-oi putea dășchide iar gura... La revedere, surioară.

Porni să traverseze curtea cu pas legănat, înainte ca ea să-și dea seama că nici măcar nu-i știe numele. Privi teancul de materiale de propagandă și citi: Parteneri într-o Lume Nouă, de TJ Aspundh. Oftă.

– Ce ți-a dat?

Mama ei cercetă bănuitoare manifestele.

– Ăă... păi... poezii de dragoste. Elsevier le îndesă repede în brâu și-și trase vâlul în jos. Unele-s scrise de el.

– Hmmm. Maică-sa clătină din cap și clopoțeli răsunară. E un Kharemoughi, i-a dat tatălui tău un bransament de videocomunicații ca să-l lase să te vadă. Stăpânul meu a fost foarte mulțumit. La urma urmei, asta depinde de el... nu de noi.

– De ce? sări Elsevier, foșnind hârtiile. De ce nu depinde de noi?

Mama îi luă floarea din mână și o conduse înapoi în apartamentele femeilor.

TJ veni așa cum promisese, comportându-se ca un adevărat model de bună-cuviință în fața părinților ei, iar în particular ca un visător încăpățânat ce se îndrăgostea nu de fata care era Elsevier, ci de femeia care putea fi. Îi mai aduse niște literatură revoluționară disimulată sub formă de poeme de dragoste; dar înainte ca ea să poată începe să exploreze noua lume ale cărei orizonturi i le lărgeau zilnic, încercările ei timide de a se impune în fața familiei conduseră la descoperirea ascunzătorii în care-și ținea broșurile și astfel TJ fu alungat din viața ei.

– Dar nu i-ai lăsat să vă despartă. Moon se rezemă de spătarul scaunului. Ai fugit?

– Nu, draga mea. Elsevier clătină din cap, încrucișându-și mâinile într-un gest care amintea de atitudinea supusă. Tata m-a încuiat în camera din turn, pentru că se temea c-o voi face, și asta s-a întâmplat chiar înainte ca mie să-mi treacă prin minte. Zâmbi. Dar TJ era neînfricat. S-a întors într-o noapte cu aeroglisorul, a urcat până la fereastra mea și m-a furat.

– Și tu...

– Am înnebunit! Nu eram nici pe departe atât de emancipată pe cât îmi închipuia el sau pe cât păream, iar prin atitudinea mea de autoafirmare nu făceam altceva decât să recâștig simpatia cuiva... a lui. Acum el îmi distrusese reputația. Aproape că am murit de rușine în noaptea aceea de pomină. Dimineața însă am ajuns la portul spațial și de acolo nu mai era cale de întoarcere. Privi afară, văzând de fapt un alt loc, în alt timp. Cred că așa am fost mereu, toată viața: TJ crezând în „Asigură-te că ai dreptate și-apoi mergi înainte“, iar eu crezând în „Fă ceea ce trebuie“... Dar chiar și în noaptea aceea teribilă, în mintea mea nu exista nicio îndoială că el acționase cu inima cea mai curată, că mă iubea într-un fel la care nu îndrăznisem niciodată să visez că aș putea să fiu iubită. După ani și ani, l-am muștrătat pentru fapta aceea de dominație pur masculină. A râs și mi-a spus că nu făcuse altceva decât să încerce să lucreze potrivit sistemului. Ne-am cunutat în portul spațial, la una dintre acele înspăimântătoare mașini „notar“, iar călătoria spre Kharemough a reprezentat luna noastră de miere. Săracul TJ! Parcurseserăm jumătate din galaxie înainte de a-l lăsa să m-atingă. Dar după ce-am aflat că ceea ce mi se spusese toată viața despre... corpul meu fusese o minciună, mi-a fost mai ușor să cred că am și eu minte și că mă pot conduce după capul meu. Eram diferiți în multe privințe... oftă ea, totuși sufletele noastre au fost ca unul singur.

Întunericul îi înghiți pe neașteptate când tramvaiul intră într-una dintre spițele tubulare transparente ce traversau spațiul dintre roata exterioară și butucul astroportului. Imaginile sugerate de cuvintele lui Elsevier se pierdură în propriile amintiri ale lui Moon despre lumina focului și vânt, despre sărutări calde și două inimi bătând la unison. Întunericul pustiu se strecură în pustiu din sufletul fetei, care ar fi trebuit să fie plin; iar de acolo i se reflectă pe fața care se mohorî ca și inima.

– Aș vrea să-l fi cunoscut.

Fața lui Cress străluci pentru o clipă când își aprinse una dintre trestiiile cu aromă de mirodenii pe care toată lumea de-acolo părea să

le fumeze.

– El dus, zise Silky fără noimă, remarcând ceva evident.

Silky abia putea fi înțeles când vorbea în sandhi, limba internațională de pe Kharemough, pe care Moon o învăța cu ajutorul lui Elsevier. Însă gândurile dinapoia bolboroselilor lui de nepătruns erau pentru ea la fel de opace ca întotdeauna.

– TJ te-ar fi scos din minți, comentă Elsevier cu simpatie. El era întotdeauna atent la ce se întâmplă. Tu te miști printr-un mediu temporal mult mai dens, ești mult mai potrivit pentru astrogație.

Cress râse; apoi începu să tușească.

– Ți-am zis să nu mai fumezi!

Elsevier se întinse și-i smulse din mână trestia incandescentă, fără ca el să protesteze.

– Dus, zise Silky. Dus. Dus... mormăi el, de parcă ar fi fost obsedat de sensul cuvântului.

– Da, Silky, murmură bătrâna. Cei buni mor întotdeauna tineri, chiar dacă trupul lor ajunge la vârsta de o sută ani. Dezmierdă unul dintre tentaculele mutilate întinse pe spătarul scaunului lui Cress. Nu l-am văzut niciodată așa de furios sau așa de sensibil ca în ziua când te-a luat din carnavalul acela stradal din Narlikar. Clătină din cap și colierul de clopoței scoase un clinchet argintiu: El suferea pentru toți și de asta a vrut să pună capăt durerii. Nici nu știu cum a trăit așa.

„Unde-i acum Sparks și cine-i face rău? Și de ce nu-l pot ajuta?“ Moon îl fixă pe Silky cu o înțelegere pe care nu și-o dorese. „Oh, Doamnă... nu mai pot aștepta.“ Dar rugăciunea ei nu fu auzită și rămase fără răspuns.

– Să cred că și-a rupt toate legăturile radicale fiindcă îi era teamă pentru mine... când știam că și-ar fi dat cu drag viața pentru convingerile lui. Eram furioasă, dar și bucuroasă. El era un pacifist printre oameni cu alte credințe. Trase un fum din trestia lui Cress. Apoi s-a apucat de contrabandă! Oh...

Tramvaiul ieși iar la lumină, la nivelul pentru pasageri al astroportului propriu-zis. Peste tot, de-a lungul drumului, se zăreau ecrane murale, pe care se proiectau peisaje schimbătoare din alte lumi. La nivelurile de mai jos, un număr inimaginabil de bunuri importate de pe toate

acele planete așteptau transportul către suprafața Kharemoughului. Alte nenumărate încărcături de produse executate de industria sofisticată a planetei de dedesubt treceau prin portul stelar, fiind destinate exportului. Se proiectau și alte imagini, menite să-i impresioneze pe vizitatori, scene care glorificau culmile tehnologice ce puteau susține procese majore de fabricație chiar în spațiu. Lui Moon i se spusese că acesta era cel mai mare oraș plutitor, deși nu singurul, aflat deasupra Kharemoughului; existau mii de șantiere de producție și fabrici, ai căror lucrători își duceau traiul mai mult în spațiul dintre planetă și sateliții ei. Ideea de a-și petrece toată viața într-o izolare neagră o obseda și o deprima.

Tramvaiul se opri lent în zona de așteptare pentru călătorii ce coborau spre suprafața planetei. Fără un cuvânt, Moon îi urmă pe Cress și pe Silky prin mulțime ca să-și ocupe locul într-un salon, în timp ce Elsevier se duse la automatele de bilete.

-Ah...

Cress se instală comod, privind în sus la omniprezentele ecrane video. Pe ele apăreau scene din exteriorul portului stelar: suprafața cețoasă acoperită de nori a planetei Kharemough; suprafața celui mai apropiat satelit natural, precum o pictură abstractă de poluanți industriali; imaginea strălucitoare a unui cargobot interstelar; un lanț de discuri asemenea unor monede înșirate pe ață, proiectându-se pe întunericul mat precum un colier făcut din scoici perforate. Cress stătea la margine, astfel încât să-l protejeze pe Silky împotriva străinilor; acesta rămăsese cu gura căscată la mulțimile de trecători ce se deplasau, formând modele precum petele de petrol pe suprafața unei ape.

– Asta-mi place mie la cei de pe Kharemough: întotdeauna caută să-ți țină mintea ocupată.

În vorbele rostite alene răsună o notă falsă, în timp ce pe ecran sclipeau luminile navelor stelare. Potrivit lui Elsevier, Cress fusese cândva un astrogator cu experiență la o mare companie de navigație.

– Păcat că nu putem vedea navele Prim-ministrului, dar nu este așteptat să se întoarcă acasă mai devreme de câteva săptămâni. Ele sunt ceva care ți-ar fura ochii, domniță.

Fata își îndepărtă pentru o clipă privirea de pe ecrane.

– De ce-mi spui mereu așa? Numele meu e Moon.

– Ce? Cress o privi inexpresiv și ridică din umeri. Știu că ăsta e,

domniță, spuse el domol. Dar ești sibilă și eu îți datorez viața. Meriți să mă adresez dumitale cu respect. De altfel, adăugă cu un zâmbet, dacă m-aș adresa prea familiar, aș putea să mă îndrăgostesc de dumneata.

Moon se uită atentă la el, luată prin surprindere, dar pe fața lui nu se putea citi dacă glumește sau nu. Privi din nou într-o parte, iritată, neștiind cum să-i răspundă; încercă să revină la imaginile de pe ecrane.

Voci imateriale făceau anunțuri în sandhi și în alte șase limbi pe care ea nu le cunoștea deloc. Ideogramele folosite de sandhi îi erau de neînțeles, cum însă învăța limba vorbită de pe benzi, mai deslușea câte ceva din cele ce auzea. Benzile îi asigurau inițierea cu ajutorul muzicii și astfel cuvintele i se întipăreau în subconștient fără mare dificultate; de fapt, acum putea să înțeleagă cea mai mare parte a celor auzite. Dar existau nuanțe și nuanțe ale acestui grai, reflectând nivelul relațiilor dintre oamenii care îl foloseau. Un sistem rigid, de caste, controla poporul planetei, locul oamenilor în societate fiindu-le pecetluit din ziua în care se nășteau. Extraplanetarii erau imuni la aceste restricții, cu condiția să nu se amestece în treburile locale; dar Moon, cu toate protestele lui Elsevier, fusese o dată amendată pentru simplul motiv că se adresase unui negustor cu formula obișnuită în sandhi pentru această ocupație, în loc să-i spună „cetățene“. Contravențiile mai grave de comportare în cadrul sistemului se pedepseau cu amenzi grele sau chiar cu pierderea rangului moștenit. Existau magazine, restaurante și teatre separate pentru rangurile Tehnicienilor, Netehnicienilor și Neclasificaților, iar locuitorul de rang înalt și cel de rang inferior nu puteau nici măcar să-și vorbească unul altuia fără un intermediar. Se întrebase indignată, ținând strâns tichetul de contravenție, cum de suportau ei așa ceva, la care Elsevier se mulțumise să zâmbească și să adauge scurt:

– Inerția, draga mea. Cei mai mulți oameni pur și simplu nu sunt îndeajuns de nefericiți de situația cunoscută pentru a o schimba cu una necunoscută. TJ n-a putut niciodată să-nțeleagă lucrul ăsta.

Moon se aplecă, când Elsevier își făcu apariția din mulțime.

– Lumea se-mbarcă deja. Am face bine să mergem și noi.

Flutură biletele de călătorie tipărite de calculator înspre poarta de la capătul îndepărtat al sălii de așteptare, unde pasagerii intrau ca printr-o pâlnie în spațiul necunoscut. Cress se ridică în picioare odată cu Silky; Moon îi urmă, resemnată.

– Nu mai fi așa de posomorâtă, domniță, spuse Cress. N-o să simți nimic. Totul e în mâinile controlorilor de trafic, o navetă nu e o navă. Seamănă mai degrabă cu o ladă.

– E frumos acolo jos, Moon. Așteaptă pân-ai să vezi grădinile ornamentale ale lui KR.

– Nu de grădini am eu nevoie, Elsie. Ochii ei se îndreptară din nou către imaginea spațiului precum acul către magnet. Trebuie să merg acasă.

Cress îi aruncă lui Elsevier o privire acuzatoare, imposibil de exprimat în cuvinte; bătrâna întoarse capul.

– Așteaptă până îl vei întâlni pe KR și atunci o să înțelegi totul, Moon, o asigură Elsevier.

Urcară printre ultimii în navetă. Prin ușa ecluzei, Moon îi întrezări aspectul exterior butucănos, de forma unei cutii. Fără propulsie proprie, vehiculul părea într-adevăr o ladă, exact așa cum spusese Cress. Era tras către planetă, apoi împins iarăși în sus ca un balot de marfă, ținut ca într-o mână nevăzută de un mănunchi de raze împingătoare – sau tractoare –, emise de un centru planetar de distribuție. Naveta culisa într-o „fereastră“ de forma unui puț larg de treizeci de metri, care pătrundea în zona industriei grele situată între Kharemough și lunile sale.

La bord fură conduși spre niște șiruri de scaune dispuse deasupra unui ecran central așezat în podea, care arăta suprafața planetei acoperită de o ceață cu reflexe albastre și kaki; Moon încercă să se gândească la imensitatea de dedesubt și să-și alunge din minte distanța uriașă până la sol. Nici chiar aici, în navetă, nu exista imponderabilitate; cei de pe Kharemough pretindeau, cu o mândrie nedisimulată, că greutatea cea mai mare era să scape de gravitație, întrucât producerea ei o puteau realiza oricând doreau.

Ieșirile se etanșară, naveta se desprinse din strânsoarea stației și-și începu căderea în tubul de forță. Indiferentă la conversațiile murmurate, aproape neinteligibile, din jurul ei, lui Moon nu-i păsa decât de suprafața planetei ce părea că se ridică spre ei pentru a-i întâmpina la jumătatea drumului: discul amorf, învolburat de nori, se lărgea, făcându-i detaliile tot mai clare, în timp ce vocea liniștitoare a lui Elsevier atrăgea atenția asupra mărilor de un albastru sclipitor sau asupra verdelui-ocru al insulelor care, în imensitatea lor, împingeau până și marea în lături. Insula centrală crescuse până acoperi ecranul în totalitate, divizându-se mereu în fresce cu munți, păduri, terenuri agricole, toate rostogolindu-se inexorabil în lumina dimineții... și apoi, înainte ca fata să-și dea seama, inelul subțire al unui oraș se întinse în unduiri concentrice în jurul unui șes imens, strălucitor, lipsit de arbori.

– ...terenul de asolizare, zise Elsevier.

În momentul final, fata avu sentimentul că mâna invizibilă a unui

uriasă îi culege din văzduh înainte să se producă impactul cu caroiul strălucitor de pe sol. Mâna invizibilă îi purtă într-una dintre clădirile care străjuiau suprafața de asolizare și-i așează, în cele din urmă, pe pământ.

Mulțimea de călători părăsi interiorul zugrăvit în culori calde al terminalului pentru pasageri. Moon își simți picioarele tremurându-i când începu să meargă; de vină era probabil gravitația planetei străine sau poate o proastă circulație sangvină. Gravitația artificială a astroportului fusese mai mică decât cea pe care o cunoștea ea, iar cea de-aici era mai mare; picioarele i se împleticeau, indiferent cât de precaut se mișca.

În zona aceasta de-abia răsăriseră zorii. Aerul continua să fie rece; Elsevier își vârî mâinile în interiorul mânecilor hainei. Moon își aruncă pe ea roba roșie ca vinul și o strânse cu cordonul, fără să mai protesteze. Kharemoughii erau oameni modești și Elsevier o avertizase că libertinismul din Piața Hoților nu se întindea până jos, pe sol. Răsăritul de soare apărui ca o floare înspre est, dar cerul de deasupra rămânea încă negru și fără stele... Privind în sus, fetei i se opri respirația la vederea cerului. În partea superioară, întunericul era acoperit cu o perdea care cădea în falduri ușoare verde-trandafirii, galben-aurii sau albe ca gheața cu reflexe albăstirii; păreau niște benzi de curcubeu, împodobite cu raze de un alb scânteietor ce încoronau o lume vrăjită dintr-o țară de vis.

– Ia te uită acolo, Silky! izbucni Elsevier vorbind în sandhi, când privi în direcția unde se uita Moon; dar vorbele ei nu sunau deloc a laudă. Dezgustător!

– Aici ai dreptate, cetățeano.

Trei pasageri cu care călătoriseră în navetă, niște băștinași oacheși și zvelți din Kharemough, stăteau în picioare lângă ei așteptând un taxi; unul dintre ei încuviință dezgustat din capul acoperit cu cască și adăugă:

– Poluare... să crezi îți vine că ziua de mâine prevăzută n-a fost. Voi, zei, morman de vechituri netrebuincioase acolo plutește. Nu știu cum cred ei a noastră treabă să ne-o facem. Controlul traficului nu mai există, e o cursă a distrugerii.

– SN... (Unul din însoțitorii săi era o femeie; ea râse ușor și-l bătu pe umăr, nu chiar în joacă.) Acești cetățeni nu sunt de pe-aici, ridică ea semnificativ din sprâncene. Nu-i cazul a-i plictisi cu plângeri ale

noastre mărunte, nu-i așa?

– Da, bătrâne, aprobă a treia cască. Tu ca un biopurist întocmai te exprimi.

Primul bărbat își vârî mâinile sub centură, părând iritat.

– Ce nu-i în ordine cu cerul? Moon coborî privirea cu părere de rău. E plin de lumină. Așa cum trebuie să fie. E frumos.

Primul bărbat o examinează încruntat, dar sfârși prin a zâmbi împotriva voinței sale. Clătină din cap, mai mult a tristețe decât a mânie.

– Fericiți cei săraci cu duhul, cetățeană. Bucură-te că nu ești Kharemoughi.

În fața lor încetini un aeroglisor și ei urcară.

– Bun venit pe Kharemough, rosti Cress deliberat în tiamatană, unde zeii vorbesc sandhi.

Ei rânjiră.

Elsevier chemă următorul taxi; Netehnicianul Kharemoughi de la comenzi îi privi ușor surprins când ea ceru să-i ducă la proprietatea lui KR Aspundh. Bătrâna ridică grațios mâna, arătându-i sigiliul rubiniu pe care-l purta pe degetul mare. Pilotul reveni asupra bordului fără comentarii și se angajă într-un prelung arc de cerc în jurul câmpului de asolizare.

– Totuși, ce nu-i în ordine cu cerul? Moon se uită prin cupola taxiului; cerul strălucea, iar aurora pălea în lumina zilei.

– Poluare industrială, îi explică Elsevier. „Suntem oare condamnați pe vecie să repetăm greșelile strămoșilor? Istoria este ereditară sau ambientală?”

– Bine formulat, comentă Cress, întorcându-se de pe scaunul lui de lângă pilot.

– Sunt cuvintele lui TJ. Elsevier respinse complimentul, de parcă ar fi alungat un țânțar: Kharemough era o planetă destul de înstărită chiar și după destrămarea Vechiului Imperiu. Avea încă o oarecare bază industrială, deși greutățile erau mari aici, ca peste tot, după despărțirea bruscă a locuitorilor săi de comerțul interstelar care îi susținuse. Ei au învățat să facă singuri o serie de lucruri, însă într-o

manieră mai rudimentară și cu o risipă infinit mai mare. Cu un mileniu în urmă aproape că și-au distrus lumea, înainte ca o mare parte a industriei să fie deplasată în spațiul cosmic. Dar acum au schimbat vechile necazuri cu altele noi, e drept, nu chiar așa de grave pentru moment, dar cine știe ce vor însemna ele pentru generațiile viitoare? Cauză și efect – niciodată nu poți să scapi de ele.

Moon își atinse tatuajul ascuns sub gulerul smălțuit și privi pe lângă Silky la marea de frunziș verde de dedesubt. Uitându-se în jos, se feri de el, căci știa că îi era teamă de atingerea ei; și-apoi, ea însăși încerca o senzație de respingere față de luciul său din alte lumi. Plutiseră peste fâșia îngustă a orașului, formată, după câte putea să vadă, din depozite și magazine de tot felul, necuprinse încă de forfota zilei, și din puține blocuri sau case de locuit. Acum se înălțau peste un ținut împădurit, întrerupt de mici zone defrișate semănând a parcuri în care se aflau locuințe particulare.

– Mi s-a părut c-ai zis că aici există încă prea mulți oameni, Elsie. Nu sunt însă nici măcar atât de înghesuiri precum insularii.

– Ba sunt, draga mea... dar fiindcă atât de multe activități industriale se desfășoară acum în spațiu, iar cei care le supraveghează stau tot acolo, locuitorii planetei dispun de tot locul pe care și-l doresc sau și-l pot permite. Se adună în jurul unor osii centrale, cum era cea pe lângă care tocmai am trecut și care le asigură tot ceea ce au nevoie. Cu cât sunt mai bogați, cu atât trăiesc mai departe de centru. KR locuiește destul de departe.

– Înseamnă că-i bogat, nu?

– Bogat? chicoti Elsevier. Oh, e putred de bogat... Toate ar fi trebuit să fie ale lui TJ, căci el era cel mai mare, dar a fost condamnat și degradat din cauza comportării lui scandaloase. Sunt sigură că a făcut-o dinadins, căci detesta întregul sistem de castă. Nu a fost și cazul cu KR, care întotdeauna a fost un susținător al statu-quoului. El și TJ nici măcar nu-și vorbeau.

– Și-atunci, de ce-ar dori să ne vadă? Moon se foi stingherită pe scaun.

– O să ne vadă, nu-ți fie teamă. Zâmbetul enigmatic apăru din nou pe fața bătrânei. Nu vreau să te fac să-ți închipui lucruri rele despre el: este un om foarte bun, doar că trăiește după alte criterii ale măsurii valorii.

– Toți Kharemoughii sunt intoleranți, observă Cress. Singura diferență este aceea că își manifestă intoleranța în legătură cu lucruri diferite.

– KR a venit la înmormântarea lui TJ. Atunci mi-a spus că e conștient de faptul că tot ce are și tot ceea ce este el îi datorează lui TJ, care renunțase la orice. Mi-a mai spus că, dacă voi avea vreodată nevoie de ceva, nu va trebui decât să-i cer.

– Cum a murit TJ? Întrebă Moon șovăind.

– De inimă. Trecerea prin Porțile Negre reprezintă un mare efort pentru corpul omenesc, pentru inimă. Și dezamăgirea supune inima la un mare efort...

Privi în altă parte, afară, la verdele și roșul prăfuit al terenului ondulat împădurit. Acum piscuri imense de stâncă cenușie răsăreau printre pomi, ca niște degete groase și ciuntite; o serie de case atârnavu nesigur de piscuri și de coline.

– S-a întâmplat cu totul pe neașteptate, adăugă Elsevier. Sper că și pe mine o să mă ia tot prin surprindere.

Coborau iarăși pe terenurile unei proprietăți întinse, zburau razant peste tablouri realizate din straturi meșteșugite de flori, tufișuri astfel aranjate încât să simuleze niște animale fantastice, case ușoare de vară ascunse într-un labirint de garduri vii. Pilotul coborî pe terasa marcată cu pietre, care se întindea în fața casei principale, o clădire mare cât o sală de conferințe, dar cu toate curbele, denivelările și pantele line acoperite cu iederă ce imita solul însuși. Existau numeroase ferestre, multe dintre ele din sticlă colorată, repetând formele și nuanțele grădinilor artistice. În timp ce privea uluită, Moon văzu cum ușile împodobite cu fresce încep să se deschidă.

– Vreți să vă aștept, cetățenilor? Pilotul își trecu un braț peste spătarul scaunului, privind neîncrezător.

– Nu-i nevoie.

Elsevier îi transferă o sumă din cartea de credit. Moon coborî odată cu ceilalți.

– E locul perfect pentru petrecerea unei zile la țară, își întinse brațele Gress.

– Mai multe. Silky se răsuci încet, privind în spate și în jos pe deasupra grădinilor terasate.

Elsevier îi conduse către intrare. O femeie respectabilă, de vârstă mijlocie, cu pistrui palizi și un inel de argint într-o nară, îi aștepta;

purta o robă albă, simplă, înfășurată cu o eșarfă lată, acoperită cu șiruri de bijuterii grele de turcoaze.

– Mătușă Elsevier, ce surpriză neașteptată!

Moon nu era sigură dacă zâmbetul grațios adresat tuturor era adevărat sau prefăcut.

– Nu chiar așa de neașteptată, murmură Elsevier. Una dintre invențiile cu care socru-meu a făcut avere este un sistem de identificare electronică a vizitatorilor... Bună, ALV dragă, spuse ea în sandhi. Ce drăguț că vizitele noastre coincid. Am o prietenă care aș vrea să-l vadă pe tatăl dumitale; am adus-o. Atinse brațul lui Moon. Sper că el bine este.

Moon remarcă faptul că Elsie nu folosisese familiarul tu.

– E bine, mulțumesc, dar în acest moment fizicianul Darjeeng pe el îl consultă.

ALV îi introduse în interiorul răcoros, închizând ușile. Lumina de la vitraliile de pe fiecare parte fragmenta câmpul vizual al lui Moon, ușurându-i brusc senzație a incongruenței grupului lor.

– Dați-mi voie eu să vă întrețin până el liber se face.

Îi invită cu un gest să treacă mai departe prin hol și Moon observă că unghiile ei lungi fuseseră astfel pilite încât păreau niște sculpturi.

Trecură printr-o serie de camere tot mai înalte, ajungând într-una în care fereastra largă din benzi colorate atârna deasupra grădinilor cu tablouri florale. ALV apăsă o comandă aflată pe panoul încastrat în peretele de lângă ușă; un tablou mare în care se vedeau câțiva Kharemoughi la un picnic sub arbori se transformă într-un ecran tridimensional plin de bărbați care discutau în contradictoriu. Făcu un semn din cap către maldărele de perne tapisate în roșu și purpuriu, către oazele formate de mesele joase din lemn, incrustate cu aur și ametist.

– Iată-vă. Servitorii mecanici vor veni... în caz de ceva nevoie aveți. Și-acum vă rog să mă scuzați, examinez impozitele pentru tata și e un proiect groaznic. El va veni la dumneavoastră imediat ce va putea.

Îi lăsă singuri cu oratorii care se înfruntau pe perete.

Cress își încrucișă mâinile, șuierând cu indignare.

– „Simțiți-vă ca acasă, furați niște argintărie.“ Pe Marele Albastru, legăturile de familie însemnau ceva. Părinții mei...

– Potolește-te, Cress, clătină din cap Elsevier. M-am întâlnit cu fata – femeia – asta doar de două ori, o dată când avea opt ani și o dată la funeraliile lui TJ. În tot acest timp n-a putut să audă prea multe lucruri bune despre niciunul din noi. Și-apoi, știi tu ce cred aristocrații despre – plecă privirea către ea însăși – căsătoriile mixte.

Bărbatul scutură și el din cap, înghiontind cu sandaia un picior de masă.

– Iată un lucru făcut cu multă măiestrie, Elsie, spuse el cu voce tare. Pentru câteva dintre pietrele astea acolo sus am putea lua un preț cu patru zerouri în coadă.

Ea dezaprobă cu un sâsâit.

– Potolește-te! Moon?

Fata tresări și se întoarse de la fereastră.

– Nu ți-am zis că-i frumos aici?

Moon încuviință din cap zâmbind, fără să scoată un cuvânt.

– Crezi că ai putea să rămâi și să fii sibilă aici?

Zâmbetul sibilei păli. Clătină din cap, pași încet în interiorul camerei și se așează pe un teanc de perne. Ochii lui Elsevier o urmăreau, dar ea nu le putea răspunde. „Nu pot să răspund la nicio întrebare!“ Arată cu degetul spre ecran, schimbând subiectul, când bătrâna se așează lângă ea.

– De ce s-or fi înfuriat?

Elsevier se uită cu atenție la oratorii care gesticulau pe ecran.

– Păi, ăsta-i bătrânul PN Singalu, liderul politic al Neclasificaților. Cerule, nu știam că mai trăiește! Asta-i o dezbatere parlamentară... văd și-un translator, așa că tânărul țăfnos și spilcuit din dreapta trebuie să fie vreun aristocrat. După cum știi, ei nu-și pot vorbi direct unul altuia.

– Credeam că Neclasificații n-au niciun fel de drepturi.

Moon îi privi pe cei doi bărbați așezați față în față, înfruntându-se cu

ochi arzători de pe podiumurile lor, pe deasupra terenului neutru al translatorului cu vorba monotona, ras în cap. Își răspundeau fără să mai aștepte ca translatorul să termine de tradus, iar acesta continua să repete cele auzite deja, totul lăsând impresia unei certe între copii. Uitându-se la ei, fata nu-l putea deosebi pe unul de celălalt și se întrebă cum anume îl identificau pe cel inferior.

– Ah, nu, ei au ceva drepturi, inclusiv cel de reprezentare, numai că, dacă ceva nu le este acordat în mod precis, le este în mod sigur interzis. În plus, nu le sunt permisi destui reprezentanți pentru a schimba legile. Însă ei continuă să încerce.

– Cum pot să aibă totuși un guvern? Credeam că Prim-ministrul este undeva în spațiu.

– El se află la un cu totul alt nivel, flutură din mână Elsevier. El și Adunarea reprezintă Kharemoughul, însă pe cel din zilele primelor legături cu planetele care aveau să constituie Hegemonia. Kharemoughul își închipuise că reclădește în microcosmos Vechiul Imperiu cu ajutorul Porții Negre. În realitate însă, locuitorii săi nici măcar nu s-au apropiat de rafinamentul tehnic al Imperiului Vechi, înțelegând totuși la timp că adevăratul control asupra câtorva lumi supuse nu putea fi pus în practică fără o propulsie stelară superluminică. Visurile lor de dominație au fost înghițite de imensitatea cosmosului. Până la redobândirea unei propulsii stelare, vor trebui să se mulțumească doar cu dominația economică, ceea ce restul Hegemoniei dorea să sprijine. Însă Prim-ministrul și anturajul său regal au continuat așa cum începuseră, ca un simbol al unității, deși nu al unității imperiului. Ei călătoreau de la o planetă la alta, acceptând să fie omagiați ca posibili zei, aparent nemuritori, protejați de dilatarea timpului și de apa vieții împotriva precesiei universului exterior. Desigur, sunt întotdeauna bine-veniți, deoarece, ca o ironie a sorții, nu sunt altceva decât o fantezie inofensivă.

În acest timp, vocile celor aflați în dispută crescuseră din ce în ce mai mult în intensitate, ca și nervozitatea din spatele lor; icnetul ei brusc păru un ecou al tăcerii ce se lăsase dintr-odată în clădirea guvernului, aflată la o depărtare de jumătate de continent.

Moon văzu expresia de uimire ce se așternuse pe fața zbârcită a bătrânului... ba chiar și totala neîncredere de pe fața tânărului și arogantului Tehnician. Până și translatorul se făcuse alb ca varul și rămase năuc între ei, uitându-se în stânga și-n dreapta.

– Ce s-a întâmplat? sări ea, urmată ca un ecou de Cress.

– N-a avut răbdare, nu l-a așteptat pe translator! Elsevier își apăsă mâinile pe obraji cu un strigăt de încântare. Oh, priviți-l pe bătrânul acela! O viață întreagă a pregătit un asemenea moment, știind că s-ar putea să nu vină niciodată... Și-acum a venit.

În sală, rumoarea creștea tot mai tare; tânărul Tehnician se îndepărtă de camera de luat vederi, pășind ca în transă. Cineva în veșminte gri și purtând o mantie de persoană oficială îi luă locul, cerând să se facă ordine.

– Ce s-a-ntâmplat? repetă Moon, aplecându-se și strângându-și genunchii la piept.

– L-a luat gura pe dinainte pe Tehnician, explică Elsevier dintr-o suflare. I s-a adresat direct lui Singalu ca unui egal, în loc s-o facă printr-un translator. Și asta în fața a milioane de martori!

– Nu-nțeleg...

– Singalu este Tehnician de-acum! râse Elsevier. Pe Kharemough, o cale de a urca în rang este ca un superior să te ridice la înălțimea respectivă, adresându-ți-se ca de la egal la egal de față cu martori. Asta s-a întâmplat aici.

– Dacă ar fi greșit Singalu? Tehnicianul ar fi fost trecut în rândul Neclasificaților?

Moon îl privi pe bătrânul subțirel, cu părul ca o creastă de pene, agățându-se de tribună și plângând fără jenă, răzând printre lacrimi. Simți cum i se pune și ei un nod în gât; alături, Elsevier se șterse la ochi.

– A, nu, nicidecum, Tehnicianul ar fi dispus pur și simplu arestarea lui... Elsevier se întrerupse când bărbatul în gri traversă platforma până la Singalu și, îmbrățișându-l cu răceală, îl felicita. Oh, dac-ar fi putut și TJ acest moment să vadă, să fie alături...

– Ar fi el oare alături și la momentul întunecat ce va urma, când tânărul care toate acestea a provocat se va duce diseară acasă și otravă va lua?

– KR?

Se răsuciră amândouă spre ușa de unde venea vocea. Moon văzu un bărbat ce fusese odată înalt, dar care acum era gârbovit sub greutatea anilor, chiar dacă Kharemoughii amânau bătrânețea cu mai multă

dibăcie decât ceilalți oameni care nu posedau apa vieții. Clipi și se uită iar la el, dar ridurile nu-i dispărură nici acum de pe pielea maronie și nici chiar caftanul larg nu-i putea ascunde toate semnele vârstei. Iar acesta era fratele mai mic al lui TJ... cum putuse oare să îmbătrânească așa de rău?

– Da, KR, replică Elsevier așezându-se la loc după ce-și netezise fustele. Ar fi alături de el și în momentul acela întunecat. Chiar dacă prostul de tânăr și-a făcut-o singur și chiar dacă poporul dumitale recurge cu prea multă ușurință la principiul „decât dezonoarea mai bine moartea“. Dar dumneata ești alături de bătrânul Singalu la bucuria lui? (Nici în discuțiile cu Aspundh nu fusese înlocuit distantul dumneata cu apropiatul tu.)

El zâmbi, gata-gata să izbucnească într-un râs sănătos.

– Sigur că da. De-a lungul anilor, aștept și capabil s-a dovedit a fi... și asta din nou demonstrează că sistemul nostru pentru inteligență și inițiativă alege, în ciuda a tot ce a făcut TJ, întorcând tot cu susu-n jos, promovând orice individ de origine umilă care înspre el a zâmbit.

– KR, cum poți asta dumneata să spui? Știi că aristocrații puritatea precum virginii și-o apără! Nimeni nu l-ar fi ridicat pe tatăl dumitale, una dintre cele mai sclipitoare minți ale generației sale.

– Dar eu ridicat am fost. Înălță din umeri cu blândețe. Tatăl meu era mulțumit, știa că asta va veni cu timpul.

– Când au fost destule credite în bancă pentru a plăti adoptarea unor strămoși respectabili, comentă Cress.

Expresia lui Aspundh rămase calmă; Moon presupuse că bătrânul nu vorbea tiamatana.

– Este o strecurare cât se poate de științifică a societății, perfect indicată pentru orientarea noastră tehnologică. Și funcționează, ne-a ridicat deasupra haosului erei prespațiale pentru totdeauna. Asta un mileniu de progres stabil ne-a dat.

– De stagnare vrei să spui, se încruntă Elsevier.

– Dumneata poți încă asta să spui, gesticula indignat KR, după traiul pe cea mai avansată lume din Hegemonie?

– Avansată din punct de vedere tehnic. Din punct de vedere social, abia dacă sunteți mai buni decât Ondinee.

– De ce simt eu că această conversație am mai avut-o înainte? oftă bătrânul.

Elsevier ridică mâinile.

– Iartă-mă, KR... n-am venit aici politică să discut sau timpul dumitale sau al meu să-l irotesc. La dumneata pentru capacitatea apolitică am venit și am adus pe cineva care de călăuzirea dumitale are nevoie.

Se ridică în picioare și o trase în sus pe Moon.

Fata se sculă și rămase nemișcată, holbându-se la KR Aspundh, care se apropie, târșindu-și papucii de casă. Rămase cu privirea la trifoilul strălucitor ce-i atârna pe piept.

– El sibil? Nu se poate!

Bătrânul se opri, cu o plecăciune solemnă.

– Întreabă și voi răspunde.

Elsevier întinse mâinile, desfăcu gulerul emailat și, dezgolind gâtul lui Moon, lăsă să se vadă tatuajul care se potrivea cu trifoilul.

– Sora dumitale întru spirit. Numele ei este Moon.

Palmele lui Moon zburară către propriul ei gât; se răsuci, ascunzându-și semnul inspirației ei eșuate, de parcă fusese surprinsă în pielea goală. Elsevier o întoarse cu hotărâre și-i ridică bărbia, silind-o să se uite din nou în ochii lui KR.

– Îmi onorezi casa, își înclină Aspundh capul în direcția ei. Iartă-mă dacă purtarea mea te-a dezamăgit și te-a făcut să te rușinezi că ai venit.

– Nu. Moon plecă din nou ochii și vorbi cu stângăcie în sandhi. Nu m-ați dezamăgit... Eu nu sunt... Nu sunt sibilă. Nu aici, asta nu-i lumea mea.

– Mulțumită miracolului științei Vechiului Imperiu, viziunea noastră nu este de timp sau de spațiu limitată. El pași mai în față, cercetându-i chipul în timp ce înainta. Noi putem oriunde să răspundem, oricând... Dar tu nu poți. Ai încercat și ai dat greș. Se opri în fața ei, privind insistent, cu sinceritate, drept în ochii ei uimiți. Oricine putea atât de mult să vadă, nu necesită vreo intuiție specială. Acum de ce? Asta-i întrebarea la care pentru mine trebuie să răspunzi. Așază-te și spune-

mi de unde ai venit.

Se lăsă pe perne, sprijinindu-se de tăblia unei mese.

Moon se așeză, privindu-l drept în față pe deasupra mesei; Elsevier completă cercul, împreună cu Silky și Cress.

– Vin de pe Tiamat.

– Tiamat!

Ea încuviință.

– Și acum Doamna nu mai vorbește prin mine pentru că nu mi-am... nu mi-am ținut promisiunile.

– „Doamna“? aruncă el o privire înspre Elsevier.

– Marea Mamă, o zeiță. Poate mai bine cum am ajuns să fim aici ți-aș explica, KR.

Își apăsă mâinile una peste alta, aplecându-se, și-i povesti totul. Moon văzu cum între sprâncenele albe ale lui Aspundh se adâncește o cută, dar Elsevier nu se uita în acel moment la el.

– N-am putut înapoi s-o ducem și aveam nevoie de un astrogator pentru ca prin Poartă să trecem. Fiindcă Moon e sibilă, eu... eu am folosit-o. Ea de-abia ce devenise sibilă și până atunci nu fusese într-un Transfer capabilă să intre singură. Degetele i se împletiră, răsucite.

Un servitor mecanic cu albedo ridicat apăru în ușă, apropiindu-se de umărul lui Aspundh cu o tavă cu pahare înalte. Bătrânul aprobă din cap și robotul puse băuturile pe masă.

– Altceva mai doriți, domnule?

– Nu. Cu o urmă de nerăbdare, îi făcu semn să se îndepărteze. Vrei să spui că în Transfer pe ea mai multe ore ai lăsat-o nepregătită? O, zei, ăsta-i genul de act iresponsabil la care din partea lui TJ m-aș fi așteptat! E de mirare că nu și-a ieșit din minți.

– Păi, ce erau să facă? îl întrerupse Cress supărat. Să-i lase pe Albaștri să ne prindă? Să mă lase să mor?

Aspundh se uită la el, cu o față lipsită de expresie.

– Dumneata consideri sănătatea ei mintală un schimb cinstit.

Privirea lungă a lui Cress coborî pe trifoiul de pe pieptul lui Aspundh, se mișcă apoi spre gâtul tatuat al lui Moon, dar nu întâlnește ochii fetei. Clătină din cap.

– Eu consider că da, interveni Moon și, în timp ce vorbea, văzu cum se domolește profilul lui Cress. Era de datoria mea s-o fac. Dar... n-am fost destul de puternică.

Sorbi o înghițitură din paharul înalt, aburit, din fața ei; lichidul de culoarea caisei era efervescent și-i dădură lacrimile.

– De vreme ce asta acum îmi spui, aș zice că ești una dintre cele mai sănătoase la minte sau mai norocoase ființe umane pe care le-am cunoscut vreodată.

– Chiar așa? Moon cuprinse cu palmele paharul rece și simți un efect calmant. În cazul acesta, când voi înceta să-mi mai fie teamă, înapoi în întuneric să mă duc? Când simt că Transferul începe peste mine să vină, e ca și cum aș muri pe dinăuntru. Sorbi din nou, cu ochii înnegurați. Urâsc întunericul!

– Da, știu. Aspundh tăcu câteva clipe. Elsevier, vrei pentru mine să traduci? Cred că important va fi ca Moon fiecare cuvânt perfect să-l înțeleagă.

Femeia încuviință din cap și începu să-i traducă lui Moon în tiamatană.

– Tiamat este... subdezvoltată. Înțelegi unde-ai să te duci atunci când vei fi aruncată în întuneric? Înțelegi de ce uneori vezi o altă lume în loc?

Elsevier clătină din cap către Aspundh când ea termină traducerea, murmurând:

– De-asta pe ea la dumneata am adus-o.

Moon privi către fereastră, căutând parcă ceva în văzduh.

– Doamna alege...

– Ah! Deci, pe lumea ta, zeița asta e la conducere... sau așa ai crezut întotdeauna că este. Ce-ai spune dacă ți-aș zice că viziunile tale nu erau un dar de la zei, ci o moștenire de la Vechiul Imperiu?

Moon își dădu seama că-și ținuse răsuflarea, așa că expiră brusc.

– Da! Vreau să spun, eu... eu mă așteptam la asta. Toată lumea de-aici știe că sunt sibilă – cum puteau ei să știe? Dumneata ești sibil și n-ai auzit niciodată de Doamnă.

Încetase de mult să o vadă pe Marea Mamă în sensul strict al cuvântului, ca pe o femeie frumoasă, cu părul din alge, înveșmântată în spumă, ridicându-se din valuri într-o scoică trasă de mersi. Dar nici chiar forța elementară, amorfă, pe care o simțise câteodată atingându-i sufletul, n-ar fi părăsit elementul EI și n-ar fi călătorit atât de departe. Dacă într-adevăr ea simțise vreodată ceva, dincolo de propria dorință de a simți...

– Voi, extraplanetarii, aveți așa de mulți zei... (Era prea amortită de pierdere și de schimbare ca să mai simtă încă o lovitură.) De ce aveți așa de mulți?

– Pentru că există multe planete și fiecare are cel puțin un zeu propriu, dar de obicei sunt mai mulți. „Zei mei sunt zei tăi“ se spune, „dar cine știe care-or fi cei adevărați?“ Așa că noi ne închinăm la toți, ca să fim mai siguri.

– Totuși, cum de-a putut Vechiul Imperiu să pună sibili peste tot, dacă niciun zeu n-a reușit? Nu erau și ei doar niște ființe umane?

– Ba da. Aspunhă întinse mâna către bolul cu fructe zaharisite din mijlocul mesei. Dar în unele cazuri, aveau puterea zeilor. Puteau călători direct între planete, în câteva săptămâni sau luni, nu în ani... Aveau aparate de transmisiuni și sisteme de propulsie stelară superluminice. Cu toate acestea, în final, Imperiul lor s-a fărâmițat... probabil pentru că s-au supraextins. Sau, cel puțin, așa credem noi. Dar chiar în timp ce Imperiul se prăbușea, un grup de oameni remarcabili și plini de abnegație au creat un depozit, o bancă de date, în care au adunat tot ceea ce se știa din toate domeniile cunoașterii umane. Ei sperau că, având toate descoperirile umanității concentrate într-un singur loc inviolabil, vor face ca prăbușirea iminentă a civilizației lor să fie mai puțin dezastruoasă, iar reconstrucția cu mult mai rapidă. Și fiindcă și-au dat seama că pe multe lumi prăbușirea tehnică putea să fie practic totală, ei au inventat cele mai simple ieșiri pe care puteau să și le imagineze pentru banca lor de date: ființele umane... Adică sibilii, care-și transmiteau receptivitatea în mod direct succesorilor lor aleși prin sânge.

Degetele lui Moon pipăiră cicatricea de la încheietură.

– Dar... cum poate sângele cuiva să arate ce există într-o... într-o

mașină de pe o altă planetă? Nu cred asta!

– Numește-o contaminare divină. Știi ce-i aceea contaminare?

Ea încuviință din cap.

– Când cineva e bolnav, stai departe de el.

– Exact. „Contaminarea“ unui sibil este o maladie creată de om, o construcție biotehnică atât de sofisticată, încât noi abia am început să-i descifrăm subtilitățile. Ea creează sau poate plantează anumite restructurări în țesutul cerebral care-l fac pe sibil receptiv la un mediu de comunicație cu viteză superluminică. El devine atât receptor, cât și emițător. Comunică direct cu sursa de date originală. Ca sibil sau sibilă, acolo te afli când te afunzi în neant: în miezul circuitelor calculatorului, nicidecum pierdut în spațiul cosmic. Sau, uneori, ești în comuniune cu alți sibili care trăiesc pe alte lumi, care au răspunsuri la întrebări pe care Vechiul Imperiu nu s-a gândit niciodată să le pună. Ridică paharul către Moon, cu un zâmbet de încurajare: Toată perorația asta îmi provoacă sete.

Moon privi cum trifoiul se răsuțește pe cafeniul bogat, cusut cu aur, al robei lui; îl văzu și pe-al ei, răsucindu-se tăcut și singuratic într-un cârlig dintr-o cameră cu aer condiționat, aflată undeva sus, deasupra capului.

– Atunci, asta-i boala care-i face pe oameni să înnebunească? Moarte dacă ucizi un sibil... moarte dacă iubești un sibil... Se întrerupse, atingând pietrele reci incrustate pe marginile mesei.

Bătrânul ridică sprâncenele.

– Așa se spune pe Tiamat? Și noi avem zicala asta, deși n-o mai interpretăm literal. Da, pentru unii oameni contaminarea poate cauza nebunie. Sibilli sunt aleși pentru anumite caracteristici de personalitate, între care se numără și stabilitatea emoțională... și bineînțeles, sângele unui sibil poate transmite boala. La fel și saliva... dar în mod obișnuit, cealaltă persoană trebuie să aibă o rană deschisă ca să se molipsească. Evident, nu este vorba de „moarte dacă iubești un sibil“. Cu precauții rezonabile, se poate, căci altfel nu mi-ați mai fi văzut astăzi fiica. Presupun că această superstiție a fost îmbrățișată în scopul protejării sibillilor împotriva molestărilor în societățile mai puțin civilizate. Însuși simbolul pe care-l purtăm, trifoiul țepos, este un semn al contaminării biologice, unul dintre cele mai vechi simboluri cunoscute de umanitate.

Moon nu mai auzi însă nimic după...

– Nu e moarte dacă iubești o sibilă? Atunci Sparks... noi nu trebuie să fim despărțiți. Putem trăi împreună! Elsevier! O strânse în brațe până ce biata femeie aproape că-și pierdu răsuflarea. Mulțumesc! Mulțumesc că m-ai adus aici... mi-ai salvat viața. Între mare și cer, nu există niciun lucru pe care nu l-aș face pentru tine!

– Ce-i asta? exclamă uluit Aspundh sprijinindu-se în pumni. Cine-i acest Sparks? O idilă?

Elsevier o îndepărtă pe fată la o lungime de braț și o ținu acolo cu blândețe.

– Oh, Moon, draga mea copilă, spuse ea cu o tristețe inexplicabilă, nu vreau să te fac să respecti această promisiune.

Ea o privi pieziș, neînțelegând.

– Noi ne-am făgăduit...

– În felul lor, s-au căsătorit, murmură Elsevier.

– El a plecat atunci când m-am făcut sibilă. Însă acum, când am să mă întorc, am să-i pot spune...

– Să te-ntorci? Pe Tiamat? Aspundh își îndreptă spatele.

– Moon, zise Elsevier, nu te poți întoarce.

– Știu. Știu că trebuie să aștept până...

– Moon, ascult-o! țipă Cress.

Șocul produs de furia cu care rupsesse el tăcerea o făcu să-și piardă respirația.

– Ce? Se lăsă moale în brațele lui Elsevier, clipind întruna. Spuneai c-o să...

– N-o să ne întoarcem niciodată pe Tiamat. Nici n-am avut de gând, căci nu putem. Nici tu nu poți. Buza lui Elsevier tremură. Te-am mințit. Se uită în altă parte, căutând o cale mai ușoară să i-o spună, dar n-o găsi. Totul a fost o minciună monstruoasă. Îmi... pare rău.

Se retrase din brațele lui Moon.

– Dar de ce? Fata își îndreaptă părul cu un gest reflex, șuvițele despletite ca un păienjeniș gâdilându-i fața. De ce?

– Pentru că e prea târziu. Poarta Tiamatului se închide, devenind prea instabilă pentru ca o navă mică, așa ca a noastră, să poată trece în siguranță prin ea. Nu, Moon... N-au trecut doar câteva luni de când am părăsit Tiamatul. Au trecut mai mult de doi ani. Și va dura tot atât de mult și la întoarcere.

– Asta-i o minciună! N-am petrecut doi ani pe navă. Moon se ridică în genunchi când înțelegerea se topi și alunecă în jurul ei. De ce-mi faci asta?

– Pentru că trebuia să-ți fi spus de la început.

Elsevier își acoperi ochii cu mâna. Cress îi șopti repede ceva lui Aspundh în sandhi.

– Nu te minte, Moon. Aspundh se lăsă pe spate distanțându-se în mod inconștient, iar Elsevier reîncepu să-i traducă vorbele cu o voce monotonă. Timpul navei nu este același cu timpul din exterior. Se mișcă mai încet. Uită-te la mine, uită-te la Elsevier... și amintește-ți că eu eram cu mulți ani mai tânăr decât TJ. Moon, dacă te-ai întoarce acum pe Tiamat, ai constata că ai lipsit de acolo aproape cinci ani.

– Nu... nu, nu!

Ea se sili să se ridice în picioare, smulgându-se din mâna lui Cress când acesta încercă s-o țină jos. Traversă camera către fereastră și rămase privind afară, la grădini și la cer, cu fruntea apăsată pe ochiul de geam. Răsuflarea ei acoperi sticla cu o brumă trecătoare, albind-o înaintea ochilor.

– Nu vreau să rămân pe această lume. Nu mă puteți ține aici. Își încleștă mâinile și încheieturile îi scârțâiră pe sticlă. Cum ați putut să-mi faceți una ca asta, când știați ce-o să se întâmple? Se întoarse furioasă: Am avut încredere în voi! Blestemată să vă fie nava și toți zii voștri să vă blesteme!

Aspundh traversă încet camera spre ea.

– Uită-te la ei, Moon, vorbe el liniștit, aproape ca într-o conversație obișnuită. Privește-le fețele și spune-mi că au vrut viața să ți-o ruineze.

Ea privi în silă la cei trei care continuau să stea așezați în jurul mesei: o față impenetrabilă, una plecată de rușine și alta șiroind de lacrimi

amare. Nu răspunse; dar era destul. Bătrânul o duse înapoi la masă.

– Moon, te rog să mă înțelegi, te rog să mă crezi... asta-i pentru că fericirea ta e atât de importantă pentru mine, încât nu mă puteam hotărî să-ți spun eu însămi. Vocea lui Elsevier suna subțire și obosită. Și pentru că voiam să rămâi aici.

Fata stătea în picioare fără să spună nimic, simțindu-și fața la fel de rigidă și rece precum o mască. Elsevier își feri ochii.

– Îmi pare atât de rău...

– Știu, rosti Moon cu greu cuvintele printre buzele amorțite. Știu că-ți pare rău. Dar asta nu schimbă nimic.

Se afundă între perne, fără putere, dar încă neiertătoare.

– Răul a fost făcut deja, cumnată, zise Aspundh. Și întrebarea rămâne: ce-o să faci ca să-l îndrești?

– Tot ce-mi stă în putință.

– În putința noastră, spuse Cress.

– Atunci, du-mă acasă, Elsevier!

– Nu pot. Toate motivele pe care ți le-am spus sunt adevărate. E prea târziu. Dar îți putem face aici o viață nouă.

– Nu vreau o viață nouă. O vreau pe cea veche.

– Cinci ani, Moon, spuse Cress. Cum îl vei găsi pe el după cinci ani?

– Nu știu. Își încleștă pumnii. Dar trebuie să mă-ntorc pe Tiamat! Nu s-a terminat. Pot simți asta, încă nu s-a terminat! Ceva răsună în adâncurile minții ei; un clopoțel îndepărtat. Dacă nu mă poți duce acolo, atunci trebuie să existe o navă care să poată. Ajută-mă să găsesc una...

– Nici alții nu te pot lua cu ei. Cress se foi printre perne. E interzis; odată ce-ai părăsit Tiamatul, legea spune că nu te poți întoarce iar acasă. Planeta ta e proscrisă.

– Doar nu pot să... Sibila simți cum îi crește mânia.

– Ba pot, fetițo. Aspundh ridică mâna. Explică-mi însă ce-ai vrut să spui când ai afirmat că „nu s-a terminat”? Cum de știi asta?

- Nu... nu știu, privi ea în jos, descumpănită.
- Doar că tu nu vrei să crezi că s-a terminat.
- Nu, eu știu! Moon se simți dintr-odată neclintit de sigură. Numai că nu știu... cum.
- Înțeleg, se încruntă el mai mult din consternare decât din dezaprobare.
- Nu poate, murmură Cress privindu-l fix. Nu-i așa?
- Uneori se întâmplă. Expresia lui Aspundh era sumbră. Noi suntem membrele mașinăriei sibile. Uneori, ea ne manipulează în propriile scopuri. Cred că ar trebui măcar să încercăm să aflăm dacă plecarea ei, în caz că reușim, ar avea vreo importanță.

Ochii lui Moon se fixară neîncrezători asupra lui, ca și ai celorlalți.

Cress râse înfundat.

- Dumneata vrei să spui că mașinăria... acționează pe cont propriu? De ce? Cum?

- Asta-i una dintre schemele pe care încă încercăm să le reînvățăm. Mașina poate fi al naibii de imprezvizibilă, cum sunt sigur că știi. Dar orice lucru capabil să-și îndeplinească toate funcțiile ar trebui să posede un fel de facultate intelectuală.

Moon ședea nerăbdătoare, doar pe jumătate ascultând și doar pe jumătate înțelegând.

- Cum pot să aflu că... dacă trebuie să mă întorc?
- Cheia e la tine, sibilo. Lasă-mă să te-ntreb și-ai să primești răspunsul.
- Vrei să spui... Nu, nu pot. Nu pot!

Bătrânul se așează în genunchi, netezindu-și părul cu fire argintii.

- Atunci, întreabă tu și eu voi răspunde. Introducere de date... Ochii îi păliră și căzu în Transfer.

Luată prin surprindere, ea înghiți în sec și zise conștientă de sine:

- Spune-mi ce... ce se va întâmpla dacă eu, Moon Dawntreader, nu mă voi întoarce niciodată pe Tiamat?

Văzu cum ochii lui clilesc, prinși de o bruscă uimire, cum caută prin colțurile punctate de lumină ale camerei și apoi revin la fețele lor, la a ei...

– Tu, Moon Dawntreader, o sibilă, întrebi asta? Tu ești aceea. Aceași... dar nu la fel. Tu ai putea să fii ea, ai putea fi Regina... El te-a iubit, dar acum o iubește pe ea – aceeași, dar nu la fel. Întoarce-te... pierderea ta este o rană ce transformă carnea bună într-una amară, aici în inima Orașului... o rană care nu se vindecă... Trecutul devine un viitor continuu, dacă nu întrerupi Schimbarea... Oprirea analizei.

Capul lui Aspundh se lăsă în față; el se sprijini pe masă mult timp înainte de a ridica fruntea.

– Părea să fie... noapte acolo, zise el. Sorbi o înghițitură din pahar. Și camera era plină de fețe ciudate...

Moon își luă paharul și bău ca să i se ducă nodul din gât. „El te-a iubit, dar acum o iubește pe ea.“

– Ce-am spus? Aspundh o privi, cu ochii din nou limpezi, dar cu fața epuizată și trasă.

Ea îi relată, șovăielnică, ajutată de către ceilalți.

– Dar nu-nțeleg asta...

„Nu înțeleg asta! Cum ar putea el să iubească...“ Își mușcă buza. Mâna lui Elsevier îi atinse ușor brațul într-un gest scurt.

– Tu ai putea să fii Regină, repetă Aspundh. Pierderea ta este o rană care nu se vindecă. Cred că ai intuit corect... rolul tău într-o piesă mai mare a rămas neîndeplinit. A fost creată o inegalitate.

– Dar asta s-a întâmplat deja, observă încet Elsevier. Nu înseamnă că așa a fost predestinat să se întâmple?

Bătrânul zâmbi, clătinând din cap.

– Nu pretind că știu. Sunt tehnocrat, nu filosof. Nu sunt eu în măsură să fac interpretări, slavă zeilor! Dacă lucrurile s-au încheiat sau nu, e treaba lui Moon.

Fata încremeni.

– Vrei să spui că... există o cale prin care să mă pot întoarce pe Tiamat?

- Da, cred că există. Elsevier te va duce, dacă mai vrei să mergi.
- Dar ai spus că...
- KR, așa ceva nu-i posibil!
- Dacă pleci imediat și folosești adaptorii pe care ți-i voi furniza eu, vei trece în siguranță prin Poartă și asta înainte ca Tiamatul să fie despărțit pentru totdeauna.
- Nu avem însă astrogator, se aplecă Elsevier. Cress încă nu s-a îndrăvenit suficient.
- Aveți un astrogator.

Lui Moon i se tăie respirația când toți ochii se îndreptară dintr-odată spre ea.

- Nu!
- Nu, KR, se încruntă Elsevier. Nu-i poți cere să îndure chinul ăsta încă o dată. N-ar mai putea suporta, chiar dacă ar vrea.

- Ba poate... dacă vrea cu adevărat. Aspundh își atinse trifoiul. Te pot ajuta, Moon, de data asta n-o să fii nevoită să treci nepregătită prin Poartă. Dacă vrei să-ți recapeți vechea viață și puterea de sibilă, poți, trebuie să faci acest lucru. Nu ne putem înfrânge toate temerile nocturne, dar pe asta trebuie s-o înfrunți, căci altfel n-o să mai ai niciodată încredere în tine însăși. Nu-ți vei folosi niciodată darul prețios pe care-l duci cu tine, nu vei mai fi niciodată nimic. Vocea lui tăioasă o atinse profund. Terminând de vorbit își încrucișă brațele și le rezemă pe masă.

Moon închise ochii și întunericul o copleși pe de-a-ntregul. „Încă nu s-a terminat. Am fost sortită să fiu ceva mai mult! Și el a fost sortit să fie cu mine. El nu poate fi pierdut; nu s-a terminat...” Fața lui Sparks arse întunericul ca un soare răsărind. Era adevărat, trebuia să facă asta și, dacă izbutea, avea să știe că deținea puterea să rezolve orice problemă. Deschise ochii și-și frecă mâinile tremurânde ca să și le liniștească.

- Trebuie să-ncerc. Zări durerea pe jumătate formată în ochii de un albastru intens ai lui Elsevier... precum și teama pe jumătate formată. Elsie, asta înseamnă totul pentru mine. Nu te voi dezamăgi.
- Bineînțeles că nu, dragă. O singură încuviințare din cap, o umbră de

zâmbet. E-n regulă, o vom face. Dar, KR... cum ne vom întoarce fără s-o prindă poliția?

Aspundh schiță un zâmbet cu un sentiment de vinovăție secretă.

– Cu identități false, pe care am să vi le asigur tot eu. În haosul plecării definitive de pe Tiamat, sunt sigur că n-o să vă remarcе nimeni niciodată, nici chiar pe... Silky.

– Of, KR, păcătos secret ce ești! râse bătrâna fără vlagă.

– Eu nu cred că asta ceva de râs este. Pe fața lui nu se vedea nici urmă de amuzament. Dacă o-nvăț pe fata asta tot ceea ce o sibilă să știe trebuie și apoi pe Tiamat înapoi o trimit, un act de înaltă trădare voi comite. Dar făcând asta eu ascult de o lege mai înaltă chiar decât cea a Hegemoniei.

– Iartă-mă, încuviință calmă. Ce se va întâmpla cu nava noastră?

– Un monument potrivit în spațiu pentru... visurile imposibile ale răposatului meu frate va fi. Ți-am spus că niciodată lipsă de nimic n-o să duci, Elsevier. Fă acest lucru și niciodată de contrabandă să te mai ocupi n-o să trebuiască.

– Mulțumesc. O scânteie de revoltă apăru în ochii ei. Oricum, tot plănuiam noi să ne retragem din afaceri, chiar dacă ultima călătorie un dezastru total n-ar fi fost. La urma urmei, această situație ne mai oferă o șansă ca mărfurile noastre... livrate să fie.

Aspundh se încruntă o clipă.

Cress își descrucișă cu greu picioarele când ceilalți începură să se foiască. Uitându-se la el, Moon îl descoperi privind-o; căutătura sa fugară trecu repede la Elsevier, de care se prinse precum mâna unui orfan de un trecător milos. Fața lui se încruntă groaznic.

– Atunci, Elsie, înseamnă că ne luăm rămas-bun?

Fata se sculă, ajutându-l și pe el să se ridice în picioare, în timp ce în jurul mesei toți își dădeau seama de situație.

– Cress...

– Consideră asta ca partea mea de plată pentru datoria pe care o aveam față de tine, domniță, ridică el din umeri.

Elsevier se întoarce către Aspundh, dar Moon văzu că fața acestuia se

încleștează a refuz încă înainte de a fi fost pusă întrebarea.

– Nu va fi greu pentru el o altă navă să găsească. Astrogatorii sunt foarte căutați în... meseria dumitale, sunt sigur.

– „Există contrabandiști și contrabandiști“, KR, spuse Elsevier.

– Vrei să zici că poate nu toți să-mpartă ar vrea locul pe navă cu un om aflat pe lista neagră pentru crimă? Pe chipul lui Aspundh se așternu o expresie glacială.

Moon dădu drumul mâneicii lui Cress.

– Legitimă apărare! se înroși Cress la față. Așa scrie la dosar, legitimă apărare!

– Un pasager drogat l-a provocat la duel, KR. Omul l-ar fi omorât. Dar de la reguli nicio excepție nu se face... Serios îți spun, îți imaginezi că nava cu un ucigaș aş împărți-o?

– Nici măcar de ce te-ai măritat cu fratele meu nu pot să-mi imaginez, oftă resemnat Aspundh. E-n ordine, Elsevier, deși îmi smulgi practic această promisiune. Presupun că posed pe undeva o companie de navigație care un astrogator poate angaja.

– Vorbești serios? Oh, zei, râse Cress, legănându-se ca o trestie. Îți mulțumesc, bătrâne stă... cetățene! Rău nu-ți va părea. Aruncă înspre Elsevier o privire lungă și strălucitoare, plină de recunoștință.

– Sper, zise Aspundh; trecu pe lângă el, îndreptându-se către sibilă. Și nici tu nu mă vei face să-mi pară rău, nu-i așa?

Fata văzu în ochii lui reflectarea sumbră a ceea ce ar fi însemnat eșecul ei, nu numai pentru ea însăși, dar și pentru ceilalți.

– Nu.

Bătrânul încuviință din cap.

– Atunci, rămâi cu mine zilele următoare, în timp ce nava va fi pregătită, și lasă-mă tot ceea ce o sibilă trebuie să știe să te-nvăț.

– E-n ordine. Își atinse gâtul.

– KR, trebuie ea să...

– Este pentru propriul ei bine, Elsevier, și pentru al vostru, ca pe ea

aici s-o țin.

– Da... bineînțeles, surâse Elsevier. Ai, desigur, perfectă dreptate. Moon, eu... Bătu ușor cu palma pe mâna fetei, uitându-se apoi în altă parte. Sau, lasă... Nu mai contează. N-are nicio importanță.

Porni către ușă, fără să se uite înapoi să vadă mâna întinsă a lui Moon. Silky o urmă fără un cuvânt.

– Bine. Cress schiță un zâmbet, jumătate înspre ea, jumătate înspre picioarele proprii. Îți doresc noroc, domniță. Tu ai putea să fii Regină. Atunci când vei fi, le voi spune tuturor că te-am cunoscut. Înfruntă în sfârșit privirea ei. Sper că-l vei găsi. La revedere.

Se îndepărtă de ea mergând cu spatele, apoi se întoarse și ieși după ceilalți.

Moon privi în tăcere cadrul pustiu al ușii, care rămase tot așa în continuare.

Fata ședea singură în balansoarul din grădină, împingându-se la răstimpuri cu piciorul. Deasupra capului, cerul nopții cânta, sute de coruri separate de culori transfigurându-se în unul singur. Moon își rezemă capul pe perne, ascultând cu ochii. Dacă-i închidea, putea auzi altă muzică: dulcile complexități ale unui cântec de artă Kharemouthi ce se lăsau purtate afară, în curte prin ușile deschise, pe fundalul insectelor țârlind în tufe, al țipetelor stridente și guturale ale ciudatei menajerii de creaturi care hoinăreau pe aleile grădinii.

Își petrecuse ziua ca și pe cele de dinaintea ei, practicând exercițiile ce-i disciplinau mintea și trupul, asimilând benzile cu informații primite de la KR Aspundh, învățând tot ceea ce cunoștea Hegemonia despre sibili: ce erau, ce făceau și ce însemnau ei pentru oamenii din lumile lor. Sibili de pe această planetă frecventau o școală oficială unde erau adăpostiți și protejați în timp ce învățau să-și controleze transele, așa cum învățase și ea de la Clavally și Danaquil Lu, mai în nesiguranță, pe o insulă singuratică de sub cer.

Dar dincolo de disciplina fundamentală riguroasă, Aspundh și ceilalți sibili ai Hegemoniei învățau despre rețeaua complexă din care făceau parte, despre vasta întindere a contravrajilor tehnologice ale Vechiului Imperiu împotriva beznei ce se apropia. Ei înțelegeau că Niciunde se afla în inima unei mașini, undeva pe o planetă pe care nici măcar un sibil n-o putea numi, iar cunoașterea le dădu puterea să îndure înspăimântătoarea ei absență, care aproape o distrusese pe Moon cu

propria frică.

Ei aflaseră care era adevărata natură a puterii lor: capacitatea de a ușura poverile zilnice ale vieții, dar și de a le depăși; contribuind la dezvoltarea socială și tehnologică a lumilor lor mai profund chiar decât cel mai mare geniu, pentru că aveau acces la geniul acumulat al întregii istorii umane... doar dacă poporul lor avea înțelepciunea și bunăvoința să facă uz de această cunoaștere.

În același timp, fuseseră învățați despre natura „contaminării” lor nenaturale, despre modul în care trebuia să-i folosească potențialul pentru a se proteja ei înșiși împotriva vătămarilor, despre felul în care trebuia să-i protejeze pe cei dragi împotriva riscului infectării. O sibilă putea chiar să poarte o sarcină. Virusul artificial nu străbătea filtrele protectoare ale placentei; se asigura astfel nașterea de copii care puteau să nu moștenească temperamentul mamei, dar care aveau mai multe șanse decât majoritatea celorlalți să devină sibili pentru o nouă generație. Să aibă un copil... să stea în brațele singurului om pe care îl va iubi vreodată și să știe că ei ar putea fi totul unul pentru celălalt, așa cum fuseseră întotdeauna...

Moon tresări, trezită brusc din reverie de zgomotul unor pași care veneau spre ea prin curte. „Dar el iubește pe altcineva acum.” Amintirea lucrului care-i despărțea mai mult decât doar prăpastia spațiului și timpului o lovi pe neașteptate când îl văzu pe KR Aspundh apropiindu-se.

– Bună, Moon, o salută el cu un zâmbet. Plimbarea noastră de seară împreună o facem?

Bătrânul se plimba în fiecare seară prin grădinile sale până la pavilionul cu stâlpi de marmură din inima unui labirint de arbuști, unde cenușa strămoșilor lui se odihnea în urne. Kharemoughii se închinau unei ierarhii de zeități extinzându-și astfel clarviziunea asupra unei societăți stratificate până în împărăția cerurilor și încorporând panteonul care veghea asupra altor planete ale Hegemoniei. La primul etaj al acestei ierarhii se aflau strămoșii venerați ai persoanei respective, strămoși al căror succes sau eșec determinau locul urmașului lor în societate. Aspundh își venera cu smerenie propriii străbuni. Fata se întreba dacă succesul tatălui îi ajuta pe copii să creadă mai ușor în caracterul lui divin.

Se ridică din balansoar. În fiecare seară, se plimba cu Aspundh, discutând în intimitatea grădinilor despre problemele pe care studiile ei din ziua respectivă le lăsaseră fără răspuns.

– Îți este destul de cald? Serile de primăvară sunt răcoroase. Ia pelerina mea.

– Nu, mi-e bine, scutură ea din cap, sfidându-l pe ascuns.

Purta roba fără mâneci pe care o alesese din vitrina unui ghid tridimensional. Avea sentimentul că până și simpla vedere a unui braț gol îi stânjenea pe acești oameni; nu-i plăcea să fie obligată să poarte mai mult decât voia, așa că purta mai puțin.

– Ah, vrei să te călești! râse el, dar fata simți o ușoară încruntare. În seara asta, zâmbetul tău fermecător nu-l porți. Este pentru că mâine înapoi la astroport să mergi trebuie?

Începură să se plimbe împreună, Moon potrivindu-și mersul după pașii lui mărunți.

– În parte.

Își privi papucii ușori și remarcă dispunerea pietrelor netede de pe alee. Silky ar fi petrecut ore întregi ghemuindu-se fascinat deasupra lor... S-ar bucura să-l revadă chiar și pe el, ba încă mai bucuroasă ar fi s-o vadă pe Elsevier; să scape de perfecțiunea sufocantă a frumuseții artificiale a acestei lumi. Aștepta nerăbdătoare plimbările de seară, căci în timpul zilei KR era preocupat de afaceri, iar ALV îi supraveghea studiul, asigurându-se să fie păstrată discreția în legătură cu faptul că o tânără de proveniență îndoielnică stătea în casa tatălui ei. ALV o trata cu respect datorită trifoifului pe care-l purta la gât; dar simpla ei prezență putea s-o facă să se împiedice la tot pasul, să verse vreun castron, ori să spargă vreo vază. Rafinamentul necruțător al lui ALV făcea o tragedie din orice greșală de pronunție, în timp ce întrebările păreau prostesți, iar râsul era de neînchipuit. Se găsea într-o lume care se temea să râdă de ea însăși, îngrozită că ar putea să piardă conducerea Hegemoniei ori a Tiamatului.

– Crezi că de mai mult timp nevoie ai? Am impresia că au mai rămas puține lucruri pe care eu să te învăț pot... și, din păcate, timpul e acum la limită.

– Știu.

O creatură speriată își întinse brusc gulerul de solzi lucitori și țipă strident în calea lor.

– Știu că sunt atât de pregătită pe cât pot să fiu. Dar dacă niciodată destul de pregătită n-o să fiu? Simțise că încrederea în ea însăși și în

trifoiul tatuat pe care-l purta, precum și puterea pe care o reprezenta bătrânul începeau să se reconsolideze încetul cu încetul, pe măsură ce afla adevărul; totuși, nu se simțea în stare să treacă la un nou Transfer efectiv, de teamă că acum un eșec putea însemna un eșec pentru totdeauna.

– Tu gata vei fi, surâse el. Pentru că trebuie să fii.

Reuși și ea să zâmbească atunci când afirmația îi răsună în minte. Existau câteva lucruri despre rețeaua sibilă pe care nici măcar Kharemoughii nu le puteau explica – anomalii, situații imprevizibile –, de parcă atotștiutoarea sursă a inspirației sibile era cumva imperfect formată. Unele răspunsuri ale rețelei erau atât de încâlcite, încât niciun expert nu fusese vreodată în stare să le clarifice; câteodată părea să acționeze în direcția unor scopuri personale, deși de obicei nu făcea decât să reacționeze. De data aceasta, hotărâse să acționeze și o alesese pe Moon să-i servească drept instrument... Fata se gândea că nu va da greș; era imposibil să nu reușească. Dar care era obiectivul ei, dacă Sparks n-o mai voia? „Să-l recâștig. O voi face. Pot.“ Își strânse pumnii de parcă ar fi prins ceva și nu mai voia să-i dea drumul. „Ne aparținem unul altuia. El îmi aparține.“

– Așa-i mai bine, zise Aspundh. Acum care sunt ultimele întrebări pe care mie vrei să le pui? Este ceva încă neclar?

Ea încuviință încetișor, punând singura întrebare ce o chinase de la început:

– De ce vrea Hegemonia pe Tiamat secret să țină faptul că sibili pretutindeni există? De ce le spuneți voi Iernaticilor că noi răi sau nebuni suntem?

Aspundh se încruntă ca și cum ea ar fi încălcat un tabu deosebit de strict.

– Nu pot asta să-ți explic, Moon. E prea complicat.

– Dar nu e drept. Spuneai că sibilii de importanță vitală sunt... că nu fac decât lucruri bune pentru omenire.

Își dădu brusc seama ce dezvăluia acest lucru despre intențiile Hegemoniei; înțelese cât de multe lucruri aflase aici în plus față de ceea ce fusese învățată.

Expresia bătrânului îi spuse că și el știa asta și-i părea rău de cele întâmplate, pentru că n-avea nicio putere să se opună.

– Sper că n-am făcut și nu voi face un rău prea mare propriei mele lumi, vorbi el și își mută privirea. Tu pe Tiamat să te întorci trebuie. Dar mă rog ca asta niciun necaz Kharemoughului s-aducă.

Fata nu avu niciun răspuns.

Părăsiră aleea parfumată ce trecea printre tufele de silipha în floare și se învârtiră prin labirintul de garduri vii până când în inima ascunsă a acestuia apăru altarul de marmură ce reflecta lumina pastelată a cerului. Aspundh merse mai departe în interiorul umbrit; Moon se așează pe o bancă de marmură plină de rouă. O adiere a brizei îi aduse parfumul liniștitor de tămâie; ea se întrebă ce rugăciuni către străbuni rostea în seara asta KR Aspundh.

Păsări cu pene pastelate și cenușii, ale căror culori ar fi părut stridente la lumina zilei, i se așezară în poală, bătând din aripi și ciripind liniștite. Ea le mângâie spinările cu pene delicate, amintindu-și că o face pentru ultima oară; că de poimâine nu vor mai fi grădini liniștite, ci doar Poarta Neagră... Își frecă brațele, simțind brusc răcoarea nopții.

– Ce faci, cetățene, în biroul meu? Jerusha privi aspru peste teancurile de hârtoage oficiale îngrămădite lângă terminal, ce fuseseră împinse către marginile mesei sau depozitate prin colțurile camerei.

– Mi s-a spus să vii aici. În legătură cu permisele.

Negustorul părea să oscileze între sfială și tupeu. Mi-au spus că-mi veți comunica de ce n-am auzit ni...

– Da, știu. Dar treaba asta putea s-o facă orice sergent, orice tăntălău de polițist!

„Zeilor, dacă aș putea să am și eu o zi în care să nu ridic vocea... dacă aș putea reuși măcar o oră!“ Își trecu o mână prin șuvițele dese ale părului negru-roșcat și trase ușor de ele.

– Cine dracu' te-a trimis aici?

– Inspectorul Man...

– ...tagnes, continuă ea ca un ecou. Păi, te-a îndrumat prost. Întoarce-te la biroul din față și spune-i ofițerului de serviciu că-i treaba lui.

– Dar el a zis...

– De data asta nu te mai mulțumi c-un nu! Îi făcu semn cu mâna către ușă, privind deja la raportul pe jumătate citit ce încă aștepta confirmarea ei pe ecranul terminalului și întinzându-se până la butonul interfonului: Sergent, pune-ți mintea la contribuție și vezi ce vor idioții ăștia! Pentru ce crezi că ești pus acolo?

– Al dracului mod de a conduce o lume, blest... Restul vorbelor de ocară se pierdură când ușa se închise după negustor.

– Vă rog să mă iertați, Comandante, rosti glasul sergentului. Să vi-l trimit pe următorul?

– Da. „Nu! Nu, nu mai vreau.“ Și dă-mi-l pe Mantag... Ba nu, lasă.

Luă mâna de pe butonul interfonului. Pe Mantagnes ar fi putut să-l dea afară din poliție pentru șicanele pe care i le făcea... dar dacă ar fi procedat așa, ar fi declanșat cu propria mână o răzmeriță fățișă în locul actualei atitudini doar recalitrante. În anii de când preluase funcția de Comandant, situația ei în cadrul forțelor de poliție se degradase tot mai mult. „Și el știe asta. O știe foarte bine, ticălosul...” Privea raportul fără să fie în stare să vadă ceva. Unitatea centrală de calcul se defectase în mod spectaculos, cu luni în urmă, provocând haos în întregul sistem de evidență. Chiar și acum de-abia funcționa la jumătate din capacitatea normală; până și experții Kharemoughi se dovediseră incapabili să pună lucrurile la punct, deoarece nu dețineau componentele avariate... Jerusha încercase de luni de zile să-și repună evidența în ordine; se străduia de-o oră să parcurgă acest raport, citind doar câte o jumătate de minut o dată, și nu reușea să-i dea de capăt. Până la urmă, apăsă rezoluția „APROBAT” și-i dădu drumul necitit. „N-ajung nicăieri. Alunec în prăpastie, îngropată de vie...” Răscoli printre pachetele goale, mototolite, încercând să găsească o păstaie de iestas rămasă pe undeva. „La dracu’, sunt aproape sfârșită... ce-o să mă fac până la sfârșitul zilei?”

Ușa se deschise și, fără să-i răspundă la întrebare, căpitanul... „zeilor cum l-o fi chemând?”... intră și salută.

– Permiteți vă rog să raportez, Comandante. Sunt căpitanul KerlaTinde, adăugă el de parcă nici nu s-ar fi așteptat ca ea să și-l reamintească.

Jerusha era de-acum obișnuită cu atitudinea rece și tonul obraznic. Polițiștii, aproape fiecare dintre ei, o urau pentru fermitatea de care dădea dovadă, iar sentimentul devenise aproape reciproc. Disciplina se dusese naibii și, cum nu-i putea demite pe toți din poliție, încercase toate celelalte metode ca s-o reîntroneze. Ei n-o ascultau din cauză că era femeie (da, chiar așa, blestemată fie ziua când hotărâse să fie ceva mai mult), dar și pentru că luase locul care i se cuvenea de drept lui Mantagnes. Și fiindcă fusese ideea Reginei. Toți credeau că ea e marioneta Reginei; și cum le-ar fi putut dovedi că se înșală când sforile lui Arianrhod o prinseseră ca într-o pânză de păianjen și o țineau atârnată aici, între rai și iad, scurgându-i treptat voința de a continua?

– Ce este, KerlaTinde? întrebă ea, incapabilă să-și ascundă asprimea din voce.

– Ceilalți ofițeri mi-au cerut să vorbesc în numele lor, doamnă. (Cuvântul era foarte nepotrivit cu tonul.) Vrem să se sfârșească cu

impunerea obligației de patrulare în oraș a ofițerilor. Considerăm că aceasta este datoria polițiștilor cu grade inferioare, obligația de a-i hărțui pe cetățeni pe stradă dăunează prestigiului ofițerului.

– Ați prefera să-i lăsați pe cetățeni să se hărțuiască unii pe alții? se încruntă ea cu prea multă ușurință, aplecându-se. Și, în schimb, ce serviciu important considerați că ar trebui să îndepliniți voi?

– Să ne îndeplinim atribuțiile funcționale care ne revin! Nu avem destul timp să facem față la toată munca asta de birou, darămite să mai și patrulăm.

Chipul său se încruntase exact ca al femeii. Se uită ostentativ la mormanele de cutii cu benzi de pe biroul ei.

– Știu, KerlaTinde, vorbi Jerusha urmărindu-i privirea insistentă. Am înlăturat pe cât am putut formalitățile. „Și ar trebui să știi ce neazuri mi-a făcut Hovanesse pentru asta.“ Știu că avaria calculatorului a înrăutățit de zece ori întreaga situație, dar, la naiba, principala noastră îndatorire rămâne aceea de a-i proteja pe cetățenii Hegemoniei, iar ea trebuie îndeplinită.

– Atunci, măcar o dată dați-ne ceva care merită să fie făcut! KerlaTinde ridică mâna spre imaginea inexistentă de la fereastra ei. Nu să-i ridicăm pe bețivii căzuți în șanț. Lăsați-ne să-i urmărim pe criminalii de mâna întâi, să obținem niște condamnări care ar însemna ceva.

– Nu vei obține niciodată acele condamnări. Este o pierdere de timp.

„Zei, oare chiar așa am spus? Sunt cu adevărat aceea, tot aceea, care stătea acolo unde stă el și spunea ceea ce-mi spune el mie acum?“ Cocoloși sub marginea biroului un pachet gol de iestas. „Nu... Nu sunt aceeași.“ Totuși, ceea ce-i spusese bărbatului era adevărat...

De îndată ce devenise Comandant, încercase să-i zdrobească pe marii afaceriști care, știa ea, controlau rețelele viciului interplanetar chiar din Carbuncle. Aceștia îi alunecaseră însă printre degete precum apa. Orice activitate ilegală în care se presupunea că ei erau implicați pe Tiamat se dovedea a fi din punct de vedere legal sub controlul unui cetățean al planetei. Iar Iernaticii erau supuși legilor Reginei; poliția nu se putea atinge de ei fără permisiunea lui Arianrhod.

– Comandantul LiouxSked nu gândea în felul ăsta.

„Sigur că nu, ce naiba!“ Dar n-avea niciun sens s-o spună. Fusese oare

LiouxSked confruntat cu același impas frustrant... sau Arianrhod restructurase societatea din Carbuncle doar pentru ea? Nu-i putea explica lucrurile acestea lui KerlaTinde sau altcuiva; ofițerii considerau că ea se află în buzunarul Reginei și nimic din ce-ar fi putut spune n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

– Voi aveți un motiv serios ca să patrulați pe stradă, KerlaTinde. Știți bine că actele de tâlhărie și infracțiunile s-au înmulțit vertiginos (ea vedea tot mâna lui Arianrhod în spatele acestui fenomen; și pentru KerlaTinde o învinuia pe ea) și continuă să se înmulțească pe măsură ce ne apropiem de plecarea definitivă. Iar posturile rămase vacante n-au să mai fie completate. Așa că veți continua să patrulați până o să vă spun eu să vă opriți, până când ultima navă va fi gata să decoleze de pe planetă.

– Inspectorul-Şef Mantagnes nu a...

– Nu Mantagnes este Comandant, ce naiba! Eu sunt! Îi țâșniră vorbele din gură. Și-o să faceți așa cum ordon eu. Acum ieși din biroul meu, Căpitane, până nu te fac Locotenent!

KerlaTinde se retrase, cu tenul său măsliniu întunecat de indignare. Ușa puse capăt încă unei confruntări nerezolvate, încă unei greșeli stupide.

„Nu-i de mirare că ei mă urăsc.“ Urându-se pe ea însăși, fixă cu privirea opacitatea ferestrelor polarizate, singurul ei scut împotriva ostilității din secția de poliție. Geamul îi reflectă slab propria imagine, ca o fantomă de transmisie holografică sau o reconstituire defectuoasă a unei realități false. Nu era nici Jerusha, nici femeie, nici ființă umană în carne și oase: doar o baborniță răvășită de nervi, cu limba ca un cuțit, afundată în paranoia. Pe cine naiba încerca ea să prostească? Greșeala îi aparținea ei, nu făcea față funcției, era o ratată... o ființă inferioară, slabă, o femeie hiperemotivă. Se lăsă pe spate în scaun, examinându-și trupul, cunoscând adevărul pe care nici măcar uniforma groasă nu-l putea ascunde pe de-a-ntregul. Nici măcar nu avusese curajul să recunoască faptul că era vina ei; câtuși de puțin rezultatul unui complot odios al Reginei. Nu era de mirare că ajunsese un obiect de batjocură.

Și totuși... văzuse fața Reginei pe o Văritică. Văzuse furia Reginei atunci când aceasta dispăruse. Și-l văzuse pe LiouxSked târându-se în propriile excremente... fără niciun motiv imaginabil, doar ca urmare a răzbunării lui Arianrhod. Ea nu-și pierdea mințile! Regina i le fura, sistematic.

Nu putea însă face nimic în privința asta; absolut nimic. Încercase totul, dar nu exista scăpare, doar conștiința faptului că întreaga ei carieră, viitorul ei, încrederea în propria capacitate se duceau de râpă fără să se poată opune câtuși de puțin. Cariera continua să i se ruineze, dosarul personal conținând o listă lungă de eșecuri și nemulțumiri. Sfârșitul șederii lor pe Tiamat avea să marcheze sfârșitul a tot ceea ce-și dorise vreodată și pentru care se zbatuse. Arianrhod o distrugea și pe ea, dar nu repede, ca pe LiouxSked, ci într-un fel care o lăsa să perceapă fiecare nuanță agonizantă a propriei decăderi.

Arianrhod își dăduse probabil seama că Jerusha va rămâne pe loc, continuând să-și înfrunte destinul, așa cum făcuse mereu, toată viața. A abandona acum și a părăsi Tiamatul, a renunța la poziția ei, ar fi însemnat să admită că totul fusese zadarnic. Desigur, totul ar fi fost în zadar și atunci când ei terminau cu planeta, dar între timp chiar și această șaradă infernală a visului femeii părea mai bună decât o viață complet lipsită de vise.

Nu-i putea întoarce Reginei lovitura, așa cum nu fusese în stare să-i provoace, în replică, nici cea mai mică neplăcere. Întâmplător, dejucase un complot prin care Arianrhod urmărea să mențină Iarna la putere, dar asta nu-i dăduse nici măcar o clipă de satisfacție – zeii îi erau martori; iar de-atunci nu mai aflase nimic despre altă urzeală pe care o putea pregăti Regina. Era absolut convinsă că trebuia să existe un alt plan... totuși, era mai mult decât îndoielnic că de data aceasta Hegemonia, reprezentată prin persoana ei, va mai fi în stare să-l zădărnicească. Iar acel eșec ar fi reprezentat încununarea propriei ruinari.

Mai era însă vreme. Disputa încă nu se terminase, iar ea trebuia s-o ia de la început...

– M-ascuți, cătea? O să-ți vin eu de hac, îți jur pe Ticălosul de Luntraș! N-am să renunț, nu mă poți distruge înainte să...

Ușa se deschise din nou, trimițându-i cuvintele înapoi; intră un polițist care, privind rapid în jur, își dădu seama că e singură. Aruncând o căutătură piezișă, îi puse pe masă o altă casetă cu date, sigilată.

– La ce te holbezi?!

Bărbatul salută și părăsi camera.

„Altă ocazie de a spori bârfele din camera de gardă.“ Hotărârea i se frânse. „Cum poți să știi cu adevărat; cum poți să știi dacă într-adevăr ți-ai pierdut mințile...?“ Întinse mâna pe lângă terminal, după noua

casetă, dar dădu peste o foaie de hârtie aflată sub aceasta. Desprinse fișuica și citi un rând: LISTA DE PLÂNGERI. Mototoli imprimatul în palme. „Cine l-o fi pus aici? Cine?”

Interfonul începu să sune; neîncrezându-se în propria voce, apăsă tăcută butonul de recepție.

– Apel radiofonic din exterior, Comandante. Cineva numit Kennet sau cam așa ceva. Vă fac legătura?

„Ngenet?” Zei, nu putea vorbi cu el acum, nu așa! „De ce dracu’ îşi alege cele mai proaste momente şi chiar de ce se mai deranjează?”

– Şi Inspectorul Mantagnes este aici şi vrea să vă vadă.

– Fă-mi legătura. „Dar ce-o să spun? Ce?” Şi spune-i lui Mantagnes să... Strânse din dinţi. Spune-i s-aştepte.

Auzi în difuzor pârâiturile cauzate de electricitatea statică şi, printre ele, obişnuita distorsionare a unei voci cunoscute.

– Alo? Alo, Jerusha...

– Da, Miroe! Se simţi dintr-odată cuprinsă de plăcere la gândul că există o fiinţă umană care îi vorbeşte cu bunăvoinţă, cu bucurie... şi-şi dădu brusc seama că prietenia lui îi dăruise ceva cu mult mai mult decât o simplă dovadă de omenie. O, zei, ce bine-mi pare să te-aud din nou! Zâmbi din toată inima.

– Nu te-aud... se-aude foarte prost! N-ai vrea... să mai vii pe la plantaţie... o zi sau două?... Mult timp de când n-am mai avut o vizită!

– Nu pot, Miroe.

Cât timp trecuse? Se scurseseră luni de zile de când îi acceptase invitaţia sau măcar vorbise cu el... Luni de zile de când nu mai petrecuse o zi sau o oră numai pentru ea, cu ceva care s-o facă să zâmbească. N-avea cum, nu-şi putea permite s-o facă.

– Ce spui?

– Spuneam că... Eu...

Îşi văzu imaginea reflectată pe perete şi i se păru că are chip de temnicer sau de prizonier într-o celulă. O cuprinse un fior rece de panică.

– Da! Da, am să vin. Vin diseară.

– Așa, fraierilor! Acuma sunteți iar de capul vostru.

Tor se retrase cu o mlădiere care spera să fie grațioasă, deși nu prea avea motive să spere. Aplecându-se ca să iasă din locul acela strâmt și strălucind lugubru, lăsa să i se vadă, fără să-și dea seama, mai multă goliciune decât ar fi vrut. Nave holografice în formă de monede și un roi meteoritic se încurcară în bereta aurie croșetată care îi fixa peruca de miez de noapte. Salopeta din mătase scânteie ca flacăra albăstruie a unei lămpi de sudură; în întuneric, pielea de pe formele descoperite avea reflexe cadaverice de culoarea levănțicii.

În urma ei se auziră o mulțime de fluierături și proteste; jucase cu clienții, așa cum i se poruncise, pierzând cât trebuia și câștigând în plus exact atât cât era necesar să-i convingă că jocurile se desfășurau cinstit. „Fraieri.“ În cea mai mare parte jocurile se desfășurau cinstit... spre marea ei surprindere. Erau însă pur și simplu atât de complicate, încât o ființă umană obișnuită nu putea spera să le întreacă în dibăcie. Când se gândi la orele irosite și la banii pe care-i aruncase la fel de zgomotos și de prosteste ca oricare dintre acești neghiobi drogați, Tor își scutură dezgustată capul cu păr creț, negru ca abanosul. Iar acum nu era chiar așa de rău; acum știa codurile care îi permiteau să controleze în secret rezultatul jocurilor.

Nu, nu era deloc rău, câtuși de puțin; conducea cazinoul și se îngrijea de afaceri, dar acoperea interesele planetare ale Sursei. Ea era Gazda, proprietara „Iadului Persefonei“, indiscutabil cel mai bun tripou din Carbuncle, în plus, se ocupa de orice alte acțiuni discrete pe care Sursa – căpetenia lumii interlope extraplanetare de pe Tiamant – i le încredința. Era o latură a politicii Reginei de a pune Iernatici capabili în funcții care constituiau o perdea pentru ilegalitățile extraplanetarilor, astfel încât adevărații lorzi ai viciului să poată acționa nepedepsiți și nestânjeniți de poliția Hegemonică. De când lucra pentru Sursă, Tor fusese de patru ori ridicată de către Albaștri; ei însă fuseseră obligați s-o predea gărzilor Reginei, care pur și simplu îi dăduseră drumul.

– Hei... Miji ochii, privind printre trupurile ce țopăiau în ritmul

dansului și-l văzu mai clar pe extraplanetarul care tocmai trecuse prin perdeaua de minuscule oglinzi tremurătoare, trăgând un zombi după el. Pollux!

Apăsă și pe butonul de apel pe care-l purta la brățară pentru a dubla chemarea verbală. Pollux apăru lângă umărul ei cu forța liniștitoare a trupului său de oțel.

– Vezi de perversul ăla care tocmai a intrat pe ușă, dă-l afară, n-avem nevoie de afacerile lui.

Arătă în direcția respectivă, căutând să nu vadă dacă zombiul era mascul sau femelă și nici vreun detaliu al trupului său. Imaginea în sine îi făcea greață, ca și bărbații sau femeile care se bucurau să folosească într-un asemenea mod o făptură vie.

– Cum spui tu, Tor.

Pollux se depărtă cu fermitate. Se descurca mai bine decât oricare dintre paznicii umani angajați până atunci; acesta era, de fapt, și motivul pentru care Tor îi cumpărase contractul pe durata respectivă.

Se rezolvase totul perfect... nostim cum se petrecuseră lucrurile. Până și Herne... Femeia se întoarse, sprijinindu-și un cot pe un capăt al barului curbat, negru ca tăciunele. Ciudatul material fotoabsorbant îi supse căldura; o trecu un fior și-și retrase mâna, îndreptându-se. Ceva mai încolo, Herne ședea la pupitrul de comandă al șirurilor de distribuitoare de băutură și droguri, un anacronism revoltător de popular. Punându-l pe el să aibă grijă de bar, unde clienții se adunau ca să-și facă curaj și să-și subțieze creditele, Tor făcuse cea mai inspirată mișcare. Ei se grozăveau unii față de alții, dar mai ales se dădeau mari față de Herne. De la el, prin intermediul lui Tor, informațiile ajungeau la Dawntreader, care după toți acești ani încă le mai sorbea cu lăcomie, precum un împătimit al drogurilor.

Cine ar fi visat vreodată, după cele petrecute în ziua aceea pe aleea lui Fate, când Dawntreader fusese gata-gata s-o gătuie, că furia lui dezlănțuită avea s-o aducă în final la situația favorabilă de azi? Manevrând între priceperea lui Herne și legăturile lui Dawntreader cu o persoană sus-pusă, Tor se înălțase mai sus și mai repede decât visase s-o facă vreodată.

– Hei, Persefona, scumpo, te caută Sursa.

Înapoia ei apăruse neauzit Oyarzabal, unul dintre locotenenții Sursei. Prinzând-o de mijloc, mâinile lui se strecurară periculos de intim pe

sub jacheta costumului ei senzual de seară.

Femeia își înfrână pornirea brutală de a-i repezi un cot între coaste. De când părăsise zona docurilor, învățase, cu multă trudă, să se poarte cu tact și cu un oarecare rafinement; ambianța purta cu sine riscul molestării.

– Fii atent să nu-mi declanșezi alarma contra hoților.

Îi împinse mâinile, totuși nu prea departe. Nu era cine știe ce de capul lui, lucru dovedit și de faptul că dintre tipele bine, ușor accesibile, care roiau pe acolo, părea s-o prefere pe ea; dar nici Tor nu-l descuraja prea tare. Oyarzabal fusese un timp argat la o moșie undeva pe Marele Albastru și era atrăgător în felul său necioplit și guraliv. Se culcase de câteva ori cu el și nu fusese dezamăgită. Ba chiar cochetase cu ideea de a-l lua de bărbat înainte de plecarea definitivă, luându-și zborul pentru totdeauna de pe Tiamat.

– Hei, scumpo, ce-ai zice dacă mai încolo tu și cu mine...

– Seara asta-i rezervată. Se îndepărtă înainte s-o poată atinge și aruncă o privire înapoi, înduplecându-se un pic, îndeajuns ca să schițeze un zâmbet: Întreabă-mă mâine!

El rânji. Dinții îi erau încrustați cu strasuri. Tor se mai întoarse o dată, clătinând din cap.

Își croi drum prin mulțime și, printr-o ușă interzisă accesului străinilor, ajunse în apartamentul particular al Sursei. Locul se compunea din birouri și camere de întâlnire păzite nu numai de ochi omenești ascunși, ci și de cele mai complicate dispozitive de supraveghere ce puteau fi cumpărate cu bani. Când Tor aflase că Herne este Kharemoughi, îl întrebase dacă-și poate folosi legendara îndemânare tehnică pentru a o ajuta să tragă cu urechea la tranzacțiile particulare ale Sursei. Totuși, el nu se putea măsura cu paznicii electronici și ea își dădu seama, în cele din urmă, că nu toți Kharemoughii știau încă de la naștere cum să transforme minereul în terminale pentru calculator. Așa că trebuise să se mulțumească doar cu observarea celor ce-i făceau vizite Sursei, știind momentul întâlnirii și mulțumindu-se să ghicească scopul.

Nu-i plăcea prea mult să fie ea însăși vizitatoare. Ușa cabinetului său se deschise când ajunse acolo, așa cum se obișnuise deja, lăsând-o să intre. Clipi inconștient și încetini; camera era scufundată în beznă ca întotdeauna. Mirosul de tămâie umplea aerul cu o aromă dulceagă, coplesitoare. Ridică o mână ca să-și frece ochii, dar se opri înainte de

a strica florile perfecte pictate pe pleoape. Coborî brațul resemnată, când o formă întunecată începu să se profileze pe un fundal ce se colora vag în stacojiu: silueta Sursei, singura modalitate în care îl văzuse vreodată.

Oyarzabal îi spusese că Sursa suferea de o boală de ochi și nu putea suporta lumina. Tor nu știa dacă să creadă asta sau să presupună că prefera să-și ascundă fața. Uneori, când se obișnuia cu slaba licărire de pe peretele din spate, i se părea că observă o deformare pe chipul lui. Totuși, nu putea fi sigură niciodată.

– Persefona.

Vocea lui era doar o șoaptă scrâșnită despre care, din nou, nu știa dacă era cea adevărată. Vorbea cu un accent pe care nu-l putea identifica.

– Sunt aici, stăpâne.

Formula de adresare aleasă de el dobândea în întuneric înțelesuri noi și sinistre. Își împinse stânjenită peruca, simțind cum, din cauza încordării, o furnică pielea capului. Știa că el vedea foarte bine pe întuneric și la fiecare vizită era obligată să-i suporte examinarea minuțioasă.

– Întoarce-te.

Se roti pe covorul gros, întrebându-se fără rost ce culoare avea acesta în realitate sau dacă era pur și simplu negru.

– Mai bine... da, îmi place mai mult. N-ai să fii niciodată frumoasă, să știi, dar înveți să ascunzi acest lucru. Ai făcut un drum lung. Nu credeam că o să faci așa mari progrese.

– Da, stăpâne. Mulțumesc, stăpâne.

„Mie-mi spui?!“ Nu-i zisese că începuse să-l lase pe Pollux să-i aleagă hainele. Judecata lui complet imparțială îi risipea îndoielile, orientându-i gusturile spre alegerea acelor modele care îi puneau în valoare părțile bune ale corpului ei plin de cusururi; cu ajutorul perucii și al fardurilor ea putea, așa cum spunea și Sursa, să-și ascundă imperfecțiunile necruțătoare.

– Și totuși, cum poate fi comparat cineva cu idealul și să nu sufere din cauza comparației...?

Suspină, după care rămase din nou tăcut câteva secunde care i se părură ore. Odată, când i se permisesse să aprindă o minilanteră cu becul roșu ca să citească o listă de instrucțiuni, Tor zărise pe birou o imagine pătrată: fața unei femei. O femeie de o frumusețe extraplanetară izbitoare, cu o podoabă de păr bogat, negru ca abanosul, strâns într-un fileu auriu. Brusc stingherită, înțelesese de ce purta și ea același păr, de ce-l purtasera predecesoarele ei și de ce acest local era al Persefonei. O surprinsese faptul că un bărbat ca Sursa putea să fi iubit sau chiar să fi urât o femeie îndeajuns ca să fie obsedat de ea; și se înfiorase, gândindu-se că ea constituia copia acestei obsesii. Totuși, recompensele fuseseră suficiente ca s-o oprească să vorbească.

– Cum merge treaba în seara asta?

– Foarte bine, stăpâne. E zi de plată la portul stelar și-avem o mulțime de clienți.

– Ultima afacere s-a încheiat cu bine? Ai avut destulă... variație la îndemână ca să-i mulțumești pe anumiți clienți?

– Da, Coonabarabran a fost acolo unde ați spus că o să fie și a avut totul la dispoziție. În seara asta putem asigura orice plăcere.

Era sigură că el deja știa răspunsul la toate întrebările și de aceea îi răspundea întotdeauna cinstit. Sursa nu-i ceruse să se implice în toate problemele. Tor nu avea nimic împotriva să servească drept paravan pentru traficul de droguri, căci avea atâta minte încât să se ferească de consecințe. Sursa supraveghea și manevra numeroase alte tranzacții ilegale, printre care însă erau și unele pe care femeia nu le putea înghiți. Dar pentru ele exista întotdeauna cineva gata să le facă.

– Bine... În seara asta aștept un vizitator deosebit de important. Ai grijă ca sala interioară să fie păzită și pregătită așa cum se cuvine. Ea va fi la intrarea laterală la miezul nopții. Să nu fie lăsată să aștepte.

– Da, stăpâne.

„Ea?“, se întrebă în gând. Nu existau prea multe femei din societatea interlopă care să fie tratate cu atâta sollicitudine într-o audiență la Sursă.

– Asta-i tot, Persefona. Întoarce-te la oaspeții tăi.

– Mulțumesc, stăpâne, zise ea umilă.

Ușa se deschise și Tor ieși, clipind din nou în strălucirea albă a holului. Oftă când auzi ușa cum se închide cu un pocnet în spatele ei; și în timp ce se îndepărta, nu se simți ofensată că el n-o găsea atrăgătoare, era doar ușurată. Sursa se găsea cu totul în afara ambițiilor ei și în adâncul inimii o înfricoșa, din toate motivele rezonabile... și din toate motivele pentru care un copil se teme de întuneric.

Arianrhod urmă silueta fantomatică a Persefonei prin coridoarele de acces către sala interioară a Sursei. Zgomotele cazinoului ajungeau la ea ca venite de departe, prin bariera pereților: o pulsație profundă ce semăna mai mult a vibrație decât cu un sunet adevărat și care i se strecura în piept precum mâna morții. Era mai mult decât potrivit ca veselie lipsită de entuziasm a mulțimii de jucători să-și arate adevărata natură aici, în sălile umbrite ale puterii ascunse a Sursei. Persefona se opri înaintea vizitatoarei, în fața unei uși închise care arăta ca oricare alta dintre cele pe lângă care trecuseră, și-i făcu semn cu mâna. Necunoscuta înaintă și Persefona apăsă cu mâna un panou al ușii – semnalul de sosire –, de parcă nu fuseseră deja observate. Plină de un respect conștient de sine, încuviință din cap către Arianrhod și se îndepărtă pe hol. Regina era sigură că femeia o recunoscuse; se întrebă ce-ar fi gândit Tor Starhiker alias Persefona dacă și-ar fi dat seama că Regina știa că era pionul lui Sparks Dawntreader.

Dar ușa se deschise în calea ei, introducând-o în întuneric, și își alungă din minte toate celelalte gânduri. Lăsându-și pe spate gluga mantiei de culoare întunecată, păși cu îndrăzneală în față, fără să mai aștepte să fie chemată. Îndată ce trecu pragul, ușa se închise, lăsând-o în beznă. O cuprinse o panică acută, așa cum i se întâmpla întotdeauna când venea aici. Brusc, îi veni greu să nu creadă că pășise într-un alt plan, în necunoscutul crud al unei rețele interstelare a viciului... în afara lumii pe care o cunoștea și o stăpânea. Că era pierdută... Spionii ei mecanici pătrundeau cu privirea în fiecare colțișor al acestui oraș, însă aici nu puteau ajunge: locul era păzit de o aparatură mai puternică și mai rafinată... acest întuneric atotcuprinzător, care încerca să-i înăbușe voința și să-i distrugă stăpânirea de sine. Rămase nemișcată în picioare până ce depăși momentul dificil și-și recăpătă simțul de orientare. „Întuneric... o șmecherie a naibii de bună. Păcat că nu m-am gândit la asta.“

– Maiestate! Este o onoare pentru umila mea locuință. Vocea lugubră a Sursei (precum cea a unui cadavru; sau poate că și ea nu era decât un efect artificial?) șuieră urarea de bun venit, cu un accent ciudat. Vă rog să luați loc, faceți-vă comodă. Nu mi-ar plăcea s-o țin pe Doamna

în picioare.

Arianrhod observă folosirea intenționată a unui joc de cuvinte, referirea la moștenirea ei barbară. Nu răspunse, dar înaintă încrezătoare ca să se așeze în fotoliul aflat vizavi de Sursă. După prima lor întâlnire, când bâjbâise umilitor prin întuneric, hotărâse să poarte lentile de contact amplificatoare de lumină atunci când venea să-l viziteze. Pe măsură ce vederea i se adapta, Arianrhod își putu da seama mai bine de aranjamentul general al camerei și de profilul neclar al bărbatului însuși. Deși încercă din toate puterile, nu putu să-i distingă trăsăturile feței.

– Ce vă poștește inima, Maiestate? Dacă doriți, am o gamă completă de delicii. Gesticula cu o mână lătăreată, vag diformă.

– Nu în seara asta. Nu i se adresă cu niciun titlu, refuzând să-l recunoască pe cel pe care el îl pretindea celorlalți clienți. Nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea decât dacă este absolut necesar.

Își dădu seama de intensitatea sporită a celorlalte simțuri în camera întunecată.

Un chicotit răgușit veni dinspre Sursă.

– Ce păcat! Așa o risipă... nu vă întrebați niciodată ce v-ar putea scăpa?

– Din contră, zise ea, refuzând să consimtă la încercarea de apropiere. Nu-mi lipsește nimic. De asta sunt Regina acestei lumi. Și de aceea sunt aici. Intenționez să rămân Regina Tiamatului și după ce tu și ceilalți paraziți extraplanetari îl veți părăsi din nou. Dar ca să fac asta, voi avea nevoie de serviciile tale discutabile într-o măsură mult mai mare decât în trecut.

– Prezentați lucrurile atât de delicat. Cum ar putea un bărbat să vă refuze ceva? Vocea lui scrâșnea precum fierul pe ciment. La ce v-ați gândit, Maiestate?

Ea-și sprijini un cot pe brațul moale al fotoliului. „Precum carnea. Se simte precum carnea.“

– Vreau ca, în timpul Festivalului, să se întâmple ceva, ceva care să provoace haos... în detrimentul Vărativilor.

– Poate că aveți în minte genul de accident care i s-a întâmplat fostului Comandant al Poliției. Dar pe o scară mult mai mare, desigur.

Vocea lui nu trăda deloc surprindere; ceva ce ea găsea atât liniștitor, cât și deranjant. Sau poate că vă gândiți la deversarea de droguri în alimentarea cu apă.

„Dar de ce-ar trebui să mă deranjeze asta? A fost ideea mea.“

– Fără droguri. Asta ar afecta și poporul meu, ceea ce nu vreau. Trebuie să rămânem la conducere. Mă gândeam la o epidemie, ceva împotriva căreia majoritatea Iernaticilor au fost vaccinați. Văraticii nu ar avea nicio protecție.

– Înțeleg. O vagă încuviințare din cap. Da, se poate aranja. Deși din partea mea ar însemna o trădare față de Hegemonie, dacă v-aș oferi mijloacele de a rămâne la putere. Noi suntem foarte interesați ca, la plecarea noastră, să-i lăsăm pe sălbatici sub control.

– Cele mai bune interese ale Hegemoniei abia dacă se intersectează cu ale tale, se răsti ea. Nu ești un supus mai credincios decât mine.

Mirosul de tămâie din aer era prea puternic, de parcă ascundea ceva.

– Interesele noastre coincid în chestiunea apei vieții, îl auzi chicotind ușor.

– Spune-mi atunci cât mă costă. N-am timp de tocmeală. Ascuțindu-și vocea, Regina străpunse cu privirea prezența lui îngâmfată, lipsită de contururi materiale.

– Vreau recolta de la trei campanii de Vânătoare. Toată.

– Trei! Izbucni în râs, nerecunoscând că prețul cerut nu era mai mare decât se așteptase.

– Care este prețul pentru răscumpărarea unei regine, Maiestate?

Întunericul din jurul lor devenea aproape tangibil în vocea lui. Arianrhod redeveni conștientă că aude multe alte detalii, încercând să compenseze faptul că nu-i vedea fața.

– Sunt sigur că poliția va fie extrem de interesată să afle ce aveți de gând cu această planetă. Genocidul este o acuzație gravă... și încă împotriva propriului popor. Dar așa se întâmplă când lași o femeie să conducă... Nu femeile conduc Hegemonia, să știți. Există multe locuri, pe multe lumi, unde chiar și aroganța Voastră, Arianrhod, poate fi înfrântă.

Mâinile ei se strânseseră în fața neașteptatei izbucniri de ură ce se manifestase ca un trăsnet înspăimântător de blestem incandescent între perdelele protectoare ale întunericului. Deveni conștientă de mirosul aparte ce răzbătea de sub parfumul de tămâie care plutea în aer... Era o duhoare de boală sau de corp în descompunere. „Doar n-ar îndrăzni!“

– Nu mă amenința, Thanin Jaakola. Oi fi fost tu stăpân de sclavi pe Marele Albastru și poate că ești răspunzător de o mare parte din sărăcia de pe șapte planete diferite, replică ea lăsându-l să înțeleagă că știe multe. Nu uita însă că până la Schimbare asta este planeta mea, iar tu exiști aici doar pentru că îți permit eu. Orice mi se va întâmpla mie, se va răsfrânge asupra ta, pentru că fără mine îți pierzi protecția în fața legii. Sunt sigură că există multe locuri unde ai găsi tu însuși o experiență umilitoare. „Și sunt sigură că n-ai să uiți asta în niciun moment.“ Ceea ce îți cer eu este într-adevăr o treabă riscantă, și totuși simplă. Sunt sigură că nu este nimic de care să nu te poți ocupa cu ușurință, date fiind resursele tale. Îți voi da întreaga recoltă de la ultima Vânătoare a lui Starbuck... și asta face cât răscumpărarea unei Regine, pentru tine sau oricare altul.

În întuneric, respirația lui sacadată se auzea și mai tare, iar tăcerea era mai profundă. Arianrhod rămase și ea tăcută. În cele din urmă, distinse o ușoară înclinare a capului și-l auzi spunând:

– Da. Mă voi ocupa de treaba asta, în schimbul plății convenite. Mă voi bucura, gândindu-mă la dumneavoastră conducând Tiamatul după plecarea noastră, fără apa vieții care să vă mențină tânără. A domni în Carbuncle după plecarea noastră... știți că, fără noi, locul acesta nu va mai fi la fel. Nu va mai fi deloc la fel.

Râsetul lui se întinse ca o gumă.

Arianrhod se ridică în picioare fără un cuvânt și, abia după ce fu cu spatele la el și porni către ușă, își permise să se încrunte.

– Unde dracu' te duci?

Tor tresări vinovată când auzi pe neașteptate vocea în spatele ei pe coridor... vocea lui Herne; tocmai trecea pe lângă încăperea pe care o folosea el în cazinou. Majoritatea celorlalte camere aflate în această aripă erau folosite de prostituate și de clienții lor. Afară însă se iveau zorii unei zile și coridorul era pustiu; cazinoul se închisese pentru un scurt răstimp de odihnă și refacere.

Tor se întoarce cu o încetineală deliberată pentru a-l studia pe Herne. Bărbatul se sprijinea greoi de tocul uşii, cu picioarele-i nefolositoare înfăşurate în exoscheletul rudimentar autopropulsat, care-i permitea, de bine de rău, să se mişte singur de ici-colo. O robă scurtă, despicată, aruncată neglijent peste cap, îl îmbrăca exact atât cât să nu fie indecent. Ea se încruntă.

– Am o întâlnire importantă. Ce te interesează, „bunico“?

– Îmbrăcată așa?

Ea își privi salopeta, își văzu în oglinda memoriei fața lipsită de machiaj și de farduri – propria individualitate, autentică, plictisită, obosită să pretindă că era altcineva, bucuroasă doar să-și vadă propriul păr lins și sur ieșind de sub peruca poleită.

– De ce nu?

– Numai tu ai pune o întrebare ca asta, pufni Herne dezgustat, trăgându-se de robă.

Ochii îi erau injectați, fața somnoroasă de oboseală, de droguri sau de ambele.

– Dacă mă îmbrăcam ca să mă încurc cu tine, n-aș fi obținut mare lucru în schimb.

Văzu cu satisfacție cum buzele lui se subțiază. Timpul n-o afectase pe ea, așa cum făcuse cu Herne. „Și n-o va face niciodată.“ Se ducea la o întâlnire cu Sparks Dawntreader, nu ca să se vadă cu un iubit; timpul o făcuse să-i placă de el încă și mai puțin decât îi plăcea de Herne. Îi venea greu să-și aducă aminte că el fusese cândva un puști Văratîc înspăimântat, pe care-l găsisese chirchit de frică pe o alee. De atunci, ea se schimbase în exterior până într-atât încât uneori își recunoștea cu greu propria față; dar știa că dacă își arunca gâteliile se regăsea mereu pe sine. Observase însă și acel lucru interior care îl făcuse pe Sparks Dawntreader însuși să fie sufocat treptat de ceva inuman...

– La urma urmei, pentru numele zeilor, tu de ce stai pe hol ca o cocotă ieșită la agățat bărbați? Tu culegi informații pentru mine, și nu despre mine, sau poate că ai uitat? Potolește-te și du-te la culcare; cum îți închipui că-ți poți face treaba dacă stai treaz toată ziua?

Ea însăși își dorea să doarmă în apartamentul ei elegant de la etaj, nu să pornească cu noaptea-n cap la o confruntare pentru care n-avea să-i mulțumească nimeni.

– Nu pot dormi, îşi înclină el capul şi-şi frecă faţa pe braţul pe care-l ţinea rezemat de tocul uşii. Nu mai pot nici măcar să dorm: totul e o porcărie... Se întrerupse şi o privi brusc, căutând ceva ce nu găsea. Faţa i se înăspri din nou: Lasă-mă-n pace!

– Atunci, lasă-te de droguri. Tor porni mai departe pe hol.

– Ce făcea ea aici noaptea trecută? o prinse din urmă vocea bărbatului.

Tor se opri iar, sesizând accentuarea şi faptul că Herne o recunoscuse pe vizitatoarea de la miezul nopţii care trecuse pe aici, mergând la Sursă. Arianrhod, Regina Zăpezii. Fusese înfăşurată într-o pelerină groasă, la fel ca paznicul ei personal; dar Tor era o Iernatică şi o cunoştea pe Regină. O surprinse faptul că şi Herne o cunoştea sau că-l interesa ce făcea ea aici.

– A venit să vorbească cu Sursa. Aşa cum tu nu ştii ce-au făcut, nu ştiu nici eu.

El râse fără plăcere.

– Pot să ghicesc ce n-au făcut. Privi spre ambele capete ale coridorului, apoi urmă: Se apropie ultimul Festival: sfârşitul a tot şi a toate pentru Arianrhod. Poate că, la urma urmei, ea nu e gata să renunţe la tot în favoarea Vărativilor. Zâmbi rece, cu o veselie fără rost.

Tor înlemni, înţelegând că Schimbarea nu constituia ceva inevitabil.

– Ea trebuie să fie gata. Întotdeauna lucrurile s-au întâmplat în felul acesta, altfel s-ar putea ajunge la... război sau cam aşa ceva. Noi am acceptat întotdeauna acest fapt. Când vin Văraticii...

Herne îţâîi batjocoritor.

– Oamenii ca tine acceptă Schimbarea! Cei asemenea lui Arianrhod îşi fac propriile schimbări. Tu ai renunţa la tot, după ce ai fost Regină o sută cincizeci de ani? Dacă ai putea intra în posesia documentelor oficiale, pun pariu pe ce vrei că ai afla că fiecare Regină a Zăpezii de dinaintea ei a încercat să păstreze Iarna aici pentru totdeauna. Dar niciuna n-a reuşit. Toate au dat greş, încheie el revenindu-i zâmbetul.

– Ce ştii tu despre asta, străine? gesticulă Tor de parcă ar fi vrut să alunge ideea. Asta nu-i planeta ta. Ea nu-i Regina ta.

– Acum este.

Bărbatul ridică privirea, dar deasupra lor nu se afla decât tavanul. Se răsuci pe călcâie, trăgându-și picioarele prinse în coliviile lor de oțel, și-i întoarse spatele lui Tor.

– Iar Arianrhod va fi veșnic Regina lumii mele.

„Timpul se scurge înapoi.“ Moon stătea atârnată ca o gogoasă de mătase acolo unde mai stătuse și altă dată, în coconul înconjurat de manete și butoane de comandă aflat în inima navei. Totul era la fel, așa cum mai fusese... chiar și imaginea zguduitoare a Porții Negre pe ecranul din fața lor. De parcă trecerea ei prin Poartă nu avusese loc niciodată; ca și cum nu pusese nicicând piciorul pe altă planetă și nu fusese vreodată inițiată la izvoarele ei de cunoaștere sub îndrumarea unui străin, un sibil care sub niciun motiv nu avea vreun drept să existe în universul ei. De parcă ea nu-și pierduse cinci ani din viață într-un singur moment, fatal.

– Moon, dragă.

Vocea lui Elsevier veni șovăind de deasupra ei, îmboldind-o cu blândețe, plină de o încordare tăcută. Țesătura invizibilă a coconului o închisese deja într-atât încât nu se mai putea uita în sus la fața lui Elsevier. Devenea greu de respirat sau era poate pur și simplu propria încordare, afectând-o. Închise ochii și simți cum un tremur străbate nava, pecetluind inevitabilitatea distrugerii lor, numai dacă ea nu... Deschise iar ochii, către fața îngrozitoare a judecății.

Dar Poarta Neagră nu era chipul Morții... ci doar un fenomen astronomic, o gaură în spațiu străpunsă la începutul timpului și care colapsa permanent în sine. Singularitatea din inima acestei porți era plasată acum undeva într-o altă realitate, în ziua nesfârșită pe care fata și-o imagina că trebuie să fie cerul pentru sorii muribunzi ai acestei nopți. Însă în jurul acelei inimi cu neputință de cunoscut, structura spațiului se întorcea pe dos în vârtejul puțului gravitațional al găurii negre. Între realitatea exterioară a universului cunoscută de Moon și cea interioară a singularității se întindea o zonă în care infinitul putea fi atins, unde spațiul și timpul își schimbau polaritatea, deplasarea printre ele fiind posibilă fără nicio opreliște din partea legilor reportului normal spațiu-timp. Această porțiune ciudată era ciuruită cu găurile de „viermi“, de rănilor primordiale produse de sfărâmurile rezultate din nașterea explozivă a universului și de nenumăratele cadavre ale unor stele muribunde. Dispunând de cunoștințele necesare și de instrumente potrivite, o navă stelară putea

face un salt aproape instantaneu dintr-un colț în altul al spațiului cunoscut.

Până și navele Vechiului Imperiu, ce călătoreau mai iute ca lumina, folosiseră această Poartă, pentru că ele nu puteau traversa instantaneu distanțele interstelare directe. Iar acum, când cea mai apropiată sursă cunoscută de elemente rare necesare pentru propulsiile stelare se afla într-un sistem solar la o mie de ani-lumină de Kharemough, vehiculele sale nu puteau parcurge această distanță nici măcar în săptămâni sau luni. Aveau s-o facă numai după ce navele trimise pe Kharemough pentru a readuce propulsia stelară se vor fi întors, aducând odată cu ea și Noul Mileniu.

Deși pe ecranul din fața fetei apărea o fracțiune din radiația totală a găurii negre, Moon nu putea întrezări nimic din ceea ce se afla în inima secretă a acesteia; întrucât lumina căzută în gaură nu mai ieșea niciodată, strălucirea orbitoare pe care o văzu era o imagine încremenită la limita percepției acestui univers: toate călătoriile tuturor obiectelor care intraseră vreodată prin Poartă – nave, praf, vieți – fuseseră vărsate acolo într-o pată roșie pe orizontul timpului, un strigăt de disperare răsunând peste întregul spectru electromagnetic, reverberând prin eternitate.

Moon repetă ca pe o litanie tot ceea ce învățase: credea că sibilii reprezentau un adevăr universal; credea în măiestria și în înțelepciunea Vechiului Imperiu; credea că Niciunde nu era tărâmul Morții, nefiind mai înfricoșător decât coridoarele fără viață ale creierului unui calculator.

Fusesse sortită să facă acest lucru; nu va rata. Nicio poartă nu era de netrecut, nu exista rău spațial ori temporal ce nu putea fi traversat, nici vreun abis de neînțelegere sau de credință, atât timp cât își urmărea țelul. Își fixă privirea pe ecran și o absorbi în conștiința ei. În cele din urmă, rosti cuvintele care îi veniră pe buze într-un mod atât de natural și totuși atât de ciudat:

– Introducere de date...

Și se prăbuși în beznă.

– Stop analiza!

Țipătul sibil, sfârșitul Transferului, veni la ea din depărtare, ridicându-se pe aripi aurii printr-un tunel spiralat la capătul căruia se vedea întunericul absolut. Vocea continua să se audă, dar sunetele nu se

legau între ele pentru a avea un înțeles; era un cântec pe o tonalitate înaltă, subțire, fără noimă. Își înălță mâinile la buze, le apăsă și doar așa își dădu seama că și le poate mișca, frământându-și obraji, uimită de senzație și tăcere. Odată cu conștiința sentimentului, îi pricepu intensitatea sălbatică, încordarea la maximum a mușchilor și a tendoanelor provocată de trecerea lor... de trecerea lor. Transferul se terminase.

Moon deschise ochii, flămândă, lacomă, avidă după lumină, iar lumina o răsplăti cu un crescendo de strălucire, inundându-i retinele până când scoase un strigăt de bucurie amestecată cu durere. Privind printre degete, udându-le cu lacrimi, descoperi obrazul lui Silky atârând în fața ei precum o oglindă deformată, opacitatea lăptoasă a ochilor săi întunecându-se într-un interes de nepătruns.

– Silky! (Nu exista niciun cocon care să-i despartă). Am crezut că ești Moartea...

Fata își apăsă degetele în propria carne, savurând senzația propriei materialități. Acolo, în coridoarele fără de obârșie ale lui Niciunde, avusese iar halucinații, ca înainte, mistuită de spaimele ei primordiale. Lipsit de orice simțire, trupul ei era făcut din vid; carne, os, mușchi, sânge... suflet. Moartea o vizitase iarăși într-un vis al celui mai adânc întuneric și-o întrebase:

– Cine-ți stăpânește trupul, carnea sau sângele?

Iar fata șoptise:

– Tu.

– Cine-i mai puternic decât viața, și voința, și speranța, și dragostea?

– Tu ești.

– Și cine-i mai puternic decât mine?

Cu o voce tremurătoare:

– Eu sunt.

Și moartea se dăduse la o parte, lăsând-o să treacă... înapoi prin tunelele din afara timpului, în lumina zilei.

– Eu sunt! râse ea încântată. Privește-mă! Eu sunt... exist, exist! Sunt sibilă!

– Da, draga mea...

Vocea lui Elsevier pluti în jos spre ea; ridică privirea. Elsevier stătea în aer, eliberată din cocon, dar fără să se miște în voie.

– Ți-ai găsit drumul de întoarcere. Sunt atât de bucuroasă!

Auzindu-i glasul, Moon încetă să mai zâmbească.

– Elsie?!

Moon și Silky se înălțară ca niște înotători neîndemânatici, îndepărtându-se de panoul stabilizat; își regăsiră echilibrul, sprijinindu-se de comenzile suspendate deasupra capului lui Elsevier.

– Elsie, te simți bine?

– Da, da... bine. Sigur că mă simt bine.

Ochii bătrânei erau închiși, dar câte o dâră argintie, umedă, se prelingea de sub fiecare pleopă în timp ce vorbea. Împinse aproape cu asprime mâna fetei și Moon nu putea spune dacă lacrimile fuseseră produse de durere sau de mândrie, de amândouă ori de niciuna.

– Ai început să pui lucrurile la locul lor, prin propriul tău curaj. Acum eu trebuie să capăt curajul de a mă îngriji ca să terminăm ceea ce am început.

Deschise ochii, ștergându-se pe față, de parcă se trezea din vise negre.

Moon se uită spre ecran; acum Poarta nu se mai zărea în fața lor, ci doar flăcările roșcate a mii și mii de stele, dintre care Gemenii erau doar două... cerul de acasă, cerul Tiamatului.

– Ce-i mai rău a rămas în urmă, Elsie. Orice altceva va fi ușor de acum.

Dar Elsevier nu dădu niciun răspuns, iar Silky se mulțumi s-o privească în tăcere.

– BZ, aş fi vrut să nu fiu nevoită să-ţi dau ție această sarcină, dar am amânat-o cât de mult am putut.

Jerusha stătea în picioare la fereastra biroului ei, privind afară, înfruntând imaginea zidului alb la care se reducea toată priveliştea pe care o avea în faţă. „Pusă în cutie. Pusă în cutie...”

– Este în ordine, Comandante. Gundhalinu şedea respectuos pe scaunul musafirilor, iar blânda aprobare din vocea lui parcă îi încălzea spatele femeii. Să spun drept, chiar mă bucur să plec pentru un timp din Carbuncle. Anumiţi oameni se sprijină un pic cam mult pe „chiulangii”... aşa că va fi pentru mine o uşurare să mai respir aer proaspăt, chiar dacă după asta o să mă aleg cu înjurături. Zâmbi liniştit când Jerusha se întoarse cu faţa la el. Astea nu mă deranjează, Comandante. Ştiu că-mi fac datoria... şi-l cunosc şi pe acela care se foloseşte de incompetenţa sa ca să vă facă viaţa grea. Se întristă dezaprobator. Trebuie să recunosc însă că... este enervant să trăieşti în compania unor oameni inferiori.

Ea schiţă un zâmbet.

– Meriţi o pauză, BZ, zeii ştiu asta, chiar dacă numai pentru a-ţi pierde timpul ca să vânezi hoţi de-a lungul şi de-a latul tundrei. Se rezemă cu grijă de birou, încercând să nu răstoarne vreun teanc de documente. N-aş fi vrut să te trimit să supraveghezi securitatea aeroportului, pentru că nu ştiu cum dracu’ am să mă descurc aici fără ajutorul tău.

Coborî ochii, puţin ruşinată să recunoască asta; totuşi, nu putea să nu-şi exprime recunoştinţa faţă de loialitatea lui de nezdruccinat.

Bărbatul râse, clătinându-şi capul.

– N-aveţi nevoie de nimeni, Comandante. Atât timp cât vă păstraţi integritatea, nimeni nu vă poate atinge.

„Ba da... iar ei o fac chiar zilnic. Am nevoie de un cuvânt de încurajare, aşa cum viaţa are nevoie de soare.”

BZ nu putea însă înțelege niciodată acest lucru. De ce nu se născuse ea cu simțul supremei valori de sine, care părea să se dezvolte într-un Kharemoughi? „O, zei, trebuie să fie minunat să nu cauți niciodată asigurarea altcuiva că ceea ce ai făcut este corect!” Chiar și atunci când îl promovase inspector, Gundhalinu nu se îndoise niciodată că o făcuse din alt motiv decât cel al competenței sale ca ofițer.

– Oricum, e o chestie de... numai câteva luni, BZ.

– Și tot câteva luni mai sunt până se va termina totul, Comandante. Vine Mileniul! Doar câteva luni până la Schimbare, când vom putea părăsi acest mizerabil glob de noroi, pe care să-l dăm uitării pentru tot restul vieții noastre.

– Încerc să nu mă gândesc la un viitor atât de îndepărtat. Îmi fac griji numai de pe o zi pe alta, așa văd eu lucrurile.

Rearanjă absentă un teanc de petiții.

Gundhalinu se ridică în picioare și în ochi îi apărură o umbră de îngrijorare.

– Comandante... dacă veți avea nevoie de cineva care să vă susțină în executarea ordinelor, încercați cu KraiVieux. E cam scortșos, dar măcar își pune la contribuție cel puțin jumătate din mintea pe care o are... și crede că încercați să faceți o treabă cinstită.

– Serios? Întrebă ea surprinsă.

KraiVieux era un ofițer veteran, unul dintre ultimii de la care s-ar fi așteptat să simtă până și cea mai neînsemnată dorință de a o accepta.

– Mulțumesc, BZ. O să-mi fie de ajutor. Surâse iarăși, dar puțin strâmb.

– Perfect, încuviință bărbatul. Cred că mai bine aș începe să-mi împachetez hainele călduroase, Comandante... Aveți grijă de dumneavoastră, doamnă.

– Ai grijă de tine, BZ.

Îi răspunse la salut și se uită după el părăsind biroul. Brusc, fu cuprinsă de o puternică presimțire că îl văzuse pentru ultima dată. „Oprește-te! Ce, vrei să-i porți ghinion?” Căută în buzunar după un pachet de iestas și, în timp ce ocoli biroul cu mâna tremurândă, răspunse la apelul interfonului.

Arianrhod ședea, răbdătoare, cu mâinile sprijinite pe marmura vârstată a tăbliei biroului, în timp ce ultimul din șirul de petiționari locali și extraplanetari din ziua respectivă își recita propunerile și-și enunța planurile, îl asculta doar cu o ureche cum stâlcea limba – trebuie să fi fost un vorbitor de umick, originar din Samathe –, fără să-l lase să se exprime în graiul natal. Regina știa limba umick, printre alte aproape o sută de graiuri și dialecte pe care și le însușise în decursul anilor; dar îi făcea plăcere să-i forțeze pe extraplanetari să-i vorbească în limba ei atunci când încercau să-i obțină favorurile.

Negustorul vorbea atât de încet și de monoton despre costurile de navigație și limitele profitului, încât prezența lui fizică devenea treptat tot mai puțin remarcată. Arianrhod se trezi că privea prin el, în lungul unui șir nesfârșit de ecouri: alții ca el... diferiți și totuși aceiași. „Câți oare?” Își dori deodată să fi ținut socoteala. I-ar fi dat proporția trecutului, sensul absolutului. Odată cu anii, toate acestea deveneau cenușii, prăfuite de neîntrebuintare: contururi neclare, caraghioase și fără noimă. Ar fi vrut ca măcar o dată să fi apărut un extraplanetar care să vadă în ea mai întâi conducătorul și apoi femeia, mai întâi șeful de stat cu experiență și apoi barbara.

– ...timp. În... îî... cum se spune... sallak... tranzit. Asta înseamnă că eu nu putut mult face profit bun pe săruri, oricum, motiv pentru care nu pot oferi decât...

– Ba nu-i așa, Căpitane Negustor, se aplecă ea peste tăblia mesei. Timpul de tranzit de aici la Tsieh-pun este cu cinci luni mai mic decât preținzi dumneata, ceea ce te sincronizează exact cu ciclul lor collody. Asta face transportul sărurilor noastre de mangan către Tsieh-pun extrem de rentabil.

Negustorul rămase cu gura căscată. Arianrhod surâse sardonice și scoase discul de prezentare din cititorul magnetic. I-l azvârli, lăsându-l să alunece pe marmura lustruită drept în mâinile lui întinse. Prima dată era posibil să vină la ea sperând să găsească o persoană naivă și lipsită de voință, dar n-o mai făceau și a doua oară.

– Poate ar fi mai bine să revii după ce vei fi obținut o documentare corectă.

– Maiestate, eu... își feri privirea, temându-se să i se uite în ochi: era ca un cățelandru plin de el, care se pomenise dintr-odată cu coada între picioare. Bineînțeles. Maiestatea Voastră are perfectă dreptate, a fost o scăpare... ăăă... stupidă din partea mea. Nici nu-mi dau seama cum de am putut face o asemenea eroare. Condițiile pe care le oferiți ar fi... acceptabile, acum că îmi văd greșeala.

Regina zâmbi din nou, fără să se fi îmbunat câtuși de puțin.

– Când dumneata, Căpitane Negustor, vei fi văzut atâtea „erori” câte am văzut eu, atunci vei învăța să nu mai faci multe de-ale dumitale.

Își aminti de îndepărtata ei perioadă de început, când se împiedicase în fiecare „greșală” mincinoasă pe care extraplanetarii i-o aruncaseră în cale, când trebuise să-l consulte pe Starbuck în legătură cu fiecare hotărâre, indiferent cât de importantă sau de mărunță era, cât de clară sau cât de ascunsă. Iar genul de informație pe care i-l aduseseră ei nu fusese întotdeauna cel de care avusese nevoie... Dar pe măsura ce treceau lunile, anii, deceniile, ea văzuse cât o costă propriile greșeli; iar lecțiile pe care le învățase din experiență nu le uitase niciodată, greșeli care nu se repetară nicicând.

– Păi, continuă ea, de vreme ce ai văzut greșeala din calculele dumitale, sunt dispusă să merg împotriva judecății mele și să-ți acord drepturile contractuale de transport și comerț. De fapt... se întrerupse și așteptă până-l văzu că o privește din nou direct, agățându-se de fiecare cuvânt... dacă mă gândesc bine, aş putea chiar să am o mică afacere suplimentară pe care s-o îndrept spre dumneata. În folosul nostru reciproc, bineînțeles. Cunosk un negustor care tocmai a venit și are o rezervă de ledoptra pe care intenționează s-o transporte pe Samathe. „Dar numai în ultimă instanță.” După cum știi, ledoptra s-ar vinde pe Tsieh-pun la un preț mult mai mare. „Asta o știe și el, numai că nu are habar că tu ești în port.” Pentru un comision rezonabil, aş fi dispusă să-l conving că ai fi bucuros să-i preiei încărcătura.

Pe fața negustorului apăru o licărire de lăcomie, dar și o umbră de îndoială.

– Nu sunt sigur că am destui... stabilizatori de marfă pentru o încărcătură așa de fină... îăă... fragilă, Măiestate.

– Ai avea dacă ai lăsa pe Tiamat sistemul computerizat de bibliotecă pe care-l transportați la Tsieh-pun.

El căscă gura de mirare.

– Cum ați... vreau să spun, asta ar fi... ăăă, ilegal.

„Un motiv în plus ca asemenea materiale să rămână aici, unde sunt cu adevărat necesare.“

– Un accident... O neglijență... Se întâmplă mereu în transportul de mărfuri. Sunt sigură că ți s-a mai întâmplat așa ceva, insinuă ea mai mult decât era sigură, urmărindu-i atent fața.

El nu răspunse, dar un fel de panică sălbatică se citi undeva adânc în ochii lui întunecați.

„Da, știu totul despre tine... vă urmăresc reacțiile de vreo sută cincizeci de ani.“

– Ledoptra este în mod clar încărcătura cea mai rentabilă. Iar odată ajuns pe Tsieh-pun, când se va descoperi greșeala, va fi prea târziu să se mai poată face ceva. Poarta va fi închisă. Totul e foarte simplu, după cum vezi. Chiar destul de simplu pentru dumneata. Profitul... asta-i tot ceea ce contează cu adevărat, nu-i așa?

„Un profit în cunoaștere pentru Iarnă; o recompensă care nu se poate cumpăra cu bani.“ Zâmbi în sinea ei, căci știa secretul tuturor profiturilor similare pe care, în lungul șir de ani, le obținuse cam în același mod: acumulând în liniște tehnologie și informații pentru vremurile grele ce urmau să vină.

Negustorul încuviință, cu ochii examinând încă pe furiș colțurile camerei.

– Da, Maiestate. Dacă spuneți așa...

– Atunci, voi avea grijă ca treaba să fie aranjată. Poți pleca.

El ieși, fără să mai fie invitat. Arianrhod rosti în dictafonul de birou informațiile care trebuiau înregistrate.

Când ridică privirea, îl văzu în ușă pe Starbuck, în ai cărui ochi se citea admirația uluită.

– Înțeleg... Păi, atunci, asta-i tot?

Arianrhod se lăsă pe spătarul capitonat al fotoliului și-i ascultă oftatul obișnuit pe care-l scotea când porni să se lezene ușor.

– „Asta-i tot?“ pufni Starbuck iritat. Am fost toată ziua plecat pe Stradă, fâțându-mă încoace și-ncolo ca să-ți fac pe plac. Nu-ți aduc destule zvonuri? Căteaua aia de Albastră n-are deja mai multe necazuri decât poate duce, încât să-i mai fac și eu altele în plus? Nu...

– Știi, era o vreme când întrebarea asta te-ar fi durut până în inimă. Arianrhod se aplecă iar. Sparks Dawntreader obișnuia să urce în al nouălea cer când îi zâmbeam și să tremure când mă încruntam la el. Dacă i-aș fi spus „Asta-i tot?“, s-ar fi aruncat în genunchi în fața mea și m-ar fi implorat să-i mai dau o însărcinare, orice m-ar fi putut face fericită.

Își țuguie buzele într-o îmbufnare capricioasă, însă cuvintele acopereau tășul unui brici care o rănea pe dinăuntru.

– Și tu râdeai de el că-i fraier.

Pumnii în mânuși negre ai lui Starbuck se rezemară sfidător în șolduri, totuși regina nu-i răspunse, lăsând cuvintele să-și facă treaba; și după o clipă, mâinile lui coborâră, iar odată cu ele și privirea lui insistentă.

– Sunt ceea ce tu ai vrut ca eu să fiu, adăugă el încet, abia șoptit. Îmi pare rău dacă nu-ți place.

„Da... și mie.“ Cândva, cunoscuse căldura unei veri uitate atunci când îl privea, pe când el o ținea în brațe. Însă Sparks uitase Vara și Arianrhod nu-i mai vedea trecutul în ochii verzi, schimbători; nici pe-al ei, și nici măcar pe-al lui. Numai propria ei reflectare: Regina Zăpezii, Iarna veșnică. „De ce oare trebuie să fiu întotdeauna prea puternică... trimite-mi pe cineva pe care să nu-l pot distruge.“

– Îți pare rău? Îți pare rău că ai lăsat să se întâmple așa... că m-ai lăsat să devin Starbuck? Nu mi-am făcut datoria?

– Nu, nu-mi pare rău. Era inevitabil. „Dar îmi pare rău că a fost inevitabil...“ Găsi un surâs, un răspuns pentru băiatul speriat care furase vocea lui Starbuck. Iar datoria ți-ai făcut-o foarte bine. „Prea bine.“ Scoate-ți masca, Starbuck!

El ridică brațele și-și trase de pe cap casca neagră, pe care o ținu apoi sub braț. Arianrhod zâmbi văzându-i văpaia părului împrăștiată pe umeri, chipul cinstit, încă același, proaspăt și plin de tinerețe... adică nu, nu chiar același. Nu mai era la fel. Nu se schimbase însă decât propria față. Ochii ei încetară să-i mai zâmbească în spatele surâsului; și, ca replică, văzu că surâsul lui se pierde. Se priviră un timp în tăcere.

În cele din urmă, Sparks își reveni și se întinse, adoptând o atitudine de felină conștientă de sine.

– Ai ceva împotriva dacă mă așez? Am avut o zi grea.

– Te rog, stai jos atunci. Sunt sigură că trebuie să fie enervant să te bălăcești zilnic în destrăbălare, cu atâta hărnicie cum o faci tu.

El se încruntă și se așeză într-unul din fotoliile pereche în formă de aripă, aflat în spațiul dintre birou și ușă.

– Este plictisitor. Fiecare minut pare un an, mă plictisesc al dracului când sunt departe de tine.

Se rezemă pe spate, neliniștit, deznădăjduit, trecându-și degetele peste medalia extraplanetară care se legăna pe sub cămașa descheiată pe jumătate.

– N-ar trebui să găsești plictisitor faptul că faci necazuri Albaștrilor... femeii care ne-a pierdut-o pe Moon.

Se străduia să păstreze un ton de afaceri, modelându-și emoția într-o armă cu care să pedepsească... pe cine?

Bărbatul ridică din umeri.

– Mi-ar plăcea mai mult treaba asta dacă aș putea vedea ceva rezultate. Ea continuă să fie șefa.

– Bineînțeles. Va fi așa până la sfârșitul sfârșitului. Iar fiecare zi din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte o dulce victorie și-o va petrece călcând desculță pe sticlă spartă... Rămâi aici, în palat, mâine și te voi lăsa s-o privești.

– Nu, își coborî el brusc privirea și se împurpură, spre surprinderea Reginei. Nu. De fapt, nu vreau s-o văd. Mâinile sale pipăiră centura ținută de la brâu, căutând ceva care nu se mai afla acolo de mult.

– Cum vrei. Dacă într-adevăr știi ce vrei, adăugă ea pe jumătate critică, pe jumătate îngrijorată. Sparks nu reacționează, așa că ea continuă: Trebuie să spun că PalaThion este mai încăpățânată decât m-am așteptat. Firavă cum e, credeam că până acum o să prezinte semnele unui stres mai profund. Probabil că e susținută de cineva.

– Gundhalinu, unul dintre inspectori. Ceilalți îl urăsc pentru asta, dar lui nu-i pasă, căci se consideră mai bun decât ei.

– Gundhalinu? A, da... Arianrhod își privi casetofonul pentru însemnări. Am să țin minte chestia asta. Mai există și un alt extraplanetar, Ngenet, care deține o plantație undeva pe coastă. Înțeleg că ea l-a vizitat acolo. O prietenie cu rădăcini discutabile...

Își netezi părul, fixând pictura murală din spatele lui Starbuck: norul alb-cenușiu al unei furtuni de iarnă ce se năpustea vuind de pe piscurile acoperite cu gheață și inunda valea cu tot ceea ce era în jurul unei singurate gospodării Iernatice.

– De pe plantația lui nu s-a strâns niciodată recolta, nu-i așa?

Starbuck se îndreptă în fotoliu.

– Nu. E extraplanetar. Am crezut că nu putem decât în cazul în care el...

– Așa-i, înțeleg că el o interzice cu strictețe, că este ostil ideii. Mă întreb ce s-ar întâmpla acum dacă tu ai vâna în rezervația lui, iar PalaThion nu te-ar putea pedepsi?

Bărbatul râse și nimic din vechiul dezgust nu se mai arăta acum pe chipul lui.

– Ar fi o Vânătoare bună. Și sfârșitul unei legături amoroase?

– Toate într-o zi de muncă, zâmbi ea. Vânătoarea finală ne va captura câteva suflete.

– Vânătoarea finală... Starbuck se rezemă de-o aripă a spătarului fotoliului, jucându-se cu degetele. Știi, am auzit ceva interesant pe Stradă. Am auzit că, acum câteva nopți, Sursa a avut un vizitator nocturn. Mi-a ajuns la urechi că ai fost tu. Și se mai spune că poate nu ești încă pregătită să vezi venind sfârșitul Iernii. O privi atent: Ia zi, am auzit bine?

– Excelent, încuviință Regina, lăsându-se pradă tăcerii ce se așternuse între ei.

Era surprinsă, da... însă doar puțin. Îi cunoștea sursele de informații; știa că se folosea de Persefona care, la rândul ei, îl utiliza pe Herne. Ea chiar îi aproba ingeniozitatea. O surprindea un pic doar faptul că intențiile sale erau atât de evidente pentru toți. Va trebui s-o supravegheze mai îndeaproape pe această Persefona.

– Ei bine? Starbuck își apăsă genunchii cu pumnii. Aveai de gând să-

mi spui despre asta? Sau te gândeai să mă lași să cred în continuare că la următorul Festival vom intra împreună în mare?

– Oh, ți-aș fi spus... în cele din urmă. Mi-ar fi plăcut mai degrabă să te aud jurându-mi că n-ai putea, că n-ai vrea să trăiești fără mine... iubirea mea cea scumpă, îi opri furia cu patru cuvinte ce-i veniră pe neașteptate din inimă.

Bărbatul se ridică, traversă camera și veni spre ea, ocolind marginea curbată, argintie, a biroului. Arianrhod ridică mâinile, oprindu-l cu o hotărâre tăcută.

– Mai întâi ascultă-mă. De vreme ce-ai întrebat, vreau să știi. Nu intenționez deloc să merg supusă la sacrificiu și să văd că tot ceea ce m-am străduit să fac din planeta asta e azvârlit în mare după mine. Niciodată nu mi-a trecut prin cap așa ceva. De data asta, pe toți zeii care n-au fost nicicând de-aici, lumea care ne înconjoară nu se va mai scufunda înapoi în ignoranță și stagnare după plecarea extraplanetarilor!

– Ce poți să faci ca să împiedici asta? Când vor pleca ei, vom pierde tot sprijinul, baza puterii noastre. (Îi făcu plăcere să-l audă cum, fără să-și dea seama, se lega să-i poarte credință.) Vor avea ei grijă să ne facă să pierdem puterea. Și-atunci n-o să ne putem împotrivi Verii, așa cum nu putem opri nici anotimpurile. Planeta va redeveni a lor.

– Ți-au spălat creierul, clătină ea din cap și arată cu mâna grea de-atâtea inele către orașul de dincolo de ziduri. Văraticii se vor aduna aici pentru Festival... aici, pe terenul nostru. Tot ce ne trebuie este ceva să-i ia pe nepusă masă... de pildă, o epidemie. Una la care noi, Iernaticii, suntem din fericire imuni, grație miracolului medicinei extraplanetare.

– Vrei să spui... că ai putea face asta? Ai vrea tu să...

– Da și iar da! zise ea. Ești încă atât de legat de barbarii ăia neștiutori și superstițioși, încât nu ești dispus să sacrifici câțiva dintre ei pentru viitorul planetei? Ei dau apă la moară extraplanetarilor. Între ei există o conspirație ca să ne asuprească pe noi, Iernaticii, poporul care dorește să facă din această lume un partener egal în cadrul Hegemoniei. Au izbutit asta timp de un mileniu! Vrei să-și continue succesele la nesfârșit? Oare nu ne-a venit și nouă rândul să câștigăm?

– Da! Dar...

– Niciun „dar“. Extraplanetarii, Văraticii, ce au făcut ei pentru tine,

oricare dintre ei, decât să te trădeze, să te păcăsească?

Privi cum cuvintele lucrau în colțurile întunecoase ale sufletului lui, pe care ea le cercetase așa de amănunțit.

– Nimic. Gura lui semăna cu o creștătură făcută de cuțit. Ai dreptate... merită asta pentru ce-au făcut. Măinile i se încleștară pe curea, ca niște gheare care intră în carne. Dar cum poți tu aranja așa ceva, fără să descopere Albaștrii?

– De treaba asta o să se ocupe Sursa. El mi-a mai organizat și alte accidente ale sortii, până și pe cel suferit de ultimul Comandant al Poliției. Văzu cum Starbuck holbează ochii. Accidentul pe care îl am în vedere va fi de o amploare ceva mai mare. Și-apoi, ca să capete recolta pe care o vei realiza tu la această Vânătoare finală, sunt sigură că el va avea grijă ca treaba să fie făcută ca lumea. În felul lui, este un om de onoare.

– Dar asta va trebui să se întâmple înainte să plece ultimele nave. Oare Albaștrii nu vor încerca totuși...

– Cu Prim-ministrul aici și cu Poarta închizându-se? Vor fugi, ne vor lăsa de izbeliște, gândindu-se că și fără ei vom sfârși oricum prin a fi aruncați în mare. Îi știu eu... îi studiez de un secol și jumătate.

Împotrivirea bărbatului se sfârși cu un suspin.

– Tu îi cunoști mai bine decât se cunosc ei înșiși.

– Așa îi cunosc pe toți. Arianrhod se ridică din fotoliu, lăsându-l în sfârșit s-o ia în brațe. Chiar și pe tine.

– Mai ales pe mine, îi șopti el la ureche, sărutându-i ceafa, gâtul. Arianrhod... ai trupul meu, ți-aș da și sufletul dac-ai vrea să-l iei.

Ea atinse un panou de pe birou, deschizând o ușă către o cameră mult mai potrivită. Își zise însă în gând, cu tristețe: „Îl am deja, iubitule.“

– Aparatura semnalează prezența unor ființe vii, Inspectore. Pilotul, TierPardée, se deșteaptă din obișnuita lui tăcere încruntată, cu o agitație neobișnuită. Au dimensiunile oamenilor. La stânga, de-a lungul crăpăturii ăleia... unde sunt niște tufișuri.

– Se indică existența vreunei surse de energie?

Gundhalinu își vârî în buzunarul hainei romanul din Vechiul Imperiu și se aplecă, simțind apăsarea centurii de siguranță a navei de patrulare. „În sfârșit, puțină acțiune...” Privi cu atenție prin parbriz, căutând cu ochii săi omenești, inadecvați, măcar o urmă din ceea ce distingea echipamentul atoatevăzător. Urmăreau de o zi și jumătate banda de hoți, după raidul întreprins de aceasta în astroport. La început, urmele fuseseră cam șterse, dar se menținuseră constante, devenind tot mai proaspete. Lista obiectelor dispărute includea și o ladă conținând un beamer 7 portabil, de mare putere, aparținând poliției; BZ se întrebese cum naiba reușiseră hoții să ajungă la el. De obicei, nomazii nu erau bine înarmați, motiv pentru care raidurile lor depindeau de abilitatea de a se furișa și evitau confruntarea cu forțele de pază. Erau însă la fel de nemiloși și necruțători ca ținutul sterp, alb-negru, care-i adăpostea; îi ucisese aproape cu nepăsare pe cei câțiva extraplanetari ce li se iviseră în cale. Gundhalinu intenționa să se convingă că beamer-ul nu le schimba acum modul de operare.

Privi indicațiile afișate pe panou, făcând propria evaluare, când TierPardée strigă:

– Da, domnule! În sfârșit, i-am înhățat! Inspectore, au glisoare de zăpadă. Râse încântat. Ne vom lăsa în jos și-o să facă pe ei de frică atunci când ne vor vedea. Dup’aia, n-ar trebui să fie nicio problemă să-i curățăm pe Iubitorii ăștia de Mamă, nu-i așa, domnule?

Gundhalinu deschise gura ca să dea un răspuns cam sceptic, exact în clipa în care ochii îi picară pe următorul afișaj al panoului, tocmai când acesta începu să strălucească roșu – culoarea de avertizare...

– Scoate-ne dracului de-aici, imediat!

Se întinse peste trupul uluit și inert al lui TierPardée, smuci în spate maneta de comandă și întoarse nava într-un viraj strâns, ascendent. Simți maneta vibrând și împotrivindu-se.

– Haide...

– Inspectore, ce nai... TierPardée nu apucă să-și termine fraza; fulgerul de energie îi lovi de dedesubt, doborându-i.

Gundhalinu întrezări un vârtej negru-alb-albastru ce i se heliografă permanent pe creier; amețitoarea cădere liberă îl răsuci ca pe-o roată a norocului, până ce stabilizatoarele navei își reveniră și opriră acrobația de coșmar. Nu însă și căderea – erau morți în văzduh, se prăbușeau ca piatra într-un picaj fără zgomot, ce urma să se sfârșească cu ei morți pe sol. Ecranele navei afișau lumini aleatorii; calculatorul nu răspundea la comenzile sale strigate. Mâna i se întinse instinctiv către reactivarea în caz de avarie; apăsă butonul o dată, și încă o dată, până când, în sfârșit, creierul său amorțit recunoscu motivul pentru care nu se simțea nicio reacție: beamer-ul transformase în cenușă scutul de protecție al sursei de alimentare și acum nu mai era nimic de făcut. Nimic... TierPardee rămăsese cu gura căscată, ca un manechin din plastic, scoțând un sunet despre care, la început, greși considerându-l un râset. Cerul dispăru și Gundhalinu văzu suprafața zăpezii învălătucite precum norii și colții negri proeminenți ai falezei golașe ce făcu un salt în sus ca să-i întâlnească...

Izbiră omătul înainte de a lovi faleza și asta fu de-ajuns ca să-i salveze. Neaua se transformă într-o pernă de un alb orbitor, absorbind impactul care-l proiectă atât de puternic înainte, încât casca lui strâmbă parbrizul flexibil.

Pentru o bună bucată de vreme, rămase întins, fără să se miște, încheștat în îmbrățișarea centurii de siguranță; ascultând sonerii, incapabil să-și concentreze privirea sau măcar să scoată vreun sunet. Știa că exista ceva important care trebuia spus, trebuia avertizat, dar acel ceva nu căpătă contur în gura lui și nici măcar în mintea sa. Simțea cabina fierbinte și faptul i se părea cu atât mai ciudat, pentru că știa că se aflau îngropați în zăpadă. „Îngropați. Îngropați. Morți și...?” Închise ochii. Ochii îl dureau. Ceva mirosea urât... Aerul. Aerul devenea tot mai rău, mirosind a putreziciune, a ceva ars.

Ochii îi lăcrimară; îi deschise iarăși. Izolația ardea. Asta era. Avalanșa de zăpadă se topea, alunecând în jos pe exteriorul parbrizelor.

– Pardee. Supraîncărcare. Ieji avară.

Cuvintele erau neinteligibile chiar și pentru el. Îl zgâlțâi pe TierPardee, dar ochii polițistului rămaseră închiși, iar el atârna de curelele ce nu-i permiteau să se miște. Gundhalinu se luptă cu închizătoarea propriei centuri de siguranță, reușind în cele din urmă să se elibereze. Încercă portiera; era încă blocată de zăpadă. Bătu în ea cu pumnul, fără niciun rost, iar fiecare izbitură îi revenea prin oase înapoi în capul care-i zvâcnea continuu. În cele din urmă, își propti corpul în portieră ca pe-o pârghie și se împinse în picioare, punându-și în ele toată puterea care-i mai rămăsese și toată frica ce-l cuprindea. Portiera începu să cedeze, centimetru după centimetru, până când țâșni singură în sus, răsturnându-l pe jumătate afară, în zăpadă.

Căzu în genunchi într-o băltoacă de zloată, șocat de atacul neașteptat al căldurii și apoi al frigului asupra trupului vătămat. Se trase în sus de-a lungul fuselajului, silindu-și picioarele ca de cauciuc să-l împiedice să cadă și să-l susțină, separând dogoarea sinistră a sursei energetice, care devenea critică sub vântul înghețat. Trebuia să-l scoată și pe TierPardee și să-l care cât de departe putea, înainte ca nava să se transforme într-o stea.

Se aplecă să intre în cabină, dar ceva îl prinse de guler, îl trase înapoi și-l azvârli din nou în zăpadă. De data asta nu mai auzea soneriile, ci muzica hidoasă a unui răs omenesc, reverberând din faleză, hidoasă, pentru că știa că-i era adresat. Se rostogoli și se ridică în genunchi ca să-i înfrunte pe dușmani; zări, deloc surprins, canadienele și pantalonii albi, vreo șase fețe palide, amorfe, acoperite pe jumătate de ochelari din lemn, cu fante, precum ochii bulbucăți ai unei specii de insecte. Totuși, erau oameni – păstori nomazi iernatici de pfalla, pe care împrejurările îi transformaseră în hoți, care-și lepădaseră tradiționala îmbrăcăminte strălucitoare în favoarea camuflajului antiseptic al comandourilor arctice. O lovitură în spinare îi curmă gândurile, rășchirându-l pe Gundhalinu cu fața în zăpadă; simți cum cineva îl rostogolește pe-o parte și-l dezarmează cu dexteritate. Din piepturile tuturor răsună un strigăt de triumf când bărbosul înălță pistolul paralizant al polițistului ca pe un trofeu.

Gundhalinu se ridică în capul oaselor, ignorând, din cauza agitației, caracterul nedemn al poziției în care ședea.

– O să explodeze...! arătă el în direcția respectivă, deși nesigur că va fi înțeles. Ajutați-mă să-l scot de-acolo, nu mai e multă vreme!

Se ridică în picioare, ușurat când auzi murmurul de consternare care străbătu grupul. Porni înapoi către navă, dar un alt bandit ajunsese primul acolo. Acesta se îndreptă, ținând în mână arma lui TierPardee

și rânjind satisfăcut.

– Åsta d’aci nu-i bun de nimic... e tot ce-am găsit. E prea cald acolo ’năuntru, s-o lășăm baltă. Țeava rătăcitoare a pistolului paralizant ȗinti deodată pieptul lui Gundhalinu. Pac, ești paralizat. Albastrule!

Un chicotit ascuțit de adolescent scăpă de sub înfofoleala de pe față.

Polițistul se opri, uitându-se pe lângă adolescent și gura filamentată a pistolului.

– Nu-i mort, e rănit! E viu, trebuie să-l scoatem de-acolo... Răsuflarea i se înălță ca un nor alb.

Bărbatul care îl dezarmase și un altul îl prinseră de brațe la auzul unei comenzi date pe un ton tăios. Începură să-l târască departe de aeronavă. Adolescentul mergea ȗanțoș în spatele lor, încălțat ca și ceilalți cu rachete de zăpadă; chicoti din nou, când cizmele lui Gundhalinu străpunseră crusta zăpezii și el începu să se afunde.

– Nu! Nu puteți face asta. E viu, lua-v-ar naiba, o să ardă de viu acolo!

– Atunci, fii bucuros că ești alături de el, rânji primul bărbat.

Îl forțară să meargă cu ei până la aflorimentul de stâncă prăbușită, unde își ascunseseră glisoarele de zăpadă. Acolo se opriră și se întoarseră spre navă, ghemuindu-se ca s-o privească. Cei doi bărbați continuau să-l încadreze, silindu-l să se țină pe picioare când se răsuciră odată cu ceilalți. Acum nava se zărea bine, afundându-se în zăpadă, și o vagă scânteiere împrăștiindu-se peste fuselajul contorsionat. Gundhalinu se uită în sus la cer, umplându-și ochii cu azurul înălțimilor, și se rugă la zeii de pe opt lumi diferite ca TierPardee să nu afle niciodată ce i se întâmpla acum.

Însă cerul era pustiu, iar în alba tăcere pustie a înghețatei Ierni, un glob de lumină pârjolitoare îi arse vederea și suflul exploziei îi anulă toate celelalte simțuri.

Cunoștința îi reveni odată cu durerea în trupul rănit; ședea rezemat de un bolovan, în timp ce nomazii se foiau, mormăiau și arătau undeva, dincolo de el, cu gesturi pline de venerație. Unul dintre ei râse nervos. Memoria îi reveni lui Gundhalinu și atunci își aduse aminte de ce râdeau... se aplecă și vomită în zăpada călcată în picioare.

– Te-au trimis să ne ucizi și nici măcar imaginea morții n-o poți suporta!

Unul dintre nomazi se opri lângă el și scuipă. Saliva ateriză pe materialul gros al uniformei; o privi cum începe să înghețe. Ridică ochii, devenind conștient că aerul rece îi ardea plămânii când inspira, de faptul că fusese scuipat de o barbară, o scorpie bătrână cu fața precum o plasă de pescuit, care n-ar fi avut dreptul să-l atingă nici pe cel mai jalnic Neclasificat de pe Kharemough.

Se ridică puțin câte puțin, cu spatele sprijinit de piatră, stângaci din cauza corpului țeapăn și a frigului, până când putu să stea pe picioare și s-o privească de sus pe nomada care-l scuipase.

– Sunteți cu toții arestați, pentru crimă și jaf. Vă veți întoarce cu mine la astroport pentru a vă confrunța cu acuzațiile aduse. Auzindu-și vorbele, nici lui nu-i veni să creadă că le rostise cu adevărat.

Bătrâna se holbă la el neîncrezătoare și izbucni într-un râs obscen, înăbușit de norul răsuflării înghețate, înfășurându-și brațele în jurul trupului. Restul bandiților începură să se strângă în jurul lui, pierzându-și interesul pentru prima lor victimă acum, după ce nu mai exista.

– L-ați-auzit p'asta? vârf ea un deget deformat de artrită în fața lui Gundhalinu. Ați auzit ce ne-a zis străinul ăsta mucos cu pielea murdară? Crede că suntem arestați! Ce părere aveți? Mătură iar cu mâna prin aer.

– Trebuie să fie nebun, rânji unul dintre bărbați.

Gundhalinu se gândi că erau acolo trei bărbați și încă o altă femeie... presupuse că și adolescentul era de sex feminin, deși nu era prea sigur. Planeta asta blestemată dăduse peste cap regulile comportamentului civilizat, astfel încât nu putea să judece nimic după standardele pe care le cunoștea.

Pricepea foarte limpede un singur lucru: că n-avea să scape cu viață. Urmau să-l omoare și pe el. Înțelegerea acestui fapt îi provocă amețală; se rezemă iarăși de stânca din spate ca să nu cadă. Îi privi cum își împingeau în sus ochelarii, ca să se uite mai bine la el, și nu zări niciun pic de milă în ochii de culoarea cerului, înconjurați de cearcăne palide. Unul dintre barbari îi pipăi o mânecă a hainei; el își smuci mâna într-o parte.

– Ce-o să facem cu ăsta, ă? Adolescenta îl împinse cu cotul pe unul dintre bărbați, ca să se uite mai bine la polițist. Pot să-l iau eu? Hai, mami, lasă-mă să-l iau eu!

Pistolul se îndreaptă iarăși către Gundhalinu. Își dădu seama că fata i se adresase bătrânei.

– Pentru colecția mea, adăugă ea.

Polițistul își imaginează brusc propriul cap mutilat, înfipt într-un țărș, precum o bucată de carne în frigiderul unei sinistre case mortuare. Stomacul i se contractă din nou; își apăsă limba pe cerul gurii. „Zei!... a, zei, nu în felul ăsta! Dacă trebuie să mor, atunci dați-mi o moarte curată, o moarte rapidă.“

– Tacă-ți fleanca, puștoaico! zise baba cu asprime.

Pe la spate, fata făcu o strâmbătură în direcția ei.

– Eu zic să-l omorâm acum, șamano, spuse cealaltă femeie. Cât mai urât. Atunci celorlalți străini le va fi teamă să mai vină pe-aici.

– Dacă mă omorâți, ei n-o să înceteze niciodată să vină să vă caute! Gundhalinu făcu un pas înainte și văzu două cuțite ieșind din teci ascunse. Nu puteți să uciideți un inspector de poliție și să scăpați așa ușor. Nu se vor opri până când n-au să vă dea de urmă.

Știa că spunea toate astea numai ca să se liniștească singur, pentru că nu era nimic adevărat. Simți imperfecțiunea cuvintelor mincinoase, știa că și ceilalți o percepeau. Începu să tremure.

– Și cine naiba o să afle vreodată ce s-a-ntâmplat?

Babornița rânji, iar dinții ei erau perfecți, albi ca zăpada. Gundhalinu se întrebă, în mod absurd, dacă nu cumva erau falși.

– Am putea să-ți aruncăm trupul într-o crevasă și gheața îți va măcina oasele. Nici chiar toți zeii voștri nu vor afla niciodată unde zaci!

Pe neașteptate, ridică obiectul care-i atârna la șold și i-l vârî în piept, împingându-l iar de stâncă, cu un grohăit de surpriză.

– Străinule, tu chiar crezi că putem fi urmăriți până în pânzele albe pe propriul nostru teritoriu? Eu sunt Mama. Pământul este iubitul meu, stâncile, păsările și animalele sunt copiii mei. Ele îmi vorbesc, eu le cunosc limba. Nebunia îi sticlea în ochii ca de porțelan. Ele îmi spun cum să vânez un vânător. Și vor o ofrandă, o recompensă.

Polițistul se uită la tubul metalic, lung și strălucitor, care-l țintuia de stâncă înghețată și, înainte ca vederea să i se întunece iarăși,

recunosc un arzător cu electroni din dotarea poliției. Se ridică în picioare cu o ținută demnă, rigidă, coordonându-și toate mișcările printr-un efort de voință, în timp ce bătrâna scorpie se retrăgea încetișor. Ceilalți o imitară, ieșind din raza de acțiune a reculului energetic, lăsându-l singur într-un cerc de zăpadă învolburată. Gura îi era rănită, plămânii îl dureau din cauza aerului înghețat. Fiecare răsuflare putea fi cea din urmă, dar cu ochii minții nu văzu nici reluarea unor scene din viața sa, nici vreo revelare profundă a adevărului universal... nimic în acest moment final; absolut nimic...

Bătrâna înălță arzătorul și apăsă trăgaciul.

Gundhalinu se clătină sub lovitura care nu veni; deschise ochii, pe care nu-și amintea să-i fi închis, la timp ca s-o vadă apăsând o dată și încă o dată trăgaciul, fără niciun rezultat. Nomada bodogăni furioasă, scuturând arma; blesteme de ciudă se ridicară dinspre spectatoriile ce aruncau priviri chiorășe.

Inspectorul pași în față, șovăielnic, întinzând mâinile.

– Dă-mi-o... lasă-mă să ți-o repar.

Uimirea reveni în ochii albaștri, decolorați, iar bătrâna își feri arzătorul.

Rămase răbdător cu brațele întinse, cu palmele în sus.

– S-a blocat. Se întâmplă adesea. Dacă-mi dai voie, pot s-o aranjez.

Ea se încruntă, dar în mod subtil expresia i se schimbă din nou și făcu un mic gest cu capul. Gundhalinu fu conștient de cele două paralizatoare îndreptate către el, conștient că va fi imposibil să evadeze. Babornița îi trânti arzătorul în mâini.

– Aranjeaz-o atunci, dacă ești atât de dornic să mori.

Tonul sugera că-l suspecta că-și pierduse mințile; se întrebă dacă nu era adevărat.

Gundhalinu îngenunche, afundându-se, simțind mușcătura zăpezii prin stofa pantalonilor. Puse arma în echilibru pe coapsă, își scoase mânușile și deschise tasca de scule pe care o purta la cingătoare. Scoase dinăuntru o baghetă magnetizată, subțire cât firul de păr, și o introduse în deschizătura de la baza mânerului arzătorului; începu apoi să testeze mecanismele ascunse cu o siguranță calmă. În timp ce lucra, palmele transpirate i se lipeau de metalul înghețat, dar abia

sesiză acest lucru. Pipăindu-și drumul de-a lungul nevăzutelor cărări, ajunsese în sfârșit la intersecția hotărâtoare și separă cele două componente care se prinseseră laolaltă. Retrasedea sonda, din nou foarte atent, mulțumit că problema fusese doar aceea la care se așteptase. Puse instrumentul înapoi la locul lui, întrebându-se în treacăt de ce oare îi mai păsa, și îi întinse arzătorul bătrânei. Îi întâlneau ochii inexpressivi.

– Asta era necesar să fie făcut. Nu trebuie să ne furați jucăriile dacă nu știți cum să aveți grijă de ele.

Ea-i smuci arzătorul, julindu-i palmele. Gundhalinu se strâmbă, dar mâinile îi erau ca de lemn, insensibile, deja nefolositoare. Ca și fața, ca și creierul. Se ridică în picioare, lăsându-și mânușile să-i cadă. Cel puțin, își dovedise superioritatea asupra acestor sălbatici, măcar acum putea să moară curat, onorabil, executat de o armă perfecționată.

De data asta însă, bătrâna nu mai îndreptă arzătorul către el. Se întoarse, și-l propti în umăr și ținti pâlcul de conifere de sub peretele falezei. Trase, polițistul auzi pârâitul electric al razei și o mică explozie în momentul în care un copăcel solitar izbucni în flăcări. Strigăte de aprobare se ridicară în jur și anticiparea execuției reveni pe fețele lor sălbaticе, nemiloase.

Baba întoarse arzătorul înspre el.

– Ai făcut treabă bună, străinule, scrâșni ea, zâmbind fără pic de omenie pe chip.

Gundhalinu privi cu coada ochiului copăcelul care ardea. Fumul se aduna lângă peretele falezei; mirosul de lemn ars era înțepător de străin. Totuși, carnea omenească arsă mirosea precum orice altă carne friptă...

– Sunt un Kharemoughi. Pot să repar și legat la ochi orice piesă de echipament. Asta ne face să fim mai mult decât niște animale.

– Tu însă vei muri exact ca oricare dintre noi, străine! Vrei într-adevăr să mori?

– Sunt pregătit să mor.

Își îndreptă spatele; întregul său corp părea să aparțină acum altcuiva.

Ea ridică arzătorul, cu brațele tremurându-i ușor din cauza efortului de a-l ține în sus. Mâna i se strânse pe trăgaci și ochii îi cercetară fața

lui BZ, dorind să-l înfrângă și să-l facă s-o implore să-i cruțe viața. El însă mai degrabă ar fi murit decât să le dea această satisfacție... și știa că oricum avea să moară.

– Omoară-l! Omoară-l!

Vocile începură să crească odată cu nerăbdarea spectatorilor. Gundhalinu aruncă o privire distrată cercului de chipuri și văzu pe fața adolescentei o expresie pe care nu putea s-o numească.

– Nu. Bătrâna coborî tubul, rânjind cu o dușmănie hidoasă. Nu, n-o să-l ucidem, o să-l păstrăm. Ne poate repara echipamentul pe care l-am furat de la neamul lui, din portul stelar.

– E periculos, șamană! spuse unul dintre bărbați, furios din cauza așteptărilor înșelate. N-avem nevoie de el.

– Și eu spun că va trăi! mârâi babornița. El vrea să moară... priviți-l! Un om care nu se teme de moarte e nebun și aduce ghinion să ucizi un nebun.

Polițistul își simți stupoarea fatalistă limpezindu-se, când în sfârșit înțelese: nu aveau să-i ofere o moarte curată. Urmau să-l facă sclavul lor...

– Nu, animale împutite ce sunteți! Se azvârli către bătrână, către armă. Omoară-mă, blestemato! N-o să...

Ea ridică tubul într-un gest reflex și-l lovi cu el peste față. Gundhalinu căzu pe spate într-un troian de zăpadă, cu sângele arzându-i pielea, cu durerea zornăindu-i în cap precum un urlet. Scurpă o gură plină de sânge și un dinte. Se așeză în capul oaselor, gemând înapoia degetelor înghețate, în timp ce nomazii începură să se îndepărteze de el. O auzi pe cotoroanță dând ordine, dar nu-i distinse cuvintele; nu-i păsa, nu-i mai păsa de nimic.

– Hei... pune-ți mânușile, prostule!

Adolescenta stătea lângă el și i le flutura în fața ochilor. El se trase mai în spate și încercă s-o ignore; strânse zăpadă în mâna făcută căuș și și-o îndesă în gura rănită.

– Albastrule! De data asta ea îi vârî în față tranchilizatorul lui TierPardée. Albăstrelule, mai bine ascultă-mă!

Îi azvârli mânușile, lovindu-l cu ele în stomac.

Bărbatul le trase încet, peste degetele amorțite, cu sânge înghețat pe ele. Gândul de a fi paralizat, neajutorat, târât către o sanie și răsturnat în ea precum o ladă cu piese de schimb, i se părea imposibil de îndurat. Trebuia să se ducă singur, pe picioare, cu toată demnitatea de care era în stare, până când va găsi o cale să iasă din acest coșmar... o cale, orice cale.

Ceva îi căzu peste cască, îi alunecă în jos pe față ca un șarpe și i se fixă în jurul gâtului. Privi în sus, speriat brusc, și lațul i se strânse de gât. Văzându-i chipul, puștoaica izbucni în râs; celălalt capăt al frânghiei se înfășură pe mâna ei vârată în mânăușa cu un deget. Îl lăsă să se legene liber, stând plină de aroganță în fața lui.

– Bun băiat. Mami a zis că-ți vrea mâinile, dar mi-a spus că eu capăt restul, pentru grădina mea zoologică. Își coborî ochelarii, ascunzându-și fața îngustă și noduroasă. Animalul meu preferat Albastru. Râse din nou și trase brusc de frânghie. Hai, Albastrule! Și ai face bine să mergi iute.

Gundhalinu se ridică grăbit în picioare și o urmă prin zăpadă, afundându-se mereu, către glisoarele care așteptau. Chiar dacă nu-l uciseseră, el știa că era un om mort; pentru că în acel moment lumea lui încetase să mai existe.

Moon privi pe lângă spătarul fotoliului capitonat al lui Elsevier, întinzându-se pe brațul propriului fotoliu ca să privească afară prin hubloul blindat al LB-ului. Tiamat se înfățișa vederii lor ca o lună răsărind, dar era infinit mai minunată pentru ochii ei. Acasă, se întorcea acasă, și-i venea să creadă că timpul însuși se întorsese pe dos, că va găsi totul exact așa cum fusese, chiar așa cum trebuia să fi fost, când cercul acela de albastru vârstat de nori de dedesubtul ei se extinse și se umpluse încă o dată cu marea fără de sfârșit. Totuși, chiar dacă nu era lumea pe care o pierduse, acum știa că își va găsi drumul... că va găsi o cale s-o transforme.

– Protecțiile sunt activate?

– Da.

Asculta întrebările murmurate ale lui Elsevier și răspunsurile monosilabice ale lui Silky; ritmul liniștitor al unui ritual repetat de nenumărate ori până atunci. Pătrunderea în atmosfera Tiamatului nu era nici la fel de dureroasă, nici de înspăimântătoare cum fusese părăsirea ei; călătoria aceea i se părea acum că se întâmplase altcuiva. Ascultă doar cu jumătate din minte, cealaltă deplasându-se din trecut în viitor, evitând nesiguranța prezentului lor periculos. Acum nimic nu putea să meargă rău, nimic nu va merge rău. Ea trecuse prin Poarta Neagră; îi fusese sortit s-o facă.

Înainte de desprinderea de pe orbită, Elsevier luase legătura prin radio cu un Ngenet incredul doar ca să afle că el nu-i mai putea întâmpina în Golful Îndepărtat; își pierduse aeroglisorul cu cinci ani în urmă, după ultima lor expediție nereușită. De data asta trebuiau să-și asume riscul mai mare de a se apropia de plantația lui, venind pe coastă din sudul lui Carbuncle; nu mai exista nimeni în care Elsevier să se încreadă pentru a-i ajuta la asolizarea finală.

Elsevier se... stingea pur și simplu, era singurul cuvânt pe care Moon îl putea atribui metamorfozei subtile la care fusese martoră din momentul când trecuseră prin Poartă. Încercase să afle ce nu era în regulă, dar bătrâna refuzase să-i dea un răspuns și, fără să-și

diminueze tandrețea din gesturi, se retrăsese în ea însăși, izolându-se de sibilă.

Aceasta se simțise rănită și chinuită până în momentul când Gemenii începuseră să domine cu imaginea lor ecranele navei. Atunci își dădu seama în sfârșit că la asta se gândea Elsevier: sfârșitul care va veni pentru ea odată cu noul început pentru Moon. Despărțirea de traiul pe care îl dusesese, de nava care păstra amintirile dulci-amare de o jumătate de viață. Despărțirea finală de surogatul de fiică, care i-ar fi putut da o nouă viață, pentru a o înlocui pe cea părăsită undeva departe, dar care nu-i oferise decât o pierdere și mai profundă.

O pseudomare de nori fără margini le masca vederea asupra oceanului acum, când începură să coboare tot mai jos, gonind prin safirul din păturile superioare. În curând... în curând vor străpunge suprafața norilor și Moon va zări destinația lor, linia lungă, neîntreruptă, a coastei continentale vestice, unde se întindea plantația lui Ngenet... și Carbuncle.

– ...raportul de transmitere a crescut la unu și un... Silky! Suntem în lumina reflectorului! Transfer energetic...

O văpaie de lumină alb-albăstruie se descărcă pe cer deasupra lor, trimițând pumnale în ochii lui Moon; coconul metalic vibră în jurul ei, clănțănindu-i dinții. Scânci nevenindu-i să creadă: erau atacați.

– Zeilor! zbieră Elsevier, mai mult mânioasă decât disperată. Ne-au depistat, n-o să scăpăm nicioda...

O altă explozie izbucni în jurul lor... urmată de un interval de tăcere. Brusc, difuzorul începu să transmită:

– ...Predați-vă acum sau veți fi distruși. Vă avem în bătaia razei. Nu veți scăpa!

– Pierdem...

A treia explozie înăbuși numele a ceea ce fusese pierdut și întrebarea țiptată a lui Moon. A patra nu le mai dădu răgaz; panoul de bord sfârâi și scoase un zgomot strident, evident de distrugere, împovărându-le simțurile deja șocate.

– Întreruperea alimentării cu energie! Auzi din ce în ce mai slab vocea lui Elsevier; cuvintele abia îi ajungeau la urechile asaltate de zgomot... sper... cred că suntem deja morți...

Cabina se întunecă odată cu iminența morții. Clipind mereu, ochii lui Moon descoperiră lumina văzduhului din exteriorul navei: văzu câmpiile fără de margini ale cerului, albastre, albe și aurii, destrămându-se pe măsură ce plonjau prin suprafața norilor. Se lipi de fotoliul ei, numărându-și bătăile inimii; dându-și seama, cu fiecare confirmare de acest fel a vieții sale, că încă nu avusese loc o altă explozie – cea pe care, așa complet lipsiți de apărare cum erau acum, nici n-ar fi văzut-o vreodată.

Ieșiră din stratul de nori la fel de brusc precum intraseră. Sibila zări în sfârșit marea, rostogolindu-se dedesubtul lor, ca o întindere de cositor topit. Picături de ploaie se risipiră peste hubloul larg, estompându-le vederea, pătându-le ca niște lacrimi imaginea apei și a cerului. Încă erau vii. LB-ul cădea după o parabolă turtită, aidoma unei pietre aruncate cu praștia care zboară razant pe deasupra unui heleșteu fără țărmuri. Elsevier și Silky acționau comenzile în tăcere. Moon păstră și ea liniștea, aducându-și astfel singura contribuție posibilă.

– Acum, Silky, activează sistemele de avarie...

Conul cenușiu ca fumul de deasupra fotoliului lui Moon căzu brusc peste ea, întrerupând vocea bătrânei, care începuse un apel de urgență, și acoperindu-i ultima imagine a suprafeței mării ce se apropia tot mai mult, albă ca gheața și cenușie ca fierul. Era imobilizată în fotoliul ei de o pernă pneumatică ce se umfla treptat, așa că rămase pe loc fără să opună rezistență – incapabilă să opună rezistență – până când fu complet prinsă în strânsoare. După o așteptare care dură o eternitate, contopirea sferei de metal cu marea cenușie răsună slab în trupul ei, precum o lovitură abătându-se asupra altcuiva, extrem de dezamăgitor.

Iar după o altă scurtă veșnicie, simți cum perna se dezumflă și coconul fumuriu se înalță. Azvârli centurile de siguranță și se împinse înainte, oprindu-se între scaunele piloților. Scutul cenușiu tocmai se ridica de deasupra lui Silky; acesta scutura din cap într-un foarte uman gest de îndepărtare a ameteții. În față, marea lovea în hublou cu o indignare plină de furie; mici picături de apă înghețată se strecurau prin fisurile ca niște raze, provocate de impact în peretele armat transparent.

LB-ul se ridica și cobora sub picioarele femeii, iar bubuiturile valurilor furioase se auzeau puternic în jur.

Conul atârna neclintit deasupra fotoliului lui Elsevier, de parcă nici nu se... Moon se uită la fața bătrânei, temându-se să privească, dar incapabilă să-și ferească ochii.

O dără roșie se prelingea pe abanosul buzei superioare a lui Elsevier, dar ea își ridică ochii, ținând capul rezemat pe spătarul scaunului.

– Nu-i nimic, draga mea... doar îmi curge sânge din nas... trebuia să termin de trimis mesajul. Ngenet vine încoace.

Închise ochii, gâfâind un pic, de parcă mâna grea a atracției gravitaționale continua s-o strivească... o strivise deja. Ședea nemișcată, nefăcând nici măcar efortul de a ridica un deget; ca o femeie care avea tot timpul din lume înaintea ei.

Moon îi atinse umărul cu o tandrețe plină de spaimă.

– Am ajuns jos, Elsie. Ne-ai salvat. S-a terminat.

– Da.

Surprinderea umplu ochii albaștri-violeți și Elsevier privi cu uimire ceva aflat dincolo de imaginea pe care o puteau vedea.

– Mi-e atât de frig, murmură ea.

Un spasm îi mișcă mușchii feței. Pe neașteptate, ochii i se goliră de expresie.

– Elsie... Elsie? Mâna lui Moon se strânse pe umărul ei, o scutură... îi dădu drumul apoi, când nu văzu nicio reacție. Silky... se întoarse ea doar pe jumătate, nedorind să-și răsucescă de tot trupul, nu mai... Elsie!

Silky o apucă de umeri, trăgând-o la o parte, în spațiul strâmt dintre fotolii. Întinse brațul său verde-cenușiu cu degetele reci ca niște șerpi, ca să atingă chipul lui Elsevier, gâtul ei... Bătrâna nu tresări sub atingerea lui, ci continuă să privească fix la ceva de dincolo de orizont, până când tentaculele cenușii îi trecură peste ochi, închizându-i pentru totdeauna.

– A murit.

LB-ul se legănă, apoi se stabilizează, dezechilibrându-i. Moon privi în jos îngrozită, dându-și seama că picioarele nu-i mai răspundeau. Apa îi cuprinsese pantalonii costumului de zbor; apa mării, care plesăia prin cabină.

– A murit? clătină ea din cap. Nu, n-a murit. Nu-i moartă.

– Elsie! Elsie, suntem inundați! Trezește-te!

Scutură trupul fără vlagă, dar nu obținu nicio reacție. Tentacule îi încolăciră brațele și-o traseră cam brutal într-o parte.

– A murit!

Nu mai văzuse niciodată ochii lui Silky atât de limpezi, atât de adânci. El atinse o serie de simboluri iluminate de pe tabloul de bord, apoi le repetă.

– Trapa a plesnit, o anunță. Ne scufundăm. Afară, ieși...

O împinse către ecluză, sibila se clătină pe picioare când un nou val o lovi la jumătatea drumului printre fotolii.

– Nu! N-a murit. Nu putea să moară! N-o putem părăsi! Moon se agăță de spătarul unui fotoliu.

– Mergi!

Silky o lovi, împingând-o spre ecluză. Ea se împiedică și căzu, fiind acoperită iar de un val; se ridică la suprafață, gâfâind, cu flăcări de sare arzându-i ochii. Pătrunse cu greu prin intrarea ecluzei, se prinse de marginea ușii și se întoarse ca să mai privească o dată înapoi; îl văzu pe Silky cum îngenunchează în apa plină de vârtejuri și își înclină capul, sprijinindu-l pe umărul moartei, într-un gest de omagiu și de bun rămas.

După aceea se ridică, înaintă cu greu prin apa dintre scaune și ajunse lângă Moon.

– Afară!

Tentaculele înfășurară din nou un braț al fetei și o traseră, ducând-o în ecluză.

Sibila dădu drumul ușii, incapabilă să reziste, și plonjă în apă în urma lui. Văzu gura căscată a tambuchiului înghițind marea precum un înecat neajutorat...

– Casca mea! Am să mă înec...

Se întoarse către cabină, dar valul adânc până la brâu îl făcu pe Silky să-și încolăcească brațele în jurul ei și o trase în jos, doborând-o. Apa înghețată o acoperi din nou; se zbătu ca să se ridice, pe jumătate înotând, icnind de durere când șuvoiul rece de apă îi intră pe sub costum prin jurul gâtului. LB-ul se înclină din cauza valurilor de hulă,

schimbă direcția torentelor de apă înapoi către trapă, măturând-o și pe Moon odată cu ele. Ea se izbi de marginea trapei, pocnindu-se cu capul de metal, înainte ca LB-ul să-i scuipe pe amândoi afară, în largul oceanului...

Țipătul lui Moon se stinse precum o flacără când marea se închise deasupra capului său. Dădu din picioare ca să iasă la suprafață, scoase capul la aer și întâlni acolo lapoviță care, spulberată de vânt, o lovea din spate, deasupra apei. În interiorul costumului, își simți trupul atacat de niște degete de căldură orbitoare și de gheață.

– Silky! strigă ea și numele îi fu întors de vânt, la fel de pierdut și dezolant precum plânsetul unui mers.

Dar apoi, pe neașteptate, lângă ea se iviră fața împrôscată cu spumă și pieptul lui Silky; o susținu deasupra apei, totuși fata se simțea trasă în jos de costumul de suprasarcină plin cu apă. Alien-ul își lepădase costumul, înotând acum liber în elementul său. Îl simți cum trage de închizătoarele din partea din față a costumului ei, încercând să i-l scoată.

– Nu! își înfipse degetele în tentaculele lui alunecoase, dar îi scăpară din mâini precum niște țipari. Nu, am să-ngeț!

Tot zbatându-se așa, ajunse iar sub apă, dar ieși imediat, tușind și scuipând.

– Nu pot supraviețui în asta... fără el! adăugă Moon, știind că oricum nu va supraviețui, din cauza costumului plin de balastul lichid care-o trăgea în jos.

Înțelese în sfârșit, în felul în care doar o dată în viață poate fi înțeles acest lucru, deplina și amara ironie a Alegerii Marinarului: să înghețe sau să se înece.

Silky îi lăsă în pace costumul, încercând doar s-o ajute să plutească. Primul șoc chinuitor determinat de frig se estompase deja într-o durere ce-i pătrundea până la oase și-i vlăguia puterea și judecata. În depărtare, printre munții lichizi mișcători, zări LB-ul care se scufunda și apoi nu mai văzu nimic în afară de curgerea mării și a cerului. „Elsevier!“ O jertfă adusă Mării... Sibila își simți lacrimile sărate amestecându-se cu apa mării și cu cea a cerului.

După o perioadă nedefinită de timp, simți că vijelia se domolea: cerul își pierdea din mânie, urgia ce umfla valurile părăsea suprafața mării, epuizarea fizică îi usca propriile lacrimi, în timp ce un soare palid, cu

dinți, clipea către ea printr-o spărtură dintre nori. Silky continua s-o susțină ferm de spate, ajutând-o să se mențină la suprafață; corpul îi era convulsionat de tremurături imposibil de controlat. Uneori, i se părea că poate vedea linia țărnelor, îndepărtată, imposibil de atins, dar niciodată sigură dacă nu era cumva o fantomă a cețurilor sau a minții ei. Nu-i mai rămăsese destulă forță ca să vorbească, iar Silky îi răspundea numai cu liniștirea mută a prezenței sale. Moon simți mai intens decât altă dată faptul că el venea de pe altă planetă, deși cunoașterea acestui lucru nu avea prea mare importanță...

Trebuie să-i spună să-i dea drumul, să-și menajeze forțele, căci nu mai exista nicio speranță ca Ngenet să-i salveze. Oricum, în final tot acolo aveau să ajungă amândoi. Dar nu putea să dea glas cuvintelor, iar în adâncul inimii știa că nu dorea s-o facă. Să mori singur... să mori... să dormi aici pentru totdeauna. Se gândi că aproape-și simțea măduva congelându-i-se în oase. Era atât de obosită, atât de dureros de epuizată; iar somnul avea să vină, în timp ce o legăna, monoton, Marea Mamă. Ultimele săptămâni petrecute pe o altă planetă fuseseră doar un vis. Era o tiamatană, o Văritică, cunoscând cu deznădejde vagă în suflet ceea ce știa orice Văritic încă de la naștere: că Doamna era în egală măsură creatoare și distrugătoare: viețile individual privite nu aveau mai multă însemnătate în vastul Ei plan decât existența celui mai mărunț crustaceu ce se strecoară prin nămolul de pe fundul apei...

Ceva străpuse suprafața apei în fața lor, trimițând o jerbă de stropi pe chipul fetei. Ea gemu când brațele lui Silky i se strânseseră în jurul pieptului și se uită printre gene, cu ochii biciuiți de rafalele înghețate, la fața vărgată, strălucitoare, ce o privea fix. Două, apoi încă trei chipuri neomenești apărură la suprafață, rămânând ca niște balize de pescuit pe apa scânteietoare. Încet-încet, precum o bulă de aer ridicându-se din adâncuri, înțelegerea îi străpuse amortizarea anestezică: mersi...

O înconjurară, mânănd-o insistent și urgent, cu înotătoarele anterioare membranate. Minte fetei nu-și putea imagina ce voiau de la ea; dar știa, cu încrederea de nezdruncinat căpătată din copilărie, că erau copiii Doamnei, care veniseră s-o salveze dacă puteau.

– S... Silky, mestecă ea cuvintele în bucăți printre dinții care-i clănțăneau, dă-mi dr... drumul.

El o eliberă și Moon se scufundă precum o piatră. Înainte de a fi putut reacționa, făpturile plutitoare cu blana lucioasă o ridicară, iar înotătoare cu degete membranate se încrucișară, închizându-se

deasupra ei precum petalele unei flori, trăgând-o în sus și așezând-o pe burtă peste pieptul moale și larg al unui mers ce plutea liniștit pe apă... Uimită, Moon rămase scuișând apă; stătea cu puțin deasupra suprafeței mării, cu picioarele încă atârând în apa insuportabil de rece. Mersul – era o femelă, deduse ea după gulerul de blană aurie din jurul gâtului – o înfășură cu înotătoarele sale ca pe un pui, alimentând-o cu căldura corpului, de parcă și-ar fi încălzit și hrănit propriul urmaș. Ființa începu să fredoneze în același ritm cu balansul mării. Prea obosită ca să se mai mire, Moon își lăsă capul pe pieptul mătășos și își trecu mâinile pe sub mers, simțind cum cântecul fără glas îi pătrunde prin trupul cutremurat de frig. Silky și ceilalți doi mersi pluteau în derivă prin apropiere; dar ea nu-și mai amintea acum de ei, nu-și mai amintea nimic din trecut sau viitor atât timp cât existența i se mișca încet către timpul prezent.

N-a știut sau n-a vrut să știe niciodată câtă vreme plutise în derivă, ținută în îmbrățișarea mersului. Soarele traversase cerul, rostogolindu-se în jos pe o pantă îndepărtată către întâlnirea lui cu marea, înainte ca o altă schimbare să se simtă la suprafața apei: umbra lungă a unei nave venite să-i întâlnească ajunse deasupra lor, iar bătaia îndepărtată a inimii motoarelor sale le străpunse liniștea, apropiindu-se tot mai tare.

– Moon... Moon... Moon... Silky îi rostea numele, încolăcindu-i gâtul cu tentaculele ude, de parcă încerca s-o facă să-l audă.

Nu mai exista însă nicio Moon ⁸, nicio lună deasupra, ci doar marea, Marea, ca să-i răspundă... Marea reclamând ce-i aparținea.

– Moon... mă auzi?

– Nu...

Era mai mult un protest împotriva pătrunderii în liniștea ei nepăsătoare decât un răspuns la o întrebare. Lumea părea o pictură în acuarelă revărsându-se fără nicio formă...

Ceva îi izbi buza de dinții care clănțneau; un lichid fierbinte, vâcos, îi umplu gura și i se prelinse pe gât precum un râu de petrol în flăcări. Scânci a plăcere și a refuz, simțind cum lumea de acuarelă îngheață, căpătând o formă lipsită de referință în mintea ei dezactivată, cu excepția feței aplecate peste ea, aducând trecutul și prezentul într-o singură imagine dublă.

– M... M... Miroe?

– Da, îi răspunse glasul lui, plin de ușurare. Își va reveni, Silky. Mă recunoaște.

Dincolo de Ngenet, Moon îl desluși pe Silky, ghemuit răbdător, privind alături de ochiul rotund, nemișcat al unui hublou.

– U... unde?

Înghiți convulsiv siropul dulce-piperat când Ngenet îi apăsă iarăși cana pe buze. Trupul ei tremurător, încordat, fusese eliberat de costumul plin cu apă și așezat sub un maldăr de pături încălzite.

– Pe nava mea. Dusă în sfârșit în siguranță la bord, slavă zeilor. Mergem acasă.

Îi înlocui o compresă fierbinte ce-i acoperea rădăcina nasului și obrajii.

– A... acasă...?

Viețile trecute și prezente alergau iar împreună.

– Către plantația mea, către un port sigur. Ai petrecut destulă vreme plimbându-te pe drumuri stelare și destul timp în brațele Mării Mamă, copil de mers ce ești... aproape o viață întreagă. Bărbatul îi îndepărtă părul năclăit de pe frunte cu o mână blândă, bătătorită. Acum a venit vremea să fii recunoscătoare pământului ferm.

– El... Elsie.

Cuvântul îi răni gâtul precum fierea.

– Știu, își îndreptă spinarea. Știu. Nu mai poți să faci nimic pentru ea acum, decât să te odihnești și să te vindeci.

Vocea lui și interiorul cabinei păliră, îndepărtându-se la infinit.

Moon se ghemui mai bine în cuibul de pături, pe măsură ce conștiința i se retrăgea tot mai adânc, diminuându-se până la senzația unor ace fierbinți pătrunzându-i în carnea amorțită de frig, aducând primăvara în venele înțepenite de gheață, dezlegându-i mușchii, eliberând-o...

Jerusha părăsi camerele pustii ale locuinței, lăsând pe masă pâinea și fructele nedoritei sale cine pe jumătate mâncate, și ieși din casă luându-o în jos prin Labirint. Crepusculul de dincolo de zidurile de la capetele aleilor marca sfârșitul unei noi zile de nesuportat pe care o străbătuse de bine de rău... și promisiunea unei alteia de a se naște mâine, și alteia, și alteia. Munca fusese viața ei, și acum întreaga-i viață devenise un iad. Somnul era singura evadare, dar el doar grăbea venirea noii dimineți. Mergea astfel fără țință, anonimă, prin mulțimile ce-și pierdeau importanța, pe lângă magazine jumătate din ele goale acum, jumătate încă agățându-se îndârjite de viață și profit, ținându-se scai până la sfârșitul sfârșitului.

„Sfârșitul sfârșitului... De ce? De ce te deranjezi? Ce sens are?“ Își trase mult pe ochi gluga caftanului ei dungat, țesut grosolan, umbrindu-și fața, când coti pe Aleea Lămâiului. La jumătatea drumului către crepuscul exista un magazin pe care îl frecventa: leacuri și mirodenii vegetale, rafturi dezordonate, ticsite de sfinți băștinași și talismane împotriva ghinionului; toate importate de-acasă, de pe Portul Nou. Jerusha mersese până acolo încât să-și cumpere cea mai puternică amuletă pe care o putuse găsi și s-o poarte la gât... ea, care acasă își bătuse joc de cei bătrâni pentru că manifestau o încredere oarbă și-și iroseau bani buni pe asemenea fleacuri generate de superstiție. La asta o împinsese slujba ei. Cu toate acestea, blestemata de vrajă nu-i făcuse mai mult bine decât orice altceva încercase. Nimic nu-i făcea bine, nu ducea la nimic, n-avea niciun efect.

Iar acum singura persoană care o sprijinise, care n-o lăsase să creadă că a suferit un eșec total și îngrozitor, se dusesese! „BZ... Fir-ai tu să fii, BZ! Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta? Cum de-ai putut să... mori?“ Așa venise iarăși aici, dar nici ea nu știa de ce...

Pe măsură ce se apropia de magazin, zări o față cunoscută – cu o claie bine știută de păr roșu-aprins – ce venea spre ea; Sparks Dawntreader, îmbrăcat ca o sex-hologramă. Îl văzuse doar rareori în ultimii câțiva ani, pe timpul vizitelor ei oficiale nu prea frecvente la palat. O surprindea acum să constate că el nu arăta nici măcar cu o zi mai

bătrân decât prima dată când îl întâlnise întinzându-și mădulele pe alea aceea, cu aproape cinci ani în urmă. Dar apoi o mirase și faptul că Arianrhod îl ținea (în toate sensurile cuvântului, presupunea ea) la palat... l-o fi ținut oare și tânăr?

Tânărul ei începu s-o privească în mod direct, pe măsură ce drumurile lor se apropiau; cu o preocupare vinovată, Jerusha presupuse că el avea s-o vadă și-și închipui c-o s-o recunoască chiar și așa, deghizată, citindu-i în ochii neliniștiți motivele ascunse. Încetini, căutând să nu-și dezvăluie destinația. „O, zei, mă strecor acum ca o criminală?”

– Salut, Dawntreader!

Căutând să-l sfideze, i se adresase ea prima, dar din modul cum tresărise Sparks atunci când o recunoscuse, își dădu seama că nu s-ar fi uitat a doua oară la ea dacă nu i-ar fi vorbit.

Totuși, expresia ce-i apăruse imediat pe chip nu a fost una la care s-ar fi așteptat, pe care ar fi meritat-o, ci un zâmbet ce-i etala tinerețea fără cusur ca pe o oglindă în care femeia să se vadă cât de dureros de mult îmbătrânește, când fiecare zi trece ca un an. Ochii lui erau un ecou stânjenitor al ochilor Reginei: prea știutori, prea cinici pentru fața care-i purta. Privirea îi trecu de la scena cu figuri de zei și talismane din vitrina magazinului înapoi la amuleta ce atârna de gâtul Jerushei. Se trase nervos de volănașele gulerului cămășii sale mulate pe piele, într-un gest vădit de ostilitate.

– Nu te mai obosi degeaba, Comandante PalaThion. Zeii tăi nu pot ajunge aici, la tine. Toți zeii Hegemoniei n-ar putea să te scape de ceea ce ți se întâmplă... asta în cazul că le-ar păsa cumva de tine.

Jerusha se retrase un pas, auzind cuvintele care o mușcau ca niște vipere otrăvite cu veninul celor mai adânci spaime ale ei. „Și el vrea asta? Chiar și el? De ce?”

– De ce, Dawntreader? De ce tu? șopti ea.

Dușmănia se arată brusc în ochii tânărului.

– O iubeam – și ea a plecat.

Coborî privirea și trecu în grabă pe lângă Jerusha, fără să se mai uite în urmă.

Polițista rămase îndelung pironită locului pe stradă, până să priceapă că Sparks îi spusese motivul purtării sale. Apoi porni mai departe spre

intrarea în magazin, amețită ca o femeie prinsă de vrajă.

Se opri în spațiul strâmt dintre rafturile prăfuite ce conțineau acel ceva pentru care venise aici; oarbă la nostalgia dulce-amară a locului, la refuzul încăpățânat al tradiției de pe Portul Nou de a se conforma standardelor unei noi ere sau ale altei lumi. Nu luă în seamă mănunchiurile de piciorul-dragonului, ghirlandele împodobite cu ierburi, amestecul sălbatic de mirosuri care-i atingeau simțurile ca o mângâiere; era surdă la...

– Vorbeați cu mine? Își dădu dintr-odată seama, cu necaz, că nu mai era singură.

– Da. Se pare că au schimbat locul prafului de *lounge*. Știți cumva unde...?

Era o femeie cu părul închis la culoare, cu pielea albă, între două vârste; probabil o localnică. Oarbă... Jerusha recunoscuse banda cu senzor de lumină pe care o purta peste frunte.

Jerusha aruncă o privire asupra rafturilor, îl văzu pe vânzător prins într-o discuție animată cu alt expatriat de pe Portul Nou, apoi se uită în spate.

– Cred că este lângă peretele din fund.

Păși către rafturi, pentru a o lăsa pe oarbă să treacă. Aceasta rămăsese însă proțâpită în culoarul îngust, cu capul puțin aplecat, de parcă încă mai asculta.

– Inspectorul... PalaThion, nu-i așa?

– Comandanta PalaThion, preciză Jerusha cu același ton disprețuitor folosit de necunoscută.

– Bineînțeles. Iertați-mă.

„Când s-o înnegri soarele.“ Jerusha își mută privirea.

– Ultima oară când v-am auzit glasul erați încă Inspectorul PalaThion. Nu uit niciodată o voce, deși uneori îmi uit bunele maniere. Oarba zâmbi cu un aer de scuză jovială, pe care continuă să-l răspândească în jur până când Jerusha renunță fără să vrea la obișnuita ei încruntare. Au trecut aproape cinci ani, continuă femeia. Prăvălia mea este alături... Am venit o dată la circa de poliție, împreună cu Sparks Dawntreader.

– Ești fabricanta de măști, zise Jerusha reușind, în sfârșit, s-o identifice. Da, îmi amintesc. „Îmi amintesc foarte bine. Salvarea acelui mic ticălos a fost a doua dintre cele mai mari greșeli pe care le-am făcut în viață.“

– V-am văzut vorbind cu el afară. („Văzut?“ Jerusha fu dezorientată pe moment auzind această afirmație, dar încercă să-și ascundă o iritare evidentă.) El mă mai vizitează din când în când, atunci când are nevoie de adăpost. Cred că nu sunt mulți cei cărora le mai poate vorbi. Sunt bucuroasă că v-a vorbit.

Polițista ascultă fără să rostească un cuvânt.

– Spuneți-mi, Comandante... v-ați necăjit și dumneavoastră ca și mine, văzând cum s-a schimbat el? Trecuse peste golul creat de tăcerea Jerushei, de parcă nici nu existase.

Jerusha nu se obosi să comenteze întrebarea sau s-o înfrunte pe cea care o pusese; atingându-și cu degetele propria față scofâlcită și schimbată, se mulțumi să remarce sec:

– Din câte am putut să văd, nu s-a schimbat deloc. Nu arată nici măcar cu o zi mai în vârstă. „Și poate că nici nu este, lua-l-ar naiba!“

– Dar este, s-a schimbat... spuse apăsător fabricanta de măști. A îmbătrânit cu o sută de ani de când a venit în Carbuncle.

– Asta-i valabil pentru noi toți.

Jerusha întinse mâna și, șovăind, luă de pe raft o sticlă din plastic de culoare închisă conținând ulei de vitriol; apoi mai luă una. Se gândi brusc la mama ei.

– Picături de dormit, nu-i așa?

Mâna se strânse posesiv peste sticlute, ca pentru a le apăra.

– Da, confirmă ea în timp ce oarba încuviință cu o mișcare a capului.

– Le simt mirosul. Se strâmbă: Le-am folosit și eu – înainte să folosesc senzorii de imagine aveam niște insomnii îngrozitoare. Am încercat totul. Fără vedere, nici măcar nu știam dacă e zi sau noapte... și nici nu sunt adaptată cum trebuie la ritmurile de pe Tiamat. Presupun că nimeni dintre noi nu este adaptat cu adevărat. Suntem cu toții străini aici în cele din urmă... sau din capul locului.

Jerusha ridică privirea.

– Cred că așa este. N-am abordat niciodată chestiunea în felul ăsta... Și poate că asta-i adevărata mea problemă: oriunde mă duc sunt o străină. Se pomeni spunând cu glas tare ceea ce intenționase să țină doar în gând; își scutură capul, indiferentă acum. Cu cât vreau mai mult să dorm, cu atât dorm mai puțin. Somnul este singura mea plăcere în viață. Aș putea dormi veșnic.

Se întoarse, încercând să se îndrepte către negustorul care se afla lângă ușă.

– Nu pe calea asta vă veți rezolva problemele, Comandante PalaThion. Fabricanta de măști îi blocă drumul fără să lase impresia că ar fi vrut s-o facă.

– Ce spui? Jerusha se holbă la ea, simțind cum i se înmoaie picioarele.

– Picăturile de dormit. Astea nu fac decât să strice și mai mult. Îți alungă visele... dar noi trebuie să visăm cu toții uneori, sau să suportăm consecințele. Întinse mâna și bâjbâi până dădu peste sticlulele pe care le ținea Jerusha, dându-le deoparte. Găsiți-vă un răspuns mai bun. Trebuie să fie unul. Astea or să treacă. Toate trec, dar numai cu timpul.

– Ar dura o veșnicie.

Totuși, apăsarea se menținu pe brațul ei... împotriva voinței sale... simți apoi cum mâna cedează, iar sticlulele se întorc pe raft.

– O hotărâre înțeleaptă, zâmbi fabricanta de măști, privind prin ea, în sufletul ei.

Polițista nu răspunse și nici măcar nu știa sigur cum să răspundă.

În cele din urmă, femeia se dădu la o parte, lăsând într-un fel impresia că o eliberează dintr-un prizonierat; trecu apoi pe lângă ea, ducându-se către rafturile din fundul magazinului. Jerusha merse mai departe spre ușă și ieși fără să cumpere nimic, fără măcar să-i spună o vorbă negustorului.

„De ce oare am ascultat-o?” Jerusha stătea nemișcată, rezemată într-un cot pe canapeaua joasă, sinuoasă. În timp ce mâna îi amorțea, avea senzația că nervii terminali îi sunt înfășurați în vată și că se contractă implacabil de la palmă la încheietură și apoi la cot. De fiecare dată când intra în acest loc, părea s-o copleșească un fel de paralizie care-i

distrugea capacitatea de a acționa sau măcar de a reacționa, de a funcționa, de a gândi. Privea secunde clipind pe cadranul searbăd al ceasului încastrat în cristal în matricea searbădă a rafturilor goale care împăienjeneau peretele îndepărtat al camerei. O, zei, cum ura imaginea acestui loc, fiecare centimetru lipsit de viață din el... Era exact cum fusese când plecase LiouxSked, aceeași fațadă izolându-și ocupanții de realitatea atemporală a clădirii și a orașului care-i înconjură.

Cu o dăruire chinuitoare, adoptaseră aici un stil de viață Kharemoughi, o imitație sofisticată, rafinată și lipsită de suflet a unui mod de a trăi pe care-l găsea șters și nici măcar atrăgător. Patima obiectelor personale abia dacă modifica mediul înconjurător. Visa cu ochii deschiși la fresce și mulaje rococo ornamentale, la căldura lipsită de sfială a unei palete de culori vii împrăștiate peste tot... își acoperi ochii cu mâna, dar subtilitatea neobosită a adevărului se infiltra ca apa prin această barieră, provocând ștergerea și scurgerea culorilor.

Locul acesta înțesat de amintiri neplăcute îi fusese impus Jerushei... făcea parte din povara ei, din pedeapsa ei. Ar fi putut să răspundă la lovături, să curețe acest mausoleu de relicvele sale morbide, aducând în locul lor ceva proaspăt și viu... ar fi putut chiar să se descotorosească în întregime de el, să revină în apartamentul ei vechi, strâmt, dar confortabil, din Labirint. Însă mereu, la terminarea zilei de muncă, se întorsese aici și nu făcuse nimic. Ce rost ar fi avut? Totul era inutil, fără speranță... era neajutorată... Își ridică mâinile încleștate la gură și le apăsă puternic pe buze. „Ești supravegheată, oprește-te...!”

Se ridică în capul oaselor, retrăgându-și mâinile și aplecându-și capul, astfel încât gluga caftanului să-i cadă pe față. Spionii Reginei, ochii Reginei, se aflau peste tot – în special, era sigură, în această locuință de serviciu din oraș. Îi simțea ca și cum ar fi atins-o cu mâini murdare, oriunde mergea, orice făcea. În vechiul ei apartament fusese liberă să fie umană, liberă să fie ea însăși, ca să trăiască așa cum apucase din moși strămoși... liberă să-și scoată uniforma puritană scortșoasă și să umble în pielea goală dacă așa dorea, la fel cum putea s-o facă pe planeta ei, așa cum poporul ei o făcuse de secole. Aici însă era privită permanent, pentru plăcerea Reginei, și se temea să se expună, fizic sau mintal, batjocurii nevăzute a Căței Albe.

Luă cititorul de benzi care căzuse pe podea și privi fără să vadă manualul de analiză spectrală pe care încerca să-l studieze de o săptămână... de două săptămâni... de-o veșnicie. Niciodată nu făcuse parte dintre iubitorii ficțiunilor, indiferent sub ce formă: auzea multe

minciuni zilnic pe străzi și nu avea răbdare cu cei care-și câștigau traiul din neadevăruri. Iar acum nu se mai putea concentra asupra faptelor. Totuși, nu-și putea permite să evadeze în imaginație... așa cum o făcuse întotdeauna BZ, atât de ușor, cu atâta nevinovăție. Deși, ca să fii Tehnician Kharemoughi însemna să trăiești oricum într-o lume a fanteziei, una în care fiecare își știe locul, iar tu te afli totdeauna în vârf. Unde viața funcționează ca o mașinărie perfectă... numai că, de data asta, mașinăria se stricase și haosul care aștepta afară se năpustise să-l distrugă.

Își imagina nava de patrulare pulverizându-se, eliberând cele două spirite din aeroglisorul morții să intre în... ce? În veșnicie, în neant, într-un ciclu fără de sfârșit al renașterii? Cine putea crede în vreo religie, când existau atât de multe, fiecare pretinzând că ea deține singurul Adevăr, și când fiecare adevăr era altfel decât celelalte? Exista doar o singură cale ca să-l afle vreodată pentru ea... iar o parte din propriul spirit trecuse deja fără bilet peste apa întunecată, plecase cu Luntrașul și cu singurul ei prieten din toată această lume de dușmani. Singurul ei prieten... „De ce dracu' am ascultat? De ce-am lăsat sticlutele acelea pe raft?” Se ridică în picioare, cititorul de benzi căzându-i din nou neobservat pe podea. Făcu un pas, știind că pornea către ușă; se opri iarăși, cu trupul contractându-i-se nehotărât. „Motivația, Jerusha!”, gândi ea cu disperare. „Am vrut să las sticlutele acolo, nu oarba mi-a schimbat intenția.” Mușchii i se destinseră și se prăbuși, cu întregul corp cuprins de oboseală. „Dar nu pot dormi aici!” Nu era nicio scăpare, nu mai rămăsese niciun liman, nimeni...

Ochii ei cercetători se agățară de scoica de culoarea zorilor care stătea ca o ofrandă pe masa altar, lucrată într-un stil din perioada Imperiului, ce se afla lângă ușă. „Ngenet... O, zei, mai ești prietenul meu?” Pacea netulburată a casei de pe plantație și calmul acela imperturbabil din toiul furtunii se îngrămădeau în lumea ei interioară. Îl văzuse cu mai mult de un an în urmă; fusese în egală măsură conștientă și inconștientă, izolându-se chiar și de legăturile slabe și superficiale pe care le reprezentau rarele lor întâlniri, pe măsură ce deprimarea îi sporea, iar lumea se îngusta din ce în ce în jurul ei. Își spusese că nu voia ca el să vadă ce cătea cu dinți ascuțiți ajunsese... dar în același timp începuse în mod ipocrit să-l urască, fiindcă nu înțelegea că avea nevoie de protecția lui mai mult ca oricând.

Și acum? „Da... acum.” Ce fel de masochism orb o făcuse să se zidească singură în propriul mormânt? Traversă camera către telefon, introduse un cod și apoi altul, din memorie, luând legătura cu plantația lui pe un canal radio. Numără secunde ce treceau, prin loviturile ale vârfurilor degetelor pe suprafața albicioasă și dură a

peretelui, până când la apelurile ei răspunse o voce, fără imagine, distorsionată de bruiajul atmosferic. „Blestemat loc!“ Furtuna afecta undele radio. Întotdeauna existau paraziti.

– Alo? Alo?

Cu tot bruiajul, își dădu seama că vocea nu era cea pe care dorea s-o audă.

– Alo! Se aplecă mai aproape de microfon și vocea puternică răsună până în camera tăcută dinapoia ei. La telefon este Comandanta PalaThion, din Carbuncle. Vreau să vorbesc cu Ngenet.

– Ce?... Nu, nu-i aici, Comandante... ieșit cu nava lui.

– Când se întoarce?

– Nu știu. N-a spus... lăsați un mesaj?

Închise telefonul cu pumnul; se răsuci cu spatele la perete, cuprinsă de furie.

– Niciun mesaj.

Traversă din nou odaia și luă scoica trandafirie ca răsăritul, ținând-o la piept și urmărindu-i cu degete nehotărâte undulațiile netede ca satinul. Atinse locul fisurii, acolo de unde se rupsese un țep fragil. Degetele i se strânsură peste următorul țep și-l rupseră. Rupse apoi altul și altul; țepii cădeau fără zgomot pe covor. Jerusha scâncea încet pe măsură ce cădeau, de parcă își rupea propriile degete.

– Orice facem are influență asupra tuturor celorlalte lucruri.

– Știu...

Moon pășea alături de Ngenet în josul pantei dealului care se așternea colorat în ocru și argint de la iarba de mare udată de apa sărată, murmurând ca o harfă de vânt dincolo de casă. Clădirea însăși se contopea cu dealurile aride; piatra ei bătută de vânturi și lemnăria albită de sare aparțineau la fel de mult acestui pământ cât... cât îi aparținea și el. Moon trase cu coada ochiului la Ngenet și-i studie profilul, amintindu-și cât de ciudat îi păruse prima dată, ultima dată când îl văzuse. Acum cinci ani... Era adevărat, putea distinge cinci ani de schimbări pe fața lui, dar nu și pe a ei.

Cu toate acestea, se schimbase și ea, se maturizase, în momentul în care văzuse lumina vieții părăsind ochii lui Elsevier. Moartea o lăsase pe ea să treacă... dar lovise altundeva. Durerea o înălțase și o coborâse, precum fluxul jelierii încapsulat într-o sticlă. Dacă n-ar fi sfidat cu încăpățănare Moartea, această moarte nu i-ar fi apăsât acum sufletul.

– Dacă Elsevier nu m-ar fi adus înapoi pe Tiamat, ar fi fost încă în viață. Dacă aș fi rămas pe Kharemough cu ea, ar fi fost fericită.

Dintr-odată, chipul bătrânei îi dispăru din fața ochilor, înlocuit de al lui Sparks. „Niciodată visele cuiva n-au contat atât de mult ca ale mele.“ Clipi puternic, înfruntând vântul.

– Dar tu n-ai fi fost fericită, o privi Ngenet, sprijinind-o cu o mână fermă când panta deveni mai abruptă. Știind că ai fi fost nefericită, ar fi fost și ea nefericită. Nu ne putem duce zilele trăind în minciună pentru altcineva, asta nu servește niciodată la nimic. Trebuie să-ți fii credincios ție însuși. Ea știa asta, altfel nu te-ai afla aici acum. Moartea este inevitabilă, oricât am vrea să ne-o alungăm din minte.

Fata se uită la el cu asprime, îl văzu desfigurat de suferința ei, și privi iarăși într-o parte.

Ngenet clătină din cap.

– După ce a murit TJ, ea n-a mai fost niciodată aceeași. Tata obișnuia mereu să spună că ea este femeia unui singur bărbat. La bine și la rău. Își vârî mâinile în buzunarele canadienei, privind înspre nord, urmărind linia țărmului până în depărtările încețoșate unde se întindea Carbuncle. Dragă Moon, orice facem are influență asupra tuturor celorlalte lucruri. Am trăit atâta fără să fi învățat nimic, dar măcar atâta am priceput. Să nu-ți atribui niciodată toate meritele... sau toată vina. Tu n-ai nicio vină.

Ea scutură neconsolată din cap.

– Mai bine ai începe să te gândești ce poți face ca s-o răsplătești! El îi așteptă întrebarea din ochi. Nu lăsa ca durerea să se transforme în venin. Tu singură ai spus că un sibil ți-a zis să revii pe Tiamat. Că trebuia s-o faci.

– Pentru a-l ajuta pe Sparks.

Fata urmări direcția privirii sale spre nord. „Femeia unui singur bărbat...” Vântul îi prinse părul precum o aripă de pasăre și i-l ridică peste umeri. Își îndepărtă din ochi șuvițele albe ca laptele.

– Un simplu circuit dintr-o mașinărie mai mare. Mintea sibilului nu trimite mesaje la distanță de jumătate de galaxie doar pentru a consola o inimă zdrobită; în destinul tău există ceva mai mult decât atât. Se opri pe neașteptate, privind-o drept în față.

– Șt... știu. Brusc înspăimântată, Moon porni prin iarba încâlcită; își observă umbra ca un nor privind în jos pe fața pământului. Acum înțeleg asta, murmură, deși în inima ei știa că nu prea pricepuse și nici nu credea cu adevărat. Dar nu știu de ce, dacă nu pentru a-l ajuta pe Sparks. Ceva mi-a zis să vin... dar nu mi-a spus destul.

– Ce-ai învățat mergând pe Kharemough și n-ai fi învățat aici?

Ea tresări surprinsă.

– Am învățat... ce înseamnă să fii sibil. Am aflat că pe Kharemough există lucruri pe care avem dreptul să le avem și aici, dar pe care ei le țin departe de noi. Își auzi vocea devenind rece ca vântul. Am înțeles în ce credea Elsevier și de ce... Toate astea sunt o parte din mine. Nimeni nu mă poate face să le uit. Și vreau să le schimb. Ochii ei căutară orizontul nordic. Dar nu știu cum...

– Vei găsi calea când vei ajunge în Carbuncle.

– Ultima oară când am vorbit despre asta, nu voiai să mă duc deloc acolo.

– Și nici acum nu vreau, replică el cu glas aspru. Dar cine sunt eu să mă opun destinului? Tata m-a învățat să cred în reincarnare... ceea ce suntem în această viață reprezintă recompensa ori pedeapsa pentru ceea ce am făcut în cea precedentă. Dacă ar fi s-o fac pe filosoful, ți-aș spune că atunci când Elsevier a murit, spiritul ei a renăscut în tine acolo, în mare. O schimbare a mării.

Fata închise ochii, simțind cum lucrează cuvintele; surâse în cele din urmă și-i deschise din nou.

– Miroe, te-ai întrebat vreodată cine ai fost tu înainte? Și dacă ne-am naște știind ce trebuie să recuperăm, în loc să ne târâm orbește sub povara penitenței, asta ar schimba cu ceva situația?

– Åsta-i genul de întrebare pe care să ți-o pun eu ție, sibilo, râse el.

„Sibilă. Sunt întreagă din nou. Mai completă. Sfântă...” Aerul rece îi ardea plămânii. Apăsă locul de sub canadiană unde era ascuns trifoilul; se descoperi privind iar către Carbuncle, tânjind după o străfulgerare din ceea ce se întindea dincolo de limita vederii. Se apropia cel din urmă Festival, când Prim-ministrul avea să vină în Carbuncle pentru ultima oară; simți că i se trezește curiozitatea la gândul că o urma aici, venind din Kharemough. Deși abia peste alte două săptămâni nava unui comerciant avea să apară ca s-o ia la Carbuncle. Doar două săptămâni până când va afla... Dintr-odată, inima începu să-i bată mai puternic și nu știu dacă era din cauza anticipării sau de teamă.

Trecură pe lângă acareturile ce adăposteau atelierele speciale ale bărbatului și coborâră dealul către vastele câmpuri inundate, care mărgineau spre nord și sud porțiunea îngustă de coastă până la limitele terenului său luat în arendă. În ateliere, Ngenet repara o varietate incredibilă de motoare vechi și unelte primitive – lucruri care lui Moon i s-ar fi părut minunate cu doar câteva luni în urmă, dar care acum i se păreau pur și simplu fără rost. Îl întrebasese de ce-și mai bătea capul cu ele, când avea altele, din oraș, care puteau face aceleași lucruri și încă mult mai bine. El se mulțumi să zâmbească, murmurând că era o toană de-a lui.

Muncitorii Iernatici se plimbau pe lângă ei pe picioaroange prin răsadurile apoase de păr-marh – o cultură consumată atât de oameni, cât și de animale aici, la latitudinile nordice mai aspre. Muncitorii

ridicau privirile, salutându-i cu respect; ici un bărbat, colo o femeie îi mai adresau lui Moon și câte un zâmbet fugar. Ngenet informase personalul de serviciu că fata era un matelot salvat de la înec de către mersi. Totuși, Iernaticii din regiunile periferice, care trăiau cu Marea, nu erau atât de îndepărtați de credința în Marea Mamă cum auzise fata. Avuseseră grijă de ea cu toată sollicitudinea datorată obiectului unui mic miracol. Într-o după-amiază însorită, lucrătorii de la câmp o învățaseră să meargă pe picioroange; ținându-și cu greu echilibrul, pășind caraghios și împleticindu-se pe teren uscat, Moon înțelesese cu tristețe de ce ei purtau costume impermeabile atunci când lucrau în încălceala ierburilor inundate.

Îl urmă pe Ngenet pe potecile din piatră înălțate, care acopereau câmpurile ca o rețea. Vederea și mirosul recoltei o făceau pe Moon să se simtă de parcă ar fi trecut printr-un tunel al timpului, ce o ducea acasă, la Neith: la Buni, la mama ei, la Sparks... la timpul pierdut. La vremea când viitorul era la fel de sigur ca și trecutul și ea știa că nu trebuie să-l înfrunte niciodată singură, „Timpul pierdut“. Acum auzise vocea noului viitor și acesta o chema din stea în stea, către Orașul din Nord...

Cizmele lor răsunară pe debarcaderul din lemn al golfulețului adăpostit, care servea drept port pentru plantație. Apărate de brațe sigure împotriva vântului care sufla permanent, apele golfulețului se întindeau sub cer cu reflexe albastre și argintii. Fata putea încă privi Marea fără să se simtă împinsă înapoi în coșmarul grelei încercări prin apă la care o supusese Doamna; fusese surprinsă să constate că o poate face. Deși mai puternică decât amintirea însăși era conștiința faptului că Marea o cruțase. Moon supraviețuise. Marea a dat și Ea a luat, o manifestare elementară a unei indiferențe superioare, universale. Cu toate acestea, fata înfruntase de două ori această indiferență, cu mintea și cu trupul, și fusese cruțată. O altă soartă, fără nume, era vie în interiorul său, și cât timp trăia acolo, ei n-avea să-i fie teamă.

Suprafața albastră îndepărtată a apei țâșni albă ca o fântână arteziană când un cuplu de mersi îi tulburase liniștea cu arcu perfect al trupurilor. Îi privi cum se înălțau și cădeau, mereu și mereu prin suprafața golfului; apoi dispăruă în lumea acvatică. Altă dâră, mai puțin evidentă, coti înspre ea traversând apa, în timp ce stătea rezemată de balustrada negeluită: era Silky, care de la sosirea lor aici își petrecuse majoritatea timpului în golf.

– Ce va face el, Miroe? N-are pe nimeni, niciun cămin.

Își aminti cum îl găsiseră Elsevier și TJ.

– E bine-venit aici și știe asta. Ngenet descrie un gest larg către proprietățile lui, privi din nou către Moon și zâmbi.

Fata îi întoarse surâsul și reveni cu ochii asupra golfului. Ironia prezenței lui Silky printre mersi o frapă profund acum, când îi privea pe toți laolaltă. Oamenii de pe plantație îi urau pe cei ca Silky și nu aveau încredere în ei... nu pur și simplu pentru că proveneau de pe altă planetă, ci fiindcă erau Dulăii Reginei, care-i hăituiau și-i omorau pe mersi. Sibila aflase că Ngenet detesta măcelul și-i proteja pe mersi între granițele teritoriului său; în plus, se înconjurase de lucrători care simțeau la fel. Ngenet îl cunoscuse pe Silky drept tovarăș al lui Elsevier de destui ani ca să aibă încredere în el, însă oamenii lui nu-i împărtășeau opinia.

Totuși, mersii, care ar fi trebuit să fie cei mai neîncrezători, îl acceptaseră; și astfel își petrecea aproape toată vremea în mare. Era mai taciturn și mai puțin comunicativ ca oricând și doar din amintirea ultimelor momente petrecute pe LB putea Moon ghici că Silky era îndoliat.

Li se alătură pe debarcaderul șubrezit și scârțâitor, deplasându-se ca un fluid în sus și peste balustradă, pentru a rămâne lângă ei, picurând de apă. Trupul lui ud, asexuat, era lipsit de orice podoabe ale lumii aerului, singura găteală fiind giuvaerele efemere ale stropilor de apă. Fetei i se păruse ciudat că Elsevier și ceilalți îl considerau drept mascul, când după mintea ei corpul său neted putea fi în aceeași măsură cel al unei femele. Ochii lui reflectau imaginile oamenilor, nelăsându-i pe aceștia să-i pătrundă gândurile cele mai profunde. Încuviință din cap spre ei și se rezemă de balustradă, cu tentaculele atârând pe jos.

Fata se uită pe lângă el în golf, unde alți trei mersi se alăturaseră primei perechi într-un balet scânteietor, o imagine exterioară a altruistei lor frumuseți interioare; în fiecare după-amiază când trecea pe aici, mersii executau un nou dans acvatic, precum argintul-viu, parcă celebrând întoarcerea tinerei la viață. Grația lor o umplu de o bruscă dorință arzătoare de a fi aidoma lor, aidoma lui Silky; un adevărat copil al Mării, și nu o veșnică fiică vitregă...

– Uită-te la ei, Silky! Dacă mi-aș putea schimba pielea cu a ta, măcar pentru o oră...

– Vrei să revii în mare după ce, cu doar două săptămâni în urmă, te-am pescuit vânăta de frig și tremurând ca varga? Ngenet o privi sever, neîncrezător, chiar indignat. Am impresia că, după toate cele

întâmpate, ai cam luat-o puțin razna.

Ea clătină din cap.

– Ei, nu... nu așa. Ferește-mă, Doamnă, să mi se mai întâmple o dată!

Se crispă, frecându-și mușchii brațelor prin canadiana groasă. Spasmele hipotermiei îi răsuciră fiecare mușchi al trupului, lăsând-o dezorientată și paralizată. Acum că putea din nou să gândească și să se miște, umbla tot mai mult, zilnic, în compania răbdătoare a lui Ngenet, alungându-și amorțeala din corp și încercând să-și aducă aminte cum e să te miști fără să te doară peste tot.

– Am crezut de când mă știu că poporul meu aparține Mării. Dar ca să aparții cu adevărat Mării, cum se întâmplă cu mersii chiar și pentru o perioadă scurtă... dar destul de lungă ca să afli... Se întrerupse.

Mersii își sfârșiseră dansul și dispărură din nou sub ape; acum, pe neașteptate, trei capete înguste, cu apa șiroindu-le pe blană, ieșiră la suprafață în penumbra de sub debarcader. Gâturile lor mlădioase se curbară pe spate precum unduirea ierbii de mare, în timp ce ochii negri, lucitori ca abanosul, o priveau insistent pe sibilă. Membrane protectoare alunecară lin peste suprafețele cenușii sticloase; sprâncenele din țepi penati se zbârliseră, conferindu-le un aer de uimire. Cel din mijloc era mersul care o ținuse ca pe propriul copil când ea se pierduse pe mare. Moon se aplecă peste balustradă, întinzând mâna în jos.

– Mulțumesc, mulțumesc, murmură cu vocea gătuită de emoție.

Unul câte unul, mersii se ridicară din apă, îi atinseră scurt palma și se afundară din nou.

– E aproape ca și cum ei ar ști, zise ea.

Se îndreptă, simțind frigul mușcându-i mâna de pe care picura apa. O băgă înapoi în mânășă și în buzunar.

– Poate că știu, zâmbi Ngenet. Poate că își dau seama, cumva, că au salvat o sibilă, și nu doar un simplu marinar ghinionist. Nu i-am văzut niciodată dansând așa pentru un străin sau să zăbovească aici în felul în care au făcut-o. Sunt ființe remarcabile, mai adăugă el răspunzând la întrebarea din ochii ei.

– Ființe?

Moon își dădu seama cât de multe spusese el și câte negase prin acel singur cuvânt. După salvarea ei, aflate multe lucruri despre Ngenet, despre raporturile lui cu mersii, despre respectul ce li-l purta și despre grija ce-o avea pentru siguranța lor. Există chiar o comunicare rudimentară prin semne și sunete, care avea loc între mers și om; datorită acesteia, ei o căutară și-l aduseseră pe Ngenet la timp la locul accidentului. Totuși, ea nu bănuise...

– Vrei să spui... ființe umane? Se împurpură și clătină din cap. Vreau să zic, ființe inteligente, ca Silky? Se uită atentă, de la o față la alta.

– Ar fi atât de greu de crezut pentru tine? replică Ngenet.

Fusese jumătate întrebare, jumătate provocare. Vocea lui o stăpânea cu o ciudată intensitate.

– Nu, dar nu m-am gândit niciodată... chiar că nu m-am gândit vreodată. Nu mi-a trecut nicicând prin minte că voi întâlni un străin de pe altă lume; nu m-am gândit vreodată că ar fi posibil ca el să nu fie o ființă umană; nu m-am gândit niciodată că un sibil va trebui să răspundă la o asemenea întrebare. Îmi... îmi ceri... să răspund...?

Vocea îi era subțire și încordată și fata simți cum alunecă...

– Moon?

Alunecă tot mai departe... „Introducere de date.“

- Ce-am spus? îl întrebase ea după aceea.
- Mi-ai vorbit despre mersi, zâmbise Ngenet.

Moon reluă cuvintele în memorie în timp ce se deplasa prin lumea submarină albastru-verzuie, unduindu-se sinuos. „Atmosfera“ lichidă se împotrivea și ceda pe rând sub apăsarea brațelor ei. Acesta era cadoul pe care i-l oferise Ngenet pentru că-i răspunsese la întrebarea nerostită, confirmându-i credința: Moon afla în sfârșit *ce* înseamnă să fie a Mării, pe de-a-ntregul, în mod exuberant, nu făcând veșnic echilibristică pe sârma nesigură dintre mare și cer, pe marginea îngustă dintre lumi.

Asculta fâșâitul ritmic, liniștitor, al aerului ce-i răspundea fiecărei solicitări de respirație; îi savura gustul calduț, ușor stătut, ce intra prin valva regulatorului. În depărtare, spațiile nemărginite ale mării erau acoperite de o pâclă din fire de nisip în suspensie. Dar aici, în acest golf puțin adânc, putea să vadă destul de clar... putea să vadă frumusețea fără de cusur a mersilor și a lui Silky, însoțitorii ei; formele lor hidrodinamice păreau suspendate de fire nevăzute.

- De asta cântați voi!

Le vorbi prin muștiucul aparatului de respirație și vocea îi fu însoțită de un hohot de râs; nedistorsionată, deși pentru ei nu însemna decât un nor de bule de aer. „Pentru că nu vă puteți înfrâna bucuria.“ În intervalele dintre expirații ajungeau la ea cântecele mersilor, melodiile de sirene pe care le știa din legende și pe care le auzise doar în vise; o tapiserie de fluierături, vaiete și clincheturi, suspine și țipete... sunete singuraticе, uitate, ce se distingeau separat, dar se împleteau laolaltă într-un cor care înălță imnuri de slavă Mării Mamă. Cântecele lor continuau uneori ore întregi și-și meritau pe deplin acest nume, fiind intonate neconținut de creatorii lor fără vârstă, neschimbate peste secole.

Ea știa asta; deși complexitatea lor îi depășea capacitatea de a distinge cântecele între ele, deși nu era sigură dacă aveau vreun înțeles în

sensul cântecelor umane... Moon o știa pentru că singură și-o spusese.

Când ieșise din neașteptatul ei Transfer, îl găsisese pe Ngenet ținându-i mâinile, cu fața încordată de emoție. Când îl recunoscuse, el îi ridicase mâinile înmănușate și i le sărutase.

– Am crezut... întotdeauna am crezut, am sperat, m-am rugat... Vocea i se frânsese. Dar n-aș fi îndrăznit niciodată să te-ntreb. Și este adevărat. Nu știu dacă să râd sau să plâng!

– Ce... ce este? murmurase ea, încă amețită.

– Mersii, Moon! Mersii...

„...o formă de viață inteligentă, folosind oxigen, creată prin manipulare genetică; gazda realizată prin bioinginerie a tehnovirusului genei longevității...” Specificațiile biologice ale Vechiului Imperiu continuaseră la nesfârșit, lipsite de înțeles pentru ea. Însă Ngenet o silise să asculte fiecare detaliu ce i se întipărise în memorie, cu vocea lui răgușită de emoție. „Formă de viață inteligentă... inteligentă...”

Moon își simți brațele înfășurate de tentaculele lui Silky, care o trase în sus și peste el într-o tumbă, imitând corpurile ce spiratau; o ajunse din urmă în crearea imaginii momentului. Fata văzu plafonul albastru scânteietor al golfului alunecând departe, deasupra capului, și fundul nisipos, umbrit, zăbremit cu colonii de crenolide branhiate și împestrițat de crustacei palizi. De fiecare parte a lentei ei spirale se găsea viață, izolată sau în bancuri, familiară și necunoscută, vânători și vânați... iar ea trecea liberă printre toate în compania mersilor, al căror teritoriu ancestral îl parcursese până în acest loc pentru a vedea... mersii care constituiau un pericol pentru puțini oameni, dar nu se temeau de nimeni, aici, în adâncurile oceanului... mersii care nu se temeau decât de Vânătoare.

Năucită, îl întrebase pe Miroe cum puteau justifica extraplanetarii apariția când știau că mersii erau mai mult decât niște simple animale.

– Ei trebuie să știe asta, din moment ce sibiliu știu.

– Dintotdeauna ființele umane s-au tratat unele pe altele ca pe niște animale. Dacă ei nu pot recunoaște o ființă inteligentă în oglindă, nu-i deloc surprinzător că îi tratează și mai rău pe non-umani. Ngenet îl privise pe Silky, care stătea ghemuit gânditor lângă balustradă și privea mișcările valurilor. Chiar dacă mersii n-ar fi fost decât niște animale, ce drept aveam noi să-i omorâm pentru propriul nostru

capriciu? Ei erau un produs genetic sintetic. Fuseseră probabil animale de laborator. Vechiul Imperiu s-a prăbușit probabil înainte de a se fi putut generaliza „infecția benignă“, care să dăruiască perfectă nemurire unei ființe umane. Totuși, uciderea mersilor pentru apa vieții datează de demult, din haosul de la sfârșitul Imperiului... când celor ce și-au luat nemurirea nu le-a mai păsat câte vieți urmau să curme. Adevărul a fost probabil ascuns cu un mileniu în urmă, când Hegemonia a redescoperit această planetă. Acum singurele lor griji sunt legate de costuri, atât.

– Dar... de ce... Vechiul Imperiu le-a atribuit inteligență mersilor?

– Nu știu. Și nici tu nu știi. Clătinase din cap. Trebuie să fi existat un motiv, dar de ce? Știu doar că n-au căpătat inteligență ca să devină victime ale Vânătorii!

Îi spusese atunci de ce se folosiseră el de serviciile unor contrabandiști, așa cum o făcuse și taică-su înaintea lui – o tradiție ce se transmisese de la bunicul lui, primul strămoș băștinaș, care ajunsese să iubească mersii așa cum își iubea planeta și făcuse din terenul său un sanctuar. Însă generațiile următoare nu se mulțumiseră cu un rol pasiv de protector și începuseră acțiuni ostile împotriva exploatatorilor – avertismente, intervenții, sabotaje – până „...în ziua aceea când Albaștrii au năvălit peste tine la han și au produs o ruptură în viețile noastre“. Apoi bărbatul privise iarăși înspre nord, cu o încruntare ce n-avea nimic de-a face cu vorbele sale.

Dar acum, după alți o sută cincizeci de ani de exploatare, extraplanetarii erau pe punctul de a părăsi Tiamatul; nedreptatea pe care el încercase s-o stăvilească se apropia de sfârșit... iar epoca regresului și ignoranței aproape revenise: o altă jumătate de rotație pe roata nesfârșită a deșertăciunii. Măcar Vara avea să ofere mersilor un răgaz de timp inviolabil – timpul necesar pentru a-și completa efectivul cu o încetineală chinuitoare, îndreptând în mod inevitabil răul hidos făcut de creatorii lor.

Totuși, greșit și corect, timpul însuși nu însemna nimic pentru mersi, niciun concept pe care Moon să-l poată recunoaște în ceea ce făceau ei. Neagresați, puteau trăi sute, probabil chiar mii de ani. În creierul lor avea prioritate un set diferit de parametri: ei trăiau pentru clipă, pentru efemera frumusețe a unei bule de aer ridicându-se la lumină și dispărând... pentru actul creației, al devenirii. Nu exista nici nevoie, nici țelul unui artefact de durată; fiindcă melodia, dansul, interpretarea erau în sine lucrări de artă, ca o floare sau o viață, înfrumusețate prin însăși efemeritatea lor. Tangibilul, materialul, nu le

foloseau și nici nu-i afectau mai mult decât timpul însuși. Viețile lor erau nesfârșite, după standardele umane, și le trăiau hedonistic, absorbiți în dezmiertarea senzorială a trecerii lor prin apă, în valurile de căldură și frig, flux și reflux – extraordinara schismă dintre apă și aer, arșița fluidă a dorinței, apăsarea mângâietoare a unui copil care se agață.

Existau puține lucruri pe care fata le-ar fi putut împărți prin intermediul cuvintelor cu ei, chiar dacă ar fi existat un translator care să-i poarte peste bariera neînțelegerii. Și totuși, aici și acum, chiar învăluită în pielea insensibilă a costumului de scufundător, sibila putea simți dizolvându-se rigidul înveliș mintal al percepțiilor, valorilor și țelurilor ei. Putea abandona amintirile despre cele ce se petrecuseră și nesiguranța care o aștepta, lăsând ca „acum“ să devină „veșnic“, iar viitorul să se topească în spumă. Văzu mersul care-i fusese ca o mamă înconjurând-o exuberant; îi știa pe toți ca prieteni, rude, iubiți, se simțea ea însăși devenind o parte a lumii lor atemporale... încetișor, șovăind la început, Moon începu să-și amestece glasul în armonia cântecului mers.

Îl simți pe Silky apropiindu-se înapoia ei și îi simți tentaculele alunecând peste umerii înveșmântați în costumul lucios, apucându-i tubul de aer al rezervorului de oxigen și trăgându-l...

– Silky! strigă ea furioasă, dar vorbele se auziră bolborosite când prinse regulatorul cu dinții, pentru a nu i-l putea scoate din gură.

Își ridică mâinile, dar mai multe tentacule se încolăciră în jurul lor, împiedicând-o să-și protejeze rezerva de aer; își îndoi genunchii, încercând să-l izbească cu picioarele și să-l îndepărteze. Abia atunci își dădu seama că erau doi Silky care se luptau lângă ea; văzu cuțitul cum iese din teaca de la spatele impostorului și cum se leagănă printre tentacule ca un șarpe prins între victime. Moon își repezi picioarele înainte, trimițându-l departe, dar nu înainte ca lama să-și găsească victima și să înflorească un nor de sânge negru lângă umărul lui Silky.

Moon îl prinse pe Silky în brațe și încercă să înoate cu el cât mai departe de ucigaș. Brusc însă, apele tăcute clocotiră de năvala mersilor din colonia de pe țărm, care se aruncaseră cu toții în apă, ca o turmă cuprinsă de panică. Se zvârcoleau în jurul fetei, o îmbrânceau și o înghesuiau cu înotătoarele, capul și corpul, lovind și învinețind. Fata se agață cu înverșunare de tentaculele lente, încleștate ale lui Silky, luptându-se să se înalțe prin haos. Dar apa, care era tot mai luminoasă pe măsură ce se apropiau de suprafață, îi arată forma unei plase grele ce cobora spre ei, alături de pata neagră a corpului dublu al unei nave

ciudate, care spărsese oglinda golfului. Mai multe ființe asemănătoare lui Silky dirijau plasa pe măsură ce se așternea peste față ca un giulgiu, trăgând-o înapoi în jos, într-o claustrofobie sălbatică... „Vânătoarea. Nu... Nu aici, nu aici...”

Era însă inutil să nege că imposibilul o cuprinsese de beregată: că mersii de dedesubt erau înnebuniți de durere și năuciți din cauza zgomotelor neobișnuite... că vor muri cu toții. Dându-i drumul lui Silky și ținându-se aproape de el, îl văzu arătând cu capul și fluturându-și tentaculele prin năvod, în timp ce ea se îndoii și trase cuțitul de scafandru din teaca legată de picior. Începu să taie cu toată puterea firele plasei, care se rupea sub atacul furios al cuțitului, lăsându-le un spațiu destul de larg prin care să se poată strecura.

Înotă prin spărtură, remorcându-l și pe Silky, tocmai în momentul în care plasa apăsă puternic peste mersii înnebuniți. Moon se agăță de spărtură și continuă să taie și să rupă, lărgind gaura.

– Aici! Aici! Ieșiți! Ieșiți! Ieșiți! țipă ea în larma strigătelor lor, pe jumătate plângând în hohote de furie.

Dar panica mersilor era surdă la gândirea coerentă; cei câțiva care se rostogoliră prin deschizătură fuseseră împinși afară de îmbulzeala de sub ei. O căută în vălmășagul clocotitor pe cea care-i ținuse loc de mamă, dar n-o găsi. Tăie mai departe, înjurând și gâfâind din cauza efortului pe care-l făcea ca să tragă aer. Mersii însă se înecau, se înecau singuri, căci ucigașii lor îi lipsiseră de posibilitatea de a fi ajutați, iar ea nu-i putea salva...

Silky atârna de plasă alături de ea, mișcându-se cu stângăcie, amețit din cauza rănii sau a undelor sonice care-i năuciseră pe mersi. Ridicându-și ochii către el, sibila văzu doi Dulăi care căzură asupra lui și-l prinseră în tentacule, smulgându-l din plasă, când... Mai multe tentacule o înfășurară din spate, pe jumătate orbind-o, și-i smulseră din strânsoare cuțitul pe care încercase să-l îndrepte către atacator. Biciuind ca niște șerpi, tentaculele îi acoperiră vizorul, îi găsiră furtunul de aer și-i smulseră regulatorul de respirație. Apa rece ca gheața îi pătrunse prin etanșarea măștii, iar panica o făcu să-și dubleze forțele. Însă membrele Dulăului nu-i ofereau niciun punct de sprijin, așa încât era zadarnic...

Abia când capul îi ieși deasupra apei, când plămânii gata să explodeze se deschiseră în sfârșit pentru a inhala aer și nu ultima răsuflare ucigașă de lichid, Moon înțelese că nu intenționaseră s-o înece; încă nu terminaseră cu ea.

Se împletici, fără să-i vină a crede, agățându-se cu labelle înotătoare de algele de pe fund; își șterse din ochi lacrimile de foc ale oceanului și văzu marginea clipocitoare a apei și țărmul ridicându-se în fața ei. Doi Dulăi o împinseră pe mal; pe jumătate o traseră, pe jumătate o purtară pe sus, urcând pe panta plajei pietroase a coloniei mersilor. Acum nu se mai zărea niciunul și Dulăii o lăsară pe fată să se prăbușească, să zacă tușind. Auzi cum cade un alt trup alături de ea pe pietrele dure și-l văzu pe Silky trântit pe jos, în apropiere. Se sprijini în coate ca să-l ajungă și încercă să-i vadă rana, dar nu fu în stare; îi atinse doar umărul, ca o slabă încurajare.

După aceea se ridică în capul oaselor, fiecare răsuflare neregulată hârșâindu-i gâtul, care-i părea o rană vie, și coborând în plămânii congestionati. Își scoase masca aburită și simți vântul tăios biciuindu-i fața. După o vreme, mai multe siluete ieșiră din apă în josul plajei, târând năvodul plin cu cadavre de mersi în apele puțin adânci, pentru prelucrarea finală. Moon își îngropă pumnii în cenușa plajei, scâncind încetișor, dar nu de durerea ei.

Stând în picioare pe țărm și privindu-le munca, se afla o ciudată arătare în negru cu aspect de bărbat și cu capul înconjurat de țepi al unui totem. Fata îl văzu fluturând din mâini și gesticulând; vocea lui lipsită de expresie abia răzbătea până la ea prin vânt... o voce umană. Primii mersi fură trași sus pe țărm; un Dulău îngenunche lângă fiecare dintre ei, cuțitul sclipi și sângele se revărsă peste blană, precum un suspin, în găleata de colectare. Și apoi, odată grația lui dispărută, viața furată, bucuria și frumusețea smulse, trupul era lăsat să putrezească pe plaja lui ancestrală și să fie ospăț pentru păsările care se hrănesc cu stârvuri.

Ochii lui Moon se umplură de lacrimi, refuzând să mai vadă. I se făcu tot mai mult greață și simți cum îi crește ura ucigătoare. Măinile i se încheștară pe un bolovan greu, strângând tot mai tare; se ridică în genunchi. Alături de ea, Silky se sculă singur în picioare, cu o mișcare bruscă, și se rezemă de umărul ei. Sibila îl auzi vorbind, neînțelegând cuvintele, dar simțind rana adâncă pe care o căpătase când își văzuse frații măcelărindu-i prietenii. Silky înainta clătinându-se, înainte ca ea să-l poată urma. Porni către ființa inumană înveșmântată în negru și grupul de Dulăi din jurul acesteia.

– Silky... Moon se chinui să se ridice în picioare, scoțându-și labelle înotătoare, dar ținând strâns piatra când se repezi după el.

Bărbatul în negru abia le aruncă o privire.

– Opriți-i.

Făcu un gest indiferent și trei dintre Dulăi pleacă de lângă el pentru a bloca înaintarea lui Silky, înconjurându-l fără ezitare. Urmare o izbucnire de grai străin și o bolboroseală; apoi Moon îi văzu luptându-se. Tentaculele biciuiau peste capete și ochi argintii și ea văzu un cuțit sclipind din nou scos din teacă...

– Nu! Silky!

Se repezi înainte. Cel de-al treilea Dulău o prinse, îmbrâncind-o apoi într-o parte... ea văzu lama serată înfigându-se. Țipă, de parcă ea însăși ar fi primit lovitură. Silky se prăbuși ca un pietroi printre pietroaie. Omul în negru se întoarse la țipătul ei, dar chiar în acel moment ea îl lovi cu toată puterea pe cel de-al treilea Dulău, doborându-l. Ceilalți o înhățară și o ținură cu forța între ei, în timp ce al treilea se ridică clătînându-se, sângerând, și smulse gluga costumului fetei, dezgolindu-i gâtul. Părul i se împrăstie în voie peste umeri; tentaculele se încolăciră în el, smucindu-i capul pe spate.

– Stop! strigă cineva, însă Moon nu mai avea nici voce, nici timp, doar un ultim caleidoscop de nori și cer, când lama picurândă îi mușcă gâtul...

O mișcare violentă îi azvârli pe Dulăi departe de ea, trântind-o pe jos.

– Plecați de lângă ea! Ce dracu' credeți că faceți aici?

Cizmele grele ale bărbatului în negru se opriră de o parte și de alta a ei, adăpostind-o ca un copac în fața furtunii. Ea ridică privirea, văzând doar silueta lui de umbră pe țărmul pustiu, plin de pietroaie.

– ...Pentru că-i sibilă, la naiba, d-aia! Ce vreți să faceți, să mă contaminați? Duceți-vă dracului de-aici și aruncați cuțitul în mare! Le făcu semn să se îndepărteze, se dădu deoparte când pleacă și se ghemui lângă Moon.

Fata se ridică încet în capul oaselor și simți o dâră subțire de sânge cald scurgându-se în jos peste tatuajul din scobitura gâtului, prin decolteul costumului și apoi printre sâni.

Bărbatul în negru... acum era sigură că avea de-a face cu un bărbat ascuns în spatele unei măști. Nu-i putea distinge decât ochii: gri-verzi. El întinse șovăind o mână înmănușată către gâtul ei. Moon tresări speriată, dar el șterse sângele de pe tatuaj cu o mișcare bruscă a mâinii. Fata îl văzu cum se înfioară deslușind semnul trifoifului;

tremurând, își șterse de pietre mâna înmănușată.

– Zei! Oare înnebunesc? Privi într-o parte și cercetă țărmul, de parcă ar fi așteptat o negare sau o confirmare. Nu ești aievea. Nu poți să fii! Ce ești tu?

Mâna i se ridică din nou, prinse bărbia fetei pentru a-i ține fața spre el; îi dădu drumul, trecându-i apoi ușor palma peste obraz și păr, aproape ca o dezmierdare.

– Nu e ea... conchise aproape ca o rugămintă.

Moon își ridică mâna înmănușată către gât, unde durerea se întindea de la o ureche la alta, de la bărbie la osul pieptului; căută să-și ascundă rana, să-și ferească trifoilul de privirea lui fixă.

– Eu sunt Moon, șopti fata nu prea sigură de ce-și dădea numele, dar mulțumită că încă avea voce să și-l rostească. Sunt sibilă... Vocea ei devenise stridentă din cauza stării de isterie care i se accentua mereu. Da, sunt! Și-ți spun că tu comiți o crimă. N-ai niciun drept să vânezi pe aceste terenuri. Și niciun drept să ucizi o ființă inteligentă! Întinse o mână către carnișul de pe plajă, fără să se uite într-acolo. Asta-i crimă, crimă!

Ochii lui îi urmăriră mâna, apoi reveniră, verzi și duri ca smaraldele.

– Taci, fir-ai a naibii... Totuși, ochii îi rămăseseră pironiți la fața fetei, neîncredători, întrebători, iar mâinile i se încleștau pe genunchi. Lua-te-ar dracu', lua-te-ar dracu'! Ce cauți aici? Cum ai putut să vii aici, să mă vezi în halul ăsta? După ce m-ai părăsit... Te-aș putea uide pentru asta! Își răsuci capul ca să n-o mai vadă, aruncând cuvintele în vânt.

– Da! țipă ea ca o apucată. Omoară-mă și pe mine, ucigașule de mersi, ucigașule de sibili, lașule... și mai du-te și tu la dracu'! Își dezveli din nou gâtul spre el, rânjind în timp ce făcea mișcarea. Varsă-mi sângele și ia-i blestemul asupra ta! Întinse degetele însângerate, încercând să-l atingă, să-l rănească, să-l infecteze...

Dar mâna ei își pierdu forța și căzu uitată, când văzu în sfârșit simbolul care licărea pe costumul lui negru: semnul rotund cu două cruci încrucișate, semnul Hegemoniei; medalia pe care o văzuse în fiecare zi a vieții ei din Vară... Brațul i se ridică iarăși, și el n-o opri să atingă medalia. Încet, încet, Moon înălță ochii, știind că în clipa următoare ar...

– Nu!

Pumnul lui o lovi pe neașteptate și-o aruncă în beznă.

– Bună, Miroe.

Jerusha ieși din nava de patrulare, îmbrăcată în uniformă și afișând cea mai bună imitație de zâmbet pe care o putea produce. Vântul îi suflă rece peste umeri, încercând să-i smulgă haina pe jumătate închisă și s-o deschidă pentru niște intimități mai grosolane. „La naiba cu vremea asta!“ Făcu un efort să-și mențină zâmbetul.

– Jerusha?

Ngenet coborî panta cu pași mari dinspre acareturi; fusese chemat de oamenii de la câmp care o văzuseră venind. Zâmbetul de bun venit ce i se lărgea pe față păru real și cel al femeii începu să se încălzească. Cu toate acestea, îi citi echivocul din privirea fugară care-i măsură uniforma înainte de a-i întâlni ochii.

– E mult de când nu ne-am văzut.

– Da, încuviință ea din cap, o scuză pentru a privi în jos, întrebându-se dacă doar timpul se afla în spatele ezitării lui. Știu. Cum... cum o mai duci, Miroe?

– Cam tot așa. Totul e aproape la fel. Își îndesă mâinile în buzunarele canadienei, ridicând din umeri. Ca de obicei. Ai venit cu o treabă oficială sau pentru o vizită strict mondenă?

Privi pe lângă ea la nava de patrulare în care nu mai era nimeni.

– Cred că un pic din amândouă, spuse polițista încercând să pară nepăsătoare. Văzu cum buzele i se strâng ușor, abia mișcându-i mustața. Vreau să spun că avem o informație despre un contrabandist de tehnică a cărui navă a fost doborâtă pe-aici pe-aproape, exact acum două sau trei săptămâni, și pentru că tot eram în zonă am vrut să verific...

– Comandantul Poliției îi urmărește pe infractori în teritoriile periferice? De când? întrebă el, amuzat.

– Păi, eram singura de care se puteau lipsi, schiță ea un râs jalnic, care-i întinse mușchii nefolosiți ai obrazilor.

– Las-o-ncolo, Jerusha, râse el. Știi doar că n-ai nevoie de un pretext oficial ca să mă vizitezi. Ești oricând bine-venită... ca prietenă.

– Mulțumesc. Înțelese condiția și fu recunoscătoare pentru asta. Este plăcut să fii considerată, printre altele, și ființă umană, nu numai Albastră. Trase de haină, brusc stânjenită de ea. „Scutul meu, armura mea. Ce-o să mă fac când o să-mi fie luată?” Am... am încercat să te sun acum vreo două săptămâni. Dar erai plecat.

Îi trecu deodată prin minte să-l întrebe de ce nu-i răspunsese la telefon. „O, zei, cine ar putea să-l învinuiască, de vreme ce eu nu i-am răspuns niciodată când m-a căutat?”

– Îmi pare rău, n-am putut... Păruse să ajungă la aceeași întrebare, fără să găsească nici el vreun răspuns. Presupun că ai fost... ocupată.

– Ocupată! Pe toți dracii din iad, a fost... a fost cu adevărat un iad, complet! Se rezemă de nava de patrulare, culisă portiera în jos și o trânti cu zgomot. BZ nu mai e, Miroe. A murit. Ucis de bandiți, în afara orașului. Și eu pur și simplu nu mai pot... nu mai pot să suport situația asta. Lăsă capul în jos. Nu știu cum voi putea să rezist să măntorc iarăși în Carbuncle. Nu pot să mă gândesc decât la ce bine ar fi pentru toți, cât de bucuroși ar fi toți, dacă eu nu m-aș mai întoarce. Cât de bine ar fi dacă eu aș fi fost cea dispărută.

– Pe toți zeii, Jerusha... de ce nu mi-ai spus?

Femeia se întoarce, îndepărtându-se de mâna lui întinsă, se sprijini de capotă și privi disperată către mare.

– N-am venit aici să... la naiba, să te folosesc drept ladă de gunoi!

– Bineînțeles c-ai făcut-o. Pentru ce mai există prieteni?

Ea îi simți zâmbetul.

– Ba n-am făcut așa!

– Bine, bine. Atunci de ce n-ai făcut-o? De ce? O trase de un cot.

– Nu mă atinge. Te rog, Miroe, nu. Simți cum mâna lui își slăbește strânsoarea, dar brațul încă îi palpita sub senzația atingerii. Pot să rezolv situația. Voi fi bine, pot să descurc singură treaba.

Autocontrolul ei mai atârna doar de-un firicel.

– Și simți tu că moartea este calea de a rezolva lucrurile?

– Nu! izbi ea cu pumnul în metalul vechi al navei. Nu! De asta a trebuit să plec... trebuia să găsesc o altă cale. Se întoarse, încetișor, dar cu ochii închiși.

Ngenet rămase tăcut pentru o clipă, așteptând.

– Jerusha... cunosc genul de presiuni la care ai fost supusă în tot acest timp. N-ai să le poți rezolva doar ținându-le în tine. Nu poți face singură acest lucru. Brusc, el vorbi aproape cu furie: De ce ai încetat să mă mai cauți? De ce ai încetat... să-mi mai răspunzi? N-ai avut încredere în mine?

– Ba prea multă. Femeia își strânse buzele, oprind un chiot ce ar fi părut absurd. O, zei, am avut prea multă încredere în tine! Privește-mă, abia am venit de cinci minute și deja ți-am povestit totul. Numai cât te văd și mă simt doborâtă. Clătină din cap, ținându-și ochii închiși. Vezi tu, nu mă pot sprijini de tine, fără să nu devin o infirmă.

– Toți suntem infirmi, Jerusha. Ne naștem infirmi.

Ea deschise încet ochii.

– Chiar așa?

Bărbatul stătea în picioare, cu mâinile încleștate la spate, privind în direcția mării. Vântul se înteți, biciuindu-i părul negru ca pana corbului; Jerusha se înfioră înăuntrul hainei groase.

– Cunoști răspunsul, altfel n-ai fi venit aici. Hai să urcăm în casă. O privi din nou și ea încuviință din cap.

Îl urmă în susul dealului, flecărind fără chef despre culturi și vreme, lăsându-și toată rezistența să i se scurgă din trup și să cadă în mare. Trecură pe lângă moara de vânt scârțâitoare, ce ședea precum o santinelă singuratică deasupra acareturilor. Ngenet o folosea ca să pompeze apa din puț; Jerushei îi trecu prin minte, ca și altă dată, mai de mult, că moara reprezenta un anacronism absurd pe o plantație ce funcționa pe baza generatoarelor energetice importante.

– Miroe, întotdeauna m-am întrebat de ce folosești tu chestia asta pentru pompa de apă?

El privi de la Jerusha la moară și răspunse amuzat:

– Păi, tu mi-ai luat aeroglisorul, Jerusha. Nu pot să știu când mi-aș putea pierde și generatoarele.

Nu era răspunsul pe care-l aștepta, dar femeia se mulțumi doar să clatine din cap. Ajunseră la casă, trecură prin veranda protejată împotriva furtunilor și intrară în camera pe care Jerusha și-o reamintea perfect de la prima ei vizită. Nu se schimbase aproape deloc în anii trecuți de atunci, de la acele câteva seri pe care le petrecuse aici, ghemuită în fața focului, învăluită de căldură și de lumina aurie, prinsă într-un joc de imagini tridimensionale sau alimentând atenția fascinată a lui Miroe cu amintirile ei despre o altă planetă.

Scoase casca de pe cap și scutură buclele părului închis la culoare. Își lăsă apoi ochii să hoinărească de jur împrejur: o încăpere cu aspectul confortabil al unui magazin de vechituri, în care relicvele strămoșilor lui Ngenet, amintiri de familie implicite, păstrau un armistițiu instabil cu mobila băștinașă, grosolan făurită. Mergând către căminul mare din piatră, Jerusha se întoarse cu fața la extraplanetar, lăsându-și spatele să se dezghețe.

– Știi, deși a trecut atâta timp, mă simt de parcă nici n-aș fi plecat de aici. Curios, nu-i așa, cum pot fi unele locuri?

Bărbatul o privi lung din mijlocul camerei; nu răspunse, dar zâmbi.

– De ce nu-ți duci lucrurile sus? Eu pregătesc ceva de mâncare.

Ea își luă geanta de umăr, pe jumătate plină cu un rând de schimburi, și urcă la etaj pe scara tocită. Era o casă mare... plină de ecouri de glasuri de copii și râsete... plină de amintiri. Balustrada de sub mână ei fusese lustruită de mâinile care trecuseră peste ea, șlefuid-o; dar holurile și camerele erau acum pustii și tăcute. Doar Miroe mai locuia aici, ultimul din familia lui, rămas singur. Singur chiar printre Iernaticii care munceau pentru el. Jerusha simțea legătura bazată pe încredere și respect care părea să existe între ei, o legătură mai puternică decât s-ar fi așteptat între un stăpân și angajații săi, între un extraplanetar și băștinași.

Cu toate acestea, în jurul bărbatului dăinuia un permanent câmp intangibil de reținere, ce-l distanța, izolându-l. Polițista îl simțea uneori atunci când, atingându-se de propriul ei câmp, scotea scânteii.

Intră în odaia pe care o folosisese mereu, își azvârli geanta și casca pe patul mototolit și le privi afundându-se printre cutele cuverturilor.

Patul în sine era tare ca scândura – din câte știa ea, era făcut chiar din scânduri –, dar aici nu stătuse niciodată trează jumătate din noapte, rugându-se să-i vină somnul, în timp ce ochii îi sfredeau precum niște tăciuni pleoapele în întuneric...

Își descheie haina, o scoase și se îndreptă către șifonierul masiv ca s-o pună acolo. Se opri brusc când privirea îi poposi asupra unui costum de zbor colorat țipător, ce zăcea în josul dulapului. Cu gesturi mecanice, își agăță haina într-un cârlig, ridică costumul de zbor și-l ținu pe ea ca pentru probă. Îl depărtă iarăși la o lungime de braț, studiindu-i contururile, apoi, cu mișcări lente, își luă haina și agăță salopeta în locul ei.

Se întoarse către pat, uitându-se din nou la cuverturile mototolite; luă peria așezată pe un taburet și-și trecu degetele peste firele de păr lungi, deschise la culoare. O puse jos la loc. Rămase tăcută în picioare, văzând deodată cu ochii minții o fetiță mică, singuratică, cu părul cârlionțat, în pantaloni zdrențuiți și sandale, care se ghemuise pe vine ca să privească wogii argintii zbătându-se într-o băltoacă a morții. Lumina soarelui se revărsa peste ea precum mierea, fierbinte, înăbușind toate sunetele, iar albia secată a râului, cu fundul zgrunțuros și incrustat cu pietre, se întindea la nesfârșit...

Își luă casca și geanta de pe pat și coborî iute pe scări.

– Jerusha? Miroe se ridică de la masa joasă din scânduri de lângă foc, încruntându-se surprins. Credeam c-ai să...

– Nu mi-ai spus că ai și alți oaspeți. Cuvântul capătă un sens pe care ea nu-l dorise. Nu mai rămân.

Fața lui se schimbă, precum a unui om care tocmai a făcut o gafă teribilă. Chipul femeii părea să fi înghețat.

– Tot timpul te crezi în misiune? Întrebă calm Ngenet.

– Moralitatea ta nu este trea... nu mă privește pe mine, nici chiar când sunt în misiune!

– Ce? Pe fața lui se ivi o cu totul altă expresie. Vrei să spui... La asta te gândești? Ușurarea lui izbucni într-un râs din toată inima. Credeam că până și acum ești în căutarea contrabandiștilor!

Ea deschise gura, însă nu spuse nimic.

– Jerusha... Porni spre ea prin camera ticsită de obiecte. Zeilor, n-am

intenționat să se întâmple așa! Nu-i ceea ce crezi tu, e o prietenă. Nu o iubită. E destul de tânără ca să-mi fie fiică. Chiar acum a ieșit pe mare, cu barca.

Jerusha își feri privirea.

– N-am vrut să... deranjez.

Bărbatul își dresе glasul.

– Nu sunt un sfânt, zeii știu asta... Luă o pernă decolorată, apoi o lăasă jos.

– Nici nu mă așteptam să fii. Jerusha își dădu seama că vorbise cu răutate.

– Eu... ai zis odată că nu sunt un prost. Dar în tot acest timp, după atâtea vizite pe care mi le-ai făcut, nu mi-am dat seama niciodată că... mâna se ridică și-o atinse într-un fel în care n-o mai făcuse vreodată... că tu voiai ceva mai mult.

– Nu doream să înțelegi.

„Nu voiam să admit asta, nici chiar față de mine însămi.“ Încercă să se miște, încercă să se desprindă de mâna lui, încercă, încercă... tremurând ca o pasăre sălbatică.

El își retrase brațul.

– Ai pe altcineva? În oraș sau acolo, pe planeta ta, un alt...

– Nu, răspunse ea, roșie ca focul. Niciodată.

– Niciodată? Bărbatul își reținu respirația. Niciodată?... Nimeni nu te-a atins vreodată așa... (își purtă mâna de-a lungul cefei, lobului urechii, a liniei maxilarului ei)... sau așa... (urmărind mai departe reverele tunicii ei, acolo unde se întâlneau deasupra sânilor)... sau n-a făcut asta... (încercuind-o ușor cu brațele, trăgând-o spre el, până când Jerusha simți cum liniile trupului lui se dizolvă în ale ei, iar gura se lipește de a ei, dulce ca nectarul).

– Da... acum... murmură ea când sărutul lui îi eliberă buzele. Și-i căută iarăși gura, plină de dorință.

– Vă rog să mă iertați, domnule!

Jerusha simți cum i se taie respirația și se desprinsе brusc din

îmbrățișare; îl văzu în ușă pe bătrânul bucătar, cu spatele întors la ei.

– Ce este? izbucni vocea lui Miroe.

– Amiaza, domnule. Prânzul este gata... dar nu se va răci până când veți fi dumneavoastră gata, domnule.

Jerusha simți zâmbetul complice al bătrânului, care plecă spre bucătărie târșându-și picioarele.

Ngenet oftă adânc, încercând să zâmbească și să se încrunte, dar izbutind numai să pară mâhnit. Se întinse ca să prindă mâna femeii, dar Jerusha și-o retrase iute.

O privi și ea îi văzu surpriza de pe chip.

– Ai pus întrebarea cu elocvență. Zâmbetul ei tremură pe măsura emoțiilor care o încercau. Dar trebuia s-o fi pus altă dată, Miroe. Clătină din cap, apăsându-și pentru o clipă mâinile de buze. Acum este prea aproape de sfârșit pentru mine... sau nu destul de aproape.

– Înțeleg, încuviință el sec, de parcă ceea ce se petrecuse între ei, momentul pe care Jerusha îl așteptase atât de mult, nu însemna nimic pentru el.

Dezamăgirea și rușinea îi strânseseră ca o gheară pieptul. „Asta e tot ce-ar fi însemnat pentru tine?”

– Mai bine mă întorc în oraș. „Le poți spune amantelor tale Iernatice că ai fost cât pe-aici s-o posezi pe Comandanta Poliției.”

– Nu trebuie să pleci. Putem... să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

– Poate că tu poți, dar eu nu mai sunt în stare să mă prefac. Realitatea este prea puternică. Își îmbracă haina și se îndreaptă pe ocolite către ușă.

– Jerusha... Ai să te simți bine?

Îngrijorarea lui o mișcă. Se opri, apoi se întoarse, stăpânindu-și emoțiile.

– Da. Chiar și numai o zi în afara lui Carbuncle are efectul unei transfuzii. Poate că... ne vom revedea, la Festival... înainte de plecarea definitivă? Se urî pe sine că pusese întrebarea, când văzu că el n-ar fi făcut-o.

– Nu, nu prea cred. E un Festival de la care vreau să lipsesc și nici nu părăsesc Tiamatul, aici este casa mea.

– Bineînțeles. Simți cum pe buze îți reapare un zâmbet artificial, ca o contracție musculară. Bine, atunci poate am să... te sun, înainte să plec. „Să plec naibii, să plec dracului...”

– Te conduc.

– Nu te deranja. Ea clătină din cap, își puse casca și trase cureaua pe sub bărbie. Nu-i nevoie.

Deschise ușa întunecată, prinsă în balamale de fier și ieși, închizând-o între ei cât de repede putu.

Coborâse dealul pe jumătate când îl auzi strigând-o. Se uită în spate și-l văzu venind în fugă. Se opri, încheștându-și pumnii în interiorul mănușilor.

– Da?

– Vine furtuna.

– Nu-i adevărat. Am consultat buletinul meteorologic înainte să plec din Carbuncle.

– La naiba cu prognoza meteo! Dacă ticăloșii ăia și-ar lăsa puțin simulatoarele și ar privi pe cer... Gesticulă cu brațul, arătând de la orizont până la zenit. Furtuna va ajunge aici mâine în zori.

Ea cercetă cerul și nu văzu decât niște nori împrăștiați și o dublă parhelie palidă în jurul Gemenilor care se eclipsau.

– Nu-ți fie teamă. Am să ajung acasă înainte să se întunece.

– Nu din pricina ta sunt îngrijorat. Ochii lui continuau să fixeze orizontul nordic.

– Ah... Jerusha simți cum fața i se goleşte de orice expresie.

– Fata care locuiește aici a plecat în susul coastei cu o bărcuță. Trebuia să se-ntoarcă abia mâine-seară. Se încruntă spre femeie: Am pescuit-o deja o dată pe jumătate înghețată din mare. S-ar putea să nu mai fiu la fel de norocos. N-o s-o găsesc la timp dacă...

Jerusha făcu semn că a priceput.

– E-n ordine, Miroe. Hai s-o căutăm.

Bărbatul ezită o clipă.

– Nu... nu știu cum să-ți cer o astfel de favoare... n-am niciun drept s-o fac. Dar...

– E-n regulă. Datoria mea este să dau o mână de ajutor.

– Nu. Ceea ce vreau să te rog este... să te consideri în afara serviciului când faci asta. Să... uiți c-ai întâlnit vreodată pe cine vei întâlni. Zâmbi strâmb: Vezi, și eu am prea multă încredere în tine.

Începu să-și frece brațele și abia atunci polițista observă că venise după ea fără să-și îmbrace haina. Își aduse aminte de stinghereala pe care o simțise în el când sosise aici și, în sfârșit, o înțelese.

– Sper că nu-i vreun asasin în serie sau ceva de genul ăsta?

– Departe de așa ceva, izbucni în râs Ngenet.

– Atunci, voi avea o memorie groaznică. Hai, să mergem, înainte să îngheți de tot. Pe drum poți să mă pui la curent cu acuzațiile de conspirație.

Continuă în josul dealului, înfruntând pieptiș colții ascuțiți ai vântului. Jerusha decolă, îndreptându-se către nord de-a lungul panglicii zimțate a coastei.

– Așa! Cred că acum îmi pot permite să pun laolaltă piesele poveștii ăsteia. Ai avut o legătură cu contrabandiștii care au fost doborâți pe aici cam cu două săptămâni în urmă. Oaspetele tău este o contrabandistă.

Aproape ușurată, lunecă înapoi în schemele obișnuite, în obiceiurile de rutină, în vechea lor relație lipsită de complicații.

– Pe jumătate corect.

– Pe jumătate? exclamă ea aruncându-i o privire. Atunci explică.

– Ți-aduci aminte de... împrejurările primei noastre întâlniri?

– Da. Mintea ei se umplu brusc cu imaginea feței lui Gundhalinu, cuprinsă de o indignare perfect justificată. BZ nu ți-a dat nicio șansă atunci.

– Sergentul tău, spuse Ngenet. Femeia îi simți zâmbetul, apoi el își aduse aminte. Îmi pare rău pentru... ce s-a întâmplat. De dragul tău.

– Cel puțin, a fost o moarte rapidă. „Asta-i toată mila la care putem spera în viața noastră.“ Fata...? Întrebă ea, presimțind din ce în ce mai mult răspunsul.

– Este Văratica aceea care ți-a rupt brațul: cea care a părăsit planeta cu contrabandiștii.

– S-a întors? Cum? murmură Jerusha uimită, dar cumva totuși fără să fie pe deplin surprinsă.

– Ei au adus-o înapoi.

Polițista simți cum aeronava se prăvălește într-un curent descendent și reglă comenzile.

– Înseamnă că este o persoană revenită ilegal pe planetă. „Și poate nu numai atât.“ Unde a stat până acum?

– Pe Kharemough.

– Ca să vezi, mormăi ea. Spune-mi, Miroe... ești sigur că ducerea ei în afara planetei n-a fost decât un accident?

Sprâncenele bărbatului se încruntară.

– Sută la sută. Ce vrei să spui?

– Nu te-a frapat niciodată asemănarea dintre Moon Dawntreader Văratica și Regina Zăpezii?

– Nu. Urmă o tăcere adâncă. N-am văzut-o de ani de zile pe Regina Zăpezii.

– Ce-ai spune dacă ți-aș zice că Regina știa cine este Moon... și că era furioasă din cauza dispariției ei? Dacă ți-aș zice că toate necazurile mele au început fiindcă am lăsat-o să-mi scape? Ce-ai spune dacă ți-aș zice că Moon Dawntreader este clona Reginei?

El făcu ochii mari.

– Ai vreo dovadă?

– Nu, n-am nicio dovadă! Dar o știu. Știu că Arianrhod avea planuri cu fata asta... voia să-și transforme alter ego-ul în Regina Verii. Iar dacă

află că Moon s-a întors...

– Ele nu sunt la fel. Nu pot să fie! Miroe se încruntă, cu privirea îndreptată către mare. Ai uitat ceva în legătură cu Moon.

– Ce?

– Este sibilă.

Jerusha tresări, când memoria îi verifică afirmația aceea.

– Așa deci... Totuși, asta nu înseamnă că eu greșesc. Sau că ea nu este un pericol pentru Hegemonie.

– Ce-ai de gând să faci? întrebă Ngenet, răsucindu-se în scaunul său ca s-o privească drept în față.

Femeia clătină din cap.

– Nu știu. Nu voi ști până când nu voi ajunge acolo.

– Du pieile alea jupuite acolo. Grăbește-te... vine ceva alb... la adăpostul întunericului...

Se auzea lătrat de câini.

Moon simți cuvintele venind și îndepărtându-se precum limba rece a mării lingându-i tălpile, gleznelor, picioarele. Deschise ochii către amintirea pe care nu mai voia s-o vadă. Dar nu zări decât cerul, sfărâăturile lipsite de sens ale norilor ce pluteau. De teamă, nu făcu nicio mișcare.

– Țsta-i mort.

– ...e noroc, slavă Mamei!... Niciodată n-am găsit așa multe piei...

– Slavă Reginei Zăpezii!

Râsete.

– Țsta nu-i mort. O față învăluită în alb acoperi cerul. Silueta îngenunchi și o trase în capul oaselor.

– Negru. Moon își auzi propria voce bolborosind ca a unei nebune. În negru. Unde... unde? Întinse o mână; își înfipse degetele în umărul acoperit cu un veșmânt gros și alb, ca să se sprijine, și atunci văzu

trupul întins lângă ea... Silky!

Silueta în alb o dădu la o parte, ridicându-se în picioare.

– Cred că-i una dintre iubitoarele alea de mersi. Probabil c-a ucis Dulăul. Ceilalți au crezut-o moartă.

Vocea era masculină, tânără.

– Silky... Silky... Moon se întinse ca să atingă terminațiile tentaculelor inerte.

– Termin-o, se auzi o voce aspră, roasă de vreme.

Moon se strădui să se întoarcă pe o parte, când tânărul se așeză pe vine și luă o piatră de jos. Își înfipse apoi unghiile în închizătoarea costumului, trăgând de ea și deschizând-o pe jumătate, în timp ce piatra se înălță deasupra capului ei.

– Sibilă! azvârli ea cuvântul ca pe un scut.

Băiatul lăsă piatra să-i cadă dintre degete și-și împinse gluga pe spate. Moon văzu cum fața lui își pierde expresia inumană, iar ochii săi uimiți urmăresc dâra de sânge uscat în susul gâtului ei rănit.

– Sibilă... Arată înspre tatuaj, rugându-se ca acesta să fie destul de distinct și ca băiatul să înțeleagă.

– Mami! Băiatul se lăsă pe călcâie, strigând peste umăr: Ia uită-te la asta!

Alte siluete albe ca niște stafii se întrupară în jurul ei precum un tribunal al spiritelor, înceteșându-se și strălucind în privirea ei nesigură.

– O sibilă, Mami! Lângă ea, o siluetă feminină subțirică ȝopăia cu înflăcărare. N-o putem ucide.

– Nu mi-e teamă de sângele sibililor! Moon identifică vocea babei printre făpturile albicioase din jur, atunci când aceasta se bătu cu pumnii în piept. Eu sunt sfântă. Am să trăiesc veșnic.

– O să trăiești pe naiba.

Fata își îmbrânci în lături fratele și se aplecă deasupra lui Moon ca să-i examineze gâtul. Se îndreptă și chicoti ușor nervoasă.

– Poți să vorbești?

– Da.

Moon se ridică în capul oaselor, își duse o mână la gât și cealaltă la obrazul umflat. Dincolo de corpul rășchirat al lui Silky, mai multe siluete albe își foloseau cuțitele, mutilând cadavrele mersilor. Se aplecă, cuprinzându-și genunchii cu brațele, și-și ascunse ochii să nu mai vadă acele imagini. „Nu l-am văzut pe el. Nu! Era altcineva.“ Gemu; vocea îi era jalea deznădăjduită a cântecului unui mers singuratic.

– Atunci, o vreau eu. Fata se întoarse către bătrână. O vreau pentru menajeria mea. Poate să răspundă la orice întrebare!

– Nu! Bătrâna o plesni, dar ea își feri capul. Sibilia sunt bolnavi, așa spun extraplanetarii. Sunt cu toții niște escroci. Gata cu atâtea animale de casă, Blodwed. Ai împruțit deja tot locul cu duhoarea lor. Am să scap eu de...

– Numai să-ncerci! replică Blodwed, lovind răutăcioasă cu picioarele.

Bătrâna urlă de durere și, împleticindu-se, se trase mai în spate.

– Numai să-ncerci! Dacă vrei să trăiești veșnic, băloasă bătrână ce ești, atunci lasă-mi în pace animalele!

– Bine, bine... scânci baba. Nu-i vorbi așa mamei tale, puștoaică nerecunoscătoare ce ești! Nu te-am lăsat eu să ai tot ce-ți pofteste inima?

– Așa-mi place mai mult. Blodwed își puse mâinile în șolduri, se uită iarăși la Moon, care ședea ghemuită, copleșită de durere, și rânji: cred că tu ai să fii exact ce-mi trebuie.

– Zei! O, zeii mei...

Invocarea sună mai mult a blestem decât a rugă.

Jerusha stătea tăcută lângă Miroe pe plaja fără viață, ascultând țipetele ascuțite, îndepărtate, ale păsărilor mănătoare de hoituri. Ochii ei trecură iute pe deasupra terenului pietros, acoperit de moarte, nevrând să se oprească nicăieri, înregistrând fiecare detaliu al scenei, dar incapabili să se întoarcă iar către bărbatul care stătea nemișcat lângă ea, cu fața cenușie. Incapabilă să rostească vreun cuvânt sau

măcar să-l atingă, rușinându-se să intervină în durerea lui, care depășea înțelegerea. Aceasta era Vânătoarea, sacrificarea mersilor – un abator urât mirositor pe țărmul sterp. Acesta era lucrul care ei îi displăcea în principiu, dar de a cărui realitate nu încercase niciodată să se apropie. Însă Ngenet urâse realitatea.

Miroe se depărtă de navă, pășind printre cadavrele mutilate ale mersilor, inspectând fiecare trup însângerat și jupuit complet de piele cu o pornire aproape masochistă. Jerusha îl urmă la o oarecare distanță; simți că i se încheștează fălcile atât de tare încât se întrebă dacă va mai fi vreodată capabilă să deschidă iarăși gura. Îl văzu pe bărbat cum se oprește și îngenunchează lângă un corp. Apropiindu-se, își dădu seama că nu era mers, dar nici om.

– E... e un Dulău mort?

– Un prieten mort.

Ridică trupul fără vlagă al dillyp-ului mort, ca pe un copil adormit; Jerusha observă pata întunecată care rămase pe plajă. Privi, incapabilă să priceapă, cum Ngenet intră cu trupul în mare, înaintând tot mai departe, până când apa înghețată îi acoperi pieptul. Abia atunci îi dădu drumul exilatului să plece în tăcere către casă.

Când ieși din apă, Jerusha își scoase haina și i-o aruncă pe umeri. Bărbatul îi mulțumi din cap cu un gest absent; ea fu gata să creadă că frigul nici nu-l afecta. Brusc, își aduse aminte că unul dintre contrabandiștii de acum cinci ani fusese un dillyp.

– Probabil că și ea a murit, zise Miroe cu o voce dură ca oțelul și Jerusha înțelese că pe plajă nu exista niciun semn al lui Moon Dawntreader. Starbuck și Dulăii au făcut asta, gesticulă el, iar cuvintele sunară ca un blestem. Ultima Vânătoare. Pe pământul meu. Măinile i se încheștară în pumni. Și să-i părăsească astfel, să-i muteze, să-i... expună așa. De ce?

– Așa a ordonat Arianrhod.

Adevărul o arse ca o rază de laser când pricepu singurul motiv posibil pe care îl putea avea Regina ca să lovească într-un extraplanetar complet străin pentru ea. „Din cauza mea? Nu, nu... nu din cauza mea!”

Miroe se întoarse către femeie, de parcă vinovăția acesteia îi strălucea pe chip ca un far.

– Asta-i o fărădelege împotriva unui cetățean al Hegemoniei comisă pe pământul ce i-a fost alocat. Vocea lui o acuza printre cuvinte. Ai văzut totul cu ochii tăi și ai competența juridică necesară. Ai autoritatea de a-l acuza pe Starbuck de crimă... Comandante?

Auzindu-l numind-o astfel, ea înțepeni.

– Nu știu. Nu mai știu, Miroe... Atinse însemnele de pe gulerul hainei și inspiră adânc. Dar îți jur, în fața zeilor tăi și-ai mei, că voi face tot ce-mi stă în putere să se întâmple astfel („văzând trupurile mutilate“). Ea distruge tot ce atinge, lua-o-ar dracu’... („Viața lui BZ a explodat într-un glob de flăcări“)... și o voi face să plătească, chiar dacă ar fi să mor ca să reușesc asta! Nu va scăpa ușor cu ce-a făcut... („Viața distrusă a lui LiouxSked“). Crede că-i de neatins, crede că va fi veșnic Regină, dar n-o să scape ușor („propria ei viață ruinată“)... chiar dacă va fi s-o înec eu însămi!

– Te cred, Jerusha, spuse Miroe fără să zâmbească și femeia simți acuzația rece pălindu-i din voce. Dar n-a mai rămas prea mult timp.

– Știu. Își întoarse privirea, imprimându-și deliberat în minte rănila larg deschise ale unei creaturi a cărei singură crimă fusese faptul că trăia. N-am văzut niciodată un mers... Strânse buzele.

– Nici aici n-ai văzut vreunul, completă el cu o voce șovăielnică. Mormanele acelea de carne moartă... nu, ele nu mai înseamnă nimic. Nu cunoști mersii până când nu i-ai văzut dansând în apă sau până nu le-ai auzit cântecul... N-ai să înțelegi adevărata crimă până când n-ai să cunoști adevărul despre ceea ce sunt ei în realitate. Nu sunt doar niște animale, Jerusha.

– Ce? se întoarse ea. Ce spui tu acolo? „Nu, nu-mi spune asta; nu vreau să afl!“

– Sunt ființe inteligente. N-au fost numai două crime azi, aici, pe plajă, au fost vreo sută cincizeci. Iar în decursul ultimului mileniu...

Jerusha se clătină.

– Nu... Miroe, nu se poate! Nu pot fi astfel!

– Reprezintă o formă de viață creată prin inginerie genetică. Vechiul Imperiu le-a dat atât inteligență, cât și nemurire. Moon Dawntreader mi-a spus adevărul despre ei.

– Dar de ce? De ce ar fi ei inteligenți? Și cum putea Hegemonia să nu

știe...? Vocea i se stinse.

– Nu știu de ce. Știu doar că Hegemonia trebuia să fi cunoscut adevărul, de acum un mileniu. Când am auzit, i-am spus lui Moon că nu știu dacă trebuie să râd sau să plâng. Mușchii i se contractară pe față. Acum știu.

Se întoarse cu spatele la ea.

Jerusha rămase tăcută, fără să se miște, așteptând ca fragila cupă a cerului să se despice și să cadă, așteptând ca greutatea nedreptății comise să strivească lumea asta de minciuni ca o coajă de ou și să azvârle peste ea toate sfărâmurile... Nu se produse însă nicio schimbare în mare sau în văzduh, nicio diferență în profilul falezelor ori în sufocanta prezență a morții, a pierderii, a doliului.

– Miroe... Întoarce-te la navă. O să... o să răcești.

El încuviință încet din cap.

– Cu vremea, supraviețuitorii au să se întoarcă. Trebuie să-i las să... să-și ia ce le aparține. Nu pot să-i ajut, nu mă pot ajuta nici pe mine, nu mai pot. Privi către micuța canoe cu balansier trasă pe plajă aproape de apă, a cărei pânză flutură trist. Ea mi-a dat cel mai important cadou pe care putea să mi-l dăruiască cineva, Jerusha: adevărul... Spunea că i s-a zis să se întoarcă aici, a fost trimisă de un sibil. Nu înțeleg, nu pot să cred că i-a fost sortit să sfârșească astfel. Ce înseamnă toate astea?

– Nu știu. Nimic. Jerusha clătină din cap. Poate că tot ce facem este lipsit de înțeles. Dar trebuie să încercăm, nu-i așa? Trebuie să fim mereu în căutarea dreptății... și să hotărâm cum va fi răzbunarea.

Polițista porni înapoi către navă, cu brațele strânse în jurul trupului. Când trecură pe lângă canoa abandonată pe țărm, se gândi o clipă că Dulăii lui Arianrhod îi uciseseră copilul-clonă, iar Regina nu va ști asta niciodată.

- M-am îngrijorat pentru tine când am primit raportul despre furtună.
- N-a fost nimic. Am traversat-o fără probleme, spuse el indiferent.

Ea râse ușor.

- Câți dintre cei care mi-au fost Starbuck puteau spune asta fără să mintă?

Sparks nu răspunse, stătea întins nemișcat pe pat, privind-se pe sine în oglinzi, uitându-se la ea cum îl privea în timp ce el se privea, într-o infinită înșiruire. Arianrhod ședea întinsă alături; liniile curbe ale trupului ei păreau reliefurile unui continent ridicându-se din mare, înveșmântat în câmpurile de zăpadă ale părului Reginei. Șuvițe de lanțuri argintii, subțiri ca firul de păr, se revărsau mai jos de mijlocul ei precum un râu de lumină. Atingându-i pielea încet, cu degete leneșe, femeia îl masă cu ulei parfumat, dar trupul lui nu avu nicio reacție. Nu-i va răspunde nici celei mai intime atingeri, nici celor mai știutoare propuneri. „Ca un cadavru... O, zei, ajutați-mă, sunt îngropat de viu.“

Mâna lui Arianrhod alunecă de pe coapsa lui în momentul când îi simți mușchii întărindu-i-se, rigor mortis. Ea se rostogoli pe burtă, sprijinindu-se de pieptul bărbatului, în timp ce-l privea cu ochii de culoarea agatului, străbătuți de îngrijorare. Ochii falși – el vedea umbrele care se întindeau dedesubt, adâncurile unei înțelepciuni lipsite de milă... ochii unei femei care luase locul alteia și-l întemnițase în propria lui minte. Închise pleoapele. „Dar toate astea le-am făcut pentru tine, Arianrhod.“

- Chiar ești așa de obosit?

Ridică medalia de pe pieptul lui, răsucind-o absentă între degete; sub aparenta ei solitudine, Sparks auzi limpede tonul înghețat al reproșului.

- Sau chiar așa de plictisit? continuă ea. Sau să caut și un al treilea motiv...?

– Nu.

O cuprinse în brațe și-o trase în jos peste el, umplându-și palmele cu vâlul mățos al părului ei, sărutându-i buzele, ochii, scobitura de la baza gâtului... fără să simtă ceva. Absolut nimic. Fantoma care ieșise din mare și venise către el avea să stea între ei doi ori de câte ori vor fi întinși pe pat de acum încolo, iar Sparks avea să-i vadă mereu ochii – ochii adevărați, singurii ochi. Ei urmau să-l acuze veșnic, vărsând lacrimi de sânge...

– Arianrhod, spuse el cu disperare în glas. La naiba, doar știi că te iubesc! Știi că ești totul pentru mine, tot ce a fost și ea vreodată, ba chiar mai mult...

Dar vorbele sunară ca un geamăt. Își luă mâinile de pe ea.

Corpul lui Arianrhod deveni rigid deasupra lui.

– „Ea“?... Despre ce vorbești tu, dragostea mea? Despre Moon a noastră? Vocea îi era blândă și voalată. Încă se mai întoarce să te chinuie și după atâta timp? S-a dus. Am pierdut-o de mult, trebuie s-o uiți. Îi dezmiardă tâmpilele cu degetele, făcând ușoare mișcări circulare.

– Pe toți zeii, credeam c-am uitat-o!

Sparks își răsuci capul dintr-o parte în cealaltă, încercând să nu-și mai vadă reflecția în oglindă; însă femeia îl urmărea inexorabil oriunde se uita.

– Atunci de ce? De ce te gândești acum la ea? Ți-e teamă de Schimbarea care vine? Ți-am promis că n-o să vină niciodată.

– Nu-mi pasă de asta.

„De uciderea celor din neamul meu... atunci nu-mi pasă chiar de nimic.“ O coborî de pe el cu grijă, se rostogoli pe burtă și-și sprijini capul în mâini. Arianrhod se ridică în capul oaselor, cu centura de fire argintii foșnindu-i pe piele.

– Atunci ce...? În întrebare se simțea furie. Ea-și strânse mâinile pe umerii lui. Ești al meu, Starbuck... ești tot ce iubesc pe lumea asta. N-am să te-mpart cu un vis din Vară. N-am să te pierd pentru o fantomă... fie ea și fantoma mea.

– N-a fost fantomă! Era reală. Își mușcă pumnul.

Unghiile Reginei i se înfipseră și ele în carne.

– Cine? Întrebă ea, știind despre cine era vorba.

– Moon. Ceva îl zdruncină, un fel de hohot de plâns. Moon, Moon, Moon! Era acolo, la Vânătoare... a ieșit din mare odată cu mersii!

– O fantasmă, se încruntă Regina.

– Nu era un vis, Arianrhod! Se aruncă pe spate, simțind cum îl scrijelesc unghiile femeii. Am atins-o, i-am văzut semnul de pe gât... și sângele. I-am atins sângele... M-a blestemat. „Moarte dacă ucizi o sibilă... moarte dacă iubești o sibilă...”

– Prostule! Nu se referea însă la nesăbuiința lui. De ce nu mi-ai povestit imediat?

Sparks clătină din cap.

– N-am putut. Eu...

Ea îl pălmui; bărbatul căzu pe spate peste perne, cuprins de uimire.

– Unde-i? Ce i s-a întâmplat?

El se șterse cu mâna la gură.

– Dulăii... ar fi ucis-o. I-am oprit. Am... am lăsat-o acolo, pe plajă.

– De ce? O lume pierdută, în două silabe abia șoptite.

– Pentru că m-ar fi recunoscut. Smulgea cuvintele parcă din rădăcinile sufletului. Ar fi aflat... ar fi văzut ce sunt eu!

Reflecția din oglindă îl străpungea din toate direcțiile, oriîncotro și-ar fi întors capul.

– Deci ți-e rușine că ești iubitul meu și cel mai puternic bărbat de pe planetă? replică Regina scuturându-și părul pe spate.

– Da. Când răspunse, îi fu și rușine s-o privească. Acolo, cu ea, mi-a fost rușine.

– Totuși, ai lăsat-o singură pe țărm când se apropia un viscol, iar de asta nu te mai rușinezi.

Arianrhod își înfășură brațele în jurul trupului, tremurând de parcă ea

însăși fusese abandonată pe plajă.

– La naiba, n-am știut de furtună, n-a existat niciun raport!

„Trebuia doar să te uiți sus pe cer ca să afli...” Dar el se închisese în cabină ca să nu-l vadă Dulăii că se pierduse cu firea și tremura tot; ieșise iarăși numai când furtuna se năpustise asupra lor, numai când era prea târziu să se mai gândească la altceva în afara propriei lor lupte pentru supraviețuire. Și mai târziu... era mult prea târziu să mai facă ceva. Își ridică mânios privirile și întâlni furia lui Arianrhod.

– Nu te-nțeleg! De ce contează ea atât de mult pentru tine? Chiar dacă ți-e rudă, n-ai fost niciodată apropiate. Nu așa cum am fost eu cu ea...

– Nimeni de pe lumea asta nu-i este mai apropiat decât mine. Arianrhod se aplecă înspre el. Nu ți-ai dat seama de asta? Nici până acum n-ai văzut... că eu sunt Moon.

– Nu.

Se îndepărtă de Regină, dar ea-l prinse de lanțul medaliei și-l opri.

– Moon este clona mea! Am crescut-o în Vară ca să-mi ia locul ca Regină. Suntem identice din toate punctele de vedere, absolut toate. Luă mâinile bărbatului și le plimbă pe corpul ei. Și amândouă te iubim, mai presus de orice altceva.

– Nu-i posibil...

Îi atinse fața și știu că era posibil. Ele erau ca noaptea și ziua, ca fierul și aerul, ca fierea și mierea...

– Și-atunci de ce vă iubesc pe-amândouă?

Își coborî fruntea. „Pentru că într-adevăr vă iubesc pe-amândouă; fie ca zeii să m-ajute.”

– Orice e posibil. Chiar și ca ea să se întoarcă la mine. Arianrhod privi prin el, dincolo de timp. Dar oare mai am nevoie de ea... Încă o mai vreau? Privirea i se focaliză din nou asupra lui: Și tu, dragostea mea?

Sparks se lăsă peste ea; simți cum brațele ei îl încercuiesc și cum mâinile îl mângâie iubitoare, posesive.

– Nu. „Nu mai mult decât faptul că întotdeauna am dorit-o pe ea, numai pe ea.” Numai pe tine te vreau, Arianrhod. Tu m-ai făcut tot ceea ce sunt. Tu ești tot ce-mi doresc. „Și exact ceea ce merit.”

– Hai, sibilo! Vino să faci cunoștință cu celelalte animale ale mele.

Vocea ascuțită a lui Blodwed o înțepă pe Moon întocmai ca un bold și o împinse prin mulțimea de gură-cască adunați la intrarea în grotă. Veniseră cu toții să se zgâiască la ea, arătând cu degetul și murmurând, strigând întrebări vulgare pe care Moon încerca să le ignore cu toată forța care-i mai rămăsese în trupul amețit: se simțea ca un pește zbătându-se pe dig. Totuși, niciunul dintre nomazi nu s-ar fi apropiat îndeajuns ca s-o atingă și toți se fereau din calea mersului ei împleticit precum niște fire de iarbă suflate de vânt. Nici chiar Blodwed n-o atinsese vreodată cu adevărat; dar Moon recunoștea forma tranchilizatorului atârnat la centura fetei.

Chiar dacă ar fi încercat să scape, nu avea unde să se ducă. Călătoriseră până aici două zile cu glisoarele de zăpadă, urcând în ținuturile înalte, delimitate de ghețuri, din interiorul uscatului, ca să ajungă la tabăra izolată. Nu-i mai rămăsese destulă forță să-și poarte trupul prin sălbăticia Iernii... abia dacă mai avea putere să traverseze imensa podea a adăpostului de piatră. La trecerea ei, câțiva câini lătrară și încercară s-o muște, însă erau înlănțuiți printre corturile din materiale sintetice colorate strălucitor și corturile cu desene gri și maro făcute din piei. Corturile punctau spațiul peșterii precum niște excrescențe grotești. Zeci de radiatoare perpetue și lanterne umpleau spațiul vag conturat din jurul lor cu lumină și căldură, în timp ce vocile bărbaților dinapoia ei, care se ciorovăiau la împărțirea prăzii, îl umpleau până la refuz cu zgomote răsunătoare. Moon încetini puțin, întinzându-și mâinile vârâte în mănușile cu un deget către unul dintre încălzitoarele pe lângă care trecu, însă nerăbdarea lui Blodwed radia precum căldura – „Hai, grăbește-te!“ –, așa că merse mai departe, prea amorțită de frig și de oboseală ca să mai protesteze.

Blodwed o împinse printr-un coridor îngust, care cobora ușor și era pe jumătate umbră, spre fundul peșterii; deasupra capului desluși vag o geană de lumină. Pe măsură ce înainta, o miasmă de mirosuri ciudate începu să-i asalteze nările. Drumul era blocat de o poartă făcută din lemn și sârme răsucite. Blodwed o împinse în lături pe sibilă și apăsă cu degetul mare în partea de jos a încuietorii grosolane. Aceasta se

deschise și fata îi făcu semn să intre.

Moon o luă înainte, auzind în urma ei pașii nomadei; rămase liniștită pe loc, măsurând cu privirea detaliile noii sale închisori. Încăperea de piatră măsura șaptezeci-optzeci de metri în diametru, iar tavanul se afla cam tot atât de sus, având în centru un încălzitor cu lumină incandescentă precum un soare. De jur împrejur, închise în cuști, prigonite cu funii sau lanțuri, se aflau creaturi din șase, șapte specii de neidentificat, acoperite cu blană, pene, solzi sau cu grămezi de zbârcituri dezgolite. Moon își acoperi cu mâna gura și nasul când simți mirosul puternic al mizeriei lor cumplite. Le văzu ghemuindu-se sau arătându-și colții; le văzu pe cele care ședeau întinse, ursuze, apatice, lipsite de orice reacție... văzu apoi ființa umană zăcând pe un pat de campanie simplu, undeva lângă peretele opus, departe de poartă, ca și de restul celor care populau grota.

– Lua-o-ar dracu’! Lua-o-ar dracu’! țipă deodată Blodwed.

Sibila se răsuci brusc, iar menajeria începu să șuiere, să zbiere și să facă larmă, în momentul în care fata se întoarce și dispăru fugind prin coridor. Poarta se trânti cu zgomot înapoia ei. Moon se răsuci iarăși, privind de-a lungul încăperii până la silueta care continua să stea întinsă, nemișcată, pe patul de campanie. Înaintă încetișor, șchiopătând pe măsură ce începu să simtă o senzație de arsură în tălpile picioarelor. Animalele înspăimântate se ghemuiră, retrăgându-se în fundul cuștilor.

Ajunse lângă străin fără să-l trezească; pe măsură ce se apropia, văzu că era un bărbat, un extraplanetar... un Albastru. Haina groasă a uniformei era stropită cu pete de culoare închisă; purta pantaloni strânși pe picior, albi și soioși, și o pereche de cizme nomade. Privindu-i fața, Moon recunoscă trăsăturile fine pe care le remarcase adesea la Kharemoughii aristocrați; dar acest chip era jalnic de slăbit, iar pielea îi era întinsă pur și simplu pe oase. Tot nu se trezise. Avea o răsuflare greoaie, neregulată. Sibila întinse șovăind o mână și îi atinse fruntea; și-o trase înapoi, simțind arsura febrei.

Își îndoi anevoie picioarele tremurânde și se așeză pe jos, lângă patul lui, pe podeaua rece. Animalele se mai potoliseră, dar le simțea ochii înspăimântați fixând-o, iar suferința lor copleșitoare umplu treptat și cupa ei de chinuri, revărsându-se. Își lăsă capul pe marginea patului de campanie, zgâlțâită de hohote puternice de plâns fără lacrimi. „Ajută-mă, Doamnă, ajută-mă... pe tot ce pun mâna distrug.“

– Care-i necazul? O mână înfierbântată îi ciufuli părul. Ea se smuci

îndepărtându-se și încercă să-și înghită suspinele. Tu pentru... mine plângi?

Vorbise în sandhi. Bărbatul bolnav se chinui să-și ridice capul; văzându-i ochii injectați și acoperiți de cruste, Moon se gândi că probabil cu greu putea s-o zărească.

– Da. Răspunsul ei abia dacă se auzi mai tare decât întrebarea.

– Nu-i nevoie... Se întrerupse, cuprins de un acces de tuse.

– Ia uite! Ia uite la asta!

Moon se întoarse brusc când Blodwed năvăli din nou în cameră, târând după ea o fată mai înaltă.

– Poftim cum miroase! Ți-am zis să ai grijă de ele cât timp sunt plecată!

– Am avut...

Fata mai mare zbieră când Blodwed o prinse de plete și o smuci.

– Ar trebui să te bag cu nasu-n ele, Fossa. Dar n-am s-o fac dac-ai să cureți locul ăsta înainte ca...

– Bine, bine! Fossa se retrase, ștergându-și de pe față lacrimile de durere. Mucoasă cu bube ce ești!

– Așteaptă! Ce-i cu el? Întrebă Blodwed arătând pe lângă Moon către extraplanetar.

– E bolnav. A încercat să fugă când l-am lăsat afară ca să facă pipi. A fugit chiar în mijlocul viscolului! A mers în cerc și l-am găsit aici, afară.

Făcu semn că „e nebun“ și, clătinând din cap, porni înapoi prin coridorul îngust.

Blodwed străbătu încăperea, se ghemui lângă Moon și privi fața bărbatului bolnav.

– Îh. Îi prinse falca în mână, cu un gest dur, când el încercă să-și întoarcă fața în partea opusă. De ce-ai făcut asta? Ochii lui se închiseră.

– Nu cred că te aude. Moon puse palma peste mâna bărbatului și-l

strânse ușor pentru o clipă. Are nevoie de un tămăduitor, Blodwed, murmură ea.

– O să moară? Fata se așează pe genunchi; vocea îi era mai puțin agresivă. Nu-i niciun tămăduitor pe-aci. Mami obișnuia să facă așa ceva, dar nu mai e zdravănă la cap. N-a învățat niciodată pe altcineva. Nu poți tu să-l ajuți?

Moon o privi atentă.

– Poate că aş putea.... Începu să-și împletească părul în cosițe. Ai ceva medicamente extraplanetare?

Blodwed clătină din cap.

– Atunci niște ierburi... orice.

– Pot să fur de la Mami. Sunt vechi...

Se ridică în picioare, așteptând.

– Du-te și adu-le.

Moon privi în urma ei, puțin derutată de amabilitatea fetei. Apucă iarăși mâna extraplanetarului, căutându-i la încheietură bătaia pulsului; simți cum i se oprește răsuflarea când văzu partea din interior a brațului brăzdată de cicatrice urâte. Se uită cu ochii mari, tăcută, nevenindu-i să creadă, apoi îi lăsă iar brațul pe pat, cu multă grijă, așezându-l cu încheietura în jos. Continuă însă să-i strângă mâna cât timp rămase în așteptare, golindu-și mintea de orice gând.

– Uite-le.

Blodwed deschise în sfârșit poarta și reveni în încăpere, ducând un pachet înfășurat în piele, împodobit cu oscioare și bucațele de metal. Îl deschise și îl desfășură pe podea între ele.

– Activare neutronică, continuă ea arătând conținutul. Mami spune întotdeauna cuvinte magice. Tu spui descântece, sibilo? În întrebarea fetei nu se simțea nici urmă de zeflema.

– Presupun că da. Moon cercetă pachetele cu frunze uscate și mirosi pungulițele transparente din plastic, pline cu semințe și măciulii de flori. Speranța din suflet îi pâlă. Nu cunosc niciuna dintre plantele astea.

– Păi, asta-i...

Ea scutură din cap.

– Vreau să spun, nu știu cum să le folosesc.

KR Aspunder îi povestise despre serviciul de explorare al Vechiului Imperiu; înainte ca noile planete să fie deschise pentru coloniștii umani, ele fuseseră însămânțate cu o mulțime de plante medicinale, game diferite din ecosisteme diferite.

– În insulele de unde vin eu se folosesc plante marine. „Și le numim darurile Doamnei.“ Va trebui să întreb... tu va trebui să întrebi pentru mine, să introduci datele – vrei să faci asta? (Blodwed aprobă din cap, ațâțată). Atunci, întreabă-mă cum să le folosesc. Nu uita: va trebui să-ți aduci aminte ce-ți spun... cu exactitate, altfel n-au să aibă niciun efect. Ești în stare?

– Desigur, rânji Blodwed cu aroganță. Sunt capabilă să cânt toate momentele importante ale cântecului procesiunii. Nimeni altcineva nu poate... nu mai poate. Pot să reproduc orice melodie pe care-am auzit-o vreodată la radio, chiar și numai o singură dată.

Moon izbuti să zâmbească puțin; o împiedica durerea cauzată de vânătaia de pe obraz.

– Atunci, să te văd! Întreabă și eu îți voi răspunde. Introducere de date...

Blodwed își dresă glasul și-și îndreptă spatele.

– O, sibilo! Spune-mi... ăă, cum să folosesc aceste plante fermecate?

Moon luă un pachet cu ierburi și simți cum începe să se afunde în puțul absenței...

...Clavally. Ajunse din nou la lumină și acolo descoperi o față cunoscută, chipul îmbujorat și uimit al lui Clavally, părul ei ciufulit, umerii dezgoliți la fel de aproape de ea ca și... Danaquil Lu. O văzu pe Clavally trăgând în grabă o pătură ca să se acopere. Gândi, fără sens: „Danaquil Lu, îmi pare rău... Clavally, sunt eu, Moon...“ Dar ea nu le putea afecta viețile nici chiar atunci când își impunea prezența atât de profund, ca să le ceară scuze sau să împărtășească fericirea cu ei măcar la această reîntâlnire; să le ceară ajutorul sau să comunice în vreun fel.

Însă în colțul gurii largi a lui Clavally începu să se nască un zâmbet, de parcă citea vreun secret în ferestrele ochilor lui Danaquil Lu. Ea îi

atinse cu tandrețe obrazul, încă zâmbitoare și, cu o răbdare înțelegătoare, se întinse pe pat ca să aștepte...

– Sfârșitul analizei! Moon se prăbuși brusc în față, secătuită de forță, și simți mâinile iuți ale lui Blodwed prinzând-o.

– Ai făcut-o! Nu ești o impotoare... îi răsună în urechi vocea neîncrezătoare a fetei. O sprijini de patul de campanie, apoi își retrase mâinile, cuprinsă pe neașteptate de bănuială. Trezește-te! Ești trează? Unde-ai fost?

Moon încuviință din cap, apoi își sprijini fruntea pe genunchi.

– Eu... mi-am vizitat niște vechi prieteni.

Își strânse brațele în jurul gambelor, mai rămânând puțin în atmosfera amintirilor: singura căldură, singura fericire de care-și putea aduce aminte.

– Acum cunosc toate plantele, sibilo, o zgândări iarăși vocea lui Blodwed. Am să-ți arăt. Și chiar ai să-l vindec?

– Nu. Moon înălță fără chef capul, deschizând ochii. Am să aduc aici un tămăduitor adevărat care să folosească ierburile. Dar tu va trebui să m-ajuti, să-mi dai tot ce-mi trebuie.

Fata încuviință. Moon se pregăti, știind că dacă izbutea să înceapă, Transferul avea s-o poarte prin toată încercarea până la sfârșit. Trupul i se răzvrătea, refuzând să se adune pentru o altă strădanie. Totuși, dacă se abandona acum în brațele oboselii, timpul după care ar fi putut să reînceapă s-ar fi putut dovedi prea lung pentru extraplanetar. Iar sibila nu putea sta cu brațele încrucișate, văzând cum cineva moare din cauza ei. Își concentrează toată atenția asupra feței bărbatului.

– E-n ordine, întreabă-mă cum să-l tratez. Introducere de date!

Și se azvârli prin neant...

...Într-o cameră antigravitațională, cu pereții albi, unde zări un grup de bărbați purtând costume pastelate și transparente plutind lipsiți de greutate, legați prin cordoane de o masă și discutând despre o procedură medicală de neînțeles. Înapoia lor, dincolo de sticla armată a ferestrei largi, Moon văzu degetele groase de gheață atârânănd sub o streășină și proiectoare iluminând un câmp cu zăpadă, spulberată de vânt.

– ...analize!

Se întoarse în propriul trup, abia auzind răpăitul sec al semnalului de final în capul ei. Când se aplecă fără vlagă, simți pe mâini și pe haine mirosul acru, înțepător, a vreo șase, șapte ierburi. Ceața minții forma o aureolă în jurul feței cercetătoare a lui Blodwed și al formei inerte a extraplanetarului bolnav, înfășurat în pături, transformându-l într-un fel de viziune sfântă. Calmată, își regăsi mâinile și genunchii și porni de-a bușilea către încălzitorul din mijlocul încăperii. Când norul de energie deveni atât de intens încât trupul ei nu-l mai putu suporta, se lăsă în sfârșit să alunece pe podea și adormi.

Moon se trezi sub apăsarea unui sentiment de teroare și se holbă, fără să știe ce să creadă, la neașteptatele ziduri care o înconjurau. Ziduri de piatră – nu nesfârșita pustietate a cerului de deasupra unei plaje pietroase, fără viață, unde un călău îmbrăcat în negru purta o medalie ce-i era la fel de familiară ca și fața singurului ei iubit... Se ascunse de fantomă în spatele unui zid de degete, apăsându-și vânățiile dureroase ale feței. „Nu, nu-i adevărat!“

Un tril ușor îi sili conștiința să revină în camera cu pereți de stâncă. Își coborî mâinile, concentrându-și privirea pe grupul de cuști aflate în partea opusă a încăperii și simți cum revărsarea timpului o poartă cu sine înapoi, în prezent. Fusesse mutată pe un maldăr de pături. Mirosul greu de animal dispăruse, cineva curățase cuștile, iar în aer se simțeau aromele ierburilor. Niciun sunet n-ajungea la ea de dincolo de poarta încuiată; presupuse că era deja o oră târzie din noapte. Animalele se agitau și fremătau, văzându-și de treburile lor și privind-o pe ea doar cu un ochi.

– Să știți că și eu sunt tot un animal domestic, murmură ea blând, cu tristețe în glas.

Se ridică în picioare și se clătină amețită o clipă, înainte să fie în stare să traverseze încăperea.

Extraplanetarul ședea întins sub un fel de cort făcut din pături, înfășurat în mai multe învelișuri, precum un prunc în scutece. O oală cu infuzie de ierburi aburea, așezată pe o plită lângă capul lui. Moon îngenunche alături de patul de campanie și puse mâna pe fața lui. Părea mai rece, totuși nu era sigură cu adevărat că îi scăzuse febra.

– Revino... șopti ea, aproape ca o rugăciune. „Dovedește-mi că am dreptul să fiu în viață și să fiu sibilă.“

Își înclină capul și își apăsă fruntea pe scheletul dur al patului.

– Deci, pentru mine... te-ai întors?

Ridicând ochii, îl văzu pe extraplanetar străduindu-se să deschidă pleoapele.

– Nu... nu te-am părăsit niciodată.

Bărbatul se încruntă și clătină din cap, de parcă vorbele n-aveau niciun sens.

– Niciodată n-am plecat, repetă ea în sandhi.

– Aha. El o privi cu ochii întredeschiși. Nu mi-e teamă acum. Când... când vom pleca?

– Când? Curând. Îi mângâie părul umed de transpirație și-l văzu că zâmbește. Neștiind prea bine ce să-l întrebe, spuse doar: Când ai să-ți recapeți puterile. Fără să-și dea seama, folosea formula de adresare familiară.

– Nu am crezut ca dumneata așa de frumoasă să fii. Rămâi lângă mine... până atunci?

– Am să stau. Aruncând o privire în jos, văzu pe podea cana cu fiertura groasă de ierburi, neatinsă. O ridică, spunând: Tu asta trebuie să bei.

Își trecu un braț pe sub umerii lui și-l rostogoli pe-o parte. Ascultător, el reuși să-și elibereze o mână de sub pături, dar nu putu să țină cana; Moon îi văzu, de-a lungul încheieturilor, cicatricele albicioase. Luă cana și-l ajută s-o bea până la fund. Când isprăvi, bărbatul fu apucat de un acces de tuse, care-i zornăia în piept ca niște pietre. Cana de plastic alunecă din mâna sibilei și se rostogoli sub pat. Ea-l ținu strâns în brațe, împărtășindu-i din puterea ei până ce accesul trecu; și încă puțin după aceea.

– Tu pari... atât de-adevărată. Oftă pe umărul ei. Așa de bună...

Îl lăsa să alunece la loc pe pat, deja adormit. Rămase mult timp privindu-l, apoi se așeză pe rama patului, cu capul rezemat pe braț, și închise iarăși ochii.

– Ești adevărată.

În timp ce se trezea, cuvintele lui o salutară precum niște prieteni vechi; își ridică încetîșor capul de pe brațul amorf în timpul

somnului. Se așează pe podea, clipind.

Extraplanetarul se rezemă de perete, proptindu-se cu câteva pături.

– Am visat oare sau... în sandhi tu mi-ai vorbit?

– Așa e, răspunse ea în sandhi. Își mișcă degetele și simți cum o înțepă mii de ace când sângele își relua circulația. Nu... nu pot asta să cred. Erai atât de bolnav...

Simți cum o umple o căldură strălucitoare. „Dar puterea a venit prin mine și te-am vindecat.“

– Am crezut că tu Hoața de Copii ești. Când eram mic, doica îmi spunea că ea la fel de palidă ca strălucirea aurorei este... Se sprijini mai bine de maldărul de pături. Dar tu nu ești o fantomă. Nu-i așa...? Întrebă, de parcă încă se mai îndoia pe jumătate de simțurile lui.

– Nu. Cu cealaltă mână, Moon își masă mușchii încordați de la gât, crispându-se de durere. Căci dac-aș fi nu m-ar durea atât!

– Deci și tu ești prizonieră.

El se aplecă puțin în față, uitându-se la ea printre gene; ochii îi erau încă inflamați. Fata încuviință din cap.

– Fața ta. Nu te-au... bătut?

– Nu. Nu m-au rănit. Ei... se tem de mine – deocamdată.

– Se tem de tine? repetă bărbatul, aruncând o privire către poartă și către ceea ce se întindea dincolo de aceasta.

Sunetele îndepărtate ale începutului unei noi zile în tabără ajunseră la ei ca un ecou din altă lume.

Moon ridică bărbia și-l văzu făcând o grimasă când zări rana de la gâtul ei, apoi chipul îi deveni inexpresiv.

– Ești sibilă?

Moon plecă iar capul.

– Zeilor, e prea repede pentru mine.

Se întinse din nou pe pat, rezemându-se pe-o parte, din cauza unui alt atac de tuse.

Fata prinse cu coada ochiului un amănunt nepotrivit în peisajul înconjurător. Se răsuci și descoperi în spatele ei un maldăr de haine negre-albăstirii împodobite cu panglici, un urcior și un vas cu pastramă.

– Cineva ne-a adus de mâncare. Mâinile i se întinseră după bol chiar în timp ce vorbea. Hrană... adăugă, fără să știe măcar cât timp trecuse de când nu mai mâncase nimic.

– Blodwed. Acum câteva ore. M-am prefăcut că dorm.

Moon luă o înghițitură lungă din urcior – era un lichid smântânos alb-albăstrui, care se scurse precum ambrozia pe gâtul ei uscat până în stomacul contractat.

– Ooh... oftă ea de plăcere și de ușurare, când lăsă iar jos urciorul.

Umplu cana de plastic și i-o întinse bărbatului.

– Nu. Extraplanetarul își acoperi fața cu brațul. Nu vreau.

– Trebuie. Ca să te vindec, ai nevoie de putere.

– Nu. N-am... Coborî brațul și înălță capul ca s-o privească pe Moon. Da... Cred că trebuie.

Luă cana cu mâna sănătoasă; sibila văzu cicatrice și pe aceasta, el îi prinse căutătura, ridică ceașca la gură fără să comenteze și sorbi încet.

Moon mestecă o îmbucătură dintr-o fâșie de pastramă și o înghiți în întregime înainte de a-l întreba:

– Cine ești? Cum ai ajuns aici?

– Cine sunt... își plecă privirile asupra uniformei și o atinse; expresia de pe față i se schimbă într-un soi de uimire, ca a unui om care tocmai a ieșit din comă. Gundhalinu, sibilo. Inspectorul de poliție BZ Gundhalinu... de pe Kharemough. Mi-au doborât nava de patrulare și m-au înhățat.

– De cât timp te afli aici?

– De-o veșnicie. Închise ochii, apoi îi redeschise. Și tu? De pe portul stelar te-au răpit? De unde ești... Marele Albastru sau Samathe?

– Nu, de pe Tiamat.

– De-aici? Dar ești sibilă... Coborî cana de la gură. Iernaticii nu...

– Sunt o Văratăică. Moon Dawntreader Văratăica.

– Unde ai învățat sandhi?

Ceva mai întunecat decât o simplă curiozitate umbri întrebarea.

Moon se încruntă, șovăielnică.

– Pe Kharemough.

– Atunci, ești o proscrisă! Cum te-ai întors aici? Vocea i se frânse, prea plăpândă încă pentru a suporta greutatea unei întrebări autoritare.

– În același mod cum am plecat... cu contrabandiștii. Fără să-și dea seama, alunecă în plasa propriilor cuvinte; fu luată prin surprindere, revoltată de indignarea lui. Ce-ai de gând să faci în privința asta, Albastrule? Să mă arestezi? Sau ai să mă deportezi? Își puse mâinile în solduri, furioasă.

– Le-aș face pe-amândouă... dac-aș avea vreo posibilitate.

Trecuse și el, ursuz, de la o limbă la cealaltă. Totuși, siguranța de sine i se scurse treptat din trup, lăsându-l fără vlagă pe patul de campanie. Râse, scoțând un sunet răgușit și dușmănos.

– Dar nu-ți face griji. Am bușit zdravăn... cu infractorul cosmic și iată-mă ducându-mi traiul într-un coteț... nu mai am niciun fel de posibilitate.

Termină lichidul din cană și o ținu atârnată de un deget peste marginea patului de campanie.

Moon umplu recipientul și i-l puse iarăși în mână.

– O sibilă contrabandistă. Sorbi cu atenție, privind-o pe tânără. Credeam că ești menită să servești umanitatea, nu pe tine însăși. Sau ți-ai făcut tatuajul ăla... pur și simplu din rațiuni de afaceri?

Moon se împurpură, cuprinsă de un nou acces de mânie.

– Așa ceva nu este permis!

– Nici contrabanda nu-i permisă, dar se face. Gundhalinu strănută violent, vărsând băutura pe amândoi.

– Nu sunt contrabandistă, replică fata, ștergându-și stropii de pe canadiană. Dar nu pentru că aş crede că e o faptă incorectă. Voi greșiți, Gundhalinu, voi, Albaștrii... lăsându-i pe ai voștri să vină aici și să ia tot ce vor, nedându-ne nimic în schimb.

BZ surâse, melancolic.

– Ai înghițit deci cu cârlig cu tot momeala asta simplistă, așa-i? Dacă vrei... să vezi adevărata lăcomie și exploatare, încearcă pe o planetă care n-are forța noastră de poliție pentru a menține liniștea. Sau pentru a opri... oamenii ca tine să revină și să facă necazuri, odată ce au fost plecați în exterior.

Moon se așeză pe călcâie, fără să zică nimic, reținându-și cuvinte de mânie. Gundhalinu se alătură și el tăcerii; ea rămase ascultând cum îi șuiera respirația în gât.

– Asta-i lumea mea și am dreptul să mă aflu aici. Sunt sibilă, Gundhalinu, și am să mă pun în slujba Tiamatului pe orice căi posibile. Ceva mai aspru decât mândria răzbătu din vocea ei. Îmi pot dovedi dreptul oricând ai să-mi ceri acest lucru. Întreabă și-ți voi răspunde.

– Nu-i nevoie, sibilo, șopti el, scuzându-se. Ai făcut-o deja. Ar trebui să te urâsc pentru că m-ai tratat... Se întoarse pe burtă, ca s-o poată privi; Moon clipi văzându-i expresia și-și retrase mâinile. Dar știind că trăiesc și că nu sunt singur, văzându-ți fața... auzindu-te vorbind o limbă civilizată, limba mea... o, zei, n-am crezut nicio clipă c-am s-o mai aud vreodată! Îți mulțumesc... Vocea i se frânse brusc. Cât timp... cât timp ai stat pe Kharemouth?

– Aproape o lună. Își băgă în gură altă bucată de pastramă, apoi se uită iar la el; lăsă sucurile să dizolve carnea și să-i calmeze gâtul strâns de o bruscă emoție. Dar... ar fi fost posibil să rămân mai mult, poate chiar toată viața, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

– Așadar, ți-a plăcut acolo? În vocea lui nu se mai simțea sarcasmul, ci poate doar o sete de informații. Unde-ai fost? Ce-ai văzut?

– În special Piața Hoților și orașul astroportului.

Își încrucișă picioarele și-și lăsă mintea să vadă doar zilele care-i desfătaseră privirile; îi văzu pe Elsevier, pe Silky și pe Cress, vii și împărțind cu ea bucuriile; călătoria în jos, către planetă și grădinile ornamentale ale lui KR Aspundh...

– Am băut *lith*, am mâncat fructe zaharisite... Oo, și pe ecran l-am văzut pe Singalu ridicat la rangul de Tehnician.

– Ce? Întrebă Gundhalinu rezemându-se de perete și icnind, cuprins de încântare. Sibila observă că îi lipsea un dinte. Zeilor, asta n-o mai cred! Bătrânul Singalu? Ai născocit asta pentru mine, nu-i așa?

Ea clătină din cap.

– Nu, e adevărat! A fost o întâmplare. Dar până și KR era încântat.

Își aminti de lacrimile ce izvorâseră atunci din ochii lui Elsevier și din ai ei... Brusc, simți cum o podidește iarăși plânsul; de data aceasta, erau lacrimi de durere.

– Ai trecut pe la KR Aspundh. El clătină din cap și se șterse la ochi, încă zâmbind. Nici măcar tatăl meu n-a fost vreodată acasă la KR Aspundh! Hai, continuă, ce-a urmat?

Moon înghiți în sec.

– Păi, am... am stat de vorbă. El mi-a cerut să rămân acolo câteva zile. Știi, e sibil...

– Știi că există o mulțime de... lucruri pe care nu mi le spui, replică liniștit Gundhalinu, clătinând din cap. Nu. Nu vreau să știi. Nici măcar nu vreau să știi de ce naiba KR Aspundh a invitat la ceai niște contrabandiști. Dar acolo puteai să ai tot ce-ți doreai: viața, toate lucrurile pe care nu le-ai putea avea aici. De ce? De ce le-ai părăsit și ai riscat totul ca să te întorci pe Tiamat? Pot să văd asta în ochii tăi, ai vrea să n-o fi făcut.

– Am crezut că așa trebuie. Simți cum unghiile rupte îi intră adânc în palme. În primul rând, n-am vrut niciodată să plec în afara planetei. Eram în drum spre Carbuncle în căutarea vărului meu... Dar când am ajuns în Golful Îndepărtat am întâlnit-o pe Elsevier și apoi Albaștrii au încercat să ne aresteze...

– Golful Îndepărtat? O expresie încruntată îi apărui pe chip. Ce mică-i lumea! Nu-i de mirare de ce mă tot gândeam că... ți-am mai văzut fața undeva.

Ea se aplecă, schițând un zâmbet, și-l studie.

– Nu... cred că eram prea ocupată s-alerg.

Gundhalinu își strânse buzele.

– N-am auzit pe nimeni spunând că figura mea ar trebui ținută minte. Așa, deci erai în drum spre Carbuncle... Dar după cinci ani, doar nu te îndrepti acum tot într-acolo? Indiferent ce s-a întâmplat cu ruda ta, toate sunt de-acum o poveste veche.

– Ba nu, clătină Moon din cap. În timp ce mă aflam pe Kharemough, am pus o întrebare și Transferul mi-a spus că trebuie să mă întorc, că încă n-am terminat aici. Tăcerea rece a nimicului întunecat răsună din ce în ce mai tare în mintea ei, gâtuindu-i răsuflarea. Dar chiar de când m-am întors i-am distrus sau i-am rănit pe toți cei la care țin...

Vocea începu să-i tremure și fata se ghemui, vrând parcă să se ascundă undeva.

– Tu? Dar nu... înțeleg.

– Pentru că m-am întors! Lăsa cuvintele să se reverse, spunându-i totul, fiecare faptă și fiecare răsplată care o aduseseră în chip necruțător în acest loc... Eu am făcut să se-ntâmple astfel! Eu i-am făcut să procedeze așa, totul era pentru mine. Sunt un blestem... nu s-ar fi întâmplat nimic dacă n-aș fi fost eu, nimic din toate astea!

– Pur și simplu nu le-ai fi văzut cum se întâmplă, doar atât. Nimeni nu conduce soarta altcuiva... nu ne-o controlăm nici măcar pe-a noastră. Fata îi simți mâna atingându-i ezitantă umărul. N-am fi prizonieri aici... n-aș fi acum în viață ca să spun... că greșești învinovățindu-te de ceea ce ni se întâmplă. Nu-i așa?

Ea înălță capul, privindu-l fix.

– Dar mersii? O, Doamnă, până și mersii... erau în siguranță pe pământul lui Ngenet până am ajuns eu acolo!

– Dacă Starbuck și Dulăii făceau braconaj în zonă, asta nu-i vina ta. Nu este altceva decât o faptă a Reginei. Ți-aș spune că, de fapt, ești de trei ori binecuvântată, nu blestemată, dacă tot ceea ce... ai căpatat dintr-o întâlnire cu Starbuck sunt niște vânățai pe gâtlej.

Începu să tușească și-și duse mâinile la gât.

– Starbuck? Sibila inspiră adânc adunându-și curajul să pună întrebarea: El era omul în negru? Ce este el?

Nu întrebase: Cine este el?

Gundhalinu ridică sprâncenele și-și luă mâna de pe umărul fetei.

– N-ai auzit niciodată de Starbuck? Este consortul Reginei, Vânătorul ei, omul de încredere, principalul sfătuitor în afacerile cu noi, extraplanetarii... iubitul ei.

– El mi-a salvat viața, spuse Moon pipăindu-și crusta de pe rana de la gât. Cine este el, Gundhalinu?

– Nu știe nimeni. Identitatea îi este ținută secret.

„El te-a iubit odată, dar acum o iubește pe ea.“ Cuvintele Transferului îi umplură mintea, catalizându-se deodată.

– Acum înțeleg, înțeleg totul!... Este adevărat.

Își mută privirea dintr-o parte în cealaltă; dar ochii de smarald dinapoia măștii negre de călău o urmăreau peste tot.

– Ce este?

– Starbuck este vârul meu.

– Nu poate fi el, replică liniștit Gundhalinu, Starbuck este extraplanetar.

– Și Sparks este... adică tatăl lui a fost. Dintotdeauna și-a dorit să fie ca ei, ca Iernaticii... Și-acum așa a ajuns.

„Un monstru. Cum a putut să-mi facă una ca asta...?“ Se frecă pe față, întinzându-și pe obraji umezeala apărută în jurul ochilor.

– Te grăbești să tragi concluzii. Numai fiindcă lui Starbuck i-a fost teamă... să omoare o sibilă...

– Știa că sunt sibilă chiar înainte să-mi fi văzut semnul, îi contracara ea convingerile nesuferite. M-a recunoscut. Și purta medalia lui Sparks. „Și ucidea mersi“, își apăsă pe gură pumnul strâns: Cum a putut? Cum a putut să se transforme în așa ceva?

Gundhalinu se întinse iar pe pat, stânjenitor de tăcut.

– Carbuncle îi transformă pe oameni. Dar dacă ce spui tu e adevărat, măcar a avut destulă omenie în el ca să-ți cruțe viața. Acum îl poți uita. Poți să uiți... măcar o singură problemă. Oftă, privind fix în sus printre umbrele tavanului.

– Nu. Moon se sculă brusc și începu să dea ocol patului cu pași țepeni. Mai mult ca oricând, vreau să mă duc în Carbuncle. Trebuie să existe un motiv pentru faptele lui. Dacă s-a schimbat, atunci există o cale să-l fac să redevină ce-a fost. „Să-l recâștig. Nu voi pierde... după ce-am ajuns atât de departe.“ Îl iubesc, Gundhalinu. Nu are importanță ce-a făcut, nu contează cât s-a schimbat, pur și simplu nu mă pot opri să-l iubesc.

„Sau să am nevoie de el, sau să-l vreau înapoi. Este al meu, întotdeauna a fost al meu! N-am să-l abandonez... indiferent al cui este sau în ce l-a transformat ea...” Fu îngrozită de adevăr; se simți deodată neajutorată. Nu mai văzu expresia de pe fața lui Gundhalinu, care se schimba încet, încet.

– Ne-am legat viețile laolaltă, continuă ea, și va trebui să-mi dovedească dacă într-adevăr nu-și mai ține legământul. O mână i se strânse în pumn, iar cealaltă îl înțeleșă.

– Înțeleg, zâmbi Gundhalinu, deși nesigur. Iar eu, care întotdeauna crezusem că voi, băștinașii, duceți o viață monotonă, fără complicații. Expresia i se relaxă din nou. Cel puțin pe Kharemough dragostea are bunăvoința de a-și cunoaște locul și nu ne smulge inimile din piepturi.

– Așadar, n-ai fost niciodată îndrăgostit, comentă fata iritată.

Se ghemui lângă maldărul de haine luminoase și întunecate lăsat de Blodwed; luă distrată una dintre ele. Era o tunică, cusută cu benzi late din panglici împletite.

– Dacă înțelegi prin asta iubirea care mistuie totul, întunecă simțurile și lovește ca fulgerul... nu. Am citit despre ea... Vocea i se împlânzi. Dar n-am întâlnit-o niciodată. Nu cred că există în realitate.

– Kharemoughii nu trăiesc în universul real, se încruntă Moon.

Își scoase canadiana, desfăcu închizătorile costumului de scafandru și ieși din el, frecționându-și pielea inflamată de pe brațe și scărpinându-se pe spate. Lăsându-l s-o privească, era conștientă că el încerca să n-o facă; simțea chiar o plăcere perversă văzând stânjeneala bărbatului. Își trase tunică grea, catifelată, peste lenjeria ei sărăcăcioasă, se chinui să intre în pantalonii strâmți și în cizmele căptușite cu blană, își trecu în jurul șoldurilor centura lată din piele vopsită și o închise cu catarama. Atinse panglica împletită de mână ce cobora pe partea din față a tunicii, urmând apoi tivul – toate culorile apusului erau pictate pe lâna de culoarea nopții albastre.

– E foarte frumoasă... spuse ea și uimirea o făcu să uite de preocupările mai sumbre. Își dădu brusc seama că panglica și îmbrăcămintea erau foarte vechi.

– Da.

Expresia bărbatului nu era cea la care se așteptase, dar îi citi stânjeneala de pe chip și simți o împunsătură de rușine din pricina rușinii lui.

– Gundhalinu...

– Zi-mi BZ, strânse el din umeri ca să-și alunge stinghereala. Aici ne spunem toți pe numele de botez. Făcu un gest în direcția animalelor.

Ea încuviință din cap.

– BZ, noi am...

Se întrerupse iarăși, auzind pașii cuiva pe coridor, încuietorea zornăi, poarta se deschise și apărură Blodwed, trăgând după ea un copilăș cu obrajii trandafirii și ducând în mână o cutie. Trânti poarta cu piciorul. În cuștile înșirate de-a lungul zidurilor, animalele se agitară și o priviră cu atenție; teama le făcu să se furișeze în colțuri. Țâncul o porni agale către cuști și, pe neașteptate, se așeză pe podea în fața uneia. Blodwed nu-l băgă-n seamă și traversă încăperea.

Moon se uită spre bărbat și văzu cum ochii i se golesc de viață, iar însuflețirea lăsa loc unei resemnări triste. Blodwed însă radia de încântare; lăsând cutia jos, îl inspectă ca un inchizitor.

– Nu-mi vine să cred, s-a făcut bine! Vezi... zise ea prinzându-l de o mână și trăgându-l zdravăn de braț. Am adus o sibilă veritabilă doar ca să te țină în viață, Albăstrelule.

El își smuci mâna, ridicându-se în capul oaselor. Fata continuă:

– Acum poți să termini să-mi citești.

– Lasă-mă-n pace!

Gundhalinu își coborî picioarele peste marginea patului de campanie, sprijinindu-și capul în mâini. Începu să tușească, ursuz.

Blodwed ridică din umeri și se întoarse către Moon, scărpînându-și nasul coroiat.

– Și tu te simți bine. Azi-dimineață am crezut c-ați murit amândoi. În glas i se distingea o urmă vagă de respect.

Moon aprobă, își drese glasul și începu să vorbească, alegând cuvintele cu atenție.

– Mă simt bine. Mulțumesc că mi-ai adus haine. Atinse partea din față a tunicii. Este foarte frumoasă.

Nu-și putea stăpâni surpriza. Pentru o clipă, ochii azurii ai lui Blodwed se umplură de mândrie; apoi și-i plecă spre pământ.

– Sunt doar niște boarfe vechi. I-au aparținut străbunicii mele. Nimeni nu mai îmbracă lucruri din astea... nu mai știe nimeni nici măcar cum să le facă.

Trase canadiana ei albă, murdară, de parcă într-adevăr o prefera pe aceea. Răscoli în cutia de carton și scoase un cub de plastic de mărimea unui pumn. Zgomote neinteligibile umplură aerul din jurul lor precum o perdea de ploaie. Nomada începu să fredoneze o melodie și Moon își dădu seama că fata o distingea cumva dintre pârlăturile radioului.

– Recepția nu-i deloc grozavă în peștera asta, a încercat să-l facă bucăți și să-l transforme într-un emițător. Se strâmbă înspre BZ. Iată cina voastră, zise ea, azvârlind pe pat o cutie de conserve.

Un țipăt brusc în spatele lor o făcu pe Moon să tresară și să se întoarcă. Copilașul ședea în picioare și se tânguia, fluturându-și mâinile înspre cuști.

– Păi, la naiba, nu-ți mai vârî degetele pe-acolo! Uite-o pe-a ta.

Moon prinse cutia care zbură spre ea, se așeză și smulse capacul. Conținutul semăna vag cu o tocană. Se uită la Gundhalinu până când acesta își deschise conserva și începu să mănânce. Îi aruncă o privire țâncului care smiorcăia.

– E... e fratele tău? o întreabă pe Blodwed.

– Nu.

Fața băiețelului era perfect roz și albă ca o figurină de porțelan.

Fata se îndepărtă, ținând în mâini niște carne și o cutie având desenat pe ea un animal. Trecu de la creaturile priponite la cele închise în

cuști, dând fiecareia masa de seară. Moon le privi fluturându-și aripile sau ghemuindu-se într-un colț, gonite de mișcările grosolane ale fetei; observă cum se furișau iarăși mai în față, după trecerea ei.

Încruntată, Blodwed reveni lângă ei și se așeză, ținând în mână o cutie de conserve. Băiețelul se ivi, trăgând-o de haină și scâncind.

– Nu acum! îi vârî în gură o lingură plină cu tocană. Tu cunoști câte ceva despre animale? îi aruncă ea o privire lui Moon.

– Despre astea, nu.

– Atunci, o să faci iarăși ce-ai făcut și ieri, numai că de data asta ai să-mi povestești despre animale. O privi urât, așteptându-se la un refuz. Cred că și unele dintre ele sunt bolnave. Nu... nu știu cum să le îngrijesc. Privirea fixă i se frânse. Vreau să aflu cum anume.

Moon dădu aprobator din cap, înghițind ultima îmbucătură de tocană, și se sculă încet în picioare.

– De unde le-ai căpătat?

– Le-am furat din astroport. Sau le-am luat de la negustori ori din capcane... vulpea pitică, păsările cenușii de-acolo și iepurii. Dar la celelalte nu le știu nici măcar numele.

Moon simți ochii lui Gundhalinu urmărind-o plini de acuzații mânioase, dar îi ignoră și se îndreptă către cel mai apropiat animal, cel mai greu de privit – o pungă tremurândă din piele cu zbârcituri, care se ghemuise într-un cuib de iarbă uscată. Când deschise ușa cuștii, creatura scoase un smiorcăit obscen, arătându-i o gură largă precum o ventuză. Mușcându-și buzele ca să-și înfrângă sila ce-o cuprinsese, sibila se ghemui în fața animalului și, rămânând cât mai nemișcată, îi oferi de la distanță o mână plină cu granule de hrană.

Bolboroseala isterică se potoli treptat și, după ce mai trecu un timp, lighioana își mișcă greoi corpul, înaintând centimetru cu centimetru, și-i tatonă ușor mâna cu botul. Tânăra se înfioră; animalul se retrase iute, apoi reveni. Luă granulele din palmă, una câte una, cu multă delicatețe. Moon îndrăzni să-l atingă cu cealaltă mână; convoluțiile asemănătoare celor ale unui creier erau netede și reci la pipăit, aidoma suprafeței unei perne îmbrăcate în satin. Rămase liniștit și mulțumit sub mâna sibilei, scoțând un sunet asemănător unor bășicuțe care plesnesc.

Ea părăsi încetișor animalul și-și continuă drumul către perechea de

carnivore zvelte, care se agitau înainte și înapoi în cușca alăturată. Urechile li se turtiră, iar colții se iviră albi pe blana întunecată cu desene negre. Comportamentul lor avea un aer felin, așa că Moon începu să șuiere încetișor, scoțând niște sunete cu care acasă își chema pisicile să-i toarcă în poală. Urechile lungi, împodobite cu smocuri, se ciuliră brusc, se învârtiră, se răsuciră ca niște antene de radar... animalele pășiră către ea aproape împotriva voinței lor, atrase de sunet. Moon le întinse degetele ca să le miroasă și simți un fior de plăcere când un obraz de abanos îi mângâie mâna într-un gest de acceptare. Creaturile pisică lunecară de-a lungul gratiilor, cerșind atingerea palmei ei prin strigăte guturale.

Mai încrezătoare, Moon trecu la reptila cu aripi de piele și cu capul ca un târnăcop; la creaturile lunguițe, cu pene moi și fără capete; la pasărea cu penaj ca smaraldul și creastă rubinie care zăcea nemișcată în fundul cuștii. Pierduse noțiunea timpului sau scopului inițial, rămânând doar nevoia pe care o simțea de a comunica, chiar și în cel mai mic grad, cu fiecare creatură, și de a dobândi răsplata sâmburelui lor de încredere... Până când ajunse, în cele din urmă, la capătul raitei prin menajerie și-l descoperi pe băiețel adormit pe genunchiul lui Blodwed și pe aceasta holbându-se la ea cu o invidie tăcută pe chip.

Moon își feri privirea, înțelegând căutătura fetei.

– Sunt... sunt gata să încep Transferul, Blodwed, oricând spui tu.

– Cum ai făcut asta? Cuvintele lui Blodwed o izbiră ca niște lovituri. De ce la tine vin și la mine nu? Sunt animalele mele! Ar trebui să mă iubească pe mine!

Băiețelul se trezi auzindu-i izbucnirea de mânie și începu să plângă.

– Motivul ar trebui să fie evident, murmură acru Gundhalinu. Ea tratează animalele ca pe niște ființe umane, iar tu te porți cu oamenii ca și cu animalele.

Blodwed se ridică furioasă în picioare și Gundhalinu îngheță.

– Blodwed... ele se tem de tine. Fiindcă... Moon se căzni, căutând cuvintele cele mai potrivite pentru gândurile ei. Fiindcă tu te temi de ele, sfârși ea fraza cu asprime în glas.

– Nu mi-e frică de ele! Ție ți-a fost frică.

Moon clătină din cap.

– Nu în sensul ăsta. Vreau să spun... ți-e teamă să le lași să vadă că-ți pasă de ele.

Evită privirea lui Blodwed și se uită iar la cuști.

– Bine, dar eu le hrănesc, fac totul pentru ele. Ce naiba ar mai trebui?

– Să înveți să fii... blândă cu ele. Să înveți că... blândețea nu înseamnă... slăbiciune.

Băiețelul se agăță de piciorul lui Blodwed, continuând să scâncească. Ea îl privi și, șovăind, își puse mâna pe capul lui, înainte s-o urmeze pe Moon înapoi la cuștile cu animale.

Sibila porni iarăși de la creatura ca un creier, ademenind-o în mâini, făcând-o focarul simțurilor sale.

– Întreabă-mă despre ele. Introducere de date...

Auzi întrebarea lui Blodwed și o trase cu ea în jos...

– ...analiză!

Se trezi stând pe podea, epuizată, cu puiul de vulpe pitică al cărui nas cârn îi sugea panglica de la tunică, îi netezi cu grijă coama albă, stufoasă, îi scoase panglica din gură și ghearele ca niște ace din tunică, apoi i-l întinse lui Blodwed.

– Uite, șopti ea cu voce slabă, ia-l în brațe.

Fata întinse mâinile, cu mișcările încetinite de nesiguranță; puiul nu se zbatu și nici nu protestă când Moon îl făcu să alunece în brațele care-l așteptau. Blodwed și-l așează pe burtă, ținându-l acolo aproape cu sfială, începu să chicotească simțindu-l cum își croia drum prin deschizătura canadienei și se ghemuia, lipit de coastele ei. Copilașul se așează la picioarele fetei, întinse o mână după pui și-și băgă în gură degetul mare al celeilalte mâini.

– Ți-am spus... destule?

Moon își întoarse privirea, uitându-se de-a lungul cercului de cuști goale, încă acoperite de vopseaua posomorâtă, verde cu auriu, a unui magazin de animale de casă importate de pe o altă planetă. „Atât de îndepărtată... noi toți, atât de departe de casă.“

– Lissop, starli, aripă-de-liliac... Blodwed le numi pe toate. Am aflat chiar și ce nu e-n ordine cu alea, adăugă ea. N-am hrana potrivită.

Demoralizarea i se citi deodată pe chip. Dar tu ai făcut bine.

O privi iar pe Moon, încercând să spună cuvintele cât mai încurajator cu putință. Strânse puiul în brațe.

– Nu-i așa c-a făcut bine, Albăstruie?

Gundhalinu zâmbi morocănos și făcu un gest de salut în batjocură.

– O nobilă... Se întrerupse.

Trei perechi de ochi se înălțară simultan la sunetul pașilor cuiva care intra în coridor. Poarta se deschise brusc și apărură un bărbat cu fața grosolană, bărboasă. Toate animalele se retraseră de-a lungul pereților.

– Ce vrei, Taryd Roh? Grosolănia revenise în vocea lui Blodwed.

– Șamana vrea să fie reparat ăsta. Întinse un instrument cu un aspect fragil, necunoscut lui Moon. Spune-i Tehnicianului de colo să-nceapă să-și câștige hrana.

– E prea bolnav, replică Blodwed, împingându-și bărbia înainte.

– E viu, rânji Taryd Roh, rotindu-și privirea insistentă către Moon. Și păpușica asta drăguță pe care i-ai adus-o are să-l trezească iar la viață. Ce-ai zice să-mi vizitezi cortul, sibilă mică ce ești?

O mână aspră îi atinse obrazul plin de vânătăi, provocându-i durere. Moon făcu un pas înapoi, plină de dezgust. El râse și trecu pe lângă ea.

– Ascultă, băi rahat, zise Blodwed, ține-te departe de ea! Ea are puterea... într-adevăr.

– Și-atunci ce face aci? pufni batjocoritor nomadul. Tu nu crezi tâmpenia asta superstițioasă, Tehnicianule, nu-i așa? Așeză în fața lui Gundhalinu instrumentul stricat și alături de el, o trusă cu scule. Numai să nu te distrezi prea tare, adăugă el. Pentru că, dacă până mâine nu faci chestia asta să funcționeze, ți-o bag pe gât.

Dădu un bobârnac peste însemnele de pe gulerul lui Gundhalinu; Moon observă cum fața slabă a lui BZ păli, golindu-se de orice expresie.

Taryd Roh îi întoarse spatele și parcurse tacticos încăperea, îndreptându-se către poartă, precum un skule ucigaș printr-un năvod.

Blodwed făcu un semn vulgar cu mâna la adresa celui care pleca.

– Zeilor, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta! Tresări de durere când puiul de vulpe pitică se trezi în interiorul jachetei, zgâriind-o. Se crede Prim-ministru sau ceva în genul ăsta, și asta doar pentru că-i favoritul lui Mami. A fost în Carbuncle și e nebun... de-aia îi place ei așa mult.

Moon îl văzu pe Gundhalinu întinzându-se pe patul de campanie, cu mișcările unui infirm bătrân, apoi întorcându-se cu fața la perete. Nu făcu niciun comentariu.

Blodwed scoase din canadiană puiul care nu mai avea astâmpăr și-l azvârli iarăși în cușcă, aproape cu furie. Moon simți cum nomada cercetează camera din priviri, căutând ceva fără nume care dispăruse de-acolo; rămase cu ochii asupra lui Gundhalinu. Trăgându-l după ea pe copilașul care gângurea, Blodwed ieși pe poartă, lăsându-i pe cei doi cufundați în tăcere.

Moon își croi drum până lângă Gundhalinu și se lăsă în genunchi.

– BZ? rosti, știind că el nu voia ca ea să întrebe, dar știind și că trebuia s-o facă.

Îi atinse umărul. Simți tremurul trupului chiar și prin stofa groasă a hainei.

– BZ...

– Lasă-mă-n pace.

– Nu.

– Pentru numele zeilor, nu-s unul dintre animalele ei!

– Nici eu! Își înfipse degetele în brațul lui, forțându-l să-i ia în seamă prezența.

El se rostogoli pe spate și rămase întins, fixând-o cu ochi pustii.

– Și eu care nu credeam că lucrurile pot fi mai rele de atât....

– Atunci poate că vor începe să se îndrepte, comentă tânăra.

– Nu cred, scutură el din cap. Nu-mi spune c-o să mai existe vreun viitor. De-abia mai pot suporta gândul la ziua de mâine.

Jos pe podea, lângă genunchii ei, Moon zări instrumentul pe care îl

lăsase Taryd Roh.

– Poți să-l reperi?

– Și legat la ochi, răspunse Gundhalinu, cu un zâmbet frânt. Ridică o mână. Dacă-ai avea două mâini sănătoase... Dar n-am.

– Ai chiar trei.

Moon își strânse brațele la piept ca pentru un jurământ de credință.

El înălță și cealaltă mână, așezând-o stângaci peste ale ei.

– Îți mulțumesc. Trase adânc aer în piept și se ridică în capul oaselor. Taryd Roh... înghiți un nod. Taryd Roh m-a prins refăcând circuitele radioului lui Blodwed. După ce a terminat treaba cu mine, două zile n-am mai fost în stare nici să merg. Zeilor, și i-a plăcut s-o facă. Își trecu prin păr mâna tremurătoare. Nu știu cu ce s-a ocupat cât a stat în oraș... dar la asta știu că era bun.

Moon se cutremură, ștergându-și din memorie clipa în care Taryd Roh o atinsese pe față.

– De aceea...? întrebă ea, aruncând o căutătură mâinilor bărbatului și încheieturilor crestate de cicatrice.

– Nu numai asta! Totul! Orice a fost un motiv. Clătină din cap. Sunt un aristocrat, un Tehnician, un Kharemoughi! Să fii tratat precum un sclav de către sălbaticii ăștia... mai rău decât un sclav! Nicio persoană care mai are măcar o urmă de mândrie n-ar mai continua să trăiască în halul ăsta; fără cinste, fără speranță. Așa că am încercat să fac singurul lucru onorabil. Rememoră toate întâmplările cu un calm perfect. Dar Blodwed m-a găsit înainte să fi terminat treaba.

– Ea te-a salvat?

– Bineînțeles. Moon auzi dușmănia din răspuns. Care mai e rostul umilirii unui cadavru? Privi în jos către mâna nefolositoare. Un infirm, totuși... Am încetat să mănânc... până când ea mi-a zis că are să-l lase pe Taryd Roh să mă hrănească. Numai cincisprezece minute și mă putea face să mănânc și rahat. Încercă să se ridice, dar căzu la loc pe pat, tușind până când ochii începură să-i lăcrimeze. Apoi a venit furtuna...

Își desfăcu brațele neajutorat, de parcă ar fi vrut ca sibila să afle cât de mult încercase să facă ce era corect.

Temându-se că a înțeles deja, femeia întrebă doar:

– Și acum?

– Acum totul s-a schimbat. Eu... eu trebuie din nou să mă mai gândesc și la altcineva în afară din mine.

Moon nu-și dădu seama dacă era mulțumit sau doar ranchiunos.

– Mă bucur că n-ai reușit, zise ea plecându-și privirea. Vom merge la Carbuncle, BZ. Știu că vom merge.

„Încă nu s-a terminat.“ Deodată, fu atât de sigură de lucrul ăsta, de parcă în ea s-ar fi trezit la viață un fel de știință a prevederii viitorului.

Gundhalinu clătină din cap.

– Pentru mine nu mai are nicio importanță. E prea târziu, mă aflu aici de prea mult timp. Ridică ușor cu degetele bărbia ei. Dar am să sper, de dragul tău.

– Nu este prea târziu.

– Nu-nțelegi. Trase de închizătoarea hainei. Sunt aici de luni de zile, totul s-a terminat! Festivalul, Schimbarea, plecarea definitivă... de acum toți au plecat în afara planetei și m-au lăsat aici. Pentru totdeauna! Fața lui scofâlcită se contractă. „În vise, țara mea natală aud cum mă cheamă; și să răspund nu pot...”

– Dar n-au plecat! Încă nu s-au întâmpat toate astea.

El căscă gura mare, de parcă ea îi dăduse un pumn. O trase pe pat, alături de el, aproape zgâlțâind-o.

– Adevărat? Cât mai e? Cât? O, zei, spune-mi că-i adevărat!

– Așa e, încuviință ea. Dar nu știu c... cât mai este... vreau să spun, nu sunt sigură... o săptămână sau două, cred, până la festivități.

– O săptămână? îi dădu drumul, rezemându-se iar de perete. Moon... Lua-te-ar, nu știu dacă ești raiul sau iadul: o săptămână. Își frecă mâna pe gură. Cred totuși că ești raiul.

O îmbrățișă scurt, cast, cu fața întoarsă în altă parte. Ea își înălță brațele când bărbatul îi dădu drumul și se agăță de gâtul lui cu o neașteptată recunoștință, șoptind:

– Nu, nu pleca. Mai stai un pic așa. Te rog, BZ, simt nevoia să mai stai puțin așa. Strânge-mă în brațe... „Până când nu se îneacă totul în hidoșenie. Până mai pot simți cum mă strâng brațele lui...”

Gundhalinu se încordă surprins și parcă străbătut de o stranie repulsie. Totuși, brațele lui o încercuiră cu un gest aproape mecanic și o atraseră iarăși către el, protejând-o, răspunzându-i.

„Atât de mult timp...“, amintindu-și de mâinile tandre ale lui Sparks, de parcă toate se petrecuseră cu o zi în urmă... „a trecut atât de mult timp.“ Moon își coborî capul pe umărul bărbatului, lăsându-și trupul parcă să se dizolve, fără să se gândească la nimic, lăsând timpul să se scurgă, simțind doar materialitatea cărnii Kharemoughiului. Acesta conferea materialitate fantomei unui alt trup și se lovi de lanțurile cunoașterii amare din viitor. După o vreme, simți cum brațele lui Gundhalinu se încordează, îi percepu răsuflarea schimbată; simți cum bătăile proprii inimi se accelerează pe neașteptate.

– Vrei tu... cu mine în sandhi câteodată să vorbești? Întrebă el șovăielnic.

– Da, zâmbi ea cu fața îngropată în mâneca lui. Deși eu... n-o vorbesc prea bine...

– Știu. Accentul tău groaznic este, râse bărbatul cu blândețe.

– Așa-i și-al tău!

Îi simți capul sprijinit pe umăr; îl frecă pe spinare cu mișcări lente, liniștitoare, și-l auzi oftând. Treptat, brațele lui își slăbiră încleștarea și căzură în lături; ritmul respirației se schimbă iar. Își înălță capul, îi văzu fața aproape zâmbitoare adormită. Îl lăsă cu grijă pe pat, îi sui și picioarele și-l acoperi cu pături. Îl sărută apoi blând pe buze și se duse la culcușul ei de pe podea.

– Ai reparat-o, ă? Norocul tău, Albăstrelule.

Blodwed se aplecă la intrarea în cameră și luă telemetrul defect pe care îl reparaseră polițistul și Moon, lucrând împreună; în glasul fetei aproape că se simțea ușurarea, dar Gundhalinu auzi doar amenințarea și se încruntă.

– Hei, de ce-ai făcut asta?

De pe umerii lui Moon, păsări albe își fluturară aripile în sus; perechea

de starli se strecură sub patul de campanie la auzul vocii lui Blodwed.

– Ca să le dau puțină libertate, răspunse sibila, cu mai multă siguranță de sine decât simțea.

– O să fugă! De-aia le țin eu în cuști... au să plece dacă nu le țin închise, creaturi tâmpite ce sunt!

– Nu, n-au să plece.

Moon întinse palma plină cu bucățele de pâine. Păsările coborâră zburând în spirală și i se așezară iar pe braț, înghiontindu-se pentru o poziție cât mai bună. Ea le dezmiardă penele răsrânte.

– Dacă le ții în cuști, n-o să le faci să fie ale tale. În niciun caz, dacă nu vei deschide niciodată ușa.

Blodwed traversă camera către ea și păsările zburară iar. Moon îi puse firimiturile în palmă, dar fata strânse pumnul, lăsându-le să cadă pe podea.

– Las-o baltă. Nu vreau! Albastrule, spune-mi o poveste. Se apropie de Gundhalinu și se așeză pe pat. Mai zi-mi ceva despre Vechiul Imperiu.

El se retrase în mod deliberat.

– Nu mai știu alte povești. Le cunoști pe toate.

– Nu-mi pasă. Tu zi-i înainte. Îi scutură brațul. Mai citește-mi din cartea aia. Citește-i ei, doar e sibilă.

Moon își ridică privirea de la păsările care ciuguleau firimiturile din jurul picioarelor ei.

– Stai jos, sibilo, făcu Blodwed un gest poruncitor. O să-ți placă asta. Este vorba despre primul sibil care a existat vreodată și despre sfârșitul Vechiului Imperiu. E cu pirăți ai spațiului cosmic și cu planete artificiale, și cu unii de pe alte planete, și cu superarme, poc!

Râzând, se prefăcu că o dezintegrează pe Moon, cu degetul îndreptat spre ea ca o armă.

– Adevărat? zise Moon uitându-se la Gundhalinu. Se cunoaște într-adevăr ceva despre primul sibil?

Bărbatul înălță din umeri.

– El zicea că totu-i adevărat. Entuziasmul lui Blodwed crescuse odată cu tonul vocii. Hai, Albastrule! Citește partea aia unde ea își salvează Adevărata Dragoste din mâinile piraților.

– El a salvat-o pe ea, tuși indignat Gundhalinu.

– Bine, dă-i drumul și citește.

Se aplecă, iar starlii fugiră, clicăind din gheare când fata cotrobăi pe sub patul de campanie. Găsi cartea ferfenițită și i-o azvârli lui Gundhalinu.

– Și în final, continuă Blodwed, ea crede că el e pe moarte și el crede că ea a murit... e-așa de trist. Rânji cu un aer de vampir.

– Blodwed, îți voi spune eu o poveste, interveni Moon agățându-se de o inspirație neașteptată și văzând-o ca pe o soluție la problema lor. Se așeză pe jos cu picioarele încrucișate; starlii veniră, gonind păsările, și-și lăsară boturile ascuțite în poala ei. Despre mine... adăugă, despre Adevărata mea Dragoste, despre contrabandiști de tehnologie și despre Carbuncle. „Și tu vei asculta și vei înțelege...”

Simți cum inspirația pune stăpânire pe ea, aproape ca o constrângere exterioară.

Spuse din nou povestea; coborând barierele care-i zăgăzuiau emoțiile, permițându-și să vadă iarăși chipul lui Sparks răsând în lumina soarelui, să audă muzica lui plutind în voie pe deasupra mării, să simtă apropierea strălucitoare ca focul a celui iubit... să simtă plecarea lui și, odată cu ea, cum i se smulge o parte din suflet. Și nu uită să spună nimic din toate lucrurile pe care le văzuse și le făcuse...

– Vrei să spui că habar n-aveai că va dura cinci ani ca să ajungi pe Kharemough? Chiar c-ai fost proastă!

– Aflu cu timpul.

Povesti despre oamenii care încercaseră să o ajute; despre prețul pe care îl plățiseră pentru asta.

– Și atunci, pe pieptul bărbatului în negru care omora mersii, am văzut medalia, medalia lui... Era Sparks, în sfârșit îl... îl găsisem.

Plecă privirea, apăsându-și o mână pe obrazul purpuriu; aducându-și aminte doar de mângâierea lui.

– Vrei să spui că... el e Starbuck? șopti Blodwed, plină de uimire și venerație. Fir-aș a dracu'! Adevărata ta Dragoste a ucis mersii... Și... și tu încă-l mai iubești?

Moon încuviință din cap în tăcere; gura îi tremura. „La naiba cu toate, da, îl iubesc!“ Inspiră adânc, luptându-se să se controleze, făcând eforturi să revină în prezent, ca să evalueze reacția lui Blodwed.

Nomada se șterse la ochi pe furiș, apoi se scărpină în cap, firele părului ei scurt ridicându-se precum niște paie.

– Of... nu-i drept! Acum el o să moară și n-o să afle niciodată.

– Ce? încremeni Moon.

– Schimbarea, zise Gundhalinu. Ultimul Festival, sfârșitul Iernii. Sfârșitul Reginei Zăpezii... și al lui Starbuck. Ei se înecă împreună. Asta-i sfârșitul a tot și a toate...

BZ o privi cu o neașteptată înțelegere tăcută.

Moon se ridică pe genunchi și împinse starlii într-o parte, rupând vraja ce-o stăpânise și-i permisesse s-o subjuge pe Blodwed.

– Mama Noastră a Tuturor... nu mai e decât puțin timp! Blodwed, trebuie să ne dai drumul! Trebuie să-l găsec, trebuie să ajungem în Carbuncle înainte de Schimbare.

Fata se ridică în picioare, înăsprindu-se la față.

– Nu trebuie să fac nimic! Voi ați inventat totul, doar ca să vă las să plecați. Ei bine, n-am s-o fac!

– Nu-i o minciună! Starbuck este Sparks, și el are să moară... Nu se poate să fi făcut atâta drum ca să las lucrurile așa! Moon se lupta cu panica ce-i creștea în suflet, simțind cum pierde lupta. Dacă reușesc să ajung în Carbuncle, atunci BZ mă va putea ajuta să-l găsec la timp pe Sparks. Iar dacă el nu se întoarce acolo cât mai curând, cei din neamul lui vor părăsi planeta, lăsându-l aici. N-au mai rămas nici măcar două săptămâni...

– Atunci, peste două săptămâni totul se va termina și niciunuia din voi n-o să-i mai pese chiar de nimic. Așa că puteți să rămâneți aici cu mine pentru totdeauna. Blodwed își încrucișă brațele, fulgerându-i din priviri.

Moon se ridică în picioare, având senzația că pereții de stâncă se strâng în jurul ei.

– Te rog, te rog, Blodwed! Ajută-ne!

– Nu-mi pasă dacă toată povestea asta e adevărată! Nici vouă nu vă pasă de mine – de ce-ar trebui să-mi pese mie de voi?

Blodwed prinse mâneca tunicii lui Moon și trase de pânza subțire, sfâșiind-o pe jumătate, apoi ieși din încăperea, trântind poarta în urma ei.

– Chestia asta nu pot s-o înțeleg, murmură BZ, cu un ton aflat undeva între ironie și disperare. Poveștile pe care le-am citit aveau întotdeauna finaluri fericite.

Întinsă pe jos, dar fără să doarmă, târziu în noapte, Moon simți cum starlii care dormeau lângă ea se treziră și ciuliră urechile. Ascultând și ea, auzi sunetul pașilor cuiva care se apropia pe coridor. Se sculă în capul oaselor, clipind orbită de strălucirea radiatorului. BZ se ridică și el; tânăra își dădu seama că, asemenea ei, extraplanetarul rămăsese treaz jumătate de noapte, suferind în tăcere. „Oh, Doamnă, e Blodwed, care s-a răzgândit...”

Poarta se deschise brusc, dar silueta care prindea contur în lumină nu era a lui Blodwed. Moon sesiză că Gundhalinu aproape își ținea respirația. Ea rămase liniștită ca o moartă, paralizată.

– Trezește-te, sibilă mică. Am venit să-mi arăți secretele tale... și să te nvăț câteva dintr-ale mele.

Taryd Roh străbătu încăperea, dându-și jos canadiana de pe umeri. Moon se ridică în picioare cu greutate, cu mișcări lente. „El nu crede... Mamă, te rog, Mamă, lasă-mă să mă trezesc!” Se împletici retrăgându-se când văzu că visul nu se destramă, iar rugăciunile ei zburaseră nebăgate în seamă. Simți cum mâinile lui Gundhalinu o apucă de umeri și o trag către el.

– Las-o-n pace, pui de cățea ce ești, dacă nu vrei să-ți pierzi puțină minte pe care-o ai.

Taryd Roh izbucni în râs.

– Nici tu nu crezi ce spui, darămite eu! Nu te băga-n chestia asta, Albastrule! Altfel, o să-ți arăt eu ce-i aia durere adevărată.

Strânsoarea lui BZ își pierdu toată forța. Brațele îi căzură în lături și el se trase mai în spate. Moon își încheștă dinții ca să-și înăbușe un strigăt. Însă când Taryd Roh se întinse spre ea, Gundhalinu făcu o mișcare în față și-l izbi în beregată cu o lovitură îndelung exersată.

Nu avea însă niciun pic de forță, așa că nomadul Roh îi pară brațul, i-l răsuci, și-l aruncă pe polițist peste cuști. Gundhalinu se împinse de la perete, dar înainte să-și recapete echilibrul, pumnul greu al lui Taryd Roh îl doborî în genunchi, iar o cizmă îl trimise, rășchirat, pe podea. Apoi Taryd Roh ajunse iar la tânără, cuprinzând-o în brațe. Gura lui o acoperi pe a sibilei; înnebunită, Moon se zbatu până când îi găsi o buză și-și vârî dinții în ea, simțind cum sângele lui se amestecă cu propria-i salivă.

Cu un strigăt de durere, bărbatul o împinse deoparte. Moon fu gata să cadă, clătinându-se în încercarea de a se ține cât mai departe de el.

– Ești blestemat, Taryd Roh! Acum ai luat nebunia sibililor, tu, cel fără de Mamă, și nu mai e nicio speranță pentru tine!

Vocea ei izbucni ascuțită precum țipetele păsărilor care băteau din aripi deasupra capului său. Cu toate acestea, el continuă să se apropie, cu sângele strălucindu-i pe față și cu totul altă nebunie lucindu-i în ochi. Moon se agăță de sârma porții încuiate, urlând:

– Blodwed! Blodwed!

Degetele bărbatului i se încheștară în jurul gâtului, iar ea icni și-și pierdu vocea când durerea îi înaintă treptat de-a lungul brațelor, paralizându-i mișcările. El o smuci de acolo.

Un starl îi atacă piciorul, înfigându-și ghearele groase prin stofa pantalonului, în carne. Colții se încheștară în gambă; Taryd o trase mai departe pe tânără, scuturând din picior ca un cal năvălaș, până ce reuși să azvârle animalul peste perechea sa, care îi dădea târcoale. Însă când își strânse iarăși mâinile în jurul gâtului sibilei, începu să se clatine, pierzându-și toată vloga.

– Cățea ce ești! mormăi el, cu vorbele îngroșate de frică. Își duse mâinile la cap, împleticindu-se, se răsturnă și căzu, întinzându-se nemișcat pe podea.

Moon rămase în picioare deasupra lui, vorbind răgușit:

– Te voi învăța eu câteva secrete, necredinciosule.

Păși peste trupul inconștient și alergă către locul unde Gundhalinu încerca nesigur să se scoale. Se strădui să-l sprijine cu mâinile ei împovărate de durere și teamă și-i zări vânătaia de pe frunte.

– BZ, te simți bine?

El o privi, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Întrebi dacă mă simt eu bine? îi prinse fața în palme și o ținu așa mult timp, apoi brațele lui o înlănțuiră, strângând-o lângă inimă; Moon își lăsă fruntea pe gâtul lui. Mulțumesc, zeilor... mulțumesc, zeilor, suntem bine amândoi!

– Ei bine, dar ce credeți voi că... faceți aici?

Blodwed năvăli prin poartă și se opri brusc la vederea corpului întins jos, pe podea. Starlii stăteau în preajma lui, precum vânătorii în jurul prăzii, mârâind amenințător. Își ridică privirile către Moon și Gundhalinu, aflați de partea cealaltă a încăperii; sibila văzu întrebarea care-i apărea în ochi și răspunsul pe care-l căpătă fără s-o mai rostească.

– Tu... tu i-ai făcut asta? întrebă pe jumătate înspăimântată.

Moon făcu un gest de încuviințare.

Blodwed căscă gura de uimire.

– E mort?

– Nu. Dar mâine, când se va trezi, o să... o să înceapă să înnebunească. O să fie mai nebun. Moon înghiți deodată un nod.

Fetița se uită la fața inertă a lui Taryd Roh, apoi își ridică iar privirile. Pe chip i se citea un ciudat amestec de emoții; încet-încet, mânia se desprinsese de celelalte sentimente și se risipi. Scotoci în interiorul canadienei, scoase tranchilizatorul și-i reglă scala. Se aplecă și lipi țeava armei de tâmpla lui Taryd.

– Nu, n-o să înnebunească.

Apăsă butonul; corpul zvâcni.

Moon tresări și-l simți pe Taryd cum devine rigid. Totuși, în sufletul ei nu existau nici milă, nici remușcare.

– Adio și n-am cuvinte. Blodwed dădu arma deoparte. I-am spus c-o

să-i pară rău dacă încearcă să-ți facă vreun rău. Își înalță capul și-i privi iarăși pe cei doi, cu o expresie mai profundă decât simplul simț al proprietății și mai puternică decât frustrarea. Lua-v-ar naiba, acum chiar c-ați făcut-o lată! Când o să afle Mami ce s-a întâmplat, o să vrea să vă jupoaie de vii – ea obține tot ce vrea, așa că n-am s-o pot opri. Toți cred că-i sfântă, dar în realitate este doar nebună. Se șterse la nas. Bine! Bine, bine, nu vă uitați așa la mine! Am să vă dau drumul.

Moon se clătină pe picioare când pricepu, în sfârșit, răspunsul și căzu în genunchi.

Frigul pătrunzător de dinaintea zorilor o sfredelea pe sibilă, chiar și prin îmbrăcămintea etanșă și masca de lână maro-cenușie pe care și-o trăsese pe față. Stelele pâlpâiau pe cupola neagră a cerului, iar zăpada se întindea argintată dincolo de gura căscată a peșterii, în lumina unei luni geboase.

– N-am văzut niciodată o noapte așa frumoasă!

– Nici eu. Pe nicio planetă. Gundhalinu se foi sub păturile termice, printre pachetele cu provizii bine legate în fața glisorului încărcat până sus. Și n-am să mai văd niciodată, chiar dacă ar fi să trăiesc până la Noul Mileniu.

Inspiră adânc și tuși chinuitor când aerul înghețat îi atacă plămânii încă nevindecați.

– Vrei să taci odată? Blodwed se ivi pentru ultima oară lângă ei. Vrei să trezești toată tabăra? Uite! Vârî ceva în poala lui Gundhalinu; Moon recunoscu trei cuști mici. Duceți-le înapoi la astroport. Nu le pot ține aici.

Vocea îi era extrem de încordată. Gundhalinu strecură cuștile sub pături, alături de el.

Nomada se îndreptă către celelalte cuști pe care le îngrămadise lângă intrarea în peșteră. O descuie pe prima dintre ele.

– Și le-azvârl afară pe toate blestemele astea sălbatice, care nici măcar pe tine nu te plac, continuă pe un ton acru, uitându-se la Moon.

Păsările flutură din aripile cenușii, rostogolindu-se uimite afară din cuști, direct pe sol. Se ridicară din zăpadă și zburară, țipând libere. Fata smuci ușa celei de-a doua cuști; iepuri de casă cu blana albă ieșiră în salturi, căzând peste picioarele lor, și alergară țopăind sub

lumina lunii, fără niciun zgomot.

Blodwed deschise și ultima cușcă, scuturând-o; puiul de vulpe pitică se rostogoli afară, scuipând indignat. Fata îl împinse cu piciorul în zăpadă.

– Hai, pleacă naibii de-aici!

Puiul se așeză scheunând dezorientat, cu blana lui argintie zbârlită în toate direcțiile; se ridică iarăși, tremurând, și se strădui să se întoarcă din nou în locul ce însemna căldură și adăpost. În drumul lui, dădu peste piciorul lui Blodwed; scheunând, se frecă lingușitor de cizma ei îmblănită la exterior.

Blodwed trase o înjurătură, se aplecă și-l luă de jos.

– Atunci bine... și vocea i se frânse. Am să păstrez restul animalelor! O privi din nou pe Moon. Însă acum știu să le îngrijesc mai bine. Vor dori să rămână cu mine.

Sibila se mulțumi să încuviințeze din cap, neîncrezându-se în vocea ei.

– Cred că ați luat tot ce vă trebuie. Blodwed dezmiardă cu gesturi stângace capul puiului. Chiar și telemetrul. Rugați-vă să-l fi reparat bine, Albastrule.

– Și-acum ce-o să faceți? zise Gundhalinu. Când nu mai aveți pe nimeni să vă mai repare lucrurile astea... și nici vreun mijloc de a căpăta altele? Voi ați uitat să mai trăiți ca adevărații păstori și vânători... nu sunteți decât niște paraziți.

– N-am uitat, replică fata disprețuitoare. Cunosc și metodele vechi. Mami n-o să trăiască veșnic, indiferent ce-ar crede. Am să pot avea grijă de mine însămi... și de toți ceilalți, odată ce voi fi la conducere. N-am nevoie de tine, străinule! Se șterse la ochi. Sau de tine, adăugă și o îmbrățișă brusc pe Moon. Așa că mai bine ați pleca de-aici. Duceți-vă să-l găsiți pe Sparks, înainte să fie prea târziu.

Moon o strânse tare în brațe, uitându-i și iertându-i toate relele. Simți puiul de vulpe zvârcolindu-se între trupurile lor.

– Am să-l găsesc.

Împinseră împreună sania pe câmpul acoperit cu zăpadă și Moon se instalează la comenzi. Porni sursa de alimentare, urmând instrucțiunile predate fără chef de Gundhalinu.

– Hei, Blodwed! Polițistul se răsuci și-o privi peste umăr. Ține asta! Azvârli cartea ferfenițită. Nu cred c-am să mai vreau s-o recitesc.

– Dar nici eu n-o pot citi, e în limba ta.

– Mai înainte nu te-a oprit amănuntul ăsta.

– Plecați odată de-aici, lua-v-ar naiba! Flutură cartea ca pe o amenințare, dar Moon îi zări zâmbetul pe buze.

Sibila aprinse farul saniei și începură călătoria finală înspre nord.

Arianrhod stătea pe tronul din sala de audiențe unde, peste mai puțin de două săptămâni, avea să-l primească pe Prim-ministrul întregii Hegemonii în ultima sa vizită oficială. Se întrebă așa, într-o doară, dacă va avea milă de ea. Astăzi însă venea doar Comandantul Poliției și nu-i trebuia prea multă imaginație ca să ghicească motivul vizitei. Faptul că PalaThion apărea aici în persoană trebuia să fie un indiciu asupra gradului de reușită a acțiunii lui Starbuck.

PalaThion își lăsă escorta printre nobilii care ședeau la taclale în partea îndepărtată a sălii, probabil pentru ca aceștia să nu fie siliți să ingenuncheze. Nici ea nu mai era dispusă să ingenuncheze, acum că devenise Comandant – o mică victorie pe care o dobândise, singura de altfel. Arianrhod zâmbi în sinea ei când polițista își scoase casca și se înclină oficial.

– Maiestate!

– Comandante PalaThion, arăți îngrozitor, probabil că muncești din greu. Plecarea oamenilor tăi de pe Tiamat nu înseamnă sfârșitul lumii, să știi. Trebuie să ai grijă de tine sau vei îmbătrâni înainte de vreme.

PalaThion o privi cu o dușmănie prost disimulată și cu o disperare abia perceptibilă.

– Maiestate, există lucruri mai rele decât bătrânețea.

– Nu-mi pot imagina vreunul, replică Regina, rezemându-se de spătar. Cărui fapt îi datorez această vizită, Comandante?

– Două lucruri le socotesc mai rele: crima și măcelărirea ilegală a mersilor. Din tonul glasului se înțelegea că amândouă aveau aceeași importanță pentru ea. Am venit cu un mandat de arestare pentru Starbuck, sub acuzațiile de crimă și omorâre a mersilor de pe pământul aparținând unui extraplanetar numit Ngenet. După cum știți, el interzisese Vânătoarea pe plantația sa. Ochii ei priveau acuzator.

Arianrhod ridică din sprâncene, cu o surprindere doar parțial

disimulată.

– Crimă? Trebuie să fie vreo eroare sau altă explicație.

– Am văzut cu ochii mei un cadavru și corpurile mersilor. PalaThion clipi când îi reveni amintirea și colțurile gurii i se lăsară în jos. N-a fost nicio eroare și nu există altă explicație. Îl vreau pe Starbuck și îl doresc acum... Maiestate.

– Bineînțeles, Comandante. Vreau să-l chestionez eu însămi în legătură cu acuzațiile. (Nu mai aflate nimic despre reapariția lui Moon. Dar acum...) Sparks! zise ea.

Privi peste albul sălii către locul unde acesta stătea printre nobilii care veniseră cu costumele de Festival pentru a fi examinate de Regină. Bogătașii izbutiseră deja să obțină prototipurile cele mai frumoase și mai complexe ale fabricanților de măști și să aibă costume care să se asorteze acestora. Stăteau toți laolaltă, precum niște superbe animale fantastice, privind-o impasibile, cu fețele lor totemice de mutanți, creaturi provenite dintr-o halucinație provocată de droguri.

Sparks veni iute la chemarea lui Arianrhod. Îl privi cum se mișca, observând că vesta albastră fără mâneci și pantalonii strânși îi accentuau suplețea mișcărilor. Totuși, expresia lui era falsă, iar gravitatea nepăsătoare îl făcea la fel de străin ca orice mască de festival. Îngenunche în fața ei cu o slugărnice tăcută, ignorând-o complet pe PalaThion. Regina nu era sigură dacă grosolănia era calculată sau doar vinovată; știind că el se simțea vinovat față de femeie, dar neînțelegând niciodată motivul.

– Da, Maiestate.

Ea îi făcu semn să se ridice.

– Unde este Starbuck, Sparks?

Bărbatul o privi cu uimire, apoi își veni iute în fire.

– Eu... ăă, nu știu, Maiestate. A părăsit palatul. Nu mi-a zis când se-ntoarce. Rânji sarcastic, arătându-și curiozitatea. Nu vorbește cu mine.

– Comandantul PalaThion a venit să-l aresteze pentru crimă.

– Pentru crimă? se-ntoarce Sparks către polițistă.

Veninul se ivi în ochii acesteia când îi întoarse privirea și nu dispăru

când se uită spre Arianrhod.

– Cât de bine și-a ales momentul plecării!

– Haide, Comandante, făcu Regina iritată. Crezi că pot citi mințile? Să știi că nu închid ochii la crimele supușilor mei. (Expresia lui PalaThion spunea că n-ar fi fost surprinsă ca ambele afirmații să fie neadevărate.) Vreau să știu mai multe amănunte. Spuneai că ai văzut tu însăși cadavrele? Ale cui cadavre?

– Am văzut un cadavru... dacă nu puneți la socoteală leșurile mersilor.

PalaThion înghiți un nod, de parcă pentru ea constituia ceva mai mult decât o simplă amintire neplăcută. Sparks se juca cu agatele de la capetele centurii sale, lovindu-le de coapsă ca pe-un bici și strâmbându-se la fiecare lovitură.

– Era cadavrul unui dillyp.

– Un Dulău! nu-și putu ea reține disprețul din glasul ușurat.

– Nu, Maiestate, zise cu răceală PalaThion. Un dillyp. Un cetățean liber al Hegemoniei, un oaspete al cetățeanului Ngenet. Fusesse înjunghiat. Conform declarațiilor lui Ngenet, altă musafiră a lui lipsea și se presupune că a murit. Este vorba despre o cetățeană a acestei planete, o femeie din neamul văratic, pe nume Moon Dawntreader. Trupurile mersilor fuseseră mutilate.

– Mutilate? repetă Sparks puțin cam tare.

Arianrhod simțise privirea insistentă a lui PalaThion îndreptată către ea când rostise numele lui Moon: „Bănuiește.“ Era totuși pregătită pentru asta și-și păstră neschimbată expresia de dezgust politicos.

– Numele ăsta mi-e vag cunoscut... Nu-i o rudă de-a ta, Sparks?

– Da, Maiestate. Bărbatul își cuprinse încheietura mâinii și Arianrhod îi văzu unghiile mușcând din carne. Dacă vă aduceți aminte, era... verișoara mea.

– Condoleanțele mele, vorbi ea fără pic de căldură.

PalaThion o privea nici uimită, nici dezamăgită, ci cu o expresie ce împletea ambele sentimente.

– Revenise în mod legal pe planetă. A dispărut cu aproape cinci ani în urmă. Propria ei voce scârțâia.

– Cred că-mi amintesc de întâmplare. Și credeam că acela a fost sfârșitul; dar nu s-a întâmplat așa.

– Ce-ați vrut să spuneți, că mersii erau... mutilați? zise iarăși Sparks. Cum anume mutilați?

– Am la sediul central o înregistrare filmată, dacă îți plac astfel de lucruri, Dawntreader.

– La naiba, nu asta am vrut să... vreau să știu ce i s-a întâmplat lui Moon!

– Sparks! Arianrhod se aplecă, cu gest de avertizare tăcută. La urma urmei, este verișoara lui, Comandante. Bineînțeles că-l preocupă ce i s-a întâmplat. „Lua-l-ar dracu’“, adăugă în gând, văzându-l cât era de preocupat.

– Fuseseră... jupuiți, Maiestate, se încruntă PalaThion.

– Jupuiți? Regina privi către Sparks cu o neîncredere voalată și zări surpriza din ochii lui. Starbuck n-ar face niciodată așa ceva. În ce scop?

– De vreme ce este omul dumneavoastră, ar trebui să-i cunoaște-ți mai bine motivele. PalaThion își pipăia centura cu arme, apropiindu-se extrem de mult de aroganță. Cine altul ar fi avut posibilitatea să înece atâția mersi dintr-odată?

„Nu-mi place asta. Nu-i pot pricepe îndeajuns gândurile.“ Arianrhod pipăi spiralele transparente ale brațului tronului.

– Păi, Comandante, îți spun sincer, chiar dacă el ar fi făcut asta, nu văd de ce ești atât de preocupată. În scurt timp va fi mort, atunci când va veni Schimbarea. Ridică din umeri cu o acceptare fatalistă și o urmă de zâmbet.

– Legea nu poate conta pe asta, Maiestate, rosti PalaThion, aruncându-i o privire mușcătoare. În plus, moartea aceea ar fi prea ușoară pentru el.

Sparks se întoarse; se abținu să spună ceva și-și trecu mâna prin păr.

Dintr-odată, Arianrhod își simți sângele vâjâindu-i prin urechi.

– Vorbește pentru tine însăși, extraplanetaro! Îți sugerez să te preocupe propria-ți soartă de după Schimbare, iar pe-a noastră să ne-o

lași nouă în grijă.

– Soarta Voastră și a mea se află în strânsă legătură, Maiestate, de vreme ce Tiamat aparține Hegemoniei.

Reginei i se păru că „aparține“ fusese subtil accentuat, totuși siguranța polițistei cedă chiar în momentul cacealmalei, iar neîncrederea în sine o readuse la locul său. PalaThion știa – da, știa – că Iernaticii aveau anumite planuri; dar la fel de sigur știa că era incapabilă să le oprească.

– În orice caz, îl vreau pe Starbuck pentru interogatoriu și sper că veți coopera, zise polițista sec, fără să spere absolut nimic.

– Bineînțeles, voi face tot ce pot ca această neplăcere să fie rezolvată. Arianrhod descâlci colierul din mărgele de cristal ce se revărsa pe pieptul cămășii ei argintii. Dar Starbuck acționează pe propria răspundere, el vine și pleacă atunci când îi place. Nu știu când o să-l mai văd.

Gura lui PalaThion se strâmbă cu scepticism.

– Oamenii mei îl vor căuta, de asemenea. Desigur, m-ar ajuta mai mult dacă mi-ați spune numele lui.

Arianrhod îi făcu semn lui Sparks să urce pe podium și-i mângâie cu mâna brațul dezgolit. Îl simți înfiorându-se, de parcă atingerea ei îl ardea cu un foc rece.

– Îmi pare rău, Comandante. Nu pot dezvălui nimănui identitatea lui. Ar însemna o violare a încrederii, a întregului concept al poziției lui în societate. Dar voi fi cu ochii pe el...

Întinse mâna ca să atingă o buclă din părul lui Sparks și-o încolăci în jurul degetului; bărbatul o privi cu o teamă bruscă. Regina zâmbi, și zâmbi și el, îndoielnic.

– Îl pot descoperi eu însămi. Și când o voi face, îl voi lua cu forța! PalaThion făcu plecăciunea cuvenită și ieși.

Sparks pufni în râs, eliberându-și tensiunea.

– Chiar sub ochii ei!

Arianrhod își permise să i se alăture, fără o adevărată plăcere, amintindu-și de vremea când râsul reprezenta un lucru simplu,

avându-și rădăcinile în bucurie, nu în durere...

– Ce rușine că nu-și va da seama niciodată ce-a pierdut. „Dar trebuie să mă conving de asta.“ Pentru o vreme, Starbuck va trebui să poarte masca Omului Obișnuit.

Redevenind sobru, Sparks dădu afirmativ din cap.

– Asta-mi convine, mormăi el cu amărăciune.

– Ce s-a întâmplat pe plaja aceea? se aplecă Arianrhod înspre bărbat, stăpânindu-l cu privirea.

– Ți-am spus tot ce știam, tot ce-am văzut! Am omorât mersii, ca de obicei, și i-am lăsat ca să-i găsească Ngenet. Nimic altceva! Își încrucișă brațele pe piept: Nu știu ce s-a întâmplat după aia. Pentru numele Doamnei, aș fi vrut să... Cuvintele răsunau ca o jalnică rugă pentru ceva pierdut și dorit.

Ea își feri privirea, simțindu-și fața cuprinsă de o emoție indefinibilă. „Chiar așa? Atunci, pe toți zeii, sper să nu afli niciodată!“

– Pe ochii Doamnei!

Glisorul derapă și se opri.

Gundhalinu imită în șoaptă blestemul înăbușit al sibilei exasperate. O nouă întindere de teren dezgolit, pietros, le bloca urcușul pe versantul altui deal. Polițistul nu văzuse niciodată, și nici nu se așteptase să vadă, ținutul aflat dincolo de portul spațial atunci când nu era acoperit de metri de zăpadă troienită. Tiamat ajunsese însă din nou la vara orbitală cât timp el fusese ținut prizonier; și acum intra în vara deplină a Schimbării, când Gemenii atingeau punctul de periabsidă al drumului lor în jurul Porții Negre. Influența gravitațională a Porții intensifica activitatea solară a stelelor gemene; dezghețând încet această planetă înghețată, făcând ca regiunile ecuatoriale să devină treptat insuportabil de fierbinți.

În ultimele câteva zile, pe măsură ce-și croiseră drum în afara pustietății negru-argintii unde-și aveau nomazii tabăra, vremea le fusese favorabilă. Singurătatea vastă, strălucitoare, se întinsese ca un covor imaculat la poalele piscurilor vulcanice, roase de ghețari, sub puritatea perfectă a cerului, zi după zi. Și pe zi ce trecea, deși ei călătoreau spre nord, temperatura scădea treptat spre punctul de îngheț, iar la zenitul sorilor chiar îl depășea. Mulțumirea lor se transformase în blesteme din pricina zădărnicii planurilor, pe măsură ce tot mai multe petice de piatră dezgolită și de tundră blocau drumul glisorului.

Gundhalinu ieși încetișor de sub grămada de piei și pături, își târî picioarele până în partea din față a vehiculului și-i ridică tălpile, ferind partea fragilă de dedesubt. Moon se opinti cu toată greutatea, împingând glisorul și laolaltă îl târâră în susul interminabilei pante. Bărbatul privi umbrele gigantice proiectate de soare pe sol, care le reproduceau înaintarea poticnită, încercând să ignore benzile de metal încins ce-i strângeau pieptul... și conștiința faptului că slăbiciunea lui silea o fată să facă toată munca grea; era conștient că ea se descurcase bine complet singură și fără să se plângă.

Ajunseră în sfârșit în vârful dealului, unde începea coborâșul înzăpezit. BZ exhală răsuflarea pe care o ținuse și, odată cu ea, ieși spasmul de tuse profundă pe care și-l înfrânase. O simți pe Moon venind lângă el, împingându-l la loc pe scaunul din sanie.

– Cât mai avem? se încruntă ea, trăgându-i iarăși blănurile până sub bărbie, cu un gest de infirmieră arțăgoasă.

Nu mai avea plante medicinale și el știa că tânăra pricepuse că tusea lui se înrăutățise din nou. Zâmbi scurt și clătină din cap.

– Puțin. Poate peste înc-o zi vom fi acolo.

„Astroportul. Salvarea. Raiul.“ Gundhalinu nu recunoștea că nu-și putea aminti dacă trecuseră cinci sau șase zile de când călătoreau. Nu-și permitea să creadă că trecuse prea mult timp sau că putuse greși calculele.

– Cred că trebuie să facem tabăra acolo jos, arătă Moon.

Bărbatul îi văzu înfiorarea când o biciuire de vânt înțepătoare ca gheața lovi creasta dealului.

– Sorii apun deja, adăugă ea privind peste dealurile nesfârșite ce se pierdeau către marea din depărtare, apoi ridică ochii la cerul indigo, care se întuneca. Se face prea rece pentru tine ca să mai călătorești. El o auzi inspirând brusc mai sonor decât oftatul vântului: BZ!

Privi în sus, urmărindu-i mâna, neștiind la ce să se aștepte, dar în niciun caz la așa ceva.

Din zenitul negru-albăstrui cădeau stele. Nu erau însă stelele de sticlă sfărâmată ale acestei planete a iernii... ci stelele care străluceau în vise, cele pentru care un om putea să moară, stelele imperiului, grandorii și gloriei... imposibilul transformat în realitate.

– Ce... ce sunt astea?

Auzi în vocea lui Moon uimirea și groaza nenumăraților băștinași de pe șapte planete diferite, de-a lungul unui mileniu, atunci când fuseseră martori la ceea ce vedea acum.

Cele cinci nave stelare se măreau cu fiecare bătaie de inimă a lor, armoniile de culoare și intensitate modificându-se și reordonându-se odată cu schimbarea paralaxelor, construind o complexitate în complexitate, precum lumina care se revarsă prin prisme de apă

curgătoare. Gundhalinu privi cum cele cinci nave se realiniază încet, deplasându-se într-o formație în cruce; văzu jocul focului lor rece împrăștiindu-se și fuzionând într-o stea imensă, simbolul Hegemoniei. Culorile străluceau minunat într-o muzică pe care aproape o puteai auzi, umplând cerul cu toate nuanțele, cu toate imposibilele transformări ale aurorei ce acoperea cerul nopților de pe planeta sa natală...

– Prim-ministrul? E Prim-ministrul? ajunseră la el cuvintele lui Moon, înăbușite de obrăzarul protector și de mâna ei ridicată.

El înghiți un nod, apoi încă unul, incapabil să răspundă.

– Sunt nave! răspunse sibila de una singură, când bărbatul n-o făcu. Sunt doar nave. Cum pot fi reale și, în același timp, atât de minunate?

– Sunt Kharemoughi.

I-ar fi putut răspunde: „Imperiul“ sau „Zei“. Nu-i spuse că erau nave obișnuite, înfășurate în mantii de proiecții holografice ca să uluiască o lume supusă. Se uită la fata orbită de venerație și luă zâmbetul de pe fața ei drept apreciere.

– Zău? Ea îi atinse cu blândețe obrazul și-și întoarse atenția către cer când formația se descompuse iarăși, flăcările se domoliră și tăciunii aprinși căzură pe pământ... înapoia dealurilor, la numai două culmi depărtare de ei. Ia uite! Se smulse din uimirea care-o cuprinsese: Ăla trebuie să fie aeroportul! BZ, mai avem puțin. Putem ajunge acolo diseară. Nori de chiciură îi crescuseră în jurul obrazilor și fața i se îmbujoră de emoție. Ajungem la timp!

– Da, inspiră el adânc. E timp destul. Slavă zeilor! Privi cum ultima dintre nave se stinse ca o lumânare în spatele dealurilor înzăpezite. „Diseară...“ Nu e nevoie să ne grăbim în seara asta. Încă o zi nu mai contează. Și mâine este foarte bine.

– În câteva ore am fi acolo, îl privi ea surprinsă.

Polițistul ridică din umeri, privind tot în depărtare.

– Poate c-așa e. Începu să tușească și-și înăbuși accesul cu palma.

Moon îi puse o mână pe frunte, ca și cum i-ar fi controlat temperatura.

– Cu cât mai repede te vede un tămăduitor... un medic... cu atât mai

bine.

– Bine, dădaco!

Ea-i dădu un ghiont. Gundhalinu rânji, înflăcărarea revenindu-i când Moon porni sursa de alimentare. Glisorul trecu silențios peste culme și porni în jos, ascunzând până și luminile stârnite de asolizarea navelor. Ore... numai câteva ore până când va reveni la viață, până își va redobândi traiul pe care aproape că-l pierduse pentru totdeauna, singura viață care merita să fie trăită. Zei, da, voia să ajungă în seara asta la astroport!

Atunci, oare de ce spusese „mâine“? „Și mâine este foarte bine.“ Își mișcă mâinile pe sub pături, deplasând animalele lui Blodwed, care se bucurau de căldura trupului său – rămăseseră doar două. Pasărea verde murise cu trei, patru nopți în urmă. Dimineața îi făcuseră un mormânt mic în zăpadă. *Acolo singur plec eu...* Rostise cu voce tare aceste cuvinte, îngenunchind în zăpadă, sub prezența tăcută a cerului.

Le rostise din ochi la fiecare revărsat de zori, când se trezea descoperindu-se liber și o vedea pe fată în cortul gonflabil... destul de aproape ca s-o atingă, dar nemaiațingând-o niciodată din acea noapte. Îi veghease somnul, visele care îi treceau peste chip... fața bălană și părul răvășit, alb ca zăpada, paloarea sălbatică, nenaturală, ce-i era mai familiară acum decât propria piele smeadă: toate îi deveniseră deodată frumoase și adevărate. În închipuirea lui, o ținuse iarăși în brațe, îi sărutase buzele ca s-o trezească în zori... și în această pustietate fără de sfârșit, bărbatul fusese liber într-un fel cum nu fusese niciodată, liber de trecutul și de viitorul său, de codurile rigide care-i defineau existența. Aici el plutea fără formă, ca un embrion, și nu se rușinase simțind o dorință arzătoare pentru fata primitivă, cu ochii ca ceața și ca agatul.

O văzuse trezindu-se din vise neplăcute, sub sărutul său imaginar, rămânând întinsă și privindu-l cu un zâmbet somnoros. Văzuse cum ochii ei se umpleau de înțelegere și recunoscuse dorința ezitantă de a răspunde, care-i umplea trupul. Însă doar ochii lui întrebaseră și doar ochii ei îi răspunseseră. Iar acum o altă dimineață n-avea să mai existe...

Ajunseră pe culmea unui ultim deal, înfrigurați și suferinzi; tăcuta strălucire din zori a astroportului se deschise înaintea lor precum un soare răsărind la miezul nopții. Domul scund al complexului subteran era o proeminență vastă pe șesul îndreptat spre mare, aproape un oraș

în toată puterea cuvântului; o lumină nepământească îi inunda suprafața curbată. Acum nu se mai zărea niciun semn al navelor stelare; suprafața impenetrabilă a cupolei nu era întreruptă de nicio deschidere. Departe, la orizont, pâlpâia forma de scoică a neadormitului Carbuncle.

Gundhalinu oftă, liniștindu-și apăsarea dureroasă din piept. Moon ședea tăcută în fața comenzilor; bărbatul se întreabă dacă era uluită la vederea primului astroport pe care-l zărise vreodată... până când își aminti că acesta nu era primul ei port stelar. Mâna fetei se întinse brusc și-i apăsă umărul, într-un gest care mai degrabă cerea liniștirea decât o oferea. El își înălță palma ca s-o acopere pe-a ei, dar constată că degetele refuzau să-l asculte. Coborî brațul.

– Nu-ți face griji, murmură polițistul cu stângăcie. Mai bine am coti la stânga, să ne apropiem de intrarea principală. Securitatea va fi sporită de un câmp magnetic pentru vizita de stat... nu vreau să pățim ceva din pricina măsurilor lor de prevedere.

Ea îl ascultă, continuând să fie tăcută. Prins în capcana neașteptatei sale incapacități de a o atinge ca s-o liniștească, pe ea sau chiar pe sine, Gundhalinu privi domul înălțându-se înaintea lor.

Mai aveau o sută de metri până la intrarea principală, când în jurul lor se revărsară lumini și o voce imaterială le ordonă să se oprească. Patru oameni... purtând uniforma albastră despre care Gundhalinu aproape că uitase cum arăta, se apropiară de ei cu precauție; știa că în interior erau mai mulți care supravegheau glisorul. Vizierele căștilor lor erau coborâte; nu-l putea recunoaște pe niciunul. Faptul că știa că erau oamenii lui nu-l consola, nici nu-l liniștea. Rămăsese încremenit, cu o stinghereală vinovată, de parcă era un criminal, și nu o victimă.

– Încălcați o zonă interzisă. (El recunoscu însemnele de grad ale unui sergent, dar nu și vocea acestuia.) Îndepărtați-vă, iubitori ai Mamei, și dacă ați adus cu voi mai mulți din clanul vostru de hoți, luați-i și pe ei, înainte de a vă folosi drept ținte vii.

Gundhalinu își înăspri vocea.

– Cine dracu' te-a învățat procedura, sergent?

Sergentul tresări, prefăcându-se surprins.

– Cine dracu' vrea să știe?

Făcu un semn din mână. Doi dintre oamenii săi o înconjurară pe

Moon, iar al treilea îl trase pe Gundhalinu din sanie. Picioarele acestuia cedară și se așează în zăpadă, fără prea multă ceremonie.

– Lasă-l în pace!

– Luați-vă mâinile de pe ea!

Protestul său mânios se auzi odată cu cel al lui Moon, când sibila porni către el și cei doi oameni o smuciră înapoi. Gundhalinu își împinse gluga pe spate și-și scoase obrăzarul. În mod deliberat, vorbi în klostan, limba de bază de pe Portul Nou:

– Îți spun eu „cine vrea să știe“, sergent. Inspectorul de Poliție Gundhalinu vrea să știe.

Sergentul își împinse în sus viziera căștii, holbându-se.

– Voi, zei...

– Gundhalinu e mort!

Al treilea polițist se uită cu atenție la el.

– Pe mileniul care vine, este chiar el!

Moon se eliberă și-l ajută să se ridice. Gundhalinu își șterse pantalonii și se înălță cu o demnitate lentă.

– Rapoartele despre moartea mea au fost premature, își puse brațul în jurul fetei, sprijinindu-se pe umărul ei.

– Inspectore! Sergentul se repezi să ia poziția de drepti. (Gundhalinu asocie un nume fetei lui: TessraBarde.) Credeam că bandiții v-au făcut de petrecanie, domnule. Dați-i o mână de...

– Mă simt bine. Gundhalinu clătină din cap, în timp ce Moon își intensifică strânsoarea într-un gest protector, de apărare, refuzând să se desprindă de el. Sunt bine acum, zise uitând dintr-odată de frig și de oboseală, simțind cu ușurare căldură și putere.

– Bine-ați venit înapoi, Inspectore! Ați făcut-o exact la timp. Unul dintre polițiști îi strânse mâna și o examinează cu curiozitate pe Moon; Gundhalinu simți că se nasc implicații. Cine-i prietena dumneavoastră, Iubitoare a Mamei?

– E bine să fii înapoi acasă, habar n-aveți cât de bine e.

Aruncă o privire obrazului lipsit de mască al lui Moon, îi văzu suspiciunea temătoare și înțelese, în sfârșit, că o parte din nesiguranța ei tăcută se concentrase asupra lui. Îi zâmbi liniștitor și simți strânsoarea ei domolindu-se.

– Însoțitoarea mea a fost prizonieră împreună cu mine. Înainte de a mai povesti despre noi amândoi... amână el momentul când știa că va trebui să mintă... ne-ar fi de folos o masă caldă și un loc să ne odihnim.

El tuși sfâșietor, subliniindu-și starea.

– Inspectore, după cum știți, domnule... îl auzi pe TessraBarde, lo... ăă, localnicii nu au voie să intre în complex.

– Pe toți zeii, sergentule! Își pierduse răbdarea. Dacă bandiții Iernatici n-ar fi pătruns în afurisitul ăsta de complex, n-aș fi acum aici pe jumătate mort! Și dacă n-ar fi existat această femeie, n-aș mai fi existat deloc! Porni către intrarea în tunel, susținut încă de brațul lui Moon. Aduceți-ne sania!

Nimeni nu mai obiectă.

Jerusha își frecă ochii și-și înăbuși un căscat cu palma. Zumzetul a aproape cincizeci de conversații se rostogolea pe deasupra și în jurul ei, se înălța către tavan și era reflectat îndărăt, adormind-o. Astăzi rămăsese trează timp de douăzeci de ore, după o altă noapte de somn întrerupt; chiar și această poziție onorantă, așezată la principala masă a sălii, printre semizeii Adunării Hegemonice, se transformase într-un alt test de rezistență. După ora de la bordul navei Prim-ministrului și a Apărării, se aflau acum în miezul zilei, și nu în toiul nopții; ca atare, noaptea devenise zi pentru fiecare dintre cei delegați să-i întâmpine.

În seara asta dăduse mâna cu însuși Prim-ministrul Ashwini, purtând o uniformă de gală a Comandantului Poliției, încărcată cu destule galoane și alămuri pentru a se lua la întrecere cu soarele. Sau așa crezuse ea până când văzuse îmbrăcămintea de ceremonie a lui Ashwini, din brocart cu pietre prețioase, splendid croită pentru a sublinia fiecare linie a trupului său încă tânăr... Ce vârstă avea oare, judecând după timpul real? Patru sute de ani? Cinci sute? Până și Arianrhod simțea probabil un fior de invidie la imaginea a tot ceea ce reprezenta el. (Fusesse cuprinsă de o plăcere secretă aflând că Arianrhod nu avea permisiunea de a participa la acest banchet.) Prim-ministru pe viață, Ashwini îi urmase la putere tatălui său ca un

element din spectacolul Hegemonic în secolele de după perioada în care visurile Kharemoughului de a domina planetele de aceeași categorie fuseseră spulberate de indiferența fundamentală a spațiului și timpului galactic. O salutase pe Jerusha cu o curtenie politicoasă, în care ea îi citise neîncrederea la găsirea unei femei în această postură. Șeful Justiției, Hovanesse, stătea acum lângă el, dar Jerusha era aproape indiferentă la genul de rapoarte pe care acesta le primea despre ea.

Un servomecanism se opri lângă ea, îndepărtă cu dexteritate al șaselea sau al șaptelea fel de mâncare, neatins, și-i așază un altul în față. Jerusha își sorbi ceaiul, privind petele de grăsime rotindu-se pe suprafața lui aburindă, neagră-roșiatică. Opărise ceaiul până când lingurița fusese gata să se dizolve și spera că va fi destul de tare s-o țină trează.

– Vă reținem de la adevăratul somn de noapte, Comandante?

Jerusha se întoarse, plină de vinovăție, să-l privească pe bărbatul din dreapta ei, Primul Secretar, Temmon Ashwini Sirius, un fiu natural al Prim-ministrului. Era un bărbat drăguț, cu o piele de culoare deschisă și oase mari pentru un Kharemoughi, în jurul vârstei mijlocii. Ultimul aspect o surprindea, căci Prim-ministrul însuși arăta mai tânăr. Dar amănuntul părea mai puțin surprinzător decât existența unui bastard printre membrii Adunării, acest depozitar de bază al aroganței Kharemoughi. În mod evident, Temmon Sirius își câștigase o faimă considerabilă ca politician luptător pe planeta lui natală, și asta-l îndemnase pe Prim-ministru să încalce tradiția și să-l „aleagă” într-un post vacant din Adunare. În prima oră, Jerusha purtase o conversație banală cu el și cu Președintele Camerei, îmbrăcat regește, din stânga ei, a cărei colonie pătrunzătoare o făcea să strănute. Conversația murise însă de la sine și femeia fusese recunoscătoare când ei își lăsasera atenția atrasă în altă parte.

– Nu, bineînțeles că nu, Secretare Sirius, murmură ea și, amintindu-și în sfârșit de bunele maniere, își trecu un deget pe sub marginea aspră, împletită a gulerului înalt.

– Abia dacă v-ați atins de mâncare. Și asta după toate chinurile celui mai bun bucătar al dumneavoastră de a ne face pe plac. Coaja de canawba este excelentă.

Vorbea klostan cu ușurință; un lingvist desăvârșit, ca majoritatea tehnicienilor Kharemoughi. „Dar ce mai are el de făcut toată viața?” îi zâmbi prostește. „O, zei, scoateți-mă de-aici...”

– În domeniul meu de activitate nu particip la multe dineuri cu douăsprezece feluri de mâncare. După atâția ani, graiul ei i se părea mai străin decât tiamatana. Cred că n-am să fiu la înălțimea provocării. „A niciunei provocări!”

– Gustă pepenele galben, Comandante. Aprobă când ea ridică, ascultătoare, lingura zimțată și continuă: Cred că a te bucura de mâncarea bună este singura cale de a supraviețui plictiselii groaznice a acestor afaceri de stat. Și a bea băuturi bune...

„Deci asta ți-a dezlegat limba.“ Înghiți altă lingură de pepene, dându-și seama brusc de faptul că îi plăcuse, împotriva voinței sale. „Oh, ce dracu’... să trăiești într-o lume de vis pentru o oră; asta va trebui să-ți ajungă pentru toată viața. Prefă-te că totul a ieșit așa cum ai vrut tu și că nu se va sfârși odată cu plecarea definitivă.“ Jerusha privi afară spre întinderea impunătoare, roșie-aurie, a câmpului de asolizare, unde navele Adunării veniseră să se odihnească precum o cenușă stinsă, ca mii de monede bătute, după splendoarea învăpăiată a coborârii lor. Rețelele energetice ale câmpului și anexele sale periferice erau acoperite cu lumină, precum suprafața coagulată a unui șuvoi de lavă. Și, pentru o clipă, femeia simți un val de mândrie și de plăcere la vederea celor mai incredibile realizări ale omenirii; fiindcă se afla printre cei mai de seamă cetățeni ai săi; pentru viitorul mai glorios ca niciodată care i se întindea înainte... făgăduiala sirenei care o ispitise să plece de pe lumea natală. „Și pentru ce...?” Privi din nou de-a lungul meselor dispuse sub formă de arbore la fețele ca niște frunze însuflețite mișcându-se în vânt, la chipul lui Sirus; gândind, pe neașteptate, cu durere: „BZ... acest moment trebuia să-ți aparțină ție, nu mie.“

– Cum s-a-ntâmpat că...

– Iertați-mă, Comandante. Sergentul din gardă pătrunsese între ei, scuzându-se: Iertați-mă, domnule.

– Ce este, TessraBarde? Jerusha nu putea recunoaște urgența deosebită din tonul lui.

– Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă, dar m-am gândit că ați vrea să aflați... tocmai ce l-am găsit pe Inspectorul Gundhalinu.

Lingura Jerushei zdrăngăni peste petalele farfuriei sale în formă de floare.

– E mort.

– Nu, doamnă, eu însumi l-am văzut. L-a adus o băştinaşă. Un medic îl examinează chiar acum, în spitalul...

– Unde-i? o întrebă Jerusha pe cea mai apropiată tehniciană, când intră din holul aripii spitalului în camera de consultație.

Îl lăsase pe TessraBarde să-i dea o explicație Primului Secretar, sperând, dar nepăsându-i prea mult dacă scuzele ei fuseseră suficiente.

– Unde-i inspectorul Gundhalinu...?

– Înăuntru, Comandante, arată femeia cu bărbia, mâinile fiindu-i pline cu echipament.

Jerusha trecu prin cea de-a doua uşă, crezând doar pe jumătate că odaia nu avea să fie pustie.

– Gundhalinu!

Camera nu era goală şi numele lui îi explodă pe buze cu mai multă tulburare decât intenţionase.

De unde şedea bărbatul se răsuşi s-o privească; picioarele îi atârnavă peste marginea mesei de consultații, era dezbrăcat până la brâu, iar un medic îmbrăcat în albastru îi plimba în dreptul pieptului un aparat de diagnosticare. Jerusha îi putea număra toate coastele ce-i ieşeau prin piele ca nişte doage de butoi. Îi văzu chipul şi nu-şi putu crede ochilor pe când înregistra amănuntele: scofâlcit, neras, ştirb. Când se opri în faţa lui, îl văzu bătând după o cămaşă, apoi îi făcu semn medicului să se îndepărteze, îşi mişcă mâinile prin aer, iar în cele din urmă şi le încrucişă peste piept, întocmai ca un băieţel ruşinat.

– Comandante...

„Da, pe toţi zeii, tu eşti asta, BZ...” Femeia îşi stăpâni impulsul de a-l îmbrăţişa ca o mamă, distrugând astfel complet demnitatea lui şi a ei.

– Nu eşti o privelişte prea plăcută, zise ea, zâmbind, până când crezu că nu mai putea suporta.

– Zeilor! Scuzaţi-mă, Comandante... nu credeam să vă văd astfel... adică, vreau să spun, atât de prezentabilă...

– BZ, tot ceea ce contează cât de cât pentru mine este dacă tu eşti o realitate. În cazul asta, festivitatea de sus nu este, la urma urmei, lipsită de sens.

Fața lui se strâmbă într-un zâmbet.

– La fel de real ca și venirea lor.

Se gârbovi, ridicând o mână ca să-și acopere gura când încep brusc să tușească.

– Te simți bine? Doctore, care-i problema?

Jerusha se întoarce către tehnician și-și dădu seama pentru prima oară că în cameră mai exista o a patra persoană, stând tăcută într-un colț.

Medicul ridică din umeri.

– Epuizare fizică. Pneumonie dusă pe picioare...

– Nimic care să nu se poată rezolva cu câteva antibiotice, îl întrerupse brusc Gundhalinu. Și o mâncare caldă, pentru prietena mea și pentru mine.

Zâmbi iute spre necunoscuta tăcută, iar medicului îi azvârli o privire dezaprobatore.

– Să văd ce pot face, Inspectore.

Medicul părăsi încăperea, cu un chip complet inexpressiv. Jerusha se întrebă dacă își ascundea astfel iritarea sau un simplu chicotit.

– Dacă aș fi știut, aș fi adus cu mine toată mâncarea care mi-a rămas. Prima jumătate a dineului meu la nivel de stat ar fi putut hrăni toată populația muritoare de foame a planetei.

Curiozitatea o făcu să înainteze în timp ce vorbea, uitându-se peste chiuvete și rafturi umplute cu medicamente, pentru a o studia pe tăcuta observatoare. O fată cu pielea albă, îmbrăcată într-o canadiană albă, cu o vânătaie în curs de vindecare pe față; „o băștinașă”? Jerusha se încruntă. Fata îi întoarce uitătura, dar nu cu timiditatea speriată la care se așteptase, ci cu o fixitate cercetătoare. Ceva îi părea familiar...

Gundhalinu îi urmări privirea insistentă și vorbi un pic prea iute:

– Comandante, aceasta e Văratica ce mi-a salvat viața. Ea m-a adus înapoi la timp pentru plecarea definitivă. Moon, apropie-te și fă cunoștință cu Comandantul PalaThion: Dacă pe planeta asta există cineva care să te poată ajuta să-ți găsești vărul, atunci ea e aceea. Am fost luat prizonier de către bandiți, doamnă, și ea la fel. Dar ea...

Jerusha lăsa cuvintele să se rostogolească pe deasupra sa nebăgate în seamă. „Moon... Văratăică... Moon Dawntreader Văratăică!“ Nevinovata răpită, musafira omorâtă a lui Ngenet, clona pierdută a Reginei... **clona Reginei!** Da, recunoștea acea față, acum că o vedea în sfârșit cu claritate. O străbătu un fior rece: „Ce caută aici? Cum poate să se afle aici, cum poate să fie cea care l-a adus înapoi? Nu ea...“ Fata veni lângă Gundhalinu; mâinile bărbatului se strânseseră protectoare peste ale ei. „El nu știe că e proscrisă, oare nu-și aduce aminte de ea?“

– Comandante PalaThion, zâmbi Moon și neliniștea i se citi deodată pe față.

– Ce cauți...

– Comandante, îmi asum răspunderea pentru aducerea ei...

Gundhalinu se opri când o mulțime de voci umplu camera exterioară. Jerusha văzu cum se luminează la față, iar apoi cum este cuprins de panică atunci când își dădu seama ce limbă se vorbea.

– Sfinte...! Comandante... Moon, zise el, smucind canadiana de pe spatele fetei, am nevoie de haina ta.

Moon îl lăsa s-o ia, ba chiar îl ajută s-o îmbrace, de parcă îi înțelegea cumva stânjeneala. Polițistul coborî de pe masă, încheindu-și canadiana până sus, când Primul Secretar și Președintele Camerei intrară, urmați de cel puțin șase comeseni și însoțitorii lor. Jerusha îi salută și văzu mândria lui Gundhalinu.

– Comandante! Primul Secretar Sirius le răspunse la salut printr-o înclinare a capului. Când am aflat că ofițerul dispărut era din neamul nostru, am decis că trebuie să venim și să-l felicităm noi înșine pentru faptul că s-a-ntors nevătămat.

Privi de la Gundhalinu la Moon și iarăși la Gundhalinu, de parcă nu putea crede că un Kharemoughi ar fi putut vreodată să arate astfel.

– Inspector BZ Gundhalinu, sadhu, salută Gundhalinu din nou, de parcă trebuia s-o dovedească.

Brusc, Jerusha fu mulțumită că-și petrecuse ultima lună de nopți nedormite, ascultând fără chef sandhi vorbită, special pentru această ocazie. Încă nu putea desluși toate convoluțiile rangurilor.

– Tehnician de rangul al doilea, Sadhanu, bhai, vă... mulțumesc tuturor că ați venit. Este cea mai mare onoare, este cel mai înălțător

moment din viața mea.

– Gundhalinu-eshkrad. Expresia lui Sirus se relaxă la auzul complimentului și la asigurarea verbală că se aflau totuși în prezența unui aristocrat. Clasei și familiei tale prestigiu aduci că, la o astfel de vârstă tânără, deja inspector ești.

– Vă mulțumesc, sadhu.

Pistruii lui Gundhalinu se înroșiră. Încercă să-și rețină un acces de tuse, dar nu reuși; ei îl așteptară să termine, cu simpatie politicoasă.

– Cel mai bun ofițer al meu a fost el. Lipsa i-am simțit-o extrem de mult.

Jerusha fu încântată de privirea surprinsă a lui Gundhalinu atunci când auzi omagiul, și încă rostit în sandhi. Moon stătea între ei, tăcută, zâmbind când îl privi pe BZ, de parcă într-adevăr ar fi înțeles ce se spusese despre el. Jerusha îi observă pentru prima oară tunica; culorile ei amplificau ciudățenia pielii ei deschise la culoare și a părului argintat de lumină. Era costumul tradițional al nomazilor din Iarnă; ea văzuse o singură dată unul, etalat ca o raritate în vitrina unei prăvălii de antichități din Labirint. „Cine ești tu, fetițo?”

Îl auzi însă doar pe Secretarul Sirus prezentându-se și ridicând o palmă în sus, într-un gest ce constituia echivalentul Kharemoughi al strănerii de mână. Moon deveni pe neașteptate rigidă la auzul numelui său. Gundhalinu făcu un pas în față, ridicându-și mâna. O clipă de stânjeneală trecu printre ei ca o scânteie electrică, înainte ca palmele să li se întâlnească. Polițista observă că mâna lui Gundhalinu nu se putea deschide complet; degetele îi erau chircite ca niște clești. Văzu apoi cicatricele alb-roz încrețindu-i încheietura în partea interioară. „O, zei, BZ...”

Sirus continuă să facă prezentările. Gundhalinu își menținu un chip inexpressiv atunci când parfumatul Președinte al Camerei refuză să-i atingă mâna. „Oare crede că-i molipsitor?” se încruntă Jerusha. Când vedea tăieturi la încheietură, Jerusha își dădea seama imediat ce însemnau și știa că și Kharemoughii recunoșteau ce se petrecuse.

– Tu... probabil că îngrozitoare greutăți ai îndurat, pierdut în sălbăticie după ce nava de patrulare ți s-a prăbușit, Inspectore Gundhalinu. Cuvintele lui Sirus ofereau posibilitatea unei explicații.

– Eu... eu pierdut n-am fost în sălbăticie, Secretare Sirus, spuse împietrit Gundhalinu. Am fost de către bandiți făcut prizonier. Ei m-

au tratat... rău. Își plecă ochii sub greutatea privirilor reunite, lungi, și-și lipi încheieturile de coapse. Dacă nu era femeia aceasta, niciodată nu m-aș mai fi întors. Ea mi-a salvat viața. Întinse mâna, prinse cotul sibilei și o trase în față. Aceasta e Moon Dawntreader. Văratăică.

Expresia lui îi spuse fetei de onoarea care îi era acordată. Zâmbi înspre el, apoi îl privi pe Sirius cu o bruscă încordare.

– O băștinașă? rosti Președintele cu voce sonoră de băutură. O ignorantă barbară a salvat un inspector Kharemoughi? Asta nu prea mă amuză, Gundhalinu-eshkrad, nu mă amuză deloc.

– N-am intenționat să fac o glumă. Gundhalinu își înălță capul, cu vocea dintr-odată blândă și rece. Nu este o sălbatică neștiutoare. Este cea mai înțeleaptă și mai nobilă ființă umană din această încăpere. Este o sibilă.

Grijuliu, îi trase într-o parte gulerul tunicii; Moon își ridică bărbia cu mândrie ca să arate o rană de cuțit pe jumătate vindecată și un trifoie tatuat. Jerusha se strâmbă. „Pentru numele Luntrașului, acum chiar că ai făcut-o!”

O surprindere instinctivă se ivi pe fețele privitorilor; Președintele era însă prea amețit ca să mai fie respectuos și să-și aducă aminte de bunele maniere.

– Ce înseamnă asta pe planeta unde ne aflăm? Poți s-o îmbraci într-o robă și eshkrad să-i spui, dar asta din ea o Tehniciană nu va face. O sibilă pe lumea asta... Se opri brusc, când cineva îl apucă din spate, bolborosindu-i cuvinte tăioase, neinteligibile.

Jerusha o urmărea pe fată și-i văzu obrajii colorându-se de parcă înțelesese fiecare cuvânt rostit acolo. Moon se îndepărtă câțiva pași de Gundhalinu, cu brațele țepene, și spuse într-o bombastică limbă sandhi:

– Eu doar o cupă sunt care cunoaștere cuprinde. Și înțelepciunea celor care beau din mine înțeleaptă mă face. Proștii fac o sibilă proastă, oriunde ea se află.

Jerusha tresări și clătină din cap. Fețele Kharemoughilor se încrețiră de uimire.

– Să te ofensăm n-am intenționat, zise Sirus în grabă, împăciuitor. De vreme ce o femeie sfântă ești pentru cei din neamul tău, meriți și respectul nostru, sibilo. Zâmbi scurt, autocritic. Dar sandhi unde a

învăţat ea, Comandante?

– Eu am învăţat-o, rosti Gundhalinu, înainte ca Jerusha să pregătească răspunsul care era evident. Bărbatul îşi trecu braţul în jurul umerilor lui Moon şi o trase către el. Cu tot respectul datorat distinsului Preşedinte, aş dori să spun că, dacă pe ea Gundhalinu-eshkrad o voi face, dacă ea soţia mea va fi, onoarea întregii mele clase ea o va înălţa.

De data asta, uimirea se aproprie de groază pe feţele lor. Jerusha privi cu ochi mari, la fel ca şi ceilalţi.

– ...Înspăimântător... auzi ea vocea piţigăiată a unei femei aflate undeva mai în spate.

– Gundhalinu-eshkrad, îşi schimbă Sirius poziţia, stânjenit, aţi avut mari greutăţi de îndurat, înţelegem asta...

Gundhalinu şovăi în faţa dezaprobării lor unanime. Braţele i se înmuiară, dar mâinile îi rămaseră pe umerii lui Moon.

– Da, sadhu, murmură el, dar nu vreau insultată s-aud că e. Ea mi-a salvat viaţa.

– Bineînţeles, surâse iarăşi Sirius. Dar nu intenţionezi cu ea să te căsătoreşti... Privi de la unul la celălalt.

– Ea iubeşte pe altcineva, spuse BZ, aproape cu tristeţe.

Moon se răsuci sub mâinile lui ca să-l privească.

– Deci, cu ea te-ai căsătorit? Întrebă indignat Preşedintele. Mândrie nu ţi-a mai rămas deloc? Eşti atât de degenerat? Să spui un astfel de lucru fără ruşine! Eşti deja unul care a ratat sinuciderea!

Sensul acuzei putea fi şi acela de laş.

Gundhalinu inspiră adânc, şuietând.

– Am încercat această onorabilă faptă. Nu e vina mea că n-am reuşit! Îşi întinse mâinile.

– Este întotdeauna greşeala unui om cu adevărat superior atunci când nu reuşeşte. Vorbea o altă persoană oficială, necunoscută Jerushei. Cineva care a ratat sinuciderea nu merită să trăiască.

Pavăza asaltată a respectului de sine a lui Gundhalinu se sfărâmă cu

totul; se retrase împleticindu-se câțiva pași până la masa de consultație și se agăță de ea, de parcă înseși acele cuvinte fuseseră o lovitură mortală.

– Iertați-mă, sadhanu, bhai, pentru... pentru că mi-am făcut de rușine clasa și familia. Nu putea nici măcar să-i privească. N-am meritat niciodată onoarea respectului dumneavoastră sau a prezenței aici. Dar vă merit disprețul și repulsia. Nu sunt mai bun decât un sclav, decât un animal târător.

Brațele începură să-i tremure; Jerusha se apropie rapid ca să-l susțină, înainte de a se prăbuși.

– Ce-ați pățit, oameni buni?! se răsti ea peste umăr, fără să-i mai pese. Ce vreți de la el? Vreți să-i tăiați iarăși venele, să priviți cum i se scurge încet-încet „onoarea“? Unul din neamul vostru, un ofițer curajos, cuviincios, a trecut prin iad și a fost destul de puternic ca să supraviețuiască, iar voi nu-i puteți spune decât „omoară-te“?!

– Comandante, nu ești una de-a noastră, spuse calm Sirius. Gundhalinu... înțelege, dar tu nu vei putea niciodată să-nțelegi.

– Mulțumesc zeilor pentru asta.

Jerusha îl ajută pe Gundhalinu să urce pe masă, nesalutând atunci când persoanele oficiale care murmurau începură să părăsească încăperea. Auzi vocea Președintelui ridicându-se intenționat pentru a-l denumi pe Gundhalinu printr-o formă de adresare rezervată pentru cel mai de jos Neclasificat. Gura polițistului tremura; înghiți convulsiv.

– Cetățene Sirius! vorbi Moon pe neașteptate.

Jerusha folosi chemarea lui Moon ca pe o scuză pentru a se întoarce, în vreme ce Gundhalinu își recăpăta stăpânirea de sine. Îl văzu pe Sirius ezitând în prag și observă strădania fetei de a-și înfrâna mânia în timp ce-l privea. Reuși s-o facă; Jerusha sesiză că supărarea fusese coplesită de o altă emoție mai importantă.

– Eu... eu să vă vorbesc trebuie.

Sirius își ridică sprâncenele și aruncă o privire spre Gundhalinu.

– Cred că deja prea multe cuvinte s-au spus.

Ea scutură din cap cu o hotărâre încăpățânată, părul ei lins, de culoare deschisă, fluturând în aer.

– Despre... despre altcineva.

– În calitate de sibilă îmi ceri asta?

Altă negare din cap.

– V-o cer ca nepoată.

Membrele lui nu mai încercară să-l deplaseze. Ultimii Kharemoughi care ieșeau priviră în spate și simțiră ceva, dar ieșiră pe coridor. Jerusha clipi și-l simți pe Gundhalinu îndreptându-se în capul oaselor.

– E vorba despre fiul dumneavoastră. De la ultimul Festival.

Ochii lui Sirus scrutară iute în trecut. Încuviință o dată din cap, apoi, privindu-i pe cei doi polițiști, îi indică lui Moon cealaltă încăpere. Ea ieși în urma lui, privind peste umăr.

Ochii lui Gundhalinu o urmăriră, de parcă faptul că o pierdea din vedere era mai mult decât putea el îndura; dar fața îi era lipsită de speranță.

– BZ... Inspectore Gundhalinu! îi reclamă atenția Jerusha cu o voce ascuțită.

– Doamnă... Capul lui se răsuci ascultător, dar neatent.

Jerusha ezită, brusc nesigură de ceea ce urma să facă.

– BZ... n-o iubești cu adevărat pe fata asta, nu-i așa?

El înghiți un nod.

– Ce-ar fi dac-o iubesc, Comandante? Poate fi scandalos, dar nu-i o crimă.

– BZ, tu chiar nu-ți dai seama cine-i ea?

Bărbatul o privi fără să răspundă și ea îi citi vinovăția pe față.

– E fata pe care am pierdut-o odată cu contrabandiștii acum cinci ani. Insistă, spunându-i ceea ce BZ știa deja, sperând că va fi îndeajuns. E o proscrisă, o persoană revenită în mod ilegal pe planetă. Va trebui deportată.

– Comandante, eu nu pot... Mâna sănătoasă i se strânse pe tăblia capitonată a mesei.

– BZ, dacă într-adevăr o iubești, atunci acest lucru nu trebuie să fie o problemă, zâmbi încurajator Jerusha. Însoară-te cu ea. Ia-ți zborul, cu ea lângă tine ca soție.

– Nu pot.

Gundhalinu luă o sondă ascuțită de pe tava de la capătul mesei și-i încearcă vârful în palmă.

– Doar n-o să-i lași pe snobiiăștia ipocriți...

– Nu-i asta, se crispă el. Și să nu mai vorbești astfel despre conducătorii Hegemoniei. Au tot dreptul să mă critice.

Jerusha deschise gura, apoi o închise din nou.

– Moon nu s-ar mărita cu mine. Puse sonda la loc. Ea e... ăă, legată prin jurământ, adăugă bărbatul, de parcă acea relație neoficială de căsătorie continua să fie nepotrivită pentru o anume parte a minții sale. E legată de vârul ei... fiul Primului Secretar Sirius. Privi iar către ușa de la intrare, incredul. Îl iubește. A încercat în tot acest timp să ajungă în Carbuncle ca să-l caute. Vorbea sec, aidoma cuiva care citește un raport. Numele lui e Sparks Dawntreader.

– Sparks?

– Îl cunoașteți?

– Da, și-l cunoști și tu. L-am salvat odată din mâinile negustorilor de sclavi, în ziua ultimei tale vizite la palat. După aceea l-a agățat Arianrhod și de atunci este unul dintre favoriții ei la curte. Asta l-a transformat într-un depravat.

Gundhalinu se încruntă.

– Atunci e posibil...

– Ce să fie?

– Moon crede că el a devenit Starbuck.

– Starbuck! Jerusha își duse o mână la frunte. Da... da, se potrivește. Zei, vă mulțumesc! Și-ți mulțumesc și ție. Se întoarce către bărbat. Încerc de mai mult timp să aflu cine e Starbuck, așa că acum îl voi putea înhăța pentru crimă și pentru omorârea ilegală de mersi.

– Crimă? tresări Gundhalinu.

Ea încuviință.

– A ucis un dillyp sau i-a lăsat pe Dulăii lui s-o facă. Crezusem că o omorâse și pe Moon... dar și numai atât e de-ajuns. De data asta am s-o rănesc pe Arianrhod acolo unde-o doare!

„Deci, ai devenit mai ticălos decât mi-am imaginat vreodată, Dawntreader.“ Își reaminti un băiat bătut zdravăn, cu un fluier sfârâmat, un ucigaș în negru suprapus peste imaginea unui țârm acoperit cu cadavre. „Nici în cele mai nebunești coșmaruri ale mele nu mi-am imaginat că ai să cazi de atât de sus.“

– I-am... promis lui Moon că o să-l găsim... că o să-l ajutăm, dacă vom putea. Dacă n-o să putem noi, îl va prinde oricum Schimbarea.

– Nu fi prea sigur de asta. Deci, Moon încă îl dorește, chiar și după ce ea trebuie să-l fi văzut ce-a făcut pe plaja aceea?

Jerusha fu lovită de tulburătoarea înțelegere a faptului că Sparks le aparținuse în egală măsură lui Arianrhod și lui Moon... și încă le mai aparținea. „Clona lui Arianrhod.“

– De unde știți? zise Gundhalinu.

– N-are importanță. Femeia atinse cu mâna un dispozitiv metalic în formă de con, atașat de senzori cu ventuze.

– Ea spune că încă îl iubește. Nu poți înceta așa, pur și simplu, după atâția ani... Vrea să știe doar dacă Sparks are pentru ea aceleași sentimente.

O pâlpâire de speranță pierdută ieși la suprafață.

„Asta-i într-adevăr tot ce dorește?“

– BZ, n-o pot lăsa liberă în oraș. Jerusha clătină din cap, pipăindu-și însemnele de pe guler. Îmi pare rău, dar nu pot să risc.

– Nu înțeleg. N-are de gând să contamineze pe nimeni. Voi rămâne cu ea până-l vom găsi pe Sparks.

– Și-apoi ce-o să faci?

El ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă.

– Nu știu... Comandante, Schimbarea este extrem de aproape și, când se va produce, n-o să mai conteze dacă Moon a fost sau nu în afara

planetei. Văraticii urăsc ideea în sine. Ea a stat doar câteva săptămâni pe Kharemough. Ce rău poate să facă?

– Mă întrebi ce rău poate să facă aici o sibilă, când ea își cunoaște motivul existenței? ripostă femeia aproape cu mânie. Dacă izbutim să-l înhățăm pe Starbuck, poate să împartă aceeași celulă cu el. Dar altfel, crede-mă, este mai bine pentru toți cei implicați ca ei doi să nu se mai vadă niciodată.

– Nu pot crede că aud asta de la dumneavoastră. Cuvintele erau îngreunate de o acuzație posomorâtă.

– Nici mie nu-mi vine să cred că te aud spunând că ea nu-i o amenințare! Gundhalinu, ce naiba s-a strecurat în timp? Nu-mi forța mâna, BZ. Fii un Albastru cumsecade și acceptă faptele; nu mă face să te rănesc acum.

– Țin la ea. Mi se pare că trebuie să însemne ceva.

Începu să tușească, apăsându-se pe piept.

– Mai mult decât datoria ta în fața legii?

– E doar o văratică nevinovată! De ce naiba n-o putem lăsa în pace?

Replica sună ca venind din partea unui om aflat în suferință; Jerusha își dădu seama că bărbatul își era cel mai necruțător inchiizitor.

– Nu e o Văratică oarecare, BZ, zise ea fără chef. N-ai observat niciodată cât de mult seamănă cu Arianrhod?

Expresia de pe fața lui spunea că n-o credea în toate mințile.

– Gundhalinu, vorbesc serios! Am toate motivele să cred că Regina și-a făcut cumva niște clone. Iar singurul motiv posibil pe care l-ar putea avea ar fi acela că ea nu dorește sfârșitul Iernii. Îi explică totul, fiecare detaliu al dovezilor. Așadar... Moon este o sibilă. Nu pot risca lăsând-o pe Arianrhod să pună mâna pe... pe ea însăși, deținând o astfel de armă ucigătoare. Ea face tot ce poate ca să-și mențină puterea în același stadiu. „Și continuă să corupă tot ce atinge pe lumea asta.“ Iar eu fac tot ce pot să mă asigur că n-o să scape basma curată. Asta include ținerea lui Moon cât mai departe de ea.

– Nu pot crede așa ceva. Gundhalinu clătină din cap și ea își dădu seama că el cu adevărat nu putea să creadă. Moon... Moon este o persoană cum n-am mai întâlnit niciodată. Nu seamănă deloc cu

Arianrhod! Ei îi pasă de toți și de toate... și toți simt asta. Dacă într-un bărbat sau într-o femeie există o scânteie de bună-cuviință, Moon o face să se aprindă. Toți se îndrăgostesc de ea... nu se pot împotrivi.

Un zâmbet prostesc îi ridică ușor colțurile gurii. Jerusha se strâmbă.

– În numele zeilor, BZ, nimeni nu-i atât de minunat!

– Ea este. Stai puțin de vorbă cu ea.

– Mai bine nici nu m-aș uita la ea, dacă este așa cum pretinzi tu. Nu-i de mirare că se zice că „dragostea e oarbă“, adăugă apoi, mai cu blândețe. Simți cum i se accentuează un surâs de apărare, în vreme ce indignarea transforma buzele bărbatului într-o linie. Unghiul din care privești tu lucrurile este desincronizat, atâta tot. Ai nevoie de o masă bună, de mult somn și de timp ca să poți crede că ai revenit în lumea căreia îi aparții.

– Nu vorbești de sus cu mine!

Gundhalinu izbi în tava cu instrumente și obiectele de pe aceasta săriră și scânteiară. Jerusha tresări.

– Știu unde mă aflu și nu mai aparțin acestui loc! Nu sunt potrivit să fiu inspector de poliție, nu sunt bun să aparțin rasei umane. Tot ce vreau este să-mi respect unica promisiune pe care sunt capabil să mi-o țin și pe care am făcut-o unicei persoane care nu dă doi bani pe faptul că am ajuns ce-am ajuns. Iar acum încercați să-mi spuneți că ea e un monstru și că trebuie s-o țin departe de singurul lucru pe care și-l dorește, atunci când se află atât de aproape de el!

– Îți spun că-i datoră ta, ca ofițer de poliție, să protejezi Hegemonia! Asta trebuie să fie pe primul plan. Nu poți să începi să ajustezi legea după gusturile tale. Nu așa se procedează. „Eu trebuie s-o știu.“

– Atunci demisionez.

– Nu-ți accept demisia. În momentul de față ești prea valoros pentru mine. Am nevoie de fiecare om disponibil până când decolează ultima navă. (În timp ce vorbea, știa că existau infinit mai multe lucruri în joc: o carieră, respectul de sine al unui om, poate chiar viața lui.) Ascultă-mă, te rog, BZ. Știi că nu ți-aș fi spus toate astea dacă nu le-aș fi „crezut“. Arianrhod este o amenințare. „Și un monstru și o boală.“ Ea reprezintă un pericol pentru Hegemonie, și asta face din Moon tot un pericol, „indiferent ce este ea“. Iar Starbuck e un criminal corupt, care a omorât tot ce însemna odată Sparks Dawntreader cu aceeași

siguranță cu care a ucis mii de mersi. Gândește-te, Gundhalinu, gândește-te la asta! Ești încă un ofițer bun, nu poți nega că-ți neglijezi obligațiile. Și nu-i faci un serviciu lui Moon dacă o dai pe mâna lor.

Rățiunea începu să se strecoare în ochii lui Gundhalinu; și o hotărâre tainică. „Rămâi alături de mine, BZ.“

Moon reapăru în ușă, uitându-se peste umăr, cu fața chinuită de zădărnicierea planurilor și de dezamăgire. Înapoia ei, Sirius părăsea cealaltă cameră. „La naiba, eram pe punctul de a câștiga!“ Jerusha se întoarse către Gundhalinu și văzu, cu o bruscă ușurare, că expresia de pe fața lui nu se schimbase.

– BZ, șopti ea, nu trebuie să fii tu acela. O s-o rețin cu ajutorul altcuiva. Rămâi aici până când te vor trata. Ai nevoie de odihnă și...

– O voi face eu, îi replică de parcă ea nu exista. Coborî de pe masă și rămase în picioare nesigur, adunându-se pentru a-și face datoria. Deja m-au tratat, Comandante. Mă simt bine; trebuie s-o fac acum, înainte să mă răzgândesc.

Pistruii săi de un alb anemic ieșeau în evidență ca niște stele pe pielea oacheșă.

Moon îl privi și se opri în mijlocul încăperii.

– BZ?

Gundhalinu vorbi încetișor:

– Moon, ești arestată.

Moon se ghemui chiar pe marginea scaunului, lipindu-se de geamul curb, atunci când naveta porni silențioasă stația astroportului. Înăuntru erau doar o mână de oameni, în special tehnicieni ieșiți din schimb, mergând în oraș să se alătore mulțimilor participante la Festival. Carbuncle... ajunsese la capătul călătoriei care durase atât de mult și care o costase atât de mult. Privi fix înaintea, pe când erau absorbiți într-un întineric conturat de inele aurii care pulsau, clipind de fiecare dată când treceau printr-unul, precum un silențios ac de cusut... clipind și iar clipind, pentru a-și păstra văzul limpede.

Își frământă mâinile cu o furie neputincioasă, simțind cum legăturile reci, rigide, îi mușcau din încheieturi. Gundhalinu ședea alături, dar separat de ea printr-o prăpastie de netrecut: cea a trădării și a datoriei. Oare ce-i spusese femeia aceea? Sau el tot timpul intenționase să procedeze astfel? Îi aruncă o căutătură, dar își întoarse brusc fața de la el când îl descoperi privind-o. În ochii lui se citea acum suferința calmă și înțelegătoare, nu asprimea de neiertat a Inspectorului Gundhalinu, în care ar fi putut lovi cu o furie adevărată. Nu se putea uita în ochii lui chinuți, de teamă să nu se piardă în ei; să nu provoace amintirea acelor ochi întru totul omenesci atingându-i chipul sub lumina zorilor, având nevoie de ea, dorind-o, rugând clar, fără să ceară niciodată... amintirea clipei în care aproape-i răspunsese... aproape...

„Să te ia naiba, mincinosule, ticălosule! Te-am crezut; am avut încredere în tine...” Se luptă cu lacrimile neașteptate. Capul i se izbea de geam în ritmul frustrării. El o luase s-o ducă la închisoare, iar peste câteva zile semenii lui aveau s-o ia din nou de pe această planetă, pentru totdeauna, abandonând-o pe altă lume, ca să-și ispășească exilul lung de-o viață. Gundhalinu chiar o mințise pe PalaThion, spunându-i că medicii îl trataseră deja, ca să-l lase să facă el însuși această treabă. Și îl auzise oferindu-se voluntar – voluntar – să-l aducă pe Sparks; să-și facă penitența lăsându-l pe iubitul ei să fie acuzat de crimă și trimis pentru tot restul vieții într-o colonie penitenciară de pe vreo planetă de iad... dacă putea fi găsit la timp. Iar dacă nu putea fi găsit...

Ea îi povestise totul Primului Secretar Sirius, încercând să nu-l urască; când îi vorbise despre medalia care purta numele lui și despre fiul său, văzuse cum ochii secretarului se umpluseră de ecoul luminos al unor vremuri de demult, petrecute în același loc în care se aflau acum... „A purtat-o mereu; întotdeauna a vrut să fie ca dumneavoastră, să afle secretele universului.“

El răsă cu o plăcere uimită, vrând să știe unde se afla acum fiul său și dacă ei doi se puteau întâlni. Ezitând, Moon îi spuse că puteau și că-l va vedea la curtea Reginei Zăpezii. Ca și Sparks, Sirius se născuse după celebrarea unei vizite oficiale a Adunării pe Samathe; la următoarea vizită, Prim-ministrul își luase băiatul, ajuns aproape de vârsta mijlocie. Sibila își dăduse seama că Sirius cântărise posibilitățile pentru propriul fiu și, cu o neașteptată speranță amestecată cu teamă, îi explicase totul:

– ...Starbuck va fi sacrificat împreună cu Regina la sfârșitul Festivalului, dacă până atunci nu-l salvează nimeni. Așteptase ca șocanta informație să fie înregistrată și apoi, îndreptând asupra lui toată puterea voinței, adăugase: Îl puteți salva! E nepotul Prim-ministrului, e fiul dumneavoastră, nimeni nu va îndrăzni să-l execute dacă veți da ordin să fie lăsat în viață!

Sirius se retrăsese însă cu un zâmbet gol, de mâhnire.

– Îmi pare rău, Moon... nepoată. Sincer îmi pare rău. Dar nu te pot ajuta. Deși aș dori-o... Degetele îi tremurară. Nu pot face nimic: noi suntem doar niște personaje decorative! Imagini, idoli, jucării, noi nu conducem Hegemonia, ci suntem numai niște podoabe ale ei. Ar trebui să modifici însăși Schimbarea, iar ritualul acesta este mult prea important pentru a fi distrus de un capriciu al meu. Își plecase privirea.

– Dar...

– Îmi pare rău. Oftase și ridicase din umeri, privindu-și palmele goale. Dacă pot face ceva pentru a ajuta și stă în puterea mea, o voi face. Ia legătura cu mine și spune-mi despre ce e vorba. Dar nu pot săvârși miracole... Nici măcar n-aș ști cum să încerc. Aș vrea să nu-mi fi spus niciodată toate astea.

Se răsucise pe călcâie și plecase, lăsând-o în picioare, singură.

Singură... în toată viața ei nu se simțise niciodată atât de singură. Naveta încetini, apropiindu-se de lumina de la capătul tunelului, și se opri șuiărând. Privind afară, Moon văzu o cavernă imensă făcută de

mâna omului și un peron larg, puternic luminat. Pereții erau zugrăviți în fâșii întunecate, o încercare zadarnică de a-i face să arate ca de sărbătoare. Peronul era pustiu, cu excepția celor trei santinele bine înarmate care stăteau de pază; în seara aceasta accesul către astroport era limitat cu mai multă strictețe decât în mod obișnuit. Ajunseseră în Carbuncle, dar fata nu sesiza deloc adevărata lui identitate.

Tehnicienii părăsiră vehiculul într-un grup vesel ce-și dădea coate, unul sau doi aruncară priviri scurte în spate, înainte de a traversa peronul. Gundhalinu se sculă în picioare, tușind sfâșietor, și, fără un cuvânt, îi făcu semn fetei să se ridice. Ea porni în urma tehnicienilor, ținând capul plecat, pierdută în tăcerea întrebărilor fără răspunsuri. În capătul opus al peronului se aflau ascensoare de diferite mărimi. Tehnicienii dispăruseră deja într-unul dintre ele. Gundhalinu purta tot haina lui pătată de sânge și o cască împrumutată; gărzile cercetară cu mai multă atenție actele lui de identitate decât chipul prizonierei.

Ascensorul urcă și urcă, până când Moon își simți stomacul gol strângându-se într-un spasm de protest. Nu se opriă nicăieri. Puțul liftului se ridică prin miezul scobit al unuia dintre pilonii de susținere ai Carbuncle-ului, până în inima orașului de jos, unde veneau mărturiile și de unde ele plecau către toată Hegemonia... dar asta n-avea să se mai întâmple niciodată.

Ușile glisară, deschizându-se, când ajunseră la nivelul orașului. Zgomotul, culoarea și vacarmul sărbătorii se năpustiră peste ei, copleșindu-i precum veselia unui nebun. Bărbați și femei dansau prin fața lor pe muzica stridentă a unei orchestre nevăzute; băștinași și extraplanetari laolaltă, umplând docurile pustii și murdare cu agitație și cu cele mai de neimaginat contraste de haine și de ființe. Moon șovăi și-l simți pe Gundhalinu ferindu-se odată cu ea, când neașteptata cacofonie le zdruncină simțurile acordate la tăcerea gingașă a zăpezii.

Bărbatul înjură în sandhi, întrerupându-și tăcerea, dar apucă brațul fetei și o împinse afară din lift, înainte ca ușile acestuia să se poată închide iarăși. O conduse pe lângă mulțimea ce se îmbulzea în toate părțile, strecurându-se printre interminabilele furci caudine către depozitele de la care începea aglomerata Stradă Principală. În cele din urmă, o opri la adăpostul unui spațiu ferit dintre două clădiri. Cu un gest hotărât, o lipi cu spatele de perete.

– Moon...

Ea întoarse capul, înecând imaginea feței lui în imaginile străzii. „Nu-mi spune că-ți pare rău... nu!”

– Îmi pare rău. A trebuit să procedez așa.

Luă mâinile fetei în ale sale. Cu degetul mare apăsă pe încuietoarea scobită de pe traversa cătușelor; acestea se deschiseră cu un țacănit. Le scoase și le aruncă deoparte.

Fata își privi mâinile, neîncrezătoare, apoi se uită la chipul lui.

– Era singura cale care ne putea aduce aici, în oraș, trecând de pază, odată ce Comandanta te recunoscuse. Clătină din cap, după care își șterse fața asudată cu dosul palmei.

– Mamă sfântă! inspiră ea adânc aer, încleștându-și pumnii. Minți foarte bine.

– S-a terminat cu Bunul Albastru Gundhalinu, strânse el din buze. Ridică brațele și-și scoase de pe cap casca împrumutată, lovind-o cu palma aproape respectuos. Nimeni nu-nțelege că asta nu se mai potrivește.

Vocea i se aspri, trădând acuzarea de sine. Se aplecă și puse casca pe caldarâm.

– BZ, nimeni nu trebuie să știe, îi spuse, atingându-i brațul. Nu poți să le spui că am dispărut în mulțime?

El se ridică, cu gura ca o lamă de cuțit și ochii precum cenușa. Moon înțelese că acela nu era catalizatorul, ci doar precipitatul schimbării lui.

– Comandanta mi-a spus ce știa despre vărul tău. Nu putem ajunge la el în palat, dar ea zicea că Sparks vizitează uneori o femeie numită Ravenglass, care stă pe Aleea Lămâiului. Asta-i un loc de pornire la fel de bun ca oricare altul. Păstra distanța față de ea și față de sine însuși, retrăgându-se pe un teren mai sigur. Cred că putem să mergem acolo așa cum suntem, nimeni n-o să se uite la noi doi în toată gloata asta. Privind-o, se încruntă pe neașteptate. Împletește-ți părul. Este prea asemănător cu... iese prea tare în evidență.

Fata îi dădu ascultare, fără să înțeleagă.

– Ține-te de mine, și orice ai face, nu te desprinde în mulțimea asta. Trebuie să străbatem jumătate din oraș și tot timpul o să urcăm. Întinse mâna sănătoasă și ea i-o prinse puternic.

Începură drumul în susul Străzii, asaltați de îngrozitoarea intensitate a

veseliei orașului. Iernaticii petreceau cu un fel de disperare neînfrântă, pentru că era ultimul Festival pe care aveau să-l mai cunoască vreodată; Văraticii celebrau venirea Schimbării ce avea să pună în ordine lumea lor. Vederea cizmelor și mantalelor impermeabile din piele de klee, a fețelor arse de soare și frig ale nenumăraților insulari care veniseră în pelerinaj, umplu ochii lui Moon și-i ridică în gât nodul dorului de casă. Se trezi cercetând fețele, căutând vreuna cunoscută, fiind mereu dezamăgită... până când zări un cap roșcovan, cu părul tuns scurt, un tânăr îmbrăcat într-o manta impermeabilă care se îndepărta de ei. Se strădui să se desprindă din strânsoarea lui Gundhalinu, dar acesta nu-i dădu drumul să plece. Clătinând din cap, o târî mai departe pe Stradă, până când își dădu seama singură că erau vreo cincizeci de văratichi cu părul roșu plutind pe valurile acestei mări de fețe.

Vânzătorii își proslăveau mărfurile în gura mare, petrecăreții dansau prinși în lanțuri umane, actorii și muzicanții se cățărau pe cutii și pe trepte ca să câștige pentru o clipă adorația mulțimii trecătoare. Era în toiul nopții, dar de la amiază nimeni nu părea să mai știe cât e ceasul – și Moon cel mai puțin dintre toți. Prim-ministrul sosise și, de acum până la noaptea măștilor, spectacolul avea să devină tot mai sălbatic.

Proprietarii de magazine extraplanetari își vindeau ultimele mărfuri la prețuri de nimic sau le dădeau pe degeaba, îngrămădeau haine, mâncare și lucruri necunoscute în ușile prăvăliilor, spunând parcă: LUAȚI-LE. Iernatici înfășurați în lungi fâșii de pânză, împodobite cu creaturi totem ale clanului, defilau pe mijlocul străzii, luminați de focuri reci holografice. Moon țipă speriată când o pocnitoare explodează lângă ea și-și scrisese numele în aer cu o scăpărătoare incandescentă, pe care o descoperise în mod neașteptat în mână ei. Bătăi cu pumnii sau altele mai serioase izbucniră de-a lungul aleilor atunci când tensiunile aflate dedesubtul valențelor în curs de schimbare ale Festivalului explodară cu o violență bruscă. Moon trebui să se lupte să-l țină ea pe Gundhalinu când o încăierare se stârni lângă ei și reflexul îl mână într-acolo. Un albastru regulamentar, cu o cască strălucitoare, revendică conflictul pentru el, iar Gundhalinu își schimbă din nou direcția, grăbit.

În timp ce urcau mai departe pe Stradă, Moon simți cum starea de spirit a mulțimii o molipsea de un optimism amețitor, bombardând-o cu conștiința absolută a faptului că se afla în sfârșit aici – acesta era orașul, acesta era Carbuncle, un loc de o inimaginabilă încântare. Ajunsese la timp, ajunsese în timpul Schimbării, când probabilitățile nu mai funcționau și orice devenea posibil. Venise să-l găsească pe Sparks, să schimbe Schimbarea și asta urma să facă.

Tot mai mult se descoperea conducându-l ea pe Gundhalinu, trăgându-l împotriva curentului de omenire, în timp ce simțurile și rezistența lui slăbeau, iar ale ei sporeau. Când îl auzi tușind, întoarse capul, îi văzu fața transpirată și-și aduse aminte că el renunțase la odihnă și tratament medical ca s-o ajute. Dar când încetini, bărbatul clătină din cap și o grăbi iarăși:

– Suntem aproape.

Ajunseră în sfârșit în Aleea Lămâiului. Moon găsi un magazin încă deschis, și-l întrebă pe vânzător despre Fate Ravenglass. Acesta îi privi surprins fața; ea își strânse gulerul desfăcut al tunicii peste tatuaj.

– Fate locuiește chiar alături, micuță doamnă, dar n-o s-o găsiți acolo. Aleargă pentru măștile ei prin tot orașul. Reveniți mâine, poate o să aveți mai mult noroc.

Moon încuviință, tăcută; dezamăgirea îi luase graiul. Gundhalinu se sprijini cu toată greutatea de zidul coșcovit al clădirii.

– Aveți... aveți ceva pentru tuse?

– Nu prea multe acum, ridică din umeri vânzătorul. O amuletă pentru sănătate.

Polițistul mormăi dezgustat și se îndreptă de spate.

– Haide, să-ntrebăm prin jurul tavernelor.

– Nu. Moon îi prinse brațul, oprindu-l. În primul rând, trebuie să găsim un loc unde să dormim la noapte. Ne vom întoarce mâine aici.

El ezită.

– Ești sigură?

Sibila aprobă din cap, mințind, dar știind că el nu mai putea continua să meargă prea mult timp și știind că singură ar fi fost complet pierdută în oraș.

Găsiră în cele din urmă adăpost la fosta proprietăreasă: o femeie mânioasă, cu formele precum pernele, căreia i se făcu milă de el, după ce se convinge că nu era o stafie. Îi instalează în fostele camere ale fiului ei.

– Știu că n-o să furați nimic, Inspectore Gundhalinu!

Bărbatul se strâmbă, crispându-se, în timp ce ușa se închise, îngăduindu-le, în sfârșit, o clipă de intimitate.

– Nu pare să-i pese dacă te-am adus aici pentru scopuri imorale.

Moon îl privi inexpresivă.

– Ce înseamnă asta?

Zâmbetul lui deveni mai forțat.

– Presupun că nimic în acest oraș. O, zei, vreau să văd din nou cum curge apa fierbinte! Vreau să simt din nou cum e să fii curat. Îi întoarse spatele și intră în baie; după o clipă, se auzi apa curgând.

Moon mănca partea care-i revenea din plăcinta pescărească pe care și-o pregătiseră în tigaia de pe stradă, stând la fereastră, cu spatele întors spre schizofrenia conștientă de sine a camerei – o încăpere ca oricare alta din Iarnă, prinsă între Mare și stele. Camerele se aflau la etajul doi, și ea privi de sus Festivalul, văzând omenirea cum curge ca sângele prin arterele orașului. Atât de mulți... erau atât de mulți oameni.

Izolată de vitalitatea lui artificială, simți cum rezistența i se sfărâma din nou și-și pierdu încrederea că va găsi vreodată acea singură față printre miile de chipuri. Mașinăria sibilă o adusese în Carbuncle; dar ce aștepta acum de la ea? Aspunh nu fusese capabil să-i spună nimic despre felul în care acționa ea; doar că reprezenta cel mai imprezibil și mai puțin înțeles dintre lucrurile prin care putea trece un sibil. Moon crezuse că o conduce mașinăria; dar acum, după ce ajunsese în oraș, nu mai exista nicio revelație orbitoare care s-o ajute: fusese abandonată, uitată, lăsată să numere grăunțele de nisip ale unui țărmen sfârșit? Cum îl va găsi pe Sparks fără ajutor?

Și ce s-ar fi întâmplat dacă îl găsea? Ce devenise el? Un ucigaș cu sânge-rece, făcând treburile murdare ale Reginei Zăpezii, împărțind chiar patul cu aceasta? Ce i-ar fi spus dacă l-ar fi găsit? Ce i-ar fi putut el spune? O respinsese deja de două ori, la Neith și pe țărmul acela îngrozitor... Cât de des trebuia oare să-i repete că ea nu mai era iubirea lui? Trecuse prin atâtea, doar ca să-l audă azvârlindu-i adevărul în față? Își ridică mâna la obraz. „De ce nu-l pot lăsa în pace? De ce nu pot accepta acest lucru?“ Scena de dedesubt se încețoșă când ochii i se înnegurară de lacrimi.

Perdeaua ușii băii se dădu în lături și Gundhalinu reveni în cameră, curat și proaspăt bărbierit, dar îmbrăcat tot în aceleași straie murdare.

Se întinse cu un oftat pe canapea, de parcă spălatul îi storsese până și ultima picătură de putere. Moon se închise și ea în mica odăiță de baie, ca să ascundă de el îndoielile despre care nu putea vorbi și pe care nu le putea deghiza. Făcu un duș; apa fierbinte îi domoli tensiunile care-o paralizaseră, dar nu-i putu îndepărta și sentimentul de vinovăție.

Reveni în cealaltă încăpere, purtând pe ea doar tunică, ștergându-și părul și ochii; așteptându-se să-l găsească pe Gundhalinu deja adormit. El însă stătea în picioare la fereastră, uitându-se afară.

Moon i se alătură. Rămaseră unul lângă altul, fără să se atingă, într-o comuniune tăcută în fața ochiurilor de geam romboidale; privind strada de dedesubt, ascultând zgomotele Festivalului care făceau să zornăie geamul.

Buzele fetei începură să tremure când privi iarăși mulțimea.

– De ce-am venit aici? Ce m-a făcut să vin aici, când nu aveam niciun motiv?

Gundhalinu o privi și se încruntă surprins.

– Ce voi face, chiar dac-o să-l găsesc? Deja l-am pierdut. Nu mă mai vrea. El are o Regină... își apăsă palma pe gură... și e gata să moară pentru ea.

– Poate că o vrea pe Arianrhod pentru că nu te are pe tine.

Gundhalinu cercetă fața fetei cu o încordare stranie.

– Cum poți să spui așa ceva? Ea e Regina.

– Dar nu va fi niciodată ca tine. Bărbatul îi atinse șovăielnic degetele. Și poate de-asta el nu mai vrea să trăiască.

Ea îi prinse mâna, și-o apăsă pe obraz, o sărută.

– Tu mă faci... prețuită să mă simt, când purtată sunt în voie de vânt... când pierdută am fost, pentru atâta vreme.

Își simți fața arzându-i. Gundhalinu își eliberă mâna.

– Nu vorbi în sandhi. Nu mai vreau să aud niciodată limba asta. Trase cu stângăcie de mânecile cămășii grosolane, acoperindu-și cicatricile. Nu merit s-o aud. Purtat în voie de vânt... așa sunt eu, nu tu. Spumă pe mare, praf în vânt, gunoi sub picioarele neamului meu...

– Oprește-te! Îi retează ea cuvintele încărcate de durere. Oprește-te, oprește-te! N-o să te las să crezi asta! Totul e o minciună. Tu ești cel mai bun, cel mai blând, cel mai prietenos om pe care l-am cunoscut vreodată. Nu te voi lăsa... să crezi... mai șopti în timp ce el se întoarce către ea, ochii lui întunecoși o traseră înspre el și mâinile la fel, apăsând-o cu blândețe...

Gundhalinu își aplecă încetișor capul și aproape nu-i veni să creadă că buzele fetei se înălțară pentru a-i primi sărutul. Moon închise ochii, sărutându-l iarăși cu o foame tremurătoare, simțind cum mâinile lui uimite încep s-o mângâie acum, când ea răspunsese în sfârșit la întrebarea sa nerostită.

– Cum am ajuns eu în locul ăsta? murmură bărbatul. Oare e adevărat? Cum poți tu...

– Nu știu. Nu știu, nu mă întreba. „Pentru că nu există niciun răspuns. Pentru că nu am niciun drept să te iubesc, niciodată n-am vrut... dar te iubesc.“ BZ... asta poate fi tot ceea ce va fi între noi, mâine se poate sfârși totul. „Pentru că-mi dai puterea să continui căutarea.“

– Știu. Săruturile lui erau din ce în ce mai îndrăznețe. Nu contează. Nu-ți cer să te am pentru o veșnicie... lasă-mă doar să te iubesc acum.

– Starbuck! Arianrhod îi strigă numele, văzând că bărbatul nu-și ridică privirea de pe masa de lucru.

În cele din urmă, înălță încet capul, cu fața ascunsă și umbrită. Împinse deoparte sculele de contrabandă, piesa de echipament pe jumătate dezasamblată, pe care o demonta bucăți cu bucăți; camera lui de lucru era ticsită de aparate stricate, iar pe unele chiar pretindea că le înțelege. Îndemânarea lui nativă în domeniul tehnic îi plăcuse Reginei până acum. Însă după revenirea de la fatidica Vânătoare finală, el se pierduse în acest searbăd univers mașinist, ascunzându-se de el însuși și de ea.

– Ce vrei? Vocea lui nu exprima nici curiozitate, nici ostilitate, iar fața îi era complet lipsită de expresie.

Arianrhod încercă să-și înfrâneze iritarea, știind că doar răbdarea și timpul îl vor scoate din gândurile lui negre, deprimante. Trecuseră totuși săptămâni de când el încetase să se poarte ca un bărbat; de când încercase să facă dragoste cu ea, s-o atingă sau chiar numai să-i zâmbească. Indignarea ei ardea mocnit și nu avea chef să-i mai accepte proasta dispoziție ursuză.

– Vreau să știu când îți vei duce până la capăt sarcina pe care o ai ca Vânător.

– Sarcina mea? Se foi în scaunul rotativ, iar pleoapele i se ridicară brusc, ochii căutând un refugiu în sălbăticia dezordinii electronice din jur. Mi-am dus-o până la capăt, spuse el evaziv.

– N-ai terminat. Sursa așteaptă apa vieții. Sunt sigură că nu trebuie să-ți mai aduc aminte că, dacă nu și-o primește, Iarna se va sfârși... și viețile noastre, odată cu ea.

– Și jumătate din Vară va muri... Vara se va sfârși pentru vecie. Ochii lui verzi îi întâlneau iarăși pe-ai ei, aparent indiferenți.

– Așa sper și eu. Regina se strădui să treacă de bariere și să pătrundă în mintea lui ostilă. Doar nu vrei să pretinzi că-i prima dată când ți se

întâmplă așa ceva, nu?

– Nu, clătină el din cap; părul lui roșu atinse verigile lanțului de argint care unea umerii cămășii. M-am gândit la asta în fiecare zi și am avut niște vise...

– Vise plăcute, zise ea ironic.

– Nu! (Regina își aminti de coșmarurile despre care el refuzase să-i vorbească.) Adu-ți pe altcineva să facă livrarea. Eu mi-am făcut datoria, sunt sătul de treburile murdare ale Iernii. Nu-i duc eu împuțitului ăluia de extraplanetar mizerabil viața eternă ca să-mi distrugă poporul.

– Tu nu ești Văratîc! Iar acum plătești pentru viața ta și a mea. Arianrhod se sprijini de masă, întinzând mâna. Nu te poți strecura înapoi într-o scoică de Văratîc, te-ai lepădat de ea de mult timp. I-ai omorât pe mersii voștri sfinți, ți-ai părăsit iubita moartă lângă leșurile lor. Ți-ai abandonat neamul și zeița cu ani în urmă... pentru ceva mai bun! Adu-ți aminte de asta! Ești un extraplanetar acum... și iubitul meu. Și chiar dacă nu-ți place, vei fi așa până la moarte.

Starbuck se ridică în picioare, măturând cu brațul piesele zornăitoare de pe masă. Arianrhod făcu un pas îndărăt când își dădu seama că el de-abia își reținuse furia să n-o lovească.

– Atunci, o să mor cât de curând se va putea. Își încleștă mâinile pe marginea mesei, plecându-și capul. Și o să termin ce-am început.

– Sparks...

Numele lui se înălță din ungherul cel mai adânc al inimii ei, acolo unde o atinsese puțin durerea fierbinte a suferinței sale. El nu răspunse. Nu-l mai putea ajunge; îi interzisese accesul la mintea sa.

– Starbuck!

Suferința lui deveni a ei înseși, iar durerea i se transformă în mânie. El ridică acum ochii, cu fața fermă și încordată. Nu mai exista nimic din Sparks în acea privire; doar stafia pierdutei Moon, celălalt eu dispărut al Reginei. Moon, care murise din vina lui și care purtase cu ea în mormânt dragostea lui pentru ele amândouă. Arianrhod simți cum realitatea bărbatului, învăluită de stafia lui Moon, devine focarul luptei eșecului: eșecului. Cuvântul lăsa o dâră de fum în mintea ei.

– Vei livra apa vieții și vreau s-o faci cât mai repede. Regina ta îți

poruncește!

Gura lui se subție. Era pentru prima dată când ea îi poruncea; prima dată când el o silea să procedeze astfel.

– Și dacă refuz?

– Atunci, te voi preda extraplanetarilor. Refuzând să-l lase s-o înfrunte, ea trase de hățurile conducerii. Și-ți vei petrece restul vieții într-un lagăr, dorindu-ți să fi murit la Schimbare.

Starbuck rămase cu gura căscată. Ochii lui îi cercetară fața precum mâinile unui orb, până când, în cele din urmă, înțelese că ea vorbise serios. Își înclină capul a supunere, neajutorat sub povara dușmăniei de sine.

Femeia știu atunci că-l putea determina să facă orice... și că-l pierduse pentru totdeauna câștigând această victorie.

Moon se trezi brusc în îmbrățișarea caldă a unor brațe „Sparkie, am avut așa un vis ciudat...” Deschise ochii și tresări văzând odaia neașteptată. Amintindu-și, privi alături și găsi un braț cald, cu pistrui roz pe pielea închisă la culoare, strecurat sub mâna ei. Doar pentru o clipă o încercă durerea, dar apoi zâmbi fără urmă de rușine sau regret, împletindu-și degetele cu ale bărbatului. Se întoarse grijulie pe sofaua îngustă ca să studieze fața adormită a lui BZ, aducându-și aminte cum o veghease el în zorii tăcuți. Aducându-și aminte de poemele inimii lui, pe care le șoptise pentru urechile ei mirate, când i se dăruise în sfârșit, „steaua mea, pasăre albă, grădină cu flori sălbatice...”, până ce ea strigase cuvintele pe care nu avea niciun drept să le rostească, dar nici puterea de a le nega: „te iubesc, te iubesc...”

Îl mângâie pe obraz, dar el nu se trezi; își rezemă capul pe umărul lui. Aici, în această cameră, în acest spațiu aparte de viețile lor separate, împărțiseră iubirea și-și dăruiseră unul altuia ceva la fel de prețios: o afirmare a propriilor valori.

Sunetele Festivalului continuau să ajungă până la ea, difuze, totuși neschimbate; nici intensitatea luminii ce se revărsa prin fereastră nu se modificase. („N-am făcut niciodată dragoste pe lumină”, murmurase el. „Suntem atât de frumoși... De ce oare mă rușinam?”) Moon nu știa dacă era noapte sau zi, ori de cât timp dormeau. Își simțea corpul leneș și lipsit de chef, ceea ce însemna că nu trecuse prea mult timp. Nu-și putea însă permite să doarmă mai mult. BZ era cufundat într-un somn de moarte și ea se strecură cât putu de încet de sub brațul lui, fără să încerce să-l trezească; sigură că-și putea găsi calea către fabricanta de măști. Se îmbracă și se furișă pe ușă afară.

Mulțimile păreau la fel de vibrante, la fel de nesfârșite, de parcă un grup de cheflii se contopea imperceptibil cu următorul, într-un cerc nesfârșit. Se ținu aproape de zidurile clădirilor, croindu-și cu greu calea prin vârtejurile de omenire din jurul dughenelor și cafenelelor. Șterpeli o bucată de friptură condimentată de pe o tarabă pe lângă care trecu și o înghiți pe nerăsuflăte, cu mintea scânteindu-i de feedbackul energiei absolute ce-i pătrundea prin fiecare latură a trupului.

Întră în sfârșit în Aleea Lămâiului, unde curgerea mulțimii încetinea și devenea mai puțin profundă, își găsi drumul către botanerie, apoi mai trecu pe lângă un magazin până ajunse la prăvălia fabricantei de măști. Ușa dublă verde-gălbuie era încuiată; bătu cu pumnul în ea, purtând în loviturile acelea toată zădărnicia pe care o simțea și toată graba.

– Deschideți! Deschideți! Vă rog!

Partea superioară a ușii se deschise, surprinzând-o în mijlocul strigătului; termină cu un icnet de ușurare. O femeie de vârstă mijlocie, cu părul întunecat la culoare atârând greu pe umeri, privi la ea, prin ea, cu ochi înroșiți de somn... cu ochi care n-o vedeau.

– Cine e? Întrebă femeia obosită, puțin iritată.

– Sunteți... sunteți Fate Ravenglass, fabricanta de măști?

– Da, se frecă pe față femeia. Dar toate măștile s-au terminat. Va trebui să le cauți prin vitrine. În tot orașul sunt depozite și magazine pline de ele.

– Nu, nu vreau o mască. Vreau să întreb de... Sparks. Sparks Dawntreader.

– Sparks? Reacția pe care o așteptase, pentru care se rugase, umplu fața femeii. Deschise partea de jos a ușii. Atunci intră! Haide!

Moon intră în magazin, clipind în lumina slabă. Când ochii se obișnuiră cu întunericul, văzu cutiile și coșurile îngrămadite între cei patru pereți ai camerei: cupoane de pânză, tipare de fețe, pene, verigi, mărgel. Piciorul îi alunecă pe-o mărgea când încercă să mai înainteze un pic; o culese cu grijă și o ținu în palmă. Pereții încăperii erau goi acum, dar semănau cu blana țepoasă a unui animal din cauza cârligelor unde, până doar cu două, trei zile în urmă, atârâseră probabil, aidoma unor flori rare, sute de măști... Un singur perete era gol. Pe el atârna doar o mască și sibila rămase privind-o cu ochii mari, ținută locul de imaginea pâlپătoare a unei zile de vară: curcubeie de ceață reflectându-se în iazuri multicolore, un covor de mușchi catifelat de culoarea smaraldului și mătasea verde-aurie a ierbii proaspete răsărind pe coastele dealurilor; nenumărate flori sălbatice, înmiresmate cu viață, fragi și aripi de păsări împeștrite cu umbre; iar între toate acestea, o față de o inocență radioasă cuprinsă de uimire, încoronată cu razele sorilor gemeni.

– Asta e.. Regina Verii? șopti ea, plină de uimire și înfiorare.

– Aceasta e masca ei. Cine va fi ea rămâne deocamdată o taină cunoscută doar zeilor.

– Doar Doamnei, zise Moon, fără să se gândească.

– Da, bineînțeles.

Fabricanta de măști zâmbi puțin tristă; fata își dădu seama de tot ce însemna masca aceea pentru un Iernatic, precum și de faptul că nimic din toate astea nu se aseamăna cu ceea ce o emoționa pe ea.

– Ați făcut-o atât de frumoasă... deși ea vine să vă ia viața...

– Mulțumesc. Femeia zâmbi din nou, de data aceasta cu mândrie. Dar ăsta-i prețul pe care-l plătește orice artistă ca mine: să piardă o parte din ea însăși de fiecare dată când creează ceva despre care speră că-i va dăinui. Și poate că, dacă o fac să arate frumoasă și bună, Regina Verii va desăvârși profeția și va fi toate aceste lucruri pentru noi.

– Așa va face, murmură Moon. „Dar ea nu te va înțelege – cum va putea să fie cum vrei tu?“

– Spune-mi acum, fată Vărată – Moon privi de jur împrejur pe jumătate surprinsă – de ce ai venit să întrebi despre Sparks Dawntreader?

– Sunt verișoara lui, Moon Dawntreader.

– Moon! se încruntă fabricanta de măști. Așteaptă, așteaptă, doar o clipă! Pași cu siguranță într-o altă încăpere și se întoarse imediat, purtând pe frunte o bandă ciudată. El mi-a spus multe despre tine, despre voi doi. Vino mai lângă ușă, unde te pot vedea mai bine cu „cel de-al treilea ochi“ al meu.

Moon făcu precum i se spusese. Femeia o ținu cu fața întoarsă către lumină, încordându-se treptat.

– Sparks spunea că semeni cu ea... cu ea...

– Cu cine? Își sili Moon cuvintele printre buzele țepene!

– Cu Arianrhod, cu Regina Zăpezii. Dar te-am văzut într-un alt timp, într-un alt loc, undeva...

Își înălță mâna ca să-i pipăie trăsăturile cu vârfurile sensibile ale degetelor, abținându-se să pună altă întrebare. O duse apoi în mijlocul camerei, la o masă rotundă, picurată de clei și înconjurată de scaune,

de fapt, singurele mobile din încăpere.

– Unde te-am văzut eu, Moon?

Pe tăblia mesei apăru de nicăieri o pisică mare, cenușie, care veni să-i miroasă întrebătoare mâinile sibilei. Fata o scărpină sub bărbie cu un gest absent.

– Eu... eu nu cred că m-ați mai văzut.

Se așeză, urmând exemplul lui Fate, își descleștă pumnii și lăsă mărgică roșie pe masă.

Fate își trase brusc răsuflarea.

– Da! Ești sibilă!

– Nu... se împotrivi Moon, ducând palmele la gât.

– Vărul tău mi-a spus, nu-ți fie teamă. Fate clătină din cap, liniștind-o. Secretul tău este în siguranță. Iar asta înseamnă că pot avea încredere în tine.

Își trase în jos gulerul rulat pe gât al cămășii de noapte, expunându-și pielea.

Moon simți cum i se taie răsuflarea.

– Sunteți sibilă, aici? Dar cum? Cum de îndrăzniți?

Își aduse aminte de Danaquil Lu și de cicatricile pe care el le purta ca pe un avertisment.

– Am o... clientelă foarte selectă. Fate își întoarse chipul în cealaltă parte. Poate că e o dovadă de egoism din partea mea, poate că nu fac tot ce pot cu darul pe care-l am, dar... Cumva, simt că există o *nevoie* ca eu să mă aflu aici... Măcar ca o... supapă de siguranță, dacă nu ca altceva.

Mâinile ei descoperiră pe tăblia mesei o pană rățăcită. O luă și-o plimbă încet printre degete. Pisica se uita după ea, cu urechile ciulite, fremătând.

– Vezi tu, eu am idei ciudate în legătură cu sibili. Poate că sunt absurde, dar... Umerii i se contractară.

Fata se aplecă înspre ea.

– Vreți să spuneți, vă gândiți că ar putea exista sibili și pe alte planete în afară de asta?

Pana căzu fluturând pe masă, iar pisica se năpusti cu ghearele asupra ei.

– Da! O, da, pe toți zeii, ai simțit și tu așa ceva? Fate întinse o mână în căutarea liniștii.

– I-am văzut. Moon îi atinse mâna. Am întâlnit un sibil pe o altă planetă. Pretutindeni există sibili, ca părți ale unei rețele informaționale lăsate de Vechiul Imperiu pentru a ne fi acum de ajutor. Hegemonia ne minte!

– M-am gândit eu la asta... știam că există ceva mai mult! Da, totul are într-adevăr un sens. Zâmbetul ei era ca o lumânare aprinsă în întuneric. Atunci, acolo te-am văzut eu? Pe o altă lume? Întrebând de el...

– Am întrebat despre el! De asta m-am întors. Deci dumneavoastră sunteți aceea care mi-ați spus despre el... „Că s-a îndrăgostit de altcineva.“ Că încă nu s-a sfârșit totul, că are nevoie de mine. Își ridică vocea ca să-i înăbușe îndoielile. Dar cum de știți asta? Ne putem aduce aminte ce spunem și ce vedem? Eu n-am fost niciodată chemată până acum.

– Da, îți poți aminti. Cu claritate. Fate zâmbi la rememorarea unei imagini clare. Mi se întâmplă destul de des și de aceea simt că sunt necesară aici. Aș putea fi singurul răspuns care există la întrebările despre Carbuncle. Așa am început să suspectez că în legătură cu noi existau mai multe decât ar pretinde oricine că știe. Cum putea Hegemonia să nu știe că ce făceam noi era real?

– Sunt multe lucruri despre care ei spun minciuni. „Mersii... ăsta să fie adevăratul motiv pentru care nu ne vor în Carbuncle... astfel ca nimeni să nu poate dovedi că au mințit în legătură cu mersii? Și despre câte altele au mai mințit?“ Dar noi putem schimba aceste lucruri, acum că știm adevărul. Când vor pleca extraplanetarii...

– Atunci vor domni Văraticii și ei nu vor asculta.

– EU am ascultat. Moon simți cum privirea insistentă îi e atrasă de masca de pe perete. „Oare ei ar asculta de o Regină sibilă?“ O emoție îi trecu precum o furnicătură de-a lungul nervilor, de la șira spinării până în vârfurile degetelor. Fate, în timpul Transferului ați spus... ați spus că aș putea să fiu Regină. Ce însemna asta?

– Au trecut ani de atunci... Fate își apăsă o mână peste senzorul optic. Presupun că am vrut să spun că arătai ca Arianrhod. Își luă mâna și se uită la masca de pe perete. Dar... poate că nu. Te-am chemat înapoi... mi-amintesc senzația... Trebuia s-o fac. N-am înțeles de ce. Cine poate spune dacă vei câștiga întrecerea cu ceilalți în ziua alegerii? Ai putea să fii aleasă Regină.

– Cât mai e până la momentul alegerii?

– Alegerea va avea loc în ziua care precede Noaptea Măștii, poimăine.

Moon își împleti degetele care o furnicau, închizând circuitul, și simți prin ea curentul unui val de înspăimântătoare siguranță. „Acesta e motivul. De aceea am venit. Pentru a face o adevărată Schimbare, pentru a deschide cercul...” Privi fix masca Reginei Verii, incapabilă să se uite în altă parte, în timp ce posibilitățile luau foc în ochii ei.

„Dar asta nu-l va salva pe Sparks.” Focul revelației se înecă în apele reci ale adevărului. Nu va exista nicio renaștere fără moarte; ea n-ar fi avut nicio putere până nu murea Regina Zăpezii...

– Dar de-aceea am venit eu! Scutură mânioasă din cap; ascultând-o, chipul lui Fate deveni întrebător. Am venit să-l găsesc pe Sparks, să-l salvez dacă pot. Dacă mai are nevoie de mine, dacă mă vrea... Se opri, cu vocea tremurându-i.

– Știi... ce-a devenit el?

– Da. Știu. Știu totul. Simți cum cuvântul îi umple gura de fiere: Starbuck.

Fate dădu aprobator din cap, iar chipul i se posomorî. Trase pisica în poală.

– El nu mai e băiatul pe care-l cunoșteai. Deși nici tu nu mai ești fata pe care a lăsat-o în Vară. Și are nevoie de tine, Moon, are nevoie cu disperare; întotdeauna a avut, altfel nu s-ar fi îndreptat niciodată către Arianrhod. Găsește-l și salvează-l, dacă poți. Asta înseamnă foarte mult pentru mine.

– Și pentru mine. Moon zgâlțâi masa. Dar nu știu cum să-l găsesc. De-asta am venit la dumneavoastră. Mă puteți ajuta, îl puteți aduce aici? Abia dacă mai este timp. „Astăzi și încă două zile până la moartea lui... trei zile să scotocesc un oraș întreg.”

– Știu. Fate lăasă privirea în pământ. El însă vine aici după toanele lui,

nu dup-ale mele. Și nu știu... Așteaptă! Căutând, găsi mărgeara roșie și o luă în mână. Există altcineva care-l vede mai des decât mine. Numele ei este Tor Starhiker și conduce cazinoul numit „Iadul Persefonei“. Ea însăși își spune Persefona, întreabă de ea. Ești singură aici?

– Nu, zâmbi Moon. Am pe cineva. Își dădu seama că lipsise de lângă el mai mult decât intenționase. Trebuie să mă întorc și să-i spun și lui ce-am aflat. Se ridică în picioare, șovăind. Vă mulțumesc că m-ați ajutat. Și vă mulțumesc că ați fost prietena lui Sparks cât timp eu n-am putut să fiu. În sinea ei tânji după momentul când avea să întrebe totul despre ceea ce se petrecuse între ei în răstimpul acestui lung, scurt decalaj de ani. Fie ca Doamna să zâmbească deasupra ta, adăugă ea sfios.

– Fie ca Ea să zâmbească deasupra noastră, a tuturor. Dar în special deasupra ta acum, surâse Fate.

Pentru ultima oară Moon privi masca Reginei Verii, apoi ieși pe ușă.

Ajunse în sfârșit la pensiunea unde-l lăsase pe BZ și năvăli înăuntru, fără suflare, dar plină de bună dispoziție și ușurare sufletească.

– Moon!

Bărbatul stătea în picioare pe holul îngust, cu partea din spate a cămășii zdrențuite vârată în pantaloni doar pe jumătate. Proprietăreasa se afla lângă el, prezența ei dominând statura lui costelivă, oficială, aflată la jumătatea unui gest de negare, manifestat printr-o ridicare din umeri. Gundhalinu țâșni pe lângă ea, alergă s-o prindă pe Moon în brațe și o ridică de pe podea.

– O, zei! Unde naiba ai fost? Am crezut...

– Am fost la magazinul fabricantei de măști. Râse surprinsă când el o așează iarăși pe pământ. Stai, nu trebuia...

– La magazinul fabricantei de măști? Singură? De ce?

Își încruntă sprâncenele dezaprobat, dar ea văzu doar grija în gestul lui.

– Știam drumul. Tu aveai nevoie de odihnă. Zâmbi până când începu și el să suradă. Am găsit-o. Și, BZ, n-o să-ți vină să crezi chestia asta...

Se întrerupse, amintindu-și că proprietăreasa rămăsese în spatele lui,

ascultând cu atenție. BZ îi aruncă o privire peste umăr, tușind semnificativ.

– Bine, bine, Inspectore. Femeia își ridică mâinile într-un gest amabil de renunțare. Pricep aluzia. Încetini puțin când trecu către ușa apartamentului ei. L-ai speriat, îi făcu față cu ochiul lui Moon. Păstrează-l așa, îngrijorat, și n-o să plece fără tine de pe planetă, copilă!

Deschise ușa și păși înăuntru, apoi închise ușa în spatele ei.

BZ ridică ochii spre tavan, ferindu-și-i de stânjeneala lui Moon și ascunzând-o pe-a lui. Se mutară în capătul opus al coridorului.

– Acum spune-mi. Ai găsit-o?

– Da! Și... BZ, când KR Aspundh a intrat în Transfer, ea a fost cea care mi-a zis să mă-ntorc aici.

El nu pricepu chiar imediat.

– E sibilă? Aici?

Moon încuviință din cap, nesesizând nuanțele de stupoare din vocea lui.

– Singura, pentru întreaga galaxie...

– Ce i-ai zis? izbucni el, pe neașteptate furios.

De data asta ea înțelese; vechiul resentiment și mai proaspăta dezamăgire îi întunecară ochii. Făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

– I-am spus că vreau să-l găsesc pe Sparks. „Și asta-i tot ceea ce ai dreptul să știi.“

– N-am vrut să spun asta. Bărbatul își înăbuși tusea, înfrânându-și accesul de mânie. Eu... mi-a fost teamă că m-ai părăsit, murmură el rușinat și jenat, fără măcar să-mi fi spus la revedere.

Deși își dădea seama că era conștient că nu spusese tot adevărul, fata îi acceptă explicația, fiindcă știa că așa ar fi dorit el.

– BZ, eu nu ți-aș fi... nu, nu ție. Nu ție.

Îi prinse mâinile cu un gest de promisiune și-l sărută ușor mâhnită.

Gundhalinu îi dădu drumul cu părere de rău, brusc preocupat de îmbrăcămintea sa dezordonată.

– Deci, ce-ai descoperit? Ea l-a văzut?

– Nu știe cum se poate ajunge la el. (Bărbatul înălță capul.) Dar mi-a zis de cineva care ar putea să știe: numele ei este... Persefona, conduce un cazinou.

Crezu că era dezamăgit, totuși BZ dădu aprobator din cap.

– E-n ordine. Cunoscut localul. În partea de sus a orașului, unul dintre cele mai mari. O să-l încercăm și-acolo. Aruncă o privire către scara de pânjen ce se răsucea în spirală spre camera care fusese a lor pentru o noapte. Lasă-mă doar... să-mi iau haina.

– Bună... salut, drăguțule... bun venit la tripou, mare risipitor ce ești...

Tor se sprijinea apatică de un stâlp, salutând gloata fără chip care se revărsa într-o monotonie lipsită de suflet prin zidul de oglinzi sunătoare. Își mușcă buzele ca să-și oprească un căscat, cu gura încrețită de efort, încercând să-și păstreze machiajul intact. De-abia deschiseseră, după o pauză de câteva ore pentru odihnă și refacere, și nu aveau să mai închidă până după terminarea Noptii Măștilor și venirea zilei Schimbării. Inhalase energizante până când fusese gata să facă un șoc și ochii cu flori pictate pe pleoape fuseseră gata să i se afunde în craniu. Precum cineva pregătindu-se, lipsit de entuziasm, să înceapă o viață de ascet, mulțimea participantă la Festival era nesătulă în toate privințele, iar Sursa dorea s-o stoarcă până la ultima picătură.

Și indiferent ce voia Sursa, ea era gata să-i ofere. Cu degetul lui deformat, atotputernic, atinsese muntele de formulare birocratice și-l topise într-o câmpie lipsită de obstacole; îi dăduse binecuvântarea pentru căsătoria cu Oyarzabal, pentru evadarea ei de pe această lume înainte ca extraplanetarii să trântescă cu zgomot capacul sicriului Iernii și să-l bată bine în cuie. Peste doar câteva ore interminabil de lungi, cazinoul urma să se închidă pentru totdeauna – cel puțin, din punctul ei de vedere. O străfulgeră gândul surprinzător că avea să-i fie dor de acest loc. Localul fusese însă plin cu oameni care trăiau, oameni cărora nu le era teamă să-și asume riscuri, oameni de pe o mulțime de planete atât de diverse încât ea abia începea să le înțeleagă; locuri unde voia și ea să ajungă, și avea să ajungă mulțumită lui Oyarzabal și Sursei.

Trecu printr-un scurt moment de îndoială la gândul că va fi într-adevăr soția lui Oyarzabal. Căsătoria legală a extraplanetarilor părea să fie la fel de grea și neplăcută ca un lanț legat de picioare. Să fie veșnic înlănțuită de Oyarzabal... ale cărui pofte se îndreptau spre Persefona, nu spre Tor Starhiker. Oare va trebui să poarte veșnic peruca blestemată și scoica falsă, pictată, până ce vor deveni o a doua realitate pentru ea? „Of, la naiba cu toate!“ Dacă nu-l va mai suporta pe Oyarzabal, se va putea răta de el destul de repede: lanțurile sunt făcute ca să fie sfărâmate...

– ...Arăți ca un adevărat câștigător... salutare... Se opri în mijlocul salutarilor rostite monotone, cu gura căscată. Maiestatea Voastră?

Fata cu cosițe albe îmbrăcată într-o tunică nomadă o privi confuză, iar privirea fu de-ajuns ca s-o convingă că se înșelase. Continua însă să șadă pironită în fața ei, nepăsătoare la mulțimea ce se împingea în toate părțile ca un vârtej.

– Tu ești Persefona?

Ea zâmbi vulgar.

– Doar o imitație ieftină, puștoaico. Dar pe toți zeii, tu ești o copie foarte prețioasă a Reginei.

– Eu... ăă... Necunoscuta nu păru foarte flatată de comparație. Fate 9 m-a trimis.

Tor râse nervos.

– Zei, sper că nu... A! Vrei să spui Fate Ravenglass?

Fata încuviință din cap.

– Numele meu este Moon Dawntreader. Ea mi-a zis că-l cunoști pe vărul meu, Sparks.

– Sparks! Mda, sigur că-l cunosc. Simți o inexplicabilă relaxare când se desprinde de stâlpul de care se sprijinise. „Pe toți dracii din iad, am luat-o prea tare în seara asta.“ Vino, fetiço, haide să ieșim din înghesuală.

Pentru prima oară, își dădu seama că fata nu era singură; o sperietoare Kharemoughi ședea în spatele ei ca o umbră, purtând o jachetă de Albastru cu grade de Inspector. Inima îi sări în gât, din nou fără niciun rost, înainte să vadă că polițistul era îmbrăcat perfect neregulamentar și înainte să vadă petele de pe pieptul hainei. Petele arătau a fi de sânge uscat. Posibilitatea nu o liniști deloc. „Nu pune întrebări; numai să nu pui întrebări.“ Le arătă direcția și-i conduse prin cazinou. Moon se holbă în jur, ca o provincială venită pentru prima dată la oraș, zgâindu-se, efectele jocurilor plutind prin văzduh, la variațiile uluitoare de îmbrăcăminte și de comportament care le însoțeau; la ansamblul zgomotos, distrugător de minți, al unui iad al jocurilor simțit prin filtrul unui suflet neprihănit. Prin muzica vibrantă, Tor îi auzi țipătul:

– Ia uite cum arătăm!

Treceau prin revărsarea unei Porți Negre holografice, înconjurați de epave cuprinse de flăcări.

– N-am mai văzut niciodată așa ceva pe Kharemough, nici măcar în Piața Hoților!

Tor o examinează cu surprindere, iar Albastrul spuse cu patimă:

– Și nici n-ai să mai vezi vreodată!

Clătinând din cap, Tor îi conduse prin cazinou până la coridorul slab luminat, cu tapiserii fine ca de borangic, pe unde prostituatele își poșteau clienții – locul cel mai tăcut și retras la care se putuse gândi în grabă. Căutând zadarnic o cameră neocupată, văzu că Herne nu ieșise încă din bârlog ca să plece la slujba lui de la bar. Îi ciocăni la ușă:

– Hei, frumosule, te-așteaptă admiratorii! Hai să mergem!

Ușa se deschise. Fața cândva arătoasă a lui Herne o privi cu dușmănie și cu un dezgust nediferențiat.

– De ce nu-ți iei un... Privirea i se opri asupra lui Moon; expresia i se schimbă – o dată și încă o dată. Zeii mei! Ultima transformare îi aduse mânia pură pe chip. Ce faci aici? Câtea ce ești, cătea blestemată care lovești pe la spate! Știam eu c-o să vii într-o bună zi, nu-ți puteai savura bucuria de a mă fi distrus fără să vezi tu însăși ce mi-ai făcut...

– Herne! Tor îl opri înainte de a se fi repezit la fată. Ce dracu-i cu tine, ai început s-o iei razna? Ea este o străină!

– Crezi că n-o mai recunosc pe Arianrhod când o văd? O cunosc pe Regina Zăpezii a ta, m-am culcat cu ea ani de zile! Nu-i așa, târfă albă ce ești?

– Eu nu sunt Regina, zise Moon abia perceptibil.

– Herne, nu-i ea! Tor îl împiedică înainte de a se putea năpusti din nou. Taci și folosește-ți ochii ăia injectați, ticălosule! E doar o Văratică, a venit aici ca să-l caute pe vărul ei. N-ai văzut-o niciodată până acum și pariez pe viața mea că nici pe Regină n-ai văzut-o niciodată, ca să nu mai zic de chestia aia cu culcatul. Are ea gusturi mai bune.

– Ce știi tu despre asta? pufni bărbatul. Nu știi mai nimic despre ea

sau despre mine! Își îndreptă spinarea, își netezi cutele tunicii țipătoare și se strădui să-și mențină echilibrul cu demnitate. Eu am fost Starbuck... până când ea m-a trădat pentru slăbănogul acela, Dawntreader!

– Dawntreader! Tor privi către Herne cu gura căscată. Asta n-o mai cred!

Speculantul ăla mizer... oare o jecmănise de informații cinci ani de zile pentru a rămâne în grațiile Reginei Zăpezii? Era posibil așa ceva? Era posibil ca Herne să spună adevărul despre el însuși; Dawntreader o folosisse pe ea doar ca să-l manipuleze pe Herne? Se frecă pe față, mișcându-și o paietă și întinzând lujerii pictați pe obraz.

– Sparks Dawntreader este vărul meu, vorbi Moon, ignorând privirea cercetătoare și firoasă a lui Herne. Știu că el a devenit Starbuck. Vreau să-l găsesc înainte de a fi prea târziu.

– Vărul tău? Bărbatul se încruntă, ignorând restul cuvintelor. Mdaa... parcă era ceva în legătură cu tine: ai dispărut... Se scărpină, de parcă astfel și-ar fi putut dezlega amintirile. Drogurile pe care le folosea împotriva plictiselii și durerii îi înmuiaseră creierul. Iar tu ești exact ca ea, adăugă, și în ochi îi înotau demoni flămânzi. Exact ca ea!

– Îți pierzi vremea cu mincinosul ăsta îmbibat de droguri, interveni enervat renegatul Albastru. Nu-i sănătos la minte. Niciun Kharemoughi de origine umilă n-are atât talent ca să devină Starbuck.

Herne păru să-l observe pentru prima oară; se uită fix la el în timp ce un rânjet dezgustător i se lățea pe față.

– Mi-amintesc de ziua în care te-am învățat cum să îngenunchezi în fața superiorilor la curtea Reginei, Albastrule. Polițistul tresări la auzul recunoașterii. Atunci erai prea bun pentru ea, pentru mine, nu-i așa, Gundhalinu-mekru? Uită-te la tine acum! Flutură o mână înspre straietele ferfenițite ale Albastrului. Probabil că te-ai târât pe burtă, mekritto. Nu ești bun să-mi adresezi vreun cuvânt!

Albastrul se strădui să-și rețină vorbele, dar ele porniră fără voie.

– Încă sunt un bărbat mai bun decât vei fi tu vreodată, gunoi ticălos ce ești!

– Tu ești totuși un prost mai mare. Mulțumesc zeilor pentru asta! Herne scuipă, exact când ușa de alături de pe coridor se deschise.

– Hei, fii atent! Prostituata își conduse iute pe lângă ei clientul ofensat, aruncând priviri dușmănoase.

– Deci, ai de gând să te duci la muncă sau nu? Tor își puse mâinile în șolduri și le simți alunecând pe pânda mătăsoasă a veșmântului strâns pe trup, adăugându-și propria uitătură nimicitoare.

– Nu. Nu până când n-aud mai multe despre chestia asta. Arată cu capul spre Moon. De ce sosia lui Arianrhod a venit să-l caute pe iubitul lui Arianrhod?

Se retrase greoi în camera lui, schițând o încercare de invitație grațioasă. Tor îl urmă împreună cu ceilalți.

Ea nu-i văzuse niciodată odaia și avea sentimentul că nici acum n-o vedea. Înăuntru se aflau un pat și un dulap, ca și în celelalte încăperi de pe coridor, și asta era tot. Câteva haine murdare azvârlite într-un colț, nimic în plus. Nici tablouri, nici cărți sau benzi, nici radio sau televizor tridimensional. Era o cameră pentru o singură noapte – mai rău, o celulă de închisoare. Herne se prăbuși pe pat. Nimeni nu schiță vreo mișcare să i se alăture; deși încercau să n-o facă, Moon și Gundhalinu se uitau la picioarele lui ferecate în oțel.

– Deci, drăguță verișoară, ce treabă mai ai tu cu Sparks Dawntreader după atâta vreme?

– Noi suntem făgăduiți unul altuia, replică Moon insinuării din ochii lui. Îl iubesc. Nu vreau să moară.

Herne izbucni în râs.

– Oh, daa! Arianrhod a considerat legămintele lui de credință o adevărată provocare, trebuie să fii mândră. Dar, în cele din urmă, ea capătă întotdeauna ce dorește. Tu cum te descurci?

Moon înțepeni, cu mâinile strânse pe centură.

– Îmi voi urma calea, dar înainte de toate trebuia să-l găsesc. Fate spunea că poate tu știi cum... Se răsuci înspre Tor.

Aceasta ridică din umeri, în semn de scuză.

– Tocmai l-ai pierdut; a fost aici s-o vadă pe Sursă. „Și m-am întrebat de ce oare. De ce-ar veni Starbuck aici? De ce-ar veni Regina...?”

– Urzeala ei devine tot mai complicată, rânji Herne enigmatic.

„Iar el știa ca Sparks e Starbuck...” Tor se încruntă în adâncul gândurilor sale, scrutându-l din nou pe Herne. „Ce altceva mai știe oare și nu mi-a spus niciodată?”

– Ce vrei să zici cu asta, că tocmai l-am pierdut?

Ea reveni cu privirea pe chipul frustrat al lui Moon.

– Cam cu o oră în urmă, a venit cu un mesaj de la palat.

– Și a plecat din nou cu câțiva Albaștri pe urme, adăugă Herne cu îngâmfare.

– De ce? Își ridică Tor sprâncenele pudrate cu argint.

– Comandanta, zise Gundhalinu. Probabil că l-a pus sub urmărire, acum când știe cine e.

– Ce s-a întâmplat cu el? Degetele sibilei răsuciră pielea pictată a centurii. L-au prins?

Herne mârâi amuzat.

– Ha! Labagiii ăia nici măcar o răceală nu pot să prindă. Privi către Gundhalinu. S-a pierdut în mulțime. Dar dacă-i băiat deștept, o să rămână la palat unde, de-acum până la Schimbare, o să-l protejeze Arianrhod.

– Nu poate! El nu poate să facă asta... Lua-o-ar dracu'! Țipă Moon.

Tor văzu cum Albastrul încercă s-o mângâie pe față, văzu cum aceasta îi scutură brațul și mai văzu privirea de pe fața polițistului. Herne observă și el toate astea și zâmbi. Tor spuse, sceptică:

– Ascultă, puștoaico, în primul rând, dacă îi erai așa de devotată, de ce ți-au trebuit cinci ani ca să ajungi în preajma lui?

– N-au fost ani, ci doar luni! Moon închise ochii. De ce n-ar putea să fie invers? De ce se complică lucrurile tot mai mult?

– Pentru că te apropii de Arianrhod, murmură Herne, și ea are viteza luminii.

– Cu cinci ani în urmă, Moon a fost răpită de contrabandiști extraplanetari, interveni arțăgos Gundhalinu. Ea de-abia s-a întors. A fost aproape de moarte încercând să ajungă în Carbuncle ca să-l găsească. Reprezintă un devotament destul de mare pentru tine?

Tor se strâmbă ușor, împlânzindu-se fără voie.

– Pentru tine pare să fie destul de mare, extraplanetarule. „Tu, sărmane, care sângerezi bolnav de dragoste.“ Și destul de mare pentru Fate. Dar acum, dacă vrea să-l găsească, trebuie să meargă la palat.

– Nu poate, zise Gundhalinu.

– De ce nu? îl privi Moon. Mă pot strecura în palat ca să-l găsesc. Dacă așa trebuie, așa voi face. Ochii ei deveniră întunecați și pierduți, de parcă suferea un spasm cerebral; când se limpeziră iarăși, hotărârea strălucea în ei. E-n ordine... mă voi duce acolo! Trebuie să mă duc. Nu mi-e teamă de Arianrhod.

– De ce-ar trebui să-ți fie? Își fixă Herne ochii asupra ei, nevăzând-o cu adevărat pe ea, ci cu totul altceva.

– Taci din gură, perversule! Îți voi spune eu de ce. Gundhalinu o prinse pe sibilă de braț. Pentru că Arianrhod... este... este... periculoasă, sfârși el fraza în mod stupid. (Tor se întreabă ce anume se temuse să spună, iar Moon se încruntă puțin.) Are paznici prin tot palatul și, dacă te prinde încercând să te streкори între ea și Starbuck... la naiba, te va opri! Cum dracu' te duci să-l cauți? Nu poți merge acolo întrebând pur și simplu cine l-a văzut!

– De ce să nu poată? rânji Herne. Are cea mai bună deghizare pe care și-ar dori-o cineva: chipul Reginei. Poate face orice și nimeni n-o va lua la întrebări.

– Dar ce face adevărata Regină? întrebă Tor.

– Dacă alegi momentul corect, va primi atunci vizita înalților lorzi ai Hegemoniei. Iar eu am obiectul care te va face să fii perfectă în rol.

– Care-i ăsta? înaintă Moon, strălucind de speranță.

Gundhalinu aruncă o privire ucigătoare către Herne. Totuși, căutătura insistentă a acestuia nu o părăsi niciun pic; îi examină încet trupul, din tălpi până în creștet. Tor simți cum între polii opuși din interiorul trupului lui se acumulează o încărcătură statică.

– Petrece o oră cu mine, Arianrhod, și obiectul acela îți aparține.

Moon îngheță. Gundhalinu înjură și se repezi înainte.

– Și, mă rog frumos, ce-ai să faci, Starbuck? se băgă Tor în discuție. Ai

s-o înveți să joace cărți?

Herne se răsuci către ea. Când văzu ce se-ntâmplase pe fața lui, Tor simți pentru el mai multă milă decât oricând.

– În numele zeilor, Herne... măcar o dată în viața ta nu fi grosolan! Fă ceva ca să dovedești că meriți să fii viu.

Partea de sus a corpului bărbatului se înfioră de o emoție interiorizată, pe care ea o văzu destrămându-se treptat.

– Acolo, înăuntru, vorbi Herne, arătând spre dulap. Deschide-l.

Moon se duse la dulap și-i deschise ușa. Tor văzu haine, droguri, cutii pe jumătate goale și un raft pe care se afla doar un mic obiect negru.

– Ți-l dau. Adu-l aici.

Sibila i-l înmână cu precauție, ținându-se la distanță. Herne îl ținu în palmă aproape ca și cum ar fi fost însuflețit, mângâindu-i suprafețele cu degete nesigure. Atinse o proeminență strălucitoare, apoi alta și încă una. În tăcerea încăperii strâmte răsunară puternic trei note distincte.

– Ce comandă e asta? Întrebă Gundhalinu.

– Vântul. Herne își ridică ochii, privindu-i cu o mândrie sfidătoare. Sala Vânturilor din palatul lui Arianrhod. Acum doar ea mai are un aparat asemănător. În acest mod, vei fi capabilă să pătrunzi în inima palatului fără să fii suspectată. Te voi învăța cum să folosești cutia și unde să-l cauți pe Starbuck.

– Și ce dorești în schimb? Întrebă Moon cu blândețe.

Măinile ei fremătau de dorința de a ține din nou cutia în mână.

– Fără glumă, se strâmbă Herne. Este a ta de drept... și când oare am putut eu să-ți refuz ceva ce ți-ai dorit? Sau să-ți bag ceva pe gât dacă tu n-ai fi dorit-o...

„Zeii, ei chiar crede că este Regina.“ Tor clătină din cap.

Însă în ochii falsei Regine se strecură o urmă de simpatie și ea rosti cu calm:

– Dacă există ceva... orice altceva îți pot da...

Herne își fixă picioarele atrofiate.

– Nicio ființă umană nu-mi poate dărui asta.

– Uite ce-i, interveni Tor, dacă te duci la palat, nu poți merge îmbrăcată de parcă ai fi adunată de pe drumuri. Vino cu mine, am să-ți caut câteva boarfe mai regale sau, mă rog, ceva care să le-acopere pe-astea.

– Moon, nu te poți duce la palat! Îți interzic!

Gundhalinu îi blocă drumul când sibila se întoarse ca să iasă.

– BZ, trebuie să mă duc. Trebuie, accentuă ea, întâlnindu-i căutătura încăpățânată.

– Îți pierzi vremea... îți riști... sufletul, dacă te duci acolo. El a devenit un depravat, lasă-l în pace, uită-l! Gundhalinu întinse mâinile către fată. Măcar de data asta ascultă-mă! Ești obsedată de un vis, de un coșmar... trezește-te, în numele zeilor! Crede-mă, nu-ți cer să faci asta din egoism, Moon. Ești singura făptură la care țin pe lumea asta... siguranța ta...

Moon clătină din cap, privind în altă parte.

– Nu încerca să mă oprești, BZ, pentru că nu poți.

Trecu pe lângă el, iar polițistul nu schiță niciun gest s-o rețină. Tor o conduse afară din cameră.

Gundhalinu rămase privind în urma ei și-și încheie haina simțind un fior neașteptat; era conștient de ochii lui Herne sfredelindu-i ceafa, dar n-avea putere să se întoarcă și să-i înfrunte.

– Știi adevărul despre ea, nu-i așa? îl zgândări vocea lui Herne. Știi că ele sunt la fel: Arianrhod și ea.

– Nu sunt la fel! se întoarse Gundhalinu, rănit de propria cunoaștere vinovată.

Herne zâmbi când îi citi răspunsul oglindit în ochi.

– Asta mi-am imaginat și eu. E clona Reginei, altceva nu poate să fie.

– Ești sigur? întrebă în mod reflex, fără măcar să intenționeze asta.

Celălalt ridică din umeri.

– Doar Arianrhod poate fi sigură. Eu însă am bănuielile mele. Nu e fiica ei – ia cu regularitate apa vieții. Și n-ar lăsa niciodată un bărbat să aibă un asemenea ascendent asupra ei.

– Apa vieții te face... steril? clipi Gundhalinu, luat prin surprindere.

– Cât timp o folosești... sau poate veșnic, după o sută cincizeci de ani. Cine știe? Ironia sortii, nu-i așa? Te face și greu de tămăduit, ba chiar a ucis câțiva oameni. Herne chicoti, încântat de idee. Pe unii îi face s-o ia razna puțin, „denaturarea personalității“ sau altă aiureală de genul ăsta. Oricum, așa pretind cei care se vaită, cei care nu o au. Puterea te deformează, nu drogul. Ce simți când n-o ai, Gundhalinu-eshkrad?

Polițistul îl ignoră, obsedat de o imagine a lui Sparks Dawntreader purtând o cască împodobită cu țepi.

– Herne, dă-mi cutia de comandă! N-o s-o trimiți pe Moon în vizuina aia de șarpe!

Fostul Starbuck făcu un gest și în mâna lui apăru brusc un tranchilizator.

– Stai așa, Albastrule! Să presupunem că te sprijini de perete, în cazul în care nu vrei într-adevăr ceea ce-mi ceri.

Gundhalinu se retrase, uitând de propriul pistol atârând ca plumbul pe sub haină, la sold. Se rezemă de perete și tuși chinuitor, până când capul începu să i se învâртеască.

– Ai ceva împotriva... dacă m-așez?

Alunecă în jos de-a lungul peretelui, fără să mai aștepte vreun răspuns, și se așază pe podea.

– Ar trebui să consulți un medic, zise Herne fără compătimire. Când un Tehnician se așază pe podea, e aproape mort.

– Nu pot. Gundhalinu trase de haină ca s-o deschidă, simțind deodată că-i este prea cald. „Nu până când nu se termină asta.“

– Vrei să spui că te urmăresc și pe tine. Sună ca o afirmație, nu ca o întrebare. Toți vechii tăi camarazi, adevărații Albaștri. Fugi împreună cu o Iubitoare a Mamei, care e proscrisă, n-ai niciun prieten pe lumea asta, ți-ai azvârlit la gunoi munca și poziția în societate și ți-ai târat prin mocirlă onoarea de aristocrat. Toate astea pentru dragoste...

Cu obrajii înflăcărați, Gundhalinu se uită la el și deschise gura.

– Pot și eu să adun unu și cu unu, rânji Herne, picurând vitriol în vorbe. Sunt un Kharemoughi. Clătină din cap, sprijinindu-se iarăși într-un cot. Ea te-a prins cu adevărat, băiete... Ce ți-a promis? Trupul ei?

– Nimic, mekru!

– Nimic? pufni Herne. Ești un neghiob mai mare decât am crezut.

– Tot ceea ce mi s-a-ntâmpilat mi-am făcut singur. BZ se îndreptă de spate, luptându-se din răputeri cu mânia, cu adevărul supărător care-l irita. A fost hotărârea mea, am acceptat consecințele unui act rațional.

Ologul izbucni în râs.

– Sigur, ea te poate face să crezi asta! Aceasta-i puterea ei. Te-ar putea face să crezi că poți respira în vid. Are multă minte, nu-i așa, raționalul cu creier șters... O vrei atât de mult încât nimic altceva nu mai contează. E o deportată, o poți avea la degetul tău mic. Și tu, în schimb, o ajuți să-și găsească alt iubit! Zeilor, asta o pune la pământ până și pe Arianrhod. Ele vor același bărbat; singurul pe care-l vor dori îndeajuns ca să ajungă să se autodeteste. Incestul fundamental. Dacă nici asta nu-i o dovadă suficientă că sunt la fel... la dracu' cu tot!

Se aplecă, împletindu-și degetele prin ochiurile plasei care-i ținea picioarele ca într-o colivie.

Gundhalinu simți cum dezgustul i se ridică în gât.

– La asta mă și așteptam de la tine: că vei târî totul la nivelul tău și-l vei mânji cu noroi. Ești incapabil de ceva mai bun. Sau măcar să înțelegi ceea ce înjosești și distrugi.

– De unde știi tu asta? își ridică Herne capul.

Albastrul se încruntă.

– Pentru că nu poți înțelege de ce țin la Moon mai mult decât la mine însumi. Pentru că nu poți să simți ce-i cu ea... închise ochii, aducându-și aminte. Da, m-a făcut s-o iubesc, dar nu în mod intenționat. Moon ia, dăruind... aici e toată diferența.

Herne ținu în sus, ca pe-o provocare, cutia de comandă.

– De ce oare crezi că i-o dau?

– Din răzbunare.

Celălalt coborî ochii.

– Nicio clonă nu este o copie perfectă a originalului. Nici chiar gemenii identici nu-s la fel, iar ei nu sunt creați de un intermediar. Controlul donării nu e câtuși de puțin așa de precis, deci tot ceea ce vei obține va fi o recreare imperfectă.

– O copie cu defecte, sublinie crud Herne.

– Da, strânse din buze Gundhalinu. Dar de ce n-ar putea ea să fie mai bună tocmai pentru că s-a schimbat, pierdut, sau câștigat ceva în mod necugetat?

Herne păru să ia în considerare această posibilitate.

– Poate... Dacă ești atât de sigur că Moon nu-i la fel, de ce nu-i spui adevărul?

– Am încercat, clătină din cap Gundhalinu. Își privi încheieturile și urmări cicatricile cu degete nesimțitoare. Cum i-aș putea spune așa ceva?

– Sinucidere ratată, șopti Herne.

Polițistul încremeni, apoi se ridică în genunchi, dar văzu că Herne nu încerca să-l necăjească.

– Ea te-a împins la așa ceva? continuă fostul Starbuck, cu o curiozitate lipsită de maliție. Trase de protezele sale precum un harpist de coarde.

– Nu, răspunse Gundhalinu, lăsându-se iar în jos. M-a făcut să înțeleg că ar putea exista anumite motive ca să continui să trăiesc. (Îl încercă un sentiment bizar că nu i se părea deloc ciudat să-i spună toate astea unui Neclasificat, și încă stând așezat pe podea într-un bordel.) În toată viața nu mi-am închipuit că e posibil să trăiești fără o armură intactă a onoarei. Și totuși, iată-mă, gol în fața universului. Doare, doare ca naiba, dar asta poate pentru că acum simt totul cu mai multă claritate. „Și, cu toate astea, nu știu dacă vreau să fie așa sau nu.“

– O să te obișnuiești, replică acru Herne. Știi, niciodată n-am putut fi capabil să-mi imaginez în vreun fel chestia asta: cum oare înghițiți voi, Tehnicienii, otravă, ori de câte ori viața vă dă o lovitură sub centură. Ai fi dat ortu' popii de-o sută de ori pân-acum dacă mi-ai fi trecut prin-nainte.... ce vorbesc, de-o mie de ori!

– Ai dreptate, se înfioră Gundhalinu, la ideea de a fi prins în interiorul minții lui Herne. Zeilor, asta ar fi o soartă mai groaznică decât moartea!

Herne îl privi cu un dispreț rece, cu dușmănia nemiloasă a jumătate din poporul planetei sale, până când simți că aroganța i se fărâmă, și atunci își mută privirea insistentă.

– Da. „Moartea înaintea dezonoarei“ este privilegiul omului bogat. La fel ca și apa vieții... „Dar nimeni nu posedă cu adevărat Viața sau Moartea.“

– Obişnuiam să cred că nu există nimic mai important pentru mine decât viața mea, că nu există nimic care să mă poată face să înțeleg ființele fără voință ca tine, care aruncă totul la gunoi, zise Herne. Supraviețuirea era lucrul cel mai important, nu conta cum supraviețuiai...

– Era?

Polițistul își sprijini capul de perete, prinzând înțelesul timpului trecut al verbului. Absent, pipăi cu limba locul unde odată fusese un dinte. Urmări privirea lui Herne, care coborî pe exoscheletul ce-i acoperea partea inferioară a trupului, dându-și seama de tot ceea ce implica această pierdere – tot ceea ce făcuse din Herne un bărbat în propriii lui ochi, în ochii lumii căreia îi aparținea.

– Să știi că nu trebuie să rămâi aici. Ai putea să mergi pe Kharemough ca să-ți pui la punct tot ce nu e-n regulă.

– După cinci ani? se înalță vocea lui Herne, pregătită cu toate argumentele, cu toate răspunsurile pe care le revăzuse, probabil, la nesfârșit în mintea sa. Nimeni nu are atâția bani. Eu sunt al dracului de sigur că n-am... n-am nici măcar îndeajuns ca să ies din scuiptoarea asta blestemată!

– Du-te la autorități. Ele n-au să abandoneze niciun extraplanetar care nu vrea să rămână.

– Mda, sigur. Herne trase o sticlă de sub pat, îi desfăcu dopul și bău fără să-i ofere și lui Gundhalinu. Ai idee, Albastrule, câte capete de acuzare au fost emise împotriva mea pe planeta natală? Și în multe alte locuri? Ești nebun dacă-ți închipui c-o să asud pentru tot restul vieții în vreun lagăr penitenciar.

Bău din nou, cu sete.

– Atunci, se pare că nu ai prea multe opțiuni de ales. „Și probabil că nu meriți niciuna.“ Simți totuși o neașteptată împunsătură de empatie. „Pe sfinții străbuni... dar dacă m-aș fi născut în trupul lui, și el într-al meu...” Îmi pare... rău.

– Îți pare... Herne se șterse la gură. Dar cum rămâne cu tine, ai să te întorci, ai să-i lași să te scoată din poliție și să te azvârle în închisoare pentru asta? Nu! Pe naiba, nu, probabil că o să pledezi pentru nebulă: o crimă pasională – ai făcut-o din dragoste. Iubirea... iubirea e o boală! Mâna îi tremura pe gâtul sticlei.

„Moarte dacă iubești o sibilă... moarte dacă n-o iubești.“ Gundhalinu își făcu de lucru cu tusea, amânând necesitatea de a da un răspuns. „Ce-o să fac? Nu știu.“ Viitorul i se deschidea înainte ca o mare infinită.

– Întreabă-mă mâine...

Auzind că cineva intră în cameră, aruncă o privire către ușă: era Persefona, urmată de o siluetă învăluită în mantie și cu glugă pe cap.

– Moon? Gundhalinu se ridică în genunchi și se împinse în sus, rezemându-se de zid și holbându-se.

Moon se afla înaintea lui, cu fața subtil modificată de arta cosmeticii – nu fusese machiată cu vulgaritatea Persefonei, ci trăsăturile îi fuseseră accentuate, scoțând la iveală o frumusețe luminoasă, sidefie, ce orbea amintirea lui despre chipul palid și simplu al unei băștinașe din provincie. Părul ei, ridicat în coc, era prins într-o rețea de panglici argintii, întrețesute cu mărgelile aurii, formând desene pe care ochii săi nu le puteau urmări. Tor trase pelerina de pe umerii sibilei, descoperind o rochie lungă de culoarea mierii, care-i flutura în jurul trupului precum o pășune cu ierburi ondulate de vânt; aceasta se lipea de ea peste tot, fără să creeze această impresie, revărsându-se dintr-un corsaj de dantelă ivoriu, ce se topea senzual în pielea ei. Gulerul făcut dintr-o împletitură opalescentă de mărgelile îi ascundea semnul tainic de pe gât.

Polițistul rămase în picioare, fără grai, și o privi cum radia de strălucire.

– BZ, eu... Se întrerupse brusc, luându-și ochii de la privirea lui insistentă, căreia îi descifra înțelesul.

– Doamna mea... Bărbatul îi luă mâna precum un lord stelar al Vechiului Imperiu, se înclină deasupra ei și i-o atinse scurt cu fruntea.

„Și regină în fiecare amănunt.“ Înaintea ta, cu bucurie aș îngenuchea.

Moon zâmbi încântată, neînțelegând; era propriul zâmbet, nu cel al lui Arianrhod.

– Ce crezi, Herne? radie de bucurie Persefona, ducând sub braț tunica de nomad a sibilei. Oare va trece?

– Tu ai aranjat-o așa? întrebă Herne.

Tor ridică dintr-un umăr cu modestie.

– Păi... Pollux mi-a dat o mână de ajutor. Pentru o mașină, are gusturi bune.

– Lui Arianrhod nu-i place culoarea aia. Herne puse sticla pe podea. Dar va trece... O, zei, da.... va trece! Vino-ncoace, Maiestate, întinse el mâinile.

Gundhalinu se încruntă; păstră în continuare mâna lui Moon într-a lui și simți cum strângerea se întărește când fata se uită la Herne.

– Nu-i spune așa, interveni cu glas tăios.

– Mai bine s-ar obișnui să fie numită astfel. La naiba, n-am să-ți fac niciun rău! Nici măcar n-am să te ating. Herne își lăsa brațele în jos. Lasă-mă doar să te privesc un pic.

Moon dădu drumul lui Gundhalinu și veni în fața fostului Starbuck. Se răsuci, nesigură din cauza fustei lungi, dar fără s-o mai deranjeze privirea bărbatului. Acesta o devora pur și simplu, o mistuia din priviri, dar ea își păstra demnitatea calmă, lipsită de dezaprobare; nu suportând, ci permițând. În timpul aceluia moment nesfârșit, Gundhalinu o urmărea cum se uita la Herne, simțind niște trăiri imposibil de analizat. Se încordă când îl văzu pe Herne ridicându-se brusc în picioare, legănându-se... Rămase pe loc în timp ce Herne, scârțâind, se lăsa cu stângăcie într-un genunchi înaintea sibilei.

– Arianrhod...

Murmură ceva, imposibil de auzit de alte urechi decât de ale ei. Gundhalinu se uită iute înspre Persefona; ochii ei cu pleoape pictate se deschiseră mari, răspunzând uimirii lui. Femeia roti un deget în jurul tâmplei și clătină din cap.

– Știu, Starbuck... încuviință Moon, ascunzându-și mila.

Cu un gest prea puțin regal, îl ajută să se urce iarăși în pat. Amintindu-și deodată că mai erau și alții în jur, fața lui Herne se înăspri din nou.

– Greșeala ta, Dawntreader... când eram la pământ, trebuia să mă lovești. Arianrhod îi urăște pe cei care pierd. Se rezemă cu o plăcere masochistă de cuvântul care-l rănea ca un pinten vârat în burtă. Acum ascultă cu atenție și am să-ți povestesc și restul.

– Continui s-o ajuți în încercarea ei? se răsti indignat Gundhalinu.

Herne zâmbi enigmatic.

– „Prada este cel mai în siguranță la ușa vânătorului.“ Ar trebui să știi asta, Albastrule.

Moon se întoarse, prinsă la mijloc între două expresii.

„Sau pur și simplu ți-e teamă s-o refuzi?“ oftă Gundhalinu; răsuflarea adâncă îi străfulgera o durere prin piept.

– Atunci așa va fi, pentru că eu sunt ușierul, zâmbi Moon, și asta fu tot ce putu el să vadă.

– Of, spatele ăsta care mă doare!

Tor se întinse cât putu în intimitatea oferită de camera cazinoului. Cuvintele ricoșară din pereți; în odăiță nu mai existau aproape niciun fel de provizii, iar patronii se străduiau din răputeri să termine treaba.

– Haide, Pollux, vino și trage-mi de containerul ăsta ultim cu tlaloc până nu li se înnegresc limbile. Căscă, simțind în urechi ecoul trosnetului fălcilor. Cred că am luat-o razna în cele din urmă.

– Cum spui tu, Tor.

Pollux se mișcă impasibil de-a curmezișul încăperii, urmărind indicația precum un dulău credincios.

Ea chicoti, amețită de epuizare.

– Jur că faci asta dinadins! Nu-i așa? Poți să-mi spui...

– Cum spui tu, Tor. Pollux prinse lada.

Gura femeii se deschise, iar emoțiile se prăbușiră în avalanșă din înălțimi.

– Of, la naiba, Polly... ce-o să mă fac fără tine? O să-mi fie cu adevărat dor de tine, bucată unsuroasă de fier vechi ce ești! Își îndreptă peruca. Există doar două lucruri pe care Oyarzabal le poate face pentru mine și tu nu poți și, odată plecată de pe pietroiul ăsta, mai rămâne unul singur de rezolvat, iar p-ăla îl pot obține de la orice bărbat. Nu-i de mirare că-i gelos pe mine.

Râse posac. Oyarzabal îi spusese că o va lua de soție doar dacă mai întâi se descotorosea de Pollux. Acceptase condiția, dar simțise încă o za în lanțul cu care bărbatul o transforma într-o sclavă. „El vrea ceea ce sunt eu... atunci de ce oare încearcă să schimbe acest lucru?” Își mototoli peruca, apoi o puse iarăși pe cap.

– Oricum, la naiba, cine o să mă țină pe mine curată și frumoasă? Să cari lăzi și să transformi Văratice mâncătoare de pește în regine – și totul într-o zi! Nu ți-ai pus niciodată întrebări despre tine, Pollux? Poți într-adevăr să faci toate astea și să nu te-ntrebi cum sau de ce? Îl târî după ea înapoi de-a curmezișul încăperii, bombănind: Sau dacă puștoaica urmează să-l salveze pe iubitul ei din mâinile Reginei, sau dacă e nebună pentru că vrea în orice condiții un necopt la minte precum Sparks Dawntreader?

Capul fără chip al lui Pollux o privi cu o imitație de atenție, dar nu zise nimic.

– Aah... scutură femeia din mână în direcția lui. Cred că-ntr-adevăr m-am prostit de tot. Tu nici măcar nu știi că sunt aici, cum o să-ți pese câtuși de puțin când n-o să mai fiu? Sau de ce trebuie să-mi fac probleme? Lovi cu ciudă o cutie goală de carton aflată în calea ei. Când termini treaba asta, întoarce-te și ia ultimul butoiăș din seva fermentată și du-l sus pentru Herne. „Pentru Starbuck. Vechiul Starbuck și Noul Starbuck; îi cunosc pe-amândoi. Și pe sora geamănă a Reginei. Slavă zeilor că plec în curând din Carbuncle... înainte să măntălesc pe mine însămi mergând cu spatele înapoi.“

Ajungând la ușă, auzi voci venind din camera aflată de cealaltă parte a coridorului, singura cu o ușă fără doar și poate la fel de sigură ca și cea de la trezoreria Băncii din Portul Nou; singura pe care n-o văzuse niciodată descuiată. Acum însă încuietorile electronice afișau lumina verde, ușa stătea nepăzită și chiar ușor întredeschisă, iar Tor recunoscuse una dintre voci ca fiind a lui Oyarzabal. Pollux se îndepărta zdrăngănind la capătul holului, ducându-se nepăsător către cazinou; pe negândite, femeia traversă culoarul și împinse ușa, deschizând-o larg.

Vreo șase capete se întoarseră s-o privească, șase bărbați, extraplanetari. Pe trei îi recunoscuse imediat ca fiind locotenenții Sursei; Oyarzabal veni înspre ea, dovedind cu fiecare mișcare a trupului iritarea și ușoara panică pe care le simțea.

– Ți-am spus să asiguri ușa aia! mârâi ucigător unul dintre străini.

– E-n ordine... ea conduce localul, așa că știe tot, ripostă Oyarzabal. Ce dracu' faci aici? adăugă el în șoaptă.

Tor își aruncă mâinile pe după gâtul lui și-i înăbuși protestele sub un sărut pasional.

– Sunt flămândă după bărbatul meu, asta-i tot. „Și dacă există vreun

lucru la care nu pot rezista, ăla e o ușă încuiată.“

– La naiba, Persefona! se trase el într-o parte. Nu acum! Avem de aranjat o treabă importantă pentru Sursă, aici, în oraș. Mai târziu am să...

– Ceva pentru Regină?

El îi mângâie ușor antebrațele dezgolite.

– Cum de știi asta?

„La noroc!“

– Păi, tocmai ai zis că eu știu totul. Se strâmbă ușor către el. Nu vreau să te fac mincinos. Azi l-am zărit pe Starbuck când a venit s-o vadă pe Sursă și mi-am imaginat că trebuie să-l fi trimis Regina.

După expresia bărbatului, își dădu seama că mai înscrisese un punct în favoarea sa.

– Tu știi și cine-i Starbuck?

– Sigur, doar sunt o Iernatică, nu-i așa? Și rezolv afacerile Sursei, exact ca și tine. Îl privi cu nerușinare în ochi. Deci, care-i restul chestiunii? Ce mai cumpără Regina, ultima ei surpriză pentru petrecerea de adio? Mie îmi poți spune, sunt aproape ca și soția ta.

În pantofii ei cu talpă groasă, era mai înaltă decât Oyarzabal și putea privi peste umărul lui la grupul de bărbați care gesticulau în jurul mesei goale. Pricepu că încăperea era, de fapt, un laborator complet echipat. Întotdeauna se întrebasese cum de izbutea Sursa să aibă la dispoziție o varietate atât de mare de plăceri ilegale, chiar și când nu le putea obține de la furnizorii obișnuiți... Pe suprafața fără nicio fisură a mesei se găsea o singură ladă grea. Pe capac și pe părțile laterale era inscripționat „ATENȚIE“... și trifoiul țepos al sibililor. Simți cum începe s-o furnice pielea.

– Păi, mda, s-ar putea spune că, într-o oarecare măsură, e vorba de o surpriză pentru Văratnici, rânji bărbatul. Dar nu trebuie să-ți plictisești cu așa ceva căpșorul tău draguț. Ți-ai făcut treaba și, oricum, ai să pleci cu mine de pe planetă. Nu-ți pasă ce se-ntâmplă aici după ce pleci, nu-i așa?

Ea se răsuci stânjenită sub strânsoarea brațelor lui.

– Ce vrei să spui?... Hei, de ce există un semn sibil pe cutia aia? Asta înseamnă... „contaminare!“ Contaminare biologică? Se încruntă când reuși să deslușească sensul mai mărunț. Ce e-n aia... bacterii? Boală, otravă? ridică ea glasul.

– Hei, nu taci odată? Vorbește mai încet... o scutură el brutal.

– Ce ai de gând să faci? Tor se zbătu, tot mai panicată acum. O să omori oameni! O să-i omori pe cei din neamul meu!

– Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratnici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranță – așa vrea Regina.

– Nu, minți! Chestia asta o să-i omoare și pe Iernatici, Regina o să te lase să ne omori! Ești nebun, Oyar, dă-mi drumu’! Pollux, ajută-mă, Pollux...

Ceilalți bărbați se ridicară de la masă, venind către ea, prizonieră în mâinile grele ale lui Oyarzabal. Disperată, ridică un genunchi; el se îndoi de mijloc cu un urlet de durere și Tor fu liberă să...

Raza tranchilizatorului o prinse din urmă și Tor căzu peste ușă, închizând-o, atunci când alunecă neajutorată pe podea.

– BZ, mai bine mă aștepți aici.

Moon se opri la intrarea în palat, locul de unde pornea strada din Carbuncle. Se făcuse din nou noapte dincolo de zidurile de furtună ale orașului, dar aici încă mai erau cheflii care râdeau și dansau, muzicanți care cântau. Oamenii din capătul de sus al Străzii erau mai scânteietori și mai exotici, acoperiți cu pietre prețioase, poleiți cu pudră de aur; splendorile importate de pe șase planete se întreceau între ele s-o uimească. Imitația ei regală părea aproape lipsită de strălucire, așa că și-o păstră ascunsă sub mantie ca și chipul. Straiele uzate ale Albastrului erau într-un mod mult mai grotesc nelalocul lor acolo, dar el se agăța de uniformă cu o încăpățânare nerațională.

– Nu te las să intri acolo fără mine, clătină din cap bărbatul, gâfâind în urma urcușului de-a lungul spiralei, până la capătul Străzii. Regina...

– Eu sunt Regina, îl privi cu un dispreț batjocoritor Moon. Ai grijă cum vorbești, Inspectore... Clătină din cap, încercând zadarnic să pară capricioasă, fără însă a obține nicio reacție. BZ, cum aș putea să justific prezența ta acolo, înăuntru?

Aruncă o privire în direcția intrării păzite a palatului și-și simți pieptul strângându-se de teamă.

– Le am pe-astea. Îtinse legitimația și tranchilizatorul. Mă fac să arăt mult mai regulamentar, adăugă el încheind gulerul hainei.

– Nu. Sibila simți apăsarea din piept devenind mai dureroasă. BZ, eu merg în palat ca să-l găsesc pe Sparks. Când ochii lui căprui, umbriți, încercară să-și furișeze privirea în altă parte, ea îi sili să se uite mai departe într-ai ei. Indiferent ce se va întâmpla, trebuie să fac singură treaba asta! N-o pot face... „În fața unui alt iubit.“ Gura îi tremura.

– Știi asta. Iar eu... eu n-aș putea să mă uit la ceea ce se va petrece. Moon, crede-mă, doresc pentru tine tot ceea ce e mai bun. Aș vrea ca, indiferent ce se va întâmpla, să fie ceva care te va face fericită. Dar, la

naiba, asta nu... simplifică lucrurile.

– Le complică, încuviință ea. Le complică teribil.

– Intrarea... lasă-mă să te duc măcar pân-acolo. Dacă n-o să ai ceva care să semene a escortă, paznicii o să pună întrebări. Iar eu am să rămân aici, la capătul Străzii, până când ai să ieși de-acolo... sau până voi afla motivul pentru care nu apari.

Fata aprobă din nou din cap, fără să încerce să-i ofere un răspuns. Ocoliră vârtejul dansatorilor și Moon simți speranțele și regretele absorbite de vârtoarea previziunilor agonizante... „Tu ești Regina; fii Regina, nu mai tremura!“ Se apropiară și ea își ținu răsufierea când gărzile postate în fața ușilor masive își concentrară privirile asupra lor. Paznicii purtau tranchilizatoare. Așa cum prevăzuse Gundhalinu. „O, Doamnă, mă auzi?“ Moon își aminti că acum n-o mai conducea zeița, ci doar o mașină; o mașină care-i spusese că trebuie să revină pe planetă.

În momentul în care fu sigură că gărzile o vor lua la întrebări, își dădu gluga pe spate, purtându-și capul cu semeție, încercând să creadă ea însăși ceea ce imita, pentru a-i face și pe ei să creadă.

– Maiestate! Cum ați...

Bărbatul din stânga își aminti brusc de respectul cuvenit, ridicând mâna la piept și plecând capul. Femeia din dreapta făcu și ea la fel, iar căștile lor în stil extraplanetar străluciră albicioase. Ușile imense, înnegrite de vremuri, începură să se deschidă.

Când expresia de pe fața ei începu să se destrame, Moon se răsuci iute către figura încordată, plină de un respect supus, a lui Gundhalinu... și doar ea îi putu vedea pe chip durerea pierderii.

– Îți mulțumesc pentru... colaborare, Inspectore Gundhalinu.

El își plecă rigid fruntea.

– Plăcerea a fost de partea mea... Maiestate. Dacă o să mai aveți nevoie de mine, chemați-mă, accentuă el fiecare cuvânt.

Mâinile i se răsuciră în față, nesigure; salută apoi și se întoarse pe călcăie, pierzându-se în mulțime.

„BZ!“ fu gata să-l strige sibila, dar n-o făcu, căci privi iarăși ușile deschise și coridorul tainic, strălucitor, dinapoia lor, care o ademenea

spre capătul călătoriei. Pe lângă ea, paznicii azvârliră căutături furișe spre spinarea jerpelită a lui Gundhalinu. Moon își înfășură strâns pelerina în jurul corpului și intră în palat.

Înainta ca o stafie de-a lungul holului pustiu, iar pantofii ei ușori falsificau materialitatea pardoselii. Își blocase toate simțurile, fiindu-i teamă să se oprească, să se piardă în cristalina sălbăticie hipnotică a vârfurilor purpurii întunecate și a văilor încărcate de zăpadă, în imaginea domeniului Iarnă din frescele ce împodobeau pereții nesfârșiți ai coridorului. Treptat însă, din fața ei, simțurile încordate prinseră murmurul Sălii Vânturilor. Strânse puternic cutia de comandă pe care i-o dăduse Herne; palma îi era umedă și rece.

Când fostul Starbuck îi povestise ce urma să găsească în acel loc, trupul bărbatului asudase dintr-odată, iar mâinile începuseră să-i tremure. Îi vorbise atunci despre vântul ținut prizonier, despre giganticele forme de nori și despre singurul fir al cărării ce se întindea pe deasupra Iadului. Iadul, pe care el aproape că-l transformase în mormânt pentru Sparks; Iadul care îl distrusese pe el în schimb... din cauza lui Arianrhod. Ființa care, pentru a-l salva pe Sparks, își sfidase propriile legi de neintervenție și-l lăsase pe Herne să devină prizonier într-un trup sfărâmat, în timp ce nemiloasa dușmănie din dragoste îi rodea sufletul.

Moon ajunse la capătul coridorului, acolo unde acesta se lărgea brusc – șuvoaiele imense de aer se mișcau fără întrerupere, gemând deasupra capului ei, fantome palide de nori umflându-se și înfiorându-se sub dezmierdarea unui iubit nepământean. Se simți micșorată și redusă ca importanță când curgerea înghețată a aerului din exterior îi descoperi intruziunea solitară și se năpusti flămândă în jurul ei, trăgând-o de mantie. Dincolo de pereți, mii și mii de stele se întindeau, albe și fierbinți, pe forja rumenă a nopții; clar, aici nu exista nicio căldură, nicio lumină, cu excepția scânteierii verzi, parcă bătuite de stafii, a puțului de întreținere, larg deschis, de sub ea... și nu exista nicio milă.

Înaintă un pas, apoi încă unul, către dăra subțire de întuneric absolut, conturată deasupra abisului. „Nu mi-a zis c-o să fie întuneric!“ Teama o făcu să șovăie, cu degetele reproducând felul în care trebuiau apăsatate șirurile de butoane ale cutiei de comandă – secvența de sunete ce, pretindea Herne, va deschide prin văzduh un tunel sigur de trecere. „Oare îmi spusese numai minciuni?“ Totuși, ea nu era obiectul pasiunii chinuitoare a lui Herne, ci doar înlocuitorul acesteia. Dacă prezența ei aici avea vreo semnificație pentru olog, ea nu putea fi decât cea de unealtă a răzbunării sale.

Mai făcu un pas, apoi încă unul, până când ajunse tremurând la marginea Iadului. Curentul de aer ascendent, încărcat de umezeală, o luă prin surprindere, îmbrâncind-o la loc pe platformă. Odată cu el veni și mirosul Mării, aroma înțepător dulce-acrișoară, cu iz de pește, de sare și de stâlpi putreziți în apă.

– Doamnă! strigă uimită Moon, dar vocea îi fu înghițită de vânt.

Respirația Mării o suflă iar în spate, împleticindu-i picioarele prin poalele lungi ale rochiei cu care nu era deprinsă; instinctiv, își recăpătă echilibrul, precum un matelot pe o punte care se înclină... un biet marinăr, nu o Regină.

Își înălță capul și văzu acum perdelele fantomatice, tremurânde, nu sub forma unor nori capricioși, de necontrolat, ci ca pe niște pânze de corabie, umflate fără nicio supraveghere de vântul marin. Iar în mâna ei, în cutia de mărimea unei palme, se aflau cârma și scota cu care avea să mențină drumul pe deasupra aceluia puț al Mării. Tirajele ascendente o împinseră înapoi, ca într-un ultim semnal de avertisment.

– Voi porni...

Atinse primul buton, auzi prima notă din secvență și simți cum aerul din jurul ei se liniștește. Apoi, cu măiestria a o sută de generații anterioare, cu iscusința unui popor care se aventurase pe mare și în stele, făcu primul pas deasupra deschizăturii fără margini și începu să meargă pe punte. La fiecare a treia atingere a podețului, suna o notă nouă, măsurându-și cu grijă fiecare pas ca să nu fie nici prea lung, dar nici prea scurt, concentrându-și atenția în totalitate asupra secvenței muzicale, asupra schemei, asupra ritmului.

Când trecu peste mijlocul podului, scânteierea verzuie se intensifică și simți deodată o prezență fără nume, o voce fără sunet, un ecou dintr-un loc și-un timp îndepărtat... cântecul pe care i-l cântase grotă sibilă. Înaintă tot mai încet, până când nu se mai putu mișca deloc; vrăjită de frumusețea neomenească a melodiei, înlănțuită de momentul pe care-l trăia. Degetele se relaxară pe butoanele cutiei de comandă, al cărei ton strident, deranjant se făcu tot mai subțire și pâli... O rafală bruscă de vânt o trânti în genunchi, iar sunetul propriului țipăt spulberă magia și o eliberă de sub influența ei. Se ridică din nou în picioare, prinzând iarăși nota de comandă cu degetele care se mișcau îngrozite. Se grăbi, indiferentă la panică, încă simțind chemarea cum urcă în mintea ei, totuși din ce în ce mai estompată.

Ajunse la marginea cealaltă a prăpastiei și, plângând în hohote, se opri pe pământul ferm ca să-și tragă răsuflarea, uluită și nemaiînțelegând nimic. Acesta nu era un loc al alegerii! Cum putuse s-o recunoască?... Își scutură capul. Simțindu-se de parcă trupul îi aparținea unui străin, întoarse spatele abisului și părăsi Sala Vânturilor.

Alese un alt coridor, orientându-se după harta palatului pe care Herne i-o întipărise adânc în memorie, începu din nou să audă muzică – de data aceasta creată de muritori, sunetele unei melodii aparținând artelor Kharemoughi. Cu ochii minții revăzu grădinile lui Aspundh, splendoarea pâlpâitoare a aurorei ce dansa în zori deasupra unui cer de catifea. Ajunse la scara largă, acoperită de covoare, ce suia către sala imensă care se întindea pe jumătate din suprafața etajului următor; se întâlni cu muzica purtată de vânt în josul treptelor și cu doi servitori speriați, care-și plecară capetele și grăbiră pasul, trecând pe lângă ea.

Porni și ea mai repede, depășind palierul ce permitea accesul în marea sală unde, în această seară, Regina oferea o recepție în onoarea Prim-ministrului și a membrilor Adunării. Continuă să urce către cel de-al treilea nivel; acolo, îi spusese Herne, se găseau camerele lui Starbuck; știind că el probabil încă se afla în sala aglomerată de jos, dar fiind conștientă că n-ar fi îndrăznit să intre în locul unde însăși Arianrhod era centrul atenției.

Cu toate astea, când părăsi scara, auzi pe neașteptate muzica atrăgând-o și descoperi un alcov micuț, pe jumătate ascuns, de unde se putea privi în sala de dedesubt. Se întrebă dacă reprezenta postul de observație al vreunui paznic, dar nu se zărea nicăieri niciun privitor. Strecurându-se în vârful picioarelor până la balustrada alcovului, aruncă o privire în jos, dincolo de umbre, cu pielea înfiorată de convingerea că toți ochii se vor întoarce către ea precum luminile unor reflectoare.

Pe măsură ce sala se deschise sub privirile ei insistente, Moon uită de ea însăși, rămasă acum ca o insectă minusculă, în comparație cu mulțimea de oaspeți regali de dedesubt: palizi nobili Iernatici și Kharemoughi cu pielea măslinie se amestecau în voie unii cu alții, spectrul orbitor al îmbrăcămintei lor diminuând contrastul dintre originile diferite. Se ospătau, ciugulind de pe mesele din jur, ticsite cu cele mai recente creații ale artei culinare Iernatice, cu deliciile eclectice ale bucătăriilor băștinașe și extraplanetare. Moon înghiți în sec, simțindu-și deodată gura plină de salivă, și își aminti de masa neîndestulătoare pe care o luase cu câteva ore în urmă, la cazinou. Globuri fațetate cu oglinzi, suspendate în aer deasupra nivelului

ochilor ei, se învârtteau perpetuu, silențioase, trimițând către mulțime stropi de lumină ce picurau ca o zăpadă argintată.

Sibila își plimbă ochii în toate părțile, observând și forțele de pază ale poliției extraplanetare staționând fără ostentație pe perimetrul sălii de recepție. Se întrebă dacă și Comandanta Poliției se afla în seara aceea acolo și o blestemă în gând, amintindu-și cum îl șfichiuse pe BZ spiritul nepotolit de dreptate al femeii; și ce le-ar fi putut face ei însăși și lui Sparks. La un moment dat, crezu că-l zărește pe Primul Secretar Sirius, dar pierdu chipul întrezărit într-un grup de oaspeți adunați pentru un toast.

Nicăieri însă, în vasta sală, nu putea vedea o femeie care să arate precum o Regină... sau una care să arate ca Moon însăși. De asemenea, nicăieri nu zărea un bărbat îmbrăcat în negru, cu fața mascată ca un călău... sau un băiat cu părul roșu, al cărui chip l-ar fi recunoscut oricând, indiferent cât de mult s-ar fi schimbat. Oare Sparks se afla aici? Părăsise deja sala? Avea să-l găsească în camerele lui? Se retrase de lângă balustradă, cu inima bătându-i precum aripile unei păsări închise-n colivie.

– Deci, aici erai, rosti înapoia ei o voce de bărbat. Nici măcar în seara asta nu te poți abține să-ți spionezi oaspeții?

Cuvintele erau bolborosite și încărcate de o supărătoare ostilitate.

Moon îngheță, simțind cum se împurpurează de o vinovăție trădătoare. Își strânse buzele într-o linie, încheștându-și dinții și sperând că roșeața ei semăna cu una pricinuită de mânie. Ridicându-și poalele fustei, se întoarse, ținând capul în sus.

– Cum îndrăznești să-i vorbești... Faldurile rochiei îi alunecară printre degetele nesimțitoare. Sparks? șovăi ea.

– Cine altul? ridică el din umeri și sughiță. Umbra credincioasă a unui bărbat ce-ți aparține, adăugă, înclinându-se nesigur pe picioare.

– Sparks. Își ridică mâinile, și le încheștă ca să și le liniștească, să le oprească de a se întinde către el. Eu sunt.

El se încruntă, ca și cum ar fi auzit o glumă nesărată.

– Sper pe toți dracii să fie-așa, Arianrhod, sau n-am băgat destulă băutură în mine ca să mă salveze de coșmarurile din realitate...

O examină atent, cu ochii încețoșați, frecându-și brațele prin mânecile

despicate ale cămășii.

– Nu Arianrhod... Sibila se chinui să elibereze cuvintele. Moon! Sparkie, sunt eu, Moon...

Îl atinse în sfârșit, simțindu-și brațul străbătut ca de un șoc în urma contactului fizic.

Bărbatul se smuci ca să se elibereze, de parcă atingerea îl ardea.

– Să te ia dracu', Arianrhod! Lasă-mă-n pace. Nu-i deloc amuzant, n-a fost niciodată. Se întoarse și porni pe coridor.

– Sparks! Moon îl urmă în lumină, luptându-se cu închizătoarea colierului. Uită-te la mine. Șiragul de la gât se desfăcu în sfârșit și ea-l prinse în palme. Uită-te la mine!

El se întoarse, legănându-se agresiv; fata înălță mâna pentru a-și atinge gâtul, lăsând ușor capul pe spate. Sparks se apropie, privind-o cu ochii mijiiți, și ea văzu cum deodată îi pierie culoarea din obrajii îmbujorați.

– Nu! O, zei, nu... ea e moartă. Tu ești moartă. Eu te-am omorât.

O arăta cu degetul, dar se acuza pe sine.

– Nu, Sparks, sunt vie. De data asta îi prinse mâna între palmele ei, învingându-i împotrivirea, și și-o plimbă încet pe umăr. Sunt vie! Atinge-mă, crede-mă... Nu m-ai rănit niciodată. „Sau chiar dac-ai făcut-o, acum nu-mi mai aduc aminte.“

Mușchii bărbatului încetară să se mai opună strânsorii mâinii ei; palma lui apucă ușor umărul fetei și alunecă încet peste mână până la încheietură. Capul i se aplecă.

– Oh, voi, o mie de zei ai mei... de ce-ai venit aici, Moon? De ce? Întrebă el cu violență, cuprins de durere.

– Ca să te găsesc. Pentru că aveai nevoie de mine. Pentru că eu am nevoie de tine... pentru că te iubesc. Of, te iubesc...

Își lăsă brațele să-l cuprindă și-și îngropă fața în pieptul lui.

– Nu m-atinge! o împinse el cu asprime. Nu m-atinge!

Moon se împiedică și scutură din cap.

– Sparks, eu... Se frecă pe față și simți vag durerea vânătaiei din obraz. Fiindcă sunt sibilă? Dar asta n-are nicio importanță! De-atunci am fost plecată în afara planetei – am aflat adevărul despre sibili. N-am să te contaminez. Nu trebuie să-ți fie teamă să m-atingi. Putem să fim împreună la fel cum am fost întotdeauna.

Bărbatul o privi cu ochi mari.

– La fel cum am fost? repetă el neîncrezător. Doar doi Văratnici simpli, obișnuiți, duhnind a pește, cu plasele uscându-se la soare?

Ea-i aprobă spusele dând din cap, șovăielnică, simțindu-și gâtul cum opune rezistență mișcării mincinoase.

– Și nu trebuie să mă tem că mă vei contamina?

O clătinare din cap, sinceră.

– Păi, atunci ce-ai zice să te contaminez eu pe tine?

Își lovește pieptul cu palma desfăcută, silind-o să-l vadă așa cum era: cămașa din fâșii de satin, de culoarea unor flăcări întunecate, care lăsa să se zărească fragmente de piele, bijuteriile grele ce-i atârnavă precum niște lanțuri aurite de sclav în jurul gâtului și încheieturilor de la mâini; pantalonii strânși pe picior ce nu lăsa nimic ascuns imaginației lui Moon.

– Ești... ești chiar mai frumos decât îmi aduceam aminte.

Spunea adevărul și simți deodată un val de dorință, care o umplu de teamă.

El ridică o mână, acoperindu-și ochii.

– Nu știi? La naiba, de ce n-ai înțelege! Pe mine m-ai văzut pe plaja aia omorând mersi! Eu sunt Starbuck... nu știi ce-nseamnă asta, ce face din mine?

– Știu, șopti ea, cu vocea frântă. „Un ucigaș... un mincinos, un străin.“ Sparks, știi ce-nseamnă asta, dar nu-mi pasă. Se sili să vorbească astfel, deoarece prețul pe care-l plătiase pentru acest moment era mult prea mare doar pentru niște ruine și cenușă. Nu poți să-ți dai seama? Nu contează pentru mine ce-ai văzut, sau ce-ai făcut, sau ce-ai fost... acum că te-am găsit, toate astea nu mai au importanță pentru mine. „Nu mai există timp, sau moarte, sau trecut; doar dacă eu am să le las să se strecoare între noi.“

– Nu mai contează? Nu-ți pasă că am fost cinci ani amantul altei femei? Nu-ți pasă câți mersi sacri ai Doamnei am măcelărit ca să rămân veșnic tânăr alături de ea? N-o să-ți pese când o să afli unde am fost eu azi cu recolta de la ultima noastră Vânătoare sau ce-o să li se întâmple din cauza asta, peste câteva ore, neamurilor tale și-alor mele care put a pește? O înșfăcă de încheietură, răsucindu-i brațul. Încă nu are importanță că eu sunt Starbuck?

Fata se smuci în mâna lui, pe jumătate dezgustată, pe jumătate mânioasă, incapabilă să-i răspundă sau măcar să se lupte când el începu s-o tragă în lungul coridorului.

Ajungând lângă o ușă, Sparks izbi încuietoarea cu palma, o lovi ca să se deschidă, apoi o trase pe fată după el în cameră. Lumina izbucni puternică, rănind ochii, iar bărbatul închise ușa și o zăvorî cu amprenta palmară. Moon își descoperi propria imagine privind-o cu uimire din fiecare perete. Se uită în sus pe tavan și se zări pe ea însăși privind în jos; coborî ochii către picioare, dar mișcarea rapidă o făcu să se clatine și să se rezeme de brațele lui Sparks, care-o așteptau. El îi zâmbi, dar nu era surâsul pe care ea-l văzuse întotdeauna pe fața lui și asta o făcu să simtă un fior rece.

– Sparks... ce este acest loc?

– Ce crezi tu că este, verișoară?

O răsuci în brațele sale până când ea putu să vadă patul larg din mijlocul camerei. Brațele o cuprinseseră mai tare când începu să se zvârcolească; cu o mână îi pipăi sânii.

– A trecut cam mult timp pentru tine, nu-i așa, dulceată? Puteam să-ți spun lucrul ăsta când mă priveai acolo, afară. Deci, ai bătut atâta drum doar ca să fii iubită lui Starbuck, da? Păi, să fie cum ți-e voia, scumpo... Își deschise brusc pieptii cămășii și Moon văzu cicatricile ca niște viermi albi de-a lungul coastelor lui. Te pot avea cu forța.

– O, Doamnă, nu... Acoperi cu mâna imaginea lui, alungând din fața ochilor acele cicatrice.

– Nu? Atunci o s-o facem repede și simplu, în modul în care sunt obișnuite Văraticele.

O târî până la pat și-o azvârli pe el, ținându-l acolo cu trupul lui. Fata își ținu buzele strânse sub apăsarea săruturilor lui grosolane și își înăbuși un strigăt atunci când mâna bărbatului îi pipăi cu brutalitate un sân.

– N-o să dureze mult, mormăi el, bâjbâind ca să-și scoată pantalonii, dar fără să-și desprindă ochii de pe chipul ei.

– Sparks, nu face asta! Izbuti să-și elibereze o mână și-l mângâie pe față cu blândețea disperării. Tu nu vrei să se-ntâmpale astfel, iar eu nu...

– Și-atunci, pe toți dracii, de ce nu te lupți? O scutură aproape cu sălbăticie. Contaminează-mă, sibilo! Dovedește-mi că ești ceva ce eu n-o să pot fi niciodată. Lovește-mă, mușcă-mă, fă-mă să sângerez... fă-mă să-nnebunesc!

– Nu vreau să te rănesc.

Uitându-se în sus, la fața din oglinda de pe tavan, la părul ca o flacără al lui Sparks, la trupul lui acoperindu-l pe-al ei, văzu doar imaginea feței lui Taryd Roh pierzându-și mințile și pe a lui Sparks arătând la fel... „prea ușor, prea ușor!“ Inspiră zgomotos.

– Pot! Crede-mă, pot să fac ceva! Pot să te fac să-nnebunești. Dar nu vreau să te rănesc. Închise ochii și-și întoarse capul într-o parte, simțind cum greutatea trupului bărbatului îi scotea aerul din plămâni. Te-a rănit ea destul din cauza mea.

Ochii lui erau ca un zid.

– Nu-ți risipi mila asupra mea, sibilo, pentru că nu mai poți să dai înapoi. Îi apucă bărbia cu mâna și-i întoarse fața către a lui. Ești cu Starbuck acum, l-ai vrut pe Starbuck, iar pe lumea asta nu există nimic mai decăzut decât el.

De data asta însă, privirea lui se frânse sub a ei; și fata își dădu seama că, și dacă ar fi vrut să continue ce începuse, trupul lui Sparks refuza să-l mai asculte.

– Îl voiam pe Sparks! Și l-am găsit. Nu-i nicio coroană de spini pe capul tău, nicio glugă neagră, nu-i nici sânge pe mâinile tale. Tu nu ești Starbuck. Nu trebuie să le mai porți.

– Nu sunt Sparks! Și nici tu nu ești chiar Moon... Își scutură capul, iar fata simți un fior trecând prin trupurile lor. Suntem stafii, ecouri, suflute pierdute, prinși în pragul iadului, osândiți să fim aruncați în el. Își luă mâna de pe bărbia ei.

– Sparks... Te iubesc. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Crispată toată, murmură cuvintele de iubire cu răsuflarea întretăiată ca pe niște

descânțete menite să liniștească marea. Știu ce-ai făcut, dar sunt aici. Pentru că te cunosc. Și știu că așa trebuia să se-ntâmples. Nu m-aș afla aici dacă n-aș crede că putem recupera timpul și putem îndrepta lucrurile care nu merg bine între noi. Dacă nu crezi că-i adevărat ce-ți spun, atunci alungă-mă... Dar înainte de asta, privește-te pe tine însuși, uită-te în oglindă! Numai tu ești acolo și doar eu mă aflu lângă tine. Suntem o imagine reală, nu un coșmar.

Privind-o fix, bărbatul se rostogoli și o eliberă de presiunea trupului său.

– Ce... ce s-a-ntâmplat cu obrazul tău? Eu ți-am făcut asta?

Dând din cap aprobator, ea înălță o mână către vânătaia rămasă ca o pată galbenă pe față.

El se ridică din pat, cu fața palidă și lipsită de expresie, și se îndreptă către reflecția care-l aștepta impasibilă pe perete. Palmele își atinseră imaginea din oglindă; își apăsă fruntea pe suprafața netedă și Moon văzu cum trupul i se încordează ca un arc răsucit.

– Sparks...

Bărbatul își strânse pumnii și izbi cu putere în oglindă, împrăștiindu-și imaginea pe podea, într-o grindină de cioburi zornăitoare. Făcu un pas înapoi și se-ntoarse... fata zări sângele prelingându-i-se în jos pe mâini, precum niște fulgere în zigzag.

Se sculă din pat și veni lângă el, luându-i mâinile într-ale ei și oprind sângele din rană.

– Nu, las-o! Dă-i pace, las-o să sângereze! spuse el înverșunat, aproape cu veselie.

Sibila ridică privirile îngrozită, dar el clătină din cap.

– Nu vezi? Sunt viu! Sunt viu, Moon...

Scoase un sunet ce părea râs, dar nu era chiar așa. Văzu cum ochii lui capătă culoarea smaradelor, inundați de lacrimi, iar pleoapele încep să-i tremure. Sparks își înălță mâna umedă spre față deja udă.

– Moon, șopti el. Moon a mea. Brațele lui o cuprinsă iarăși; dar de data asta, în îmbrățișarea lui nu era nimic dureros, poate doar durerea renașterii și eliberării. Viu! Sunt iarăși viu...

Moon simți cum căldura lui îi trece prin piele și i se aprinde în trup. Își descheie pelerina și o lasă să cadă, apăsându-și corpul de al bărbatului. Cu degetele îi descoperi tăieturile cămășii; îi simți carnea, caldă și netedă, și mușchii alunecând sub mângâierea palmelor ei. Brațele lui se plimbară în jos pe flancurile fetei și se ridicară iarăși, urmându-i linia spatelui. El începu s-o ducă încet către pat, mișcându-se odată cu ea, trăgând-o în jos pe cearșafurile reci, dar de data asta cu o nesfârșită tandrețe.

– Nu, lasă-mă... doar lasă-mă...

O sărută cu blândețe. Îi trase ușor rochia de pe umeri, apoi în jos, lăsând-o să cadă pe podea, cu mâini ce aproape cântau atingându-i pielea. Își scoase și el hainele conștient de sine; Moon încercă să nu-i vadă cicatricile de pe trup.

Se întinseră din nou unul lângă celălalt; însă, uitându-se în sus, acum fata nu văzu decât reflecția momentului și dorința inimii ei. Începură să se atingă unul pe altul; încetișor, aproape cu sfială, redescoperind bucuriile secrete care le aparținuseră când trăiau în Vară. Timpul porni să se încolăcească în spirală către infinit și trupul lui Moon deveni punctul de unde izvora universul, pe măsură ce fiecare părticică din corpul lui era pusă în slujba realizării plăcerii ei. Cu o măiestrie pe care n-o avusese înainte, o aduse în pragul extazului, ținând-o acolo, plutind în văzduh... lăsând-o să cadă în flăcări glorioase, pentru a se ridica apoi ca o pasăre Phoenix... iar și iar. Măturată dincolo de orice putință de prevestire, pierdută în timp, ea-i răspunse cât de bine putu, murmurând cu răsuflarea întretăiată cuvinte de iubire ce nu-i puteau spune destule despre bucuria ei, umplându-și răspunsul instinctiv cu energia pasională a dorului mult timp înăbușit și, în sfârșit, eliberat. Iar în cele din urmă, căzura împreună arși în focul dragostei; rămaseră inerti precum scrumul moale unul în brațele celuilalt. Sfârșiți de oboseală și satisfăcuți în iubirea lor, adormiră.

– Moon... Moon, trezește-te!

Moon oftă, visând în cenușa fierbinte a așternutului.

– Nu încă.

Își ținut ochii închiși, aproape temându-se să-i deschidă.

– Ba da. Trebuie să te scoli. Vocea lui Sparks o trezi cu blândețe, dar insistență. Nu putem să mai rămânem aici. Recepția se va sfârși în curând. Trebuie să părăsim palatul înainte ca Arianrhod să vină să mă caute... Teama îi opri vorbele în gât.

– Știu, încuviință ea, amintindu-și deodată, cu durere, că și poliția îl căuta. Îi atinse brațul. Vom găsi un loc unde să poți să stai până după Schimbare.

– Schimbarea! Brusc, se încordă sub atingerea mâinii ei. O, zeii mei... o, Doamna mea! Se sculă în capul oaselor, cu pumnii încleștați.

– Ce s-a-ntâmpat? se ridică și Moon alături de el, trează și înfricoșată.

El o privi, palid de suferință.

– Nu va mai fi nicio Schimbare, dacă Arianrhod va face așa cum a plănuț. Urmează să declanșeze o molimă care-i va omorî pe majoritatea Văratıcilor aflați în oraș.

Moon scutură din cap.

– Cum? De ce?

– A angajat un extraplanetar ca să facă asta, un bărbat numit Sursa, care face multe din treburile ei murdare. L-a otrăvit chiar și pe vechiul Comandant al Poliției. Astăzi l-am plătit cu apa vieții. Își mușcă buzele: Ea vrea să rămână Regină și să păstreze aici Iarna pentru totdeauna.

Tânăra închise ochii și se concentrează asupra enormității care se pregătea, așa încât să nu vadă și implicarea lui Sparks.

– Trebuie s-o oprim!

– Știu. Trase păturile deoparte. Moon, du-te la Albaștri. Spune-le totul. Ei o pot opri, dacă nu e deja prea târziu. Își înnodă păturile printre pumni. Pe ochii Mamei! Cum puteam...

Când își aduse aminte că nici ea nu putea merge la poliție, Moon simți cum panica îi crește precum un nod în gât.

– Sparks, am fost plecată în afara planetei. Iar ei știu și asta.

– Te vor deporta!

Ea încuviință din cap, trecându-și mâinile prin păr.

– Totuși, cineva trebuie să le spună.

– Atunci, o să mergem amândoi. Poate... ne vor lăsa să rămânem împreună. Lăsa palma să coboare pe spatele sibilei.

Moon își simți pielea înfiorându-se. Coborî din pat, conștientă că, dacă ezita, nu va mai fi capabilă să se despartă iarăși de el. Imaginea din fața ochilor o sperie brusc când se ridică în picioare: trupul ei și cel al iubitelui, reflectate la infinit, în pereții acoperiți cu oglinzi, de parcă întreaga lume n-ar fi fost făcută decât din ei doi, repetați la nesfârșit... Brusc, își aduse aminte că BZ o aștepta; închise din nou ochii, ștergând reflecțiile obsedante.

Se îmbrăcă în liniște și părăsiră camera; ea își aruncă pentru ultima oară privirea prin ușa care se închidea, spre pâlpâirea luminii reflectate de oglinzi. Se mișcă iute și în tăcere de-a lungul coridorului pustiu, liniștea permițându-le să descopere că și în sala de recepție zgomotele se redusese, încetând apoi cu desăvârșire. Moon văzu cum fața lui Sparks devine încordată și îngrijorată.

– Sparks... adu-ți aminte că noi aparținem acestui loc!

Își trase gluga pe cap, acoperind pe jumătate coafura răvășită, și-și impuse mișcări cât mai regești.

Bărbatul o privi și încuviință, totuși noua expresie de pe fața lui rămase neliniștită. Își continuă drumul în josul scărilor, furișându-se fără să fie băgați în seamă pe lângă sala de recepție, unde servitorii

obosiți curățau resturile de la banchet. Ajunseră în sfârșit în Sala Vânturilor, încă plină de umbre și gemete, așa cum și-o amintea sibila, cu navele-fantomă plutind etern la voia întâmplării.

– Cum ai traversat Iadul? întrebă Sparks în șoaptă, iar Moon îi imită tonul, murmurând:

– Cu asta.

Ridică mâna, lăsându-l să vadă cutia de comandă de la încheietură. El tresări.

– Doar Arianrhod...

– Herne mi-a arătat cum s-o folosesc.

– Herne? întrebă el neîncrezător. Cum așa?

Femeia clătină din cap.

– Am să-ți povestesc... totul, mai târziu. Amintirea chemării ce o ademenise în timpul parcurgerii punții îi reveni cu forță în minte. Dar acum ajută-mă s-o traversez înapoi... nu mă lăsa să m-opresc, indiferent ce s-ar întâmpla.

Inspiră adânc.

– Bine. Îngrijorarea se citea în ochii lui Sparks, deși nu putea înțelege de ce anume se temea ea.

Porniră către buza Iadului, către punte. Ridicând mâna ca să apese prima notă din secvența de liniștire a vântului, Moon simți răsuflarea Mării, umedă și rece, pe fața ei îmbujorată. Sparks însă se întoarse, privind lung în întunericul pe lângă care trecuseră. Moon întinse brațul după el, neliniștită.

Și atunci văzduhul zgomotos se umplu de lumină, iar sala căpătă altă înfățișare. Se retraseră un pas, clipind, neînțelegând, ferindu-și ochii.

Nu mai erau singuri.

– Arianrhod! icni Sparks.

Moon văzu o femeie la intrarea în sală, înconjurată de un grup de nobili, îmbrăcați în haine scumpe, și de gărzi. Aruncând o privire în spate, peste umăr, sibila zări mai multe siluete așteptând dincolo de podul peste abis.

„Regina.“ Femeia pe care Sparks o numise Arianrhod porni încet în direcția lor, distingându-se tot mai limpede. Moon văzu părul alb ca laptele, exact ca al ei, răsucit într-o sculptură complicată și încununat cu o diademă... văzu chipul lui Arianrhod – propriul chip, de parcă ea însăși se deplasa spre a-și întâlni reflecția.

– E-adevărat, murmură împotriva voinței.

Sparks nu răspunse, pentru că n-o privea pe Regină, ci doar se uita dintr-o parte în cealaltă, căutând o cale de evadare.

Arianrhod se opri în fața lor și în acea clipă Moon uită totul, nemaigândindu-se decât la fascinanta legătură care unea ochii verzi ca mușchiul de copac: ai Reginei și-ai ei. Totuși, în privirea fixă a Reginei nu exista nimic din uimirea pe care Moon o simțea în propria expresie. Fu gata să creadă că Arianrhod așteptase dintotdeauna acest moment.

– Deci, ai venit în sfârșit, Moon. Trebuia să-mi dau seama c-ai să supraviețuiești. Trebuia să știu că tu nu vei permite ca nimic să te departeze de la țelul tău.

Arianrhod zâmbi, și în surâs i se citi mândrie, dar și o ciudată invidie.

Moon întâlni privirea lungă a Reginei, neînțelegând implicațiile ei. În profunzime însă simți o perturbare care o dezorientă, asemănătoare parcă atracției gravitaționale a unui soare negru. „Mă aștepta... cum putea să știe că trebuia să vin?“

– Da, Maiestate. Am venit după Sparks.

Replicase provocator, știind instinctiv că această femeie îi va aprecia atitudinea.

Regina râse: un sunet înalt, ascuțit, precum vântul zornăind frunzele acoperite de chiciură, dar cu ecourile tulburătoare ale propriului ei râs.

– Ai venit să mi-l iei pe Starbuck?

Atunci când îi dezvălui identitatea secretă, Sparks se uită de la Arianrhod la nobilii care stăteau în așteptare, dar aceștia se aflau departe ca să poată distinge ceva în zgomotul provocat de oftatul Iadului.

– Păi, de fapt, ești singura care o poate face.

Moon simți din nou durerea invidiei ascunse.

– Dar n-o să-l păstrezi mult timp, continuă Regina. L-ai văzut cum ezita. Doar nu crezi într-adevăr c-o să poată fi fericit în Vară după ce a aparținut lui Carbuncle, nu-i așa? Doar nu crezi într-adevăr că va fi satisfăcut cu tine, când el îmi aparține? Nu, copila minții mele... ești încă doar un copil. O femeie nedesăvârșită, o iubită jalnic de nepotrivită.

– Arianrhod! răcni Sparks, cu vocea răgușită de suferință. Nu...

– Ba da, dragostea mea. Am fost mișcată. Te-ai purtat foarte tandru cu ea.

Zâmbi, și Moon simți cum se înroșește la față, iar jignirea și umilirea îi pulsară ca o otravă prin vene.

– Vezi tu, eu știu tot ce se-ntâmplă în orașul meu. Cuvintele scânteiau. M-ai dezamăgit, Starbuck. Deși nu pot spune că sunt chiar surprinsă, totuși sunt gata să te iert. Întinse o mână către el, cu blândețe, fără sarcasm. Îți vei da seama c-a fost o greșeală când vei avea vreme să te gândești la toate astea. Ridică o mână și gârziile se îndreptară către ei, încercuindu-i până la marginea Iadului. Escortați-l pe Starbuck în camerele lui... și-aveți grijă să rămână acolo.

Bărbatul se încordă.

– S-a terminat, Arianrhod! Și știi asta. Sunt liber, indiferent ce faci tu ca să mă ții aici. Nu voi mai fi niciodată ca înainte. N-o să mă mai atingi niciodată... Inspiră adânc, șovăielnic. Numai în cazul în care-o lași pe Moon să plece. Dă-i drumul acum și voi face tot ce vrei.

Moon deschise gura, tresărind; dar el o îngheță în loc cu o privire. Ea-i urmări căutătura insistentă aruncată dincolo de punte... „să-i avertizez...”

– Foarte bine atunci, murmură Arianrhod, fixându-l atentă. După ce vom discuta amândouă, singure. Dacă va mai dori să plece după aceea, îți promit că n-am s-o opresc.

– Indiferent ce-ți spune, să n-ascuți. Promite-mi, promite-mi că n-ai să crezi ce-ți va spune, murmură Sparks, în timp ce gârziile îl înconjurau.

Moon își simți mâinile încercând să-l atingă, dar Arianrhod stătea acolo, privind, așa cum și sibila se uitase la ei... Sparks își înălță brațele, însă aceeași știință nerostită îl opri; mâinile îi căzură în lături,

neajutorate. Gărzile îl luară.

Moon rămase singură între Regină și abis. Vântul o învălui, iar tremuratul cauzat de pierderea lui Sparks se intensifică; își păstră slăbiciunea ascunsă sub mantie.

– N-am nimic să-ți spun.

Cuvintele căzură ca niște pietre. Îi întoarse spatele Reginei, apoi făcu un pas către începutul punții. „Nu te gânde, nu te gânde la asta. N-ai de-ales.“

– Moon... copila mea. Așteaptă! Vocea celeilalte femei o prinse ca un cârlig de pescuit. Da, te-am văzut, dar nu trebuie să te rușinezi de asta mai mult decât dacă ți-ai fi văzut propria reflecție în oglindă.

– Noi nu suntem la fel! se întoarse furioasă Moon.

– Ba suntem. Oare cât de des are o femeie șansa să se vadă pe sine făcând dragoste...? Arianrhod întinse mâinile, aproape într-un gest de dor. Moon, el nu ți-a spus? N-a putut?

Sibila o privi cu ochii mari, fără să înțeleagă, și văzu că Regina începe să zâmbească.

– Păi, atunci e mai bine-așa dacă-ți explic eu însămi... Tu ești a mea, Moon. Ești din mine. Știu despre tine totul din ziua conceperii tale, toată viața te-am urmărit. Cu ani în urmă, am vrut să te-aduc aici, la mine; de-asta ți-am trimis mesajul ăla despre Sparks. Apoi ai dispărut și-am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna. Dar, în sfârșit, ai venit.

Moon făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ardoarea cu care vorbea Arianrhod și simți cum vântul o avertizează. „O, Doamnă, oare e nebună?“ Trase de mantie.

– Cum de știi atât de multe despre mine? De ce ți-ar păsa măcar? Sunt o nimeni.

– Moon Dawntreader este o nimeni, spuse Arianrhod cu blândețe. Însă tu ești cea mai importantă femeie de pe această planetă. Moon, știi ce este aceea o clonă?

Încercând să-și aducă aminte, sibila clătină din cap.

– O... o persoană geamănă. Simți brusc o furnicătură neobișnuită

undeva sub suprafața pielii. „Dar tu ai fost întotdeauna Regină.“

– Mai mult decât o soră geamănă, e ceva mai apropiat de-atât. Un ovul, un set de gene luat din trupul meu și stimulat apoi să reproducă o persoană identică.

– Din trupul tău, șopti Moon, atingându-se și privindu-se de parcă brusc corpul ei devenise al unei străine. Nu! Își înălță ea capul din nou. Eu am o mamă... bunica mea m-a văzut născându-mă! Sunt o Văratcă!

– Bineînțeles, încuviință Arianrhod. Ești o Văratcă... eu am vrut să fii crescută astfel. Te-am implantat în pântecul mamei tale la ultimul Festival, odată cu alte clone în alte gazde. Tu însă ești singura care-a supraviețuit și care-a fost perfectă. Pleacă de lângă marginea aia...

Înaintă, luă brațul lui Moon și-o trase de lângă buza Iadului. Sibila se smuci ca să se elibereze, dar corpul ei îi aparținea Reginei... și ea îl simți ascultător, mai întâi rigid, după aceea fluid: o ființă creată de tehnică și de magie. „Suntem atât de asemănătoare... toți văd asta, toți.“

– De ce, de ce-ai vrut atât de multe... copii, Văratci, și nu Iernatici?

Refuza să se includă și pe sine.

– Aveam nevoie doar de una. Pe atunci visam să te pun în locul meu, când eu aș fi murit la Schimbare. Ca mine însămi... dar crescută să-nțeleagă mentalitatea Văratcilor și cum anume s-o manipuleze. Te-aș fi adus aici, ți-aș fi explicat totul cu ani în urmă – și astfel ai fi avut timp să te adaptezi adevăratei tale obârșii. Apoi însă am crezut că te-ai pierdut de mine... și, în schimb, l-am găsit pe Sparks.

Moon se crispă, dar Arianrhod nu observă.

– Și-am decis că nu trebuie să mor, că aș putea continua eu însămi să trăiesc, lăsând și Iarna să trăiască mai departe alături de mine. Am făcut un alt plan, care să-mi permită să procedez astfel și n-am mai avut nevoie de tine. Totuși, încă te vreau, întotdeauna am vrut să fii aici lângă mine: propriul meu copil natural, și nu al altcuiva.

Își puse degetele sub bărbia lui Moon și-i ridică fața către ea. „Nu al altcuiva...“ Moon își simți ochii uniți cu cei ai Reginei, înălțimile nestatornice ale minții ei, vocea care îi vorbea precum cea a unei mame, chipul de fetișcană, chipul parcă răsfrânt în oglindă; ochii care o chemau pe nesfârșita spirală a timpului... „Cine sunt eu? Cine sunt

eu?”

– Sunt o Văratăică! Iar tu încerci să-mi ucizi semenii, azvârli ea vorbele cu violență.

Arianrhod tresări, retrăgându-se când momentul de vrajă se spulberă.

– El ți-a spus-o, rosti ea cu o neîncredere amară. E un prost. Nu poate să-nțeleagă că ăștia nu-s semenii lui sau ai tăi. Moon, tu ești eu și ești o Iernatică în adâncul inimii, la fel cum Sparks este un extraplanetar! Ridică mâna către stele. Ai fost în afara planetei, știi cum ne asuprește Hegemonia, ai văzut ce au ei și ce păstrează doar pentru ei înșiși, în timp ce pe noi ne exploatează. Ai văzut, nu-i așa? țipă ea, cerând un răspuns.

Moon privi cerul roșiatic.

– Da, știu. Și urăsc această stare de lucruri. (Văzu moartea nenumăraților mersi printre stelele fără de număr.) Schimbarea trebuie să fie schimbată.

– Atunci înțelegi cum ne ține înlănțuiți superstiția absurdă, străbătută de ura împotriva tehnologiei, a Văratăicilor, în timp ce extraplanetarii pleacă. Nu ne vom elibera niciodată de sub controlul lor dacă nu vom avea timpul necesar să începem dezvoltarea propriei noastre baze tehnologice. Cum altfel putem să menținem la același nivel puținul pe care ni-l lasă extraplanetarii, dacă nu distrugem schema aceasta a Schimbării?

– În niciun caz distrugând poporul nostru!

„Poporul meu; acesta e poporul meu!” Șterse din fața ochilor imaginea în oglindă a lui Arianrhod, suprapunându-i amintiri cu familia ei, din copilăria ei, cu lumea ei de pe insulă.

– Și-atunci cum? În vocea Reginei se simțea că-și pierduse răbdarea. Cum altfel ai să-i convingi sau ai să-i convertești tu vreodată?

Rămase totuși pe loc, de parcă într-adevăr asculta, așteptând o alternativă originală.

– Sunt sibilă. Inima îi zvâcni când îi făcu această confesiune Reginei Iernii, dar știa că Arianrhod trebuia să fi aflat deja. Când le voi spune adevărul despre ceea ce sunt eu, când le voi dovedi ceea ce le spun, mă vor asculta.

Arianrhod se încruntă, dezamăgită.

– Credeam că, după cele văzute în afara planetei, ți-ai pierdut obsesia legată de mascarada asta religioasă. Nu există nicio Mare Mamă care să-ți umple gura cu salivă sfântă – în orice caz nu mai mult decât ceilalți zece mii de zei ai Hegemoniei care există, oricum, doar ca niște oameni de paie pe care să-i înjure extraplanetarii.

O rafală de vânt cu iz de alge se revărsă afară din Iad; împotriva voinței sale, Moon se înfioră pe sub mantie. Arianrhod, înfășurată în rânduri de văluri precum niște pânze încețoșate, râse de teama ei.

– Sibiliile nu sunt o...

Moon se întrerupse din nou („Nu cunoaște adevărul. Nu poate ști...“), fiind brusc conștientă de faptul că deținea o armă ascunsă și că aproape o dăduse în vileag. Simți cum îi revine încrederea în sine, până mai înainte distrusă, și încercă să nu-și trădeze pe chip cunoașterea acestui lucru, temându-se că în vreun fel anume Arianrhod ar fi capabilă să citească orice secret pe fața ei.

Regina era însă prinsă în hățișul intrigilor din propria viziune.

– Știi de ce-ai vrut să fii sibilă... pentru că nu puteai să fii regină. Dar acum poți... O lumină feroce îi străluci în ochi. Uită Vara! Cu mine poți împărți o lume întregă, o veșnică Iarnă. Aruncă-ți trifoilul și poartă o coroană. Taie sforile care te leagă de bigoții aceia înguști la minte și eliberează-te, ca să gândești și să visezi liber. Făcu un semn invizibil către abis și Moon simți în spate tăișul vântului. Nu te vor accepta niciodată ca pe una de-a lor, continuă Regina, sau nu vor avea încredere în ceea ce ești tu acum. Oricum, este prea târziu să-i mai salvezi. Rotițele au fost puse în mișcare. Nu le poți opri soarta, nu le-o poți schimba... Accept-o. Vino să conduci alături de mine, așa cum ai fi condus după moartea mea. Vom construi amândouă lumea nouă pe care-o visăm. Putem face asta împreună, vom împărți totul...

Întinse brațele, strălucind de pasiune. Moon își ridică și ea mâinile, fermecată de apropiere, de realitatea imposibil de negat a propriului eu, a eului său original... format în imaginea celei care o crease...

– Arianrhod, zise Regina.

Moon se retrase, simțind o durere. Își dădu seama că Arianrhod n-o vedea deloc și că nu înțelegea de ce cuvintele menite să câștige și să seducă loveau în alter ego-ul ei ca niște pietre. Egocentrismul Reginei zărea numai ființa pe care tânjise s-o vadă... pe Arianrhod. „Și

greșești.“ Ceva tresări în Moon, ceva ce reprezenta mai mult decât propria ușurare, o siguranță adâncă și de nezdrunțat, de parcă fusese cumva testată fără să știe și-și dovedise valoarea.

– Cum rămâne cu Sparks? Își auzi propria întrebare, la fel de dură ca gheața, ca să se potrivească speranțelor lui Arianrhod. Îl vom împărți și pe el?

Expresia indiferentă a Reginei tresări, dar ea încuviință din cap.

– De ce nu? Aș putea oare să fiu geloasă pe... mine însămi? Aș putea oare să-mi refuz ceva? El ne iubește pe-amândouă, cum ar putea să n-o facă? Și de ce-ar trebui să nege acest lucru?

Ridicase vocea, încercând parcă să se convingă pe sine însăși.

– Nu.

– **Nu?** se răsuci Arianrhod. Ce vrei să spui?

– Ajunge. Moon își îndreptă spatele, simțind puterea fără de limite pe care cuvintele o eliberau în ea. Nu sunt Arianrhod.

– Bineînțeles că ești, rosti Regina împăciuitoare, cu tonul cu care te adresezi unui copil încăpățânat. Împărțim aceeași cromozomi, același trup, același bărbat și aceleași visuri. Știu că trebuie să-ți fie greu să accepți aceste lucruri, când n-ai bănuit niciodată... n-aș fi vrut să sentâmples astfel. Dar cum poți să negi adevărul?

Sibila șovăi, dar simți o siguranță adâncă ce-i întări hotărârea.

– Fiindcă ceea ce vrei tu să faci nu este corect. Nu-i corect! Calea nu-i asta.

– Ce-i greșit în a vrea să schimbi lumea în bine, mai ales când ai puterea să procedezi astfel? Puterea schimbării, a nașterii, a creației – nu poți separa aceste lucruri de moarte și distrugere. Asta-i calea naturii și natura puterii... inexorabilitatea sa, amoralitatea și indiferența sa.

– Adevărata putere, spuse Moon ridicându-și mâna către semnul de la gât, este controlul. Să știi că poți face orice... și să nu faci doar pentru că poți. Mii de mersi au murit pentru ca tu să-ți poți păstra puterea atât timp cât extraplanetarii se aflau aici, iar acum mii de ființe umane urmează să moară pentru ca tu să-ți menții stăpânirea după ce ei vor fi plecat. Nu valorez o mie de vieți sau o sută, zece, două – și

nici tu. Scutură din cap, văzând chipul dinaintea ei, văzându-se pe ea însăși. Dacă trebuie să cred că, fiind ceea ce sunt, înseamnă să-l distrug pe Sparks și poporul care mi-a dat totul, atunci mai bine nu măș fi născut niciodată! Eu însă nu cred așa ceva, nu simt așa ceva, grăi ea pătimașă. Nu sunt ce ești tu sau ce crezi că sunt sau ceea ce vrei tu să fiu. Nu vreau puterea ta... o am pe-a mea. Își atinse iarăși gâtul.

Arianrhod se încruntă și sibila îi simți mânia abătându-se asupra sa ca o lapoviță.

– Deci, toate au fost imperfecte, rateuri... chiar și tu. Întotdeauna am crezut că aș putea să-nlocuiesc lucrul care-ți lipsește... dar nu... nimeni nu-ți poate da asta. Ești o ființă slabă, lipsită de energie și curaj. Scutură din cap. Slavă zeilor că nu trebuie să depind de tine acum ca să-mi ating țelurile!

Moon își coborî privirea la pumnii încleștați, ale căror încheieturi se înălțaseră.

– Deci, într-adevăr, n-avem nimic să ne spunem una alteia... Mi-ai zis că pot să plec.

Se întoarse, evitând expresia de pe fața Reginei, și făcu un pas către punte, cu inima bătându-i nebunește.

– Moon, așteaptă! Arianrhod o prinse iarăși, trăgând-o și răsucind-o cu fața la ea. Chiar poți să mă părăsești astfel – atât de curând, atât de ușor? Oare nu există nicio cale să-mpărțim și altceva decât mândria noastră încăpățânată? Tu, mai presus de toți, trebuia să fi fost unica, singura care ar fi înțeles lucrurile pe care nimeni altcineva nu le-ar fi atins vreodată în adâncul meu... lucruri pe care niciodată n-am fost capabilă să le dăruiesc altcuiva. Vocea, atingerea ei se-mblânziră. Dă-mi vreme și poate-am să fiu capabilă într-o zi să ajung la ceea ce zace, intangibil, în sufletul tău.

Sibila șovăi: un copil fără tată, fără mamă, auzindu-și propria voce cum plânge o singurătate lungă de-o viață întregă; întinzând mâna ca să-i accepte propria putere și să i-o dubleze, părinte și copil într-o singură ființă. Totuși, ochiul ei interior i-l arătă pe Sparks, rănit la trup și la minte, și ceea ce o făcuse să jure tăcerea lui finală.

– Nu. Nu, nu putem. Privirea îi coborî din nou. N-a mai rămas vreme.

Arianrhod se înroși la față; blândețea îi dispăru de pe chip și Moon văzu apărând în locul ei o asprime neiertătoare. Mâna i se înălță de parcă ar fi vrut să lovească fața fetei; prinse în schimb șiragul de

mărgele și-l trase cu putere, rupându-i firul.

– Crezi că poți să mă oprești?! Atunci pleacă de-aici, dacă poți. Nobilii mei știu că ești o sibilă Vărată. Flutură mâna către Iernaticii care așteptau răbdători dincolo de punte și înapoia lor. Ei știu c-ai venit aici deghizată ca mine, pentru a comite o trădare. Dacă poți să-i faci să creadă că nu ești toate aceste lucruri, atunci meriți să pleci liberă... și să fii o parte din mine.

Se răsuci brusc pe călcâie, îndreptându-se singură, cu pași mari, către sălile palatului. În timp ce mergea înspre nobilii aflați în așteptare și trecea pe lângă ei, aceștia începuseră să avanseze, își plecară capetele la trecerea Reginei și o încercuiră pe Moon, rămasă la piciorul podului. Sibila o privi pe Arianrhod plecând fără să se uite măcar o dată înapoi, până ce-i pierdu imaginea dincolo de zidul mișcător al fețelor răzbunătoare.

– Bine-ați venit, Comandante. Sper că v-ați simțit bine la banchetul Reginei.

Inspectorul-Şef Mantagnes își întrerupsese conversația cu sergentul de serviciu, sperând de fapt cu totul altceva în momentul în care Jerusha pătrunse în atmosfera liniștită, pustie, a sediului central al poliției, venind de pe străzile zgomotoase. Toți polițiștii erau plecați în misiune: fie protejându-l pe Prim-ministru, fie în patrule de supraveghere a festivităților. Cei doi bărbați salutară fără chef, iar Jerusha le răspunse neatentă. Mantagnes îi măsură din ochi, cu invidie, uniforma. Femeia știa că el își petrecuse seara invidios că nu se aflase la recepție în locul femeii, ca să meargă țațoș prin fața camarazilor săi Kharemoughi în postura care de drept trebuia să fi fost a lui.

– Nu mi-a plăcut să-mi pierd timpul, când aici mai e atâta treabă de făcut. Se uită cu subînțeles la cei doi și-și scoase mantia purpurie, deschizându-se apoi la guler. Te eliberez acum din postul de înlocuitor al comandantului, Inspectore.

– Am înțeles, doamnă.

O salută din nou, ochii săi amintindu-i Jerushei că nu avea să mai audă prea mult aceste vorbe. „Da, fiu de cătea ce ești, o să-ți vină și ție rândul.“ Blestematul de raport al Șefului Justiției, făcut în defavoarea ei, precum și ambiția lui Mantagnes, ce-o săpa pe la spate, urmau să zugrăvească într-un negru absolut activitatea ei de comandant. Cariera avea să-i ia sfârșit odată cu acest post, vechimea în serviciu și rangul fiind măturate sub covorul cenzurii oficiale. Nu va mai avea niciodată șansa să fie iarăși comandată; va fi expediată pe o navă undeva la dracu', pe vreun avanpost uitat de lume și de zei, recunoscând fără chef că existau locuri și mai rele decât Carbuncle. Iar acolo va putrezi pentru tot restul vieții.

„O, zei, mi-e silă de aroganța Kharemoughilor!“ Își strânse mantia în jurul trupului și porni către biroul ei. „Dacă trebuie să mai văd încă o față blestemată și trufașă de Tehnocrat...“ Chipul lui Gundhalinu îi

apăru brusc în minte, făcând-o să încetinească pasul. „Încă o față.“ Fața aceea pe care ar fi dat orice ca s-o vadă, chiar acum, exact aici. Dar nu se mai întorsese niciodată cu prizoniera lui. Trebuia să fi știut, dar cum naiba să-și fi dat seama că, în loc să vină aici, Gundhalinu, tocmai el, va fugi cu fata? „Pentru că era evident!“ Jerusha scrisese în raportul său că era bolnav și incapabil să-și justifice faptele; iar zeii știau că probabil era mai adevărat decât voia ea să admită.

În seara asta, la banchet, îl văzuse pe Sparks Dawntreader mergând țănoș, în fața tuturor, prin sanctuarul său, turnând băutură în el până la nesimțire. Iar Arianrhod, frumoasă și senină ca de obicei, calmă și nepreocupată de soarta care-o aștepta, în timp ce se plimba printre supuși și stăpâni – mult prea liniștită. „La naiba! Oare ce pune la cale?“

– La dracu', ce face ăsta aici? se opri ea, aruncându-i o privire lui Mantagnes, apoi uitându-se din nou la polițistul-robot, care stătea la fel de nemișcat ca un copac în fața biroului. De ce nu te afli la postul tău? îl întrebă, adresându-i-se direct.

Robotul nu răspunse și Jerusha își dădu seama că sursa lui de alimentare nu era conectată.

– Funcționează aiurea, bombăni Mantagnes. A intrat aici mai de mult, spunând o poveste neclară despre proprietărea sa din neamul Iernaticilor, care a fost atacată de oamenii Reginei. Probabil că e vorba doar de sindromul excesului de sentimentalism, provocat de schimbarea proprietarului. Ar trebui să i se șteargă complet sistemele, e absurd să-i lași pe băștinașii ăștia ignoranți să se ocupe, fie și numai parțial, de întreținerea acestor echipamente sofisticate.

– Chiar și „băștinașii ăștia ignoranți“ s-ar minuna dac-ar trebui s-aducă servomecanismele lor fără creier la poliție pentru fiecare șurub desfăcut.

Aționă comutatorul de alimentare de pe pieptul robotului, mai mult de neceaz decât din interes, și privi cum străluciră senzorii luminoși din craniul de oțel și plastic al mecanismului. Aruncă o privire către placa de identificare.

– Unitate „Pollux“. Cine-i proprietarul tău?

– Mulțumesc, Comandante!

Surprinsă, Jerusha făcu un pas înapoi.

– Vă rog să m-ascultați, Comandante. Este ceva urgent și nu pot...

– Bine, bine... răspunde-mi doar la întrebări.

Nu se putea obișnui cu vocile lor.

– Proprietăreasa mea este Tor Starhiker Iernatică, tiamatană, sex feminin, proprietara titulară a „Iadului Persefonei“.

– Spuneai c-a fost atacată de garda Reginei? Asta nu-i treaba noastră.

– Nu, Comandante. De extraplanetari. De logodnicul ei...

– O ceartă între îndrăgostiți?

– ...Oyarzabal, angajat al cazinoului, și de tovarășii lui. M-a strigat s-o ajut, dar ei au lovit-o cu raza unui tranchilizator. N-am putut ajunge până la ea, pentru că ușa era încuiată. Am venit aici după ajutor.

– Știi cumva de ce-au atacat-o? Întrebă Jerusha, simțind că povestea îi trezește interesul.

– Nu foarte clar, Comandante. Poate că a descoperit vreo activitate ilegală.

– Cine controlează cazinoul?

– Un anume Thanin Jaakola, sex masculin, născut pe Marele Albastru.

– Sursa?

Până și Mantagnes, aflat în spatele ei, începuse să fie atent.

– Da, Comandante.

– Repetă tot ce-ai auzit că-și spuneau.

– OYARZABAL: Fir-ar să fie, Perse, numai pe Văratnici! Nu pe Iernatici, ei vor fi în siguranță, așa vrea Regina. STARHIKER: Nu, minți. Chestia asta o să-i omoare și pe Iernatici, Regina o să te lase să ne omori. Ești nebun, Oyar, dă-mi drumu'. Pollux, ajută-mă, Pollux!

Jerusha ascultă relatarea, cu pielea înfiorată din pricina bocetului nazal al vorbelor, până când înțelesul acestora fuzionează în mintea sa, catalizat de un singur cuvânt: Regina.

– Pe toți zeii sfinți... l-am descoperit! L-am descoperit! Sergent!

Întorcându-se, îl descoperi deja înapoia ei. Ia legătura cu oamenii care-s cei mai apropiați de localul Persefonei... să se ducă imediat acolo și să izoleze locul! Mantagnes...

– Ce-i asta, Comandante?

Era greu de precizat dacă bărbatul era indignat sau speriat.

– Este vorba de viață și de moarte. Lăsa pelerina să-i cadă pe podea, când întinse mâna să-și verifice tranchilizatorul. Dacă Arianrhod nu-și cumpără propria viață cu prețul uciderii a jumătate din oraș, atunci eu nu sunt Comandanta Poliției. Îl privi și rămase cu gura căscată. Unitate Pollux, rugile noastre au fost auzite. Bătu cu palma pe umărul metalic. Zeilor, numai de am ajunge la timp!

– Vă rog s-o ajutați pe Tor, Comandante, spuse robotul. M-am atașat... foarte mult de ea.

Jerusha încuviință din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Mantagnes, te-ai plâns mereu că vrei mai multă acțiune. Hai să trecem la fapte!

– Vă duceți acolo în persoană, Comandante? întrebă el, mai mult surprins decât cu un ton critic.

Rânjind acum, femeia îi răspunse:

– N-aș rata chestia asta pentru nimic în lume.

– Deci, sibilo, ai amenințat-o pe Regina noastră.

În sfârșit, unul dintre bărbați vorbise. Moon simți cum privirile fixe ale nobililor mânioși îi ardeau tatuajul de la gât.

– Și îți este interzis să vii în oraș, continuă el. Ne-a fost acordat privilegiul de a veghea să nu ai niciodată ocazia să repeți aceste fapte.

Moon se retrase către fâșia îngustă a punții, luptându-se cu amintirea celor ce i se întâmpasera lui Danaquil Lu aici, în oraș.

– Urmează să părăsesc palatul. Dacă m-atingeți, am să vă contaminez...

Își pierdu vocea.

– Nu vom încerca să te-oprim, sibilo, spuse individul, cu glas flămând și răgușit. Treci podul, hai, dă-i bătaie.

Rânji și gestul îi transformă fața într-un cap de mort. Deodată, toți zâmbeau în jurul ei, cu o răutate nepăsătoare, îmbătată de droguri – oameni care celebraseră sfârșitul lumii lor și știau pe cine să acuze pentru asta. Bărbatul scoase ceva dintr-un buzunar ascuns al lungii sale robe și-l ridică; arăta ca un deget întunecat.

– Hai, traversează Iadul, adăugă el.

Moon acoperi cu palma cutia de comandă, privind cu ochii mari obiectul pe care îl ținea bărbatul; nu știa ce reprezintă, însă era sigură că este o amenințare la adresa ei. Trebuia totuși să treacă podul; trebuia să-ncerce. Nu exista altă cale. Înălță mâinile tremurânde ca să-și desfacă mantia de catifea brodată cu aur. O împături în trei (trei era numărul sacru al Doamnei) și, cu pași sfidători, înaintă către buza bătută de vânturi a abisului. Mantia oricum o încurca; însă constituia un dar demn de a fi oferit Mării Mamă, dacă ea se întindea flămândă, acolo, dedesubt. Flămândă după tribut sau flămândă după sacrificiu.

„Doamnă, îndrumă-mă!“ Spunând o rugăciune, aruncă pelerina peste

margine și auzi râsetele nobililor din spatele ei. Mantia se umflă, prinsă de curenții încrucișați de aer, fu dusă de vânt și răsucită, jalonând apoi ca un pescăruș în întunericul verde al puțului.

Moon apăsă primul buton al secvenței muzicale de pe cutia de la încheietură și porni pe punte. Iernaticii priveau și murmurau, dar nu făceau nimic. Sibila făcu să răsune o altă notă și merse mai departe, ținându-și respirația. La capătul îndepărtat al podului așteptau mai mulți nobili; încercă să nu se uite la ei... să nu se uite în jos, să n-asculte bocetele demonului din jur sau vacarmul fricii din capul ei...

Pe măsură însă ce se apropie de mijlocul distanței, o invadeă iarăși vraja de sirenă a cântecului sibilului, încetinindu-i mersul, domolindu-i temerile, adormindu-i instinctul de supraviețuire. „Nu!“ Îngheță, lăsându-și spaima să se ridice și să contraatace, înainte ca melodia să-i prindă din nou mintea în capcană. Dar exact când se opri, îi văzu pe toți Iernaticii din față ținând în mâini aceleași obiecte aidoma unor degete găunoase, ridicându-le toți la buze... fluier! Ca să comande rafalele de vânt... Abia acum înțelese ea ce făceau: asmuțeau vânturile împotriva ei; așa avea să moară, fără ca nicio mână de om să-i verse sângele.

Moon se zvârli pe fâșia îngustă a podului în momentul în care corul de fluier ciocni sfera ei de aer nemișcat, sfărâmând-o. Rafalele năvăliră peste ea, trăgând-o în toate părțile. Totuși, în mijlocul acestui vârtej de aer se afla cântecul sibil, precum văzduhul senin din ochiul unui uragan, iar claritatea unei ciudate nebunii îi umplu trupul. Mintea ei hipnotizată, paralizată, izbuti să străbată toate astea și să-și caute refugiu undeva, într-un alt plan al existenței...

„De ce? De ce oare mă cheamă aici?“

– Care-i răspunsul? Își auzi ea propria voce țipând nebunește. Care-i răspunsul?

„Poți răspunde la orice întrebare, cu excepția uneia singură“, îi spusese Elsevier. Nu „Ce este Viața?“ sau „Există un Dumnezeu?...“ Singura întrebare la care nu avea voie să răspundă era: „Unde este locul tău de origine?“ Și în acest moment, când se legăna pe hotarul îngust care despărțea veșnicia nebuniei de cea a morții, știu că, în sfârșit, îi fusese dat un răspuns, că fusese din nou aleasă de către puterea ce viețuia în mintea ei: „Locul de origine, obârșia, izvorul... aici, aici, aici“. Dedesubtul acestui puț care se scufunda în mare, dedesubtul acestui oraș precum gămălia unui ac înfipt într-o hartă a timpului, la fel de tainică precum piatra de sub pielea marină,

protectoare, a acestei lumi acvatice, acolo dedesubt se afla mașinăria sibilă. Și doar ea singură avea să știe acest lucru. Își simți mintea cum se supune presiunii atacului final al cunoașterii și cade în puțul adevărului; țipă când trupul își pierde controlul și urmă mintea undeva în jos...

Aidoma unui visător speriat de cele văzute, reveni iarăși în trup, întinsă pe panglica îngustă a podului, scâncind în aerul liniștit. „Liniștit...” Își apăsă mâna pe gură și se ridică încetișor în genunchi. Nu se mai simțea niciun pic de vânt; doar o agitație și-un geamăt pașnic în jurul ei. Iernaticii ședeau pe ambele margini ale abisului, cu gurile căscate de uimire, și cu fluierile bălăbănindu-se în degetele lipsite de putere. Îndrăzni să privească dincolo de ei, pe lângă perdelele de vânt ce atârnavă moi acum în marea potolită, până la zidurile de furtună din spate. Acestea erau închise, izolând revărsarea rafalelor încrucișate de vânturi, venite din lumea exterioară, închizându-le complet singura cale de acces către puțul din inima orașului... și către ea. Se lăsă din nou în jos, cu capul înainte, apăsându-și fruntea pe suprafața punții, într-un gest de recunoștință mută.

Se ridică nesigură pe picioare și-și continuă drumul. Se mișcă încet, de dragul privitorilor, de dragul picioarelor care n-o prea ascultau. Pe fețele Iernaticilor se amestecau acum sentimente de venerație și spaimă; își fixă pe chip o expresie de sfidare rece, ca s-o lase să treacă.

Câțiva pășiră îndărăt, dar alții deveniră și mai mânioși, mai plini de ură și nesăbuiți la vederea unei Văratice purtând fața Reginei lor și folosindu-se de puterea unei zeițe. În mijlocul acestora, Moon văzu țărușul de fier terminat printr-un nimb de spini metalici: un guler împotriva vrăjitorilor aidoma celui care îi sfâșiasse gâtul lui Danaquil Lu. Gulerul înaintă ca să-i iasă în cale și s-o împiedice să pășească dincolo de marginea podului.

– Îngenunchează, sibilo, sau du-te în Iad!

Femeia ce purta un turban cu giuvaere și ținea țărușul împinse gulerul către ea; Moon se retrase, încordându-și brațele.

– Lăsați-mă să trec, dacă nu...

Se întrerupse când îi văzu pe toți întorcându-se la auzul ecourilor ce precedau venirea mai multor persoane pe coridorul de acces înspre sală. Spațiul în formă de semicerc din spatele nobililor începu să se

umple cu siluete umane; de data asta erau înși purtând haine țesute în casă și piei de klee: veniseră Văraticii. Fețele lor erau la fel de criminale precum ale Iernaticilor; înarmați cu pumnale și harpoane, o priveau stând singură pe pod.

– Uite-o! E Regina!

Moon zări singura față ce nu aducea cu celelalte: cea a unui bărbat care, mânat de o hotărâre disperată, își croia drum în față printre noii veniți.

– BZ! strigă ea ca să acopere zgomotul tot mai puternic produs la întâlnirea celor două grupuri; prinse privirea lui cercetătoare și simți cum o îmbrățișează din ochi.

Gundhalinu împinse în lături un ultim Văratice, făcându-și loc să scoată arma și lăsă mulțimea să i-o vadă.

– Stai așa!

O smuci pe femeia cu buze subțiri care ținea gulerul spinos și-i smulse obiectul din mâinile ce tresăriră. Îl aruncă apoi peste margine, în Iad.

– Ați mers prea departe cu asta. Înapoi, Iernaticilor... risipiți-vă!

– Ce drept ai tu, străine, să te-amesteci în treburile noastre? E-o afacere care privește Iarna, legea din Iarnă...

– Al naibii de sigur că-i așa, bombăni BZ. Ochii lui reveniră asupra lui Moon în timp ce-și deschidea o cărare către ea prin zidul uman. Această femeie este arestată: eu mă ocup de ea.

Moon îl zări făcându-i cu ochiul și zâmbi fără să vrea.

– Asta-i Regina, Inspectore! spuse mânios unul dintre Văratici. Și-i a noastră. Nu pleacă nicăieri pân' la Schimbare.

Cuvintele erau la fel de ucigașe ca și gerul.

– Ea nu-i Arianrhod. E din neamul Văratice, e sibilă! Uitați-vă la gâtul ei, vorbi Gundhalinu. Dacă-o vrei pe Arianrhod, trebuie să traversezi această... Urmărindu-și propria mână care gesticula, aruncă o privire uimită văzând pentru prima dată sala fără vânt; fața i se goli de expresie. Ce...?

– Ce treabă aveți voi cu Regina noastră, crescători de pește ce sunteți? Femeia cu turbanul cu pietre prețioase încerca acum să recâștige

teritoriul pierdut. Nu sunteți bine-veniți în acest palat atât timp cât continuă să aparțină Iernii.

– Regina voastră are treabă cu noi! strigă un Văratice. Ea-ncearcă să ne ucidă pe toți și-am venit să ne-ncredințăm că nu scapă de pedeapsă. Și să ne convingem că va coborî la Doamnă pentru a treia oară.

Moon ascultă fără să se miște, copleșită de-o bucurie dureroasă, irelevantă, la auzul unei voci vorbind cu inconfundabilul graseiat al Văraticeilor.

– Sunt Moon Dawntreader Văraticeă... țipă ea cu o voce răgușită. Regina-i înăuntru. Treceți puntea acum! Treceți puntea acum! Atât timp cât stau eu aici veți fi în siguranță.

Le făcu un semn cu mâna, simțind privirile uimite ale lui BZ fixate asupra ei.

Mulțimea deveni mai încrezătoare când îi văzu trifoiul și-i acordă încredere. Ea însă șovăi un pic când primul Văratice i se alătură pe punte; încrederea îi reveni când aerul din jur rămase liniștit, iar bărbatul zâmbi scurt și-și plecă fruntea în timpul traversării. Unul câte unul îl urmară și ceilalți, pășind nervoși, dar conduși de nevoia de a-și atinge țelul. Sibila așteptă până ce și ultimul Văratice păși pe malul opus al Sălii Vânturilor și-abia după aceea făcu și ea ultimul pas, ajungând pe teren solid. Iernaticii se dădură înapoi, privindu-i posaci pe ea și pe Gundhalinu. Moon se întoarse când ajunse lângă polițiști, auzind un oftat tremurător în spatele ei. Văzu zidurile de furtună deschizându-se întocmai unor aripi molatice și simți ridicându-se iarăși rafalele reci de vânt, iar perdelele tremurând și prinzând viață. Iadul se trezi și gemu, emanând izul mării.

– O, zei! Tată al străbunilor mei, șopti BZ. Tu erai acolo, stăvilind vântul. Cum... cum ai făcut asta?

Rămase la o distanță respectuoasă de femeie.

– Nu pot să-ți spun. Scutură din cap, felicitându-se pe sine însăși. „Acesta-i Carbuncle. Nu pot spune niciodată nimănui; niciodată.“ Nici măcar nu știu. „Nu trebuie să permit niciodată cuiva să afle.“

În mintea ei, urmări puțul Iadului în jos, tot mai jos, jos până la mare și dedesubtul ei, până în interiorul rocii de bază, fără vârstă, a planetei înseși, acolo unde se întindea într-o tainică atotștiință ultimul receptacol al înțelepciunii umane.

– Du-mă de-aici, BZ, murmură ea amețită. Țsta nu-i un loc pentru o sibilă; Iernaticii au dreptate. E prea periculos.

Simți căutăturile ostile, neîncrezătoare, ale nobililor furișându-se deasupra ei. BZ o conduse afară din Sala Vânturilor cu o bună-cuviință regulamentară, înapoi pe coridor, pe lângă scenele din regatul Iernii. Nimeni nu-i urmări. În timp ce mergeau, bărbatul continua să păstreze distanța între el și ea. Concentrându-se, Moon alese dintre fragmentele amețitoare ale ultimelor ore acel groaznic secret care fusese cel mai important până în momentul când ajunsese să traverseze puntea:

– Ce fac aici Văraticii? Ți-au zis de Arianrhod... „care aproape că m-a omorât...” (Se simți deodată năucită.) Ți-au zis ce-a făcut ea?

El clătină din cap, concentrându-și atenția asupra mișcării picioarelor.

– N-am putut înțelege nimic... erau mult prea grăbiți. Cred că nici măcar nu știau. Unei gloate îi ajunge un zvon nebunesc.

– Nu-i doar un zvon. Este adevărat și nu vor opri totul doar luând-o prizonieră. A angajat niște extraplanetari să răspândească o molimă.

– Ce? BZ se opri, oprind-o și pe ea. Cum de știi...? Se întrerupse brusc, începând să priceapă.

– Mi-a zis Sparks.

– Sparks. Bărbatul își privi iarăși picioarele, încuviințând din cap ca pentru sine. Așadar, l-ai găsit. Și... tu și el, încă...

– Da. Moon își împreună mâinile în față.

– Înțeleg. Bine.

Luând drept scuză un acces de tuse, BZ se încovoie, sprijinindu-se de zid, și-și feri fața de privirea sibilei. Ea își dădu seama că distanța pe care o păstrase întruna nu se datora celor văzute în Sala Vânturilor.

– El n-a ieșit afară odată cu tine, vorbe Gundhalinu în cele din urmă.

– Re... Arianrhod ne-a prins. L-a luat înapoi.

Își aruncă privirea de-a lungul coridorului și-și simți sufletul rupt în bucăți. Totuși, imboldul preștiinței străine de mintea ei o îmboldi iarăși: „Părăsește-l, părăsește-l. Părăsește-l acum...”

– N-o să pățească nimic, acum c-au venit Văraticii s-o păzească pe

Regină. Ei nu-l cunosc. Rostea cuvintele mai mult pentru ea însăși decât pentru BZ, fiind încrezătoare că puterea care-o protejase pe ea îl va apăra la fel de bine și pe Sparks. Trebuie să opresc molima! Știu cine se află în spatele ei. Sparks mi-a spus totul. Trebuie să spun cuiva, poliției... Cu un gest distrat își îndepărtă părul de pe frunte.

– Deci, nu el te-a dat pe mâna ademenitorilor de sibili? zise BZ, de parcă mintea lui nu putea renunța la această idee. Își șterse fruntea cu mâneca și-și deschise haina.

– Nu. Arianrhod a făcut-o.

– Arianrhod! Bine, dar credeam că ea...

Nu-și termină fraza, dar nici n-avea nevoie s-o facă. Moon simți compasiunea lui fără cuvinte ajungând până la ea. Își înfășură o șuviță desfăcută din părul strâns în coc în jurul degetului, o privi și trase de ea.

– Am fost nouă clone... și niciuna dintre noi nu i-a fost pe plac. N-am fost ceea ce dorea ea să fim. Așa că... ne-a abandonat, ne-a azvârlit cât colo. Moon înălță o mână, într-un gest de adio adresat propriului suflet pierdut, apoi se uită înspre BZ. Tu știai. Cunoșteai lucrul ăsta despre mine. De ce-ai avut încredere în mine să vin aici, dacă tot timpul ai știut?

– Am știut de la început că nu te va transforma niciodată în imaginea ei. Crezi c-am putut să-mi petrec... atâta vreme cu tine și să nu-mi dau seama de diferența dintre voi? Clătină din cap și zâmbetul i se accentuă pe buze. Luă mâinile fetei într-ale lui. Nu va mai trece mult și-și va blestema pripeala de a se fi descotorosit de tine. Hai să mergem mai departe și să-mi spui ce știi despre complotul ăsta.

Moon păși din nou alături de el, ținându-l strâns de mână, potolindu-și temerile cu balsamul vindecător al încrederii lui. Își continuară drumul către ieșirea din palat, înaintând spre sfârșitul Iernii. Îi spuse tot ce știa, silindu-se să-și mențină mintea asupra cărării înguste dintre zidurile pictate cu tărâmurii sălbătice. Ușile se deschiseră, lăsând să intre forța de viață a orașului, absorbindu-i din nou în vârtoarea de vitalitate a acestuia. Acum la ușă nu se mai aflau gărzile regale, ci câțiva Văratnici beligeranți, supraveghind ceea ce le aparținea. Moon se agăță de haina lui BZ, dar asta numai până când își dădu seama că ei habar n-aveau cum arăta Regina, așa cum nici ea nu știuse până mai de curând. Văzu însă că unul sau doi îi recunoscără trifoiul tatuat la gât și o priviră, evident surprinși.

– BZ, cum de-ai știut să vii după mine? Cum de-ai știut c-aveam nevoie de tine?

El își șterse iarăși fața asudată, apoi se frecă la ochi.

– N-am știut. Când au apărut aici Văraticii, am hotărât că așteptasem destul de mult. Așa că mi-am arătat legitimația și m-am transformat într-un polițist de escortă. Aruncă priviri în dreapta și-n stânga când Văraticii îi lăsară să treacă pe lângă ei. O să-mi fie dor de legitimația asta...

Nu exista nimic care să-i sprijine falsa bună dispoziție din ton și începu iarăși să tușească, congestia neplăcută coagulându-i-se adânc în piept. Se opri când ajunseră între paznicii Văratici și privitorii înghesuți.

– Moon, ascultă-mă. Se chinui să inspire. Oricum, va trebui să fac față acuzațiilor... mai devreme sau mai târziu. Trebuie să mă-ntorc... ar fi mai bine să rezolv cât mai iute problemele. O să raportez tot ce mi-ai spus primei patrule pe care am s-o întâlnesc. Nu-i nevoie să riști predându-te de bunăvoie. Semenii tăi se află aici, spune-le despre tine și despre Sparks înainte ca ei să afle că e Starbuck. Ei te pot ajuta acolo unde eu nu pot.

Strângându-și haina în jurul trupului, își mută brusc privirea de la Moon către Văraticii adunați la intrare. Își strânse buzele într-o linie subțire, de parcă n-ar fi avut încredere în el însuși să spună mai multe.

– BZ. Moon își apăsă palma pe gură. Cum pot să...

– Nu poți. Și nu-ncerca, scutură el din cap. Doar lasă-mă să plec...

Începu să se răsucescă, dar în timp ce se-ntorcea, ea îi văzu genunchii îndoindu-se. Gundhalinu se prăbuși lent pe caldarâm și rămase întins fără simțire pe pietrele albe.

Tor ședea într-un colț, proptită de zid ca o păpușă de cârpă fără șira spinării; lumina albă a laboratorului îi înfigea sulițe în ochii umezi. Știa că dincolo de zidul din spate exista un oraș întreg plin de oameni nepăsători la prostia sau la soarta ei – nepăsători față de propria lor soartă. Însă în această cameră sterilă n-ajungea niciun sunet de sărbătoare, niciun râset, melodie ori țipăt. Zidul era izolat fonic și niciun strigăt de-al ei – dacă ar mai fi avut puterea să strige – n-ar fi scăpat în exterior. Se luptă zadarnic, în tăcere, împotriva sclaviei invizibile a paraliziei. Avea să mai treacă aproape o oră până când sistemul ei nervos voluntar putea din nou să comande măcar mișcarea unui deget; și era sigură că nu mai dispunea de atât de mult timp din viață. „O, zei, dacă aș putea măcar să strig!“ Țipătul îi răsună în interiorul capului până când crezu că-i vor exploda ochii... și scânci, scoase un firicel subțire, jalnic, de sunet, cel mai frumos zgomot pe care-l făcuse vreodată.

Oyarzabal îi aruncă o privire din locul unde stătea la masă, sub lumina orbitoare și fierbinte. Fața lui lățăreață, încadrată de pământurile unor favoriți, arăta o lipsă de confort similară cu a lui Tor; își mută iarăși, grăbit, privirea. Discuțiile detașate, ireale, despre cele mai eficace mijloace de a declanșa o epidemie în oraș continuau monoton, ca zumzetul unui roi fantomatic de albine. Unul dintre ceilalți bărbați plecase să vorbească cu Sursa. „Oyarzabal, ticălos păduchios ce ești, fă ceva, fă ceva!“

Oyarzabal sugera infectarea aprovizionării cu apă. Propunerea fu respinsă ca inefficientă.

Hanood, care părea că stătuse o eternitate la Sursă, reveni în cameră și încuie ușa la loc cu o grijă exagerată.

Zumzetul încetă. Tor le văzu capetele întorcându-se să primească verdictul judecătorului, dar fu incapabilă să-și rotească măcar ochii.

– Ei? întrebă unul dintre necunoscuți.

– Evident, a spus să ne descotorosim de ea. Hanood își înclină capul în

direcția femeii. Azvârliți-i trupul în mare, nimeni nu va izbuti să-nțeleagă unde-a dispărut în toată zăpăceala asta. Flutură din mână spre realitatea de neajuns de dincolo de zid. Ei spun: „Marea nu uită niciodată“... dar Carbuncle va uita.

Tor gemu, dar sunetul rămase închis în interiorul ei.

– Nu, la dracu’, nu cred asta! Oyarzabal se ridică în picioare, pregătit pentru o confruntare. Am să mă căsătoresc cu ea, am s-o duc de-aici. Sursa știe toate astea și n-ar fi zis să ne descotorosim de ea!

– Îmi discuți ordinele, Oyarzabal? Vocea răgușită, fără trup, a Sursei căzu peste el din aer; involuntar, toți ridicară privirile.

Oyarzabal se îndoi sub greutatea glasului, dar își menținu hotărârea.

– Nu-i nevoie s-o ucizi pe Persefona. Pur și simplu nu pot sta locului și să las să se-ntâmples așa ceva. Nesiguri, ochii lui cercetară pereții și colțurile tavanului. Trebuie să existe și-o altă cale.

– Sugerezi cumva să le spun să te ucidă și pe tine? La urma urmei, incompetența ta a provocat această situație. Nu-i așa?

Oyarzabal își strecură mâna către pistolul aflat la spate, sub vesta lungă de piele. Era însă singur contra cinci și nu-și asuma niciodată riscuri sinucigașe.

– Nu, stăpâne! Nu... dar ea urmează să fie soția mea. Voi face astfel încât să nu vorbească despre afacerea noastră.

– Tu crezi că acum, când Persefona a aflat ce faci aici, o să mai vrea să se mărite cu tine? Vocea căpătă un ton glacial. Ca un animal amoral ce este, ea continuă să te urască pentru asta. Nu vei fi niciodată capabil s-ai încredere-n ea.

„O, zei, o tu, Sursă, lăsați-mă doar să vorbesc! Îi voi promite orice!“ Sudoarea se prelinse înnebunitoare în josul coastelor femeii.

– Iar eu nu voi mai fi niciodată capabil s-am încredere-n tine, Oyarzabal, dacă nu-mi dovedești că-mi ești încă loial.

Vocea se opri, părând să zâmbească, și Tor se înfioră.

– Totuși, nu sunt total neînțelegător și-ți ofer două alternative: moartea sau viața Persefonei. Dacă însă ea rămâne în viață, va trebui să-ți iei măsuri de siguranță că nu va putea depune niciodată mărturie

împotriva noastră.

Brusca speranță a lui Oyarzabal dispăru înapoia unor nori.

– Ce vrei să spui? Îndrăzni să-și arunce privirea către Tor, apoi și-o mută în altă parte.

– Vreau să spun c-o doresc incapabilă să mai povestească ceea ce știe, indiferent cui. Cred că o injecție cu xetydiel va fi destul de eficientă.

– La dracu'! Adică vrei s-o transformi într-un zombi? Înjură Oyarzabal. N-o să-i mai rămână niciun pic de creier!

Unul dintre bărbați izbucni în râs.

– Și ce-i rău în asta? Fără minte și a ta. Oricum, de când are nevoie o femeie de creier?

„O, Doamnă, ajută-mă... ajută-mă, ajută-mă!“ Tor chema în ajutor religia strămoșilor săi, abandonată în favoarea a mii de zei nepăsători ai extraplanetarilor trădători. „Mai bine mor. Mai bine mor.“

– Vezi, Oyarzabal, ce necazuri provoacă femeile când capătă prea multă libertate? Vezi acum necazul pe care ți l-a pricinuit curiozitatea acestei femei fără minte? Gândește-te și la necazul pe care Regina ei este pe cale să-l abată asupra propriei planete. Vocea Sursei era precum o pilă scrâșnind pe metal. Alege: moartă sau cu creierul șters. Iar când alegi pentru ea, să alegi și pentru tine.

Pumnii lui Oyarzabal se încleștară și se desfăcură, în timp ce privirea lui mătură încăperea și fețele celorlalți cinci, zărind realitatea înconjurătoare.

– E-n ordine! N-o vreau moartă, nu vreau să văd cum e ucisă. O vreau în viață.

Tor scânci iarăși și simți un strop de salivă prelingându-i-se din colțul gurii. Un fior i se ridică prin picioare, pornind de la degete – „Mișcă, mișcă!“ –, dar nu ajunse mai departe.

– Atunci, mă pot ocupa eu de nevoile doamnei.

Reprezentantul grupului de tehnicieni – un bărbat pe care în sfârșit Tor îl recunoscuse a fi biochimistul C'sunh, expert în droguri – se ridică de la masă și se îndreptă către unul dintre fișetele aflate în afara razei ei de vedere. Îl auzi alegând sticlute și ustensile și auzi vuietul

șuierător din capul ei, care începuse să alunge orice alte sunete.

Oyarzabal se foia de pe-un picior pe celălalt, cu capul lăsat în jos, de parcă nu se-așteptase ca lucrurile să se petreacă atât de brusc, atât de irevocabil. Tor îl străpunse cu privirea.

– Stăpâne, să-i fac injecția? Biochimistul apăru în raza ei vizuală, ținând în mână o seringă.

– Da, ai tu grijă de asta, C'sunh, răspunse calm vocea. Vezi, Persefona... nu câștigi niciodată. Întotdeauna se întâmplă la fel.

Tor îl văzu pe C'sunh apropiindu-se de ea și totul din jur deveni parcă auriu; electricitatea statică din cap o asurzea. Oyarzabal îl privea și el pe C'sunh; se uită apoi la femeie, cu mâinile atârându-i în părți, cu ochii sticloși.

O bufnitură puternică răsună prin ușa încuiată. Chimistul încremeni cu un picior în aer, când se auzi strigătul unei voci înăbușite:

– Deschideți, Poliția!

Bărbații de la masă săriră în picioare, uitându-se unii la alții și apoi în sus, nevenindu-le să creadă ce auzeau.

– Albaștrii!

– Stăpâne, au intrat Albaștrii-n cazinou! Ce-o să facem?

Din văzduh nu sosi însă niciun răspuns, iar o senzație mult prea teribil de acută ca să fie înregistrată drept sunet perforă creierul lui Tor. Bărbații își acoperiră urechile cu mâinile.

– Au început să taie încuietorile de la uși! În numele zeilor, fă ceva! C'sunh, termină cu femeia aia!

Chimistul porni iarăși către ea, cu fața schimonosită de spaimă. Oyarzabal se repezi după el și-l înșfăcă de braț, dar ceilalți îl traseră înapoi și C'sunh se aplecă asupra ei.

– Nu! icni Tor, ultimul ei cuvânt...

Ușa se deschise brusc și vederea femeii se umplu de albastru: încăperea se populă într-o clipită cu șase polițiști în uniformă.

– Stai așa!

Armele fură ațintite în toate direcțiile; două sau trei fixară spinarea și ceafa lui C'sunh. Biochimistul își îndreptă încet spatele, depărtându-se de Tor.

– Las-o jos! răsună somația unui Albastru, iar C'sunh lăsă seringă să cadă. Tor se ghemui când aceasta poposi la câțiva centimeri de piciorul ei neprotejat.

– Doctore C'sunh, cum te văd și cum mă vezi! Tor o zări pe însăși Comandanta Poliției apărând din zidul de tunici albastre. Te știu de o veșnicie în dosarele noastre, e-o adevărată plăcere să te-ntâlnesc, în sfârșit, în carne și oase.

Rânji încântată și-i prinse biochimistului cătușele la mâini. Oamenii ei făceau același lucru cu Oyarzabal și cu restul bărbaților din încăpere. Comandanta se aplecă asupra lui Tor, cercetându-i fața și aruncând priviri către seringă căzută alături. Zâmbi din nou.

– Ei bine, Tor Starhiker, arăți de parcă de-abia aștepti să ne spui ceva, iar eu de-abia aștept s-aud. Hei, Woldantuz! Vino-ncu și fă-i o injecție! Din aia care trebuie. Clipi din ochi, liniștind-o pe Tor când un polițist îngenunche lângă ea.

Tor de-abia remarcă arsura antidotului când văzu apărând o față și mai neașteptată decât a Comandantei. „Pollux!“ Cuvântul nu reuși să-i iasă din gură, dar simți că-și recapătă controlul asupra trupului; simți antidotul urcându-i prin toate nivelurile până la creier, precum năvala unui drog.

– Tor. Te simți bine?

– Ce... ce... ce-ai... spus? Își înghiți nodul din gât, cu respirația întretăiată.

– Tor. Te simți bine? repetă el fără intonație, la fel ca mai înainte.

Se aplecă și-i oferă brațul, în timp ce femeia încerca să-și strângă picioarele sub ea. Se apucă recunoscătoare de brațul lui și trase de el ca să se ridice.

– Uuuff!

Își duse mâna la cap, amețită de ușurare, sprijinindu-se greoaie de robot. Își înfipse degetele în buclele moi ale perucii ei puse strâmb pe cap; o împinse absentă... parcă realizând ultimele cuvinte spuse de Sursă. Strânse pumnul, scoase brusc peruca și-o azvârli pe jos.

– De când ai căpătat așa un vocabular, cutie cu șuruburi ce ești?

Se aplecă, privind acel loc al lui Pollux, imposibil de examinat, care nu putea fi numit față; simți cum un rânjel de triumf i se împrăștie pe chip.

– Pe focurile iadului... am avut dreptate în privința ta! Pungaș bătrân ce-mi ești! La naiba, de ce n-ai vorbit niciodată cu mine până-acum?

– Doar o mică glumă, Tor. Același chip lipsit de orice expresie.

– Ha. Ăsta-i genul de bancuri la care te poți aștepta de la o mașină. De când ești în stare să vorbești astfel?

– De când am fost programat la academia de poliție de pe Kharemough.

– Unde?

– Anulează întrebarea asta, Pollux. Comandanta reapăru încruntată de cealaltă parte a lui. Chiar că ar trebui să mai fii refăcut... Starhiker, îi poți mulțumi lui Pollux c-ai fost salvată la timp. Cred că și eu pot să-i mulțumesc pentru ceva mai mult, dacă tu-mi vei confirma că îmi închipui corect ceea ce se petrecea aici.

Arată cu degetul mare înspre laboratorul și prizonierii aflați înapoia ei.

– Mulțumesc, Pollux. Tor mângâie ușor cu palma pieptul robotului. Urmau să declanșeze o epidemie, spuse ea simțind cum îi tremură iarăși picioarele, și în felul ăsta să-i omoare pe Văratichi.

PalaThion încuviință, de parcă într-adevăr asta aștepta să audă.

– Cine i-a plătit s-o facă?

Tor coborî privirile în pământ.

– Regina Zăpezii?

Speriată, ea aprobă din cap, simțindu-se inexplicabil de rușinată că admitea acest lucru în fața unei extraplanetare.

– Așa spuneau ei.

– Exact cum mi-am închipuit. Polițista zâmbi cu sânge-rece, nemaivăzând-o deja pe Tor. În sfârșit, am învins-o! Doar dacă...

Scutură din cap, mutându-și privirea către un alt Albastru care intra în cameră – un inspector de data asta.

– Mantagnes? întrebă ea cu nerăbdare.

Inspectorul clătină din cap într-un gest de rău augur.

– L-am pierdut, Comandante.

– Jaakola? Cum naiba ai putut...

– Nu știu! Bărbatul era la fel de mânios ca ea. Plecase deja când i-am spart biroul. Am căutat peste tot; nicio muscă nu s-ar fi putut ascunde acolo! Încă se mai fac cercetări... a avut totuși o cale de ieșire, pe care încă n-am reușit s-o descoperim.

– N-o să părăsească planeta! PalaThion trase de emblema imperială aflată pe catarama centurii. Îl vom prinde!

– N-aș pune pariu pe chestia asta. Dezgustat, Mantagnes își studie picioarele.

– Atunci, să-l lăsăm să-ncerce să-și găsească o ascunzătoare ca să scape de acuzațiile de tentativă de crimă prin genocid. Făcu un gest din mână. Woldantuz, pune-i și pe frumuseii ăștia acolo unde le este locul. La urma urmei, bine măcar că avem toate dovezile. Plus un martor. Starhiker, o să am nevoie de mărturia ta.

– Contați pe ea, Comandante.

Tor încuviință din cap, simțind cum în suflet îi izbucnește dorința de răzbunare la vederea lui C'sunh, care trecea pe lângă ea. Alți doi îl urmară pe biochimist, apoi îl văzu pe Oyarzabal.

– Persefona? Bărbatul trase de paznicul său ca să-l lase să se oprească. De fapt, acum cred că n-am să te mai iau cu mine. În niciun caz acolo unde-s obligat să merg.

– Ai vrut să mă transformi într-o legumă, ticălos împruțit ce ești! Asta ai vrut întotdeauna! Se smuci de lângă PalaThion și se proțăpi în fața lui. Sper să rămâi acolo pân' ai să putrezești. Și sper că nici măcar n-ai să mai vezi vreodată o femeie...

Brusc, își aminti că, în al doisprezecelea ceas, el încercase să oprească injecția, iar acele secunde pe care le câștigase fuseseră hotărâtoare pentru supraviețuirea ei.

– Pur și simplu n-am vrut să mori, asta-i tot! Era mai bine să te am așa decât moartă. Se aplecă înspre ea, dar Albastrul îl trase înapoi.

– Vorbește pentru tine însuși, își încrucișă brațele Tor. Se pare că ești singurul care te gândești la asta.

Oyarzabal întoarse capul, uitându-se la PalaThion.

– Dacă vrei să afli ce știu de afacerea asta, trebuie doar să-ntrebi. Am să-ți spun totul.

Comandanta făcu un semn afirmativ și unul dintre ceilalți prizonieri înjură printre dinți. Tor își dădu seama că de-acum, indiferent unde aveau să-l trimită, viața lui Oyarzabal nu mai valora nici cât o ceapă degerată.

Și indiferent ce anume urma ea să facă acum, nu va mai exista nicio posibilitate de părăsire a planetei. „O, zei, de ce oare nu pot să fac și eu o dată ceva corect?” Se strânse singură în brațe, puternic, pentru că nu mai rămăsese nimeni care s-o îmbrățișeze sau pe care să-l îmbrățișeze. Simți privirea lui PalaThion ațintită asupra ei și descoperi o neașteptată simpatie în ochii celeilalte. Capul Comandantei se mișcă imperceptibil, atât cât să-l examineze pe Oyarzabal, apoi privirea îi trecu mai departe.

Tor făcu un pas în față, încă stăpânindu-se, protejându-se, pe măsură ce se apropia de Oyarzabal. Îl sărută scurt pe buze, apoi se retrase, iar paznicii nu-l lăsară pe bărbat s-o urmeze.

– La revedere, Oyar.

El nu-i răspunse. Albaștrii îl scoaseră din încăpere. Tor se întoarse iarăși lângă Pollux. „De ce se-ntâmplă așa? De ce? Ca niciodată să nu-ți dorești ceea ce ai până nu-l arunci la gunoi?”

Jerusha se aplecă peste birou, lungindu-și gâtul ca să-i urmărească cu privirea pe C'sunh și pe camarazii săi, viitori acuzați de genocid, în timp ce erau conduși către închisoarea din sediul poliției. „Oh, dulce răzbunare!“ Cu toate astea, în zâmbetul ei nu era nimic dulce. Demascase complotul lui Arianrhod în ultima clipă și, chiar dacă nu putuse să ajungă până la Regină în persoană, îi asmuțise pe Văratnici împotriva ei și aceștia aveau s-o păstreze în siguranță până în ziua execuției. „Poate că, la urma urmei, există un fel de dreptate în univers.“

– Starhiker!

Tor Starhiker privi prin ecran uniforme albastre care se felicitau între ele; ședea pe o banchetă și bea ceai tare sub privirile fixe, vigilente, ale lui Pollux. Se ridică de la locul ei și, cu pași mari, trecu printre polițiști, îndreptându-se către birou. În timp ce venea spre ea, Jerusha o examină curioasă și uimită. Straiele ei lipite de trup mai mult o dezgoleau decât o acopereau; pășea exact ca un hamal din port, nepăsătoare la privirile cu subînțeles aruncate ocazional de bărbații pe lângă care trecea. O față deschisă, pragmatică, ieșea la iveală de sub machiajul întins pe obraz, iar părul lins și cenușiu era tuns grosolan până în dreptul urechii. „O, voi, zei, există o ființă umană acolo, înăuntru.“ Jerusha își aduse brusc aminte că unul dintre bărbații pe care tocmai îi expediasse părea a fi iubitul acestei ființe umane. „La naiba, de ce oare nu poate să fie binele doar bine și răul doar rău... de ce nu poate să fie simplu măcar o dată? Mi se face greață de cenușiu.“ Își alungă gândurile când femeia se opri în fața sa.

– Cum te mai simți?

Tor ridică din umeri; o bretea îi alunecă în jos și și-o trase la loc pe umăr.

– Cred că bine. Vreau să spun, considerând... Privi către intrarea în aripa-închisoare.

– Destul de bine ca să depui o mărturie pentru dosar?

– Sigur că da, oftă Tor. Bănuiesc că n-am norocul să apar și în fața tribunalului?

Judecata avea să se țină pe altă planetă. Jerusha zâmbi, pricepând ironia.

– Poți să te consideri norocoasă. C'sunh are o mulțime de prieteni și toți sunt pe lumile extraplanetare. Arătă spre tavan, iar Tor se strâmbă. Cel puțin, după ce vom pleca de pe Tiamat, vei fi în siguranță, ei neputând să te mai ajungă. Declarația ta va face tot răul pe care vrei tu să-l faci, atât timp cât este înregistrată așa cum se cuvine. Și, la naiba, crede-mă că voi face tot posibilul să se-ntâmplesă așa. Sper numai c-o vom putea scoate la suprafață și pe Sursă. Dacă...

Se întrerupse când un alt grup de străini intră în sediul poliției. Nu, nu erau străini. Se ridică în picioare, îi văzu pe toți ceilalți din odaie întorcându-se și holbându-se cu ochi uluiți, la fel ca ai ei.

– Ce nai...

– Arianrhod?

– Moon!

Își auzi glasul pronunțând acest nume, o auzi și pe Tor repetându-l fără să mai aibă timp să se minuneze. În spatele fetei, văzu doi Văratici voinici care purtau pe brațe trupul lui Gundhalinu.

– Fir-ar să fie...!

Moon ezită văzând-o pe Jerusha că iese dinapoia biroului, totuși rămase pe loc, fermă, când cei câțiva polițiști se adunară în jurul lor.

– Cine-i ăsta?

– Gundhalinu!

– Am crezut că a...

– E mort? Jerusha o prinse de un umăr pe sibilă, acoperind cu trupul ei imaginea celor ce se întâmplau mai în spate.

– Nu! Polițista văzu suferința de pe chipul fetei în momentul când o răsuci către ea și-i dădu drumul surprinsă. Dar e bolnav și are nevoie de-un medic.

Mâna lui Moon se-ntinse către BZ, însă nu putu să-l ajungă.

– Acum două zile nu prea ți-a păsat că se simțea rău, așa-i?

Jerusha privi pe lângă ea, observând capul atârnat într-o parte al lui Gundhalinu, ochii închiși, fața suptă, transpirată. Făcu semn oamenilor ei să-l ia din brațele Vărativilor.

– Duceți-l repede dincolo, la cabinetul medical. Și, la naiba, aveți grijă de el! Pentru mine valorează mai mult decât diamantele.

Polițiștii îl transportară cu multă atenție. Cei doi Vărativi își înclinară capetele în direcția lui Moon, făcând aproape niște plecăciuni, și ieșiră în alee. Sibila îi urmări doar cu privirile, atât pe ei, cât și pe Gundhalinu. Purta acum o rochie lungă, aurie; chiar și cu părul despletit în jurul feței, asemănarea dintre ea și Arianrhod era incredibilă.

– În caz c-ai uitat cumva, și tu ești arestată, Dawntreader.

„O, zeii mei, asta-i prea mult pentru o singură zi.“ Ridică o mână, chemând la ordin un alt ofițer.

Moon se strâmbă.

– N-am uitat de tine, Comandante. BZ... Inspectorul Gundhalinu... Eu am evadat. El m-a găsit iarăși... Tocmai m-aducea aici când a leșinat. Spuse toate astea fără să clipească.

– Bineînțeles c-aici te-aducea. Jerusha desprinsese cătușele agățate la cureaua uniformei și continuă foarte calmă: Asta-i cea mai mare balivernă pe care-am auzit-o vreodată. Dar oricum, de dragul lui Gundhalinu, m-am hotărât să-i dau crezare. Se uită la gâtul tatuat al fetei și-și aminti deodată că este sibilă. Coborî iarăși mâinile în care ținea cătușele și le duse în silă către centură. Presupun că n-o să fie nevoie de astea, sibilo. Dar n-ai venit doar ca să-mi spui atâta lucru. Ce dracu' te-a făcut să vii aici?

Moon schiță un zâmbet scurt, ironic; expresia părea străină pe fața ei. Redeveni serioasă.

– Am venit pentru că Regina vrea să declanșeze o epidemie ca să-i omoare pe toți Vărativii din oraș și știu cine urmează să pună planul în aplicare.

– Ai venit prea târziu. Jerusha, rânji satisfăcută de triumful său, dar numai până ce văzu reacția fetei. Nu... voiam să spun că deja am oprit declanșarea molimei. I-am prins pe cei răspunzători, de-acum vor fi

oaspeții noștri permanenți.

Arată spre închisoare, liniștindu-se în căldura zâmbetului pe care i-l adresase soarta.

– Deja? S-a terminat? Ei n-au...

Moon privi peste umăr la intrarea în sediul poliției, apoi iar la Jerusha, copleșită, dându-și deodată seama că-și sacrificase libertatea fără niciun sens.

– N-au pățit nimic. Văraticii sunt în siguranță. Arianrhod și-a ratat planul și-acum este arestată la domiciliu. N-o să scape de judecata Doamnei voastre.

Un polițist care era în trecere îi adresă felicitări Jerushei, iar ea mulțumi printr-un semn din cap. Fața lui Moon se contractă de parcă nu mai știa ce să simtă, de parcă până la nivelul cunoașterii existau mai multe straturi decât era ea în stare să străbată.

– Cum... cum ai aflat despre complot? Întrebă în cele din urmă, cu o resemnare obosită în glas.

– Întâmplător, în urma colaborării neintenționate a... Se-ntoarse către Tor Starhiker, care trăgea cu urechea în spatele ei.

– Salut, puștoaico, făcu Tor cu mâna, iar Moon clipi din ochi, încercând s-o recunoască. Hei, Pollux, vino-ncoa’!

– Persefona? Sibila privi încruntată fața lipsită de farduri a lui Tor, doar pe jumătate sigură de identitatea ei. Se uită apoi pe lângă ea la robotul-polițist, care se-ndrepta către ele.

– Da’ ea de ce-i arestată? Indignată, Tor smuci un deget mare în direcția lui Moon, un pic prea impresionată de propriul rol de martor-cheie. Nu-i împotriva legii s-o întruchipezi pe Regină, nu-i așa? Oricum, nu după legile voastre.

– Depinde de cât de bine faci acest lucru, replică Jerusha. Își schimbă greutatea de pe-un picior pe celălalt. Voi două vă cunoașteți?

– De astăzi. Dar parcă ne-am ști dintotdeauna. Tor clătină din cap și se strădui să suradă. Ia uitate cum a stricat coafura pe care i-ai făcut-o, Polly... Deci, verișoară dragă, ce s-a-ntâmplat? L-ai găsit? L-ai scos de-acolo, din palat? Ai văzut-o pe Regină... dar ea te-a văzut?

– Ai fost în palat? întrebă Jerusha. (Zidul limpede al acuzației oficiale o transformă din nou pe față într-o prizonieră.) Ca s-o întâlnești pe Regină...

Moon simți schimbarea și deveni sfidătoare.

– Ca să-l găesc pe vărul meu! Îi aruncă iarăși o căutătură lui Tor și încuviință din cap, înroșindu-se la față. Dumneata știi ce... cine sunt eu, nu-i așa, Comandante? O privi pe Jerusha drept în față.

Polițista încuviință din cap, însă mintal continuă să păstreze distanța.

– Știam de multă vreme.

Alături, Tor stătea privind în gol.

– Așa știau toți, în afară de mine, murmură Moon cu amărăciune. Eu am fost ultima care-am aflat.

– Eu încă nu știu, zise Tor.

– Gundhalinu ți-a spus?

– Nu, Regina.

Sibila își răsuci cu mâna o șuviță de păr, iar Jerusha tresări.

– Ai văzut-o?

– Da, sosi răspunsul, aproape șoptit. Voia să-mpart cu ea... totul. Chiar și pe Sparks. Se înroși din nou în obraji; de mânie, nu de rușine. Voia să uit că suntem făgăduiți unul altuia, să uit că sunt o Văratică, să uit că sunt sibilă. Și când n-am fost de acord să uit toate astea, a încercat să mă ucidă.

Amărăciunea din glasul ei se accentuă. Jerusha se încruntă pe măsură ce propria surprindere sporea. Moon se frecă la ochi, balansându-se pe picioare; polițista își aduse aminte de toate prin care trecuse ea și cât de multe dintre acestea le făcuse de dragul lui Gundhalinu.

– Ia loc. Pollux, adu-ne niște ceai.

Jerusha îi făcu semn să plece paznicului de serviciu și puse apoi mâna ușor pe cotul lui Moon, întorcând-o către bancheta întinsă de-a lungul peretelui. Sibila o privi surprinsă; dar și Comandanta simți un spasm dureros de surpriză. Ascultător, Pollux se îndepărtă de ele. Tor se incluse și ea în invitația de a lua loc, adăugând:

– Polly, adu-mi și mie ceva să-mi fac plinul.

În timp ce se așeza, Jerusha zise:

– Spuneai că Arianrhod a încercat să te ucidă?

Moon se lăsă să cadă pe scaun, un pic mai departe de ea; Tor se întinse relaxată la celălalt capăt al băncii.

– Le-a dezvăluit nobililor faptul că sunt sibilă și ei au încercat să m-azvârle în Iad.

Tor se sculă în capul oaselor, rămasă de astă dată fără grai.

– Pe propria ei clonă?

Jerusha simți cum neîncrederea îi slăbește chiar în timp ce punea întrebarea. „Da, asta-i Arianrhod pe care-o cunosc. Fără concurență.“

– Eu nu sunt Arianrhod! Vocea sibilei vibră de forța negării. Eu port doar fața ei, atâta tot. Își trecu o mână în jos, peste chip, cu degetele strânse ca niște gheare, de parcă voia să-l jupoaie, adăugând: Și ea știe acest lucru.

Pollux reveni și împărți ceaiul cu aerul de demnitate tăcută al unui majordom. Jerusha sorbi din cana ei, lăsând fierbințeala lichidului să i se înalțe încet către cap. „Venirea ei aici... ar putea să fie un șiretlic, un alt șiretlic.“ Totuși, nici în ruptul capului nu-și putea imagina ce scop s-ar fi putut ascunde în spatele acestuia.

– Au încercat să te-azvârle în Iad? o îmboldi Tor să vorbească, holbându-se la gâtul lui Moon. Ce s-a-ntâmplat?

– Abisul nu era flămând.

Moon își bău ceaiul, cu fața străbătută de o emoție ciudată. Tor părea tristă.

– BZ... Inspectorul Gundhalinu a intrat împreună cu Văraticii și i-a determinat să-mi dea drumul.

– Vrei să spui că prăjina aia care te însoțea era un Albastru veritabil? întrebă Tor.

– A fost... odată. Jerusha își sprijini de perete capul îngreunat de cască. Sper c-o să fie din nou.

– Întotdeauna numai asta a vrut să fie, spuse simplu Moon. Nu-l lăsa să renunțe și s-azvârle totul la gunoi. Nu-l lăsa să se învinuiască pentru ceea ce s-a întâmplat. Mai sorbi o înghițitură de ceai.

– Nu-l pot opri s-o facă, rânji Jerusha. Dar voi avea grijă ca nimeni altcineva să nu-l învinuiască. „Pot să-i salvez cariera; dar nu-l pot salva de el însuși... sau de tine.“ Spune-mi, adăugă ea când indignarea i se cristaliză în acuzație, pe toți zeii, ce vezi la Starbuck, la autorul acestui genocid sângeros...

– Sparks nu-i Starbuck... nu mai e. Moon așeză cana goală pe bancă, lângă ea, cu mâna-i. Tremurând, zdrăngănind-o un pic la auzul cuvântului „genocid“. Și n-a știut niciodată despre mersi. Dar tu ai știut.

Își ridică fruntea, iar în ochii ei înțelegerea se transformase deja în suspiciune.

„De la tine.“ Jerusha își întoarse brusc privirea.

– Da. Prietenul tău Ngenet... mi-a zis adevărul despre ei. „Prietenul meu Ngenet... care a crezut în tine și a avut încredere în mine să-mi spună despre tine.“ Scutură din cap, încercând să se elibereze de emoțiile amestecate care-o stăpâneau.

– Ngenet? Moon își frecă din nou ochii. Cred c-ai știut-o mai dinainte. Orice sibil cunoaște adevărul, nu poți nega asta, spuse ea incluzând în această acuzație întreaga Hegemonie. Vrei să-l pedepsești pe Sparks fiindcă a omorât mersi pe o proprietate extraplanetară, pentru că te-ai stropit de sânge când ai stat acolo și i-ai privit cum mureau, întinzându-ți mâinile și cerșind apa vieții! Și vrei să mă pedepsești pe mine fiindcă-am aflat adevărul – pedepsești lumea mea pentru propria ta greșală.

Tor asculta cu urechile ciulite, dar Jerusha nu făcu nicio mișcare ca s-o alunge de-acolo. Rămase nemișcată, fără să răspundă; doar cu degetele-i reci atinse emblema Hegemoniei de pe catarama centurii; Moon o privi cu atenție clipe îndelungate. Polițista se încruntă.

– Nu eu fac legile, doar le impun.

În timp ce vorbea, își dori să nu fi rostit toate astea.

Dezamăgirea apără în ochii lui Moon, dar nu mai insistă asupra argumentului Jerushei.

– Sparks nu-i Starbuck! El n-a fost Starbuck în Vară și nu va mai exista un Starbuck atunci când Iarna nu va mai stăpâni. Arianrhod i-a făcut asta, iar el a lăsat-o doar pentru că... pentru că ea semăna atât de mult cu mine.

Sibila își feri privirea și Jerusha simți o împunsătură de simpatie văzând neașteptata rușine și confuzie a feței. Își aținti ochii asupra trifoifului tatuat.

– Sparks a fost cel care mi-a povestit despre complot, continuă Moon, despre complotul Reginei. Venea încoace atunci când ea ne-a prins... nu-i păsa ce ați fi făcut – lui sau mie – atât timp cât puteați împiedica uciderea semenilor noștri.

– Dacă vrea să compenseze toți acești ultimi cinci ani, atunci asta nu ajunge. Ajunge doar restul vieții pe care-l mai are de trăit. Jerusha simți gustul veninului în vorbele pe care tocmai le rostise.

– Chiar atât de mult îl urăști? Întrebă Moon încruntându-se. De ce? Ți-a făcut ceva vreodată?

– Ascultă, Moon, interveni Tor. Fiecare om din Carbuncle are un motiv să-l urască, fie pe Sparks Dawntreader, fie pe Starbuck. Inclusiv eu.

– Atunci i-ai dat un motiv să te urască.

– Ne-a răsplătit pe toți cu vârf și îndesat, vorbi polițista fără s-o privească în ochi.

Moon se aplecă în față.

– Îi datorezi măcar șansa de a dovedi că nu-i mai aparține Reginei. Știe totul despre planul Sursei... n-ar putea să depună mărturie pentru tine? Știe și alte lucruri despre Sursă, lucruri pe care le-ai putea folosi...

– Ca de exemplu? Întrebă Jerusha, cu toate că n-ar fi vrut s-o facă.

– Ce i s-a ntâmplat fostului Comandant al Poliției? A fost otrăvit, nu-i așa?

– Sursa a făcut asta?

– Din ordinul Reginei, încuviință sibila.

– Zei... o, zei, aș vrea să înregistrez ce-ai spus. „Cu o bandă de rezervă, ca s-o pun noaptea să-mi cânte până adorm.“

– E de-ajuns ca să renunți la acuzațiile împotriva noastră?

Jerusha își concentrează iarăși privirile asupra lui Moon și văzu hotărârea profundă din ochii ei ciudați; pe neașteptate, își dădu seama că fusese condusă orbește până în acest punct al discuției, că fata continua să lupte pentru iubitul ei, precum și pentru propria ei viață. „Ai învățat bine regulile civilizației, fetiço.“ Resentimentul i se zbatu undeva în adâncul sufletului, dar muri înainte de a se naște. Se uită iarăși la tatuajul lui Moon. „Pe toți dracii din iad, oare cât am să continui să-i urăsc chipul, când nu există nicio dovadă că a meritat să-l primească la naștere?“

– O să mă lași să-l aduc aici? întrebă Moon, ridicându-se pe jumătate și parcă anticipând cedarea poliției.

– S-ar putea să nu fie chiar atât de simplu.

Moon se așeză din nou, cu trupul încordat.

– De ce nu?

– Când am aflat că Sparks e Starbuck, am făcut cunoscut acest lucru pretutindeni, în susul și în josul Străzii. Probabil că Văraticii au aflat deja cine este el. „Și aș fi o ipocrită dacă n-aș recunoaște că așa am vrut să se-ntâmple.“ Acum nu-l vor mai lăsa să părăsească palatul.

– Am presupus că va fi în siguranță acolo! E singurul motiv din care l-am lăsat la palat! strigă Moon, simțindu-se înșelată.

Fetele tuturor celor din încăperea se întoarseră către ea, privind-o cu atenție. Brusc, ochii fetei se întunecară, precum ferestrele unei case nelocuite. Jerusha se îndepărtă pe nesimțite din calea ei, din calea contaminării.

– Nu, nu! țipă Moon, încheștând pumnii. Nu te poți folosi de el și să-l lași să moară! Tot ce-am făcut am făcut pentru el, știi că ăsta-i motivul pentru care-am venit aici. Nu pentru tine, nu pentru Schimbare... Nu-mi pasă de Schimbare, dacă asta înseamnă că el trebuie să moară! Vorbele ei sunau ca o amenințare. Sparks n-o să moară mâine.

– Cineva trebuie să moară, spuse Jerusha stânjenită și nesigură, încercând să revină la lumea reală. Știu că-i iubitul tău, sibilo... dar Schimbarea e mai importantă decât orice vrea sau are nevoie cineva. Ritualul Schimbării e sfânt – dacă Marea Mamă nu-și primește consortul, acolo se va stârni un adevărat iad, creat de mulțimile venite să vadă ritualul. Starbuck trebuie să moară.

– Starbuck trebuie să moară, repetă Moon ca un ecou, sculându-se încet în picioare. Știu. Știu că trebuie. Își duse o mână la cap, cu fața trasă de durere, parcă luptându-se împotriva unei constrângeri. Nu însă și Sparks! Comandante! izbucni ea. Se întoarse, cu chipul tot încordat. O să m-ajuti să-l găsesc pe Primul Secretar Sirius? Mi-a promis, zâmbi ea deodată aproape sardonice, mi-a promis că, dacă există ceva ce-ar putea face pentru a-l ajuta pe fiul său, ar face-o. Așa va fi!

– Pot să iau legătura cu el, încuviință Jerusha, dar vreau să știu de ce.

– Mai... mai întâi trebuie să văd pe cineva. Moon plecă privirea și hotărârea i se clătină în mod vizibil. Atunci îți voi spune ție, iar tu îi vei putea spune lui. Persefona, unde-i acum Herne?

Tor își ridică sprâncenele mirată.

– Presupun că înapoi, la cazinou... Pe toți zeii, murmură ea cu un fel de uimire în glas, cred că, în sfârșit, am înțeles și eu ceva din conversația asta. Surâse cu simpatie către Jerusha: Suferă în tăcere, Albastro.

Jerusha ședea întinsă pe canapeaua joasă din apartamentul ei din oraș; un picior îi atârna peste margine, sprijinit de podea, „altfel aş putea chiar să plutesc în sus, către tavan“. Cu ochii închiși, zâmbi, rememorând evenimentele zilei care tocmai se sfârșise; ascultând doar cu o ureche sărbătoarea zgomotoasă de afară și încercând să se convingă pe sine însăși că tot ce se petrecea acolo era numai pentru ea. „Păi, la naiba, măcar jumătate ar trebui să fie.“ Își desfăcu puțin mai mult haina uniformei. Pentru prima dată, n-o dădea jos imediat ce ajungea acasă... pentru prima dată, se simțea minunat că era Albastră și că era Comandanta Poliției.

Dintr-una dintre celelalte camere, cufundate în beznă, o auzi pe Moon gemând și oftând în somn. Deși era la fel de obosită precum fata ce dormea alături, nici ea nu se putea odihni bine în acest loc. Jerusha încă nu reușise să ațipească, iar o altă zi începuse deja, undeva dincolo de zidurile orașului, care parcă țineau timpul în loc. Toate astea nu mai aveau însă importanță; peste câteva zile urma să părăsească pentru totdeauna planeta. Și, pentru prima oară, acum n-o deranja să retrăiască la nesfârșit momentele zilei ce trecuse sau să le anticipeze pe cele ale următoarei. În robotul telefonic exista un mesaj care-o ruga – o ruga, nu-i ordona! – să se întâlnească cu Șeful Justiției și cu membrii Adunării. După ce zdrobise complotul lui Arianrhod și-l capturase pe C’sunh, după ce-i crease Sursei o atmosferă nefavorabilă pe orice planetă ar fi putut el să ajungă... după toate astea, cariera ei în negru și albastru redevenise vie și mulțumitoare, și la fel se simțea și ea.

Atunci, ce căuta o criminală în camera ei de oaspeți? Oftă. Pe Ticălosul de Luntraș... fata nu era mai criminală decât ea însăși. Și nu avea absolut nimic din Arianrhod. Cui îi păsa că Moon nutrea gânduri de răzvrătire împotriva Hegemoniei? Gundhalinu avusese dreptate – ce le mai putea face odată ce extraplanetarii părăseau planeta? Și, deși nu voia să recunoască nici față de ea însăși, amintirea mersilor și a spuselor fetei despre pedeapsă și vinovăție continua s-o roadă precum un ulcer. Pentru că era într-un totu adevărat și nu mai putea fi niciodată capabilă să nege acest fapt sau ipocrizia guvernului pe care-l servea. „Eee, la dracu’, ce guvern a fost vreodată perfect?“ O oprise pe

Arianrhod și se putea autoconvinge că, închizând ochii în privința lui Moon, își liniștea conștiința în ceea ce privea viitorul Tiamatului. Putea chiar să-l elibereze pe Sparks, lăsându-l să fie necazul lui Moon, dacă depunea mărturia de care avea nevoie. Iar dacă îi dădea drumul, conștiința ei trebuia să fie pentru totdeauna împăcată... Totuși, știa că nu va fi așa. Văzuse prea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vadă aici, și prea mulți oameni pe care încercase să-i categorisească se strecuraseră în afara restricțiilor ei psihologice, înfrângându-i rezistența. „Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt infractori.“

Zâmbi cu durere, chinuită de un neașteptat regret. „Miroe... adio, Miroe.“ Nu mai auzise de el din acea ultimă zi blestemată de moarte, când stătuseră laolaltă pe plaja însângărată... „Totuși, acela nu poate fi numit un rămas-bun. Nu amintirea acelei scene.“ Se ridică în capul oaselor pe canapea, scuturând păienjenișul amintirilor. „Nu... Pot să-i spun c-am găsit-o pe Moon, că este-n siguranță acum și că Arianrhod o să plătească.“ Da, trebuia să-l sune imediat, cât mai avea vreme, până ce ei nu întrerupeau comunicațiile, înainte de a fi prea târziu. „Sună-l, Jerusha, și spune-i... rămas-bun.“

Se sculă de pe canapea și, oarecum rigidă, traversă camera până la telefon, simțind niște tulburări neașteptate în stomac, de parcă înghițise câțiva fluturi. Formă numărul cu hotărâre, blestemând printre dinți accesul de nervozitate adolescentină.

– Alo? Aici Plantația Ngenet.

Niciodată vocea de la celălalt capăt al firului nu se auzise atât de limpede ca acum. Era glasul unei femei, iar Jerusha simți cum răceala se strecoară și în tonul ei.

– La telefon Comandanta PalaThion. Aș dori să vorbesc cu Ngenet.

– Îmi pare rău, Comandante, dar e plecat.

– Plecat? Unde-a plecat? „La naiba, doar n-o face contrabandă acum!“

– N-a spus unde, Comandante. Vocea femeii suna mai mult stânjenită decât conspirativă. În ultima vreme a avut multe treburi pe cap, ne-am pregătit cu toții pentru Schimbare. A plecat cu barca de câteva zile. N-a spus nimănui motivul.

– Înțeleg, expiră lent Jerusha.

– Aveți vreun mesaj de transmis?

– Da. Trei lucruri: Moon este în siguranță. Arianrhod va plăti. Și mai ziceți-i că eu... ziceți-i că-mi iau rămas-bun.

Femeia repetă cu atenție mesajul.

– Îi voi spune. Iar dumneavoastră, Comandante, vă urez călătorie plăcută!

Jerusha plecă ochii, ușurată că nu i se putea vedea chipul.

– Vă mulțumesc. Și vă doresc să aveți noroc.

Închise telefonul și se întoarse, văzu scoica pe masa altar de lângă ușă, acolo unde stătuse mereu, cu ghimpii săi spărți, ca o mărturie tăcută a ceea ce fusese și a ceea ce nu reușise să fie. „E mai bine-așa... e mai bine că n-a fost acolo.“ Deodată, își simți ochii fierbinți și înlăcrimați; nu mai clipi până când nu secă izvorul lacrimilor, astfel ca niciuna să nu-i scape de sub control.

Cu un efort de voință, reuși să schimbe subiectul și reveni la telefon. Gundhalinu... trebuia oare iar să-ntrebe de el? Sunase deja de două ori la centrul medical al orașului și i se spusese același lucru: că el delira și nu era apt de conversații. Medicii se întrebau cum de mai izbutise să se țină pe picioare, în starea în care se afla, așa bolnav cum era; dar nu considerau că boala îl va ucide. „Liniștitor.“ Făcu o grimasă, sprijinindu-se de perete. Bine, poate că după ce se va întoarce de la întâlnirea cu Șeful Justiției... Da, și-atunci îi va spune totul, între timp ar fi fost mai bine să se ducă la cartierul general al poliției, înainte să vină vremea pentru audiență.

Scoase din buzunar un pachet de iestas și intră în baie ca să se spele și să se schimbe. Moon continua să doarmă; epuizarea o eliberase de principala ei spaimă: dacă Sirus va reuși sau nu să-l scoată pe Sparks din palat. Jerusha tot nu putea crede că într-adevăr Primul Secretar al Adunării Hegemonice fusese de acord să încerce să facă ceva, chiar dacă Sparks Dawntreader era fiul lui – un fiu pe care nu-l văzuse niciodată și despre care nici măcar nu putea să fie sigur că-i aparține. Totuși, fusese de acord să vorbească cu Moon și plecase, dispus să-ncerce.

Mult mai inexplicabil pentru polițistă era modul în care Moon reușise să-l convingă pe schilodul de barman Kharemoughi din localul Persefonei să-i ia locul lui Sparks. O, zei, fata asta abia dacă stătuse două zile în oraș! Dacă într-adevăr credea că magnetismul personal al sibilei era îndeajuns ca să-i determine pe bărbați să moară pentru ea, atunci avea s-o închidă cât ai clipi din ochi... Totuși, în conversațiile

dintre Moon și cei doi bărbați existaseră anumite semne subterani care îi spusese că plecarea lui Herne nu era legată doar de felul în care el se uitase la sibilă... și o singură privire aruncată picioarelor lui îi dăduse un motiv destul de serios. După părerea ei, Herne arăta ca un om de care Hegemonia se putea lipsi foarte bine; nu pusese întrebări, de teamă să nu primească un răspuns care să nu-i fie pe plac.

Jerusha auzi pe cineva mișcându-se în camera de alături și, privind pe lângă ușa refinisată, o văzu pe Moon în hol, împleticindu-se ca prin ceață.

– Ar fi mai bine să te-ntorci în pat, sibilo. Timpul trece mai iute când nu stai să-l măsoari. Indiferent de rezultatul acțiunii sale, Sirius n-o să revină așa curând.

– Știu. Moon se frecă pe fața somnoroasă și clătină din cap. Trebuie însă să fiu gata, dacă vreau să alerg în cursă.

Își ridică fruntea și ochii ei nu erau deloc împăienjeniți de somn. Jerusha clipi.

– Cursa Reginei Verii? Tu?

Moon aprobă din cap, provocând-o parcă să-ncerce s-o oprească.

– Trebuie. Am venit aici ca să câștig cursa.

Jerusha se simțea de parcă cineva își bătea joc de ea.

– Credeam c-ai venit după vărul tău Sparks.

– Chiar așa. Moon își coborî privirea. M-a mințit. Nu m-a trimis aici ca să-l salvez; s-a folosit doar de el, ca să mă facă să-i urmez planurile. Dar nu mă poate opri în niciun fel să-ncerc să-l salvez... Și nici el nu-i poate opri să mă facă Regină.

„Vine Mileniul.“ Jerusha respiră, cu o ușurare nerostită, și simți cum i se stârnește mila. „O, zei, e adevărat... sibilii sunt un pic nebuni. În definitiv, nici nu-i de mirare că Arianrhod n-a vrut-o.“

– Apreciez că ești sinceră cu mine în legătură cu asta. Își trase pe pielea umedă o haină curată și-o încheie până sus. N-am să te opresc dac-o să vrei să-ncerci. „Dar dacă câștigi, să nu mi te plângi; nu vreau să știu.“

Moon n-ar fi crezut că e posibil să degajezi un spațiu mai lung decât propriul braț și să-l păstrezi liber pentru mai mult de-o clipă în nisipul acela mișcător al mulțimilor prezente la Festival. Cumva însă, ordinea fusese creată tocmai din haos; undeva, în superentitatea aparent fără formă a Festivalului, exista o structură subterană. De-a lungul întinderilor superioare ale Străzii fusese eliberată o pistă, lungă de un kilometru și jumătate, ce ducea la palat, iar spectatorii înflăcărați mărgineau acest drum întocmai ca zidurile clădirilor elegante dinapoia lor. Majoritatea celor care dețineau un loc de vizionare îl ocupaseră de câteva ore, iar Albaștrii ce treceau întâmplător prin fața lor, în timpul patruleșilor în sus și în jos, n-avuseseră prea multe necazuri la păstrarea ordinii. Spectatorii se aflau aici ca să urmărească începutul sfârșitului, prima dintre străvechile ceremonii ale Schimbării: cursa de alergare ce avea să rărească rândurile numeroaselor femei care veniseră să concureze pentru câștigarea măștii Reginei Verii.

Moon ieșise în Stradă imediat ce începuse să se formeze nucleul de femei Văratice în jurul unei Senioare din familia Goodventure, care purta în ea sângele ultimului neam de pe Tiamat descendent din Regine ale Verii. Membrelor acelei familii le era interzis să devină Regine la această Schimbare, bucurându-se, în schimb, de onoranta responsabilitate de a veghea la păstrarea și ducerea la bun sfârșit a ritualurilor. Dintr-unul dintre sacii purtați de ele, Moon scoase o panglică colorată ca să și-o lege în jurul capului – panglica ce-i acorda locul în fața, la mijlocul sau la coada plutonului care lua startul în cursă. Banda pe care o trase ea era verde, aidoma mării: culoarea care-o așeza în frunte, înaintea cafeniului simbolizând pământul sau albastrului ce reprezenta cerul. Își legă panglica pe frunte; chipul sibilei era palid, lipsit de expresie, în contrast cu triumful și dezamăgirea ce se citeau pe fețele din jur. Bineînțeles că fusese verde... cum ar fi putut să nu fie așa? În curând însă, o încordare născută din nesiguranță puse stăpânire pe ea, strângând-o precum niște tentacule; ca să scape de acest sentiment, înaintă către partea din față a mulțimii de alergătoare.

Se uită în jurul ei în timp ce se străduia să-și mențină echilibrul în

gloata ce se-mpingea în toate părțile, în masa de panglici colorate și de fețe înfocate de Văratice... în mulțimea de străine. Majoritatea femeilor care veniseră la Festival cu intenția de a alerga în cursa de alegere a Reginei Verii își aduseseră cu sine straiile de sărbătoare tradiționale: cămăși și pantaloni din lână moale, vopsite în verde marin sau în verde văratic, într-o mulțumire a Doamnei. Hainele erau împodobite cu modele complicate, făcute din scoici, mărgelile și alte fleacuri de-ale negustorilor, cu panglici pe care atârnau fetișuri ale totemurilor familiale. Moon purta tunică de nomad pe care o recuperase din cazinoul Persefonei, singurul articol de îmbrăcăminte care-i aparținea; culoarea țipătoare a acesteia era la fel de străină ca și ea acolo, printre oamenii care fuseseră odată poporul ei. Își acoperise părul cu o eșarfă, ca să-și ascundă asemănarea cu Regina. Unele dintre Văratice îi pusese sub semnul întrebării dreptul de participare la cursă, pentru că nu purta niciun totem sau vreo altă dovadă că ar fi fost una dintre ele. Atunci le arătase gâtul și ele se retrăseseră imediat. Simți ironia faptului că tocmai azi purta haine de Iernatică, și nu pe cele pe care ar fi trebuit să le-mbrace de drept; totuși, cumva, costumul acesta îi era dureros de potrivit.

Nu văzuse pe nimeni cunoscut, nici printre alergătoare, nici în mulțimea spectatorilor din jur. Și deși știa că nu trebuia să se aștepte să găsească pe cineva din Neith sau din cele câteva insule vecine tocmai aici, printre sutele și miile de oameni care umpleau orașul, sibila continuă să caute, ca până la urmă să fie dezamăgită. Imaginile, sunetele și mirosurile căminului ei o înconjurau aici, însă bunica era prea bătrână ca să facă această călătorie, iar mama ei... „Festivalurile sunt pentru cei tineri“, îi spusese odată dânsa, cu mândrie și plină de dor, „care nu au bărci de întreținut și guri de hrănit. Eu am avut Festivalul meu – și în fiecare zi privesc cu drag amintirea prețioasă pe care-o am de la el.“ Brațele ei se strânseseră în jurul umerilor fiicei sale, sprijinind-o pe puntea în raliu...

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Moon când înțelese, în sfârșit, cumplitul adevăr ascuns în amintirea mamei sale.. Femeia de lângă ea își ceru scuze și se îndepărtă nervoasă. Moon își coborî privirea și, în aceeași clipă, în jurul său se deschise iarăși spațiul sibil pe jumătate înfricoșător; și deodată se simți bucuroasă că maică-sa nu venise, că n-avea s-o vadă alergând în cursă, indiferent care urma să fie rezultatul. Mama ei și Buni trebuiau de-acum să creadă despre ea c-a murit, și la fel și despre Sparks; poate că era mai bine astfel. Vremea doliului trebuia să fi trecut de mult.

Oare era bine să le tăinuiască permanent adevărul sau să-i fie întotdeauna teamă că, odată ce vor cunoaște o părticică din el, vor

afila și întregul, teribilul adevăr despre copiii lor? Își înghiți mâhnirea, înăbușind-o, și-și întoarse din nou privirile către lumea exterioară.

Ea nu era copilul mamei sale... și nici al lui Arianrhod. „Atunci, ce caut eu aici?“ Se uită în jur, cuprinsă de un brusc acces de neîncredere. Era singura sibilă pe care-o văzuse aici. Singura sibilă printre atâtea Văratice care voiau să concureze? Oare în venele ei curgea într-adevăr ambiția Reginei, oare asta o făcea să dorească să ajungă ea însăși regină? „Nu, eu n-am cerut asta! Trebuie să fie o schimbare; eu sunt doar un receptacol.“ Își strânse pumnii pe măsură ce repeta jurământul. Poate că nicio altă sibilă nu alerga în cursă, pentru că pur și simplu niciuna nu cunoștea adevărul.

„Niciun sibil nu-l știe.“ Putea citi pe fețele de lângă ea spectrul larg de motive și intensitatea dorinței care le aduseseră aici pe alergătoare: unele erau flămânde după putere, deși puterea unei Regine a Verii fusese întotdeauna mai mult rituală decât laică, unele pentru onoare, iar altele pentru viața ușoară în postura de venerată ca fiind întruchiparea Doamnei; unele veniseră pur și simplu pentru bucuria curată a întrecerii, care constituia o parte a sărbătorii lor, lipsite de vreun interes pentru câștigarea sau pierderea cursei. „Și, cu excepția mea, niciuna nu știe de ce are importanță acest lucru.“

Își ținu pumnii încheiați pe măsură ce încordarea se tensiona tot mai puternic în interiorul ei și înaintă până ce putu să vadă panglica îngreunată, care marca linia de start a cursei. Senioara Goodventure striga, cerând liniștea și anunțând regulile întrecerii. Moon nu trebuia să câștige această alergare, ci doar să se numere printre primele treizeci și trei de sfinte – cursa nu era lungă, oferind șanse de câștig și celor mai puțin puternice. Însă înapoia ei se găseau vreo sută de femei, apoi alte două sute mai încolo... nici măcar nu putea să le vadă pe toate din locul în care stătea.

Vocea Senioarei le chemă la linia de start și Moon simți cum conștiința de sine îi slăbește, purtată înainte de valul de trupuri. Printr-un spațiu găsit între capete și brațe, zări fragila pânză care ținea în loc marea de alergătoare – și-o văzu căzând la un semnal. Masa participantelor la întrecere se năpusti, împingând-o și pe ea în față, incapabilă să opună rezistență înaintării, chiar dacă ar fi vrut; și cursa pentru alegerea Reginei Verii începu.

Pe prima sută de metri, pluti aproape dusă pe sus de val, concentrându-se doar pentru a se menține pe picioare; după aceea, nodul de trupuri începu să se dezlege. Pe măsură ce spațiile dintre femei se lărgeau, Moon reuși să-și facă loc mai în față, nu întotdeauna

cu ușurință, simțind cum coatele lor îi stâlceau coastele drept pedeapsă. Nu-și putea da seama cât de multe erau înaintea ei în câmpul mișcător; putea doar să se strecoare, să alerge cu viteză maximă și să-ncerce să lase în urmă atâtea pe câte le puteau depăși picioarele ei.

Un kilometru și jumătate nu însemna nimic; aproape că nici nu reușea să-i accelereze bătăile inimii pe când alerga cu Sparks de-a lungul nesfârșitelor plaje strălucitoare din Neith... Acum însă trebuia să fugă în susul dealului, pe pavajul dur, nu pe nisipul moale... Înainte de a ajunge măcar la jumătatea drumului, răsuflarea îi şuiera în gâtlee, iar trupul îi protesta la fiecare pas. Încercă să-și aducă aminte câtă vreme se scursese cu adevărat de când alergase pe plajele scânteietoare; nu izbutea nici măcar să-și amintească cât timp trecuse de când nu mai mâncase pe săturate sau nu mai dormise cât trebuia. „Blestematul ăsta de Carbuncle!“ În fața sa se aflau doar vreo zece-douăsprezece femei, dar se distanțau treptat-treptat. Altele din spate începuseră să se apropie de sibilă și s-o depășească. Văzu cu groază că una dintre ele purta o panglică maro, nu verde – al doilea grup de alergătoare îl ajunsese pe primul; și Moon începu să se împleticească, pe măsură ce mintea încetă să-i mai conducă picioarele obosite.

Două treimi de cursă, trei sferturi, și tot mai multe femei treceau în fiice clipă pe lângă ea; în față avea pe puțin treizeci de concurente, iar sub o coastă i se pusese un junghi ce-i tăia respirația. „Ele mă depășesc... și nu știu, nici măcar nu au habar după ce aleargă!“ Adunându-și ultimele puteri, văzu linia sosirii trecând pe lângă ea; și-și anulă orice senzații până ce simți sub picioare dalele de piatră albă din curtea palatului de Iarnă, iar pe umeri îi căzu penultima ghirlandă dintre cele destinate câștigătoarelor.

Râzând, gâfâind, amețită de oboseală, fu înghițită de extazul mulțimii care așteptase terminarea cursei și, într-o atmosferă de veselie, fu felicitată prin strângeri de mâini, sărutări și lacrimi. Trecu printre spectatori și se duse să-și ocupe locul în cercul câștigătoarelor, care se forma în centrul curții. Privind îndărăt, auzi și-apoi văzu grupul de muzicanți îmbrăcați în alb, drapați cu ghirlande asemănătoare celei de pe umerii ei și purtând pălării negre ca niște hornuri, împodobite cu coame din totemuri Iernatice. În spatele lor, venea o procesiune de Văratnici – mai mulți membri ai familiei Goodventure, purtând un baldachin din plasă ornamentală, țesută cu scoici și ramuri înverzite, ținut în sus pe vâsle delicat cioplite, cu imagini fantastice de creaturi marine.

Sub baldachin se afla masca Reginei Verii. Moon auzi suspinele și

strigătele de admirație străbătând mulțimea precum o pală de vânt; simți că și ea începe să se minuneze iarăși la vederea frumuseții măștii... „și a puterii sale, fața Schimbării“. Privirea ei se îndreptă către cea care ducea masca și, recunoscând-o, tresări: Fate Ravenglass. Cercul se deschise pentru a-i permite lui Fate să pășească în interiorul lui; restul procesiunii formă un alt inel, circumscriindu-l pe primul.

Senioara Goodventure se înclină în fața fabricantei de măști sau poate în fața forței creației sale artistice.

– Iarna încoronează Vara și începe Schimbarea. Fie ca Doamna să te ajute să alegi cu înțelepciune – pentru noi, precum și pentru voi.

Rămase senină, încrezătoare în judecata Doamnei.

– Așa să fie.

Fate se înclină și ea; roba ei, în întregime albă, era acoperită de razele soarelui, care atârnavă până la pământ ale măștii ce-o purta în brațe.

„Doamna va alege...“ De ce oare fusese luată Fate Ravenglass ca reprezentantă a Ei, dacă nu pentru a alege, la rândul său, singura față, singura inimă și singura minte din spatele acestui chip care cunoștea toate secretele acestei lumi știute de ea? „Fate însă e aproape oarbă.“ Putea ea măcar să distingă o față dintre celelalte? Cum putea să știe?

Senioara Goodventure începu să se lege de pe-un picior pe celălalt; plasa dantelată, țesută cu mărgelile, care-i acoperea îmbrăcămintea, zornăia și răsuna. Femeia porni să cânte străvechea invocație de sărbătoare, iar cercul de câștigătoare ale alergării se roti încetișor, cu pași încrucișați, trăgând-o și pe Moon. Cuvintele și răspunsurile litaniei îi veniră pe buze cu ușurință, aproape ca în transă; erau adânc înrădăcinate în memoria ei, strâns legate în jurul celor mai vechi amintiri și imagini ale sibilei. La fel ca majoritatea cântecelor sfinte, rugăciunea respectivă nu avea rime, întrucât limba din care fusese odată modelată își pierduse de-a lungul anilor propria formă; melodia sa răsuna straniu pentru Moon. Cântă împreună cu celelalte femei, totuși o parte din mintea ei rămase distantă, observând splendoarea în care se abandonaseră încrezătoare celelalte: acea parte a minții care nu mai era așa de sigură că Fate o va alege pe ea, oarbă, fără niciun ajutor. „Oare mintea sibilă controlează cu adevărat tot ce se petrece aici? Mă răsuște în direcțiile dorite de ea, dar poate ajunge dincolo de mâna mea, poate cu adevărat să miște ceva care nu este legat cu sforile ei?“

...Cine ne-alăptează la pieptul Său
Și face din trupul Ei mormântul nostru?
Doamna **ne dă tot ce avem nevoie.**
Noi îi dăruim tot ce putem.

Moon o văzu pe Fate începând să se deplaseze încet în sensul invers
rotirii cercului, purtând masca în brațe, cu chipul concentrat, dar lipsit
de expresie. „N-o să mă recunoască.“

Cine umple plasele și iazurile și pânțelele noastre,
Cine umple inimile noastre de mâhnire?
Doamna **ne dă tot ce avem nevoie**
Și ne cere tot ce avem.

Moon își mușcă buza, împotrivindu-se panicii, nedorind să audă mai
mult, luptând împotriva impulsului de a striga: „Aici, sunt aici!“
Dorind să creadă că totul era predestinat, dar nemaifiind sigură de
acest lucru. Nu putea lăsa alegerea la voia întâmplării – nu după ce
ajunsese atât de departe și văzuse atât de multe. „Trebuie să mă
aleagă. Dar cum oare?“

Ale cui binecuvântări fac cerul să plângă?
Al cui blestem amestecă marea cu văzduhul?
Doamna **ne dă tot ce avem nevoie**
Și ne face ceea ce suntem.

Memoria sibilei sări mai înainte, la următorul vers, iar cele două
niveluri ale conștiinței sale fuzionară: „Introducere de date!“

Cine-o cunoaște pe aleasa Ei
Sau care-i va fi soarta?

Refrenul se stinse când Moon se prăbuși în abisul Transferului și-apoi
reveni cu o intensitate atât de neașteptată, încât o asurzi. Din cauza
șocului, se simți clătănându-se și încercă să deschidă ochii. Erau însă
deschiși, totuși lumea pe care o vedea abia dacă era mai strălucitoare
decât lumina lunii, având marginile estompate și vagi. Celelalte
simțuri îi alimentau percepția într-un mod cu totul disproporționat...
pentru că era oarbă! În următoarea secundă traversă groaza și înțelese
că ea era acum... Fate Ravenglass. Și că undeva, în acel cerc vag

întrezărit de siluete mișcându-se pe lângă corpul ei nemișcat se afla cea care trebuia să fie prinsă la celălalt pol al Transferului...

Privi figurile neclare perindându-se neconținut pe lângă ea, întrebându-se oare ce va descoperi dacă va fi capabilă să găsească ce anume căpăta formă. Atunci reuși să distingă mica siluetă care se împleticea printre cele din cerc, sprijinită, pe jumătate purtată pe sus de brațele femeilor care o flancau: ea însăși... se vedea acolo pe ea însăși. Iar Fate Ravenglass îi întoarse privirea prin ochii ei, fiecare din ele văzându-și propriul chip și știind că ele... Pe neașteptate, simți cum corpul de împrumut se poate mișca și înaintă nestingherită către trupul ei adevărat, întinzându-i masca. Pe măsură ce se apropia de ea însăși, zări în sfârșit că era într-adevăr fața ei. Aceasta privi de la mască la Fate, uluită și cu o fascinație lipsită de cuvinte. Ridică atunci masca cu mâinile tremurânde ale lui Fate și se simți iarăși tulburată de frumusețea ei, când o așeză pe propriii ei umeri.

După ce masca își ocupă locul, se simți smulsă și purtată iarăși peste abisul Transferului, în propria minte, și-și auzi țipătul scos la încheierea transei. Privind prin găurile pentru ochi ale măștii, o văzu pe Fate, rămasă amețită în fața sa, și auzi urletul de triumf al mulțimii. Însă tot ce avea să-și amintească din acele clipe era imaginea lui Fate pipăindu-și chipul care redevenise al ei.

– Fața mea... mi-am văzut fața. Și masca Reginei Verii...

Mulțimea începu să se strângă în jurul lor, sfărâmând cercul fragil al brațelor, îndepărtându-le pe candidate. Sprijinul lui Moon încetă când ea își recăpătă echilibrul; întinse brațul și apucă mâinile lui Fate, ținând-o strâns, privind-o drept în față.

– Fate... s-a întâmplat, murmură ea. Sunt Regina Verii!

– Da. Da, știu. Oarba clătină din cap; lacrimile îi aruncau lumini în ochii întunecați. Așa a fost menit să se-ntâmpale. Așa a fost. Și cred că trebuie să fi fost prima oară când două sibile au privit prin ochii celeilalte și fiecare s-a văzut pe ea însăși... Cu un aer distrat, își netezi gulerul din pene albe. Ca Regină vei fi tot ceea ce am dorit eu să fie această mască.

Pe neașteptate, Moon își simți inima strânsă de o mână grea.

– Dar nu singură. Voi avea nevoie de ajutor. Voi avea nevoie de oameni în care poporul meu să poată avea încredere... și poporul tău, de asemenea. O să mă ajuți?

Gulerul din pene foșni la gestul aprobator al lui Fate.

– Am nevoie de o nouă carieră. Voi face cu bucurie tot ce voi putea, ca să dau o mână de ajutor. Moon... Maiestate.

Baldachinul își proiecta umbra deasupra lor, iar Senioara Goodventure apără între ele, afișând o bucurie plină de solemnitate.

– Doamnă! Celelalte membre ale familiei Goodventure făcură plecăriuni în jurul ei. Îndatoririle Voastre de astăzi sunt trei: Să mergeți printre oameni și să le arătați c-a început Noaptea Măștii. Să fiți lipsită de griji. Să vă-nveseliți. Iar îndatoririle Voastre de mâine sunt trei: Să coborâți la docuri când zorile se vor ivi dincolo de ziduri. Să jertfiți Iarna Mării. Să cârmuiți în locul ei, după cum e dorința Doamnei.

„Să jertfesc Iarna Mării.“ Moon privi către palat.

– În... înțeleg.

– Atunci, veniți cu noi și lăsați poporul să vă vadă. Până mâine toți suntem între două lumi, între Iarnă și Vară, între trecut și viitor. Iar dumneavoastră sunteți Vestitoarea.

Îi făcu semn lui Moon să intre sub baldachinul care aștepta alături.

– Fate, o să vii și tu?

– O, da, am să fiu lângă tine, surâse Fate. Asta poate fi ultima dată când voi avea șansa să-mi văd tovarășii oameni în deplinătatea gloriei lor și vreau să mă folosesc din plin de această ocazie. Își atinse ochiul artificial cu vârfurile degetelor, într-un gest aproape drăgăstos. Toate măștile mele, munca de-o viață întreagă, vor înflori și se vor ofili în această unică noapte... și, în curând, vederea mea se va duce în mare, odată cu restul cadourilor Iernaticilor, bune și rele la un loc.

– Nu! scutură din cap Moon. Îți jur, Fate... asta va fi o Schimbare adevărată!

Mulțimea începu să se-nghesuie între cele două, despărțindu-le.

– Moon... cum a rămas cu Sparks? strigă Fate peste spațiul care se lărgea continuu între ele.

Fata întinse inutil mâna, pierzând controlul, rătăcită în mulțime.

– Nu știi! Nu știi...

Niște mâini puternice o ridicară, așezând-o într-o litieră împodobită cu ghirlande și cu baldachinul cu tot o purtară pe sus, coborând apoi pe Stradă, ca o frunză învârtindu-se pe valuri.

De pretutindeni vedea apărând măști, pe măsură ce cheflii își ascundeau fețele, lepădându-și propriile identități; devenind imaginile fanteziei lor, așa cum o făcuse și Regina Verii – așa cum făcuse și ea. În seara asta nu vor mai exista Iernatici ori Văratici, extraplanetari sau băștinași, corect sau greșit. Peste tot înfloreau costume, cânta muzica, fețe mascate râdeau, cântau și ovaționau Regina. Peste tot, oamenii o urmau în preajma litierei, oferindu-i mâncare, băuturi, daruri, sau pur și simplu atingând-o ca să le poarte noroc. Astăzi, în seara asta, era obligația ei să fie veselul fluturaș, simbolul bucuriei trecătoare a vieții; pentru că de-abia mâine avea să înceapă să conducă, iar lumea să devină din nou adevărată...

Se simțea recunoscătoare măștii pe care-o purta, fiindcă simboliza toate acele lucruri pentru oameni, permițându-i să ascundă adevărul că, ori de câte ori se lăsa furată de prezent, timpul sărea înainte, îndepărtându-se de ea, iar ziua de mâine îi fura râsul. Pentru că, dacă planul ei eșuase, dacă Sirius o părăsise, mâine urma să rostească cuvintele și să dea semnalul din postura de Regină a Verii, iar Sparks avea să se înece...

„Deci, oricât ar părea de ciudat, ea crede că o să fie aleasă Regină a Verii. Aude voci care-i spun că va câștiga.“ Jerusha pășea încet prin tăcerea anticamerei Șefului Justiției, prea nervoasă ca să șadă liniștită pe vreuna dintre jalnicele piese de mobilier abandonate. „Împotriva sortilor de izbândă atât de mici? Nu, Jerusha, universul nu dă doi bani pe ceea ce crede ea... sau tu, sau oricare altul. Nu are importanță.“

În această încăpere străveche și pustie nu mai exista nimic care să-i distragă atenția de la gândurile sale, în afară de negativele estompate ale locurilor unde fuseseră odată lucrurile care acum dispăruseră. Altele însă, și alți oameni, urmau să le ia locul când Schimbarea avea să se abată iarăși asupra îndurătorului Carbuncle. „Lucrurile se schimbă permanent; dar cât anume este realitate? Oare există vreo alegere, indiferent cât de importantă pare, făcută de oricare dintre noi, care să poată produce cu adevărat o modificare în mai marea schemă a lucrurilor?“ Trecând pe lângă fereastră, își văzu reflecția suprapusă peste imaginea orașului aflat în plină metamorfoză și o studie în tăcere.

– Comandante PalaThion. Mă bucur că ai putut să vii. Știu cât de ocupată ești.

Hovanesse, Șeful Justiției, stătea în pragul ușii, cu mâna ridicată într-un gest politicos de bun venit și Jerusha reuși să uite faptul că fusese ținută în picioare mult timp peste ora întâlnirii menționată în invitație și îl salută.

– Nu sunt niciodată prea ocupată când e vorba de bunăstarea Hegemoniei, domnule judecător. „Sau de a mea. Sau să văd un bărbat înghițindu-și vorbele...“

Îi atinse mâna, politicoasă, iar el îi făcu semn s-o ia înainte și să intre în cameră. Era o odaie destinată întrunirilor, cu o masă lungă în mijloc, alcătuită din mai multe măsuțe, pe care se aflau terminale portabile, în jurul ei ședeau intercalați funcționarii din obișnuita grupare a Hegemoniei locale, pe care femeia ajunsese să-i cunoască și să-i deteste, și membrii activi ai Adunării, cei mai mulți necunoscuți

Jerushei. Bănuî că prezentaseră ultimele rapoarte obligatorii în legătură cu toate aspectele imaginabile ale șederii lor pe Tiamat. Chiar și de pe o planetă subpopulată și slab dezvoltată ca aceasta, procesul plecării era extrem de complex. Cele câteva fețe de Kharemoughi pe care le putu vedea mai clar păreau plictisite. „Slavă zeilor că sunt doar o Albastră, și nu o funcționară din administrație!“ Își aminti că, de când devenise Comandantă, nu mai avusese vreme de altceva. „Dar ieri am fost din nou un adevărat ofițer de poliție.“

Rămase în picioare, ascultând răpăitul aplauzelor lor, al palmelor bătute pe suprafața mesei, absorbind prin toți porii aprecierea și comparând-o mental cu cea la care se așteptase până ieri. Majoritatea funcționarilor numiți în posturi pe Tiamat proveneau din aceeași parte a planetei Portul Nou, ca de altfel și cei mai mulți dintre polițiști; Hegemonia înțelesese că omogenitatea culturală determina o eficiență sporită în activitate. Iar măcar astăzi faptul că Jerusha făcea parte dintre ei și era încărcată de onoruri în prezența unor Kharemoughi părea să cântărească mai greu decât amănuntul că aparținea sexului slab. Se înclină cu demnitate, mulțumindu-le pentru primire, și se așeză pe scaunul desperecheat din capătul apropiat al mesei.

– Așa cum sunt sigur că ați auzit deja absolut toți, spuse Șeful Justiției, stând în picioare lângă scaunul său, Comandanta PalaThion a descoperit, și practic a zădărnicit în ultimul moment, planul Reginei Zăpezii de pe Tiamat de a-și menține puterea...

Jerusha ascultă atentă raportul, savurând fiecare adjectiv măgulitor întocmai ca pe mireasma unor plante rare. „O, zei, aș putea să mă obișnuiesc cu asta.“ Chiar dacă Hovanesse însuși era Kharemoughi, se simțea conștient că, din postura lui de Șef al Justiției, reflecta astăzi gloria ei și o risipea din plin în toate părțile. Sorbea deseori dintr-o cupă transparentă; Jerusha se întrebă dacă era cu adevărat apă sau ceva care să-i amortească durerea pricinuită de complimentele pe care i le adresa.

– ...Deși, după cum cunoaștem majoritatea dintre noi, au existat și unele... controverse în legătură cu numirea unei femei în postul de Comandant al Poliției, eu cred că s-a dovedit capabilă să se ridice la nivelul acestei funcții de răspundere. Mă îndoiesc că cel ales inițial de noi pentru acest post, Inspectorul-Șef Mantagnes, ar fi putut rezolva mai bine situația dacă funcțiile lor ar fi fost inversate.

„Asta-i al naibii de sigur.“ Jerusha își coborî privirile într-un gest de falsă modestie, ascunzându-și cu greu satisfacția din surâs.

– Mi-am făcut doar datoria, Domnule Președinte, așa cum am încercat de la bun început „Și așa putea să adaug: fără niciun ajutor din partea ta.“ Își mușcă limba.

– Cu toate acestea, Comandante, rosti cu emfază unul dintre membrii Adunării, îți vei încheia serviciul aici cu o citare a meritelor în dosarul dumitale. Faci onoare lumii și sexului dumitale. (Unul sau doi dintre semenii ei de pe Portul Nou tușiră auzind cuvintele lui). Asta arată încă o dată că nicio lume, rasă sau sex nu au monopolul complet al inteligenței. Toți pot și trebuie să contribuie la mai marea bunăstare a Hegemoniei, dacă nu egal, măcar pe măsura capacităților individuale...

– Cine dracu’- i mângălește lozincile astea din căpățână? bombăni acru Directorul Sănătății Publice.

– Nu știu, murmură femeia, cu mâna la gură, dar e dovada vie a faptului că, chiar dacă trăiești mai multe secole, nu-nseamnă că ai învățat mai multe.

Își văzu interlocutorul strâmbându-se și dându-și ochii peste cap într-o clipă de încuviințare camaraderească.

– Dorești să spui câteva cuvinte, Comandante?

Jerusha tresări, apoi își dădu seama că bărbatul, membru al Adunării, nici măcar nu fusese conștient că mai vorbise și altcineva în afară de el. „Zei, nu mă lăsați să mă bâlbâi!“

– Vă mulțumesc, domnule. De fapt, n-am venit aici cu gândul să țin un discurs și efectiv nu am nici timp. „Deși, ia stați puțin.“ Dar de vreme ce tot vă aflați aici și mă ascultați, poate că există o problemă destul de importantă ca să ne petrecem timpul discutând-o. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de tăblia ușor neregulată a mesei. Acum câteva săptămâni mi s-a pus o întrebare foarte tulburătoare: o întrebare despre mersi – creaturile tiamatane de la care colectăm apa vieții, adăugă ea venind în ajutorul unora dintre membrii Adunării care erau, sau pretindeau că sunt, neștiutori în privința acestei chestiuni. Mi s-a spus că Vechiul Imperiu a creat mersii ca pe niște creaturi înzestrate cu inteligență de nivel omenesc. Omul care mi-a spus asta avea informația luată direct dintr-un Transfer sibil.

Le privi reacțiile răspândindu-se precum cercurile făcute de-o piatră aruncată pe suprafața liniștită a unei ape; încercă să-și dea seama dacă erau sincere, dacă Adunarea știa, dacă funcționarii de stat știau, dacă ea era singura ființă din această încăpere care nu cunoscuse

adevărul... Dacă însă unii dintre ei își mimau uimirea, atunci erau într-adevăr actori foarte buni. Murmurele de protest se ridicară împrejurul mesei.

– Încerci să ne spui, vorbi Hovanesse, că cineva pretinde că noi exterminăm o rasă inteligentă?

Ea încuviință din cap și, când începu să vorbească, își lăsă ochii în pământ, foindu-se ușor.

– Nu cu bună știință, bineînțeles. Cu ochii minții văzu trupurile întinse pe plajă: „dar cu toate acestea, ucigându-i“. Sunt sigură că nimeni din această încăpere, niciun membru al Adunării Hegemonice, nu ar lăsa să continue așa ceva în mod intenționat.

Privi spre cel mai în vârstă dintre Purtătorii Insignei, un bărbat care arăta cam de vreo șaizeci de ani, dar care putea să fi rămas la această vârstă de multă vreme.

– Cu toate acestea, continuă ea, cineva a știut odată, pentru că nouă ni s-a spus despre apa vieții.

Dacă știa sau nu, individul nu lăsa să i se citească nimic pe față. Jerusha se întrebă brusc de ce voia să vadă ceva.

– Deci dumneata sugerezi, întrebă un alt Kharemoughi, că strămoșii noștri au tănuț în mod conștient adevărul, cu scopul de a obține apa vieții pentru ei înșiși?

Femeia auzi severitatea suplimentară care împovăra cuvântul strămoși și-și dădu seama că făcuse un pas greșit. A critica strămoșii Kharemoughilor era ca și cum l-ar fi acuzat de incest pe unul dintre oamenii ei.

Totuși, dădu din cap a aprobare, fermă, încăpățânată.

– Da, cineva a făcut-o, domnule.

Hovanesse sorbi din pahar și grăi aspru:

– Sunt niște acuzații extrem de neplăcute și de urâte pentru a fi aduse într-un astfel de moment, Comandante PalaThion.

Ea încuviință din nou.

– Știu, Domnule Președinte. Dar nu mă pot gândi la o audiență mai potrivită decât cea de aici pentru a le rosti. Dacă este adevărat...

– Cine face acuzația? Care-i dovada lui?

– Un extraplanetar pe nume Ngenet, care deține o plantație aici, pe Tiamat.

– Ngenet? Directorul Comunicațiilor își atinse urechea într-un gest de batjocură. Renegatul ăla? Ar pretinde orice ca să arunce o lumină defavorabilă asupra Hegemoniei. Toți din guvern știu asta. Singura atenție pe care-o merită din partea dumatile, Comandante, este o celulă de închisoare.

Jerusha zâmbi scurt.

– Odată și eu am crezut la fel. El însă pretinde că această informație i-a fost dată de un sibil, ar fi destul de simplu de confirmat întrebând același lucru pe un alt sibil.

– Nu voi înjosi onoarea strămoșilor mei printr-un astfel de act insultător! murmură unul dintre membrii Adunării.

Jerusha se aplecă iarăși în față.

– Mi se pare că viitorul celor care trăiesc pe această planetă, ființe umane sau non-umane, trebuie să fie mult mai important decât reputația Kharemoughilor care s-au transformat în țărână de peste un mileniu. Dacă s-a făcut vreo greșală, s-o recunoaștem și s-o corectăm. Dacă închidem ochii la acest genocid înfăptuit aici, atunci suntem la fel de răi ca Regina Zăpezii. Ba mai mult, suntem mânjiți cu sângele unor fapte nevinovate de către sclavii și lacheii care doar ne ascultă comenzile, în timp ce-i pedepsim pentru greșeala noastră, menținându-i în Epoca Focului!

Stupefiată de cuvintele pe care le auzea ieșindu-i din gură, Jerusha își aduse brusc aminte cine i le băgase în cap.

Tăcerea ca de mormânt o împresură și o forță să se așeze pe scaun. Rămase liniștită, foarte conștientă de răsuflarea sa și de faptul că bunăvoința lor se scurgea încetul cu încetul, lăsând încăperea pustie ca o păstaie goală.

– Îmi pare rău, domnilor. Cred că... am sărit un pic peste cal, știu că este o acuzație greu de înfruntat și de aceea m-am simțit eu însămi încurcată, neștiind ce să fac cu ea, dacă să prezint un raport...

– Nu face raport, zise Hovanesse.

Femeia îl privi întrebătoare; se uită apoi de jur împrejurul mesei, observând mânia fragilă a Kharemoughilor și furia plină de resentimente a celor de pe Portul Nou. „Proasta naibii ce ești! Ce te face să crezi că ei ar vrea să privească Adevărul drept în față mai mult decât ai făcut-o tu?”

– Adunarea va relua discutarea acestei chestiuni după ce va părăsi Tiamatul. Când vom ajunge la o concluzie, Centrul de Coordonare Hegemonică de pe Kharemough va fi informat asupra oricărei schimbări de politică ce va trebui făcută.

– Măcar să-ntrebați un sibil.

Își răsuci cureaua ceasului, mascată de marginea mesei, tânjind după o mână de iestas.

– Avem unul printre noi, sus pe nave, spuse Hovanesse, nerăspunzând în întregime la întrebare.

„Mi-e milă de sârmanul acela, cu o asemenea clientelă.“ Se gândi în adâncul sufletului dacă unica întrebare care merita să fie pusă avea să mai fie rostită vreodată.

Hovanesse se încruntă sesizându-i tăcerea.

– În orice caz, indiferent de hotărârea care va fi luată, aceasta nu te va mai privi pe dumneata, Jerusha. Îți vei petrece restul carierei și al vieții la ani-lumină depărtare de Tiamat. Așa cum vom face toți, de altfel. Noi îți apreciem grija și onestitatea de care ai dat dovadă spunându-ți părerea. Dar această problemă, ca și Tiamatul, devin pur academice pentru noi de-acum încolo.

– Bănuiesc că așa este, Domnule Președinte. „După tine, potopul.“ Se ridică în picioare și-i salută cu un gest țeapăn: Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat și pentru faptul că m-ați chemat aici. Acum însă trebuie să mă-ntorc la îndatoririle mele de serviciu, înainte să devină și ele pur academice.

Se răsuci fără să aștepte permisiunea de a pleca și părăsi iute încăperea. Ajunsese până la coridor când auzi vocea lui Hovanesse strigându-i să se oprească. Se întoarse, pe jumătate înfierbântată și pe jumătate calmă, și-l văzu venind singur. Nu putea descifra în totalitate sentimentele de pe fața lui.

– Nu ai dat ocazia Adunării să te informeze asupra noilor dumitale însărcinări, Comandante.

Ochii lui o dojeniră pentru lipsa de tact și ingratitudea de care dăduse dovadă în fața membrilor Adunării, dar nu mai spuse altceva.

– Ah!

Luă în mod automat listingul din mâna lui, cu degete care nu mai simțeau nimic. „O, zei, care să fie oare soarta mea?”

– Ce faci, nu te uiți la el?

Nu era o solicitare întâmplătoare, nici una prietenească, și ea simți cum amorțea i se răspândește în trup. Aproape refuza să se uite, dar o părțică perversă din mintea sa o îndemna să nu ignore provocarea.

– Da, bineînțeles.

Desigilă sulul fragil și-l lăsă să se deruleze, aruncându-și ochii aiurea peste rânduri. Așa cum se așteptase, forța de poliție de pe Tiamat urma să fie dezmembrată și redistribuită pe câteva planete diferite. Lui Mantagnes îi fusese dată o altă funcție de Inspector-Şef. Iar ea... ea... își descoperi în sfârșit numele și citi...

– Trebuie să fie o greșală.

Simțea calmul absolut al neîncrederii perfecte. Reciti repartiția: comanda unui sector, o poziție aproape identică celei de aici. Situată însă pe Stația Paradis, Syllagong, de pe Marele Albastru.

– Acolo nu există nimic în afara unui deșert de zgură.

– Și un lagăr penitenciar. Exploatarea extensivă a minereurilor, Comandante. Este o activitate de o importanță considerabilă pentru Hegemonie. Există planuri pentru formarea unui lagăr suplimentar, de aceea se extinde efectivul forței polițienești locale.

– La naiba, sunt ofițer de poliție! Nu vreau să conduc un lagăr de prizonieri. Hârtia foșni, când degetele ei se încheștară. De ce mi-a fost dată funcția asta? Pentru ce am spus acum înăuntru? Nu-i vina mea dacă...

– Este funcția hotărâtă anterior vizitei de azi, Comandante. Datorită realizărilor obținute, rangul ți-a fost ridicat la comandant de sector.

Hovanesse rostea cuvintele foarte rar, lăsând să picure din ele automulțumirea unui bărbat care trăise prin trafic de influență și cunoaștere prealabilă.

– La urma urmei, reabilitarea criminalilor este la fel de importantă ca și arestarea lor. Cineva trebuie să facă treaba asta, și dumneata ai dovedit că te poți descurca într-o... poziție dificilă.

– O poziție într-o fundătură!

Să se certe acum nu însemna decât să se umilească și mai mult pe sine însăși, dar acum ducea o bătălie deja pierdută cu propriul temperament.

– Sunt Comandanta Poliției de pe întreaga planetă. Tocmai mi s-a atribuit o mențiune de recunoaștere a meritelor în activitatea depusă. Nu trebuie să-mi părăsesc cariera, lăsând-o să moară!

– Bineînțeles că nu, răspunse el, tratând-o cam de sus. Poți ridica această problemă membrilor Adunării, deși probabil n-o să mai câștigi prea multă simpatie după acuzațiile dezgustătoare și rușinoase pe care le-ai făcut. Ochii lui închiși la culoare se întunecară și mai mult. Hai să vorbim deschis despre asta, Comandante, ce zici? Și dumneata și eu știm că datorezi această funcție de conducere intervenției Reginei. Singurul motiv pentru care te-am numit inspectoare a fost numai pentru a-i face ei pe plac. Noul post obținut este mai bun decât meriți. Știm amândoi la fel de bine că bărbații aflați sub comanda dumitale n-au acceptat niciodată să primească ordine de la o femeie. „Dar asta a fost lucrătura lui Arianrhod! Și acum totul se schimbă, s-a schimbat deja...” Așa cum mi-a raportat adesea Inspectorul-Șef Mantagnes, starea lor de spirit este îngrozitoare. Forța de poliție n-a avut nevoie de dumneata și nici nu te-a dorit. Depinde numai de dumneata dacă accepți această nouă funcție sau dacă demisionezi – pentru noi are aceeași valoare.

Își încleștă mâinile la spate și rămase nemișcat în fața ei, la fel de neclintit ca un perete. Jerusha își aduse aminte de banalitățile strălucitoare pe care le declamase la adresa ei doar cu puțin timp în urmă.

„Tu mi-ai aranjat chestia asta, ticălosule. Am simțit-o că se apropie. Știam că vine, dar după ziua de ieri am crezut... am crezut...”

– Am să mă lupt pentru asta, Hovanesse. Vocea îi tremura de furie, dar jumătate din cumplita supărare și-o revărsă asupra ei înseși, pentru că lăsase lucrurile să se petreacă astfel. Regina nu m-a putut distruge și n-o s-o faci nici dumneata. „Și totuși, ea te-a distrus, Jerusha; te-a distrus...”

Îi întoarse spatele și se îndepărtă; de data asta n-o mai strigă să se

oprească.

Părăsind Edificiul Curții, femeia coborî pe descongestionata Alee Albastră, îndreptându-se către cartierul general al poliției. Chiar și în timpul Festivalului, cheflii evitau această parte a orașului. Era stăpânită de un singur gând: să se ducă la oamenii ei, să le vorbească despre problema care-o frământa și să vadă dacă putea obține sprijinul lor. Într-adevăr, după ziua de ieri, sentimentele lor față de ea începuseră să se schimbe; și văzuse lucrul ăsta aproape pe toate fețele. Dar oare se modificaseră îndeajuns de mult? Dacă acum ar fi avut destul timp la dispoziție, i s-ar fi putut acorda o șansă onestă de a le dovedi tuturor că este demnă de respect, la fel ca oricare bărbat. Din păcate însă, nu beneficia de timpul necesar. Avea oare măcar destulă vreme să încerce să-i câștige de partea ei? Și dacă da... merita oare să o facă?

Se opri, singură în mijlocul aleii, în fața clădirii poliției: o fosilă străveche și hidoasă care, cu timpul, îi devenise extrem de familiară. Nicio altă clădire, nicio altă funcție nu avea să mai fie atât de detestată – sau, își dădu ea brusc seama, atât de importantă – în viața ei. Totuși, indiferent unde s-ar fi dus, dacă avea să poarte această uniformă, urma să fie tratată ca o străină, trebuind să lupte nu numai ca să poată face o treabă bună, ci și pentru a putea dovedi că avea măcar dreptul să încerce acest lucru. Cu toate astea, mereu avea să existe un alt Hovanesse, un alt Mantagnes, care n-o vor accepta niciodată și vor încerca s-o alunge. O, zei, oare voia într-adevăr să-și petreacă astfel restul vieții? Nu... nu, dacă putea să găsească altceva de făcut, ceva care să însemne la fel de mult pentru sufletul ei cât însemnase și munca asta, ceva în care să creadă la fel de mult. Nu mai există însă nimic altceva... nimic. Dincolo de această slujbă, ea n-avea nici viață, nici țeluri, nici viitor. Merse mai departe, trecând pe lângă clădirea poliției, ajunse la capătul aleii și ieși apoi în fluviul celor care sărbătoreau.

Sparks se plimba de colo-colo prin încăperile slab luminate ale apartamentului lui Starbuck; se mișca întocmai ca un străin, fără niciun scop. Nu mai aparținea acestor locuri, dar nu era liber să le părăsească. Atât intrarea publică, cât și cea particulară a apartamentului erau acum păzite – nu de gărzile Reginei, ci de Văratnici furioși pe încercarea ei de a opri Schimbarea. O păzeau și pe Arianrhod – și, într-un fel sau altul, complotul fusese dejucat. Totuși, atunci când încercase să-i întrebe de soarta lui Moon sau dacă ea fusese cea care le dezvăluise planurile Reginei, indivizii nu știuseră sau nu voiseră să-i răspundă. Iar când încercase să-i convingă să-l lase să plece ori să le spună că era doar un simplu Văratnic ca și ei, răseseră și-l împinseseră îndărăt cu harpoanele și cuțitele; Arianrhod le spusese cine era el. Urma să rămână închis aici până la moarte.

Arianrhod nu avea să-l lase să plece. Dacă visurile ei fuseseră ruinate, atunci și-ale lui trebuiau să aibă aceeași soartă. Va muri mâine, dacă ea va fi omorâtă; îl legase de ea tot așa cum urmau să fie ferecați atunci când vor fi amândoi aruncați în mare. Ea reprezenta reincarnarea Mării, iar Starbuck era consortul Ei, și ei doi se vor naște iar din noua maree... dar ca trupuri noi, cu suflete proaspete, nealterate – suflete de Văratnici. Așa se proceda încă din vremurile de la început și, chiar dacă extraplanetarii alteraseră ritualurile pentru a le servi propriilor scopuri, ele dănuiseră și urmau să dănuie veșnic. Cine era Sparks, ca să modifice Schimbarea? Moon încercase să-l salveze, dar soarta fusese mai puternică decât ei amândoi, încercă să nu se gândească la ceea ce se întâmplase între Arianrhod și fată după ce el fusese luat cu forța – atunci când Moon aflase probabil, în sfârșit, adevărul despre ea însăși. Chiar dacă sibila reușise cumva să scape de Regină, acum nu mai avea nicio cale să vină la el. Sparks putea doar să fie recunoscător destinului că-i dăruise o ultimă oră petrecută în compania fetei: ultima rugămintă îndeplinită unui condamnat la moarte... și cea din urmă ironie a unei vieți irosite.

Scotoci într-un cufăr aurit și găsi acolo pachetul cu hainele pe care le purtase când venise prima dată la palat; le trase afară. Le răsfirea cu grijă pe suprafața moale a covorului, găsind în mijlocul legăturii mărgelele pe care le cumpărase în cea de-a doua zi pe care o petrecuse

în oraș... și fluierul său. Puse deoparte instrumentul, se dezbracă și-și trase pe el pantalonii largi, grosolani și cămașa ca un curcubeu, asortată la mărgelile, îmbrăcându-se de parcă oficia un ritual. Când termină, luă de pe măsuta de toaletă medalia tatălui său și-și completă gâteala atârând-o la gât. Cu un gest plin de blândețe, culese fluierul de pe jos și, cu el în mână, se așeză pe marginea canapelei masive.

Duse fluierul până în dreptul buzelor, îl coborî iar; își simți deodată gura uscată, prea uscată ca să cânte, înghiți un nod, simțind cum i se potolește pulsul ce-i bătea năvalnic în tâmpile. Ridică iarăși scoica fragilă, își potrive degetele deasupra găurilor și suflă în muștiuc. O notă tremurătoare umplu aerul din jurul său, precum un spirit uimit să se descopere eliberat dintr-o tăcere care crezuse că va fi eternă. Emoția îi blocă gâtul și trebui să înghită un alt nod; melodiile se învălmășeau în capul său, una după alta, încercând să evadeze. Sparks începu să cânte, șovăielnic, cu degete nesigure, răspunzând unor reflexe vechi, cu sunete ascuțite ce-i străpungeau urechile. Treptat însă, degetele își recăpătară viteza, iar apa cântecului porni să curgă dulce și pură din adâncurile ființei sale, purtându-l înapoi către lumea pe care o pierduse. Arianrhod încercase să-i distrugă ultima întâlnire cu Moon, să-i fure până și asta, așa cum îi furase plăcerea de a simți orice frumusețe sau bucurie care nu era și a ei; dar strădania nu-i reușise. Pasiunea fetei și încrederea în el erau la fel de pure ca și cântecul, iar amintirea ei alunga toată rușinea, vindeca toate rănilor, îndrepta toate lucrurile greșite...

Își ridică privirea, iar cântecul și vraja se rupseră, când, pe neașteptate, ușa apartamentului fu descuiată și se deschise. Intrară două siluete îmbrăcate în mantii și cu glugile trase pe cap. Ușa se închise iar în urma lor.

– Sparks Dawntreader Văratice...

Sparks privi cu ochii mijiți, ridicând mâna ca să învioneze flacăra lămpii suspendate.

– Ce vrei? N-a venit vremea...

– A venit vremea... după douăzeci de ani.

Primul bărbat, cel care se mișca mai ușor, avansă în conul de lumină și-și trase gluga pe spate.

– Cum?

Sparks văzu fața unui bărbat aflat încă la începutul vârstei mijlocii, un

extraplanetar. Prima dată crezu că era un Kharemoughi, dar avea pielea mai deschisă la culoare și o constituție mai greoaie, un chip mai rotund. Chipul acela... i se părea familiar...

– După douăzeci de ani, a venit vremea să ne cunoaștem, Sparks. Aș fi vrut însă ca decorul să fi fost mai potrivit cu această întâlnire fericită.

– Cine ești? întrebă tânărul, ridicându-se de pe canapea.

– Sunt cel mai apropiat strămoș al tău. Cuvintele sunară lipsite de înțeles. Sunt tatăl tău, Sparks.

Ceva din cuvântul „tău“ era incomplet, ca și cum străinul nu putea să exprime tot ceea ce simțea cu adevărat.

Sparks se lăsă să cadă înapoi, năucit, de parcă sângele i se scursese din cap.

Străinul – tatăl lui – își descheie mantia și, luând-o de pe umeri, o așează pe un scaun; pe dedesubt purta o salopetă simplă, gri-argintie, insigna ornamentală și gulerul de membru al Adunării Hegemonice. Făcu o reverență scurtă, protocolară, cumva stângace în ciuda grației sale, părând la fel de nesigur în privința începerii discuției.

– Primul Secretar Temmon Ashwini Sirius.

Cel de-al doilea bărbat – un servitor oare? – se întoarse și plecă târșindu-și picioarele; dispăru fără niciun fel de comentarii în camera alăturată, lăsându-i singuri.

Sparks râse, încercând să acopere un alt sunet.

– Ce-i asta, o glumă? Arianrhod a pus la cale venirea ta aici?

Își puse palma peste medalia extraplanetară și strânse pumnul până când i se albiră articulațiile... aducându-și aminte cum îl necăjise și-l chinuise ea când îi zisese că știa cui aparținea acel obiect și cunoștea și numele tatălui; spunându-i numai minciuni.

– Nu. Le-am explicat Văratricilor că am venit să-mi văd fiul, iar ei m-au condus aici, înăuntru, la tine.

Sparks trase de medalie și-și scoase lanțul de la gât. O azvârli pe podea la picioarele lui Sirius și rosti cu o voce asprită de neîncredere:

– Atunci, asta trebuie că-ți aparține, eroule... e al naibii de sigur că nu-i aparține lui Starbuck. Trebuie multă îndrăzneală ca să vii aici și să

bagi un cuțit în mine... iată-ți răsplata. Ia-o și cară-te!

Închise ochii, încercând să nu caute asemănări pe chipul lui Sirius. Îl auzi aplecându-se și luând medalia de jos.

– „Nobilului nostru fiu Temmon...” Vocea puternică deveni aproape o șoptă. Ce mai face mama ta? I-am dat medalia în Noaptea Măștii... era moștenirea ta.

– E moartă, străine. Deschise ochii intenționat pentru a-l privi pe Sirius. Eu am omorât-o. Primul Secretar tresări șocat. A murit în ziua în care m-am născut.

Uluirea de pe fața lui Sirius se transformă în durere, neîncredere.

– Vrei să spui c-a murit la naștere? întrebă el, de parcă într-adevăr îi păsa ce se întâmplase atunci.

Sparks încuviință.

– În Vară oamenii nu beneficiază de toate înlesnirile moderne. Iar după Schimbare, poporul meu nu le va avea nici aici, în oraș. Își plimbă mâinile de-a lungul stofei grosolane a pantalonilor. Dar asta nu va mai conta pentru mine, adăugă el. Sau pentru tine.

– Fiule. Fiule... Sirius continua să răsucescă printre degete medalia lui Sparks. Ce-aș putea oare să-ți spun? Prim-ministrul este tatăl meu, deci bunicul tău. Când a venit înapoi la mine, totul a fost foarte simplu. Faptul că în venele mele curge sângele lui mi-a dat imediat un aer regal în ochii celor de rangul meu – și a făcut din mine un conducător, mi-a dat dreptul să cârmuiesc, să nu am parte decât de succes și fericire. Când el a revenit pe Samathe, mi-a dat medalia asta cu mâinile lui și m-a făcut membru al Adunării.

Sirius lăasă medalia să-i alunece printre degete. O răsuci pe lanț, făcând-o să prindă câteva raze de lumină și să strălucească precum o roată incandescentă.

– I-am dat-o mamei tale, pentru că semăna foarte mult cu cei din neamul maică-mii: cu ochii aceia albaștri ca un lac înconjurat de pădure și cu părul auriu ca razele de soare... Când am fost singur și atât de departe de casă, a reușit să mă ducă, pentru o noapte, înapoi pe lumea mea natală. Ridică privirea, întinzând mâinile și oferind medalia tânărului: A fost a ei, acum e a ta și va fi întotdeauna.

Sparks simți că i se înmoaie picioarele, iar trupul îi devine ca o ceață.

– Ticălosule... acum de ce-ai mai venit? Unde-ai fost atunci, cu ani în urmă, când am avut nevoie de tine? Te-am așteptat să te-ntorci, am încercat să fac tot ca să fiu ce credeam că vei fi tu, astfel ca atunci când mă vei vedea să mă dorești. Își întinse brațele, arătând de jur împrejur misterele tehnice pe care le dezlegase, sânguincios, dar inutil. Și acum, când toate s-au dus, iar eu mi-am ruinat viața... vii tu și mă vezi în halul ăsta!

– Sparks, viața ta nu-i terminată. Viața ta încă nu s-a sfârșit. Am venit să... să te despăgubesc. Șovăi și tânărul se întoarce încet către el. Mi-a vorbit despre tine verișoara ta, Moon. Ea m-a trimis aici.

– Moon?

– Da, fiule. Zâmbetul lui Sirius se umplu de încurajare și liniștire. Ideea ei se află la baza acestei întâlniri și inima ei, cred, așteaptă o alta... După ce-am cunoscut-o pe verișoara ta, mi-am dat seama că te tragi dintr-o familie foarte bună. Sparks privi într-o parte, fără să scoată o vorbă. Iar după ce m-am ciocnit de încrederea ei în tine, continuă Sirius cu tristețe, nu cred c-ar putea să mai existe ceva care să mă facă să-mi fie rușine de faptul că ești fiul meu.

Privi lung pe lângă Sparks, apoi în jurul lor, la instrumente și mașinării: o mărturie tăcută a sângelui lor comun, a moștenirii lor împărtășite.

Tânărul se ridică, în timp ce tatăl său venea către el. Sirius îi atârână în jurul gâtului medalia extraplanetară, uitându-se adânc în ochii lui.

– Îi semeni mai mult mamei tale... dar îmi dau seama că porți în tine nevoia Tehnicianului de a ști de ce. Cât aș fi dorit să existe un răspuns pentru fiecare întrebare...

Lăsă mâna ușor în jurul umerilor lui Sparks, de parcă nu era sigur că i se va permite să și-o țină acolo.

Sparks susținu însă căutătura lungă a tatălui său, absorbind prin toți porii intensitatea clipei și a atingerii, pe măsură ce acea rece și pustie celulă în care o parte a deplinătății sale omenești fusese ținută prizonieră ani de zile se deschise în sfârșit, lăsând să se reverse înăuntru lumina și căldura.

– Ai venit. Ai venit pentru mine... Tată... Rosti cuvântul pe care niciodată nu se așteptase să-l audă ieșind de pe propriile buze; își puse mâinile peste brațul lui Sirius, ce încă se sprijinea pe umerii săi, și se prinse de el precum un copil alintat. Tată!

– Foarte înduioșător. Cel de-al doilea bărbat apăru iar în cameră, târșindu-și picioarele și destrămând emoția momentului. Acum, dacă Sanctitatea Voastră n-are nimic împotriva, aș vrea să isprăvesc odată cu chestiunea asta.

Sparks dădu drumul mâinii tatălui și se-ntoarse nemulțumit spre celălalt bărbat, care își descheia mantia, scoțând-o de pe umeri.

– Herne! Ce...?

Fostul Starbuck rânji misterios.

– Hoțul de Copii m-a trimis. Eu sunt cel care va face schimb de locuri cu tine, Dawntreader.

Picioarele lui paralizate erau prinse în rețeaua unui exoschelet grosolan.

– Ce tot spune asta? Îi aruncă Sparks o privire întrebătoare tatălui său. Ce caută aici?

– Verișoara ta, Moon, l-a adus la mine. Mi-a zis că e dispus să meargă în locul tău la sacrificiul ritual al Schimbării.

– În locul meu? El? Tu?... De ce, Herne? De ce-ai face tu asta pentru mine?

Nu se putea abandona speranței. Herne chicoti scurt.

– Nu pentru tine o fac, Dawntreader, ci pentru ea. Ele sunt mai asemănătoare decât știi tu. Mult mai asemănătoare... Ochii lui părură că se pierd în depărtare. Moon știa. Știa ce-mi trebuie mie și ce doresc: pe Arianrhod, respectul pentru mine însumi... și un sfârșit pentru asta, ultimul răs. Ea mi-a dăruit toate astea. O, zei, abia aștept să văd fața lui Arianrhod când va afla că a pierdut peste tot! La urma urmei, ea va fi veșnic a mea... asta trebuie să fie un iad și-un rai destul de mare pentru amândoi. Ochii săi reveniră asupra chipurilor celor doi. Du-te la copia ta imperfectă, Dawntreader, și sper să fii mulțumit cu ea. N-ai fost niciodată un bărbat adevărat, ca să faci față originalului. Îi întinse pelerina sa.

Sparks i-o luă din mână și și-o azvârli în jurul umerilor.

– Presupun că se poate spune și așa, comentă el încheind legătura de la gât.

Tatăl său îi dădu un flaconaş cu pastă maronie.

– Mânjeşte-ţi faţa şi palmele, astfel ca paznicii să te ia drept un Kharemoughi.

– Unul dintre Aleşii galaxiei, pufni Herne.

Sparks se duse la oglindă şi îşi întinse ascultător vopseaua pe piele, privind cum i se estompează trăsăturile. În spatele reflecţiei sale îi zări pe Sirius aşteptând şi pe Herne cercetând încăperea cu un spirit de proprietate înverşunat – îi văzu pe Starbuck în elementul lui şi pe un fiu alături de tată... iar ei erau doi bărbaţi complet diferiţi. Doi bărbaţi diferiţi, care jucaseră un acelaşi personaj; iubiseră aceeaşi femeie, deşi nu chiar aceeaşi, şi o iubeau acum tocmai pentru diferenţele dintre întrupările ei. Unul era gata să revină la viaţă, celălalt gata să moară...

Îşi termină de înnegrit pielea; îşi trase gluga pe cap, apoi se întoarse alături de Sirius.

– Sunt gata, zise el, răspunzând în sfârşit surâsului tatălui său.

– Fiul unui Prim Secretar, nepotul unui Prim-ministru... rolul ăsta ţi se potriveşte nemaipomenit de bine. Mai iei ceva de-aici?

Sparks îşi aduse aminte de fluierul rămas pe canapea şi îl luă.

– Asta-i tot. Aruncă o privire scurtă talmeş-balmeşului de piese şi instrumente, apoi întoarse capul.

– Herne... Cu umilinţă în glas, Sirius rosti ceva în Kharemoughi, apoi repetă, să-nţelegă şi Sparks: îţi mulţumesc că mi-ai redat fiul.

Tânărul inspiră adânc.

– Mulţumesc.

Herne îşi încrucişă braţele, bucurându-se de ceva ce Sparks nu înţelese pe deplin.

– Oricând doreşti, sadhu. Numai să ţii minte că toate astea mi se datorează mie. Acum ieşiţi din apartamentul meu, bastarzi ce sunteţi! Vreau să-ncep să mă bucur de tot ce-i aici şi nu mi-a mai rămas prea multă vreme.

Sirius ciocăni uşor la uşă; aceasta se deschise imediat. Sparks aruncă iute o privire înapoi, către Herne: stătea în picioare, în elementul lui, luându-şi în primire locul pierdut cândva. „Rămas-bun, Arianrhod...”

Sirus ieși din cameră, însoțit de servitorul său, ce-și târa picioarele, lăsându-l singur pe Starbuck.

Moon fu luată pe sus de mulțimea avansând ca un val până la celălalt capăt al Străzii, jos, la docurile scârțâitoare ale lumii subterane din Carbuncle, în locul acela unde orașul se afunda în mare. Acolo procesiunea aduse ofrande Mării Mamă și o eliberă în sfârșit, după o eternitate comprimată în câteva ore; acum își putea petrece cum dorea propria Noapte a Măștii. „Până în zori.“

Se întoarse în susul Străzii până la casa Jerushei PalaThion, ferindu-se de adoratorii beți și de viitorii amanți în îmbulzeala aceea de trupuri costumate, simțind peste tot în jurul ei pulsul tot mai rapid și pasiunea tot mai arzătoare a perspectivei nopții ce urma. Totuși, această energie electrică din jurul ei o făcu doar să fie și mai conștientă de călătoria solitară prin mulțime și de faptul că ar fi fost posibil să-și petreacă tot restul vieții în singurătate, dacă așa avea să facă în această noapte.

La capătul aleilor, cerul nopții se înnegrise deja atunci când reuși, în sfârșit, să ajungă la locuința polițistei și să bată la ușă. PalaThion deschise; purta o robă largă, lipsită de formă și tresări văzând chipul Reginei Verii care-o înfrunta.

Moon își ridică masca de pe umeri și o ținu în brațe, fără un cuvânt.

– Pe toți zeii mei...

PalaThion scutură din cap, de parcă asta reprezenta încă o lovitură adăugată înfrângerii care-o năucise deja. Se dădu într-o parte, permițându-i lui Moon să se strecoare în sanctuar, departe de mulțimile tot mai grosolane, și rămase în spatele ușii.

Sibila trecu prin hol și intră în camera de zi, cu inima bătându-i nebunește, căutând cu privirea în toate direcțiile...

– Nu. Încă nu. PalaThion o urmă în încăpere. Nu s-a întors.

– Ah, se strădui Moon să rostească.

– Mai e vreme încă.

Ea încuviință tăcută din cap și așeză masca Reginei Verii pe un capăt al canapelei.

– E deja prea grea pentru tine? întrebă cu mai puțină amabilitate PalaThion.

Moon ridică brusc privirea și văzu expresia de cruntă deznădejde ce se citea în ochii polițistei.

– Nu... Dar mâine în zori, dacă Sparks n-o să... n-o să... își coborî iar uitătura.

– Ai câștigat cinstit masca asta? întrebă PalaThion fără menajamente, de parcă se aștepta la un răspuns onest.

Moon se îmbujoră; degetele netezeau inconștient panglicile măștii. „Așa a fost oare?”

– A trebuit s-o câștig.

Polițista se încruntă.

– Îmi spui tu mie... sibilo, că într-adevăr crezi că treaba asta a fost predestinată?

– Da. A fost. Eu trebuia să o fac, dacă era posibil. Și am reușit. Motivul alegerii este mai important decât oricare dintre noi, Comandante. Și cred că-l cunoști... continui să vrei să mă oprești?

Descifra nesiguranța de pe chipul Jerushei. Aceasta își frecă brațele prin pânza subțire a caftanului de casă.

– Asta depinde de răspunsul pe care o să mi-l dai. Am de pus o întrebare, sibilo.

Moon încercă să-și ascundă surprinderea, încuviințând din cap.

– Întreabă, și eu voi răspunde... Introducere de date.

– Sibilo, spune-mi adevărul, tot adevărul despre mersi.

Surpriza lui Moon o urmă în pustiul negru al lui Niciunde, pe măsură ce creierul îi era înlocuit de calculator, pentru a-i spune adevărul altui extraplanetar.

Dincolo de adevăr însă se întindea o realitate mai profundă și, pe măsură ce Moon plutea lipsită de formă prin întunericul absolut,

văziunea veni către ea și-i vorbi. Văzu mersii, dar nu așa cum erau acum – jucării inocente și neștiutoare ale Mării –, ci așa cum fuseseră creați inițial: ființe flexibile, inteligente, purtând în ele germele nemuririi... și mai mult de-atât. Nemurirea le fusese dăruită cu un scop precis: inteligența le fusese dată dintr-un anumit motiv. Și doar ea singură cunoștea acest motiv: mașinăria sibilă, depozitarea călăuzirii tuturor sibililor, se afla aici, pe Tiamat, sub Carbuncle, dedesubtul mării. Văzu mersii așa cum fuseseră ei meniți să fie, păzitori ai minții sibile, posesori ai cunoașterii ce avea s-o mențină și să-i permită să funcționeze de-a lungul mileniilor... Totuși, nici această planetă mărginașă și izolată nu fusese ferită de descompunerea ce rodea de viu Vechiul Imperiu. Jefuitorii extraplanetari veniseră să vâneze nemurirea imperfectă a mersilor; până și supușii Imperiului începuseră o măcelărire care, în cele din urmă, avea să afecteze rețeaua sibilă ce reprezenta, de fapt, cheia către viitorul lor.

Odată cu trecerea timpului, Vechiul Imperiu se prăbușise complet și irevocabil sub propria greutate; în final, nici vânătorii nu mai veniseră să tulbure pacea planetei. Strămoșii lui Moon, coloniștii umani refugiați care se stabiliseră pe Tiamat, se zbatuseră să supraviețuiască și să-și facă un nou cămin pe această lume abandonată, inospitalieră. Nu bănuiseră niciodată existența secretului ascuns în adâncurile mării; și totuși, de-a lungul secolelor, ei aduseseră minții sibile un omagiu neștiutor, numind-o Marea Mamă și considerându-i sacri pe copiii săi nemuritori.

Secretul ucigaș al apei vieții rămăsese undeva într-o stază informațională și, odată cu ascensiunea Hegemoniei, începuse iarăși ciclul măcelăririi mersilor. După veacuri de exploatare, aceștia uitaseră care era scopul existenței lor și reveniseră la comuniunea primordială, încrezătoare, cu marea. Rețeaua sibilă continuase să funcționeze, răspândindu-și cunoștințele în culturile mutilate ce se ridicaseră din ruinele Vechiului Imperiu; dar rețeaua decădea în absența mersilor care s-o mențină. Iar ea nu mai putea, nu mai voia să-și dezvăluie existența și să-și încredințeze soarta în mâinile oamenilor care ar fi fost în stare s-o salveze, fiindcă aceștia îi distrugau în mod conștient pe mersi.

Însă ea, Moon, devenise Regina Verii, așa cum dorise mintea sibilă. Acum, fiind Regină, avea să înceapă reconstruirea a tot ceea ce fusese distrus. Ea reprezenta ultima speranță a minții sibile, care își pusese toate resursele, tot mai nesigure, în ghidarea acțiunilor fetei. Dacă Moon ar fi reușit să oprească și să inverseze dezintegrarea mașinăriei, atunci calculatorul o putea ajuta să pună punct pentru totdeauna exploatării venite din partea extraplanetarilor. Urma să continue s-o

ajute pe Moon atât cât putea; totuși, fata singură avea să poarte povara transformării unui ideal în realitate...

– Încetarea analizei!

Moon se clătină în momentul eliberării din ghearele Transferului. PalaThion o prinse și o așază ușor pe canapea.

– Te simți bine? Jerusha îi cercetă fața, căutând semnul liniștitor al revenirii la realitate.

Sibila clătină din cap, gârbovindu-se sub greutatea propriei revelații finale.

– Oh, Doamnă... Suspină când își dădu seama, în sfârșit, către cine își îndrepta rugăciunea. Cum? Cum pot eu să schimb o mie de ani de greșeli? Sunt doar una singură, doar Moon...

– Tu ești Regina Verii, îi aminti PalaThion. Ești sibilă și deții toate instrumentele de care ai nevoie. Totul e doar o chestiune de timp... Ai vreme destulă înainte ca Hegemonia să se-ntoarcă iar?

Moon își înălță capul încetișor.

– Nu, continuă PalaThion, ferindu-și privirea. N-am să te opresc. Cum aș mai putea trăi, împăcată cu mine însămi, știind despre toate aceste crime? Și pentru ce...? Strânse pumnii.

Trecură câteva clipe până când Moon pricepu că ceea ce auzise polițista era doar ce auzise și Ngenet, și nu ceea ce-i fusese șoptit ei în minte, în întunericul tainic. Provocarea pe care o văzuse Jerusha nu era totuși cea adevărată – nu o înfruntare între simplele forțe ale tehnologiilor, ci una la un nivel mult mai înalt, cu repercusiuni incomparabil mai mari –, o schimbare ce urma să influențeze o întreagă galaxie. PalaThion înțelesese că acolo exista o provocare, ale cărei efecte puteau fi măsurate în suferință și moarte; și asta era îndeajuns. Moon încuviință.

– Va însemna mult pentru mai mulți oameni decât ți-aș putea eu spune vreodată.

– Mă rog, asta-i un fel de consolare, surâse crispat polițista.

Străbătu încăperea până la scoica așezată pe masa de lângă ușă. O luă în mână și-o ținu mult timp așa, privind-o.

Moon se întinse pe canapea, cu trupul greu ca plumbul, cu mintea amortită de povara excesivă; întrebându-se cum va depăși zorii zilei de mâine pentru a înfrunta anii îndelungați ai viitorului.

– Trebuie să mă-ntorc la...

PalaThion ridică ochii când o altă bătaie răsună la ușa casei. Sibila se ridică în capul oaselor, cu mâinile încordate, în timp ce Jerusha dispăru în vestibul.

Se auzi zgomotul deschiderii ușii, apoi niște oameni intrând în hol...

– Tu! exclamă o voce dezgustată. O voce pe care o cunoștea...

Moon se ridică în picioare și se repezi de-a curmezișul camerei. Văzu trei siluete conturându-se în lumina ce venea de afară prin ușa deschisă, zări părul roșu, pictat cu aur.

– Stai așa! Nu te grăbi să tragi concluzii pripite, Sparks. PalaThion îi strânse brațul cu putere atunci când el încercă să fugă din casă. Dacă asta era o capcană, acum ai fi fost în închisoare, nu în salonul meu.

– Nu... nu-nțeleg. Sparks se liniști sub apăsarea mâinii ei, dar pe față continua să i se citească confuzia.

– Nici eu nu sunt prea sigură că-nțeleg.

Polițista îi dădu drumul. Tatăl lui stătea lângă ea, arborând un zâmbet liniștitor.

– Sparks...

Tânărul își înălță capul.

– Moon! Se năpusti înspre ea.

Fata întinse brațele în întâmpinarea lui. Sparks intră în camera unde ea se odihnise până mai înainte; dincolo de punctul unde se întâlniră cele două inimi îndrăgostite, restul lumii încetă să mai existe.

– O, Moon! Moon... îi șopti Sparks la ureche, oprind vorbele ei cu un alt sărut.

– Sparkie... Buzele sibilei simțiră gustul lacrimilor; vocea îi suna subțire și fără vlagă, ca a unui copil.

– Sparks. Amândoi ridicară privirile la auzul vocii lui Sirius. Trebuie să

te părăsesc. Acum că te afli... pe mâini sigure, zâmbi el cu tristețe.

Sparks încuviință din cap, se desprinsе încetișor din brațele lui Moon și reveni lângă tatăl său. Moon îi privi îmbrățișându-se pentru ultima oară, simțind durerea în propria inimă, apoi Sirius ieși în aleea zgomotoasă. PalaThion închise ușa și-l privi pe Sparks cu un chip inexpresiv.

Tânărul se strădui să-i susțină căutătura.

– Am să-ți spun tot ce știi despre Sursă. Asta vrei, nu-i așa, ca să mă lași să plec... asta-i tot ce vrei? repetă el, de parcă nu-i venea să creadă.

Polițista încuviință, dar fața îi era încordată.

– Uite ce-i, Comandante... Nu știu de ce faci asta... știu doar că n-o faci pentru mine. Dar vreau să știi că-mi pare rău... se grăbi el să adauge, deși asta nu rezolvă nimic, nu schimbă nimic, nici măcar nu înseamnă nimic. Dar, îmi... îmi pare rău. Își întinse brațele în lături.

– Înseamnă ceva, Dawntreader.

PalaThion părea cu adevărat surprinsă să-și dea seama că într-adevăr avea importanță.

– Oricum, există un singur lucru pe care-l pot face pentru dumneata, spuse el pe neașteptate.

Se repezi cu pași mari către capătul opus al încăperii și smulse din perete ceasul cu cadran urât. Moon îl privi, nevenindu-i să creadă când îl văzu azvârlind ceasul pe podea și călcându-l în picioare. Sparks zâmbi, frecându-și mâinile.

– Dacă detestai acest loc, aparent fără niciun motiv, atunci iată motivul: un transmițător subsonic integrat în mecanismul orologiului. Reveni lângă Moon și-i prinse mâna, parcă temându-se că fata va dispărea. Ar mai putea exista și altele despre care eu să nu știu.

Conștiința anilor de agonie inutilă, de punere sub semnul întrebării a propriei ei sănătăți mintale... conștiința că, în sfârșit, acea senzație încetase să mai existe – toate astea se puteau citi pe fața lui PalaThion.

– Dintotdeauna am intenționat să transform muzeul acesta într-o cameră adevărată. Dar, într-un fel sau altul, niciodată n-am ajuns s-o fac... O decepție încărcată de tristețe se instalează din nou pe chipul ei.

Așa deci, Moon.. Ai obținut tot ce ai avut în gând când ai venit aici. Mă bucur, de dragul cuiva. După ce Sparks depune mărturia, din punctul meu de vedere amândoi încetați să mai existați. Acela va fi sfârșitul lungului șir de probleme pe care mi le-ați pricinuit... Acum sper doar că puteți să le rezolvați și voi pe-ale voastre. Trecu pe lângă ei și dispăru în camerele din spate ale apartamentului.

– Ce-a vrut să spună? se întoarse Sparks către fată.

Moon clătină din cap, evitându-i privirea.

– Presupun că se referea la tot ce s-a întâmplat în ultimul an. „Ultimii cinci ani“, se corectă ea în gând. Și tot ceea ce urmează să se-ntâmples după Schimbare. Se uită către masca Reginei Verii.

– Ce-i asta? întrebă el urmărindu-i căutătura.

– Masca Reginei Verii.

Îl simți cum devine rigid și se retrage din fața ei.

– A ta? Tu ai câștigat-o? Vocea tânărului se înăspri. Nu! N-ai fi putut să... n-ai fi putut să câștigi... doar dacă n-ai trișat.

Moon se uită în ochii lui: își văzu reflecția acolo, reflecția lui Arianrhod.

– Am câștigat pentru că așa era predestinat să se-ntâmples! Trebuia să câștig... și nu pentru mine însămi!

– Presupun c-ai făcut-o pentru Tiamat! Așa zicea și ea, întotdeauna.

Rămase în continuare departe de fată.

– Sunt sibilă, Sparks, și de-asta am câștigat! Și da, îmi pasă într-adevăr de Tiamat – și lui Arianrhod îi pasă. Ea a văzut mai bine decât oricare altul cum era această lume și ce-a devenit, și cum va înceta iar să mai fie... Și a ținut la tine – nu poți să negi asta.

Sparks își plecă brusc ochii; Moon simți născându-i-se în piept mai multe feluri de durere.

PalaThion reveni, îmbrăcată în uniformă; trecu pe lângă ei și ieși, fără un cuvânt. Ușa de la intrare se deschise și se-nchise în spatele ei, separându-i iarăși de lumea care sărbătorea pe străzi. Moon își plimbă degetele peste formele atârând până la pământ ale măștii Reginei Verii. Masca ei... „Masca mea.“

– Sparks, crede-mă, te rog, ce-ți spun este adevărat. Faptul că am devenit Regină este doar o parte dintr-un fenomen mult mai mare și mai important decât tine sau decât mine. Nu-ți pot explica asta acum...

Știa, cu suferință în suflet, că tânărul nu fusese niciodată menit să afle acest lucru; dintotdeauna el fusese inamicul acelei simțiri fără formă care o conducea pe ea.

– Noi însă trebuie să oprim exploatarea extraplanetară a Tiamatului. Când am fost plecată de-aici, am cunoscut un sibil pe Kharemough. Am aflat că există sibili pe toate planetele Vechiului Imperiu – singurul motiv al existenței lor e acela de a ajuta lumile să se refacă și să învețe iar tot ce trebuie. Eu pot să răspund la orice întrebare. Văzu cum ochii lui se măresc și devin atenți. Cât timp am stat pe Kharemough, am început și eu să observ ce-ai văzut tu mereu: progresul, tehnologia... miracolele făcute de extraplanetari și faptul că ei nu le consideră magie. Cei de-acolo înțeleg mult mai multe... ei nu trebuie să se teamă de boli, de oase rupte sau de nașterea copiilor. Mama ta n-ar fi murit... Avem și noi tot dreptul să trăim astfel. Altminteri, n-ar fi existat sibili pe planeta asta.

Moon zări foamea din ochii tânărului, foamea pentru tot ce văzuse ea și el nu avea să vadă niciodată. Continuă să vorbească:

– Semenii noștri sunt fericiți așa cum trăiesc. Dacă vor începe să caute puterea, să dorească ceea ce n-au, atunci vor sfârși precum Iernaticii. Precum noi doi.

– Și ce nu-i în regulă cu noi? Nimic!

Ea clătină din cap.

– Noi dorim cunoașterea, ne cerem drepturile care ni se cuvin. Asta-i tot. Extraplanetarii vor să credem că e rău să fii nemulțumit de ceea ce ai. Dar nu-i mai rău decât să fii satisfăcut cu ce ai. Schimbarea nu constituie un rău – schimbarea e viața. Nu există nimic în totalitate bun sau în totalitate rău. Nici măcar Carbuncle. E ca și marea, are mările sale, fluxuri și refluxuri... Nu contează ce decizi tu să faci cu viața ta, atât timp cât nu ai dreptul să alegi nimic. Noi nu avem nicio alternativă. Iar mersii nici măcar nu au dreptul să trăiască. „Iar ei trebuie să trăiască... Ei sunt cheia tuturor lucrurilor.“

– Bine, bine, se strâmbă Sparks. Tu ai crezut că-i important să faci ceva! Cineva trebuie să-ncerce să schimbe această situație. Dar de ce tocmai noi? Strânse medalia în palme. Știi, ta... tatăl meu spunea că

ne-ar putea lua de pe Tiamat. Ar putea aranja să mergem pe Kharemough. Ar fi atât de simplu...

– Pe Kharemough nimeni nu are nevoie de noi. Aici suntem necesari.

„Kharemough, Piața Hoților, cerul nopții“, gândi ea. „Ar fi atât de simplu. Chiar dacă o să putem planta semințele aici, n-o să vedem niciodată strângerea recoltei din final, nu vom ști niciodată dacă am pierdut sau am câștigat...“

– Datorăm ceva ambelor locuri, dar datoria o putem plăti numai aici, adăugă ea cu glas înfiorat.

– Unele lucruri nu pot fi niciodată răsplătite. Sparks se apropie de fereastră; Moon văzu pe cineva de afară făcându-le semn cu mâna. Și dacă trebuie să stăm aici, în Carbuncle, în palat... Se întrerupse. Moon, nu știu dacă am să pot rezista acestei încercări. Nu pot s-o iau de la capăt, în același loc unde am...

– Privește la cei de pe stradă, insistă ea. Asta e Noaptea Măștii – noaptea tranziției. Nimeni nu este așa cum a fost sau cum va fi... noi nu suntem nimic, potențialul nostru este infinit. Se spune că, atunci când îți dai masca jos, te cureți de toate păcatele, rămânând liber să uiți și s-o iei de la-nceput. „Liberă să dovedesc minții sibile că tu ești exact așa cum te văd, că nu mai porți masca morții pe chip.“

Se alătură tânărului la fereastră.

– Nimic nu va mai fi la fel după noaptea asta. Nici măcar Carbuncle. Văraticii vin aici, așa cum încearcă și viitorul să facă. Va fi o lume nouă, și nu cea a lui Arianrhod. „Dar va fi totuși și-a ei; va fi mereu.“ Rămase cu gândul acesta știut și nerostit. Îți promit că n-am să mai pun niciodată piciorul în palatul ăla. „Și n-am să spun nimănui motivul.“

El o privi surprins; când crezu ceea ce vedea, simți cum ușurarea îi umple inima și chipul. Totuși, oftă, iar Moon simțea încă depărtarea dintre ei.

– Nu-i de-ajuns. Am nevoie de timp... ca să pot uita, ca să-mi recapăt încrederea în mine... și în noi. O noapte nu ajunge. Poate că nu va fi de-ajuns o viață întreagă.

Se întoarse iar cu fața spre geam.

Moon privi lumea de pe stradă, incapabilă să se mai uite la el; lăasă

mulțimea să se estompeze și să-i alunece dincolo de focarul privirii – pete uleioase de culoare pe suprafața netedă a unei ape. „Aici nu plouă niciodată. Ar trebui să plouă... nu există niciodată curcubeie.”

– Am să aștept, spuse ea mușcând din cuvinte, încercând parcă să le oprească să n-o înăbușe. Dar nu va dura atât de mult. Găsi mâna lui pe pervazul ferestrei și i-o strânse. În seara asta obligația mea este să fiu fericită. Țsta trebuie să fie Festivalul nostru, să-l purtăm veșnic cu noi în amintire. Este ultimul Festival și ne vom aminti de el. Vrei să mergem afară, pe stradă, și să ne sfârșim viețile așa cum ne-a fost menit s-o facem? Poate, dac-am încerca, am reuși să facem din seara asta una pe care să ne-o amintim întotdeauna.

El încuviință din cap; un zâmbet firav îi răsări pe buze.

– Am putea să încercăm.

Sibila privi din nou către Masca Reginei Verii, văzându-i fața acoperită de multe alte fețe, ale tuturor celor care sacrificaseră atât de mult pentru ca masca să fie a ei acum. O singură față...

– Dar mai întâi... trebuie să spun cuiva rămas-bun. Își mușcă buza, încercând să mascheze o durere cu alta.

– Cui? îi căută privirile Sparks.

– U... unui extraplanetar. Un inspector de poliție. Am evadat împreună cu el de la nomazi. Acum e în spital.

– Un Albastru? Tânărul încercă să-și recapete tonul normal al vocii. Atunci, e mai mult decât un Albastru pentru tine: e un prieten.

– Mai mult decât un simplu prieten, spuse ea cu voce slabă și înfruntându-l cu privirea, așteptându-l să înțeleagă.

– Mai mult decât... Sparks se încruntă și ea-l văzu îmbujorându-se la față. Cum ai putut? Vocea lui se frânse precum un băț rupt. Cum ai putut tu... Cum am putut eu? Noi. Noi...

Moon își plecă privirile.

– Eram pierdută în furtună și el a fost ancora mea, iar eu am fost ancora lui. Când cineva te iubește mai mult decât te iubești tu însuți...

– Știu. Tânărul își eliberă mânia printr-un suspin. Dar cum va fi... acum, tu și cu el? Și cu mine?

Ea își plimbă degetele pe piepții multicolori ai tunicii de nomad.

– El nu mi-a cerut să rămânem împreună pentru totdeauna. „Pentru că știa că nu poate.“ El a știut mereu că nimeni nu-ți putea lua locul în inima mea. „Deși el ar fi încercat, a vrut să-ncerce; a-ncercat.“ Simți chipul lui BZ căutând să se interpună între fața ei și cea încruntată a lui Sparks. Nimeni! continuă, clipind cu putere. El... el m-a ajutat să te gădesc. „A abandonat totul, mi-a dăruit atât de mult; iar eu ce i-am dat? Nimic.“ Trebuie să știu, să fiu sigură, că el va... va fi bine, când va pleca de-aici, de pe planetă.

Sparks râse, răgușit.

– Iar cu noi cum rămâne? Va fi totul în regulă după plecarea lor? Când noi vom fi aceia care ne vom împotmoli, când vom continua să trăim cu amintirile lor privind peste umerii noștri, amintindu-ne cum ne-am rupt legământul nostru, promisiunea noastră... și am încălcat-o, și iar am încălcat-o?

– Vom face alt legământ. Pentru sufletele noastre renăscute – mâine. „După noaptea asta.“ Își luă masca de Regină a Verii. „După zorii zilei de mâine.“ Dar cred că în adâncul inimilor noastre nu l-am încălcat niciodată pe cel vechi.

El o sărută o dată, înainte să-și pună masca.

– Ce facem cu masca pentru tine? întrebă Moon.

– Nu, clătină Sparks din cap. N-am nevoie de mască. Mi-am dat-o deja jos.

– Eee, al dracu’ de sigur că n’şa mi-am imaginat să-mi petrec Noaptea Măştii.

Tor se întrerupse ca să-şi umple gura cu o altă prăjitură a beţivului excesiv de dulce şi îmbibată cu alcool, aflată în sacul pe care-l purta în mână, făcând tot ce putea mai bine ca să-şi aline trupul şi mintea împotriva durerii apropiatului sfârşit al lumii. Trase masca la locul ei şi se agăţa de trupul voluminos şi robust al lui Pollux, o insulă de sprijin în mijlocul puhoaielor de omenire care începuseră să se mai rărească.

– Cu nimic al’ceva decât o buca’ de metal rece să mă-ncălzească şi-un viitor în care-am să curăţ peşte. La naiba, io am rău de mare şi-n cadă. Şi urăsc peştele, lua-l-ar dracu’!

– Nu eşti singura, surioară!

O siluetă mascată flutură din mâini în semn de dezgust împărtăşit şi dispăru după alesul ei prin uşa demolată a unui depozit, căutând un loc mai intim. Tor se uită invidios după ei; Pollux privea neutru, fix, în josul Străzii. Aproape toţi care mai erau pe-acolo trebuiau să-şi fi găsit perechile de-acum.

– Îmi pare rău că lucrurile au luat o întorsătură proastă pentru tine, Tor, vorbi pe neaşteptate Pollux. Dacă vrei să-ţi petreci timpul cu o fiinţă umană, nu mă deranjează.

Femeia îi aruncă o privire, cu vaga convingere iraţională că l-ar fi deranjat de fapt foarte mult.

– Năă. Po’ să fac asta în or’şice noapte... da’ asta-i ultima în care te mai văd.

El nu-i răspunse.

Făcuseră o călătorie sentimentală în josul Străzii, până la docurile şi depozitele oraşului de jos, pentru că Tor decisese că prefera să-şi petreacă această ultimă noapte a lumii ei în locurile copilăriei, ale

originilor, amintindu-și de tinerețe, retrăind zilele când nu aspirase niciodată să devină ceea ce ajunsese în final. Sperând că, dacă putea să-și aducă aminte de perioada când toate acestea nu existau, era posibil ca ele să nu mai conteze atât de mult atunci când aveau să dispară.

Se întrebă cine conducea cazinoul în noaptea asta – „Oare cine a rămas?” – sau dacă-l mai conducea cineva. Chiar și Herne dispăruse, prin vrăjile ciudate ale lui Moon Dawntreader. „Ducă-se-n iad.” Se întoarse doar atât cât să-și strângă cele câteva lucruri pe care voia să le păstreze de pe când fusese Persefona și le lăsase apoi la fratele ei vitreg. Nu-l mai văzuse de mult timp și nu reușise să-l vadă nici în seara asta – plecase deja în oraș când se dusesese la el. Dar, oricum, ei nu fuseseră niciodată prea apropiați.

– Polly, în seara asta ești cea mai apropiată ființă pe care-o pot numi prieten, oftă ea. Poate c-așa ai fost mereu.

Se așează pe o ladă abandonată într-o grămadă de vechituri, simțindu-se confortabil îmbrăcată în salopeta ei cea veche și înconjurată de ambianța odată familiară.

– N-ai cârtit niciodată, indiferent cât te-am muncit sau cât de multe porcării ți-am dat să faci... Bine'nțele, cred că oricum nu poți să te plângi, așa că asta nu dovedește nimic, nu-i așa?

Mai măncă o prăjitură. În fața ei, Pollux ședea proptit răbdător pe cel de-al treilea picior al său. Tor văzu o luminiță roșie începând să clipească pe pieptul lui; încercă să-și dea seama ce putea însemna, dar pur și simplu nu știa de unde s-o ia.

– Sentimentele tale nu-s niciodată cu adevărat rănite, undeva în interiorul tău? Nu reușesc niciodată să te insult, să te ofensez sau să te jignesc cumva? Zeilor, sper că nu te-am insultat niciodată, fiindcă tu ai fost mereu așa de bun cu mine... smiorcăi, exagerat de sentimentală.

– N-ai putea niciodată să mă ofensezi, Tor.

Ridică privirea spre chipul lui de nepătruns, încercând să interpreteze înțelesul cuvintelor rostite inexpressiv.

– Vorbești serios? Vreau să spun, crezi într-adevăr ce spui? Vrei să zici că... îți plac?

– Vreau să spun „îmi plăci“, Tor. Da, exact așa.

Chipul fără față se uită la ea.

– Păi, ce știi tu? zâmbi femeia. Credeam că ție nu-ți este permis. Credeam că nu poți... să simți ceva, vreau să spun. Mereu am crezut că ești... of, cam tâmpit. Fără supărare, adăugă ea repede.

– Corpul meu conține un calculator foarte sofisticat, Tor. Sunt programat să judec numai când este vorba de legalități. Dar la nivelul meu de complexitate este foarte greu să nu gândesc. Am nevoie de o permanentă reajustare.

– Aha, încuviință ea din cap. Cred că întotdeauna am știut că erai mai mult decât un simplu dispozitiv de încălzire. Vreau să zic: unde-ar învăța un dispozitiv de încălzire cum să-mi coafeze părul? Sau... Cuvintele se stinseră pe măsură ce-și aduse aminte. Sau să ciripești Albaștrilor fiecare cuvânt nelalocu' lui spus de cineva pe Stradă. Ridică din umeri. Sau să-mi salvezi viața, nu, Polly...? Întinse mâna și-l bătu ușor cu palma pe piept. Of, la naiba... am avut și vremuri bune, nu-i așa? Ți-aduci aminte când mi te-a'ncredințat bătrânul Prinț al Furtunii? O, zei, eram atât de mândră de mine! Știi, credeam că sarcina asta de a te avea în grijă urma să fie cel mai de seamă moment al vieții mele! Cin' ș'ar fi imaginat... Dar într-un fel, poate c'asa a fost. Ș'apoi, n-am avut niciun fel de regrete. Nu știu. Își trecu mâna prin părul ciufulit. Cred c-o să-mi ia mult timp să-mi imaginez ce-a-nsemnat să fiu Persefona. Își privi mâinile, care de multă vreme nu mai aveau urme de bătăături. La ce folosește lumina aia care sclipește pe tine? Am uitat să fac ceva pen' tine? Se ridică, nesigură pe picioare.

– Nu, Tor. Asta înseamnă că-mi expiră contractul.

Surpriza o lovi din plin.

– Oh. Știu... vreau să spun, știu că se termină în seara asta. Dar...

„Am crezut că poate nu-și dă seama nimeni.“ Înghiți cu lăcomie ultima dintre prăjiturile bețivului, mototoli cu ciudă ambalajul și-l azvârli cât colo. Resturile și gunoarele din timpul Festivalului murdăreau strada oriîncotro ajungea cu privirea.

– Vrei să pleci acum?

– Nu, Tor. Pollux se uită la ea inexpresiv. Dar dacă nu ajung curând la sediul central al poliției, voi înceta să mai funcționez și voi paraliza.

– Ah, repetă femeia. Nu știam asta. Atunci, e mai bine să pornim acum.

Se prinse de brațul lui gros, paralelipipedic, ca să poată menține aceeași direcție când reveniră în strada aglomerată și o luară în susul dealului. Tor se uită în spate în timp ce mergeau; după o vreme, ameți și trebui să se uite iar drept înainte.

– Ce-o să se-ntâmple cu tine, Polly? Unde-ai să te duci dup'aia?

– Nu știu unde voi fi trimis, Tor. Dar, în primul rând, voi fi reprogramat cu noi informații. Voi uita tot ce s-a întâmplat aici.

– Ce? Îl sili să se oprească, înfigându-și tocurile în caldarâm. Vrei să spui c-ai să uiți tot ce știi despre Carbuncle? Tot ce știi despre mine?

– Da, Tor. Tot ce nu este esențial. Tot. Tot. Se întoarse către ea. Eu îți plac, Tor?

– Păi, sigur că da, clipi femeia. Cum crezi c-aș fi scos-o la capăt fără tine în toți anii ăștia? Nu era însă de-ajuns să zică numai atât și, într-un fel, văzu asta când se uită la el, deși acolo nu exista nimic asemănător unei fețe. Vreau să spun... îmi placi cu adevărat. Ca un prieten în toată puterea cuvântului. Ca o ființă adevărată. De fapt, dacă n-ai fi fost doar o mașină, știi, poate-am fi putut chiar să... Ea râse sfioasă. Știi tu.

– Îți mulțumesc, Tor.

Pollux făcu o mișcare ce putea fi considerată drept o încuviințare și porniră iarăși la drum.

În apropierea Aleii Albastre, trecură pe lângă un grup mic de cheflii mascați, care coborau târând în urma lor o trenă de muzică și bună dispoziție.

– Uite, Polly, aia-i Regina Verii! Ea-i viitoru' care trece pe lângă noi.

În mijlocul menajeriei de măști, Tor zărise o față care nu se ascundea, un chip ciudat de familiar, încoronat de un păr roșu ca focul. „Sparks Dawntreader?” Încercă să se uite mai bine la chipul acela, dar fu din nou ascuns de cei din jurul lui.

Nu... Clătină din cap, refuzând să creadă ce văzuse. „Nu putea fi el. Nu putea.”

Pollux încetini și amândoi cotiră către intrarea în Aleea Albastră.

Jerusha oftă, se afla la biroul serviciului de noapte, sprijinită comod pe spătarul scaunului, în timp ce ochii îi hoinăreau prin încăperea aproape pustie. Practic, toți cei aparținând forței de poliție se aflau în oraș, patrulând în această ultimă noapte a Festivalului; îndatorirea finală și cea mai enervantă de îndeplinit pe Tiamat. Neavând nimic de sărbătorit, Jerusha nu suportase ideea să vadă restul mulțimii petrecând fără ea, așa că rămăsese de gardă la sediul central. Avusese de rezolvat câteva probleme foarte importante, totuși fusese surprinsă că noaptea era groaznic de lungă și de pustie. „Pustie... ăsta-i cuvântul potrivit ca s-o descriu.“ Oftă din nou, dând radioul un pic mai tare, să înăbușe glasul viitorului. O, zei, oare era mai rău să nu fi știut ce urmează să se-ntâmpale cu mine sau să fi știut cu siguranță?“

Tor Starhiker se foi și se frecă la ochi; stătea tot pe banca de-a lungul peretelui, unde căzuse moartă de somn cu vreo două ore în urmă. „Leșinată, mai degrabă.“ Jerusha o putuse mirosi foarte clar când îl adusese înăuntru pe robotul Pollux... sau mai degrabă el o adusese pe ea, duhnind a băutură și copleșită de sentimentalisme ieftine. Robotul-polițist stătea nemîșcat la capătul banchetei, părănd că o supraveghează. Jerusha găsea greu de crezut că cineva, fie el treaz ori beat, putea să aibă sentimentul acela exagerat față de un robot. „Dar cine știe? Presupun că în ultimele zile ea a pierdut ceva mai mult decât un robot. Dacă Tor voia să-și petreacă aceste ultime ore ținând mâna lui mecanică – sau să se drogheze până își pierde mințile – era numai și numai treaba ei.“

Jerusha scoase un pachet de iestas, cel mai puternic drog de care avusese curajul să se atingă în ultimii cinci ani. Începuse să trimită un mesaj familiei lui LiouxSked pe planeta Portul Nou, spunându-le ce reușise, în sfârșit, să afle... „Fie ca acest lucru să le facă lor mai mult bine decât mi-a făcut mie.“

– Ce...? Tor tresări și se ridică brusc în capul oaselor, căscând. Aaah. Își apăsă mâinile pe cap și pe abdomenul. S-ar putea nici să nu mai trăiesc până când se instalează Vara aici.

Polițista schiță un zâmbet, sprijinindu-se de consola calculatorului.

– Dacă ai de gând să vomîți, du-te la toaletă, nu face mizerie aici.

– Sigur. Tor își propti capul în mâini. Oricum, cât e ceasul?

Jerusha își privi în treacăt ceasul.

– E aproape vremea să pornesc către docuri.

Emise un apel pe frecvența de comunicații, ca să cheme câțiva oameni să supravegheze sediul cât timp era plecată și s-o însoțească în ultima ei îndatorire pe care o avea de îndeplinit pe această planetă.

– Vrei să spui, pentru... sacrificiu? (Jerusha aprobă din cap.) Hm. Păi, știi, voiam să-ți spun... mulțam că m-ai lăsat să-l țin pe Polly aci pân' la sfârșitu' contractului. Vreau să spun, știu că tu știai c-am auzit... știi tu... Ridică din umeri.

– Nu-mi aduce aminte. Jerusha se sculă brusc, întinzându-se. „Slabă, PalaThion, ai fost slabă“, gândi ea, simțind o plăcere sadică să recunoască acest lucru.

– Păi, încă Polly ș' cu mine...

Tor se întrerupse, întorcându-se către robot în momentul în care altcineva intră în sediul poliției: un bărbat înalt, un extraplanetar.

Jerusha se prinse de colțul biroului.

– Miroe!

El trecu de Tor și se opri în mijlocul încăperii.

– Jerusha. Vocea lui părea la fel de uimită. N-am crezut c-am să te găsesc aici... dar nu știam unde să te caut în altă parte.

Arăta de parcă n-ar fi știut ce să-i spună dacă ar fi găsit-o. Era îmbrăcat ca orice marinăr Iernatic, cu o barbă nerasă și țepoasă.

– Da, sunt încă la datorie, Miroe. Până la venirea Noului Mileniu, replică ea cu o amărăciune prostească în glas.

– Mi-a fost teamă că n-am să ajung la timp în Carbuncle, vremea a fost urâtă în josul coastei. (Jerusha își dădu seama că arăta foarte obosit.) Încă o zi dacă întârziem, ar fi fost în zadar: ați fi fost deja cu toții plecați.

Ea clătină din cap, păstrându-și chipul și vocea calme.

– Nu. Măine încetăm să mai existăm pe planetă doar din punct de vedere tehnic, dar mai durează câteva zile până să ne convingem că n-am uitat ceva esențial. Ce cauți aici, Miroe? Oamenii tăi mi-au spus... au zis că nici măcar nu știu unde-ai plecat.

– A fost o decizie luată sub impulsul unei clipe. Ochii lui cercetară colțurile goale ale încăperii. Nu mi-am planificat să fac această călătorie. Doar zeii știu că nu-mi permite timpul. Au mai rămas prea multe... pregătiri de făcut, să le-arăt oamenilor mei cum să-și rezolve problemele cu noile metode... noile metode vechi.

Jerusha avea sentimentul că auzea mai multe decât înțelegea; poate mai multe decât voia să știe.

– Pleci în afara planetei? Întrebă Tor, brusc interesată.

Ngenet îi aruncă o privire de parcă abia atunci observase că în sediul poliției mai exista și altcineva.

– Îți cauți nevastă, frumușelule?

Bărbatul o examinează cu blândețe, doar parțial surprins.

– Poate. Dar nu una care vrea să părăsească Tiamatul, pentru că eu nu plec de pe Tiamat.

Se uită iarăși spre Jerusha și continuă să străbată încăperea.

– Oh! Exclamația era mai mult neîncrezătoare decât dezamăgită. Mulțumesc că m-ai avertizat. Cine vrea să se mărite cu un țăcănit la cap? Corect, Pollux?

– Cum spui tu, Tor.

Ea râse tare, fără un motiv evident.

Jerusha se rezemă de birou.

– Deci, rămâi într-adevăr aici pentru tot restul vieții tale. Veșnic... Era complet dezamăgită, deși știa că n-avea niciun drept să fie. N-ai venit aici ca să-ți iei zborul odată cu noi.

– Nu, Tiamat este casa mea. Nimic nu mi-a schimbat sentimentele în legătură cu acest lucru și nici nu mă așteptam ca tu să-ți fi schimbat hotărârea, adăugă bărbatul cu un ton ușor resemnat.

– Nu.

Jerusha își auzi slăbiciunea din glas și simți momentul de ezitare care ar fi trebuit să fie unul de siguranță. El însă se așteptase la replica ei hotărâtă și nu auzi nimic. Dădu din cap, resemnat, nemaicontinuând discuția, acceptând fără comentarii decizia ei – la fel cum făcuse și mai înainte, la ultima lor întâlnire. De parcă acest lucru n-avea nicio importanță.

– Atunci, de ce-ai mai venit? întrebă polițista, puțin cam înfocată. Ai spus că nu vrei să vezi Festivalul.

– Nici nu doresc. Vocea lui sună la fel de tăioasă. Am venit doar ca să-ți spun rămas-bun. Țsta-i singurul motiv.

„Singurul motiv?” Simți cum se înroșește la față de surprindere și stânjeneală. „La naiba, Ngenet! Nu te-nțeleg deloc.” Nu întrebă totuși de ce nu reușise Ngenet să-i pună întrebarea; n-avea s-o facă în locul lui.

– Eu... ăăă, sunt bucuroasă c-ai venit. Sunt onorată c-ai bătut atâta drum doar ca să-mi spui la revedere. Aruncându-i o privire sfioasă lui Tor, încercă din răsputeri să nu lărgească golul creat între ea și Ngenet, ba chiar să-l mai reducă puțin. În felul acesta, pot să-ți comunic direct noutățile: tânăra ta prietenă, Moon, este în viață.

– Moon? Bărbatul scutură capul, dându-și părul pe spate. Cum? Nu pot să cred...

Râse și ea văzu iarăși însuflețindu-se ceva pe chipul lui, ceva care crezuse că a dispărut veșnic în ziua aceea neagră pe plajă.

– A fost luată de nomazii Iernatici, dar a reușit să evadeze împreună cu unul dintre inspectorii mei, care căzuse prizonier la ei.

– Atunci înseamnă că-i aici, în oraș?

Jerusha îl văzu întorcându-și brusc privirile către partea interioară nevăzută a sediului poliției.

– Unde-i?

– Nu-i într-o celulă, Miroe. Polițista se îndreptă, încetând să se mai sprijine de birou. Din câte știu eu, domnește asupra Festivalului împreună cu vărul ei, Sparks. Este Regina Verii.

Ngenet o privi uluit, și la fel și Tor. Dar expresia bărbatului se schimbă din nou, în ceva mai personal și mai clarvăzător.

– O Regină mai bună decât ea nu putea să fie aleasă... Îți mulțumesc, Jerusha.

– Mie? Dar n-am avut nicio legătură cu chestia asta.

– Ba dimpotrivă, ai fi putut opri totul.

Polițista schiță un zâmbet.

– Nu. Nu cred că cineva ar fi putut opri evenimentele, indiferent în ce fel.

– Poate că nu, surâse el. Deci, l-a găsit pe vărul ei, Sparks? După atâta vreme?

– Și l-a înhățat chiar din budoarul Reginei Zăpezii. El era Starbuck.

– O, zei... Fața lui se goli de expresie. Starbuck! Cuvântul răsună la fel de urât și pe buzele sale. Și... și Moon?

– Știu, aprobă Jerusha. Ciudați amanți: o sibilă și-un monstru! Dar l-am cunoscut înainte ca Arianrhod să fi pus gheara pe el – la fel cum îl cunoscuse Moon. Ea tot pe băiatul acela continuă să-l vadă, chiar dacă acum știe adevărul. Poate ea are dreptate, poate nu, cine știe? Slavă zeilor, nu e treaba mea să judec aceste lucruri.

– Vrei să spui că lui i-ai dat drumul? Asta nu-i șterge faptele. Nu le schimbă cu nimic! Din glasul lui Ngenet se înălță mânia.

„Deci, până și tu te-ai răzbuna, trecând peste justiție, dacă rana ar fi destul de adâncă“, gândi ea. „Chiar și tu. Și în toți anii ăștia, am crezut că ești al naibii de sfânt.“ Nu era dezamăgită, ci doar ușurată că înțelesese în sfârșit că până și el era om, având tot dreptul la emoții și greșeli umane.

– Știu, Miroe... O vor ști și ei. În cea mai frumoasă zi a vieții lor, trecutul se va ridica între ei precum un mormânt deschis, îndepărtându-le fericirea aidoma fumului unui rug funerar.

Jerusha văzu luptându-se pe fața bărbatului două sentimente contradictorii: cunoașterea a ceea ce făcuse Starbuck împotriva mersilor și tot ceea ce simțea el față de Moon.

În sfârșit, el coborî privirea; smuci scurt din cap, într-un gest de acceptare a realității.

– În plus, am prins-o pe adevărata vinovată... Arianrhod, despre ea e

vorba. Ea l-a pus să facă toate lucrurile acelea teribile. A încercat chiar să pună mâna pe oraș prin declanșarea unei epidemii în rândurile Văratichilor, dar n-a reușit să-și ducă planul la îndeplinire. În zorii acestei zile, domnia ei prelungită în mod nenatural va ajunge la un sfârșit nenatural.

Ngenet ridică iar ochii.

– A-ncercat ea să facă asta? Regina Iernaticilor?

– Ți-am spus ce era ea și ți-am spus că voi avea grijă ca vinovații să plătească. Așa că mi-am ținut toate promisiunile. „Cu excepția celor pe care le-am făcut față de mine însămi.“

– Atunci îți datorez din nou mulțumiri pentru c-ai avut grijă să se facă dreptate. O justiție adevărată, nu una oarbă, încercă el un surâs. La ultima noastră întâlnire, ca și la prima, de altfel... Jerusha, unde vei pleca de aici? Unde-i viitorul tău post?

Ea se îndepărtă brusc de birou.

– Sunt trimisă pe Marele Albastru.

Ocoli ncăperea, trăgând tot timpul de mânecile uniformei.

Văzând că nu mai adaugă nimic, Ngenet ridică atunci din sprâncene.

– Unde? Sper că nu în lagărele de zgură, încercă el o glumă.

– Ba da. Femeia se răsuci, evident rănită. Exact acolo mă duc. Sunt investită cu conducerea lagărului penitenciar.

– Ce tot spui?

Râse stânjenit, incapabil să creadă că răspunsul nu era tot o glumă.

– Nu glumesc, ripostă Jerusha categoric.

Râsul amuți brusc.

– Tu... să conduci un loc ca acela? Ngenet privi biroul, de parcă se aștepta să-i ofere o explicație. Oare Tiamatul este atât de prost apreciat, încât un lagăr penitenciar este considerat o avansare?

– Nu, Miroe. „Eu sunt cea prost apreciată.“ Își acoperi insigna de Comandant de pe guler cu degetele unei mâini. Poți spune că ăsta-i un caz de justiție oarbă.

– Tu vrei postul ăsta? Întrebă bărbatul, mângâindu-și mustața.

– Nu, răspunse ea încruntată. E o fundătură, o insultă... își țin respirația.

– Atunci, de ce nu te plângi? La urma urmei, ești Comandantul Poliției...

Se încruntă și el, încercând să priceapă ceva ce brusc devenise de neînțeles.

Fu rândul Jerushei să râdă absolut fără niciun rost.

– Sunt un obiect al batjocurii, asta sunt. Clătină din cap. Ori mă duc acolo unde-am fost trimisă, ori demisionez.

– Atunci, demisionează!

– La naiba, asta-i tot ce-mi spun bărbații! Renunță... supune-te... nu poți s-o rezolvi! Ei bine, pot! Mă așteptam la ceva mai mult din partea ta, dar trebuia să fi știut mai bine...

– Jerusha, clătină el din cap, în numele zeilor! Nu mă transforma într-un obiect.

– Atunci, nu mă trata ca pe-un obiect!

– Nu vreau să te văd transformându-te într-unul! Și așa se va întâmpla, când vei conduce un loc ca ăla... când vei trata alte ființe umane ca pe ceva subuman: vei coborî și tu sub nivelul unei ființe umane. Ori îți va fi distrus umanismul, ori îți va fi afectată sănătatea mintală. Iar eu nu vreau să-mi aduc aminte de tine aflată pe punctul de a pleca într-acolo sau să mi te imaginez... Gesticulă neajutorat din mâinile sale mari.

– Atunci ce altceva ar trebui să fac? Totdeauna am vrut să fac ceva cu viața mea, ceva care să aibă sens, ceva important. Faptul că am devenit ofițer de poliție mi-a oferit această posibilitate. Poate că n-a fost exact așa cum mi-am imaginat... dar la urma urmei, se întâmplă oare vreodată așa? „Dacă ar fi existat ceva...”

– Consideri că ceea ce vei face tu acolo va avea vreun sens? Întrebă bărbatul sarcastic și-și afundă mâinile în buzunare.

– Am răspuns deja la asta, se întoarse femeia. Cu timpul, poate că voi avea posibilitatea să mă transfer. De altfel, ce altceva pot să fac? N-a mai rămas nimic.

– Poți rămâne aici, murmură Ngenet, sunând ca o invitație nesigură.

Ea clătină din cap, fără să-l privească.

– Și ce să fac? Nu sunt potrivită în postura de soție de pescar, Miroe. „Spune-mi că mai există și altceva.“

Dacă bărbatul avea într-adevăr și un alt răspuns, acesta fu oprit de sosirea celor doi ofițeri chemați de Jerusha. Aveau în păr confetti de la Festival, iar pe fețe li se citea o ușoară expresie de resemnare, totuși salutară cu un respect destul de decent.

PalaThion le răspunse la salut, smucindu-și uniforma și gândurile ca să și le pună în ordine.

– Aranjați-vă ținuta: imediat ce Mantagnes ajunge aici, mă veți însoți la ceremonia Schimbării.

Chipurile lor se luminau într-o câțiva la perspectiva de a avea locuri în primul rând la „spectacolul“ sacrificiului uman; când ieșiră din încăpere, aruncară priviri curioase, furișate, către Tor. Stânjenită, Jerusha își reaminti de Starhiker, până când văzu că aceasta recăzuse într-un somn adânc.

Alături de ea, Miroe rămăsese gânditor, cu privirile ațintite în podea.

– Participi la... sacrificiu? Aidoma lui Tor, el părea să rostească cu dificultate cuvântul. Moartea Reginei Zăpezii?

Polițista încuviință, simțindu-se totuși stânjenită de acest gând, deși trăise destui ani cu perspectiva respectivă. „Moartea Reginei Zăpezii. Un sacrificiu uman. O, zeii mei!“ Se întrebă totuși de ce perspectiva execuției publice a femeii care o merita din plin i se părea mult mai groaznică decât pedeapsa din locul unde urma să meargă ea însăși. Zeii știau: o societate care trecea printr-o restructurare totală, având drept rezultat doar două execuții, se afla foarte departe față de cele mai multe societăți.

– Este ultima mea activitate oficială ca reprezentantă a Hegemoniei. Ca să spun așa, predau cheile regatului noii Regine.

„Și o văd pe Arianrhod înecată în regrete.“ Șovăind, coborî privirea.

– Vii și tu, Miroe? Știu că nu-i ceva care să-ți dorești, așa că nu-mi vine ușor să te rog s-o faci.

Bărbatul își mută greutatea de pe un picior pe altul, continuând să privească în jos.

– Da, voi veni. Ai dreptate. Reprezintă ceva ce niciodată n-am crezut că voi dori să văd. Cunoscând însă tot ceea știu acum despre ea... Se spune că ar trebui să fie un fel de purificare să asști la moartea simbolului viu al vechii ordini: ceva de care toți au nevoie, ca să-și curețe sufletele. Ei bine, niciodată n-am crezut că am nevoie de asta... dar poate că, la urma urmei, nu sunt cu nimic mai bun decât oricine altcineva.

– Bun venit printre noi, replică Jerusha, fără să zâmbescă. Mă-ntorc imediat. Se duse în biroul ei să-și ia pelerina și casca.

Când reveni, îl găsi pe Mantagnes așteptând-o cu o răceală trufașă. Răspunse inexpresivă la salutul lui și-i ordonă să preia conducerea sediului. În drum spre ieșire, se opri s-o scuture pe Tor.

– Trezește-te, Iernatico. Aproape s-au ivit zorile.

Tor se ridică în capul oaselor, ștergându-și cu palmele suferința încețoșată de pe față.

– Cobor la ceremonia Schimbării, continuă Jerusha cu glas împlânzit. Nu știu dacă vrei să fii prezentă. Dacă da, atunci poți să vii cu noi. „Deși n-am să te învinuiesc dac-ai să vrei să dormi în timpul ei.“

Femeia aprobă din cap, apoi își întinse brațele; ochii i se limpeziră.

– Mda... cred că am să vin. Nu pot rămâne veșnic aici, nu-i așa? Întrebă ea retoric. Se ridică în picioare și se-ntoarse către Pollux, care continua să șadă alături de ea: Mai bine mă duc să văd sfârșitul lumii, Polly, n-o să mai existe un altul. Iar dacă nu-l văd, s-ar putea să nu cred c-a venit.

– La revedere, Tor. Vocea robotului sună mai subțire și mai posomorâtă decât își amintea Jerusha. La revedere.

– La r'vedere, Polly. Buzele femeii tremurară. N-am să te uit. Ai încredere în mine...

– Am încredere în tine, Tor. Robotul-polițist își ridică mâinile, imitând un gest de bun rămas.

– Bun băiat.

Se îndepărtă încetișor de el. Privind-o, Jerusha o văzu ștergându-se iute la ochi în timp ce-i urma către ieșirea din sediul poliției.

Arianrhod își ocupă locul pe maldărul de blănuri albe care acoperea în întregime carul ceremonial în formă de corabie aflat în curtea palatului. Intră în rolul ei din ritual cu mult calm, stăpânindu-se perfect, cu regala prezență de sine dobândită în cei aproape o sută cincizeci de ani. Aclamațiile și zeflemelele Văratricilor adunați în preajmă o înconjură din toate părțile, la fel de inevitabile ca și moartea; și tot de acolo simțea venind și mahnirea tânguitoare a Iernaticilor aflați în așteptare. Bocetele lor îi sunau în urechi precum geamătul flămând al Iadului, din străfundurile unde marea stătea așteptând... așa cum se întâmpla și astăzi. În sfârșit, foamea ei avea să fie potolită.

Starbuck stătea deja printre blănurile cu reflexe argintii, arătând ca o statueta cioplită din obsidian, cu masca și veșmântul negru de curtean. Era surprinsă că venise înaintea ei. „Dragul meu, întotdeauna ai fost nerăbdător. Nu crezusem însă că te vei grăbi și pentru asta.” Simți o greutate rece în interiorul ei. „Pentru că eu nu sunt grăbită. Nu sunt deloc.”

– Bună dimineața, Starbuck. Sper c-ai dormit bine.

Când încercă să-l privească în ochi, bărbatul întoarse capul în partea opusă, fără să zică nimic.

– Crezi deci că n-ai să mă ierți niciodată? Să știi că veșnicia înseamnă mult timp, Sparks. Exact atât vom fi noi doi împreună.

Drăgăstoasă, îi cuprinse umerii cu brațul și-l simți tremurând sau vibrând. Prin grosimea pânzei și a pielii, umerii lui păreau mai largi decât și-i amintea. „Doar un băiat, cu forța unui bărbat... și cu slăbiciunea acestuia.”

„Măcar vom fi veșnic tineri“, încercă ea iarăși să creadă ceea ce crezuse odată, că mai degrabă ar muri decât să trăiască într-o lume în care ar fi trebuit să fie săracă, bolnavă și bătrână...

Escorta nobililor din Iarnă se adună în jurul carului: toți înveșmântați

într-un alb nedefinit, cu măști amorfe albe peste albul straielor, mimând creaturile de totem ale familiilor lor. Șase dintre ei luară hulubele ca să tragă carul, pornind să coboare cu el panta dealului; restul, purtând câte un obiect extraplanetar prețios, formară o perdea umană în jur, ca s-o protejeze, măcar în parte, de privirile, insultele și gunoaiile aruncate de Văraticii aflați în mulțimea înșirată de-a lungul drumului. Poziția lor, această muncă înjositoare, era în egală măsură o onoare și o penitență.

Arianrhod își aranjă faldurile vechii ei pelerine din pene, răsfirându-le prin albul blănurilor: era aceeași pe care o purtase la toate ocaziile festive, la fiecare întrecere a lui Starbuck de-a lungul unui secol și jumătate. Dedesubt avea o rochie lungă, simplă, albă. Albul, culoarea Iernii și a doliului. Părul îi cădea în voie pe umeri ca un văl, acoperit cu o rețea de diamante și safire. Nu purta mască – era singura nemască –, astfel ca toată lumea să fie sigură că ea era într-adevăr Regina Zăpezii.

„Eu sunt Regina Zăpezii.“ Trecând pe lângă vilele bogat ornamentate ale nobilimii, le privi pentru ultima oară; își imaginează cum aveau să arate, lipsite de eleganța extraplanetară, și-și aminti de sprijinul loial pe care i-l acordaseră, de-a lungul anilor, ocupanții lor ce fuseseră membri ai curții ei regale. „Chiar și astăzi.“ Își plimbă privirea dintr-o parte în cealaltă a cortegiului, ascultând sfidătoarea melodie extraplanetară pe care purtătorii lecticii o cântau ca s-o onoreze și ca să înece huiduielile mulțimii batjocoritoare. Câțiva dintre însoțitorii mascați erau aproape la fel de bătrâni ca și ea, deși niciunul nu se menținuse atât de bine. Își dovediseră mereu devotamentul și utilitatea și fuseseră întotdeauna recompensați, în timp ce aceia mai puțin folositori și mai puțin maleabili îmbătrâniseră, fiind exilați în provincie. Astăzi erau sincer mâhniți, ca și ceilalți Iernatici tânguitori, dar, ca toți Iernaticii, își deplângeau mai ales propria soartă. Era însă o reacție omenească. Printre ei nu exista niciunul pe care ea să-l regrete. Pe mulți îi agrease și chiar îi respectase, dar pentru niciunul nu simți vreo căldură aparte, care să nu fi pălit precum infatuarea de-a lungul întinsei perioade de timp. Pe unul singur îl iubise cu adevărat – și pe acela nu-l părăsea. Întinse mâna spre genunchiul lui Starbuck acoperit cu poalele mantiei, dar el i-o îndepărtă înainte ca ea s-o fi putut așeza. După o clipă însă, într-un gest parcă de scuză, mâna lui alunecă de-a lungul spatelui femeii, pe sub mantie, și brațul lui îi încercui talia. Ea zâmbi, până când un cap de pește lovi cu zgomot blănurile din spatetele lor.

Ajunseseră deja la marginea Labirintului. „Oare orașul ăsta e într-adevăr atât de mic?“ Arianrhod aruncă o privire către aleile pline cu

rămășițe, ticsite de mulțime; văzu ochii goi, ficși, ai fațadelor magazinelor pustii. Zărindu-le pe toate pentru ultima oară... încerca un sentiment comun cu cel pe care-l simțise când le văzuse pentru prima oară: fiecare imagine era la fel de intactă și proaspătă ca și mersul printr-o zăpadă abia căzută. Prima și ultima trecere erau la fel și nu aveau nimic în comun cu celelalte nenumărate treceri care se petrecuseră între ele.

Acestea însă aveau ceva în comun, în cel mai strict sens literal: mulțimile Festivalului, clădirile abandonate și pe jumătate goale. Prima dată când văzuse orașul fusese la sfârșitul domniei Verii; venise aici de pe plantația familiei, la primul Festival ce avea loc după o sută de ani, ca să vadă întoarcerea extraplanetarilor și să concureze pentru alegerea noii Regine. Deși Arianrhod era dintr-o familie Iernatică nobilă, faptul că se născuse la marginea teritoriului Verii însemna că fusese crescută în condiții cu puțin mai civilizate decât Văraticii. Toate artefactele extraplanetare ce-i erau atât de familiare acum i se păruseră pe atunci la fel de ciudate și minunate cum păreau probabil și acum oricărui Văratic.

Ea însă aflate destul de iute utilitatea darurilor pe care extraplanetarii le aduseseră acestei lumi: magia ciudată a tehnologiei, obiceiurile bizare, viciile neobișnuite. Aflase, de asemenea, ce doreau în schimb stăpânii lor ocrotitori de la planetă și de la ea, reprezentanta neexperimentată a acesteia. Începuse să învețe, în mod dureros, cum să iei fără să dai, cum să dai fără să te predai, cum să storci sânge din piatră seacă. Își luase apoi primul Starbuck, un bărbat ale cărui trăsături străine Tiamatului nu și le putea reaminti, al cărui nume adevărat îl uitase de mult timp. Multe zeci îl urmaseră, până când îl găsisse pe singurul...

Între timp văzuse cum Carbuncle se transforma într-un prosper port stelar; an de an învețase mai mult despre utilitatea tehnologiei, despre slăbiciunea ființei umane, despre univers în general și despre ea însăși în mod special. Zece vieți de om abia dacă i-ar fi ajuns să înceapă să cunoască tot ceea ce putea să afle, iar ea căpătase două. În cele din urmă, își dăduse seama că planeta constituia prelungirea ființei sale și era nemuritoare într-un fel în care nu putea să fie niciun om, niciodată. Își făcuse planuri să-i lase o moștenire când propria domnie va trebui să se sfârșească – s-o elibereze, ca să continue să crească și să învețe când ea nu va mai putea s-o facă.

Dar eșuase. Nu reușise să păstreze cheia care deschidea viitorul Tiamatului; nu reușise să ducă la bun sfârșit planul de a conduce singură viitorul Tiamatului; nu reușise să-și mențină autoritatea

asupra lui Moon, când fata ar fi putut să fie ultima ei speranță... Și cumva, între timp, își pierduse perspectiva asupra propriului viitor. Odată, trăise și ea pentru Văratnici, însă fusese de mult, mult prea îndepărtat în timp. Nici măcar nu se putea imagina întorcându-se la un asemenea trai, ducând iar o viață de sălbatic. Și chiar dacă Văratnicilor nu avea să li se permită să distrugă absolut toată tehnologia rămasă în Carbuncle, orașul și întregul Tiamat urma să înceteze să mai fie măcar o hologramă estompată a haltei interplanetare înfloritoare de acum.

Arianrhod crezuse cândva – când era sigură că Moon, clona ei, o va reîncarna pe ea însăși – că va merge bucuroasă la sacrificiu. Că va interpreta rolul tradițional până la sfârșit, iar moartea va reprezenta o ultimă nouă experiență pentru un trup care încercase orice alte senzații imaginabile. Că, părăsindu-și viața, nu va regreta, pentru că traiul, așa cum îl cunoscuse ea, va înceta să existe.

Totuși, după ce o pierduse pe Moon, găsindu-l în schimb pe Sparks, după ce începuse să-și construiască planuri noi a căror temelie se baza pe ea însăși, pierduse din vedere toate astea. Uitase că ea și iubitul ei vor trebui să îmbătrânească și să îndure greutăți pentru a păstra în viață Iarna și moștenirea regatului. Nu, nu uitase, ignorase acest lucru, fiindcă țelul cel mai mare și șansa nemuririi atârâaseră mai greu în balanță.

Dar acum – acum eșuase: teribil și complet. În zorii acestei zile, viața ei avea să se sfârșească pentru totdeauna; urma să devină încă una din nesfârșitul șir de Regine uitate, care trăiseră și muriseră fără niciun rost. Și nu era pregătită să moară astfel! Nu, nu – nu fără să-și fi lăsat moștenirea pentru viitor! La naiba cu ăștia; lua-i-ar dracu' pe ticăloșii de extraplanetari, care-i ruinaseră planurile de viitor, pentru a și le menține intacte pe-ale lor! La naiba cu prostia jalnică a văratnicilor, imbecili împruțiți și răutăcioși care aveau să ducă voioși la bun sfârșit purificarea lor de cunoaștere... Se uită dintr-o parte în cealaltă a carului, strălucind de-o furie neputincioasă.

– Ce nu-ți convine, Arianrhod? Ți-ai dat seama în final că ăsta-i sfârșitul?

Ea îngheță, cu privirea ațintită asupra lui Starbuck.

– Cine ești tu? șopti, dar în minte fraza îi răsună mai tare decât toate strigătele mulțimii. Cine ești? Tu nu ești Starbuck!

Se răsuca ca să se elibereze din strânsoarea brațului pus în jurul

mijlocului său. „Sparks... O, voi, zei, ce-ați făcut cu el?”

– Eu sunt Starbuck. Să nu-mi spui că deja m-ai uitat, Arianrhod! Bătrânul îi prinse mâna într-o strânsoare de menghină. Au trecut doar cinci ani.

Își întoarce capul cu cască neagră astfel ca ea să-i poată vedea ochii, nemiloși, maronii, de culoarea pământului, cu gene lungi, întunecate...

– Herne! Nu se poate... o, zei, nu se poate să-mi fi făcut mie una ca asta! Schilodule, tu ai murit... nu poți să te afli aici, n-am să-ți permit așa ceva! „Sparks... blestemat să fii, unde ești!” Le voi spune tuturor că nu ești bărbatul care trebuie!

– N-o să le pese, rânji el. Ei vor doar un corp extraplanetar pe care să-l azvârle în mare. Nu le pasă al cui este. De ce ți-ar păsa ție?

– El unde-i? Întrebă Arianrhod înnebunită. Unde-i Sparks? Ce i-ai făcut? Și de ce?

– Deci într-adevăr îl iubești foarte mult, scrâșni vocea lui Herne. Atât de mult că-l vrei în mormânt alături de tine? Hohoti sinistru. Dar nu îndeajuns ca să-l lași să continue să trăiască fără tine... sau alături de celălalt eu al tău: lăcomă până la sfârșit. Am schimbat locul cu el, Arianrhod, pentru că nu te iubește îndeajuns ca să moară pentru tine... iar eu te iubesc. Luă mâna ei pe care-o strângea și și-o apăsă pe frunte. Arianrhod... ne aparținem unul altuia, suntem același soi. N-ai nimic în comun cu slăbănogul ăla – niciodată n-a fost îndeajuns de bărbat ca să te aprecieze.

Îi dădu drumul la mână și femeia și-o ascunse sub mantie.

– Herne, dac-aș avea un cuțit, te-aș uide cu mâna mea! „Te-aș sugruma cu mâinile goale...”

– Vezi ce voiam să spun? râse el din nou. Cine altul în afară de mine ar vrea să petreacă astfel o veșnicie? Deja ai încercat o dată să mă ucizi, căteia ce ești, și aș vrea să-ți fi isprăvit treaba atunci. Dar acum mi se va îndeplini dorința și mă voi răzbuna. Te voi avea veșnic, numai și numai pentru mine, iar dacă ai să mă urăști pentru asta, cu atât mai bine. Dar cum ai spus chiar tu, dragostea mea, „veșnicia înseamnă mult timp”.

Arianrhod își strânse mantia în jurul corpului, izolându-se de el, închizând ochii ca să nu-l mai vadă. Cu toate acestea, cântecul nobililor nu era îndeajuns ca să-i împiedice urechile s-audă tânguiala

și batjocura mulțimii; i se strecură în trup prin toți porii, amplificând și transformându-i disperarea în dorința de a ucide.

– Nu vrei să știi cum am făcut asta? Nu vrei să știi cine a aranjat ca să vin aici?

Vocea sfidătoare a lui Herne se făcu ecoul vuietului mulțimii. Arianrhod nu-i răspunse, știind că oricum avea să-i povestească totul.

– Moon a făcut totul. Clona ta, Arianrhod, celălalt eu al tău. Ea a aranjat lucrurile, ea ți l-a luat de sub nas. Într-adevăr, e clona ta... nimeni alta nu lucrează așa bine ca tine.

– Moon...

Arianrhod își încheștă fălcile, rămânând cu ochii închiși. Pentru prima oară, după atâția ani încât nu-și mai putea aduce aminte numărul lor, îi reveni teama că ar putea să-și piardă controlul în public. Nimic altceva n-ar fi putut s-o înfrângă – nimic în afară de pierderea a tot ceea ce avea vreo importanță pentru ea. Și de cunoașterea faptului că ultima lovitură îi fusese dată chiar de ea însăși! „Nu, la naiba, fata asta n-a fost niciodată ca mine... e o străină; o nerușinată!“ Totuși, amândouă îl iubiseră pe... Sparks cel cu ochii verzi ca frunzele vara, cu părul roșu și sufletul înflăcărat.

Și nu numai că această imagine imperfectă a sufletului ei îi înfruntase voința, evitându-i blestemul, dar îl furase și pe băiat, înlocuindu-l cu acest... acest... îi aruncă iarăși o privire lui Herne și-și înfipse unghiile în brațe. În văzduh se simțea iz de alge marine; ajunseseră deja în partea de jos a orașului. Aproape că putea să vadă capătul vieții sale. „Te rog, te rog, n-o lăsa să se termine astfel!“ Neștiind către cine își îndrepta ruga – nu către zeii falși ai extraplanetarilor, nu către Marea Văratricilor... ba da, poate către Mare, care era pe punctul de a primi jertfa vieții ei, indiferent dacă Arianrhod credea sau nu în vechea religie. De când devenise Regină nu avusese încredere în altă forță decât cea proprie. Dar acum, când puterea îi fusese luată, conștiința faptului că era complet neajutorată o apăsa, o sufoca precum apele reci ale mării...

Procesiunea ajunsese la ultima pantă de la capătul străzii și porni la vale pe rampa largă, către portul ce se întindea dedesubtul orașului. Masa de oameni prezentă peste tot era și mai înghesuită aici: un zid neîntrerupt de carne, un zid din fețe grotești de animale. Uralele și plânsetele se ridicau în întâmpinarea ei, pe măsură ce carul avansa, reflectându-se în nenumărate ecouri de pereții vastei cavități care

acoperea marea. Aerul umed și înghețat al lumii exterioare se revărsa în jur în adâncul sufletului, Arianrhod începu să tremure, dar mândria îi acoperi orice alte sentimente de pe chip.

Drept înainte, văzu tribune decorate cu roșu, ridicate la capătul îndepărtat al digului: rânduri de scaune ocupate de demnitari extraplanetari și seniori influenți aparținând unor familii Văratice. Pe locurile cele mai bune, îl distinsese pe Prim-ministru alături de membrii Adunării – deja nemascați, de parcă ar fi fost mai prejos de demnitatea lor să participe la acest ritual păgân – căutând să pară indiferenți la apropierea ei. Zărindu-i, încercă o senzație de déjà vu. Mai văzuse acest tablou de vreo șase, șapte ori, dar o singură dată fusese asemănător cu cel de acum: prima dată, când fusese noua Regină care stătea la piciorul digului și o privea pe ultima dintre Reginele Verii trecând pe aici și-și trimisese triumfătoare predecesoarea în apa înghețată a mării.

Toate celelalte carnavaluri de Festival fuseseră simple repetiții generale pentru următoarea Schimbare, pentru această Schimbare. După regulile acelorasi străvechi ritualuri se alesese Regina de o zi, ca să domnească în Noaptea Măștii și să facă această călătorie din zori. Însă la comanda ei, mării îi fusese oferită doar o pereche de efigii, nu niște ființe umane.

Numai ea și membrii Adunării rămăseseră neschimbați, precum însuși ritualul, de-a lungul acestor Festivaluri, de-a lungul anilor. Acum însă ei aveau să asiste la sfârșitul lui Arianrhod și al tuturor eforturilor femeii de a se elibera de stăpânirea lor, în timp ce sistemul pe care-l simbolizau urma să continue la nesfârșit. Mâinile i se încleștară pe materialul moale al rochiei lungi. „Dac-aș putea măcar să-i iau pe toți cu mine!“ Dar era prea târziu, prea târziu ca să mai facă ceva.

O văzu în sfârșit pe Regina Verii; stătea în picioare pe dig, în spațiul liber dintre tribunele acoperite cu roșu, în timp ce marea întunecată clipcea la picioarele ei. Maska sa era un obiect de o frumusețe deosebită și stârni o nedorită admirație în inima lui Arianrhod. Totuși, a fost făcută de o Iernatică. Și cine știe ce față de insulară urâtă, care n-o merita, se ascundea dedesubtul ei; ce trup voinic de țărancă și ce cap cu minte greoaie erau înfășurate în coconul strălucitor al plasei de pescuit create dintr-o rețea verde, mățăsoasă. Simți cum i se strânge stomacul la perspectiva celui chip și a acelei minți, care avea să-i ia locul.

Herne ședea la fel de tăcut. Se întrebă care oare erau gândurile lui, în timp ce privea elita planetei sale natale și marea care aștepta acolo

jos. Arianrhod nu putea spune nimic despre expresia de pe fața bărbatului, ascunsă de mască. „Să-l ia dracu’!“ Se rugă ca el să-și regrete acum impulsul sinucigaș; să simtă, fie măcar pentru o clipă, disperarea și regretul pe care le cunoscuse ea, stând aici, pe ruinele ambiției de-o viață întreagă. „Atunci lasă moartea să fie uitare! Dacă trebuie să mi-o petrec cu acest simbol al tuturor eșecurilor mele, ar fi mai rău decât toate iadurile blestemaților de extraplanetari!“

Carul înaintase atât cât putuse în spațiul deschis aflat de-a lungul marginii digului. Escorta de nobili a lui Arianrhod încetini, se opri și lăsă jos hulubele. Înconjurară vehiculul de trei ori lent, aruncând în spatele lui ofrandele lor extraplanetare, în timp ce intonau cântecul lor de adio, un bun rămas adresat Iernii. În sfârșit, își plecară capetele în fața Reginei Zăpezii și ea putu să le audă plânsetele și lamentările deasupra țipetelor mulțimii, pe măsură ce începură să se îndepărteze în șir, unul câte unul. Unii îi atinseră cu buzele tivul mantiei când trecură pe lângă ea pentru ultima oară. Alții îndrăzniră chiar să-i atingă mâna – dintre cei mai bătrâni, servitorii credincioși de un secol și jumătate – și, pe neașteptate, se simți adânc emoționată de durerea lor.

Fură înlocuiți de un cerc de Văratnici, de asemenea mascați și cântând un imn de mulțumire adresat zilelor de aur ce vor veni. Arianrhod își închise mintea și nu ascultă cântecul. Ei o înconjură tot de trei ori, aruncându-și propriile ofrande în car: coliere zornăitoare, grosolane, din scoici și pietre, plute de pescuit colorate, arcuri de verdeață ofilită.

Când terminară de cântat, o tăcere adâncă se lăsă asupra mulțimii care aștepta. Arianrhod putu să audă foarte bine scârțâitul și geamătul parâmelor de acostare ce se mișcau și deveni conștientă de mulțimea navelor străine care acopereau suprafața apei, un înveliș aproape solid de lemn, pânză și metal zdrăngănit. Carbuncle se contura deasupra lor precum norii care se adună înaintea unei furtuni; dar aici, la acest capăt al structurii subterane a orașului, ea izbutea să vadă dincolo de umbra lui, departe peste verdele-cenușiu al largului mării. „Nesfârșită... eternă... este oare de mirare că ne închinăm ție?“ Amintindu-și că odată, într-un timp de mult uitat, ea însăși crezuse în Mare.

Masca Reginei Verii acoperi priveliștea mării în momentul în care femeia se ridică printre hulubele carului, rămânând în fața ei.

– Maiestate, Regina Verii se înclină și Arianrhod își aduse aminte că ea rămânea Regină până la moarte. Ai venit, spuse femeia, cu o voce ciudat de nesigură și ciudat de familiară.

Încuviință cu un gest regal și rezervat, controlând din nou singurul lucru care îi mai stătea încă în putere.

– Da, grăi, amintindu-și răspunsul ce trebuia dat conform ritualului, am venit ca să fiu schimbată. Eu sunt incarnarea Mării. Așa cum se-ntoarce fluxul, iar planeta are anotimpurile sale, tot astfel și eu trebuie să fiu condusă. Iarna și-a avut sezonul său... zăpada se topește la suprafața Mării, și din ea ploile blânde vor renaște.

Vocea îi răsună straniu, în cavitatea lumii subterane. Ritualul era înregistrat de camere de luat vederi ascunse, iar imaginea și sunetul erau transmise către ecranele înălțate peste tot în oraș.

– Vara urmează Iernii precum noaptea urmează zilei, recită Regina Verii, Marea se unește cu pământul. Una alături de cealaltă, jumătățile devin întregi – cine poate oare să le despartă? Cine oare poate să le nege locul sau timpul, când vremea lor a venit? Ele sunt născute de o forță mai mare decât oricare de aici – adevărul lor este universal!

Regina Verii își înălță brațele către mulțime. Arianrhod tresări ușor. Ea nu spusese niciodată acest ultim vers și nici nu-l auzise până acum. Mulțimea murmură; o tulburare ce-i dădea fiori i se strecură prin trup.

– Cine vine cu tine ca să fie schimbat?

– Iubitul meu, răspunse păstrându-și vocea calmă, al cărui trup este ca pământul, unit cu Marea. Împreună sub înaltul cerului, niciodată nu putem fi despărțiți.

Vântul rece îi ardea ochii. Herne nu spuse nimic și nu făcu nimic, așteptând cu un stoicism potrivit momentului respectiv.

– Atunci așa va fi.

Vocea femeii tremură. Întinse mâinile și doi dintre însoțitorii Văraticii îi așezară în fiecare palmă câte un mic bol umplut cu un lichid închis la culoare. Regina Verii îi oferă unul lui Herne, iar el îl luă fără ezitare. Pe celălalt i-l întinse lui Arianrhod, spunând:

– Ai să bei pentru îndurarea Doamnei?

Arianrhod își simți gura amorțită, incapabilă să răspundă, dar într-un târziu vorbi:

– Da.

Vasul conținea un drog puternic care avea să-i atenueze frica, amortind conștiința întâmplărilor ce urmau să se petreacă. Alături, Herne își ridică masca neagră și, înălțându-și vasul până la buze, bău și se strâmbă. Arianrhod ridică și ea recipientul. Dintotdeauna intenționase să-l refuze, respingând ideea de a-și umbri conștiința momentului când triumful i-ar fi fost evident. Acum însă voia uitarea.

– Pentru Doamnă, rosti ea.

Trase pe nări mireasma înțepătoare a ierburilor, simți amăreala lor amortitoare arzându-i gura. Înghiți lichidul, care-i dădu o senzație stranie; a doua înghițitură și a treia fură la fel de lipsite de gust ca și apa.

Când termină de băut și înapoie bolul, îi văzu pe Văratichi apropiindu-se cu frânghiile care aveau s-o lege de Herne și pe-amândoi de car, fără puțință de scăpare. Spaima îi îngheță în piept, panica îi întunecă vederea. „Curmați-mi durerea, pentru numele zeilor!“ Încercă să simtă dacă amorțeala i se răspândește în trup. Herne aproape că se împotrivi când Văratichi întinseră mâinile către el, femeia îi văzu mușchii răsucindu-se și încordându-se, slăbiciunea lui îi dădu putere. Stătu perfect liniștită și maleabilă când Văratichi îi legară mâinile, picioarele, apoi trupul strâns de cel al fostului Starbuck, și fixară frânghiile de car. Chiar dacă vehiculul avea forma unei bărci cu prova teșită, ea știa că, pe sub grămezile de piei și ofrande, carena îi fusese găurită și se va scufunda aproape imediat. Nu-și putea opri mâinile să se încordeze sub legături sau trupuri, să încerce să se îndepărteze de cel al lui Herne. Fața mascată a acestuia se răsuci către ea, dar nu-i aruncă nicio privire.

Regina Verii reveni în fața lor, dar se întoarse cu chipul spre apă când declară Invocația finală adresată Mării. La sfârșit, tăcerea care se lăsase peste mulțime continuă: era acum liniștea anticipării. Imediat, în orice moment de-acum încolo, urma să se dea semnalul. Arianrhod simți o letargie asemănătoare somnului strecurându-i-se de-a lungul membrelor, de-a lungul șirei spinării, dar lăsându-i mintea încă destul de limpede. „Așa-i făcut să lucreze?“ Cel puțin, acum trupul îi devenea mai greu decât plumbul ca s-o poată trăda, acordându-i demnitatea în moarte, indiferent dacă voia sau nu acest lucru.

Totuși, în loc să dea comanda, Regina Verii își întoarse din nou fața către ea.

– Maiestate. Insistența vocii înăbușite îi atrase atenția. Ați vrea... să priviți chipul Reginei Verii înainte de a muri?

Arianrhod o privi cu ochii mari, incapabilă să-nțeleagă; îl simți pe Herne holbându-se și el. Tradiția spunea ca noua Regină să nu-și dea jos masca, pentru a scăpa de păcate, decât după ce cea veche dispărea în mare, făcând semn mulțimii s-o urmeze. Dar femeia asta se împiedicase deja o dată pe drumul ritualului. „E oare chiar așa de proastă?” Sau era altceva la mijloc?

– Îți voi vedea fața, da, murmură ea, forțându-se să rostească vorbele printre buzele amorțite.

Regina Verii veni mai aproape de car, acolo unde mulțimea nu putea s-o vadă prea bine. Încetișor, își puse mâinile pe mască și o ridică, scoțând-o de pe cap.

O cascadă de păr argintiu se rostogoli afară și apoi în jos. Arianrhod rămase cu gura căscată la vederea feței care se dezvăluise, cercul de Văratnici care înconjurau carul se holbară și ei uluiți. Arianrhod le auzi vocile murmurând pe măsură ce mirarea se răspândea, pe măsură ce toți văzură ce văzuse și ea... se găsea față în față cu propriul chip.

– Moon...

Nici măcar o șoaptă n-o trăda. Corpul îi stătea perfect liniștit, de parcă nu era nimic neobișnuit de văzut, nimic remarcabil, incredibil, imposibil. „Nu în zadar. N-a fost în zadar!”

– O, zei, mormăi Herne răgușit. Cum? Cum ai făcut asta, Arianrhod?

Ea doar zâmbi. Moon își scutură părul, întâmpinând surâsul reginei cu iertare, sfidare și compasiune.

– Schimbarea a venit... din pricina ta, în ciuda ta, Maiestate.

Își lăasă din nou masca pe cap.

Văratnicii din jurul carului se traseră într-o parte, uitându-se unii la alții, cu expresii încremenite între uimire și teamă.

– Regina! Amândouă sunt Regine... „o precizare, un semn“.

Tatuajul sibil era clar vizibil pe gâtul lui Moon; ei arătară cu degetul într-acolo și începură să murmure.

Herne râse cu greu, pe înfundate.

– Secretu’ a ieșit la iveală... a ieșit la iveală-n sfârșit. Ea a fost în afara planetei și știe ce este.

– Ce? Ce, Herne? șuieră Arianrhod, încercând să-și întoarcă fața.

– Pretutindeni există sibili! N-ai știut niciodată, nu-i așa? Nici măcar n-ai bănuț asta vreodată. Și manechinele – îmbuibate... continuă el aruncând o privire către extraplanetarii din tribune, nu bănuiesc nimic.

Râsul său horcăit îl făcu să-și piardă răsuflarea.

„Pretutindeni există sibili?... Oare există într-adevăr? Nu, nu-i corect, au mai rămas atât de multe lucruri de învățat!“ Închise ochii, incapabilă să se concentreze asupra imaginii din interior. „Dar n-a fost în zadar!“

Corul de bocete și blesteme începu să apese iarăși asupra lor, la fel de implacabil ca însăși schimbarea, nerăbdător să vadă sacrificiul. Toată durerea revărsată a mulțimii, toate reproșurile ei, toată ostilitatea, resentimentul și teama se scurseră ca un șuvoi în barca fragilă, peste ființele neajutorate – ea și Herne –, ca să fie doborâte odată cu ei în punctul culminant al ritualului. Nu se mai împotrivi contactului dintre trupul ei și cel al lui Herne, mulțumită în sfârșit că avea pe cineva alături ca să împartă trădarea și acest ultim moment... trecerea în alt plan al existenței. Văzuse prea multe imagini ale raiului, prea multe iaduri, ca să aleagă dintre ele. „Sper că ni-l vom făuri pe-al nostru.“

Își întoarse pentru ultima oară privirea și-o văzu pe Moon dându-se la o parte din drumul carului: trupul ei era încordat de tensiune, parcă pe punctul de a rosti un blestem de neiertat, unul pe care nu și-l mai putea retrage niciodată. „De ce o rănește? Eu m-aș fi bucurat...“ Incapabilă să-și amintească de ce avea să se bucure sau măcar dacă era adevărat. Își adună mințile pentru ultima oară, înainte ca Moon să pronunțe cuvintele profetice, înainte să rostescă ea însăși cele din urmă vorbe.

– Poporul meu... Cuvintele fură pe jumătate acoperite de țipete. Iarna a plecat! Ascultați-o pe noua Regină... cum ați ascultat-o pe-a voastră. Pentru că ea e a voastră de-acum. Își lăsă capul în jos, întâlnind ochii lui Moon: Unde... este el?

Sibila mișcă ușor din cap, aproape împotriva voinței sale; îndeplinind ultima dorință a mamei-clonă. Arianrhod îi urmări privirea și-l descoperi pe Sparks în tribună, printre Seniorii Văratici, lângă locul gol ce aparținea Reginei Verii. Ședea cu ochii închiși, ca să nu vadă momentul despărțirii; sau ca să n-aibă posibilitatea s-o vadă ridicându-și privirile și uitându-se la el pentru ultima oară... „Îi pasă...

Lui chiar îi pasă...” Se uită iarăși la Moon. „Amândurora le pasă.” Și, în acel moment, fu nesfârșit de surprinsă și pentru veșnicie stupefiată de nepăsarea vieții față de rațiune sau dreptate.

Privirea fixă, mocnită, a lui Herne, aștepta s-o întâlnească atunci când ea întoarse din nou capul, știind cui aparțineau gândurile ei din acest moment.

– Veșnic... Herne.

El clătină o singură dată din cap.

– Noi suntem veșnici. Acest moment e veșnic. Moartea e veșnică. Viața e... ceva care nu durează.

– Trăim atât timp cât cineva își aduce aminte de noi. Și de acum, ei nu au să mă mai uite niciodată...

Pentru că reîncarnarea lui Arianrhod stătea deja pe locul său. Nu-i mai rămăsese nicio urmă de dorință ca să arunce o ultimă privire către Moon sau Sparks. „Niciodată să nu privești înapoi.”

Moon își înălță brațele în direcția Mării, strigând ca un pescăruș în furtuna presimțirii mulțimii.

– Doamnă Mare, Mama noastră a tuturor, acceptă darurile noastre și dă-ni-le înapoi înzecite, acceptă-ne păcatele și adu-ne reînnoire, acceptă sufletul Iernii și lasă-l să... renască. Se bâlbâi imperceptibil: Lasă primăvara să ajungă Vară!

Arianrhod simți carul înclinându-se pe măsură ce Văraticii îl împingeau și observă suprafața uleioasă a apei apropiindu-se tot mai mult. Fluxul era la înălțimea sa maximă și se întindea la poalele marginii digului precum o oglindă deformată. „Așa să fie. N-a fost în zadar.” Urletele și gemetele mulțimii erau ca un imn închinat viitorului, proslăvind amintirea ei. Carul începu să se balanseze; Arianrhod se aplecă, privindu-și reflecția pe măsură ce aluneca în apă...

Moon văzu cum carul atinge apa, se acufundă și apoi iese din nou la suprafață; îl auzi, simți impactul lui vibrându-i în oase. Vuietul mulțimii se prelungi tot mai mult, în mod înfiorător. Carul în formă de barcă pluti în derivă, îndepărtându-se de dig, afundându-se mereu, răsucindu-se încetișor, până când putu să vadă fața ascunsă a lui Starbuck și chipul Reginei Zăpezii, Arianrhod... ea însăși: senină, cu indiferența provocată de drog, legată de iubitul ei neputincios în parodia grotescă a unei îmbrățișări. Umplându-se cu apă, barca începu să se rotească mai repede. Moon încercă să închidă ochii, dar pleoapele ei nu se apropiară s-o împiedice să zărească hipnotica mișcare finală a dansului morții, desfășurat la suprafața apei. Își aminti propriul chin în mare, își aduse din nou aminte ce o purtase către acest loc, sacrificiu după sacrificiu. Cu toate acestea, nu putu să-și întoarcă privirea...

Barca se înclină deodată, când fețele celor doi erau din nou îndreptate către mulțime, apoi dispăru brusc sub apă. Moon clipi de nenumărate ori, dar ea nu mai reapăru. Suprafața mării se întindea cu undulațiile sale neperturbate de nimic altceva decât de o trădătoare targă de crengi, marcând acceptarea de către Ea a ofrandei poporului Său. Zgomotul mulțimii se ridică precum vuietul unei furtuni, iar lumea subterană vibră. Moon privi mișcarea leneșă a valurilor, la fel de fluide și de indiferente ca Marea însăși.

În sfârșit, unul dintre Văratnici avansă și-i atinse ezitant brațul. Moon se înfioră simțindu-l și trase aer în piept.

– Doamnă? se înclină el când Moon se întoarse într-un târziu.

Văratnicii recunoșteau rolul Reginei lor de întruchipare a Mării Mamă, și nu foloseau formula extraplanetară de adresare către o persoană de rang regesc.

– Momentul scoaterii măștii...

– Știu, încuviință ea, uitându-se înapoi peste umăr, în timp ce vorbea, la calmul mării.

„Călătorie bună, port sigur.“ Se îndepărtă de marginea docului, revenind sub privirile mulțimii. „Doamnă... Eu sunt Regina.“

– Regina... Regina... Regina a murit. Trăiască Regina! Țipetele vărăticilor răsunară în sufletul ei precum o batjocură.

Își puse mâinile pe mască; și le simțea umede și înghețate precum vântul care sufla prin lumea subterană.

– Poporul meu...

Își percepu trupul opunând rezistență încercării ei de a-și expune din nou față; dintr-odată, fu tulburător de conștientă de pericolul pe care doar îl întrezărise în ochii Vărăticilor ce stăteau din jurul ei. Acum, asemănarea sa cu Arianrhod avea să fie un lucru evident pentru toți – și în special pentru extraplanetari. Dacă numai ar bănui adevărul... Scutură capul, silind celelalte cuvinte, pe care trebuia să le spună mulțimii aflate în așteptare, să i se dezlege din minte.

– Iarna a trecut. Vara a venit în sfârșit. Doamna a acceptat ofrandele noastre și ni le va înapoia înzecite. Viața care a fost s-a dus... să fie înlăturată, precum o mască sfărâmată, precum o scoică lepădată. Bucurați-vă acum și porniți un nou început! Își ridică masca de pe cap.

Toți cei din mulțime laolaltă – Iernatici, Vărătici, ba chiar și extraplanetari – deveniră unul singur în acel unic moment. Țipetele lor de bucurie și foșnetul nenumăratelor măști scoase de pe mulțimea de capete se auziră tot mai tare – fețe descoperite, eliberate de-acum de toate tristețile, păcatele și temerile trecute. Sărbătoarea și adulația lor o ridicară pe umerii lor, i se năpustiră în inimă. „Această lume va fi liberă!“

Dar pe când vorbea, ținând masca în sus, vocea mulțimii se schimbă; cavernoasa lume subterană reverberă de strigătele unui popor care văzu un lucru aflat dincolo de puterea sa de înțelegere, totuși care nu putea fi negat... „Arianrhod... Arianrhod!“ Moon simți cum se încheagă treptat superstiția Vărăticilor, simți neîncrederea răspândindu-se prin mulțime ca o nebunie, și-o imaginea găsind ecou în întregul oraș. Știind că trebuia s-o oprească acum – s-o oprească înainte ca ea, Moon, să piardă totul chiar înainte de a fi avut ceva. „Cum... cum oare să-i oprească?“ Își făcu din aceste cuvinte o rugăciune, în timp ce-și apăsă mâinile pe semnul de la gât. Simbolul sibil...

– Popor al Tiamatului, copii ai Mării! Întinse mâinile, trăgând de guler, ca să dezvelească trifoilul tatuat. Eu sunt sibilă! Iată semnul

meu... o servesc pe Doamnă cu credință și corectitudine. Numele meu este Moon Dawntreader Văratcă și voi face la fel ca Regina voastră. Păstrătorul întregii înțelepciuni vorbește prin intermediul meu, dar numai pentru voi. Întrebați-mă și vă voi răspunde, și întotdeauna am să rostesc numai adevărul.

Treptat, se făcu liniște, răspândindu-se până când orice ecou muri; toți ochii din întregul oraș erau ațintiți asupra gâtului ei sau asupra imaginii lui aflate pe vreun ecran. Iernaticii rămăseseră muți de îndoială, iar Văratcii, de venerație, la vederea dovezii de netăgăduit a transmutației Reginei lor, a simbolului renașterii ei și a statutului său sfânt. Cu coada ochiului, Moon zări privirea ciudată care trecu peste fețele funcționarilor extraplanetari instalați în tribune, privirea care voia să vadă acel semn, dedesubtul celui chip...

Pe măsură ce continua să-i urmărească, simțind în piept durerea respirației, ea vedea privirea lor descompunându-se într-un spectru natural de expresii umane: amuzament înspăimântat, fascinație, dezgust pentru spectacolul la care tocmai fuseseră martori cu toții... totuși, marcate de o nesiguranță și-o stânjeneală prelungite. Nicăieri printre extraplanetari nu zărea vreo urmă de vinovăție, de respect sau de înțelegere cu adevărat a ceea ce văzuseră. „Data viitoare... data viitoare, indiferent cine va sta aici va vedea toate aceste lucruri.“

Lăsându-și ochii să alunece mai departe, se duse să-și ocupe locul în tribună, printre Seniorii Văratci. Sparks se ridică în picioare, așteptând în locul rezervat consortului Reginei; părul lui ca o văpaie părea un far care-i semnaliza fetei poziția... fața îi era încordată ca un arc pregătit pentru tras. Tăcută, Moon se așeză alături de el; își desprinsе privirea de la mulțime, îndreptându-și-o din nou către locul unde crengile pluteau pe mare. Mulțimea continua să aștepte, străbătută de murmure și îndoială.

– Vor să le adresați câteva cuvinte, Doamnă, se aplecă la urechea ei una dintre membrele familiei Goodventure, care-i fusese călăuză la ceremonie. Simțise și ea o umbră de neliniște printre Văratci.

Moon încuviință din cap, întrebându-se iar, cum se întrebase pe parcursul cântecului de amori a minții și al sărbătoririi Noptii Măștii, ce cuvinte ar putea fi acelea care să determine poporul ei s-o asculte. Cum poate unul singur să transforme atât de mulți oameni și, în același timp, să-și păstreze încrederea lor? Totuși cumva, undeva, vorbele trebuiau să existe.

Le simți deodată venindu-i, nu dinspre straniul păzitor al minții ei, ci

de la tăria propriului sentiment.

– Popor al Tiamatului, Doamna m-a binecuvântat o dată, dându-mi-l pe cel cu care să-mi împart viața. Se uită la Sparks, care stătea alături de ea, și-i atinse mâna, ce-i atârna rece și lipsită de vlagă pe lângă corp. Ea m-a binecuvântat a doua oară, făcându-mă sibilă, și a treia oară, făcându-mă Regină. De ieri m-am gândit foarte mult și la destinul acestei planete, pe care-o vom împărți cu toții. M-am rugat ca Ea să-mi arate modul de a-i îndeplini dorința și de a fi simbolul Ei în viață. Și Ea mi-a răspuns. „Într-un fel în care n-am visat niciodată c-ar fi posibil.“ Moon aruncă o privire către mare și către secretul aflat sub apele întunecate. Știu, continuă ea, că există un motiv pentru care Doamna vi s-a arătat sub chipul unei sibile, prin intermediul meu. Încă n-am aflat întreaga alcătuire a viitorului, dar știu că, pentru a o duce în întregime la bun sfârșit, trebuie să primesc ajutor... de la voi toți și, în special, de la ceilalți sibili. Vara a venit în Carbuncle și acest oraș nu va mai fi închis accesului sibililor – mai mult decât oricine, mai mult decât poate cineva să știe, sibili aparțin acestui loc! Insulari, când veți reveni acasă, cereți-le sibililor voștri să întreprindă o călătorie încoace, dacă pot, să vină la mine și să-și afle rolul în proiectarea viitorului nostru.

Făcu o pauză și auzi murmurul mulțimii; încercă să aprecieze dacă îi acceptau cuvintele și pe ea însăși. Aruncă priviri furișe către Văraticii din tribună, din jurul ei, ușurată să descopere o surprindere blajină pe chipurile lor. Iernaticii aveau să fie ofenșați, recunoscuseră instinctiv, amintindu-și mai întâi teama și disprețul lor. Trebuia să le ofere ceva aparte, numai pentru ei, o părticică din acest viitor. Trase din nou cu ochiul către extraplanetarii care așteptau, cunoscând riscul pe care și-l asuma făcând această ofertă, echilibrul delicat pe care trebuia să-l mențină atât timp cât ei rămâneau pe Tiamat.

– Dacă... dacă vi se pare că eu, ca Regină a Verii, mă abat de la drumurile bătătorite ale tradiției și nu trec râul prin vad, ci prin locurile adânci, netrecute pe hartă, trebuie să aveți încredere în mine. Încercați să vă aduceți aminte că sunt aleasa Doamnei și că eu doar îi îndeplinesc dorința... (Era sigură că măcar acum spunea adevărul.) Ea este călăuza mea și Ea îmi trasează drumul printre stele străine, „mai străine decât cele de deasupra noastră“. Primul meu ordin din postura de nouă Regină... (conștiința puterii și a energiei îi răsună în minte) este de a nu se arunca în mare posesiunile extraplanetare ale Iernaticilor. Ascultați-mă! adăugă înainte ca mulțimea să-i înăbușe glasul. Lucrurile făcute de extraplanetari insultă apele, sufocă marea cu murdărie. Ea pretinde doar trei lucruri de la fiecare Iernatic, care își va alege singur ofrandele. Timpul... timpul va avea grijă de restul!

Își adună toate puterile, așteptând reacția Vărativilor jigniți.

Urmă însă doar o undă de murmure uluite, iar ici și colo un strop strălucitor de răs sau aplauze de la vreun Iernatic. Moon inspiră adânc, abia îndrăznind să creadă ce vedea... „Au încredere în mine! Mă ascultă; vor face tot ce-am să le spun...“, dându-și în sfârșit seama ce știuse Arianrhod și cât de ușor îi era puterii, ca și focului, să-și rupă lanțurile și să distrugă ceea ce trebuie să păzească. Măinile i se strânseseră pe balustrada tribunei.

– Îți mulțumesc, poporul meu.

Își înclină capul în direcția lor.

Văraticii din tribune își schimbă atitudinea într-o resemnare plină de respect; dar Sparks o veghea ca un motan, suspicios și neliniștit, parcă percependu-i conștiința asupra puterii.

Își mută repede privirea, străduindu-se să-și mențină pe chip o expresie calmă, când îl văzu pe însuși Prim-ministru începând să coboare din tribună, ca să înceapă recunoașterea finală, oficială, a domniei ei, aducând omagiile ipocrite ale altui conducător. Moon îl zări și pe Primul Secretar Sirius printre membrii Adunării și-i prinse căutătura cercetând-o dubios. Îl înghionti pe Sparks și-l îndemnă să se uite într-acolo; îl văzu silindu-se să răspundă zâmbetului neașteptat al părintelui său. Tânărul îl privi fără un cuvânt până în momentul în care Prim-ministrul își începu cuvântarea.

Discursul Prim-ministrului, al Șefului Justiției de pe Tiamat și ale altor șase demnitari de ale căror funcții Moon nu auzise niciodată, fură scurte și rostite de pe poziții de superioritate. Rămase liniștită pe parcursul lor, simțindu-se protejată împotriva aroganței de către cunoașterea ei secretă, dar văzu pe fiecare chip suspiciunea și neîncrederea stârnite de propriul ei discurs. Șeful Justiției se uită la ea lung și pătrunzător, totuși rosti numai felicitările, ca și ceilalți, proslăvind tradiționala și rituala revenire la ignoranță a poporului ei. O îndemnă să nu se abată prea puternic de la calea tradiției și să fie atentă la posibilele consecințe. Moon îi zâmbi.

După ce plecă, se apropie ultima dintre persoanele care veniseră să-și prezinte omagiile: Comandanta Poliției. Când PalaThion trecu pe lângă Șeful Justiției, sibila surprinse un schimb tăcut de priviri între ei și zări deprimarea din ochii poliției.

– Maiestate. PalaThion salută cu o corectitudine protocolară, iar deprimarea îi deveni și mai evidentă când măsură din priviri prezența

reală a Reginei, deasupra ei, lângă balustrada învelită în roșu. Felicitările mele!

Nepotrivirea răzbătea din fiecare cuvânt.

Moon zâmbi cu generozitate.

– Îți mulțumesc, Comandante. Cred că și eu sunt la fel de surprinsă ca și dumneata că mă găsesc aici. Se simți deodată stingherită, de parcă vorbea prin gura altcuiva.

– În privința aceasta mă îndoiesc foarte mult, Maiestate. Dar cine știe...? PalaThion strânse din umeri și înălță glasul: Recunoașterea poziției dumneavoastră ca Regină a Verii pune capăt îndatoririlor mele pe această planetă, Maiestate, precum și întregii responsabilități a poliției pentru ceea ce se întâmplă pe Tiamat. De asemenea, pune capăt conducerii oficiale de către Hegemonie pentru o sută de ani, când, la următoarea Schimbare, vom reveni aici. De acum încolo păstrarea ordinii va fi responsabilitatea voastră.

– Știu, Comandante, încuviință Moon. Mulțumesc pentru sprijinul acordat poporului meu... în special Vărativilor, pentru că ne-ai salvat de la... molimă. Am o datorie față de dumneata, pe care nu pot s-o plătesc... „două datorii“, gândi ea, sprijinindu-se de balustradă.

PalaThion coborî privirile pentru o clipă, apoi le ridică.

– Mi-am făcut numai datoria, Maiestate, replică ea, dar pe chip i se ivi o surprinzătoare recunoștință.

– Tiamatul regretă pierderea unui prieten sincer ca dumneata, și la fel regret și eu. În galaxia aceasta nu avem prea mulți prieteni adevărați. Ne sunt toți necesari.

Jerusha de-abia schiță un zâmbet.

– Prietenii își fac apariția în cele mai neașteptate locuri, Maiestate... Dar uneori afli asta când este prea târziu. Același lucru e valabil și pentru dușmani. Își coborî glasul: Ia-o ușurel, Moon, până când pleacă și ultima navă din portul stelar. Nu încerca să grăbești lucrurile mai mult decât trebuie. Nu doar ai tăi, dar și alții, se întreabă cine ești tu cu adevărat. Ai fi într-o celulă acum, dacă Șeful Justiției n-ar ști că asta poate declanșa o răzmeriță... Singurul motiv pentru care vei scăpa cu schimbarea ritualului este acela că lor le este indiferent.

Moon clipi, încheștându-și cu putere mâinile pe pânza roșie.

– Ce vrei să spui?

– Când pleacă, Hegemonia are metodele ei de a se ocupa de păstrătorii de tehnologie. Să n-o subestimezi niciodată, nici măcar o secundă. Asta-i cel mai bun sfat pe care ți-l poate da acum un prieten.

– Îți mulțumesc, Comandante. Sibila își îndreaptă umerii, încercând să-și ascundă spaima. Însă nici măcar asta n-o să mă oprească. „Fiindcă mersii reprezintă adevărata cheie.“

Polițista începu să se întoarcă și privi peste dig, înspre oamenii ei. Avu o ezitare.

– Maiestate. Se răsuci iar către Moon, vorbind încet, abia auzit: Eu cred în ceea ce vrei să faci. Cred că este drept. Și nu vreau ca această acțiune să fie oprită. Deși nu se clintea, lăsa impresia că întindea brațele implorător. De fapt, vreau să te-ajut să-ți atingi scopul, adăugă în grabă, temătoare. Eu îmi... ofer serviciile, cunoștințele, experiența, tot restul vieții mele, dacă vrei să le accepți. Dacă ai să mă lași să le folosesc pentru ceva în care pot să cred.

Moon simți că insistența femeii ajungea mai sus, mai departe, mai profund, dincolo de ceea ce-i cerea.

– Adică... vrei să rămâi? Pe Tiamat?

Șoapta ei răsună prostește și deloc regește. Neîncrezător, Sparks o fulgeră cu privirea pe polițistă. Adâncită în propria viziune, PalaThion nici nu auzi, nici nu văzu.

– Nu pe Tiamatul care-a fost, ci pe cel care ar putea să fie. Ochii ei întunecați, privind pieziș în sus, cereau și pretindeau o promisiune.

– Ești Comandanta Poliției, pumnul Hegemoniei... De ce?

Moon clătină din cap, sigură că Jerusha era sinceră, încercând să reazeze nisipurile mișcătoare ale realității.

– Este vremea schimbării, zise simplu extraplanetara.

– Nu-i de-ajuns, se aplecă Sparks peste balustradă. Nu, dacă vrei să-ți petreci restul zilelor amestecându-te în viețile noastre.

PalaThion își frecă fața cu mâinile.

– Cât de mult este de-ajuns? Câte dovezi ți-am cerut eu ție, Dawntreader?

El întoarce capul în altă parte, fără să-i răspundă.

– Mi-ar lua o viață întreagă ca să-ți spun motivele care au provocat schimbarea în interiorul meu. Dar crede-mă, ele există. Jerusha reveni către Moon.

– Iar dacă te răzgândești, vei petrece toată viața aici, regretând ce-ai făcut... Ești sigură că asta dorești?

– Nu. Polițista se uită din nou spre extraplanetarii care așteptau în tribune, la ani-lumină depărtare de lumea către care ea urma să se îndrepte. Da! Ce naiba am de pierdut? Da, zâmbi ea în sfârșit.

– Atunci rămâi, surâse și Moon. „Dacă lumea asta te-a schimbat, atunci se poate schimba și pe sine... noi putem s-o schimbăm... eu pot.“ Am nevoie de tot ceea ce vrei să oferi, Comandante...

– Jerusha.

– Jerusha. Moon îi întinse o mână, iar PalaThion o apucă de încheietură, în salutul tipic, băștinaș.

– N-am să mă eliberez de chestia asta, spuse ea arătându-și uniformă, până când nu va pleca de-aici și ultima navă, dar nici voi nu veți fi liberi. După aceea voi fi terminat cu Hegemonia și o să fiu gata să aparțin viitorului din toată inima.

Sibila încuviință din cap.

– Și-acum, Maiestate, cu permisiunea voastră, am să vă părăsesc. De vreme ce am îndrăzneala să-mi schimb vechile greșeli pentru unele noi, am de gând să spun câteva lucruri unui bărbat care nu poate vorbi pentru sine.

Moon aprobă, inexpressivă, și o urmări cu privirea pe Jerusha traversând spațiul deschis până la rândurile de scaune unde stăteau extraplanetarii. Când polițista dispăru printre tribune, Regina Verii își înalță din nou glasul, ca să proclame sfârșitul ceremoniilor, al Festivalului, al Iernii... dar de-abia începutul Schimbării.

Amurgul înghețat se deplasa pe aripile vântului prin lumea subterană a docurilor și locurilor de acostare, unde zorile văzuseră Schimbarea coborând asupra lui Carbuncle. Moon mergea împreună cu Sparks, urmăriți de un alai eterogen, printre scârțâiturile și oftaturile navelor mereu mișcătoare, printre vocile neclare, care provocau ecouri, ale

echipajelor obosite. Îngrămădeala de nave din Iarnă și Vară, care acoperise întreaga suprafață a apei, se redusese deja la jumătate, pe măsură ce Văraticii și Iernaticii începuseră să părăsească orașul după Festival.

Nu după mult timp, Văraticii vor reveni, Schimbarea a fost semnalul începerii exodului lor către nord, părăsindu-și teritoriile ecuatoriale marine pentru a umple interstițiile din domeniile Iernaticilor. Pe măsură ce Tiamat se va apropia de Poarta Neagră și activitatea solară a Gemenilor se va intensifica, latitudinile mai mari vor deveni nelocuibile, marea se va întoarce împotriva lor, iar viața indigenă se va retrace în adâncuri sau către latitudini și mai înalte, forțând oamenii să facă la fel.

Iernaticii vor trebui să împartă cu aceștia insulele risipite și întinderile vaste ale oceanului care până atunci fuseseră doar ale lor și, de asemenea, să împartă o nouă existență, cea de azi pe mâine, cea fără sprijin extraplanetar. Nobilimea va trebui să plece din oraș ca să reînvețe îndatorirea de a-și transforma plantațiile (ce nu fuseseră decât simple granițe ale teritoriilor de vânătoare) în baze capabile să susțină echilibrul nesigur al vieții pe care le-o lăsaseră extraplanetarii.

Iar în mijlocul acestui haos ciclic, ea, Moon, trebuia cumva să înceapă o nouă ordine.

– Credeam că, odată ajunsă în Carbuncle, toate problemele mele vor fi rezolvate. Dar ele abia au început să apară, se plânse sibila.

Chiar și aici, în timp ce mergeau unul lângă celălalt, alinați de prezența mării, ea simțea cum povara viitorului o apasă la fel de tare ca și greutatea orașului de deasupra. Se sprijini de o balustradă înnegrită de trecerea timpului și privi apa înghețată, neagră-verzuie, de jos. Fără un cuvânt, Sparks se rezemă alături de ea; tăcuse toată ziua, încercând să se acomodeze cu ceea ce nu putea să schimbe – să accepte faptul că Schimbarea acționase nediscriminatoriu și-i adusese la același nivel atât pe favoriții cât și pe victimele sale.

– Acum ai căpătat susținători. Și-ai să mai capeți. Nu va trebui să porți singură toată povara. Îi vei avea întotdeauna în jurul tău.

Un ton posac i se strecură în voce și tânărul se îndepărtă puțin de Moon. Toți oamenii pe care urma ea să se bizuie știau ce fusese el; și chiar dacă încă nu-l urau pentru asta, aveau să-i reamintească mereu ceea ce făcuse, lăsându-l să continue să se urască singur.

– Nimeni nu conduce singur... nici măcar Arianrhod.

– Eu nu sunt Arianrhod! Se opri dându-și seama, prea târziu însă, ce intenționase el să spună. Am crezut că tu...

– Nu!

– Știu.

Știind însă că întotdeauna o parte din el o va zări pe Arianrhod când o va privi pe ea – pentru că Arianrhod avea să fie întotdeauna acolo, pentru că el avea s-o vadă mereu acolo, făcându-i să se teamă să-și întâlnească privirile. Moon își șterse umezeala lăsată de amurg pe chipul ei. Dincolo de marginea vag conturată a orașului, undeva spre vest, ea văzu fâșia de lumină a apusului de soare, precum un curcubeu pe cale de a dispărea.

– Când o să mai vedem vreodată un alt curcubeu? întrebă sibila. Oare ne vom trece viețile fără să mai zărim vreunul?

Dedesubtul lor, ceva străpunse suprafața apei, întrerupându-i cuvintele. Privind în jos, Moon văzu un cap vârgat, cu blana linsă, ridicându-se șerpuitor ca să se uite în ochii ei. Simți cum i se oprește răsuflarea și auzi protestul involuntar al lui Sparks...

– Nu!

– Sparks! îi prinse brațul ca și cum el ar fi avut intenția să se retragă de lângă balustradă. Așteaptă! Nu!

– Ce vrei să-mi faci?

Ea însă nu răspunse, ci se ghemui, trăgându-l în jos; lucrătura din mărgelile de pe eșarfa ei verde, transparentă, zornăi pe lemnul debarcaderului. Întinse o mână dincolo de margine și o întinse până când silueta întunecată a mersului i-o întâlni, devenind o ființă reală sub atingerea ei.

– Ce cauți aici?

Mersul singuratic o privi cu ochi de abanos, inexpresivi, de parcă răspunsul n-ar fi existat nici în propria minte. Nu schiță totuși nicio mișcare ca să se îndepărteze – înotătoarele lui agitau ritmic apa presărată de gunoaiele plutitoare de la marginea docului. Începu să îngâne încetișor, deznădăjduit, o voce singuratică dintr-un cor pierdut ce cânta pe mai multe voci. „Cântecele... de ce cântați voi? Sunt oare ele mai mult decât niște cântece? Vă pot ele spune din nou scopul vostru, datoria voastră, motivul pentru care existați, cu condiția să

înțelegeți?“ Emoția o furnică prin tot corpul. „Ngenet.“ Ngenet o putea ajuta să afle. Și, dacă ea avea dreptate, va afla cum să-i învețe pe mersi...

Îl văzuse astăzi în mulțime, observase mândria și speranța de pe fața lui, dar nu reușise să ajungă până la el. Văzuse însă și amintirea, imposibil de uitat, citindu-i-se în ochi când îl descoperise pe Sparks alături de ea. Continuă să-i strângă mâna tânărului, ținând-o în ciuda împotrivirii tremurătoare pe care o opunea; i-o trase cu forța deasupra apei. El gemu, de parcă îi băgase mâna în foc. Mersul se uită enigmatic de la sibilă la Sparks și se scufundă încet în apa neagră, fără să-l atingă pe tânăr.

Moon lăsă mâna lui Sparks, privind-o cum rămase atârnată deasupra apei. El și-o trase încetișor; se ghemui, privind-o fix, sprijinindu-se de balustradă.

Înapoia lor se auziră murmurele neîncrezătoare ale Vărativilor din escortă – omniprezenții membri ai familiei Goodventure, care întreaga zi păruseră mai degrabă s-o urmărească decât să-ncerce s-o călăuzească. Moon se opusese, cu o nesupunere intenționată, îndeplinirii momentelor așteptate ale ritualului și știa că, datorită ascendentelor lor regale, ei ar putea fi în viitor dușmani periculoși. Acum îi dispăceau cu atât mai mult cu cât trebuia să rămână singură cu Sparks, în intimitatea suferinței acestuia. Înțelese în sfârșit că, devenind Regină, nu căpătase o libertate absolută, ci pierduse orice libertate.

– Marea nu uită niciodată, dar Ea te iartă, Sparkie.

Întinse mâna și atinse părul tânărului, apoi îi cuprinse între palmele înghețate și umede fața rece, udă de lacrimi, simțindu-i rușinea ca pe un alt țurture de gheață al îndoiieli.

– Numai că asta durează, adăugă ea.

– Nici întreaga viață nu va fi destul!

Cuvintele erau un pumnal vârât de propria lui mână. Până când nu avea să facă pace cu sine însuși, Sparks nu putea aparține acestui loc sau oricărui altul.

– Of, Sparks... Marea mi-e martoră că inima mea doritoare îți aparține numai ție, acum și pentru totdeauna.

Rosti încrezătoare cuvintele legământului de credință; singurele pe

care le simțea necesare pentru a-l potoli.

– Marea mi-e martoră... repetă el, liniștindu-se pe măsură ce rostea vorbele, iar rezistența îi dispăru.

– Sparks... afară ziua s-a sfârșit, chiar dacă în Carbuncle ea nu se termină niciodată. Hai să ne găsim locșorul nostru pentru la noaptea, unde tu și eu să putem uita că sunt regină. Aruncă o privire peste umăr la cei din familia Goodventure. „Dar oare mâine ce va fi?” Mâine toate vor începe să se așeze la locurile lor. Mâine vom fi eliberați de azi și apoi, în ziua următoare...

Își îndepărtă părul care-i cădea în ochi, uitându-se din nou la apele ce se întunecau tot mai mult: nu mai rămăsese nicio urmă din sacrificiul adus în zorii zilei. Sublimă în indiferența Ei, Marea se odihnea – o oglindă imperturbabilă pentru fața stelară a adevărului universal. „Ziua de azi nu se sfârșește niciodată în Carbuncle... oare ziua de mâine va veni vreodată cu adevărat?” Moon întrevăzu viitorul care se întindea, muribund, sub apele întunecate: viitorul ce nu avea să vină niciodată dacă ea eșua, dacă făcea un pas greșit, dacă-i slăbeau forțele pentru o clipă... Șopti cu sălbăticie, aproape de urechea lui:

– Sparkie, mi-e frică.

El o strânse tare în brațe și nu răspunse.

Jerusha stătea în strălucirea incandescentă ca de iad a bazinului de acostare luminat în roșu, sub vasta umbrelă a navei în formă de disc. Cea din urmă navă, care-i lua pe ultimii ei ofițeri de poliție – ultimii extraplanetari care plecau de pe Tiamat. În frenetica perioadă finală a ultimelor zile, navele Adunării se ridicaseră deja pe orbita planetei, alăturându-se celorlalte, aflate deja acolo, pentru a prelua navețele venite de jos cu negustorii încăpățânați și cu refugiații epuizați de Festival.

Suportă calmă toate operațiile de inventariere, verifică și răsverifică datele din rapoarte și înregistrări, încercând să se asigure că nimeni dintre ai lor nu fusese lăsat pe planetă, că nimic vital nu rămăsese nefăcut, nerecuperat, neetanșat. Era responsabilitatea ei să asigure îndeplinirea minuțioasă și completă a acestor sarcini. Le rezolvase, punându-și la bătaie cele mai bune calități, asigurându-se că oamenii ei nu lăsaseră în funcțiune acumulatori, sisteme nedemontate sau borne de ieșire accesibile. Totul în vreme ce știa, cu un fel de stranie viziune dublă, că mâine tot ea va încerca să refacă ceea ce desfăcuse azi.

„Dar, pe toți zeii, n-am să-mi ușurez sarcina de mâine!“ Știa că, dacă își va încheia cariera care însemnase atât de mult pentru ea ca un act de trădare, nu va mai fi niciodată în stare să-și construiască o nouă viață, care să aibă vreo importanță. „Nimic nu se obține ușor din ceea ce merită să ai.“ Își mută privirea de la operațiunea de încărcare a proviziilor, de la grupurile de uniforme albastre și containere, pe lângă rampa de încărcare telescopată a navei. Nava, bazinul de acostare, dincolo de el complexitatea vibrantă a astroportului ce se asemena atât de mult cu un organism viu – Jerusha renunța acum la tot ceea ce simbolizau ele. Nu peste un an sau peste o săptămână, nici măcar peste o zi, ci în mai puțin de o oră, toate aveau să rămână în urma ei, părăsind-o. Renunța la tot... pentru Carbuncle. Iar înainte ca ultima navă stelară să părăsească spațiul Tiamatului, avea să transmită semnalul de înaltă frecvență care să distrugă microprocesoarele fragile ce alcătuiesc practic toate aparatele rămase pe planetă. Păstrătorii ilegali de tehnologie urmau să piardă totul, iar Tiamatul se va întoarce iarăși la nivelul tehnologic zero. Aducându-și aminte că n-avusese nici

cea mai mică idee la ce-ar fi putut să folosească asemenea echipament. „Nimeni nu-i mai orb decât cel care nu vrea să vadă.“ Zâmbi și ea pe neașteptate.

– Comandante?

Se sili să privească din nou în imediata apropiere, așteptându-se la o nouă întrebare sau verificare.

– Da, sunt ai... Gundhalinu!

El o salută. Zâmbetul îi scoase în evidență slăbiciunea deosebită a feței fantomatice; uniformă atârna pe el de parcă ar fi fost împrumutată de la un străin.

– Ce naiba faci aici? N-ar fi trebuit să fii...

– Am venit să vă spun la revedere, Comandante.

Jerusha își întrerupse activitatea și puse telecomanda calculatorului pe biroul improvizat din containere goale.

– Ah...

– KerlaTinde mi-a spus... c-ați demisionat, că urmează să rămâneți pe Tiamat? În vorbele lui răsună uluirea; parcă se aștepta ca ea să nege toate aceste lucruri.

– E adevărat, încuviință femeia. Rămân aici.

– De ce? Din cauza noului post? Am auzit și despre asta. De mâine. Vocea lui devenise categorică. Nimănui nu-i place ce faceți, Comandante.

„Îmi vin în minte unul sau doi care au fost încântați la culme.“

– Numai în parte din cauza asta.

Polițista se încruntă, uitându-se la el fără să-l vadă, gândindu-se la colegii ei rumegând bârfe despre demisie precum niște bătrâni în piața publică a orașului. Își păstrase mânia doar pentru sine, hotărând că n-ar fi avut niciun rost să se plângă cuiva; totuși, nu exista nicio cale prin care să ascundă de ceilalți faptul real al umilirii ei. De asemenea, refuzase să comenteze cu cineva despre hotărârea pe care o luase sau despre demisie – nu era însă sigură dacă se temuse că vor încerca s-o determine să se răzgândească sau de teamă că n-o vor face. Încruntarea ei dispăru.

– O, zei, BZ! Ai avut tu destule necazuri ca să-ți mai aduc și eu unul pe cap.

– Doar pe jumătate din cele pe care le-aș fi avut, Comandante, dacă nu mi-ați fi luat apărarea. Bărbia lui se ascuți de emoție. Știu că, dacă n-ați fi fost dumneavoastră, n-aș mai fi avut dreptul să port această uniformă. Știu cât de mult a însemnat ea dintotdeauna pentru dumneavoastră... mult mai mult decât a însemnat pentru mine, până acum – pentru că eu n-a trebuit niciodată să lupt pentru dreptul de a o purta. Iar acum tocmai dumneavoastră renunțați. Își plecă ochii. Dacă aș putea, aș face cel mai al naibii lucru cu putință ca să v-ajut să vă fie schimbată noua însărcinare. Dar eu... își examinează mâinile. Eu nu mai sunt fiul tatălui meu. „Inspectorul Gundhalinu“ este tot ce mi-a mai rămas. Vă sunt de zece ori recunoscător că mi-a mai rămas și asta. O privi iarăși. Pot totuși să vă întreb: De ce aici? De ce Tiamat? Nu vă acuz c-ați demisionat... dar, la dracu', orice planetă din Hegemonie este mai bună decât asta, dacă vreți să vă construiți o nouă viață. Măcar dacă nu vă place un alt loc, îl puteți părăsi.

Jerusha clătină din cap, cu un zâmbet hotărât, abia schițat, pe chip.

– Nu sunt o fire delăsătoare, BZ. N-aș fi procedat astfel dacă n-aș fi avut în gând să fac ceva mai bun. Și cred că am găsit aici acest lucru, deși e greu de crezut, așa cum pare la prima vedere.

Se uită în sus, departe, spre șirul de ferestre înalte care dădeau către câmp – erau ale sălii pustii unde, nevăzut, Ngenet Miroe asista la plecarea Hegemoniei, așteptând momentul când Jerusha avea să devină, în sfârșit, complet și irevocabil, o pârțică a Tiamatului.

Gundhalinu îi urmări privirea, evident încurcat.

– Ați urât întotdeauna lumea asta, chiar mai mult decât mine. În numele a o mie de zei, ce-ați putea găsi...?

– De-acum am să mă rog la unul singur, clătină ea din cap. Și, de asemenea, presupun că voi lucra pentru Ea.

Gundhalinu o privi inexpressiv. Înțelegerea îi apărură mai târziu în ochi.

– Vreți să spuneți... Regina Verii? Adică Moon... dumneavoastră și Moon?

– Exact, aprobă femeia. De unde-ai aflat că ea a câștigat?

– A venit la mine, la spital... ea mi-a spus. Vocea lui sună fără nicio

intonație. Am văzut masca Reginei Verii. Era ca un vis. Măinile i se mișcă prin aer, atingând ceva din amintire; închise ochii. Îl are pe Sparks alături de ea.

– BZ, tu ai să te faci bine?

– Și ea m-a întrebat asta. Deschise ochii. Un om fără armură este un om lipsit de apărare, Comandante. Zâmbi slab, curajos. Dar poate că el e un om mai liber pentru asta. Lumea aceasta... lumea aceasta m-ar fi zdrobit. Moon însă mi-a arătat că până și eu mă pot supune. Au mai rămas pentru mine, pentru univers, mai multe decât am bănuir. Există loc pentru toate visele pe care le-am avut vreodată și pentru toate coșmarurile... eroi în mocirlă și în oglindă, sfinți în înghețatul teren necultivat, proști și mincinoși pe tronul înțelepciunii, cai și mâini întinzându-se flămânde, în care nu se va pune niciodată nimic... Orice devine posibil, după ce-ai avut destul curaj să recunoști că nimic nu-i sigur.

Surâsul i se contractă pe chip, conștient de sine. Jerusha asculta cu o neîncredere tăcută.

– Pe vremuri, viața mi se părea asemenea unui cristal șlefuit, Comandante, tăios, limpede și perfect. Visurile îmi stăteau în buzunare, acolo unde le era locul. Dar acum... Ridică din umeri. Muchiile acelea dure și netede sparg lumina în curcubeie și totul devine blând și încețoșat. Nu știu dac-am să mai văd vreodată clar. O notă de amărăciune i se strecură în voce.

„Însă pentru asta vei fi un Albastru mai bun.“ Jerusha îl văzu cum cercetează cu privirile întinderea vastă a câmpului adâncit, apoi se fixează asupra celei mai apropiate ieșiri, de parcă se aștepta cumva ca noua lui viziune să-i arate, ca într-o străfulgerare, o ultimă imagine a lui Moon.

– Nu, BZ. Ea nu-i aici. Îi este interzis accesul pe astroport.

Privirea lui insistentă deveni brusc tăioasă și limpede.

– Da, doamnă. Cunosc legea.

Vorbele lui îi spuseră Jerushei că el înțelesese acum că nici legile naturii nu erau perfecte; că legile sociale erau la fel de imperfecte ca și oamenii care le făcuseră; că până și el putea să-și dea seama ce anume era Moon și ce intenționa Jerusha s-o ajute să facă... și BZ își feri privirile.

– Poate că-i cel mai bine așa, adăugă, deși nici măcar el nu credea ce spune.

– Voi face tot ce-mi stă în putință ca să am grijă de ea în numele tău, BZ.

El râse sfios, ecoul unei dezmierdări.

– Știu, Comandante. Dar oare ce forță din galaxie este mai puternică decât ea?

– Indiferența. Jerusha se descoperi mirată de răspunsul dat. Indiferența, Gundhalinu, este cea mai puternică forță din univers. Tot ce atinge devine fără înțeles. Dragostea și ura n-au nicio șansă împotriva ei. Lasă frâu liber neglijenței, decăderii și nedreptății monstruoase. Ea nu acționează, ci permite. De aceea are atât de multă putere.

Bărbatul dădu încetișor din cap, aprobându-i spusele.

– Poate tocmai d-asta oamenii vor să aibă încredere în Moon. Fiindcă pentru ea totul contează, inclusiv ei, iar când Moon îi atinge, își dau seama că sunt importanți pentru ei înșiși. Își ridică mâinile și privi cicatricele de la încheieturi. Ea mi le-a făcut invizibile...

– Ai putea rămâne aici, BZ.

Gundhalinu clătină din cap, lăsându-și mâinile în jos.

– A fost o vreme... dar acum nu mai pot. Nu doar viața mea s-a schimbat. Nu mai aparțin acestui loc. Nu, oftă el, există două lumi, cu excepția Mileniului, pe care nici nu mă mai aștept să le revăd. Asta și planeta mea natală.

– Kharemough?

Nesigur pe picioare, el se așează pe o stivă de lăzi.

– Concetățenii mei îmi vor vedea întodeauna cicatricele, chiar și atunci când ele vor dispărea. Dar, la naiba, mai rămân încă șase planete pe care le pot alege. Și cine știe ce-am să gădesc acolo unde am să mă duc?

Privirea lui se întoarse către ieșirea pustie, căutând ceva pe care n-avea să-l mai găsească niciodată.

– O carieră deosebită. Jerusha atinse ușor comutatorul de pe guler

când pagerul ei reîncepu să bâzâie.

Gundhalinu şedea pe lăzi privind liniştit, iar ultima încărcătură era urcată la bordul navei, auzind ultimul raport primit de poliţistă şi confirmarea retransmisă către interiorul navei conturate undeva în apropiere. Rămaseră unul lângă celălalt cât timp ultimii dintre oamenii ei rămaşi pe planetă o salutară şi îi adresară sfioşi urări de bine, îndreptându-se apoi către liftul de marfă.

– Nu veniţi şi dumneavoastră la bord să daţi ultimul raport? întrebă BZ.

Jerusha clătină din cap, simţindu-şi pe neaşteptate inima strânsă de o mână necruţătoare: clipa despărţirii.

– Nu. Nu pot înfrunta acest moment. Dacă pun piciorul acum pe navă, nu cred c-aş fi capabilă s-o părăsesc iarăşi, indiferent cât de sigură aş fi că rămânerea aici este o decizie corectă. Îi întinse telecomanda calculatorului. Poţi să le spui că pentru mine totul e limpede, Inspectore Gundhalinu. Şi ia astea. Îşi desfăcu însemnele de Comandant de pe guler şi i le înmână. Să nu le pierzi într-o zi, vei avea nevoie de ele.

– Vă mulţumesc, Comandante. Pistruii bărbatului se colorară într-un roşu aprins, făcând-o să zâmbescă. Cu mâna lui bună înhăţă bucaţile de metal ca pe-o comoară rară. Sper că le voi purta cu tot atâta cinste ca şi dumneavoastră.

Îşi ţinu în sus braţul răsucit într-un instinctiv gest Kharemoughi; în semn de bun rămas, femeia i-l strânse.

– La revedere, BZ. Oriunde te vei duce, fie ca zeei să-ţi zâmbescă.

– Şi dumneavoastră, Comandante. Fie ca nenumăratele generaţii de strănepoţi să vă venereze amintirea.

Ea aruncă o privire departe, spre ferestrele întunecate ale sălii unde aştepta Ngenet, şi zâmbi tainic. Se întrebă oare ce le-ar putea spune nenumăratele generaţii de stră-strănepoţi ai ei descendenţilor lui Gundhalinu în ziua reîntoarcerii extraplanetarilor.

Străduindu-se, Gundhalinu îşi ridică trupul suferind şi dădu un salut perfect. Jerusha îi răspunse – ultimul salut din cariera sa, salutul de adio adresat unei vieţi şi unei galaxii.

– Nu uitaţi să stingeţi luminile!

El porni către locul unde-l aștepta celălalt polițist, care se afla deja în lift. Femeia se întoarse cu spatele la vederea lor, a deschizăturii liftului ca o gură căscată, chemând-o, chemând-o nebunește... Începu să meargă cât de repede putu, fără să alerge însă, către cea mai apropiată ieșire din terenul de asolizare.

Când intră în sala pustie, îl găsi pe Ngenet pândind intrarea în așteptarea sosirii ei. I se alătură în fața zidului de sticlă ecranată, uitându-se în jos, la masa inertă a navei singuratice, rămasă ultima în groapa imensă, roșiatică, la fel cum și ei rămăseseră singuri acolo. Miroe vorbi liniștit, felicitând-o pentru competența de care dăduse dovadă, punându-i întrebări inofensive; vocea lui era calmă, de parcă el era cel care trecea printr-un eveniment religios. Jerusha îi răspunse distrată, abia auzind ce spunea fiecare din ei.

Nava rămase mult timp în locul de acostare – femeii i se păru și mai mult, din cauza așteptării încordate a celor ce urmau să se întâmple –, îl lăsa pe Miroe să asculte sunetele ce răzbăteau din căștile ei: încărcarea ultimelor macarale și utilaje, vocile ofițerilor care făceau cele din urmă verificări și însemnări.

– Vă este totul clar, Cetățeană PalaThion?

Jerusha tresări când vocea căpitanului i se adresa direct.

– Da. Da, totul mi-e clar. „Cetățeană.“ Simți deodată o dezamăgire irațională. Totu-i în regulă, Căpitane.

– Sunteți sigură că doriți să rămâneți aici?

Miroe își ridică privirea, așteptând.

Ea răsuflă adânc, încuviință din cap... și rosti parcă după o lungă gândire:

– Da, sunt sigură, Căpitane. Oricum, mulțumesc că m-ați întrebat.

Viața și zgomotul se mai auziră pentru câteva clipe de la celălalt capăt al golului dintre ei, apoi dispozitivul de comunicare amuți. Jerusha rămase mult timp foarte liniștită, ca și cum ar fi auzit sunetul propriei morți, înainte să-și scoată de pe cap delicata rețea a căștilor.

Undeva, dedesubt, văzu luminile holografice ale succesiunii de aprindere a motoarelor jucând pe carcasa navei, apoi pălind precum un avertisment mut. Privi fix într-acolo, până începură s-o doară ochii,

așteptând să vadă mișcarea.

– Privește! Se ridică.

Atunci o văzu și ea; văzu tremurând întreaga structură a navei – în timp ce grilele de respingere ale astroportului fură activate și nava începu să se înalțe –, precum și slaba distorsiune a aerului din jurul ei. Pluti tot mai sus către fanta din domul protector, care se deschidea ca o floare înspre câmpul roșiatic al nopții năpădite de stele. Trecu prin fantă, ieșind în lumea întunecată din exterior; sus, undeva departe, avea să se alăture unui convoi format din câteva zeci de nave ale unei flote de câteva sute. De acolo, motoarele cu propulsie bazată pe fuziune urmau să le ducă până la Poarta Neagră și să le treacă prin ea; niciodată în decursul vieții Jerushei ele n-aveau să se mai întoarcă pe această planetă.

Domul se închise deasupra capetelor lor, întunecând lumina stelelor.

Jerusha privi în jos, peste rețeaua strălucitoare a câmpului de asolizare, apoi se uită la ea însăși, stând singură în sala întunecoasă și pustie, precum o mobilă netrebuincioasă. „O, zeii mei...” Își acoperi fața cu o mână, legănându-se de pe-un picior pe celălalt.

– Jerusha. Miroe o calmă, șovăind. Îți promit, n-ai să regreti c-ai rămas aici.

Ea dădu aprobator din cap, strângând din buze.

– Mă simt bine. Sau o să mă simt, când o să-mi recapăt răsuflarea. Își coborî mâna, urmărind fermoarul jachetei. Ca orice alt nou-născut, adăugă zâmbindu-i nesigură lui Miroe; el îi susținu zâmbetul, surâzând la rândul lui, până ce văzu că acesta nu-i mai dispare de pe față.

– Tu aparții acestui loc, Tiamatului. Am știut asta de când ne-am întâlnit prima oară. Dar a trebuit să aștept până când ai aflat și tu... Am crezut că n-ai să înțelegi niciodată. Brusc, deveni stânenit.

– De ce n-ai spus ceva, orice, ca să m-ajuti să pricep? Vocea femeii era tăioasă, străbătută parcă de un fel de exasperare.

– Am încercat! O, zei, cât am încercat! El clătină din cap. Îmi era însă teamă să nu te-aud spunându-mi „nu“.

– Iar mie mi-era teamă că aș putea spune „da“. Se uită iar pe fereastră, afară. Dar aparținea și acestui astroport. Ca și tine, de altfel... Oftă,

privind în spate. Acum niciunul din noi nu mai aparține acestui loc, Miroe. Mai bine-am ieși de-aici, înainte să fie astupat precum un mormânt.

Bărbatul zâmbi, liniștindu-se.

– Ăsta-i un pas făcut în direcția corectă. Vom parcurge restul drumului așa cum se va ivi: pas cu pas. Deveni iarăși solemn și completă: De îndată ce vei fi pregătită.

– Sunt atât de pregătită cât o să fiu întotdeauna, Miroe. Pentru orice va urma. Simți cum îți revin curiozitatea și curajul. O să fie interesant. Când bărbatul o atinse, se îmbujoră. Știi, Miroe, râse ea pe neașteptate, printre cei din neamul meu urarea: „Fie să trăiești vremuri interesante“ nu este chiar o binecuvântare.

El zâmbi, apoi începu să râdă și porniră împreună prin sălile abandonate: se întorceau în Carbuncle, se duceau acasă.

NOTE

- 1 - Persoană care simte satisfacție sexuală privind organele genitale sau actele sexuale ale altora (n.tr.).
- 2 - *Carbuncle* are atât sensul de „rubin roșu-închis“, cât și de „buboi“ de aceeași culoare (n.tr.).
- 3 - Armăsar stelar (n.tr.).
- 4 - Soartă (în engl. în orig.) (n.tr.).
- 5 - Electrician (în engl. în orig.) (n.red.).
- 6 - Mătăsosul (n.tr.).
- 7 - Beamerul este un emițător de radiații (luminoase, de altă natură) (n. tr.).
- 8 - Lună (în engl. în orig.). (n.tr.).
- 9 - *Fate* – „soartă, destin, ursită“ (n.tr.).